

Giới thiệu Ngựa Đực, Thỉnh Nghiêm Túc!

Ngựa đực đại nhân có rất nhiều con nhưng khi nuôi chúng lớn thì chúng đều bị đồng tính khiến cho Ngài tức giận, để trấn chỉnh lại uy danh cho mình nên ngài đã chọn Thanh Mộ.

Bất nằng nuôi dưỡng ngựa con của ngài thành nam nhi chân chính nếu không được thì nằng sẽ phải ở thế giới dị giới suốt đời không được về nhà.

Liệu nằng có thành công nuôi dưỡng được ngựa đực hay không mời các bạn đón xem truyện Ngựa Đực, Thỉnh Nghiêm Túc!.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiêm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thuở xưa có một kẻ yêu người khác phái!

Rốt cuộc vì cái gì mới có thể rơi vào tình cảnh như bây giờ chứ?

Thang Mộ thật nghiêm túc mà suy xét lại.

Mười phút trước nằng đang làm gì nhỉ?

Đúng rồi, nằng đang một bụng đầy nhiệt huyết mang theo muối từ ở trong bang xoát phụ bản, trải qua cố gắng trường kỳ, rốt cục nằng dựa vào một thân trang bị tốt đẹp cùng với kỹ thuật không tính là quá kém cả ngày hung hăng đánh các loại Boss, cuối cùng thành công rút ra được loại vũ khí mà muối từ đang cần.

Sau đó, muối từ cảm động.

Lại sau đó, muối từ thông báo.

Muối từ hi vọng được làm bạn gái của nằng!!!

Thang Mộ nhìn chăm chăm vào hình ảnh nhân vật trò chơi anh tuấn, phóng khoáng lộ ra cánh tay đầy nam tính trên màn hình máy tính, thật lâu không nói gì Lẽ nào nằng không chế nhân vật này thì thực sự khí phách đến như thế chẳng?! Thực sự không ai có thể nhìn thấy được con người phía sau nhân vật kia mang trái tim thiếu nữ sao?

Nằng không nhịn được ôm đầu thét lên mẹ kiếp: "Dừng tay đi muối từ! Thực ra, ta thật sự là yêu người khác phái !!!"

Sau đó Thì biến thành như bây giờ.

Đơn giản mà nói, chính là sau khi bị một đồng nam chủ mà bản thân ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn kéo đi làm gay, thì Ngựa đực Đại thần nổi giận.

Vì chấn chỉnh uy phong, hẳn từ hàng vạn người chọn trúng Thang Mộ, lý do là vì sao?

Đương nhiên là vì nằng là kẻ yêu người khác phái!!!

Phải biết rằng đầu năm nay người yêu người khác phái khó tìm biết bao nhiêu; vì nếu người dám nói bản thân là yêu khác giới chắc chắn sẽ bị khinh bỉ đến chết, ở trò chơi nếu người không muốn chơi đam mỹ, chơi bách hợp thì out tới Siberia đi!

Giống như Thang Mộ dũng cảm thừa nhận chính mình là yêu người khác phái như thế ở thời đại này ... là khó tìm cớ nào chứ.

Vì thế, nằng xuyên.

Ở thế giới Ngựa đực Đại thần tự mình xây dựng, Đại thần đồng học yêu cầu Thang Mộ cần phải nuôi dưỡng con trai ruột chân chính của mình thành một thế hệ ngựa đực, nếu không, nằng trọn đời không thể về nhà, cũng không được chơi trò chơi.

Bắt đầu từ thời khắc này, Thang Mộ quyết tâm phải làm một người đồng tính luyến ái ...

Nằng tình nguyện đi yêu một cô gái cũng không muốn bị lừa thế này.

Đáng tiếc, trên đời này không có hối hận, bỏ lại một đồng vật dụng cơ bản vừa được tạo ra, cùng một câu : "Thân ái, người hãy cố lên, ta sẽ coi chừng người thật tốt", Ngựa đực Đại thần vỗ vỗ mông bỏ chạy, bỏ lại vị "yêu người khác phái" vô cùng trân quý nào đó ở nơi đại lục xa lạ, nhìn trời không nói gì, lần nữa không nói gì.

Sau đó hiện thực cũng không cho nàng thời gian để sa sút tinh thần.

Chờ khi nàng phản ứng lại, Thang Mộ phát hiện chính mình ... bị người vây xem.

Hơn nữa, tình huống này, thấy thế nào cũng được không bình thường?

Dựa theo Ngựa đực Đại thần đặt ra cho nàng, đây là thể giới ma pháp và kiếm pháp, trên người nàng là bộ áo ngủ nhiều nếp nhăn chưa kịp thay ra, quả là có một chút không hợp xu thế, bị vây xem cũng là thực bình thường.

Nhưng mà!

Vì sao mọi người vây xem nàng?

Nơi này không phải thế giới nguyên thủy chứ! Quần áo đâu? Cho dù là da thú thì tốt xấu thế nào cũng phải che chắn điểm cần che chắn chứ!

Càng kỳ quái là, người vây xem nàng cư nhiên đều là nam giới, điểm này, nhìn xuống hạ thân liền biết, Thang Mộ tỏ ý mình xem rất rõ ràng.

Cuối cùng ... Nhóm người này vậy mà đều là trẻ con.

Vóc dáng cao nhất cùng lắm là đến thắt lưng nàng.

Cho nên nói, rốt cục hiện giờ là cái tình huống gì ?

Sau khi ánh mắt di chuyển ra khỏi người nhóm nam hài, nàng cẩn thận quan sát cảnh quang xung quanh, kinh ngạc phát hiện, bản thân đứng giữa nhà giam.

Đúng vậy, một nhà giam nhốt hơn hai mươi nam hài loạn thân.

"Nơi này là chỗ nào thế?" Nàng theo bản năng hỏi.

Không ai trả lời nghi vấn của nàng.

Bởi vì đối với hầu hết bọn trẻ mà nói, việc một cô gái đột nhiên xuất hiện thực sự là rất quý dị, không ai nguyện ý mạo hiểm trả lời vấn đề của nàng.

"Nơi này là chỗ nào thế?" Thang Mộ lặp lại câu hỏi một lần nữa, đồng thời đưa ra một câu hỏi mới, "Các người sao lại bị bắt giam?"

Đáp lại nàng vẫn là tiếng người hít thở nặng nề như trước.

Ngay tại lúc nàng sắp kiểm chế không được nữa, một thanh âm non nớt lại rõ ràng vang lên trong góc: "Nơi này là phòng bán đấu giá của Andrew, chúng tôi đều là hàng hoá sắp bị bán đấu giá".

"..."

Thang Mộ nhìn đến hướng phát ra tiếng nói, chỉ trong một nháy mắt, vậy là giải thích được lý do bản thân xuất hiện ở đây.

Tại một thế giới được tạo ra với trần ngập huyền ảo, nhóm nam hài ở đây mặc kệ là màu tóc hay màu mắt đều khác hoàn toàn với ở Trái đất; màu vàng, màu bạc, màu tím, màu lam, màu đồng.... Chỉ cần nghĩ, không gì không thấy.

Nhưng mà, chỉ nam hài ngồi ôm gối ở trong góc kia, có mái tóc đen giống với nàng.

Đương nhiên, chân chính làm cho nàng giác ngộ chính là lúc nàng nhìn về phía nam hài, trên người hắn toát ra ánh sáng suýt nữa chọc mù mắt chó của nàng!

Đừng hiểu lầm!

Nàng thực sự không phải luyến đồng!

Đây là Ngựa đực Đại thần nói với nàng, vị nam hài này chính là nhân vật chính của thế giới này!

Nàng theo bản năng đi về phía của đối phương, dọc đường đi, các nam hài khác đều co rúm thân thể lại trốn qua một bên, e sợ chạm phải nàng, duy chỉ có nam hài trong góc này, ngược đôi mắt ngọc bích lên, kiên định đối mặt với nàng.

Suy cho cùng đúng là nam nhân vật chính.

Cho dù là mộng trần thì cũng lộ ra khí phách hiên ngang.

Khi Thang Mộ thực sự đi đến bên cạnh đối phương, lại phát hiện hắn cũng không phải không hề sợ hãi, chỉ là che dấu cũng không tệ lắm, nhưng thân thể cùng đầu gối run nhẹ, hai nắm tay nắm chặt lại, bản đứng thẳng trong lòng hắn lúc này vô cùng khẩn trương.

"Vị này... Ma pháp sư tiểu thư, xin hỏi ngài còn có gì muốn hỏi sao?"

Ma pháp sư?

Thang Mộ tò mò hỏi: "Ngươi tại sao nói ta là ma pháp sư?"

"..." Nam hài nhấp mím môi, khuôn mặt xinh xắn có chút hơi cúi thấp xuống, "Bị nhốt nơi này đều là nam hài, mà ngài ... đột nhiên xuất hiện trong này, ngoại trừ là Ma pháp sư, không người nào có thể làm được việc này?"

Không, kỳ thực Ngựa Đực Đại thần cũng có thể.

Hơn nữa, nàng thực sự không phải Ma pháp sư.

Tuy rằng nghe nói khi nam nhân hai mươi lăm tuổi còn giữ được thân xử nam có thể chuyển chức làm Ma pháp sư, nhưng nàng; một không phải nam nhân; hai còn chưa tới hai mươi lăm, thấy thế nào cũng không phù hợp với điều kiện mà?!

Thấy nàng trầm mặc, dường như bị nam hài cho là cam chịu.

Hắn gần như lấy hết can đảm nói ra một câu như thế này: "Ma pháp sư tiểu thư, nếu ngài rời đi có thể mang ta cùng đi không?"

".... A?"

Lần đầu tiên gặp mặt liền cầu bao dưỡng thật sự là không thành vấn đề sao?

Chẳng lẽ đây là bản năng ngựa đực trong truyền thuyết sao?

Thang Mộ cảm thấy bản thân hình như hiểu được cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Không phải nhân vật chính thì chỉ có bàn tay bạc

Lúc Thang Mộ đang bị lời nói trần trụi của nam chính làm cho sững sờ, thì đột nhiên lại có biến cố.

"Ngươi là ai?"

Nàng vội vàng quay đầu lại, đối diện với ánh mắt hoảng sợ của một nam nhân trưởng thành.

"Là cai ngục!"

Giọng nói trầm thấp của nam hài bên cạnh nàng vang lên, cùng lúc đó, bàn tay nhỏ bé của hắn siết chặt góc áo nàng, giống như sợ hãi bị bỏ lại lần nữa.

"Buông... A?!"

Câu "Yên tâm đi" còn chưa kịp nói xong, nàng đột nhiên cảm giác trước mắt tối sầm, sau đó cả người ở trong một không gian tối tăm.

Đây là có chuyện gì?

"Ngượng ngùng quá thân ái, quên cho ngươi bàn tay bạc". Ngữ điệu quen thuộc vang lên, mặc dù không nhìn thấy bất kỳ bóng dáng nào, nhưng đến chết Thang Mộ cũng nhớ rõ giọng nói này là của ai!

"... Đó là cái gì?"

"Nam nhân vật chính có bàn tay vàng, ngươi cũng có thể có bàn tay bạc, bắt lấy!"

Đối phương vừa dứt lời, Thang Mộ liền cảm thấy đầu đau đớn giống như bị một gậy đập vào; rồi sau đó cả người ngã xuống đất, giống như một cái chốt được mở ra, những hình ảnh trong game mà nàng chơi trước khi xuyên không, không ngừng chảy vào não, một lần lại một lần, giống như không có kết thúc.

Không biết rốt cuộc qua bao nhiêu lâu, có lẽ rất dài, có lẽ thực ngắn, đau đớn kia mới dần dần ngừng lại.

Thang Mộ thở hồng hộc đứng dậy, quần áo trên người đều ướt đầm mồ hôi.

"Xem ra đã thu phục được rồi nhì."

"... " Thang Mộ nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý đến hấn trong lòng thấp giọng niệm một tiếng "vũ khí".

Giống như hưởng ứng triệu hồi của nàng, bỗng nhiên một cung tên toả ra ánh sáng đỏ xuất hiện ở trong tay nàng.

Đúng vậy, cái gọi là Bàn tay bạc mà Ngựa đực Đại thần cho nàng, chính là một cái biến dị trong hệ thống trò chơi [Long chi cốc].

Nhưng mà!

Tại sao!

Chức nghiệp của nàng không phải mục sư mà là cung thủ!

Đáng thương cho tiểu mục sư mẫn cấp, tiểu cường đánh không chết có khả năng bổ huyết của nàng!

Dù rằng chân ngắn, dáng người có chút lùn, hờn ngực, lộ tay, quần bãi biển, tay cầm dao phay cùng với thót gỗ nhìn có chút kỳ quái, nhưng đây chính là tình yêu thực sự của nàng nha!

Mà cung thủ

Chính là muội tử da gòn, phòng ngự thấp trong truyền thuyết ... Cùng một điều kiện trang bị, không chỉ kém mục sư một chút đâu nha __ Vật phẩm mẹ kè [Long chi cốc], chính là tiêu biểu loại hình cha không thương mẹ không yêu.

Không phải nhân vật chính nên có thể bắt nạt nàng như vật sao?

Hơn nữa cấp bậc hiện tại của nàng vậy mà chỉ có 10 cấp, trang bị toàn thân là bạch trang cấp thấp nhất, khôn kiếp!

Cho dù cường hoá đến cấp 12, cả người toả ra hồng quang rực rỡ, cũng không thể thay đổi được sự thật về công kích rác rưởi - đánh quái quái không đau!!!

Chuyện duy nhất khiến nàng vui mừng chỉ có ... nửa thân người dưới có thể ẩn vào bên trong, bằng không, lúc mọi người nhìn nàng đều nghĩ rằng nhìn thấy một đồng lửa.

"Thân ái, ngươi phải cố gắng làm việc nha".

"..."

"Cấp bậc rồi sẽ tăng, thần khí cũng sẽ có, tất cả mọi thứ rồi sẽ đến".

"..."

"Ta phải đi, a, nhân tiện nói luôn, bởi vì hệ thống dung hợp với trò chơi hiện thời xảy chút vấn đề, cơ thể ngươi bây giờ có chút hàm súc".

"... Đó là gì?" rốt cục Thang Mộ tìm thấy được trọng điểm trong những lời nói của tên khốn này.

"Khụ, chính là, thời điểm hi nộ ái ố, mặt đều chỉ có một biểu cảm."

"..."

"Có duyên thì gặp lại".

Chờ chút! Đó không phải là mặt than trong truyền thuyết sao!

Chuyện quan trọng như thế không được nói cuối cùng chứ!!

Đừng tùy ý trốn tránh trách nhiệm!!!

Quay lại ngay, tên khốn kiếp!!!!

Dù nàng kêu gào thế nào cũng không thể thay đổi sự thật đầy bi kịch vào giờ phút này, càng khổ hơn là, bất kể giờ phút này nàng có cảm xúc phẫn nộ thế nào đi nữa, trên mặt đều không có bất kỳ biểu cảm nào.

Giữa lúc dầu sôi lửa bỏng, cả người Thang Mộ đột nhiên thoát ly khỏi không gian, lúc lấy lại được tinh thần, nàng đã xuất hiện lại tại địa phương vừa rồi,

điểm duy nhất không giống chính là, trong tay đang cầm đoản cung còn vừa nảy thì không có -- bởi vì nàng đã ẩn hiệu ứng hào quang cho nên thoát nhìn hết sức bình thường.

Sau đó, điểm không giống thứ hai xuất hiện.

Vị trí của nàng không thay đổi, vậy mà nam chủ ngồi trong góc lại không thấy.

Không chỉ không có ở trong góc, mà cũng không có ở trong ngục.

"Hắn đâu?"

Thang Mộ hỏi các nam hài khác .

Có lẽ là vì trong tay cầm vũ khí, mấy đứa nhỏ lúc trước không để ý tới nàng đều mở miệng.

"Không liên quan đến chúng tôi, hắn bị cai ngục mang đi rồi!"

"Làm ơn đừng làm hại ta!"

"Là tự cai ngục thấy ngại nói chuyện với hắn, ta chưa hề nói cái gì, buông tha cho ta đi".

....

Chẳng lẽ nhìn nàng rất hung ác hay sao? Làm sao mà những đứa nhỏ này đều bị dọa phát khóc?

Thang Mộ hoàn toàn không ý thức được mặt than hiện tại của nàng có bao nhiêu lực sát thương.

Tóm lại, vẫn là ra khỏi nơi này rồi nói sau.

Nàng nhìn chăm chú cửa đang bị khoá gần trong gang tấc, tay trái cầm giữa cung giờ lên, kéo dây cung, một mũi tên mang ánh sáng đỏ lấp lánh trong một thời gian rất ngắn được ngưng tụ thành, điều này làm cho bọn nhỏ vẫn luôn lén lút quan sát nàng trừng mắt thật lớn.

Nữ thần ánh sáng!

Đây là ma pháp?

Vị tiểu thư kỳ quái này thực sự là Ma pháp sư?

Nếu là người có kiến thức chân chính ở đại lục này có ở đây, chỉ sợ sẽ cười nhạt đối với nhóm trẻ con đang sợ hãi này, mọi người đều biết, Ma pháp sư hầu hết đều là kẻ thân thể yếu đuối, bọn họ tuyệt đối không thể sử dụng loại cung tên "thô tục" này -- bởi vì loại này không phù hợp với thường thức của Đại nhân Ma pháp sư cao quý nhà.

Đương nhiên, thế giới này cũng có chức nghiệp "Cung thủ", nhưng mà bình thường chủng tộc này chỉ có thể bắn ra thuần những mũi tên vật lý, bởi vì mũi tên được thêm vào ma pháp thực sự rất quý giá, rất ít người có thể coi nó như là một vật phẩm có thể lãng phí bữa bãi; duy chỉ có Tinh linh tộc, đồng thời am hiểu cả tiên pháp và ma pháp, trong lúc bắn tên có thể sử dụng ma pháp, nhưng mà cho dù là thế đi nữa, bọn họ cũng không thể đạt được trình độ như Thang Mộ -- có thể từ không khí ngưng tụ thành mũi tên.

Đương nhiên, cái gọi là kiến thức đối với Thang Mộ đều là vô nghĩa.

Vì sao mũi tên có thể tạo ra từ không khí?

Bởi vì [Long chi cốc] thiết lập như vậy!

Vì sao mũi tên lại toả ra ánh sáng màu đỏ?

Bởi vì mũi tên được cường hoá như một vũ khí cấp 12!

Xem đi, mọi thứ chính là đơn giản như vậy.

Đối với việc bắn mũi tên lần đầu tiên trong đời, Thang Mộ biểu hiện thực bình tĩnh.

Không hề sử dụng bất kỳ kỹ năng nào, chỉ bắn bình thường mà thôi, sau đó trong nháy mắt khoá sắt to biến thành hư ảo.

Nàng gạt đầu, tuy rằng sức công kích của bạch trang cấp thấp có thấp một chút, nhưng đối với quái vật tương đối mà nói, tiêu diệt vẫn là dư dả.

Một cước đá văng cửa sắt, Thang Mộ đi ra khỏi nhà giam, tìm kiếm nhân vật chính ở khắp nơi.

Đột nhiên trong đầu chọt loé linh quang, nàng niệm một tiếng "Bản đồ" trong lòng.

Trong khoảnh khắc, trong tâm trí nàng hiện lên một bản đồ đơn giản hoá các vùng lân cận, phòng ốc, đường đi cùng với các loại điểm sáng với nhiều màu sắc.

Vị trí chỗ nàng đứng biểu thị bằng một cung tên nhỏ, hình vẽ bên cạnh toả ra ánh sáng màu lam, đặc biệt có thể thấy, điểm sáng màu lam hẳn là đại diện những nô lệ bị giam ở đây, điểm đỏ là đối tượng để tấn công như trong game -- như vậy chính là chỉ cai ngục, vậy xem ra ... Điểm màu vàng đặc trưng nhất định chính là nhân vật nam chính.

Sau khi nhận định như thế, Thang Mộ chạy vội theo hướng đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nam chủ không đem chim đi dạo ở nơi yên tĩnh không phải là nam chủ tốt.

Ưu điểm của Chức nghiệp Cung thủ ở [Long Chi Cốc] không nhiều, có một cái, chính là chạy trốn nhanh.

Thang Mộ ở cấp 0 có thể sử dụng “lăn mình và tránh sơ cấp” trong quá trình vừa chiến đấu vừa chạy, nghe qua có vẻ thật là thần bí, kỳ thật chính là trò lộn mèo lúc nhỏ hay chơi, hai tay chống đất lật người trái phải trước sau là được rồi.

Có lẽ do nơi này chỉ giam giữ trẻ em nên dọc đường đi cũng không có cai ngục.

Cho nên Thang Mộ cũng không sợ mất mặt, vừa chạy vừa lộn về phía trước, cách này nhanh hơn chạy bộ đơn thuần nhiều. Cũng may, áo ngủ trên người nàng phân ra là áo và quần, nếu không sợ là một đường đi hết.

Chỉ một lát sau, nàng đứng ở trước một cánh cửa, căn cứ vào hiển thị của bản đồ, bên trong trừ điểm biểu thị nam chủ còn có một điểm đỏ, hẳn chính là tên cai ngục lúc trước.

Cửa không khoá, sau khi giương cung lên, nàng rất dễ dàng đá văng nó trong một cước.

"Người nào?"

Lần thứ hai lên sân khấu, tên cai ngục theo bản năng xoay lại, lại hô lên lời kịch giống y chang lần trước.

Mặc dù đã PK trên mạng vô số lần nhưng đánh nhau với người khác trong thực tế đối với Thang Mộ mà nói vẫn là lần đầu tiên, cho nên không thể tránh khỏi ... có chút khẩn trương.

Hơn nữa vào lúc này, tên cai ngục còn hét lên.

Nàng bị tiếng hét lớn làm sợ tới mức trượt tay, tay đang kéo mũi tên lại vô ý buông ra, vì thế nhân sinh của người lần đầu tiên bắn cung cứ như vậy bị cướp đi.

"A!!!"

Đợi đến lúc Thang Mộ hồi phục được năng lực tư duy, phát hiện tên cai ngục đã ngã xuống đất, hai tay ôm đầu (trúng), vẻ mặt biểu hiện vừa thống khổ vừa vận vẹo, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

"....."

Cái này thật sự là không đúng đâu!

Dựa vào phương hướng mà nàng đã giơ tên, dù thế nào cũng chỉ có thể bắn trúng đầu hoặc vai đối thủ, làm sao lại có thể lệch đến cái địa phương kia?

Chẳng qua là bắn cung bình thường thôi mà? Cũng không phải tên bị cong, hướng đi này nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị vậy?

Hơn nữa bây giờ nàng nên nói cái gì mới tốt đây?

Thực xin lỗi ta trượt tay -- Thế này không phải là muốn bị đánh sao?

Trứng của người có khoẻ không? – Hình như có chút đáng khinh nha?

Chờ chút đã!

Cuối cùng Thang Mộ cũng phản ứng lại, hiện tại không phải là lúc ngăn người, bởi vì vị huynh đệ đáng thương đang kêu gào thảm thiết cho nên không ít điểm đỏ đang tụ tập lại đây.

Nàng vội vàng chạy đến góc tường, nâng nhân vật chính đang ngã vào góc tường, vừa nhìn liền tức giận, còn chưa tính đến gương mặt nhỏ nhắn vốn đã bản còn bản hơn vậy mà đôi mắt sáng ngời để lại cho nàng ấn tượng sâu sắc, lại nhắm chặt lại; quá rõ ràng là hắn đã bị mất ý thức, mà nguyên nhân ... Thang Mộ dễ dàng tìm được vết bầm tím thật to trên trán hắn – đây là trực tiếp đập đầu đả vào tường sao?

Thật sự là quá đáng!

Nàng từ túi áo lấy ra “Áo choàng rách nát” nhặt được lúc đánh quái trước kia đem bọc đũa nhỏ lại một cách kỹ lưỡng, lại lấy ra một cái “Dây thừng bị vứt bỏ” để buộc hắn ở trước ngực. Không thể không nói, hằng ngày lúc chơi game này, những thứ như thế là rác, hoàn toàn không có tác dụng gì chỉ có thể vứt vào cửa hàng; thế mà đôi thành thế giới thực ... Thật đúng là phát huy tác dụng vô cùng.

Quả nhiên, không có thứ không thể sử dụng, chỉ có không biết dùng.

Sau khi nhanh chóng làm xong mọi thứ, Thang Mộ đứng lên, lại kéo dây cung, cảnh cáo tên thủ vệ bằng giọng điệu hung ác: “Lần sau lại để ta nhìn thấy người ngược đãi trẻ em, kết cục chính là như vậy!”

Một mũi tên dũng mãnh được bắn ra!

Thang Mộ đối rất tự tin với mũi tên lần này, không giống như vừa rồi, lần này nàng có nhắm bắn nha!

Nếu không ngoài dự đoán, mũi tên này sẽ suýt qua lỗ tai hắn.

Nhưng mà sự thật lại hung hăng cho nàng một cái tát vang dội. ...

Không có khả năng ... Không nên. ...

Thang Mộ chấn kinh rồi, phương hướng mũi tên ban đầu không có vấn đề gì, nhưng mà ngay khi sắp bay đến bên tai hắn, đột nhiên lại hạ xuống, hung hăng đâm vào giữa hai chân đối phương.

“A!!!”

Lại một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Thang Mộ nhìn chăm chú vào vị huynh đệ đầy bi kịch đang ôm trứng lăn lộn trên đất, ghen hờn không thể nói gì, nhưng nàng vẫn không quên nguy cơ hiện tại cho nên đẩy cửa chạy ra ngoài.

Huynh đệ ... thật sự xin lỗi ... Lần sau ta nhất định bắn trúng mục tiêu!

Mang theo áy náy, nàng chạy một mạch.

Có lẽ vì đã dung hợp với hệ thống trò chơi, khí lực của nàng lớn hơn nhiều, trên ngực mang theo một đũa nhỏ cũng hoàn toàn không ảnh hưởng tới tốc độ của nàng, chỉ là không thể tiếp tục lộn mèo.

Đương nhiên, tốc độ của tiểu quái làm sao có thể so sánh được với đường đường Cung thủ đại nhân chứ?

Theo bản đồ trong đầu, Thang Mộ vô cùng thuận lợi tránh thoát nhiều quân truy đuổi, bằng tốc độ nhanh nhất theo con đường nhanh chóng và tiện lợi nhất chạy tới lối ra.

Có lẽ ông trời cũng chiều cố nhân vật chính, cửa ra phụ cận cư nhiên chất một đồng gỗ cao cao, lại giương cung kéo tên, Thang Mộ quyết đoán bắn một mũi tên ra, đồng gỗ mất cân bằng lập tức đổ xuống, vừa đúng lúc năng cản bước tiến của quân truy đuổi.

Một chốc chậm trễ này cũng đủ cho Thang Mộ tiêu sái chạy xa.

Thậm chí trong lúc chạy trốn, nàng còn có dư thời gian tự hỏi: Mũi tên này thực sự là rất chuẩn xác nha, không có một chút lệch lạc nào, chẳng lẽ sai lầm của nàng là nhắm vào vị nhân huynh vừa rồi sao? Người kia cùng với thương ca ca nhất định là may mắn như nhau e!

Chạy một mạch đến một con hẻm nhỏ, Thang Mộ mới ngừng bước chân; lúc bình thường hơi vận động một chút đã thở hổn hển nay thì thở mạnh một chút cũng không có.

Thật cẩn thận nhìn nhìn bên ngoài, Thang Mộ rốt cục ý thức được một vấn đề -- quần áo nàng mặc lúc này thật là vô cùng không phù hợp.

Cũng may “Áo choàng rách nát” lúc trước còn lại không ít, nàng lại lấy ra một cái từ túi áo, bao mình lại thật kỹ, tuy rằng nhìn có chút khó coi, nhưng ít

ra còn có thể không quá đột ngột dung nhập vào thế giới này – nàng cũng nên cảm tạ [Long chi cốc] là trò chơi lấy bối cảnh Phương Tây nhỉ?

Động tác buộc áo choàng tuy rằng nhẹ nhàng nhưng dường như quấy rầy giấc ngủ của nam hài, hắn nhíu nhíu mày, từ từ tỉnh lại.

Chú ý tới động tác của hắn, Thang Mộ vội thả hắn từ trong ngực xuống mặt đất : "Ngươi tỉnh? Có chỗ nào không thoải mái không?"

"..." Mối từ mê mang tìm lại ý thức, nam hài theo bản năng ngẩng đầu nhìn về hướng người nói chuyện, giật mình.

"Có phải bị đau ở chỗ nào không?" Thang Mộ càng lo lắng, đây chính là nhân vật chính nhân vật chính đó! Không phải là bị ngốc chứ? Chẳng lẽ nàng không chỉ phải nuôi lớn mà còn muốn phát triển IQ luôn sao?

Đừng nói giỡn chứ !

"Không ..." Nam hài cúi đầu, âm thanh nho nhỏ vang lên, "Ta nghĩ ngài sẽ không quay về nữa".

"À ..." Thang Mộ lúc này mới nhớ, lúc trước vì bị Ngựa Đực đại thần hạ độc thủ, nàng đột nhiên biến mất trước mặt hắn, lúc đó đối với cậu bé mà nói, vậy xem như là bỏ đi sao?

Bất quá, nàng thực sự là oan uổng nha!

Nhưng mà nàng cũng không thể nói với đứa nhỏ "Đều là lỗi của cha ngươi!" được, huống chi thật ra nhờ đối phương cho nàng Bàn tay bạc mới có thể giúp bọn họ thuận lợi mà trốn đi.

Cho nên...

Thang Mộ khom lưng xuống, xoa trên đầu mềm mại của hắn: "Cái kiata không phải muốn bỏ ngươi lại."

"?"

"Khụ, kia, không phải ta đi tìm áo choàng cho ngươi sao?"

"...."

" Nếu không thì ngươi tới bây giờ còn coi trường nha."

Nam hài vẻ mặt thật ㄟ, chắc là vì thẹn thùng, hắn vội vàng đứng lên cho nên áo choàng trên người trượt xuống.

Thang Mộ cúi đầu, trên dưới nhìn quét qua một phen, sau đó bình tĩnh nói : "Đúng, giống như là bây giờ."

"... .."

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Phải tránh xa các đại thúc kỳ quái.

Có lẽ chưa từng phải đối mặt với trường hợp như vậy, nam hài từng sốt chùng mười giây mới phản ứng lại được, sau đó giống như mèo hoang bị giật phải đuôi nhảy người lên, cuốn cuồng nhặt áo choàng rơi trên đất che lên trên người mình.

Nhưng trong lúc vô tình hắn không chú ý tới nên đã giẫm chân lên áo choàng.

Chỉ nghe "Xoẹt xoẹt", "Áo choàng rách nát" đã trở thành "Hai nửa áo choàng rách nát".

"...." Nam hài nhìn chăm chú vào mảnh vải rách trong tay, lại nhìn một nửa khác ở dưới chân, mạnh mẽ ngồi xổm xuống ôm lấy đầu, một lát sau, mới thật cẩn thận ngẩng đầu lên.

"Phốc!" Thang Mộ bật cười.

Nụ cười này chẳng những không xoa dịu được không khí, ngược lại còn làm cho nam hài sợ hãi run lên, liều mạng vùi đầu vào cánh tay, giống kiểu đã điều chui vào cát.

"...." Thang Mộ lúc này mới nhớ đến, bản thân mình hiện tại là cái mặt than!

Về mặt không chút thay đổi mà lại phát ra tiếng "Phốc".... Ngựa đực Đại thần chết tiệt, đi chết đi! đi chết đi!

Cho dù bị thương trong lòng đã như nước sông cuộn cuộn chảy, trên mặt nàng vẫn không hề bận tâm như cũ, sau một lát ghen hờn không nói được gì, Thang Mộ yên lặng lại lấy ra một cái áo choàng, ngồi xổm xuống đem bọc thân thể nam hài lại. Trong lúc làm động tác này, nàng chú ý tới chân của đứa nhỏ, Thang Mộ nghĩ nghĩ, từ trong túi áo lấy ra một đôi "Giày da có màu sắc kỳ quái" cho hắn mang; giày hơi lớn một tí, nhưng dù sao cũng sẽ đổi lại nên cũng không sao cả.

Sau đó lại từ túi lấy ra một ít tiền vàng và một ít tiền bạc nhét vào túi tiền trong áo ngủ.

Làm xong hết mọi thứ, nàng khom người đưa tay về phía nam nhân vật chính nhỏ tuổi: "Đi thôi".

Nam hài không hề động đậy, Thang Mộ vẫn kiên nhẫn chìa tay ra, cho đến một lát sau, một bàn tay nhỏ nhắn mà mềm mại nhẹ nhàng đặt vào tay nàng, nàng thoả mãn khép tay lại, nắm đi.

Cho nên nàng thích nhất là nuôi động vật nhỏ, bọn nó ban đầu nhút nhát không dám đến gần, sau cùng lại chạy đến cắn lấy ống quần của người để bồi dưỡng tình cảm, thực sự là rất tốt.

Trong lòng Thang Mộ ngập tràn ý nghĩ tốt đẹp nhưng lại không nghĩ rằng -- vị nam hài lặng lẽ đi theo bên người nàng thật sự là tiểu động vật vô hại sao?

Do có bản đồ trong đầu, khoảng chừng nửa ngày Thang Mộ đã thực thuận lợi dẫn theo nam hài tìm đến được trấn nhỏ kế tiếp. Để phòng ngừa phiền toái, nàng không sử dụng phương tiện giao thông, đương nhiên với thể lực của đứa nhỏ không thể nào chống đỡ đường xá thế này, cho nên phần lớn thời gian là Thang Mộ ôm hắn chạy.

Không thể không nói, Bàn tay bạc của Ngựa đực Đại thần thực sự bổ sung nhiều sức lực, cho dù chạy nửa ngày cũng không có cảm giác mệt mỏi gì.

Đến tận giữa trấn nhỏ tên Bonnie này, Thang Mộ mới dừng chân. Dù sao hiện tại nam chủ chính là nô lệ bỏ trốn, cái ngục cũng có gan ngược đãi hắn thì cho thấy không ai chú đến giá trị của hắn rồi. Cho nên hắn là không có người chịu chạy xa như vậy để bắt hắn về -- cho dù là thực sự có người tới, Thang Mộ cũng nhất định thông qua bản đồ mà chú ý đến.

Sau khi đi vào trấn nhỏ này, trạm dừng đầu tiên của Thang Mộ là -- cửa hàng quần áo.

Quần áo của hai người cũng không gây chú ý lắm, cách thị trấn Bonnie này không xa chính là rừng Boddington, vì trong đó nguồn tài nguyên ma thú dồi dào nên khách nhân qua lại thị trấn nhỏ phần lớn là mạo hiểm giả (người đi mạo hiểm). Bọn họ ở đây sửa chữa trang bị, mua hàng tiếp tế hoặc là nghỉ ngơi thả lỏng, chủ tiệm ở trên trấn dám tự tin nói hắn trong hơn ba mươi năm buôn bán đã gặp mạo hiểm giả còn nhiều hơn uống rượu; thậm chí có người còn bị ma thú cắn tới bởi để mộng trấn chạy về, cho nên, hai người mặc áo choàng rách trước mặt này cũng không đáng để xem, không đáng để nhìn -- bất quá hai vị này nhìn qua chính là "quý nghèo", vẫn là đừng đòi hỏi quá cao, tránh cho hù dọa người chạy mất.

Cho nên chủ tiệm đại thúc thực bình tĩnh.

Mà thái độ của hắn cũng an ủi cảm xúc khẩn trương của Thang Mộ, nàng lại lần nữa cảm tạ chính mình vì không bán đi mất thứ rác rưởi trong túi.

Bởi vì môi trường như thế, các cửa tiệm trong trấn ngoại trừ bán mặt hàng chính ra, còn có thể mua phần lớn tài liệu ma thú cấp thấp, cửa tiệm này cũng không ngoại lệ, ngoại trừ bán ra cho thành thị ở phụ cận để đổi lấy chênh lệch giá, chủ tiệm ngẫu nhiên cũng sẽ đổi lấy ít da lông ma thú để tiến hành gia công, cho nên trong tiệm còn bày bán một ít áo khoác da ma thú, chất lượng so với da động vật thường thì bền hơn nhiều, giá so với quần áo thường cũng cao hơn rất nhiều.

Đương nhiên, vì bọn Thang Mộ là "quý nghèo", chủ tiệm quyết định bỏ đi ý định chào hàng với bọn họ, điều này cũng phù hợp với ý nguyện của Thang Mộ, vì khi nàng nhìn đến mấy thứ gọi là quần áo cao cấp, so với quần áo thường không có gì khác nhau, không hề tăng thêm thuộc tính, so với trang phục trong túi áo của nàng còn kém hơn nhiều lắm... Đáng tiếc theo nguyên tắc của [Long chi cốc], nhân vật cấp 30 mới có thể mặc được trang phục thời trang, cho nên nàng chỉ có thể bỏ qua.

Căn cứ vào nguyên tắc "Một thì giữ một, không đem khách đây cho nhà khác", chủ tiệm báo giá không quá đắt, hai người mỗi người hai bộ quần áo thu năm mươi sáu bạc. Chủ tiệm đại thúc cảm thấy mình quá tốt rồi, chỉ lấy bảy tám phần lời mà thôi, cho nên khi hắn nhìn thấy Thang Mộ vô cùng thoải mái từ túi tiền lấy ra một nắm bạc ước chừng năm mươi sáu bạc, muốn khóc lên -- Chết tiệt! Biết sớm thì phải chào bán mấy mặt hàng cao cấp rồi! Biết sớm thì sẽ khác nhiều rồi!

Sau khi dùng ánh mắt bị ai cực độ dõi theo hai người rời đi, hắn cảm thấy mình đêm nay sẽ hối hận đến mất ngủ cho nên dứt khoát đóng cửa sớm, đi đến quán rượu tìm muối từ Jenny mà mình yêu thích nhất, nếu có thể miễn phí thì rất tốt rồi.

Có loại vận động đồ mờ hôi gì đó rất thích hợp để xóa đi ưu sầu.

Các lực đều là tương hỗ lẫn nhau cho nên ưu sầu và gì gì đó cũng là hai mặt lợi ích.

Cho dù đã rời đi rất xa, Thang Mộ vẫn cảm thấy lưng mình bị ánh mắt quỷ dị của chủ tiệm đâm đau đau, nếu không phải bản đồ cho thấy biểu tượng của đối phương vẫn là màu lam -- đại biểu hắn không có ác ý gì nàng thật sự cho rằng đối phương muốn tấn công mình.

Mất người có thể xảy ra vấn đề, hệ thống sẽ không bị lỗi được. Chuyện này chứng minh, vị chủ tiệm này hoàn toàn không có ý định tấn công bọn họ, như vậy nguyên nhân hẳn nhìn chăm chăm bọn nàng là ...

Hắn là gay?

Thang Mộ khiếp sợ rồi!

Nàng còn nhớ rõ là vô số nam chủ ngựa đực đều bị kéo đi làm gay ... hoá ra bắt đầu dụ dỗ từ nhỏ như vậy sao?

Lại có thể xuống tay với đứa nhỏ như vậy! Tiết tháo ở đâu?!

Đại thúc gian ác! Nàng nhất định sẽ bảo vệ trinh tiết của nam chính!

Thang Mộ mặt không chút thay đổi nắm tay lại, sau lưng lửa bốc cháy hùng hực, lại hoàn toàn không chú ý đến nam hài bên cạnh nàng sống lưng cứng đờ. Rất dễ thấy được, so với vị đại thúc chủ tiệm thì vị nữ tính bên cạnh, mặt không chút thay đổi, hi vọng không biết, trên người thường xuyên toát ra các loại khí kỳ quái càng làm cho hắn cảm thấy quý dị hơn.

Sau đó, Thang Mộ mang theo nam chủ đi dạo một vòng quanh trấn, lấp đầy bụng hai người, rồi lại mua một số thứ cần thiết, cuối cùng đi đến khách sạn. Không thể không nói, vận khí của nam chủ chính là rất tốt, lúc này chính là mùa săn thú cao điểm, lượng người thật lớn, mà họ lại lấy được gian phòng cuối cùng. Tuy rằng nguyên nhân cũng có thể là do đây là gian phòng cao cấp nhất, giá tiền đối với người bình thường là quá đắt.

Trải qua việc đi dạo hôm nay, Thang Mộ đối với giá cả của thế giới này bắt đầu nhận biết được, nói ngắn gọn, một đồng tiền vàng mà nàng mang theo trong túi có thể nói là đây cuộc sống hoàn toàn không có áp lực của đại phú hộ.

Nhưng mà miệng ăn núi lở là thói quen không tốt, bất quá là đều là chuyện sau này mới tính, việc cấp bách bây giờ là

Thang Mộ tựa vào cửa phòng tắm, gãi hai tay tội ác về phía nam hài ở trong phòng: "Tiểu quý, muốn tỷ tỷ tắm giúp ngươi không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tom and Jerry

Nhìn chăm chăm vào bóng dáng cậu bé đang chạy trốn vào phòng tắm, Thang Mộ khom lưng ôm bụng cười, cười cười, nàng bỗng nhìn xuyên qua tấm gương trong phòng thấy vẻ mặt không một chút biểu tình lại phát ra tiếng cười của mình, nhất thời bị dọa thiếu chút nữa té xuống.

Tốt ... Thật đáng sợ, giống y như là tên biến thái ngu ngốc! TAT

Chẳng lẽ về sau nàng ngay cả vui vẻ cũng không thể nở nụ cười sao?

Khóc không ra nước mắt, nàng lại nhìn thoáng qua gương, phát hiện mặt than của mình thoát nhìn càng thêm âm u biến thái...

Cứu mạng!!!!

Thang Mộ không nhận được bi ai, trên đầu nổi lên đám mây đen rất nặng, gần như sắp mưa đến nơi rồi.

Bất quá đau buồn không được bao lâu, âm thanh kỳ quái phát ra từ phòng tắm đem nàng trở về với hiện thực.

Thang Mộ nhìn chăm chú vào cửa phòng tắm đang hơi hơi hé ra, hơi nước theo khe hở toả ra bên ngoài.

"Có chuyện gì sao?"

"Quần .. Quần áo ..." Nam hài cúi thấp đầu truyền đến âm thanh.

Thang Mộ lúc này mới giật mình, vừa rồi tiểu quý này chạy trốn quá nhanh cho nên quên mang theo quần áo để thay.

Nàng lấy ra quần áo từ túi đưa cho bàn tay nhỏ bé mà đối phương vươn ra, "sột xoạt" tiếng thay quần áo truyền ra từ sau cánh cửa. Một lát sau, thành công rửa sạch làn da đen kịt thành bánh bao nóng hổi mới ra lò.

Cho nên quả không hổ là nam chủ đi?

Có một điểm là bất kể các loại văn, trừ một số tác giả đặc biệt yêu thích thể loại béo ú hoặc xấu xí chín mươi chín phần trăm các nam chủ đều có dung mạo xinh đẹp, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở; thực rõ ràng, vị này cũng là một trong số đó.

Quần áo mới mua rất vừa người, dù là đứa nhỏ nhìn cũng không ra vóc dáng gì, nhưng thực xác định hẳn thoát nhìn thần thái khá tốt, một nửa mái tóc đen dài rối tung, ẩm ướt để ở đầu vai non nớt, có vài sợi trượt trên hai má trẻ con; chắc bởi vì thân phận trước đây, hẳn không giống với những đứa bé mặt bánh bao mềm mại mà Thang Mộ từng gặp qua, ngược lại là gương mặt trái xoan thon gầy, thời gian dài không đủ dinh dưỡng làm cho gương mặt và môi hẳn có chút tái nhợt -- nhưng cũng không khó coi, hoặc có thể nói, hẳn thật sự là một cậu bé tuần tú, chỉ là nhìn có chút gầy yếu.

Cho nên nhiệm vụ đầu tiên của nàng chính là dưỡng nam chính thành mặt bánh bao sao? Thang Mộ sâu sắc cảm nhận được sứ mệnh.

Tiện tay cầm lấy một cái khăn phủ lên đầu cậu bé, Thang Mộ giúp hắn lau xuống, lại cảm thấy thân thể bé nhỏ cứng ngắc lại, nhất thời trái tim pha lê vỡ nát -- nàng thật sự đáng sợ như vậy sao?

"Tự mình lau khô tóc đi, nếu không dễ bị cảm"

Nói xong Thang Mộ cũng đi vào phòng tắm, bắt đầu tắm rửa.

Nàng thật sự không hối hận khi chọn phòng cao cấp nhất, bởi vì đây là phòng duy nhất trong khách sạn có máy nước nóng.

Không sai, máy nước nóng.

Đương nhiên, động năng không phải là điện mà là thứ tại văn huyền huyền có tỷ lệ xuất hiện rất cao - tinh thể ma thuật (ma tinh) -- cũng chính là tinh thạch chứa đựng năng lượng được lấy ra từ trong cơ thể ma thú.

Bởi vậy có thể thấy được, tiêu chuẩn cuộc sống của thế giới này rất cao, vì ngoại trừ máy hơi nước, Thang Mộ còn thấy được bồn cầu giặt nước, quả thật là cùng với hiện đại không có gì khác nhau nha.

Nhưng mà máy thứ này tính phổ biến không cao, dù sao ma tinh chỉ có thể lấy bằng cách giết ma thú, dù để duy trì hoạt động của những thứ này chỉ cần ma tinh cấp thấp nhất nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có thể trả nổi số tiền này.

Sau khi tắm xong, Thang Mộ thay quần áo mới, thuận tay đem áo ngủ nhét vào túi, dù sao đây là thứ nàng mang theo từ trong nhà, không biết khi nào thì hoàn thành nhiệm vụ, giữ lại để tưởng niệm.

Làm xong hết thảy, nàng vừa xoa mái tóc ngắn vừa đi ra khỏi phòng tắm.

Vừa ra khỏi cửa, đúng lúc nhìn thấy nam chủ đang ngồi xếp bằng trên thảm đọc sách, vẻ mặt chăm chú vô cùng nên không chú ý tới nàng đi ra.

"Ngươi biết chứ?"

".....!!!" Nam hài nhảy mắt trở nên sợ hãi, hẳn vội vàng vứt bỏ quyển sách trên tay, cấp tốc đứng lên.

"Ta không có ý trách ngươi". Thang Mộ lại ôm trái tim pha lê tan nát, hết sức ôn nhu nói: "Sách đó là mua cho ngươi xem". [Ma pháp nhập môn sơ cấp] [Phương pháp tư tưởng căn bản] [Kiểm pháp nhập môn sơ cấp] gì đó ... tuy đều là tiếng Trung nhưng nàng xem hoàn toàn không hiểu!!!

"..."

Thang Mộ lúc này mới phát hiện, nàng cho tới giờ hình như đã quên một việc -- tự giới thiệu.

Vì thế nàng đi qua, ngồi xuống trước mặt nam hài, hy vọng như vậy có thể giảm bớt chiều cao làm cho hắn bớt đi cảm giác áp bức, tuy rằng thân thể nàng ở thế giới này chỉ có thể nói là nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng đối với đứa nhỏ thì vẫn có tự tin.

"Ngồi xuống đi"

Nam hài trầm mặt một chút rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Trước tiên ta tự giới thiệu một chút, ta tên là Thang Mộ, chúc nghiệp ... coi như là cung thủ đi."

"Tom?"

".... Không phải Tom, là Thang Mộ!"

Thang Mộ roi lệ đầy mặt, nàng biết mà!!!

Nàng hận cái tên này!!! Càng hận cái người không chịu trách nhiệm với nàng, còn tìm cái lý do là "Mộ à! Chính là một từ thật đẹp", đó chính là ma ma!

Từ nhỏ tới lớn, tất cả bạn bè đều kêu nàng là "Tom", kể cả khi đặt câu tiếng Anh, cũng vĩnh viễn là Tom ra sao, như thế này, như thế kia...

Như vậy cũng coi như là tốt, từ khi Harry Potter bắt đầu phổ biến, lúc sau biết được Voldemort vốn tên là Tom, sau đó Voldemort lại biến thành đại thúc đầu hói, không mũi, mọi người đều thích kêu nàng là "Trọc (hói) tỷ" hay là "Cô em không mũi" !!!

Nói ngắn gọn, cái tên này quả thực là nét bút hồng cả đời nàng!

Chắc là vì kích động quá mức, giọng nói của nàng làm cậu bé sợ run lên, nàng vội vàng thả lỏng, đỡ trán: "Ngươi hãy cứ gọi ta là tỷ tỷ đi".

Tuy rằng tuổi của nàng có thể làm đi rồi nhưng may là có gương mặt trẻ con, không có dấu hiệu lão hoá, đây chính là điểm tự hào nhất của nàng.

Ngoài ra nàng còn có cái tên tiếng Anh là Kate, tên này cũng có lai lịch nha. Vào thời kỳ trung học thịnh hành lấy tên tiếng Anh, lúc đó còn có bộ phim hoạt hình nước ngoài "Tom and Jerry", mà con mèo tên Tom...

Cho nên ta có đăng phức như sau:

Thang Mộ = Tom = con mèo = cat = Kate

Nàng đấu tranh ba năm không có kết quả ... từ đó về sau cái tên tiếng Anh đáng sợ này theo nàng đến lúc tốt nghiệp đại học, tiến vào công ty, thật sự là lừa đảo.

Tóm lại, cái tên một Trung một Anh quả thực là làm hồng cả đời nàng, nếu có thể, nàng tuyệt đối không muốn nhắc tới!

Hồi ức qua đi, Thang Mộ yên lặng lau đi huyết lệ trong trí nhớ: "Còn tên của ngươi?"

".... Ta chưa được đặt tên."

"Hả?"

"Người nhà không đặt tên cho ngươi sao?"

"....." Nam hài lâm vào trầm mặc rất lâu.

Đứa nhỏ này rốt cuộc là thế nào vậy?

Chẳng lẽ hắn là loại "Khô đại cừu thâm" trong truyền thuyết sao?

Như vậy sau khi lớn lên, hơn phân nửa là nhân vật chính sẽ phải báo thù, tiện thể cướp đi vị hôn thê hoặc là em gái của kẻ thù sao?

Thực phiền toái

Đội nàng từ trong suy nghĩ sâu xa hồi phục tinh thần, phát hiện nam hài ngồi đối diện nàng cúi đầu thật sâu, thân thể bé nhỏ lại bắt đầu run lên, dường như lại bị nàng dọa sợ rồi.

"... Chuyện quá khứ ngươi không cần nói, không sao cả". Thang Mộ vội vàng an ủi đối phương, "Ngươi đã không có tên vậy ta đặt cho ngươi cái tên đi".

Thang Mộ phấn chấn lên, dù sao không phải ai cũng đều có quyền đặt tên cho nam chính nha.

"Đề ta nghĩ" Thang Mộ nghĩ nghĩ, tâm hồn bắt đầu đen tối đi, [Tom and Jerry], mèo là Tom, chuột là Jerry, nếu phải chết thì mọi người cùng chết, cho nên ...

"Ngươi tên Jerry..." Lời còn chưa nói xong, nàng chống lại ánh mắt ngẩng lên của nam hài, không biết sao trong lòng trống rỗng, không tự giác lại bỏ thêm một chữ, "Đặc".

"Jarrett?"

"Ân, họ, họ thì ..." Trong đầu Thang Mộ không biết nhiều từ về họ của người nước ngoài, đột nhiên linh quang chợt lóe, "Spike!" Tuy rằng không nhớ rõ là từ đâu, nhưng dường như họ này là của nam nhân rất giỏi của gái. Họ này, không sai!

"Jarrett · Spike" Thang Mộ vươn tay vỗ vỗ vai nam hài, dựng thẳng ngón cái, "Không được phụ lòng cái tên này nha thiếu niên! Con đường của ngươi chính là ngôi sao sáng ngoài khơi!!!"

".....Vùng phụ cận chúng ta không phải rừng rậm sao?"

"... .."

Tiểu quỷ không có trí tưởng tượng thực là đáng ghét nhất!

Chương 6: Ta muốn trở thành một thể hệ đồ tể mới.

Tuy rằng đã đặt cho tên nhóc con là Jarrett Spike, nhưng xuất phát từ tâm hồn đen tối, Thang Mộ vẫn một mực gọi hắn là Jerry, mỹ danh gọi là tên thân mật.

Về điểm này mà nói, nàng tương đối biết tự giải trí cho tinh thần mình.

Mà sau khi tên nhóc con Jarrett bị nàng uốn nắn vô số lần, rốt cục cũng học được gọi nàng là "Tỷ tỷ". Theo lý thuyết bình thường của tiểu thuyết đầu đầu cũng là 'đệ đệ' của nhân vật chính, giống như nàng có thể làm tỷ tỷ của nhân vật chính mới chính là lợi hại!

Vì thế nàng lại tự mình vui vẻ!

Ở khách sạn nghỉ ngơi một ngày, Thang Mộ thuận lợi tìm được một gian nhà có vị trí và điều kiện không tệ lắm để thuê, đúng vậy, nàng tính mang theo nhóc con tạm thời ở lại đây.

Dù sao phụ cận trấn nhỏ này chính là thánh địa xoát quái -- Rừng Boddington, vừa nhìn là biết chính là khu thắng cấp ban đầu của nam chính, hơn nữa nàng cũng có thể nhân đó mà cùng thu thập kinh nghiệm.

Phòng thuê không lớn lắm, như may là vật dụng hàng ngày đều đầy đủ, cũng không thấy bị đột chỗ nào.

Lần đầu nằm ở trên giường của "Nhà" tạm thời này, Thang Mộ cảm giác yên lòng, quả nhiên nàng trời sinh không phải thuộc hệ phiêu lưu mà là trạch hệ.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, nàng nhắm mắt lại.

Chừng ba bốn giờ sau, nàng liền khôi phục tinh táo, sức lực toàn thân có thể đi tìm gấu mà đơn đấu, điều này cũng là ảnh hưởng của việc dung hợp với hệ thống trò chơi sao?

Tuy rằng không phải là chuyện xấu nhưng mà ... bị tước đoạt đi cảm giác hạnh phúc của việc ngủ, nàng cảm thấy khổ sở cực kỳ.

Lại nằm trên giường một lát, nàng dứt khoát đứng dậy, thật cẩn thận tìm đến phòng nhỏ bên cạnh -- đó là chuẩn bị cho tên tiểu quý. Tuy rằng hơi nhỏ, nhưng nói về vị trí địa lý thì còn thuận lợi hơn nhiều so với phòng của Thang Mộ.

Lúc trước đã từng nói qua, thế giới này quả thực lấy ma tinh làm năng lượng để đốt đèn, nhưng không phải gian nhà như thế này có thể có được. Cho nên vào ban đêm, bọn nàng vẫn là sử dụng ngọn đèn đơn giản nhất - loại dùng nguyên liệu là mỡ động vật hoặc nhựa thông bình thường nhất.

Bên cạnh ngọn đèn đặt trên bàn là quyển sách đang mở, trang sách được giờ đến một nửa, có thể thấy được người đang ngủ say trên giường trước khi đi ngủ vẫn không ngừng cố gắng tiếp thu tri thức.

Ở [Long chi cốc], cung thủ trời sinh đều là tinh linh, ước chừng là vì dung hợp với hệ thống trò chơi, Thang Mộ bước chân không hề tạo âm thanh gì. Nàng im lặng đi đến bên cạnh bàn, thổi tắt ngọn đèn, âm thầm nghĩ -- nghe nói là một ít nhà có tiền sẽ dùng nến sáp ong để thấp sáng, bởi vì ngọn nến này khi đốt thì rất ít khói, buổi tối đọc sách sẽ không hại mắt. Dù sao hiện tại cũng không thiếu tiền, ngày mai vẫn là nên đi mua một ít nhỉ?

Nàng cũng không muốn dưỡng thành một nam chủ bốn mắt.

Cho dù thổi tắt đèn, bóng tối cũng không ảnh hưởng gì với Thang Mộ, nàng đi đến bên giường Jarrett, nhìn chăm chú vào sườn mặt tinh xảo của nam hài, vẻ mặt này thật ra rất đáng yêu nha.

Nghĩ như thế Thang Mộ khom lưng đắp lại cái chăn bị hắn đá ra, vô vô đầu hắn, nhẹ giọng nói: "Cố lên đi, nhóc con". Người sớm mạnh lên, tỷ mới có thể nhanh về nhà.

Sau đó xoay người rời đi.

Mãi đến khi cửa đóng lại, cậu bé nằm trên giường đột nhiên mở hai mắt, lướt nhìn cuốn sách dưới gối đầu, lại nhìn chân bông vừa được sửa sang trên người, trở người, im lặng nhắm mắt lại, giống như chưa mở ra bao giờ.

Sớm rời khỏi phòng, Thang Mộ tất nhiên không biết hết thấy điều này, trong lòng nàng hiện đang tràn đầy ý nghĩ -- đi tìm gấu đơn đấu!

Theo bản đồ, nàng thuận lợi đi đến trấn nhỏ bên cạnh, lúc này là hai ba giờ sáng nên phụ cận đương nhiên không một bóng người.

Đêm tối là nguy trang tốt nhất cho cái chết.

Ở nơi rừng cây rậm rạp, nơi nơi đều là ánh trăng chiếu không tới hốc tối, có lẽ quần quanh trên nhánh cây người mới vừa đi qua chính là măng xà, hoặc

bụi cỏ lúc người vô tình lướt qua là nơi báo rình mồi; cho nên dù là kẻ bị tiền bạc làm mờ mắt cũng không muốn tiếp cận rừng ma thú.

Ngoại trừ cái tên Thang Mộ đang treo máy này.

Bản đồ trong đầu nàng hiện ra hình ảnh tình hình phụ cận một cách rõ nét.

"Không hổ là thánh địa xuất quái giai đoạn đầu!" Thang Mộ thấp giọng cảm khái. Cân nhắc cẩn thận một số khía cạnh, nàng dè dặt mà vượt qua chỗ có đám đông điểm đỏ, nàng hướng tới dấu chấm đỏ đơn lẻ.

Rồi sau đó gặp được ... một con gấu.

Thang Mộ bị sự chính xác của giác quan thứ sáu làm kinh sợ rồi, cho nên không hổ là thế giới ma pháp sao? Ngay cả gấu lớn lên cũng kỳ lạ như vậy-- đỉnh đầu lại có một cái sừng dài hình xoắn ốc, con này rốt cục là con gì chứ?

Khi ngưng thần nhìn kỹ, Thang Mộ có một phát hiện mới.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ về tên và sức chiến đấu của con gấu này, liếc mắt một cái, rõ ràng thấy con gấu nàng đang nhìn tên là – Papa Bear.

Chờ một chút! Cái tên lạ lùng này là như thế nào vậy?

Dù có dùng một cái tên đáng yêu cũng không thể thay đổi được bản thân mình lớn lên rất kỳ lạ nha, khôn kiếp!

Hoặc là nói, diện mạo hung tàn như vậy nhưng lại có thể có một cái tên kỳ lạ như vậy mới là chuyện đáng sợ đi?

Bên cạnh tên còn ghi rõ cấp bậc của nó, ở dưới tên và cấp bậc, có hai cột đại biểu cho sinh mệnh cùng pháp lực là sọc màu đỏ và sọc màu lam.

Dựa theo cách nói của trò chơi, sọc đỏ là chỉ giá trị sinh mệnh, sọc xanh là giá trị pháp lực, mỗi lần dùng kỹ năng đều phải tiêu hao một lượng pháp lực, nếu dùng hết pháp lực thì không thể sử dụng kỹ năng.

Đối với nhân vật trò chơi mà nói, sinh mệnh khi tuột xuống chỉ có thể bị động phục hồi thông qua kỹ năng hoặc uống dược, mà pháp lực ngoại trừ uống dược còn có thể tự động phục hồi.

Về phần bọn quái vật, mỗi loại đều khác nhau.

Nhìn thấy một con Papa Bear ma thú cấp 5, tâm Thang Mộ buông lỏng một nửa, dù sao nàng hiện tại là cấp 10 nha.

Bởi vì cấp bậc, nàng hiện tại có thể sử dụng kỹ năng bắn Nhị liên xạ (2 phát liên tiếp), xuyên thích xạ kích (bắn xuyên thấu), Đa đoàn xạ kích (bắn nhiều mũi tên) và ma pháp tiền (tên chứa ma pháp).

Có lẽ vì lúc trước đã từng bắn người qua rồi nên giờ phút này Thang Mộ cũng không khẩn trương lắm, ít nhất nàng cầm cung tiền trong tay rất vững vàng.

Nâng cung, kéo dây, buông tay!

Các động tác thực hiện rất lưu loát.

Chỉ trong nháy mắt, một mũi tên ánh đỏ bay đến trên người Papa Bear đang không hề phòng bị. Ánh sáng tím bùng nổ rực rỡ -- đây chính xác là hiệu quả của mũi tên ma pháp, vô luận có đánh trúng đối phương hay không, khi tên dừng lại đều nổ mạnh, máu của ma thú trong nháy mắt giảm một nửa.

"Thực soái quá." Thang Mộ kim lòng không được tự tán dương mình, thảo nào nàng thấy mình lúc ở trò chơi lại được nhóm muối từ hoan nghênh như vậy, mình còn phải mê chính mình mà.

Chậm đã ... Hiện tại là cái tình huống gì đây?

Chỉ trong nháy mắt, con gấu to phản ứng lại; giận dữ vì bị đánh lén, nó rống lên, xoay người vọt lại chỗ Thang Mộ.

Mà đang đối mặt với nó, Thang Mộ cũng hoàn toàn nhìn thấy rõ -- con gấu đang chạy nhanh đến, rõ ràng là hai chân che nửa người dưới.

Mà ở khe hở giữa hai chân gấu, mũi tên như ẩn như hiện ...

Cho nên, cuối cùng là nàng bắn trúng chỗ nào của gấu Papa Bear hả?

Không lẽ ngày đó bắn trúng thú vệ không phải là chuyện ngoài ý muốn?

Trong lúc ngây người, ma thú dĩ nhiên càng ngày tiến càng gần, mặt đất nơi nó giẫm xuống run lên, mà khi nó chạy, sừng xoắn ốc trên đỉnh đầu xoay tròn kịch liệt, thực giống một cái khoan điện!

Trong chớp nhoáng, Thang Mộ bật người tránh né, theo bản năng mà bắn ra một chiêu nhị liên xạ (hai mũi tên liên tiếp).

Thời gian như bị ngưng đọng.

Trong nháy mắt kế tiếp, vẫn mang theo biểu hiện phần nộ, PaPa Bear sọc máu trở về zero, thân hình to lớn tuôn ra đầy máu, máu nóng phun ra xung quanh, ngã xuống thật mạnh làm bụi đất bắn lên, bao phủ cả người Thang Mộ.

Mà cái sừng kia, giống như việc con gấu to mất đi sinh mệnh là chuyện bình thường, chỉ chậm rãi ngừng xoay, cuối cùng ngưng hẳn.

Thang Mộ theo bản năng lui về phía sau hai bước, đặt mông ngồi xuống đất, ngơ ngác nhìn chăm chú vào khối thi thể vẫn còn hơi nóng, nửa ngày không có phản ứng.

Đội khi nàng khôi phục ý thức, thi thể gấu đã lạnh như băng, mà máu dưới chân nàng tụ thành một vũng nhỏ.

Hoàn toàn không giống với tưởng tượng ...

Thang Mộ nghĩ vậy.

Tuy rằng mỗi ngày đều trong máy tính giết quái, nhưng mà hư cấu cùng hiện thực là hai việc khác nhau.

Nếu nói lúc trước nàng còn ôm tư tưởng chẳng qua là chơi trò chơi, giờ phút này nàng đã hoàn toàn ý thức được, chân thực hơn nhiều so với trò chơi, cũng tàn khốc hơn nhiều.

Đây cũng không phải hoàn toàn là trò chơi, cũng không thể ôm lòng vui đùa mà trêu chọc nơi này, bởi vì ... thế giới này e rằng không có điểm hồi sinh.

Cho nên không trở nên mạnh mẽ là không được.

Muốn mạnh mẽ nhất định vẫn phải xoát quái như vậy, cho nên ... coi như là trước tiên chuyển công tác sang chức nghiệp đồ tể đi.

Như vậy, từ giờ trở đi phải cố gắng luyện tập.

Thang Mộ đứng lên vuốt bụi đất trên người xuống, đi đến bên xác con gấu, nháy mắt một đầu hắc tuyến, bởi vì nàng trông thấy, mũi tên thứ hai của nàng ... cũng vô cùng hoàn mỹ cắm ở đản (trứng) bên phải của con gấu, cùng với mũi tên thứ nhất một trái, một phải; phân biệt chiếm lĩnh hai địa cầu, không đúng là kim cầu.

Nói vậy ... Gấu cũng là Đàng song đản sao? Không, hiện tại không phải thời điểm nghĩ tới cái này.

Nàng yên lặng che mặt: "Ý, ngoài ý muốn, nhất định là ngoài ý muốn."

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hãy cầm lấy cái bánh xe vận mệnh vỡ nát của người đi!

Nhưng mà sự thật chứng minh mọi thứ đều không phải là ngoài ý muốn.

Thang Mộ đứng giữa một đồng xác gấu bị bắn trúng trúng mà chết, ngửa đầu nhìn trời, im lặng mà rơi lệ.

Ai có thể nói cho nàng biết đây là xảy ra chuyện gì? Vì sao bọn gấu đều có trứng vậy? Toàn bộ đều là con đực? Hay là loại ma thú này con cái cũng có trứng nữa?

Tóm lại! Đây là lỗi của trứng ma thú!

Tiền pháp của nàng tuyệt đối không có đáng khinh như vậy!!!

Có lẽ vì cảm xúc quá mức chân thành, không biết vì sao, khi xem xét trạng thái của mình Thang Mộ phát hiện ở cột danh hiệu có một cái danh hiệu mới -
- Bắn trúng đại sư!

Trong [Long chi cốc], mỗi nhân vật đều có thể có nhiều danh hiệu, danh hiệu đó có thể gia tăng các loại thuộc tính, ví dụ như công kích, phòng ngự, sinh mệnh, pháp lực.

“Bắn trúng đại sư” cũng không ngoại lệ, chỉ cần treo nó lên, có thể gia tăng 10 điểm nhanh nhẹn cùng 10 điểm công kích, cho nên nói, trước mắt Thang

Mộ được trang bị một danh hiệu tốt nhất.

Nhưng mà

“Bản trứng đại sư là cái quái gì chứ!!!”

Thang Mộ nghiêm mặt, cả người đầy sát khí được đè nén xuống tận đáy lòng, theo thói quen vươn tay tới chỗ xác gấu, chúng nó trong chớp mắt liền biến mất.

Đúng vậy, đây là phát hiện mới nhất của Thang Mộ -- chức năng tự động nhặt.

Mà đám thi thể đó, dĩ nhiên biến thành những vật phẩm nằm trong túi ảo “Ma tinh của Papa Bear”, “Da lông của Papa Bear”, “Thịt của Papa Bear”.

Đối với nàng mà nói như vậy rất tốt, bớt đi nhiều phiền toái cho nàng, tưởng tượng đến việc mình cầm một thanh đao đầy máu đi mổ xẻ đám gấu này, Thang Mộ không khỏi rùng mình, thật sự rất đáng sợ nha; nàng cũng không muốn sau cái danh hiệu “Bản trứng đại sư” lại lấy được 1 cái “Lột da đại sư” hay là “Móc thận đại sư”, rất lừa đảo nha!

Sắp xếp lại mọi thứ, Thang Mộ tiếp tục đại nghiệp xoát quái.

Cũng như nàng nghĩ, phụ cận đều là Papa Bear, sau khi xoát vài giờ, khi chân trời xuất hiện ánh sáng xua đi sương mù, nàng mới dừng tay. Mà lúc này, balô của nàng cũng đã muốn đầy đồng vật phẩm cướp được từ Papa Bear.

Cũng may vật phẩm cùng loại có thể xếp chồng, nếu không dù túi của nàng có to bao nhiêu cũng không đủ.

Đương nhiên điều làm nàng hài lòng nhất là, ở giây nàng dừng tay, cấp bậc của nàng đã đến 12.

Cấp bậc = thực lực = cơ hội sống sót càng lớn.

Đẳng thức này ở vài giờ trước đó đã bị nàng khắc sâu trong lòng.

Bất quá, cơm không thể một ngậm là ăn xong, thực lực không phải một ngày là có thể nâng cao được, hơn nữa, trời đã sắp sáng, nơi này người sẽ đông hơn.

Thang Mộ đem áo choàng che đi vết máu và bụi đất, quay về hướng trấn nhỏ mà đi.

Đúng rồi, nhóc con Jarrett kia cũng nên rời giường ăn điểm tâm rồi, mua cái gì về mới tốt đây?

Lúc này, linh cảm của Thang Mộ không có linh nghiệm.

Chờ nàng mang bánh mì nướng về tới phòng thì Jarrett đã rời giường, thành thành thật thật ngồi trên băng ghế ở phòng khách đọc sách.

“Lại xem sách à.” Thang Mộ cười [tự cho là vậy] rồi đi qua, đem bánh mì nóng hôi hổi để trên bàn, “Đến, ăn điểm đi”.

“... Cảm ơn.” Jarrett cầm lấy bánh mì, nhỏ giọng nói lời cảm tạ.

Thang Mộ phát hiện động tác ăn bánh mì của đối phương rất tao nhã, như vậy mới nhớ tới, nàng phát giác đối phương lúc trước dù sắp đói chết, khi ăn cơm động tác cũng không khó xem, lại liên tưởng đến hẳn đang im lặng không nói chuyện ở đối diện, quả nhiên là có * sao? (trong bản raw cũng là dấu *)

Bất quá, nàng cũng không để ý lắm, dù sao vì về nhà, cho dù thế nào nàng cũng bắt buộc phải ở cùng hắn.

Hơn nữa trên đường trở về nàng phát hiện một chuyện thú vị, khả năng nhìn thấy tên, cấp bậc và năng lực của nàng không phải chỉ hữu hiệu đối với ma thú, đối với người cũng giống như vậy. Đương nhiên, thời điểm xem tư liệu của người khác thì chi tiết hơn một chút, ví dụ như thân phận, chức nghiệp,... càng hoàn hảo là những thứ này chỉ xuất hiện khi nàng muốn nhìn thấy, nếu không... nhìn thấy đầy đường đều là người trên đỉnh đầu với cấp bậc, sọc xanh, sọc đỏ; nàng thực sợ có ngày chính mình theo bản năng kéo tên ra bắn.

Thang Mộ cắn một miếng bánh mì, nhìn bìa sách trên bàn: “[Phương pháp tư tưởng cơ bản], người muốn trở thành ma pháp sư?” Dường như đây là lựa chọn của 100% nam chủ, thật không có gì kỳ quái.

“Àn.” Tiểu quý gật gật đầu, về mặt khao khát nhìn về phía Thang Mộ, “Tỷ tỷ, người sẽ dạy ta sao?”

“..... hả?” Thang Mộ ngây người, sao lại tiến triển thành thế này?

“Người... Không muốn sao?” Coi phản ứng của nàng thành cự tuyệt, Jarrett cảm thấy hụt hẫng cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn như chuột gặm bánh mì.

“Không phải không muốn,” Thang Mộ nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng bừng sáng như ánh sao, cảm thấy áp lực như núi, “nhưng mà, lúc trước ta đã nói qua, ta không phải Ma pháp sư, là cung thủ.”

Sợ đối phương không tin, nàng nhanh chóng từ túi lấy ra cung tên: “Đây là vũ khí của ta.”

“Về phần hôm đó đột nhiên xuất hiện, chính là ngoài ý muốn.” Lại là cái loại không hề tốt đẹp, Thang Mộ trong lòng bỏ sung.

“Vậy ta có thể theo người tập bắn cung không?”

“.....” Đáp án là, nàng hoàn toàn không biết !!!!

Nàng thật sự không biết Ngựa đực đại thần muốn tương lai vị nam chủ này đi theo con đường nào? Một thể hệ pháp thân? Tuyệt thế Kiếm thánh? Vẫn là ma võ (ma pháp và võ công) song tu? Hay là theo hướng triệu hồi sư?

Thần ơi, ai cho nàng một chút ám hiệu đi?!

Sau đó, ám hiệu thực sự tới rồi.

Không biết trận gió quái lạ từ đâu thổi tới, sau đó, “lạch cạch” cửa lớn hé ra, một tờ roi liền bay vào, dán lên mặt nàng.

Thang Mộ giật tờ roi xuống, rồi sau đó cảm động, ám hiệu! Đây là ám hiệu của thần đó!

Chờ chút... Thế giới ma pháp sao lại có tờ roi? Cái này thực kỳ lạ quá?

Quên đi, Ngựa đực Đại thần ngay cả nhân phẩm còn chưa có, chuyện quái lạ như vậy có là cái gì?

“Mau nhìn này!”

“?”

Thang Mộ đem tờ roi đến trước mặt Jarrett, lật qua, rồi cảm về cát tiếng đọc –

“Muốn biết thiên phú của mình sao? Trở thành Ma pháp sư vĩ đại sao? Tôi đây đi, chúng ta chờ ngươi! Cánh cửa tân thế giới vì ngươi mà mở!!!”

Đọc xong nàng bình luận: “Còn nâng cao nhiệt huyết nữa nha”

Bất quá tân thế giới là cái gì, tổng làm cho người ta có dự cảm không tốt nha.

Nói ngắn gọn, ở thế giới này, tại các thành thị, cách 3 năm Hội Ma pháp sư đều đến một số thị trấn tìm người nổi nghiệp, cũng chính là tiền hành cái gọi là kiểm tra ma lực.

Mà năm nay, thực rõ ràng là năm kiểm tra, mà trấn Bonnie này có lượng người thật lớn, đương nhiên được liệt vào danh sách đó.

Sớm không đến chậm không đến, cố tình lúc có bọn họ thì có chuyện này, rõ ràng đây là Bàn tay vàng của nam chủ.

Thang Mộ cảm động, đối với nàng mà nói, Jarrett càng sớm đi trên con đường xưng bá, càng cách mục tiêu của nàng càng gần.

“Nhưng mà” Nam hài mấp máy môi, trên mặt hiện lên thần sắc xấu hổ, “Mặt trên nói, cần phí báo danh là 10 kim tệ”

“Hả?”

Thang Mộ lúc này mới chú ý tới, sau đoạn khí huyết tuôn trào kia, còn có mấy hàng chữ nhỏ.

Một, người tham gia kiểm tra cần nộp phí 10 kim tệ mỗi người ;

Hai, mỗi người được kiểm tra nhiều nhất năm lần, nhưng trừ lần đầu được hưởng ưu đãi 10 kim tệ, từ những lần sau mỗi lần kiểm tra là giao phí 100 kim tệ;

Ba, tất cả tình huống ngoài ý muốn làm cho kết quả kiểm tra không đúng thì người đi kiểm tra tự chịu trách nhiệm;

Bốn, bản quyền hoạt động thuộc về Hội Ma pháp sư.

“.....” Người tổ chức hoạt động này tuyệt đối là từ hiện đại xuyên qua!

“Không quan hệ.” Thang Mộ vươn tay xoa xoa mái tóc đen óng của Jarrett, “Tỷ cái khác không có, chỉ là có tiền!” Nàng sâu sắc cảm thấy mình trước lúc xuyên qua đem hết tiền trong kho mua kim tệ là quyết định rất sáng suốt.

“Thời gian kiểm tra là Sáng hôm nay?”

Thang Mộ phấn chấn, kẹp tiểu quỷ nhỏ đang gặm bánh mì ở cánh tay: “Bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động rồi, thiếu niên, chúng ta phải nhanh lên, Napoleon!”

“..... Đó là cái gì?”

“.....” Tiểu quỷ không đọc qua lịch sử trái đất thật sự là không có cảm giác hài hước nha!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Muội tử đầu tiên!!

Theo chỉ dẫn của tờ rơi đi vào quảng trường ở giữa trấn, nơi này đã sớm tụ đầy người.

Thang Mộ lòng đầy cảm khái, rốt cuộc đây cũng là thế giới lấy ma pháp và kiếm pháp làm gốc nha, nhìn số người đến xem náo nhiệt này, so với vậy xem cãi nhau ở thế giới hiện đại mà nói chỉ hơn chứ không kém.

Quảng trường được thiết kế hình tròn, ở giữa có một toà đài cao, vài người đàn ông thân mặc trường bào màu đen đứng ở trên, trên bàn dài trước mặt bọn họ đặt hai quả cầu thủy tinh, đây hẳn là công cụ trong nghi thức kiểm tra.

Rốt cuộc cũng đến, bước đầu tiên lay động thế giới của nam chủ!

Thang Mộ cảm xúc dâng trào quay đầu tìm kiếm đồng minh, rồi sau đó, hắc tuyến -- nam chủ nhà nàng vóc dáng rất lùn cho nên hoàn toàn bị người phía trước che lấp, không nhìn thấy được!!!

Nàng ngồi xổm xuống, ôm thân người nhỏ gầy của nam hài lên.

".... Tỷ tỷ?"

"Jerry, nhìn chỗ đó đi!" Thang Mộ một tay ôm lấy hắn, một tay chỉ về hướng đó, "Nơi đó chính là nơi người bắt đầu chinh phục thế giới, đừng chú ý trên mặt đất nữa!" Đừng nói gì, từ sau khi trở thành mặt than, nàng cảm thấy mình nói những lời "đừng chú ý này" rất là soái.

"....."

Đáp lại nàng là một mảnh trầm mặc.

"Làm sao vậy?" Thang Mộ thật bất mãn, cho nên mặt than càng đông cứng.

Phản ứng đâu? Phản ứng hăng máu sôi sục đâu?

Lúc này không lẽ không cần hô lớn một tiếng "Ta là chính là thần của tân thế giới" sao?!

"Tỷ tỷ, tuy tiện nói lời này sẽ bị bắt đó!" Tiểu quỷ vừa nói xong còn thật sự chỉ chỉ ánh mắt khác thường của mọi người bên cạnh, "Cho dù xem nhiều tiểu thuyết cũng không thể bắt chước được".

"...."

Ánh mắt người xung quanh từ hàm ý "Hai người này không lẽ là nhân vật nguy hiểm?" nháy mắt biến thành "Đứa bé nói thật dễ nghe!" cùng với "Tỷ tỷ thật không hiểu chuyện!"

Thang Mộ cảm thấy áp lực đè nặng.

"Ha ha....." Để xoa đi xấu hổ, nàng không thể cười gượng hai tiếng.

Chỉ nghe đến "vèo vèo vèo", bên cạnh nàng nháy mắt không còn người nào.

"Tỷ tỷ không nên dọa người khác."

"..." Chỉ nên nói, mặt nàng không chút biểu cảm mà làm bộ dáng cười tươi rốt cuộc có bao nhiêu dọa người?!

Bất quá.....

Thang Mộ vươn tay không khách khí vỗ vỗ mũi Jarrett: "Nhóc con, kỳ thực người cũng hưng phấn đi? So với trước kia hoạt bát hơn một chút".

".....Thực xin lỗi". Nam hài thân hình cứng đờ, đôi mắt buông xuống.

"Ta không có ý trách mắng ngươi". Thang Mộ lấy ra túi kẹo vừa mua trên đường, nhét vào miệng tiểu quý, "Tiểu hài tử vẫn nên hoạt bát một chút mới tốt, bằng không sau này lớn lên giống ta rất sợ người."

Cho nên, Tezuka, Byakuya*, các ngươi suy cho cùng là có bao nhiêu lần quần trong lòng, khuôn mặt êm đẹp không tốt sao?!

*Tezuka, Byakuya: nhân vật trong truyện Bleach

Người ta ao ước còn không được, khổ kiếp!

Sau đó không lâu, cuối cùng đến giờ.

Có lẽ do uy thế của ma pháp, mọi người tham gia kiểm tra đều thành thành thật thật xếp hàng, giao tiền đổi lấy thẻ bài chứa số thứ tự, sau đó lại thành thành thực thực xếp hàng kiểm tra.

Xuất phát từ tâm lý vi diệu, Thang Mộ cũng đưa ra một phần tiền cho mình, dựa theo trò chơi mà nói, thân cung thủ cũng có ma lực, ví dụ như nàng lúc trước bắn Papa Bear là dùng tên ma pháp kia, chính là loại ma pháp công kích.

Cũng không biết tại thế giới này có kiểm tra ra được không, nếu kiểm tra được ... vậy là hệ gì đây?

Tóm lại, nàng rất mong chờ.

Có thể vì xấu hổ, Jerry thừa dịp xếp hàng thì theo đuôi nàng trượt xuống, tựa như tiểu đại nhân đứng xếp ở trước nàng.

"Xin hỏi, các ngươi cũng tới tham gia kiểm tra sao?"

Trong trẻo hoạt bát nghe thật hợp khẩu vị!

Đây chính là trong truyền thuyết ... giọng nói của loli?!

Thang Mộ vội quay về chỗ thanh âm phát ra, quả nhiên, một lolita bánh bao mềm mại đang đứng ở bên trái đội ngũ báo danh, mái tóc vàng óng xoả dài đến thắt lưng, mềm mại óng ánh, làm người ta thực muốn chạm vào.

Đây là số mệnh gặp nhau!!!

Nàng đã nói mà, làm thế nào mà một muội tử mềm mại cũng chưa từng nhìn thấy, thì ra là đang chờ ở chỗ này.

Dựa theo tình tiết kịch thông thường, muội tử này tuyệt đối có thiên phú ma pháp, hơn nữa còn không tầm thường, cứ như vậy sau khi gặp nhau, cùng nam chủ đi trên con đường theo dõi ma pháp. Trong lúc nàng trở thành đối tượng mà phần đông thiếu niên ái mộ, lại chỉ thích mỗi mình nam chủ, mà nam chủ lại một bên thoải mái thoát khỏi khiêu khích của người khác, một bên đắc thắng ôm mỹ nhân về; cho đến một ngày vì chuyện thăng cấp mà không thể không rời đi --- xxxx năm sau, hắn mang theo vinh dự cùng nhiều lão bà trở về, lại thành công thu vị tình nhân - mỗi tình đầu này, từ đó về sau hai người (ngẫu nhiên 1v1, ngẫu nhiên np) sống hạnh phúc đến hết đời.

Muội tử đầu tiên, nhất định phải giúp Jarrett nhà nàng giữ lấy!!!

Bị đánh mấu gà Thang Mộ vội vàng nhắc Jarrett lên, như con búp bê to mà thả tới trước mặt loli, nhân tiện nhét vào tay hắn một cục kẹo: "Mau mau mau, mời vị tiểu băng hữu này ăn kẹo đi."

"... ..." Cho dù đối với người này đã có độ hiểu biết nhất định, nhưng Jarrett vẫn thường xuyên lâm vào cảnh không biết nói gì.

"... ..." loli mềm mại liên tục lui về phía sau --- tốt, quái nhân kì lạ, bộ dáng bii môi đưa kẹo cũng thật đáng sợ.... Đây chính là "người xấu dùng kẹo dụ dỗ tiểu hài tử" trong lời mẹ nói?

Thang Mộ thấy bé gái lui ra sau, vội vàng tiến lên, dùng hết sức toàn thân nỗ lực tạo bộ dáng tươi cười: "Đến đây, tiểu muội muội, đại ca ca muốn mời ngươi ăn kẹo nha."

Nàng tự cho khuôn mặt tươi cười của mình là vô cùng hoà ái, lại không biết, sắc mặt của nàng bây giờ cùng bức tranh sơn dầu là như một.

Vì thế.... ..

"... ..Mẹ, có người xấu!!!!" Muội tử khóc lớn chạy đi.

"... ..." Thang Mộ cảm thấy mình cũng muốn khóc mà chạy đi, hoá hoa đào đầu tiên của nam chủ cứ như vậy mà bị nàng dọa chạy?

"Jerry....."

"Sao?"

"Ta thật sự trông giống người xấu vậy sao?"

"... .." Jarrett yên lặng xoay đi.

"Nói!" Thang Mộ cắn răng.

".....Nếu mặt tỷ tỷ không rút gân giống như bây giờ, cũng không phải giống người xấu."

"....."

Ai rút gân!

Tỷ đang cười! Đang cười!

Hơn nữa cái gì gọi là "Cũng không phải giống người xấu" hả?!

Thang Mộ nổi giận đùng đùng mà đứng lên, thuận tay đem viên kẹo chặn miệng Jarrett, rồi đem hắt thở lại trước người mình, muối tử đã không còn, sự nghiệp hay là muốn.....

Nàng tin tưởng, muối tử tốt đẹp vĩnh viễn ở phía trước.

Hoa đại ven đường gì đó, hừ, không cần hái!

Tốc độ kiểm tra là tương đối nhanh, bởi vì trình tự rất đơn giản.

Thông qua những người khác thì thăm và tiêu đề, giải thích được tác dụng hai quả cầu thủy tinh kia, nói ngắn gọn, bên trái dùng kiểm tra tinh thần có đạt tiêu chuẩn hay không, nếu đạt tiêu chuẩn, sẽ dùng bên phải kiểm tra thuộc tính ma pháp, ví dụ như phong, hỏa,...

Rốt cuộc là hành trình ban đầu của nam chủ, người kiểm tra hầu hết đều bị loại ở cửa đầu, nếu không, chờ về sau nam chủ trở thành ma pháp sư, phòng chừng Pháp thánh gì cũng chạy khắp nơi.

Rất nhanh, còn một người nữa là tới phiên của Thang Mộ và Jarrett.

Nhìn chăm chú vào hai cầu thủy tinh lấp lánh kia, Thang Mộ khom lưng, kéo kéo hai má tiểu quý: "Thế nào? Ngươi trước hay ta trước?"

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đệ không tối cao!!!

*đệ không, muội không... ý chỉ đối với đệ đệ, muội muội có ý rất "thích, cưng chiều, bảo hộ".

Jarrett là một nhóc con vô cùng biết khiêm nhường, vì thế hắn yên lặng lui về phía sau nửa bước, lùi đến sau Thang Mộ.

"Đặt tay để lên quả cầu thủy tinh bên trái". Ngồi ở phía sau bàn chủ trì cuộc kiểm tra, một trong số nam nhân mặc áo bào đen nói, tuy rằng hắn không tự giới thiệu, nhưng nhờ có tả luân nhãn* (sharingan), không, Ngoại quái chi nhãn* Thang Mộ đã biết tên cùng với thân phận học đồ (học việc) ma pháp của hắn.

*Tả luân nhãn (sharingan): là một đồng thuật (dojutsu) tự động bộc phát ở một số thành viên chọn lọc của bộ tộc Uchiha, trong truyện Naruto.

Ngoại quái: theo giải thích trên mạng thì nó có nghĩa là phần mềm phụ trợ dùng cho game hay web như add on/Plugin/phần mềm auto và hack.

Nên *Ngoại quái chi nhãn": có thể hiểu là mắt có chức năng phụ trợ khác, trong trường hợp Thang Mộ là mắt có kèm chức năng kiểm tra thông tin nhân vật.

Đương nhiên, loại kiểm tra căn bản này, có Ma pháp sư chính thức đến mới là lạ đó?

Thang Mộ vron tay, không chút khách khí đặt lên trên quả cầu thủy tinh, âm thầm tụ khí đan điền.... Mà nói ra thì đan điền là nơi nào ấy nhỉ? Nhưng mà đây là thế giới ma huyền phương tây, hắn là không cần đan điền đi?

Đang suy nghĩ, Ma pháp học đồ ngồi đối diện nàng mở miệng nói: "Kế tiếp."

"... .."

Quá nhanh rồi!!!!

Nhìn chăm chú vào quả cầu thủy tinh hoàn toàn không phát sinh bất kỳ biến hoá nào, Thang Mộ ôm ngực, yên lặng lui sang một bên.

Tuy rằng là đúng với dự đoán, nhưng loại cảm giác tan nát cõi lòng này là sao? Nàng thỉnh thoảng cũng muốn "khí phách trắc lệu"* một lần mà, chẳng lẽ Ngựa đực Đại thần đặt cho nàng con đường là phần trư ăn hổ sao?

Bất quá vài giây sau, Thang Mộ hiểu được, con đường của nàng không phải là phần trư ăn hổ, mà là chức nghiệp so với vật hi sinh còn thê thảm hơn Cò đại!

Đúng vậy, nàng chính là cò đại làm nền cho đoá hoa hồng nam chủ!

Nháy mắt khi Jarrett đưa tay đặt trên quả cầu thủy tinh, dưới tay của hắn toả ra quần sáng trắng lấp lánh.

Nhìn thấy phản ứng như vậy, mấy người Ma pháp học đồ đều đứng lên, lý do rất đơn giản, nếu cầu thủy tinh sáng lên chứng tỏ người kiểm tra có thiên phú tu luyện ma pháp, về sau này ít nhất cũng cùng cấp bậc với họ, huống chi hắn vẫn là một đứa nhỏ, chỉ cần thiên phú không quá kém, thậm chí còn có khả năng trở thành ma pháp sư chính thức, lễ độ chút cũng không sai.

"Đến đây, bây giờ xin để tay lên quả cầu bên phải, đây là kiểm tra thuộc tính của ngươi."

Đây là thực tế của xã hội

Nhưng Thang Mộ không rảnh để suy nghĩ đến vấn đề nhỏ này.

Nguyên nhân ở nơi khác, trong chớp mắt vừa rồi, nàng rõ ràng cảm nhận được một chút không thích hợp, giống như một cơn gió lạnh thổi qua, làm cho cả người nàng không được tự nhiên.

Ban đầu nàng tưởng là kẻ địch, nhưng sau khi mở bản đồ ra, phụ cận đều là điểm màu lam, điều này chứng tỏ không ai có địch ý với bọn họ.

Sau đó, nàng linh quanh chợt loé, bắt đầu cẩn thận xem xét tư liệu của người đó.

Rồi sau đó, kinh hãi.

Gần đó vậy mà có vài người đã trên cấp 15.

Cấp 15 nghĩa là gì?

Phải biết rằng, những vị phụ trách kiểm tra ma pháp này cấp bậc tối đa cũng mới cấp 9.

Ở [Long chi cốc], cấp bậc đạt 15 có thể tiến hành chuyển chức nghiệp lần đầu, tỷ như cung thủ có thể lựa chọn chuyển chức trở thành hiệp khách hoặc thần tiễn.

Mà thật như thế, nàng đã thấy chỗ mấy người kia, chức nghiệp đều không phải là ma pháp học đồ mà là Ma pháp sư chính thức, vừa cẩn thận xem xét tư liệu, Thang Mộ bình tĩnh, những người này chính là dẫn mối nha.

Tại đại lục này, hệ thống học tập ma pháp hầu như có hai con đường:

Một, tìm lão sư tốt, lấy thân phận đệ tử chính thức đi theo hắn hoặc là tiến vào Tháp ma pháp, tiến hành học tập 1v1, vận khí tốt, chờ sau khi lão sư chết có thể kế thừa toàn bộ di sản, đương nhiên, có thể đạt được mục tiêu này chỉ có một phần vạn người may mắn.

Hai, tiến vào trường học, nhận giáo dục 1vs n, đương nhiên, cũng có không ít người thông qua con đường thứ hai đi đến con đường thứ nhất.

Mà những người Thang Mộ nhìn thấy này, có vẻ chính là các hội học sinh đến kéo tân sinh.

Thành công đạt tới "Nhóm cầu thủy tinh" Jarrett tự nhiên đã lọt vào tầm mắt của họ, giờ phút này bọn họ chính là xoa tay, chờ hắn kiểm tra chấm dứt, liền đến đây cướp người.

Chắc là vì khao khát đáng khinh của nội tâm họ quá mạnh mẽ, vì thế Thang Mộ cảm nhận được.

Cùng lúc đó, Jarrett kiểm tra cũng có kết quả.

Thời gian tiếp xúc với cầu thủy tinh càng dài, sắc mặt hắn càng ngày càng tái nhợt, một lát sau, hắn buông lỏng tay ra, lui về phía sau.

Trong nháy mắt hắn rời đi, quả cầu trong suốt vô cùng không khoa học phát ra nhiều loại màu sắc.

"Thuộc tính của ngươi là" Ma pháp học đồ vội vàng cầm bút ghi, "Nước lửa song hệ, không, còn có đất, gió? Quang (Ánh sáng)? Lôi?"

Không hổ là nam chủ mà!

Thang Mộ kích động, nàng biết mà! Nàng biết mà!!!

Bàn tay vàng sao mà không oanh oanh liệt liệt được?

Tiểu thiên tài toàn hệ cái gì đó vĩnh viễn không phải là huyền thoại!

Nhìn đi, vị Ma pháp học đồ cũng không dám ghi lại!

Nhìn đi, hấn buông sổ tay!

Nhìn đi, hấn dùng ánh mắt quý dị nhìn nam chủ!

Nhìn đi, hấn nói: "Vậy mà là toàn hệ, thực là đáng tiếc....."

Nhìn đi, chờ đã, hấn nói cái gì?

Thang Mộ hoài nghi chính lỗ tai mình, cũng may nàng mặt than, vô luận nội tâm tiến hành đấu tranh kịch liệt cỡ nào, trên mặt vẫn như trước không có biến đổi gì.

"Đáng tiếc? Có ý gì?"

Kết quả nàng thành công chiếm được một ánh mắt khinh thường.

"Tỷ tỷ". Tay nhỏ bé của Jarrett bắt lấy vạt áo nàng, nhẹ nhàng kéo kéo, "Chúng ta trở về đi".

"... .." Thang Mộ cúi đầu, bởi vì đối phương cũng cúi đầu xuống, nàng không nhìn rõ được mặt Jarrett, lại có thể cảm nhận được hơi thở bất an của hấn.

Nàng xác định, đứa nhỏ này biết toàn hệ ý nghĩa là cái gì.

Dù mặc kệ là cái gì, có vẻ không phải chuyện tốt.

Hiện tại nàng hiểu được..... vốn nàng nghĩ nam chủ nhà nàng đi là con đường cực phẩm thiên tài, kết quả lại là con đường đồi đồi của gỗ mục..... Bàn tay vàng biến thân ời, người rốt cục ở nơi nào!!

"Mau tránh ra chỗ kia, kẻo tiếp".

Đây là hiện thực xã hội mà.....

Thang Mộ không khỏi cảm thán lần thứ hai, nàng nhún vai, kéo tiểu quý đang mất mát nhà mình về, cho đến lúc nàng nghe một câu.

"Thật là lãng phí thời gian".

Lời này thanh âm cũng không lớn, nhưng cũng đủ để Jarrett vốn đang bị thất bại đã kích nghe rõ, trong một chớp mắt, Thang Mộ miễn cảm nhận thấy hấn run run.

Vì thế nàng dừng cước bộ, xoay người trở lại.

"Người muốn làm gì?"

"Ta muốn kiểm tra lần nữa!"

Thang Mộ không chút khách khí liếc mắt nhìn đối phương một cái, bởi vì mặt than, cái liếc mắt này rất có sát khí, dứt lời, nàng không chút khách khí từ túi lấy bốn xu tiền nhỏ đập lên bàn của đối phương, túi tiền này là lúc ra ngoài vì đề phòng tình huống đột ngột phát sinh mà chuẩn bị, vừa vặn đủ 100 kim tệ.

"Ta muốn kiểm tra lại bốn lần!"

"... .."

Thang Mộ ôm lấy tiểu quý nhà mình, sờ sờ đầu hấn: "Như thế nào? Không được?" Tiếp theo đến bên tai tiểu quý nói: "Hấn cảm thấy chúng ta lãng phí thời gian, chúng ta liền đơn giản lãng phí nhiều một chút."

Thanh âm tuy nhẹ, nhưng lại đủ để đối phương nghe được.

Hắc bào ma pháp học đồ vốn đang nói chuyện, sắc mặt giận dữ, muốn xông lên, lại bị đồng nghiệp kéo lại.

"Vị tiểu thư này, các người muốn kiểm tra lần nữa cũng được, nhưng mà xin xếp hàng một lần nữa".

Những lời này chính là cạm bẫy, cãi nhau chính là một loại hình thức chiến tranh, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái mà ba lần thì cũng suy kiệt; Lúc này mà lùi bước, chắc chắn chính là sợ hãi, nhưng lời nói của đối phương vô cùng có lý, Thang Mộ nếu dây dưa làm càng, không thể nghi ngờ sẽ trở thành kẻ thù chung của nhân dân.

Nhưng mà, nàng sẽ dễ dàng mắc mưu sao?

Chỉ thấy Thang Mộ xoay người lại, từ trong túi tiền lấy ra hai ba xu tiền, hướng mọi người phía sau nói: "Các vị, ta lát nữa có việc gấp, có thể phiền mọi người cho ta nhập đội không? Đương nhiên, để cảm tạ mọi người đã giúp đỡ, mỗi một người hảo tâm nguyện ý nhường vị trí, ta đều trả 10 kim tệ làm bồi thường."

Vốn đang xem náo nhiệt, mọi người ồ lên, đây là cái gì?

Đây là ưu nhạc mỹ*... không đúng, là coi tiền như rác mà!

*''Ưu nhạc mỹ'': là một hãng trà sữa, có Giang Ngừ Thần và Jaychou đóng quảng cáo trong đó:

Cảnh 1: Trạm xe buýt

Ngừ thần: Vĩnh viễn có xa lắm không?

Kiệt Luân: Chỉ cần tim đang đập, vĩnh viễn sẽ rất xa rất xa..

Ngừ Thần: Tim anh đập nhanh thật đấy.

Kiệt Luân: Shh. Đó là một bí mật. Bởi vì em là ưu nhạc mỹ của anh.

Cảnh 2: Quán cà phê

Ngừ Thần: Em là gì của anh?

Kiệt Luân: Em là ưu nhạc mỹ của anh.

Ngừ thần: Hoá ra em là trà sữa à!

Kiệt Luân: Như vậy anh có thể ôm em trong lòng bàn tay rồi.

Cảnh 3: Trường học

Ngừ thần: Anh thích gì ở em?

Kiệt Luân: Thích ưu nhã, vui vẻ, lại xinh đẹp. (ưu nhã, khoái nhạc, mỹ lệ)

Ngừ thần: Anh đang nói trà sữa Ưu nhạc mỹ à

Kiệt Luân: Em chính là ưu nhạc mỹ của anh mà.

Không hiểu gì luôn @-@

Chỉ cần đứng tại chỗ, không những được xem náo nhiệt còn có thể thu được 10 kim tệ, tương đương với cuộc kiểm tra hôm nay miễn phí.

Nhìn thấy biểu tình của mọi người, Thang Mộ tuy rằng nội tâm rĩ máu nhưng ngoài mặt vẫn duy trì biểu tình "tài đại khí thô"*, cầm túi tiền trong tay ném hướng về thanh niên đứng phía sau: "Có thể phiền người giúp ta phát xuống dưới không?"

*Tài đại khí thô: là có tài nhưng khí chất thì thô thiển, khoe khoang thô tục, nhưng ở đây có vẻ là ý khoe khoang sự giàu có.

"..... Đương, đương nhiên". Thanh niên bị tiền nện trúng tay làm run rẩy.

Làm xong hết nàng lại lần nữa xoay người lại, nhìn về phía nhóm học đồ đang kinh ngạc đến ngây người tại chỗ, vô cùng không có phúc hậu hỏi:

"Như vậy, giờ chúng tôi có thể kiểm tra chưa?"

"... .."

Bất chấp đối phương chưa trả lời, Thang Mộ trực tiếp nắm tiểu móng vuốt của Jarrett, hướng lên trên cầu thủy tinh rất nhanh mà ấn bốn lần.

Sau đó bình tĩnh hỏi: "Chơi đã chưa?"

Nhóm ma pháp học đồ: "..." Súc vật, đây là đợt kiểm tra nghiêm túc người chơi cái lông gì chứ!!!!

Có lẽ là được an ủi, Jarrett cư nhiên cũng bình tĩnh mà gật đầu: "Chơi đã".

"Vậy chúng ta về nhà!"

Cảm thấy mệt mỏi, Thang Mộ ôm nhóc con nhà mình nhẹ nhàng bay bổng mà đi, lưu lại một đồng biểu cảm "Khốn kiếp" "Coi tiền như rác" của mọi người.

Ôm Jerry chạy tốc hành đến một cái hẻm nhỏ không người, Thang Mộ vui sướng mà nhảy tại chỗ mấy cái: "Không nghĩ tới ta sinh thời cũng có thể giả bộ "khí phách trắc lậu"* một lần, thật sáng khoái ha ha ha!!!!" Nếu không phải còn đang ôm cậu bé, nàng thậm chí muốn lộn mèo vài lần, dù sao thân thể này cũng rất linh hoạt.

*khí phách trắc lậu : diễn tả việc nhuệ khí cùng tài hoa đều hiện rõ ra bên ngoài, có vẻ chưa thành thực trưởng thành, nhưng kiêu hãnh, thậm chí kiêu ngạo. Hoặc diễn tả những người kiêu ngạo, cậy mạnh, háo thắng.

".....Tỷ tỷ....."

"Cái gì?"

"Người bị kích động sao?"

"... .."

Này này, đây là cách nói uyển chuyển của bệnh thần kinh sao?

Bất quá, vẫn là thích ha ha ha, Thang Mộ cười "sắt sắt" vài tiếng, cho đến khi làm Jarrett sợ tới mức trượt xuống mà ngồi xổm một góc không dám quay đầu lại.

Hơn nữa, sự tình cũng không phát triển theo hướng tệ hại hơn -- Lúc trước Thang Mộ từng kiểm tra trang bị vài vị ma pháp học đồ, sự thật chứng minh, bọn họ không chỉ có cấp bậc thấp mà trang bị cũng kém, có thể thấy họ không phải là đệ tử hoặc thân tín của nhân vật cao cấp, mà lại nói, cũng chỉ có nhân tài không có chút căn cơ gì mới bị phái ra làm loại việc này, đối với tu hành ma pháp không chút ích lợi ngược lại còn làm lãng phí thời gian nữa.

Huống chi nàng cũng ngoài miệng ép buộc, tiện thể dùng tiền đập người, hẳn là không đến mức đắc tội Hội Ma pháp sư đi Chắc vậy ... Dù sao tính luôn mấy học đồ kia, ở gần đây không ai đột nhiên biến thành điểm đỏ đối địch cả.

Nhưng mà, hành động hôm nay của nàng ít nhiều có chút lỗ mãng.

Từng bước tỉnh táo lại Thang Mộ nghĩ như thế, nhưng mà, nếu lặp lại lần nữa, nàng phỏng chừng cũng vẫn làm như vậy.

Bởi vì nàng phát hiện mình chính là người rất bao che khuyết điểm -- tiểu quý nhà nàng, chỉ nàng mới có thể khi dễ!

Thật sự là.....

Trước đây không có đệ, không biết rằng đệ đệ tốt, nay có đệ, mới biết đệ không cao.

Tốt tốt Thang Mộ bị chính mình làm cảm động.

Bất quá có câu kêu là cái gì ấy nhỉ? Đứng rồi, vui quá hoá buồn.

Ngay lúc Thang Mộ đang xúc động, hai thân hình một lớn một nhỏ xuất hiện ngay tại đầu hẻm.

Người nhỏ còn trông rất quen mắt.

Chỉ thấy nàng ta duỗi ngón tay ra, kêu lên: "Mẹ, chính là nàng ta bắt nạt con!!!"

"... .."

Thang Mộ nhìn chăm chú vào cây gậy to trong tay "mẹ", nhất thời đổ mồ hôi lưng.

"Hiểu lầm! Tất cả đều là hiểu lầm!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sự nghiệp hậu cung mang tính đột phá.

Khổ quá!

Thật khổ quá!

Cái mệnh của ta sao mà khổ như vậy chứ!

Đây là tiếng lòng duy nhất của Thang Mộ giờ phút này.

Thật vất vả mới được "khí phách trác lậu" một lần, vậy mà nàng lại bị người phụ nữ bình thường đuổi đánh, cũng may thân thể này đủ linh hoạt, nếu không thực không chỉ chịu vài gậy đâu... Thang Mộ kim lòng không đau rừng mình một cái, thật đáng sợ! Tuyệt đối sẽ bán thân bất toại đó!

Thực ra dựa trên giá trị vũ lực mà nói, nàng đã cấp 12 có thể đánh bại mấy chục người như đối phương, vấn đề ở chỗ, nàng mà dùng năng lực một chút thôi, đối phương tuyệt đối không chết cũng bị thương.

Huống chi, nàng hoàn toàn không nghĩ tới việc động thủ với người thường.

Tuy rằng [Long chi cốc] cũng có quái vật hình người, nhưng trò chơi là trò chơi, hiện thực là hiện thực, nàng phân biệt điều này rất rõ ràng.

Cũng may nàng không chỉ linh hoạt hơn so với đối phương mà còn có thể thực cao hơn đối phương nhiều.

Tóm lại.... trước mắt cứ chạy đi.

Trò chơi người đuổi ta chạy tiến hành ước chừng được hơn nửa giờ, cái người được gọi là mẹ mới dừng lại, được tiểu cô nương dìu dựa vào tường nghỉ ngơi, Thang Mộ yên lặng xoa xoa mồ hôi trên trán, đứng ở vị trí cách đối phương chừng một thước: "Đại tỷ, chuyện này thực sự là hiểu lầm." Cho đến giờ phút này, nàng mới nhìn rõ, đối phương tuy đã làm mẹ, nhưng tuổi tuyệt đối không quá hai mươi lăm, cũng giống như con gái của nàng, có một mái tóc xoắn vô cùng xinh đẹp, vàng óng lấp lánh, diện mạo cũng hết sức ấn tượng, đáng người..... Trong lòng Thang Mộ bi thương như nước sông cuộn cuộn.

Đối phương ngẩng đầu trừng mắt liếc nàng một cái, thờ hồng học nói: "Ta... ta..... biết....."

".....Hả?"

"Cô nếu là người xấu thì đã sớm đánh trả."

Đỉnh đầu Thang Mộ đã nổi lên mựa phùng không dứt: "Chị sớm biết còn đuổi theo tôi để làm chi?!"

"Ai kêu cô chạy?"

"Chị không đuổi tôi có thể chạy sao?"

"Cô không chạy tôi có thể theo bản năng mà đuổi theo sao?"

"....."

Thang Mộ yên lặng đỡ trán, kéo Jarrett qua một bên dạy dỗ: "Nhìn thấy không? Với nữ nhân thì hoàn toàn không thể nói đạo lý."

"Cô nói cái gì?!" Đối phương nghỉ ngơi xong, lại giờ gây lên.

".....Dừng tay !!!"

Không biết gà bay chó sủa lại đuổi lại chạy qua bao lâu, bốn người rốt cục hoà bình ngồi ở một quán rượu, đây là nơi làm việc của Jenny – mẹ cô bé tóc vàng bị Thang Mộ dọa chạy.

Vì là đúng giữa trưa, hầu hết mọi người đều đi kiểm tra, xem nào nhiệt hoặc là săn bắn, nên nơi này không có khách hàng nào.

"Lão Tom, mang tới hai cốc rượu lúa mạch, hai ly sữa, lại thêm một phần, không hai phần thịt nướng." Jenny ghé vào quầy hướng tới ông bạn híp mắt đường thần kêu lên, "Nhân tiện lại lấy cho ông một cốc rượu, đương nhiên, tôi mời khách."

Thành công mà đạt được một ánh mắt kinh ngạc: "Jenny cô phát tài sao?"

"Gặp được một kẻ coi tiền như rác". Jenny đại tỷ nhún vai, theo động tác của nàng, bộ ngực dứt khoát là size E cuộn cuộn sóng, Thang Mộ nhìn thấy nghiêng răng một cái, đáng người tốt rất giỏi sao, rất quan trọng sao!!!

"Coi tiền như rác?" Lão Tom dường như hứng thú, từ phòng bếp tiến lên tiếp đón, một bên thuần thực rót rượu từ thùng ra một bên hỏi như thế.

"..." Trong lòng Thang Mộ nổi lên dự cảm bất an.

"Đúng vậy, tôi mang Liz bé nhỏ nhà tôi xếp hàng kiểm tra lần nữa thì nhìn thấy một tiểu tử ở đó phát kim tệ, mỗi người 10 cái, nói đó là coi tiền như rác bởi vì giành thắng thua một câu nói trực tiếp đưa ra mấy trăm kim tệ."

"..." Đó gọi là "khí phách trắc lậu" được không!

"Nữ thần ánh sáng ở trên, trên đời này thực sự là có kẻ ngốc."

"....." Nàng có thể bắn lão Tom không? Có thể không?!

Đang u sầu, Thang Mộ đột nhiên cảm giác được ống tay áo run lên, lập tức quay lại nhìn, phát hiện Jarrett đang ngồi ở bên cạnh mình không biết khi nào lại cúi đầu cười trộm, nàng yên lặng vươn tay, cho đối phương một cái cốc đầu, lại một cái mặt than âm u, cùng với một câu uy hiếp âm trầm: "Cười nữa đêm nay ta sẽ tự mình động thủ tắm rửa cho ngươi."

Tiểu quý cứng ngắc.

Thang Mộ thoải mái.

Khi dễ tiểu quý gì đó thật sự là chơi rất vui ha ha ha!

Rất nhanh, lão Tom đem hai cốc sữa và hai cốc rượu sủi bọt khí lên, rượu màu nâu sẫm nồng đậm mùi bia, trước tiên Thang Mộ lấy sữa đặt trước mặt Jarrett, mới nâng cốc rượu lúa mạch trước mặt cẩn thận nhấp một ngụm, phát hiện không khác với bia lắm.

Rồi sau đó thu được một ánh mắt khinh bỉ.

"Uống rượu mà khó chịu như vậy, cô chẳng lẽ không phải nữ nhân?"

"....." Nàng có thể bắn cô gái ngực to này sao? Có thể chứ?

"Đúng rồi, kết quả kiểm tra của Liz thế nào?" Thang Mộ quyết đoán chuyển đề tài, nàng nhớ lần đầu nhìn thấy cô bé này là khi đối phương còn đang xếp hàng báo danh.

Rồi sau đó lại thu được một ánh mắt khinh bỉ: "Chúng tôi vừa mới lấy kim tệ xong thì nhìn thấy bóng dáng chạy trốn của cô, sau đó không phải chạy tới đánh cô sao?"

"... .." Này này! Cô đã lớn như vậy chẳng lẽ không phân rõ được mức độ nặng nhẹ sao?

Ước chừng là cảm xúc của Thang Mộ quá rõ ràng, Jenny không thể ngờ lại có thể từ khuôn mặt không hề bận tâm nhìn ra được nghi vấn, hỏi đáp: "Dù sao thời gian kiểm tra là từ buổi sáng liên tục đến chạng vạng, ăn cơm trưa xong buổi chiều đi cũng như nhau."

"Vậy sao?"

"Nếu buổi chiều còn có thể gặp được cái kẻ coi tiền như rác kia thì rất tốt rồi."

"....." Trên thế giới đâu có nhiều kẻ coi tiền như rác vậy chứ?! Không đúng, nàng nghĩ như vậy giống như thừa nhận mình là kẻ coi tiền như rác, không đúng đâu!

Sau một lúc, mấy người kết thúc một bữa cơm trưa hết sức phong phú.

Trong lúc Thang Mộ có ý dẫn dắt cho Jarrett và tiểu Liz nói chuyện, nhìn bộ dáng hai đứa bé nói chuyện phiếm, nàng ngất ngây; đi một vòng, muội từ đầu tiên này nàng vẫn là giành được trong tay, không đúng, là thay tiểu quý nhà nàng giữ được trong tay rồi, thật sự là một thân thoải mái!

Mà Thang Mộ trong lúc cùng Jenny nói chuyện phiếm, lại phát hiện một sự việc không tồi, hoá ra chỗ ở hai nhà vô cùng gần nhau.

Nàng có thể nói cái gì?

Ngựa đực Đại thần đóng một cánh cửa lớn thì liền mở một cánh cửa sổ, tuy rằng sự nghiệp thăng cấp của nam chủ tạm thời chưa tiến triển, nhưng nghiệp lớn hậu cung rốt cục hoàn thành một bước đột phá.

Mang tâm tình sung sướng trong lòng, sau khi Thang Mộ cùng mẹ con này từ biệt, nắm bàn tay bé nhỏ của Jarrett về tới nhà.

Sau khi mở cửa, tầm mắt họ nhìn thấy đầu tiên, đó là bánh mì còn thừa và cuốn [Phương pháp tư tưởng căn bản] bị để lại trên bàn lúc sáng sớm, vốn khuôn mặt Jarrett đang tươi cười nhất thời ảm đạm xuống.

"..." Thang Mộ ôm hân đặt lên trên ghế, sau đó thấp giọng hỏi: "Jerry, toàn hệ là ý gì?"

Jarrett nhấp mím môi, không lập tức trả lời, cho đến khi Thang Mộ quyết định tự mình đi giờ sách, hân rút cục mở miệng: "Ý nghĩa là cả đời cũng chỉ có thể làm học đồ ma pháp sơ cấp, không thể trở thành Ma pháp sư chính thức."

Đây là hân tìm thấy ở trong sách mà Thang Mộ mua về.

Ma pháp sư là một chức nghiệp đặc thù, trời sinh trong cơ thể bọn họ có nguyên tố ma pháp, sau đó thông qua tu hành, làm tăng khả năng của cơ thể, thông qua niệm chú và các phương pháp khác dẫn tới cộng hưởng với nguyên tố trong trời đất, vì vậy cuối cùng đạt tới mục đích phóng thích ma pháp.

Đó cũng là nguyên nhân kiểm tra thuộc tính của mỗi người.

Một Ma pháp sư phải duy trì cân bằng nguyên tố ma pháp trong cơ thể, ví dụ như một cá nhân có nguyên tố Hoả (lửa) và Phong (gió); nếu hân chỉ đi tu luyện một mặt là phong ma pháp mà bỏ qua hoả ma pháp, làm cho nguyên tố phong trong cơ thể quá mức hùng mạnh mà nguyên tố hoả quá suy yếu, cân bằng thân thể bị phá hoại, kết quả tệ nhất có thể là cái chết.

Theo góc độ tổng thể mà nói, toàn hệ đích thực là vô cùng hiếm thấy. Nhưng mà, mỗi người tinh lực đều có hạn, thông qua các loại phương thức làm tắt cả nguyên tố trong cơ thể cường đại đến độ nhất định trên lý thuyết là có thể, đồng dạng thiên phú, người trong cơ thể chỉ có một loại nguyên tố tiến đến cấp bậc như vậy cần một năm, như vậy người có hai loại có thể cần hai thậm chí ba năm, bởi vì hân cần đem hai loại nguyên tố này đều tu hành đến trình độ cao nhất, như vậy thì Jarrett toàn hệ thì sao?

Không thể nghi ngờ, trong mắt mọi người, hân chắc chắn đã là mầm non vô dụng.

Nhưng mà Thang Mộ mới không tin loại sự tình này đâu.

Muốn hỏi tại sao, hân chính là nam chủ đó!

Cùi mực biến thành thiên tài, chỉ cần một giây thôi.

Cho nên, chuyện cấp bách hiện tại của nàng là, đi ra ngoài vợ vét một ít vòng tay hư, chén bẻ, bình vỡ, giày rách.... Luôn luôn cất giấu bên trong chính là Ma pháp sư vốn đã chết tám ngàn năm nay, xuyên qua thời đại nên vẫn chưa chết; có khả năng thay đổi tình hình hiện nay!!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đệ đệ ngốc nghếch của ta Không đứng chỗ nào!

"Đã nói liền làm" Đích thị là phong cách của Thang Mộ.

Vì thế nàng vội vàng xoay người, nghĩ muốn ra ngoài tìm kiếm một ít đồ vật về cho Jarrett chọn lựa.

Mới đi được hai bước, nàng đột nhiên không di chuyển được.

Không phải không có khí lực mà vì vật áo bị nắm lại.

Thang Mộ vô cùng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn chăm chú vào cánh tay nhỏ bé đang bắt lấy nàng, bởi vì thời gian nuôi dưỡng cũng không dài, cánh tay non nớt gầy teo, bàn tay cũng không có thịt như đứa trẻ thông thường.

"Thực xin lỗi"

"... .." Hân làm chuyện gì xấu sao? Thang Mộ nghi hoặc.

"Thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi....."

".....Cái đó....."

"Thực xin lỗi...." Bàn tay bé nhỏ nắm càng chặt, giống như muốn bắt giữ gì đó không cho rời đi, "Ta sẽ cố gắng, cho nên xin đừng đi....." Lại bị vút bỏ một lần nữa sao? Jarrett rất muốn khóc lóc cầu xin đối phương đừng làm như vậy, nhưng mà lòng tự trọng không cho phép hân khóc, lại càng không cho phép hân nói ra lời khẩn cầu kia, cho nên hân chỉ có thể cắn chặt môi mình, dùng đau đớn để khắc chế khao khát từ đáy lòng.

Đến lúc này, Thang Mộ mới ý thức được, quyết định nàng vừa đưa ra làm cho tiểu quý hình như là hiểu lầm cái gì đó.

Nàng vội vàng ngồi xổm xuống, một tay khoát lên đầu đối phương xoa xoa, hết sức ôn hoà hỏi: "Jerry, người hiểu lầm cái gì đó phải không?"

"Ta chỉ muốn đi ra ngoài mua vài thứ, người....." Thang Mộ nghĩ nghĩ, mới tiếp tục nói, "Người muốn đi cùng không?" Nếu thực sự lo lắng như vậy, mang theo bên người thì không còn vấn đề gì nữa đi? Nàng chưa từng có kinh nghiệm dẫn theo trẻ con, thiết tình không hiểu nên ở chung với đối phương như thế nào, chẳng lẽ phải đi nhà sách mua sách về nghiên cứu sao?

Nghe được lời nói của nàng, Jarrett mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hiếm khi nhìn thẳng vào mắt đối phương, giống như muốn xác định gì đó.

Thang Mộ bị ánh mắt thẳng thắn mà khao khát nhìn có chút không ổn lắm, nhưng đồng thời lại cảm thấy ánh mắt này rất đáng yêu, độ hảo cảm trong lòng "Hi bá bá" * mà nhảy lên trên, nàng cảm thấy mình rốt cục lý giải được tại sao vị Hoàng Thử Lang ca ca lại vì hai đệ tử trụ cột mà tàn sát một tổ thỏ mất đồ rồi.... tuyệt đối là bị đáng yêu làm cho hôn mê!

[*][i]Hi bá bá/唵唵唵 - xi xua xua, bài hát vui nhộn của nhóm The Flowers, Hi bá bá không có nghĩa, chỉ như là hò dô ta... của Việt Nam.[/i]

"Này, đừng cắn môi, sắp rách rồi!" Thang Mộ chìa ngón tay, tách môi đối phương ra từ hàm răng, "Người là muốn ăn thịt sao?"

"... .." chưa bao giờ va chạm với sự nghiệp lái nhai Jarrett rốt cục là người đầu tiên rầu rĩ phun ra, "Giữa trưa chúng ta mới ăn thịt mà?"

"A, vậy à." Thang Mộ sờ cằm gật gật đầu, "Buổi tối lại đi ăn? Thuận tiện lại mang theo kẹo cho Liz tiểu muội muội ăn? Đúng rồi, trên đường chúng ta lại mua cho người hai bộ quần áo mới đi, phải soái một chút, a, tiện thể mua thêm mấy cây nến."

"... .." Đệ tài chuyển quá nhanh cho nên đại não đang chết máy.

"Được rồi! Chúng ta xuất phát đi!"

Sau khi thần tốc mà ra quyết định, Thang Mộ nhắc theo Jarrett đi ra cửa.

Này vừa đi ra, chính là chạng vạng mới về.

Thử quần áo, thử đến hết sức lực, Jarrett lần đầu tiên trong đời phát giác -- đi dạo phố cùng phụ nữ là một chuyện đáng sợ như vậy.

Mà tâm tình Thang Mộ thì lại tương phản, nàng cảm thấy khá mỹ mãn, nhất là thân thể này dù đi bao lâu cũng không cảm thấy mệt.

Đem quần áo, nến, đồ ăn vặt và sách vở mới mua đặt lên bàn, nàng đứng dậy xách cái túi to nặng nhất, mạnh mẽ đổ xuống đất, chỉ nghe một tiếng "rầm", đồng phế thải cũ kỹ tức khắc tràn ra đầy nửa phòng khách.

Thang Mộ vừa lòng gật đầu, xoay qua chỗ Jarrett đang trợn mắt há mồm vẩy vẩy tay: "Đến đến đến, nhìn xem chỗ này có cái gì người đặc biệt nhìn vừa mắt".

"... .."

Thấy đối phương vẫn đang ngẩn người, Thang Mộ đành phải biến bị động thành chủ động, khom lưng xuống lựa chọn.

"Cái này thế nào?"

Nàng giơ lên một cái nhẫn màu xanh đồng, đá khảm trên mặt nhẫn đã bị lấy đi, còn lại một lỗ nhỏ trống trơn, "Vừa nhìn thì có khí tức lịch sự. Hơn nữa mạng vừa vắn ở ngón cái người."

"....." Nhưng đây rõ ràng là vĩ giới* mà? Jarrett lần nữa rơi vào trạng thái không biết nói gì.

[*][i]Vĩ giới: nhẫn đeo trên ngón tay út. Là biểu tượng cho sự độc lập, đơn thân, cô độc muốn quên đi quá khứ. Nhưng giờ đã thành trang sức phổ biến.[/i]

"Không hài lòng sao?" Thang Mộ nhún mày, may mắn là Jarrett đã quen với các loại biểu cảm của nàng, nếu không tuyệt đối lại bị hù dọa.

"Cái này được chứ?" Nàng lại từ đồng vật phẩm lấy ra một hộp nữ trang bạc cũ kỹ, mặc dù đã không thể sử dụng được, "Thoạt nhìn cảm thấy rất có hồn nhĩ? Nói không chừng bên trong cất giấu một kẻ "không mũi" phục ma (hàng phục ma quái) đó!"(Ý chỉ Voldemort)

"Tỷ tỷ.... .." Jarrett thật sự không biết mình nên nói cái gì mới tốt, "Người nói gì ta nghe không hiểu."

Ách, tiểu quý chưa xem qua Harry Potter thật rất không có tiếng nói chung!

"Kia....."

Thấy Thang Mộ còn muốn tiếp tục tìm cách giải thích, Jarrett vội vàng chạy tới, ngửa đầu hỏi: "Tỷ tỷ, ta đói bụng."

"Ồi?"

Đói bụng = muốn ăn cơm = muốn đi quán rượu = muốn đến gặp Liz muội tử.

Thang Mộ từ tâm tình kinh ngạc nháy mắt chuyển thành ánh mắt ý vị thâm trường*, nàng vút vò hài rách trong tay, khom lưng vồ vồ bờ vai non nớt của Jarrett: "Nhìn không ra nha, tiểu tử nguoi cũng rất sốt ruột".

[*][i]ý vị thâm trường: hứng thú, thú vị.[/i][*]

"... .." Cho nên mới nói, tỷ tỷ, ta thật sự nghe không hiểu một chút nguoi đang nói cái gì đâu!

Jarrett không khắc chế được nội tâm muốn gào thét.

Đương nhiên, loại cảm giác muốn phát điên này rõ ràng Thang Mộ không có khả năng lĩnh hội, hiện tại nơi trọng điểm nàng phải quan tâm là ---

"Quần áo trên người nguoi sao mà nhiều bụi vậy, mau mau mau, trước tiên đi thay quần áo!"

"... .." Cái này chẳng lẽ không phải do đồng rác rưởi mà tỷ tỷ nguoi đem vô phòng tắm lên sao? Hơn nữa ----

"Tỷ tỷ trên người tỷ cũng đều là bụi đó!"

"A? Thật sự! Bị dính vào khi nào thế?"

Suốt một đường bị đẩy về phòng tắm, Jarrett tỏ vẻ hẳn thực sự không còn gì để nói nữa.

Nhưng mà, hẳn nhìn chăm chú vào mình trong gương, xác thực là lộ vẻ tươi cười.

"Quần áo quần áo, tối nay nguoi mặc bộ nào mới tốt đây? Bộ này thế nào? Không, vẫn là bộ này tốt hơn nhĩ?"

Rồi sau đó hẳn thấy, khoe miệng mình ý cười càng sâu.

Sau một phen ép buộc, "tỷ đệ" trên danh nghĩa rốt cục thành công tới quán rượu, rất khác so với lúc trưa, giờ này có thể nói là ồn ào huyền ảo.

Sau khi nhiều ngày bận rộn ở rừng ma thú, thậm chí đã trải qua khảo nghiệm sinh tử, Mạo hiểm giả một khi đã trở về, địa phương muốn đi nhất không phải là quán trọ, mà là quán rượu, ở chỗ này khí thế ngất trời mà kêu gọi bằng hữu, uống mấy ly rượu mạch, ăn một đồng thịt nướng; bởi thường cho việc da dầy chịu khổ nhiều ngày, chúc mừng chính mình hoặc người bạn rượu thân quen hay xa lạ trở về từ nơi hung hiểm; sau khi com no rượu say, lại lôi kéo em gái thuận mắt trải qua một đêm cuồng nhiệt, đầu hôm trên dưới giày vò, nửa đêm về sáng tiếng ngáy rung trời.

Đối với họ mà nói, sung sướng đơn giản như thế.

Mà tối nay, đối với người đến quán rượu mà nói, việc chúc mừng có nhiều thêm hai loại ---

Thứ nhất là đại tỷ Jenny của quán rượu, con gái của nàng đã vượt qua cuộc kiểm tra Ma pháp sư.

Mọi người đều biết nói vậy là có nghĩa gì?

Một ngôi sao mới của giới ma pháp có lẽ sẽ từ đây được sinh ra.

Thứ hai, bày tỏ chúc mừng sự kiện, lão chủ quán rượu ngày thường vốn keo kiệt thậm chí tuyên bố đêm nay mọi thứ free.

Khi Thang Mộ mang Jarrett đi vào, Jenny và Liz đang đứng ở trung tâm đám đông, nhận lời chúc phúc của mọi người.

Tay nàng bất ngờ nắm thật chặt, theo bản năng nhìn về phía nhóc con nhà mình, hậu tri hậu giác* ý thức được -- nàng có phải lại đi đâm cho Jarrett một dao?

[*]Hậu tri hậu giác là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình ko biết, mãi sau mới phát hiện ra. Ở đây là ý nhìn thấy rồi mới hiểu ra được.

Đệ đệ ngốc nghếch của ta ơ.....Không đúng! Tỷ tỷ ngu ngốc của nguoi thật sự không phải cố ý đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiêm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ngựa Đực, Thỉnh Nghiêm Túc!

Ngay lúc Thang Mộ do dự có nên mang Jarrett về nhà hay không, nàng cảm thấy tay mình bị lôi kéo, mà đối tượng nàng đang lo lắng quay về phía nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

"Tỷ tỷ, ta có thể đưa kẹo cho Liz làm quà chúc mừng không?"

"Đương, đương nhiên có thể!"

Thang Mộ cảm động.

Không hổ là muốn trở thành nam nhân ngựa đực, ở tuyệt cảnh như thế cũng có thể cua gái, quá vĩ đại!

Đương nhiên, trọng yếu hơn là, nàng không tìm được ở trên mặt của Jarrett loại cảm xúc na ná như ghen tị thù địch, điều này làm cho lòng nàng rất dễ chịu.

Mà lúc này, Liz đang đứng trong đám đông cũng hiển nhiên nhìn thấy được bọn họ, mắt sáng lên nàng bước chậm tới, cười hi hi hỏi: "Tỷ tỷ, Jarrett, các người sao lại tới đây?"

Vì chúc mừng, trang phục tiểu cô nương tối nay rất đáng yêu, váy dài trắng, mái tóc dài vàng óng thắt thành bánh quai chèo buông xuống sau đầu, nút thắt ở đuôi tóc được đính một chuỗi hạt bằng đá trong suốt, đính đầu đội một vòng hoa nhỏ nhưng tinh xảo, giống như là hoa tiên từ bước ra từ trong tranh mà Thang Mộ đã xem lúc nhỏ.

Thang Mộ vron ngón tay, đâm đâm cái eo nhỏ của tiểu quý nhà mình -- Tới người! Thời điểm thể hiện tới rồi!

Thế nhưng tiểu quý thật sự không chịu nỗ lực, cầm kẹo trong tay mà không đưa ra.

"... .." Nàng hết cách đành nâng lên, "Khụ, cái đó, Liz, đây là lễ vật chúng ta đưa cho em, thích không?"

"Dạ!" Liz ôm lấy kẹo, đôi mắt xanh lam càng thêm lấp lánh, gật đầu thật mạnh, "Thích, cảm ơn tỷ tỷ."

"Đây đều là của Jerry nhà ta tự mình lựa chọn."

Cho nên, không cần khách sáo mà tới cảm ơn Jarrett đi!

"Jarrett, muốn ăn cùng không?"

"Àn."

"... .." Chờ chút, tiền triển thế này không đúng đi!

Không lẽ cô bé em không nên làm về mặt then thùng nói "Cảm ơn", sau đó Jarrett dịu dàng trả lời "Cậu thích là tốt rồi", lại sau đó hai người triền triền miên miên đối mặt nhau cho đến khi đất trời u ám sao?!

Đối đáp bị "ăn" hoá này là chuyện gì chứ!!!

Chẳng lẽ, nàng còn phải giúp Jarrett mua một quyển sổ tay của gái sao?

Không đợi đến lúc Thang Mộ khổ sở tìm ra lý do vì sao, nàng đã đầu óc mê muội mà bị đại tỷ Jenny kéo tới bàn trống gần đó.

Vì sao đầu óc lại mê muội?

Đương nhiên là bị hun bởi mùi rượu sục nức của quán rượu!

"Muốn ăn một chút gì đó không?"

"A, trù thịt nướng còn có cái gì?"

Đại tỷ Jenny cho nàng một ánh mắt khinh bỉ "Có ăn còn chọn lựa", mới đáp: "Còn có bánh mì cuộn, súp rau cải và súp thịt".

"Vậy mỗi thứ lấy một chút đi". Thang Mộ trả lời, "Tiện thể cho chúng tôi hai ly sữa".

Lại là một ánh mắt khinh bỉ được ném qua đây, không thể không nói, đại tỷ Jenny bộ dạng dễ coi, đêm nay nàng và con gái mình mặc quần áo mẹ con, tuy không đội vòng hoa, lại mặc váy dài màu đen, phối hợp cùng là đuôi sam của mái tóc vàng cũng đính chuỗi hạt bằng đá đen, tạo thành một nét phong tình thành thực, cùng với con gái nàng có thể nói là mỗi người một vẻ.

Một ánh mắt ném ra, tuy rằng hàm ý bên trong là khinh bỉ, nhưng coi như cũng là mị nhãn.

Nếu Thang Mộ không phải con gái, đoán chừng đã sớm bị các nam nhân hâm mộ ghen tị kéo đến góc tường mà thay nhau đánh.

"Đúng rồi, tôi còn chưa nói, chúc mừng Liz'.

"Cám ơn". Jenny ngồi tựa trên ghế, vô cùng không khách khí nói, "Những lời này là lời tôi nhận được nhiều nhất."

".....Liz là hệ gì?"

"Người kiểm tra nói, là hệ quang và hệ thủy."

Ánh mắt Thang Mộ lập tức sáng ngời, đây thật là tiêu chuẩn cho vị trí mục sư đó! Đúng là sinh ra vì tiểu đệ nhà nàng!

Ma pháp thế giới này và [Long chi cốc] khác nhau rất lớn, Ma pháp sư [Long chi cốc] đến cấp 15 có thể lựa chọn chuyển làm Nguyên tố sư hoặc Ma đạo sư; Nguyên tố sư chủ yếu không chế băng hoá, mà Ma đạo sư thì chủ yếu không chế bóng tối, thời gian và không gian.

Nếu nói Liz theo hệ thủy trước mắt là thuộc về Nguyên tố sư, như vậy hệ quang chính là kỹ năng mà mục sư trung cấp trong game mới có.

Nhưng tại thế giới này, hệ thủy và hệ quang đều có tác dụng trị liệu, nếu về hiệu quả, hệ thủy thậm chí càng vượt trội hơn so với hệ quang, đó là lý do nói Liz muội tử là Ma pháp sư trị liệu trời sinh.

Đương nhiên, trên đời chưa bao giờ có chuyện tốt đẹp hoàn toàn.

Trái ngược, tại thế giới này lực công kích của hệ thủy và hệ quang đều thực bình thường, nhưng mà không sao, còn có nhóc con nhà nàng mà.

Nàng không khỏi bắt đầu bỏ não khung cảnh Jarrett mang theo Liz đi soát quái, cảnh đó tuyệt đối là tới một con thì diệt một con, tới hai con thì giết một đôi, đoá hoa hậu cung như thế, tuyệt đối không thể buông tha!

"Phát gốc cái gì đây?"

Thang Mộ nhu nhu cái đầu vừa bị gõ, tiếp tục bám riết truy hỏi đến cùng.

Cuối cùng nhận được toàn bộ đáp án mình cần, bao gồm các thông tin quan trọng như trường học mà muội tử sắp đến, tính cách [?], sở thích [?], số đo ba vòng [?], có mối tình đầu chưa [... ..]

Đến khi nàng nắm tay bé nhỏ của Jarrett ra khỏi quán rượu, sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối om.

Vàng trắng trong vắt treo ở bầu trời cao cao, toả ra ánh sáng trong treo nhưng lạnh lùng.

"Đêm này là ngày rằm sao?"

Tuy rằng mới ở nơi này vài ngày, nhưng Thang Mộ cảm thấy được rằng mình có chút nhớ nhà.

Trên đường phố tiếng người đi lại huyền ảo, nhưng không có người nào mà nàng quen biết.

Sau đó thì cảm giác được, tay mình bị nắm chặt.

Nàng cúi đầu, nhìn Jarrett cũng đang cúi đầu: "Làm sao vậy? Sợ tối sao?"

Một lát sau, cậu bé lắc lắc đầu, tỏ vẻ phủ nhận lời nói trên.

"Không cần sợ, có ta ở đây."

Thang Mộ néo néo tay đối phương, đồng thời cảm thấy tay mình bị nắm càng chặt thêm, thật giống như nói với nàng -- "Hắn cũng ở đây."

Trong nháy mắt nàng cảm thấy thật cảm động, rồi sao đó tỉnh ngộ -- Hình như không cần đặt biệt đi mua giúp Jarrett số tay của gái!

Thằng nhóc này rõ ràng tự có thiên phú "Sát gái"!

"Jerry!"

"Hả?"

"Chúng ta trở về tiếp tục chọn giày rách đi!"

"... .." Jarrett hết sức yên lặng xoay đi, hắn có thể phóng hoà thiêu huỷ đồng rác rưởi thối hoắc kia không? Có thể không?!

Hình như cảm ứng được ý tưởng của hắn, Thang Mộ lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tay nhét trong miệng hắn một viên kẹo: "Ăn đồ của ta phải thành thực giúp ta làm việc biết không?"

"... .." Jarrett liều mạng cắn vỡ viên kẹo trong miệng, lại gặp phải một vấn đề nho nhỏ.

"Ai nha!"

"Làm sao vậy?" Thang Mộ vì tiếng hô nhỏ của Jarrett mà nhìn lại, vừa lúc thấy tay hắn ôm nữa bên mặt, nét mặt vô cùng đau đớn.

Nàng bị dọa sợ vội vàng ngồi xuống: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Sau khi Jarrett ho khan vài tiếng, mới mơ hồ nói như vậy: "Trong... kẹo có gì đó....."

"Hả?" Thang Mộ cả kinh, lập tức đưa tay đến bên miệng đối phương, "Mau nhổ ra, mau!"

Rồi sau đó, hắn thực sự phun ra.

Nhìn thấy thứ trong tay, Thang Mộ mới nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo, vị nam chủ không có ngoài ý muốn mà rụng răng.... Nhân vật chính không có răng cửa gì gì đó, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ nha!

Nhưng mà.... Đây là cái gì?

Nàng giờ ngón trở nhẹ nhàng đâm vào viên kẹo trong tay, rồi sau đó, nhìn thấy một hạt ngọc trai tròn màu hổ phách có tạo hình cổ xưa, trên mặt còn vết máu răng của Jarrett.

Lúc nàng vừa chú ý đến vết máu, nó đột nhiên biến mất, giống như bị hút vào hạt ngọc trai.

Đây là ảo giác Cái lông nhá!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đại sư ngài có khỏe không?

"Tỷ tỷ, chuyện này là sao?"

Thực hiển nhiên, Jarrett cũng nhìn thấy tình huống kỳ lạ vừa rồi.

Những lời này kéo Thang Mộ vốn đứng ngơ người trở lại hiện thực -- Bàn tay vàng đầu tiên của nam chủ, sao có thể ở trước mặt công chúng được!

Thang Mộ tỉnh ngộ vội vàng đem ngọc trai nhét vào trong tay Jarrett, nói câu "Làm tốt lắm!", ôm hắn chạy một mạch như điên về nhà.

Mới vừa mở cửa, Thang Mộ liền thấy phòng khách đầy rác rưởi, lập tức nhủ mảy, "Sao mà nhiều rác như vậy."

"... .." Đồng này không phải chính người mua sao? Jarrett giật giật môi, cuối cùng vẫn nuốt những lời này xuống, lỡ như tỷ tỷ lại nhét kẹo cho hắn, răng thực sự sẽ rụng....

"Được rồi, người đi tắm trước, ta dọn dẹp khu này." Thang Mộ vừa nói, vừa đẩy mạnh Jarrett đến phòng tắm, "Quần áo thay đổi ta để ở ngoài cửa, tắm xong tự mình lấy."

"Dạ!"

Bởi vì điều kiện chủ nhà có hạn, trong phòng tắm cũng không cao cấp như khách sạn đã ở lần trước, nhưng mà bất kể người ở thế giới nào, trí tuệ của nhân dân đều là vô hạn -- tuy rằng không có ma tinh, nhưng dùng một loại thiết bị tự động thủ công, nói đơn giản, chỉ cần đổ nước vào một bên bình nước nóng, sau đó rung tay cầm của một thứ tương tự như máy phát điện thô sơ, nước sẽ từ đám lỗ nhỏ trên đỉnh đầu chảy xuống, tuy rằng cách một lúc phải kéo tay cầm một lần, nhưng mà quen rồi cũng không phức tạp.

Cũng may thế giới này cũng có "Phòng xông hơi", nếu không... Thang Mộ cũng không có tâm tình nấu nước mỗi ngày.

Sau khi mất nửa giờ để nhét đồng phế thải vào túi và lau sạch sẽ bụi đất trên sàn nhà, Thang Mộ đặt hai tay ở hông, đứng trong phòng thở phào, cũng may thân thể này có tố chất tốt, không thì nàng thật là phải chào thua.

Lại nói, ai mà nghĩ tới Bàn tay vàng lại xuất hiện theo phương thức lạ lùng như thế chứ?

Sớm biết ăn kẹo có thể hiện ra, hôm nay nàng sẽ mua ba kg luôn!

Chờ chút..... Hình như quên mất gì đó....

Thang Mộ suy xét một lát, bỗng nhiên nhớ ra, trong lúc nàng dọn dẹp, hình như chưa thấy Jarrett ra khỏi phòng tắm, lúc trước hắn tắm chưa bao giờ lâu như vậy.

Nàng vội vàng đi tới cửa phòng tắm, quả nhiên, quần áo đặt trước cửa còn nguyên xi chưa động vào.

"Jerry?"

Bất kể nàng kêu gọi hay là gõ cửa, bên trong cũng không có phản ứng.

"Ta vào nha."

Lời này vẫn không nhận được bất kỳ phản ứng gì.

May mắn thay, cánh cửa không bị khoá, cho nên Thang Mộ dễ dàng mở cửa, mới mở ra, lập tức hoảng sợ.

Jarrett ngã trên mặt đất đầy nước, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, nếu nàng ở trong phòng, không có khả năng không nghe được âm thanh trượt ngã, như vậy chỉ có một lý do, Jarrett ngã xuống lúc nàng ra ngoài đồ rác .

Nhưng mà!

Trọng điểm không ở chỗ này!

Trọng điểm ở chỗ --

"Cái tên biến thái, ngươi muốn làm gì Jerry nhà ta?"

Đúng vậy, trên thân thể Jarrett, lại có nam tử áo trắng kỳ lạ trôi lơ lửng, tương tự với tạo hình tinh linh lâu linh trong truyện nhi đồng, nửa người trên của hắn giống với người bình thường, từ đầu gối trở xuống lại biến thành dạng sương mù, điểm cuối kéo dài đến hạt ngọc trai màu hổ phách trong tay Jarrett.

Nửa người dưới hắn có kỳ lạ hay không Thang Mộ không xen vào, nhưng mà, mặt hắn tại sao cách Jarrett có một thước (1cm)?!

Rõ ràng là đang chiếm tiện nghi nhá!!!

"Cô có thể nhìn thấy ta?"

Hoàn toàn coi thường những lời này Thang Mộ vọt vào, ôm lấy Jarrett, sau khi kiểm tra tỉ mỉ khắp cơ thể, tạm thời yên tâm, hoàn hảo..... Xem tình hình này thì vẫn còn trinh tiết, nàng không muốn nghĩ tới cảm giác khi Jarrett tỉnh lại, nói với mình "Tỷ tỷ, ta đã không thể quay lại được rồi, ta đã quyết định bước trên con đường nở đầy hoa cúc kia.....".

Nàng nhất định sẽ sụp đổ mất!!!

Nhưng nếu không phải nàng mở cửa đúng lúc.... Thang Mộ không dám tưởng tượng tiếp nữa.....

"Này, tiểu hậu bối, cô có thể nhìn thấy ta?"

Nàng yên lặng kéo khăn tắm bên cạnh cửa, bao Jarrett kỹ lưỡng, rồi sau đó thả xuống ghế mềm trong phòng khách.

"Này....."

Lại sau đó.... nàng lấy cung tên trong túi ra, trong nháy mắt, một mũi tên toả ánh sáng đỏ được ngưng tụ thành, mũi nhọn chỉ thẳng vào vị áo trắng tóc bạc khốn kiếp thiếu chút nữa kéo Jarrett nhà nàng vô con đường không có lối về.

Thần sắc người thanh niên bị chỉ vào bất động, chân mày khiêu khích: "Thiết bị không gian? Cung tên ma pháp? Tiểu hậu bối, trang bị của cô không ít nha."

"Câm miệng, đồ gay!" Những lời này của Thang Mộ gần như rít ra từ kẽ răng.

"...Gay là cái gì?"

"Câm miệng, đồ gay chết đi!!

"...Tuy rằng nghe không hiểu, nhưng cô tuyệt đối là đang mắng ta nha?"

"Dám chiếm tiện nghi Jerry nhà ta đều đi chết đi cho ta, đi chết đi, đi chết đi!!!" Thang Mộ một bên nói vậy, một bên kéo rộng dây cung trong tay ra, nàng xác thực không muốn động thủ với người thường, nhưng nhìn thế nào cũng thấy mặt hàng này không phải là người?!

"Ha ha ha, vô dụng, công kích đối với linh thể của ta đều.... A!!!!"

Vốn đang cười đắc ý, người thanh niên đột nhiên biến sắc, chỉ thấy mặt vốn tái nhợt biến thành màu xanh, từ xanh biến thành màu tím, lại từ tím biến thành màu đen -- giống như băng phổi màu, cuối cùng, hần duy trì sắc mặt hoảng hốt đen kịt mà ngã xuống đất.

Vì sao lại ngã xuống đất?

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hần không có chân để quỳ xuống.

Vậy còn tay mà?

Đang ôm trứng rồi.

Đúng vậy, một mũi tên này của Thang Mộ, dường như lại vô cùng không khéo mà bắn trúng trứng của người bị công kích.

"Không thể nào! Mũi tên của cô sao lại có thể tấn công trực tiếp được linh hồn!" Người thanh niên ôm đàn, gầy dựa liên tục mà nói như vậy.

Thang Mộ ngửa đầu nhìn trời, đầu ngón tay chậm rãi chạm nhẹ trên đầu cung tên rồi sau đó khẽ thở dài -- tạo hình cao thủ tịch mịch hỏi: "Thân ái, trứng của ngươi có khỏe không?"

"... .."

Sắc mặt đối phương rõ ràng tỏ cáo một câu nói như vậy -- Làm sao có khả năng được!!!!

"Ngươi không tốt ta an tâm rồi"

"... .."

Thang Mộ chuyển ánh mắt sang thanh niên mang dạng linh hồn: "Như vậy, ta có thể an tâm mà giao Jarrett cho ngươi." Sao lại hoá thành "Sự phụ nam chính" chứ? Chỉ có điều, cho dù hần là gay, nhưng lại là một tên gay với một trứng sao còn có thể làm được gì chứ? Dù sao với điều kiện thân thể hiện tại của Jerry nhà nàng, cũng không có biện pháp làm cho hoa cúc người khác nở hoa được, hừ hừ hừ hừ hừ, đúng vậy, về sau đối với những tên gay có ý tưởng tiếp cận đệ đệ nhà nàng đều làm như vậy thì được rồi, một lần vất vả, nhàn nhã suốt đời không đúng sao!

Thang Mộ cảm thấy tìm được phương hướng phấn đấu mới cho đời mình --- thực ra cần thận suy nghĩ, hiện tại mũi tên ma pháp thực sự dùng rất tốt Chờ chút, chỉ có trứng thực sự hiệu quả sao?

Hay là cũng phải bắn luôn cây gậy kia..... Đúng là ngày mai nên đi nhà sách mua sách về để nghiên cứu cấu tạo thân thể nam giới rồi.

"Ta biết rồi, thảo nào, thảo nào!"

Rất rõ ràng, sóng não hai người hoàn toàn không khớp nhau, chỉ thấy đôi mắt thanh niên đột nhiên sáng ngời, sau đó hai mắt có thần mà nhìn về phía Thang Mộ: "Ta biết cô vì sao có thể bắn ta! Đúng vậy, cô chính là ---"

"Bắn đạn đại sư!!!"

"... ..Này!!!"

Thang Mộ lập tức cảm thấy bị lừa gạt, cái danh hiệu bùng nổ thất bại này

là sao hả? Hần sao lại biết thế!

Sau đó chợt 囧, đúng rồi... lúc đó sợ mấy tên kiểm tra vật hi sinh lúc trước tìm đến gây phiền phức, vì đề phòng bất trắc nàng treo danh hiệu có thuộc tính tốt nhất "Bắn đạn đại sư" lên, sau đó vẫn chưa gỡ xuống... Nhưng nàng có chọn ẩn danh hiệu nha!

Sao lại có thể thấy được hả?!

"Thực là không nghĩ tới, vốn ta chỉ nghĩ đó là danh hiệu trong truyền thuyết, không nghĩ rằng hôm nay có thể nhìn thấy....."

"... ..Ngươi đủ rồi chưa!!!"

Rồi sau đó, một cái trứng khác của sự phụ bàn tay vàng của nam chủ hình như cũng bắt hạnh rồi.

Đại sư.... đại sư ông có khỏe không?

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sư phụ, người cực khổ rồi!

Trải qua một phen trắc trở, sóng nào hai người hoàn toàn không khớp nhau cuối cùng kết nối thành công.

Thang Mộ dứt khoát dấu cái danh hiệu thất bại muốn chết kia đi, mà cái người từ hạt trần châu bay ra tự cho là "Pháp thánh" ở thế kỷ XX, bởi vì Đại chiến XX mà bất hạnh mất đi thân thể, lại nhập linh hồn mình vào viên trần châu, cuối cùng cũng giải thích mọi thứ rõ ràng.

Nói đơn giản, chính là Jarrett dùng máu răng ký kết khế ước với hắn, nhưng hắn nghĩ còn cần phải cố định ma lực, vì thế hắn liền hút trên người Jarrett, kết quả không ngờ là hút hơi nhiều, hắn vội vàng đi thăm dò kí chủ (sinh vật mà vật kí sinh sống nhờ trên đó) - người bị hút cạn ma lực mà té xỉu, vì vậy - có một màn gây hiểu lầm lúc trước.

Thang Mộ một bên nghe kể chuyện, một bên cẩn thận lau khô tóc cậu bé trong lòng, rồi sau đó lau khô thân thể [Khi làm việc này thì đưa lưng về phía vị Gay này, thân thể đệ đệ nhà nàng sao có thể cho hắn xem!], mặc áo ngủ vào, đưa vào ổ chăn.

Làm xong hết, nàng yên lặng lấy cung tên trong túi ảo ra, lúc đối phương đang trong ánh mắt kinh ngạc thì nhếch môi -- lấy động tác này thay thế nụ cười.

"Cô Cô muốn làm gì?"

"Lại dám hút khô Jerry nhà ta, chuẩn bị tốt để trả giá chưa?"

".... Xin đừng nói độc ác như vậy, ta chỉ là hấp thụ ma lực thôi mà."

"Hút cạn ma lực không phải là hút khô sao?!"

"Chờ chút! Ta sẽ bồi thường!!!"

"Hả? Người muốn bồi thường thế nào?" Thang Mộ dừng động tác lại, hỏi.

"Ta vừa rồi nhìn tư chất của hắn, phát hiện là toàn hệ - vạn năm khó gặp nhất, ta sẵn lòng dạy hắn!"

Chắc, nói sớm như vậy không phải được rồi sao.

Thang Mộ hừ nhẹ một tiếng, yên lặng buông cung trong tay xuống, mũi tên toả ánh sáng đỏ theo động tác của nàng mà tan biến vô hình; nàng liếc mắt nhìn tỉ mỉ từ trên xuống dưới cái vị tự xưng là Pháp thánh Kirsten Lancaster, lại nhếch miệng dữ tợn: "Trừ cái đó ra, ta còn có một điều kiện."

"... .."

Chờ Jarrett tỉnh lại, đã là trưa ngày hôm sau.

Hắn khẽ hừ một tiếng, mông lung mở hai mắt, đối diện với ánh sáng lúc giờ ngo chiếu vào từ rèm cửa sổ .

" A?" Sau khi vô thức phát ra một âm thanh sợ hãi, hắn mới dần dần nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước.

Đúng rồi, hắn vốn là muốn đi tắm, sau đó Hắn thấy.....

"Jerry, người tỉnh?"

"Tỷ tỷ?" Jarrett ngồi dậy xoa xoa mắt, sau đó nhìn về bên cạnh giường mình, cô gái trẻ tuổi có vẻ mặt tuy rằng không chút thay đổi nhưng đôi mắt lại tràn đầy thần sắc kinh hi (ngạc nhiên vui mừng), rồi sau đó đã xoa xoa.

Không sai, Thang Mộ quá kích động liền ôm đệ đệ nhà mình, hung hăng xoa xoa.

"Tỷ tỷ, ta chóng mặt."

Cho đến khi âm thanh gần với oán giận của cậu bé đang trong lòng nàng mơ hồ vang lên, Thang Mộ mới lưu luyến không rời mà thả đáng người mềm nhũn ôm trong lòng ra, đệ đệ gì đó thật sự là thánh vật đời người!

"Thế nào? Hiện giờ có ổn không?"

Jarrett cào cào mái tóc đen bị vò rối tung, gật đầu: "Àn"

"Vậy có cảm thấy thân thể có chỗ nào khó chịu?" Dù sao tối qua hắn vì ma lực cạn kiệt mà hôn mê.

"Không có việc gì! Theo ý nghĩa nào đó, cạn kiệt ma lực có thể kích thích tiềm năng của thân thể."

Khi Jarrett nghe được âm thanh vô cùng xa lạ truyền tới, rồi sau đó hắn lại nghe giọng nói âm trầm của tỷ tỷ nhà mình .

"Câm miệng!"

"..."

Sau khi giải thích đại khái thân phận lai lịch của vị nhân huynh này, Thang Mộ vô cùng chính trực đem viên trân châu nhét vào tay Jarrett: "Cho nên, người hiện tại coi như là kí chủ của hắn."

Vì thế, sự phụ bị bán.

Jarrett tò mò nhìn chăm chú vị Pháp thánh đầu bạc đang đứng trước mặt mình, thân hắn mặc một chiếc áo bào trắng, nhìn có vẻ đơn giản, nhưng khi ánh mặt trời chiếu xuống bề mặt áo bào, luôn luôn lưu chuyển từng đường hào quang kỳ dị, hào quang này giống như ký hiệu, lại giống như nét vẽ kỳ lạ nào đó, tràn ngập cảm giác thần bí không hiểu rõ.

Tại thất lung đối phương là tóc bạc từ vai trái buông rũ xuống, ở chỗ gần kề đuôi lấy một cái vòng phát ra ánh sáng bạc cũng lưu chuyển ký hiệu kỳ lạ để cố định lại, cùng tô điểm thêm là mái tóc thuần màu trắng, với một đôi mắt màu bạc, thoát nhìn sâu sắc mà cơ trí càng làm tăng cảm giác vị này có vẻ là ma pháp sư rất lợi hại.

Lúc này, đối diện hắn, vị tự xưng là Kirsten - Pháp thánh đại nhân mỉm cười hoà ái, trừ đi những nếp nhăn, khe rãnh ngang dọc tràn đầy trên mặt thì đáng tuổi cười giống như một bông hoa cúc nở rộ -- lại tự xưng làm cho Jarrett cảm thấy thực không hài hoà.

Hắn không nhận được hỏi: "Ta nhớ rõ trước khi té xỉu nhìn thấy khuôn mặt... còn rất trẻ tuổi..."

Nhưng nói còn chưa xong thì bị Thang Mộ cắt đứt: "Jerry, sau này người sẽ học tập ma pháp cùng hắn, người gọi hắn là gia gia là được rồi."

".... Ân." Tuy rằng trong lòng còn có chút nghi hoặc, nhưng Jarrett vẫn như cũ biết nghe lời hay lẽ phải mà gật đầu.

Sau đó hậu tri hậu giác ý thức được: "..... Kirsten gia gia người muốn dạy ta sao?"

"Đúng vậy." Gia gia đầu bạc nghiêm túc gật đầu, "Jarrett, con đường theo đuổi ma pháp thực gian nan, một chút không để ý thậm chí có thể mất mạng, con đường này còn thực tịch mịch, không biết lúc nào con sẽ phát hiện bên người mình chỉ còn lại ít ỏi mấy người hoặc không một bóng người, bốn phía tràn đầy mệnh mông mịt mù, nhìn không thấy chốn theo đuổi phía trước, một khi dừng bước hoặc quay đầu lại chỉ làm cho con rơi vào sây trong sương mù dày đặc, cuối cùng không tìm đến được phương hướng của chân lý -- người thực sự có thể thành công đạt tới mục tiêu rất ít, con xác định mình muốn bước trên con đường này sao?"

"Dạ."

Thấy vẻ mặt Jarrett đầy kiên quyết và động tác gật đầu không chút do dự, Kirsten vừa lòng nở nụ cười -- tuy rằng quá trình rất không hài lòng, nhưng ít ra hắn vô cùng vừa lòng đồ đệ này, dù là thiên phú hay tính tình.

"Có thể học tập ma pháp đúng là rất tốt, nhưng thân thể mới là quan trọng nhất." Thang Mộ nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn còn chưa đầy thịt của Jarrett, "Com trưa ở trên bàn bên ngoài, đi ăn no rồi mới trở lại học tập chứ."

"Được." Jarrett tâm tình tốt, không chút khách khí nở nụ cười sáng lạn, thành công làm người vừa chính thức chuyển chức vụ thành "đệ không" - Thang Mộ choáng đầu, hoa mắt.

Nhìn chăm chú vào bóng dáng vui vẻ của Jarrett, Thang Mộ lặng lẽ hai tay tạo hình chữ thập, cả người bay lên đầy những đoá hoa nhỏ màu hồng nhạt: "Đệ đệ nhà ta rất đáng yêu đúng không?"

"....chính xác."

"....Đồ gay, tránh xa đệ đệ của ta một chút!!" Không khí bao quanh cả người Thang Mộ trong nháy mắt từ xuân về hoa nở biến thành gió lạnh ào ào.

"..." Kirsten cảm thấy mình thực cực kỳ khổ sở, nếu là năm đó, hắn đã sớm cho một quả cầu lửa nổ chết cái đồ ngu ngốc này, nhưng vấn đề là hắn hiện tại là trạng thái linh hồn vừa mới sống lại, tuy rằng thông qua hấp thu ma lực của kí chủ có thể dần dần chạm được vào ngoại vật, nhưng không có cách nào thoát khỏi trạng thái linh thể, không có người có thể nhìn thấy hắn, mà hắn cũng không thể sử dụng ma pháp, hướng chỉ, đối phương lại còn có năng lực trực tiếp tổn thương linh hồn... Cho nên, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Nhưng tình huống này cũng không phải không có lợi... Ví dụ như, nếu hắn sử dụng thân thể thực, khả năng kia rất khó khôi phục, nhưng hiện tại, chỉ cần tiếp tục hấp thu ma lực của Jarrett, hắn vẫn có thể dùng thủ pháp khác tu bổ linh hồn, khôi phục vật phẩm quý giá đã mất kia... Nhưng việc này tuyệt đối không thể cho nữ nhân này biết!!!

Nhớ đến hắn đường đường là một Pháp thánh oai phong một cõi, vì sao lại lưu lạc đến bộ dáng thương tâm... Không! Hắn như thế gọi là kẻ thức thời là trang tuấn kiệt!

Vì thế Kirsten nuốt nước mắt ào ào trong lòng xuống: "Ta nghe lời người cũng đã biến thành như vậy, còn có thể làm cái gì với Jarrett chứ?"

Đúng vậy, khuôn mặt hắc gờ này, chính là điều kiện Thang Mộ đưa ra.

Từ trong thần khí (ý chỉ viên ngọc trai) bay ra vị ma pháp sư anh tuấn, nam tính, đây là hình tượng gay có bao nhiêu quen thuộc chứ, nàng tuyệt đối không cho phép!!!

Cho dù đệ đệ nhà nàng vốn là thằng, cả ngày đưa tới trước mặt hắc một tên nam nhân anh tuấn, nói không chừng ngày nào đó thì cong xuống, nhưng đưa tới cái lão gia gia thì không giống nhau, Thang Mộ thật sự tin tưởng, xem ông ta là gia gia của Jarrett đối xử, thì thằng bé tuyệt đối sẽ không vứt bỏ đồng đảng muội tử lại chọn một lão gia gia.

Một lần vất vả, nhân nhả cả đời!

Nàng cảm thấy sợ hãi vì sự thông minh của mình.

"Hơn nữa, ta không hứng thú với đàn ông, nếu người thật sự không muốn ta tiếp cận hắc, ta có thể nghĩ biện pháp giải trừ khế ước lúc đó với hắc, tuy rằng khả năng rất thấp, nhưng nếu người dùng khả năng đặc biệt kia giúp đỡ...." Kirsten cố gắng chứng tỏ sự trong sạch của mình.

Vốn hắc nghĩ Thang Mộ nghe xong lời này sẽ thực vui vẻ, không nghĩ rằng nàng lại thay đổi sắc mặt.

"Đệ đệ nhà ta đáng yêu như vậy, người lại muốn vứt bỏ hắc?!"

"... .."

Kirsten cuối cùng xác định, còn muốn thực sự khai thông đối phương hắc nhất định là tự đi chịu tội!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Muốn khí phách trắc lậu thật sự là khó khăn...

Trải qua một phen khơi thông tràn ngập máu cùng nước mắt, Kirsten xác định một sự kiện -- cô gái kỳ quái trước mắt này là người đệ không một cách đáng sợ, hơn nữa đối với tình bạn giữa nam giới có sự nhận thức cố chấp vô cùng kỳ dị, vụn vụn.

Có lẽ.... .. nam nhân của nàng đã từng thích nam nhân khác?

Kirsten cảm thấy điều này thật đúng là một bi kịch, nhưng mà, vì sao hắc lại cảm thấy chuyện này xảy ra trên người đối phương thật ra cũng bình thường? Nếu trên thế giới này chỉ còn lại có ba người bọn họ, hắc tình nguyện chọn Jarrett --- chờ chút, suy nghĩ này có phải có cái gì không đúng không?

.....Tóm lại, xem Jarrett là cháu trai mà yêu thương là được đi!

Dù sao nếu tính theo tuổi tác, Jarrett tuyệt đối có thể là cháu cố cố cố (lướt bớt vô số) cố cố cố.

Sau khi mở ra Bàn tay vàng, ngày nam chủ tích lũy kinh nghiệm thăng cấp rốt cục đã tới.

Được thần linh quyết định làm người giám hộ của nam chủ, Thang Mộ vô cùng không khí phách yêu cầu giải thích toàn bộ phương pháp thăng cấp.

"Về phần thăng cấp, chúng ta phải kiên trì để giải quyết mẫu thuẫn làm trung tâm, áp dụng nguyên tắc hai bước." Kirsten thâm trầm nói.

"... .." Người này là từ hiện đại xuyên tới sao?!

Có thể là ánh mắt Thang Mộ mang thần sắc quá mức vi diệu, cho nên Kirsten bất giác khép chặt hai chân, ho nhẹ một tiếng: "Cô có gì không đồng ý với ý của ta sao?"

"Ông thật ra chưa nói được cái gì, ta có thể có ý kiến gì?"

"....." Cô cũng phải cho ta cơ hội để nói xong chứ!

Kirsten khổ sở nhăn nheo ngọn lửa bi phẫn trong lòng, nói tiếp: "Sách cô mua cho Jarrett ta có nhìn qua một chút, tại thế giới này toàn hệ được xem là phế thải là bởi hai nguyên nhân; một mọi người đều biết là vấn đề thời gian, so với đơn hệ, tu hành hết các ma pháp khác hệ đòi hỏi lãng phí rất nhiều thời gian."

"Đúng vậy." Thang Mộ gật gù đầu, "Còn cái khác là?"

"Vấn đề về thân thể." Kirsten sờ sờ đầu Jarret, "Thân thể con người giống như vật chứa, cùng là cái chén, nếu người chỉ đựng nguyên tố hoá, thì đó chính

là đầy một chén nguyên tố hoá, nhưng nếu người đồng thời để vào cả nguyên tố hoá và nguyên tố thuỷ, vậy chúng nó sẽ chiếm nửa chén, ý của ta con hiểu không? Jarrett."

"Dạ." Jarrett vô cùng nhay bén trả lời, "Ý của Kirsten gia gia là, dung lượng thân thể người thì có hạn, mà chủng loại nguyên tố ma pháp trong cơ thể càng nhiều, tương đối mà nói mỗi loại nguyên tố lại càng yếu, mà mọi người đều biết, khi tổng số lượng từng nguyên tố trong cơ thể đều đạt tới chỗ cực hạn, năng lực ma pháp sư đủ tăng cấp, là như thế đúng không?"

"Đúng vậy." Kirsten hài lòng nở nụ cười, "Không hồ là đệ tử ta lựa chọn, phản ứng rất nhanh, đây cũng là nguyên nhân cơ bản hiện nay khác hệ càng ít càng dễ đạt tới thành tựu cao."

"Muốn thay đổi hiện trạng, chúng ta cũng phải làm được hai chuyện, một là giải quyết vấn đề thời gian, hai là"

"Làm cho thân thể đột phá giới hạn sao?"

"Đúng vậy."

Kirsten tương đối vừa lòng mà tươi cười, Thang Mộ lại chỉ cảm thấy kế hoạch này rất quen thuộc, dù sao vẫn cảm thấy dường như đã xem qua ở chỗ nào.... hơn nữa hình như chính là một thể loại thịt vẫn không hài hoà.

"A!" Thang Mộ chợt loé linh quang trong đầu, mặt lập tức đen xuống, tranh cãi, "Cái mà ông gọi là chủ ý, không phải là muốn dùng cái thảo dược thần bí gì đó cho Jerry nhà ta tắm chứ?!"

"....." Cô đã biết còn hỏi cái lông gì nữa! Hơn nữa ánh mắt đáng sợ kia là chuyện gì?!

Ở thời điểm Kirsten chính mình cũng chưa ý thức được, hắn đã lui đến phía sau Jarrett, bởi vậy có thể thấy được, bóng ma tâm lý hoàn toàn có thể tạo nên bản năng của thân thể.

"Thứ nhất, thời điểm Jerry tắm ông có cần ở đây không?"

Kirsten cảm thấy mình hiểu được gì đó... Nhưng mà cô gái này cả ngày đều suy nghĩ cái gì thế!

"Không cần, các người chỉ cần chuẩn bị tốt dược liệu ta đã theo chỉ đạo lúc trước là được."

"Thứ hai, tắm có làm thân thể Jerry sinh ra phản ứng gì không tốt không?"

"....." Đệ đệ nhà cô chỉ là đứa nhỏ chưa đến mười tuổi!!!

"Cô suy nghĩ nhiều quá." Cảm giác vô lực thật lớn tuôn ra trong lòng Kirsten, thế nên khe rãnh như hoa cúc trên mặt càng sâu thêm, "Nhiều lắm là làm hắn cảm giác có chút đau đớn mà thôi."

"Đau!!!" Thang Mộ lại không bình tĩnh, nàng thật vất vả.... còn chưa nuôi đệ đệ đáng yêu cho mập được, thế mà lúc tắm còn phải chịu đau đớn sao?!

"Tỷ tỷ, ta không sao."

Ổng tay áo của nàng đột nhiên bị kéo lấy, Thang Mộ bất giác cúi đầu, đối diện với một đôi mắt kiên định.

"Jerry....."

"Tỷ tỷ hy vọng ta mạnh lên không phải sao?" Jarrett hơi ngượng ngùng nhếch khoé miệng, "Ta không sợ đâu, tỷ tỷ không cần lo lắng."

"... .." TaT Đệ đệ nhà nàng sao lại có thể tri kỷ như vậy!!!!

Ảo giác sao?

Kirsten không thể tin nổi xoa xoa mắt, cô gái này rõ ràng mặt không chút thay đổi không phải sao? Vì sao hắn có cảm giác trong nháy mắt thấy được cảnh nàng lệ rơi đầy mặt?

Quả nhiên.... là nhìn nhầm đi?

Thấy thế nào cũng là trung ra về mặt người chết!

"Ta đã biết, ta hiện tại đi mua sách thảo dược!" Thang Mộ đứng lên.

"..... Ta nhận biết được thảo dược!" Kirsten lại khổ sở, hắn đường đường là một đại sư dược tề, không lẽ còn cần mấy loại sách thảo dược cấp thấp này sao?!

Không nghĩ tới lại nhận được một ánh mắt khinh bỉ kèm theo một câu vô cùng đả kích người: "Ông đã chết nhiều năm như vậy, không lẽ nghĩ rằng tên thảo dược không hề thay đổi sao?"

"... .." Được rồi, hấn không nên nói cái gì hết!

Sự thật là thế, khi thời gian dài trôi qua, rất nhiều tên thảo mộc mà Kirsten biết rõ đã thay đổi, cũng có thứ đã biến mất khỏi thế giới, hấn không thể không thừa nhận, người đệ khổng đáng sợ này ở những tình huống nào đó có vẻ vẫn dùng được.

"Không thể tưởng được, loại cây tử tuyến thảo (sợi màu tím) này đâu đâu cũng có, giờ lại thành hàng quý hiếm."

"Cái này rất bình thường." Thang Mộ nhún vai, nếu không như thế sao có thể thể hiện sự vĩ đại của nhân vật chính chứ?

"Nói như vậy, mọi thứ không giống với suy nghĩ của ta." Kirsten bỏ qua cảm giác bối rối, "Cải tạo thân thể cần áp dụng ba nguyên tắc, nhưng nay xem ra... chỉ có thể tìm được đầy đủ thảo dược hoàn hảo để hoàn thành bước đầu tiên, hơn nữa giá rất xa xỉ."

"... .." Cho nên, cái hàng này cuối cùng là có rất nhiều yêu thích với báo cáo hiện đại hả? Bất quá, dự tính kinh điển như thế làm cho nàng ngay cả tâm tình giặt mình cũng không có, dù sao thì nguyên liệu quý hiếm này, giống như ở trong nhà, thời điểm muốn tìm thì tìm hoài không thấy, lúc không muốn tìm thì liên tiếp nhảy ra, cho nên tạm thời không cần lo lắng, còn về vấn đề tiền bạc --

Thang Mộ vô cùng hào phóng vung tay lên, một đồng kim tệ (tiền vàng) nện vào sàn nhà "rầm rầm": "Có thể dùng tiền giải quyết thì không thành vấn đề!"

"... .." x2

Nhìn chần chú vào gương mặt hai người đang tron mắt há hốc mồm, Thang Mộ tự tin cười lớn trong lòng, thổ hào gì đó thật là quá sung sướng, dùng tiền đập người gì đó thật quá sung sướng, ha ha ha!

Nàng lại phí phách sườn lậu!

Nàng cảm thấy mình cũng phải cứng bái mình ha ha ha!

Ngay lúc tâm tình nàng bùng nổ tốt đẹp, âm thanh Kirsten truyền tới: "Ta nói... .."

"Cái gì?" Muốn cứng bái nàng sao? Tới đây đi, không cần khách khí!

"Tiền này của cô..... vừa đủ mua một cây tử tuyến thảo...."

"... .." Khốn kiếp!!!!

Cái gọi là thảo dược này cuối cùng là quý giá cỡ nào chứ khốn kiếp !!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!

Đại nguy cơ!

Thang Mộ gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay!

Nguy cơ này từng làm khó một tỷ người dân hiện đại!

Đúng vậy, tên của nó là -- không có tiền!!!

Tuy rằng mặt không chút biểu tình, nhưng hai người nam giới một lớn một nhỏ rõ ràng thấy được -- nàng bị đã kích đến hoá đá.

Ôm tâm lý âm u mừng thầm không thể nói, Kirsten ho nhẹ một tiếng: "Thật ra, tiền của cô ở thời đại của ta vẫn đủ mua thảo dược."

"... .." Thang Mộ gục đầu xuống, trên gương mặt là một mảnh âm u, "Không phải ông nói loại thảo dược này ở thời đại các người mọc đầy ngoài đường sao?"

Cho nên, nàng đây là, bị khách sáo sao?

A a, lại muốn lấy cung tên ra rồi, làm sao bây giờ?

Tầm mắt Thang Mộ bất giác chuyển tới khu gạch men chỗ đối phương, tuy rằng kim cầu đã không còn, bắn trụ ngọc cũng được được đi? Dù sao hấn cũng không phải người...

Kirsten nháy mắt chỉ cảm thấy phát lạnh, vội vàng kẹp chặt hai chân.

"Tỷ tỷ." Tiếng gọi của Jarrett đánh vỡ bầu không khí quý dị ảm đáu sát khí lúc này.

"Cái gì?" Vừa nghe tiếng kêu của đệ đệ thân yêu, sát khí cả người Thang Mộ nháy mắt bị tỉnh lọc.

Sau đó, nàng nhìn đến cánh tay nhỏ bé đang cầm tay mình.

"Tạm thời không thay đổi được cũng không sao, ta hiện giờ ngay cả ma pháp học đồ còn không phải, cho nên trước tiên có thể học ma pháp, chuyện này để sau nói cũng được mà."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Jarrett lộ ra thần sắc nghiêm túc, biểu tình già dặn này không chỉ không làm hấn nhìn có sức thuyết phục mạnh mẽ, ngược lại làm nội tâm Thang Mộ cười đến quần quai quay cuồng.

"Không cần lo lắng." Thang Mộ đưa tay xoa xoa đầu cậu bé, rồi cầm hai tay đối phương hợp lại trong lòng bàn tay, mặt nghiêm túc nói, "Không sợ bán thân bán gan, tỷ tỷ cũng nhất đem thảo dược về tới tay!"

"....." Không, tỷ tỷ, lời này của người càng làm cho ta lo lắng hơn!

"Sao? Hiện giờ còn có tộc người ăn thịt người sao?" Kirsten vốn đang bị bỏ rơi nghi hoặc hỏi.

"Hả?" Thang Mộ và Jarrett đều đồng thời cảm thấy mình không thể lý giải được ý nghĩ [*]thiên mã hành không của vị đại sư này.

[*]Thiên mã hành không: Ý tưởng phong phú, dồi dào, không bị bó buộc.

"Nếu không cô tính đem thân, gan của mình bán cho ai ăn?"

"... .."

"... .."

Chết tiệt! Không lẽ tác dụng duy nhất của nội tạng nàng chính là xào, nướng hoặc hầm canh cho người khác uống sao?!

Đây là mìa mai nàng hả? Chắc chắn là vậy đi?!

Bất quá nhắc tới nội tạng... Thang Mộ cảm thấy mình nhớ tới gì đó, nhất thời rơi vào trầm tư.

Sau đó, nàng bị Jarrett lay tỉnh.

"Jerry, ngươi sao vậy?"

"Tỷ tỷ nếu người muốn đem mình bán cho người khác ăn, ta sẽ không học ma pháp nữa!"

"....." Vậy là, đệ đệ thân ái nhà nàng nghĩ lúc nàng im lặng là đang lo lắng tìm cách cân bán thịt sao?!

"Ngươi nghĩ nhiều quá." Thang Mộ như máy sậy sậy khô trái tim trong thâm lặng, "Ta còn muốn sống để nhìn ngươi trở thành Pháp thánh mà, sao có thể muốn chết được."

Nói xong câu đó, vẻ mặt Jarrett thả lỏng một chút, nhưng vẫn có chút không yên lòng.

Thang Mộ nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn còn chưa có thịt của hấn, kéo kéo: "Ta còn chờ nhìn ngươi cười mười tám lão bà, sau đó sinh mấy chục bé con cho ta chơi mà!"

".....Tỷ tỷ mới suy nghĩ nhiều quá đó!"

Vì thế, Jarrett da mặt còn rất mỏng thẹn quá hoá giận rồi.

Nhìn chăm chăm vào dáng cậu bé bỏ đi, Thang Mộ chớp mắt, con mắt đen láy đầy ý cười.

"Vậy ta cũng..." Lại rơi vào tình huống ở cùng một chỗ với người nào đó, Kirsten trực giác cảm thấy không ổn, chuẩn bị bay đi.

"Đứng lại!"

"....." Sao hấn lại lễ độ như vậy?! Nếu bay đi luôn thì tuyệt đối sẽ không bị chop được!

Kirsten yên lặng đứng lại, chờ đợi mưa to gió lớn đến, sau đó kính khùng phát hiện ra, hấn lại sắp thành thói quen với loại cảm giác khổ sở này... Tổng cảm thấy tiếp tục như vật thực không ổn đâu.

"Kirsten, ma tinh, chắc là cũng có thể đổi thành tiền nhỉ?"

"Đương nhiên." Kirsten không cần nghĩ ngợi mà trả lời, với những vấn đề như vậy hấn thực là chuyên nghiệp, "Hơn nữa theo ta đoán, ma tinh hiện giờ chắc là đáng giá hơn nhiều so với thời đại của ta."

"Sao thế, cô có sao?"

Thang Mộ gạt đầu, lúc này trăm mặc là vì nàng đột nhiên nghĩ tới, lúc giết Papa Bear, ba lô của nàng tự động nhật không ít vật phẩm, sau đó quên bán ra.

Đề tăng sức thuyết phục, nàng lại lấy túi ảo đồ ra ngoài.

Vốn bên trong túi ảo là số lượng ma tinh được xếp chồng giờ thì tiếng "Rầm rầm" liên tiếp không ngừng vang lên, nháy mắt chất đồng đầy sàn phòng khách, chôn lấp đồng kim tệ lúc trước.

"Loại màu sắc này...." Kirsten cúi xuống nhật lên một viên ma tinh, "Là ma thú hệ thổ cấp một."

Phân chia cấp bậc ở thế giới này rất khác với [Long chi cốc]; trong trò chơi tiêu chuẩn chia cấp bậc người và quái là giống nhau; mà ở đây, người có tiêu chuẩn chia cấp bậc của người, ma thú có quy tắc của ma thú.

Cấp 1, không thể nghi ngờ là cấp thấp nhất trong ma thú.

"Phải, là một loại ma thú gấu tên Papa Bear, mấy hôm trước ta xoát được ở phụ cận rừng Boddington."

".....xoát?" Đối với ngôn từ trò chơi, Kirsten rõ ràng là không quen thuộc, nhưng hấn vẫn hiểu được hàm ý trong câu nói của Thang Mộ, nhìn chăm chú vào một đồng ma tinh có ngoại hình, kích thước giống nhau, hấn hắc tuyến, "Không phải cô diệt tộc chúng nó chứ?"

Ánh mắt Thang Mộ phiêu đi: "Không thể nào, ta nhớ rõ là thú bị giết đều có trứng."

"....." Câu trả lời này càng kinh khủng hơn được chứ!!! Kirsten cảm giác trứng lần nữa lại đau, cô gái này.... là có chứng hận thù với nam tính sao?! Hơn nữa đem ma thú giống đực của người ta giết sạch rồi, giống cái cũng không có cách nào sinh sản, cái này còn đáng sợ hơn trực tiếp diệt tộc được không?!

"Đúng rồi." Thang Mộ quyết đoán chuyển đề tài, "Trừ ma tinh, bộ phận khác trên người ma thú có thể đổi tiền không?"

"Cái này còn tùy tình huống cụ thể." Kirsten am hiểu mà trả lời, "Các loại ma thú đều không giống nhau, nhưng nếu là loại ma thú Papa Bear mà cô nói, chắc là thuộc một loại gấu, như vậy có vẻ là da lông và thịt, nhất là tay gấu, hấn là đổi tiền được."

Mắt Thang Mộ sáng lên, trong túi ảo có không ít chồng da lông và thịt.

Nàng đang chuẩn bị nói chuyện này ra, thì thấy Kirsten phui tấm áo bào không có một chút tro bụi của mình, tạo dáng cao thủ tịch mịch thờ dài: "Bao nhiêu năm rồi chưa sờ qua ma tinh nào thấp hơn cấp 8 nên loại ma thú cấp thấp này không hiểu rõ lắm nha."

"....." Mấy kẻ thích giả bộ đều đi chết đi!!

Thang Mộ nháy mắt âm u, vì thế nàng không nói một lời, yên lặng lấy túi ảo ra, chỉ thấy đồng da lông, thịt chất cao như núi nháy mắt vô cùng khí thế vùi lấp "Cầu bại" Pháp thánh đại nhân.

"Đây là cái gì thế? Thật tanh!"

Kirsten một bên giãy dựa một bên cố gắng giải cứu mình khỏi đồng nguyên liệu, cuối cùng... hấn giống như Tôn Ngộ Không thoát ra được đầu với tay.

"Chính là nguyên liệu ma thú cấp thấp mà ngươi nói đó."

Thang Mộ nhếch miệng, cố gắng tạo ra một nụ cười dữ tợn mà vận vẹo, thành công làm Kirsten sợ run lên, vội rút tay về, sau đó cảm thấy trong tay có cảm giác nhảy nhẩy, cúi đầu nhìn - thì nhìn thấy viên cầu bị chia làm hai nửa....

".....Đây lại là cái gì"

Nhìn kỹ lại, cạnh mặt hấn đều là thứ hình cầu bị vỡ chày ra chất lỏng kỳ quái này.....

"A!" Thang Mộ giờ mới nhớ tới, tự động nhật vào túi ảo ngoài thịt gấu thì bộ phận khác cũng có, như là.....

"Hình như ta bắn vỡ trứng gấu rồi!"

"... .." Cứu mạng!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhân vật chính sao có thể không có nó được!

Bất luận một màn này có làm Kirsten lưu lại tâm lý bóng ma hay không, dù sao chuyện trọng yếu trước mắt là "Tiền" đã được tạm thời giải quyết.

Dạo một vòng quanh chỗ giao dịch tự do, Thang Mộ mười phần xác định, số ma tinh cùng nguyên liệu đó đủ để hoàn thành bước đầu tiên cải tạo thân thể cho Jarrett, hơn nữa còn có dư. Nhưng tiếp theo lại có một vấn đề thật lớn nữa.

Đồng ma tinh và nguyên liệu này làm sao bán ra đây?

Tất nhiên, Papa Bear là loại ma thú cấp thấp, chỉ cần mạo hiểm giả có chút thực lực, tổ đội mấy người cũng có thể giết không ít, nhưng số lượng trong tay Thang Mộ thực sự có chút khoa trương, cho nên hiện tại nàng đang rơi vào vòng tuần hoàn chết chóc.

Muốn tiền = phải bán đồ = làm người khác chú ý = phiền toái.

Nhưng dù phiền toái, nàng lại không thể không làm.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn có cách cải trang, trong túi áo của nàng còn Phiếu cải tạo khuôn mặt có được trước kia, giờ mở ra có thể làm thay đổi kiểu tóc, làn da, màu mắt và hình dáng khuôn mặt, nhưng mà, phiếu này có tính vĩnh viễn, nói đúng hơn là, xài một lần thì vĩnh viễn không đổi.... Nàng cũng không muốn hoàn thành xong nhiệm vụ tại thế giới này về nhà thì thành người nước ngoài mà ba mẹ nhìn không ra đâu!

Cho nên nàng thật rối rắm.

Không thể không nói, thể chất dung hợp với hệ thống thật là quá tốt, cho nên nàng lòng vòng quanh quần cả buổi chiều ở phòng khách cũng không thấy mệt, ngược lại Kirsten bị nàng bay qua bay lại làm sợ nổi da gà, nhin không được phải nói với tiểu đồ đệ nhà mình.

Sau đó, Jarrett mới từ phòng đi ra thì thấy tỷ tỷ nhà mình giống như ong mật bay lòng vòng ở phòng khách, một lát là hành trình hình chữ "S", một lát là con đường hình chữ "B", cho tới lúc hắn cảm thấy mình cũng sắp hoa mắt mới vội vàng thừa lúc đối phương đi ngang cạnh mình, nắm lấy góc áo.

"... .." Thang Mộ đã tự làm mình choáng váng, chớp chớp mắt, một lát sau mới phản ứng lại được, "Jerry? Ngươi.... A! Vậy mà đã trở thế này rồi, ngươi đối bụng nhĩ, thật có lỗi, thật có lỗi, ta lập tức đi chuẩn bị cơm chiều!"

"... .." Jarrett nhìn vào bóng dáng tỷ tỷ nhà mình hấp tấp chạy ra cửa, không nói được gì, hắn muốn nói hắn không phải muốn vậy!

Bất quá, nhìn thực có tinh thần nha.

Phán đoán như vậy nên hắn không tự giác nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó chợt nghe lão sư nhà mình cười "Phốc" một tiếng, một bàn tay to ngay sau đó không ngừng đập đập trên đầu hắn.

Jarrett cảm thấy rất buồn, tại sao hai người lớn nhà hắn đều thích xoa đầu hắn vậy?

Kirsten cảm thấy thực hài hòng, đồ đệ nhà mình không chỉ có thiên phú, khuôn mặt khi ra về người lớn cũng thật đáng yêu.

Thang Mộ..... Thang Mộ còn đang đi mua cơm chiều mà!

Lúc ăn cơm, khi đồ đệ thân ái nhà mình hỏi, Thang Mộ nói ra lo lắng của mình, lúc này cái người người thấy mùi thịt mà hăm mộ ghen tị muốn liêu mạng, đang bay bên bàn ăn lên tiếng: "Cái này ta có biện pháp."

"Ông lại hữu dụng vậy sao?" Thang Mộ cảm thấy vô cùng không thể tin tưởng.

"... ..Ta là pháp thánh!"

Khốn kiếp! Nhớ tới năm đó ai nhìn thấy hắn cũng sẽ quỳ gối bên áo choàng mà hô to một tiếng Kirsten - Pháp thánh đại nhân, hiện nay Pháp thánh ở thế giới này còn ít hơn mà?! Vì sao đãi ngộ của hắn lại kém như vậy!

Điểm này không ma pháp!!!

"Vậy ông tính thế nào?"

Thang Mộ hỏi vậy làm cho Kirsten tìm được một mảnh vỡ của lòng tự tin vốn đã tan nát, hấn ho nhẹ một tiếng: "Rất đơn giản, ta làm ra một chút ma pháp thôi, đương nhiên, với người không hiểu ma pháp, đó là tình huống cao thâm cả đời không thể theo đuổi tới."

Tự ti đi, cô gái!

Sự thật lại một lần nữa đã kích hấn, nghe xong lời hấn nói, Thang Mộ chẳng những không lộ ra vẻ mặt sùng bái cùng hỗn loạn xấu hổ, ngược lại có chút khinh bỉ liếc nhìn hấn: "Ông cao thâm tới đâu thì hiện tại cũng không làm ra được."

"....."

"Ngay cả thịt còn chỉ có thể ngửi được mà."

"....." Kẻ khốn kiếp thích đâm vào chỗ đau của người khác đều đi tìm chết đi, đi chết đi!

Jarrett buông đồ ăn xuống, không tiếng động mà thở dài, rõ ràng hấn là người nhỏ tuổi nhất, vì sao hấn thấy lúc này mình mới là gia trưởng vậy?

"Tỷ tỷ, đừng khi dễ Kirsten gia gia nữa."

"Jarrett.... .." Kirsten cảm động, vẫn là đồ đệ ngoan tri kỷ mà.

"Chúng ta phải tôn trọng người già."

"....." Kirsten - người sau khi đạt tới trình độ Pháp thánh đã tiêu hao tinh lực to lớn để nghiên cứu chế tạo ra loại thánh phẩm bảo dưỡng duy trì gương mặt tuổi trẻ "Phục thủy", lệ rơi đầy mặt.

Vậy mới nói, tình huống tình linh bỏ xuống một đao mới là đáng sợ nhất.

Bất quá, Kirsten tuy rằng không thể sử dụng ma pháp nhưng Jarrett lại có thể.

Mà Thang Mộ tuy rằng không học được ma pháp, nguyên lý cơ bản nghe cũng hiểu được.

Đơn giản mà nói, cái này là "Thuật che đậy" thuộc ma pháp hệ quang, sử dụng ở bề ngoài thân thể con người, thông qua khúc xạ ánh sáng mà tạo ra trong mắt người khác một loại ảo giác "Đây là một người khác", hoàn thành mục đích thay đổi bề ngoài.

"Nghe có vẻ không sai." Thang Mộ gật đầu, "Hiện giờ Jarrett có thể sử dụng ma pháp này sao?"

"Trên lý thuyết là không có vấn đề, chỉ là một loại ma pháp nhỏ thôi, không cần nhiều ma lực lắm." Kirsten trả lời, "Chờ Jarrett luyện thành thực nó là được rồi."

"Jarrett phải luyện tập ma pháp?"

Thang Mộ kích động, khoanh khắc lịch sử này của đệ đệ nhà mình nàng sao có thể không ở bên cạnh được!

"Hấn cũng đã luyện tập ma pháp lâu rồi."

"... .." Trái tim Thang Mộ tan nát, cả người cũng hoá đá biến thành tro bụi.

Cái này không khoa học gì cả.... Chẳng lẽ không phải là từ học lý thuyết, sau đó mới tới thực tiễn sao?!

Giữa lúc rối rắm, cả người nàng toát ra hơi thở âm u làm cho Kirsten không tự chủ được run run, cho nên hấn quyết đoán nói: "Jarrett, chúng ta tiết kiệm thời gian bắt đầu luyện tập đi!"

"Được, Kirsten gia gia." Jarrett nặng nề gật đầu, sau đó nhìn Thang Mộ, "Tỷ tỷ, chờ một chút, ta rất nhanh có thể giúp đỡ người."

"Jerry....." Ta T Thang Mộ nháy mắt được chữa khỏi.

Kirsten xoa xoa mắt, ảo giác sao?

Trong nháy mắt vừa rồi, hấn hình như lại nhìn thấy tình cảnh cô gái mặt than lệ rơi đầy mặt, quả nhiên là gần đây gặp quá nhiều áp lực rồi.

"Vậy chúng ta bắt đầu đi!"

Dứt lời, Kirsten vung tay phải lên, sau đó Jarrett và hấn cùng biến mất ngay tại chỗ.

Đúng vậy, đây mới là sự đặc ý chân chính của hấn - Tinh vân châu.

Lúc thời đại thần thánh chưa biến mất trên đại lục này, hần gần như dùng tinh lực nửa đời mới chế tạo ra nó, sự thật chứng minh, mọi thứ đều thật đáng giá, Tinh vân châu không chỉ lúc hần ngã xuống vào ngàn năm trước, hoàn mỹ bảo hộ linh hồn hần, hơn nữa, thời gian dài trôi qua tới tận sau này, cũng không tổn hao chút gì.

Mà hạt ngọc trai này, bên trong còn chứa Càn khôn.

Giống như giờ phút này, Jarrett đang đứng ở một không gian sáng ngời mà rộng lớn, dù mới học tập ma pháp, hần cũng có thể cảm giác được, mật độ và cường độ nguyên tố mạnh hơn bên ngoài rất nhiều, mà nơi này, chính là thiên phòng sơ cấp -- khu cấp cao một chút, thì với khả năng hiện tại của Jarrett chưa đi được.

Ở chỗ này mà tinh tâm cùng luyện tập ma pháp, so với ngoài thế giới tự nhiên phải càng là "làm chơi ăn thật".

Quan trọng hơn là, nơi này còn giải quyết vấn đề thứ nhất mà Kirsten đưa ra lúc trước -- thời gian.

Đúng vậy, thời gian nơi này và thời gian bên ngoài không giống nhau.

Nhìn chăm chú vào Jarrett đang chờ đợi mình giảng giải thuật che đây, Kirsten cảm khái tự đáy lòng: "Jarrett, con bây giờ còn quá yếu, chờ con trở thành ma pháp sư chính thức mới có thể tiến vào phòng tiếp theo, nơi đó có tỷ lệ thời gian lưu chuyển so với bên ngoài cũng từ 1:2 thành 1:4."

"Vậy nên thời gian ông ở chung với Jerry là gấp hai lần ta sao?!"

"....."

"Tên khốn kiếp nhà người giải thích rõ ràng cho ta!!!"

".....Người cần giải thích rõ ràng là cô mới đúng chứ! Sao cô lại ở chỗ này?!"

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Khí phách trắc lậu

Cứ như thế, trong bối cảnh gà bay chó sủa, Jarrett nỗ lực luyện tập ma pháp, đến khi hần có thể sử dụng thuần thục Thuật che đây, người giám hộ và lão sư của hần cuối cùng mới chịu im lặng, cùng nhau ngồi dưới đất trừng mắt thờ hồng học.

Mà trong phòng, trừ chỗ gần Jarrett nằm thướt, những chỗ còn lại đều đầy các dấu vết huỷ hoại do ma pháp.

Bất quá một lát sau, các dấu vết chậm rãi biến mất như trước, trong phòng khôi phục trạng thái không nhiễm một hạt bụi, giống như chưa từng phát sinh một trận chiến đấu nào.

"Ông có thể sử dụng ma pháp trong phòng này?"

Không thể không nói, sau khi đánh nhau một trận, ấn tượng của Thang Mộ với Kirsten tốt hơn một tí, từ "Lão gay khốn kiếp mơ ước thân thể của đệ đệ ta" biến thành "Lão gay khốn kiếp ôm cây chõi."

"Đương nhiên, nơi này là không gian ta tạo nên." Lần đầu tiên cảm thấy mình được thừa nhận, Kirsten hắt mày đắc ý nói, "Nếu không cô nghĩ ta dạy ma pháp cho Jarrett thế nào chứ." Thật ra theo lý thuyết không phải Kirsten có thể sử dụng ma pháp ở chỗ này mà là ở không gian này có thể bắt chước ra các loại ma pháp, cho nên ma pháp có hiệu quả ở nơi này nhưng khi trở lại thế giới bên ngoài thì sẽ lập tức biến mất; điều này cũng là nguyên nhân Kirsten kiên trì cho Jarrett học thuật che đây trong này và thực hành ở thế giới bên ngoài.

"Nhưng mà cô đứng là ngoài dự kiến của ta."

"?"

"Jarrett là dựa vào Tinh vân châu và khế ước đã ký kết với ta nên mới có thể làm chủ nhân nơi này giống ta, nhưng mà cô, không chỉ trong lúc không hề ký kết khế ước mà có thể nhìn thấy ta, hơn nữa còn có thể tùy ý đi vào không gian...."

Trong lời nói của Kirsten rõ ràng mang theo ý tìm tòi nghiên cứu, nhưng loại tìm tòi nghiên cứu này với Thang Mộ là không có ý nghĩa, Bàn tay bạc của nàng và Bàn tay vàng của Jarrett trên danh nghĩa đều là cùng chuỗi sản phẩm của Ngựa đực đại thần, chung tính năng thì có cái gì không đúng?

Hơn nữa, Ngựa đực đại thần cũng sẽ không yên tâm để cho nam chủ nhà mình mỗi ngày ở chung chỗ với lão gay này mà, trời biết ông ta có thể hay không thừa dịp nàng không có ở đó thì khôi phục khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn lúc trước.

Vì thế nàng quyết đoán đưa tay vỗ vỗ bờ vai đối phương, bình tĩnh nói, "Đừng nghĩ nữa, nếp nhăn hình hoa cúc trên mặt sẽ sâu thêm đó."

"... .."

Đêm hôm đó, Jarrett cuối cùng cũng có thể phóng ra ma pháp trên người Thang Mộ, vì thế, nàng khiêng một tấm gương tới trong phòng khách, sau đó -- nhìn thấy một người dáng dấp mập mạp, cao lớn đang gãi đầu.

Kirsten bị nàng tức giận trừng mắt, tỏ vẻ vô tội nhún vai: "Việc đặc tính của hệ quang nên mỗi lần sử dụng ma pháp đều cho hiệu quả khác nhau." Nhưng mà tuy tiện cũng có thể rơi vào tình trạng này thì nhân phẩm của cô rốt cuộc là có bao nhiêu kém chứ?

Không... Kirsten cảm thụ được ký ức đau đớn của mình, âm thầm cảm thấy -- cô nàng này căn bản là người không có cái loại gọi là nhân phẩm!

"..... Vô vị!

"Loại ma pháp có thể cố định biến hình hiện tại Jarrett không thể dùng được!"

"Ông là đang khinh thường Jerry nhà ta sao?!"

"... .."

Kirsten xấu hổ, ở Tinh vân châu thì chưa tính, tại sao giờ ở bên ngoài quyền lãnh đạo cũng lại không phải của hấn?!

"Tỷ tỷ, để ta làm lại lần nữa cho người đi."

"Ừ, được!" Thang Mộ cảm động, vẫn là đệ đệ nhà nàng tri kỷ mà!

Vì thế, dáng người trong gương lại thay đổi!

Lần này nàng biến thành một người đàn ông cường tráng cao hai thước.

"....."

"Lại lần nữa!"

Lão bà bà mặt đầy nếp nhăn.

"....."

Loại nam nhân đáng khinh muốn bị đánh.

"....."

"Phốc!"

Âm thanh cười khẽ vừa vang lên, cả người Thang Mộ tán ra làn sương hắc ám đáng sợ, lấy cung tên từ túi áo ra.

"Này, chờ đã! Mục đích của cô không phải là không cho người khác nhận ra sao? Hình tượng đó rất hợp tiêu chuẩn mà!"

Thang Mộ cả giận tranh cãi: "Ngu ngốc! Hình dáng đó không giống ta nhưng quá đặc biệt rồi!"

Việc nàng muốn làm vốn dễ làm người khác chú ý, giờ biến thành người đặc sắc như vậy càng dễ chú ý, hoàn toàn không hợp tiêu chuẩn của nàng.

Lại trải qua vài lần cố gắng, Jarrett cuối cùng cũng biến thành công Thang Mộ thành một người đàn ông trông rất bình thường, người cao một thước bảy, bất kể là diện mạo hay dáng người đều thuộc phạm trù của người bình thường, nói đơn giản, thuộc loại trong đám đông tìm đâu cũng thấy.

"Cái này không sai." Thang Mộ vòng vài vòng trước gương, liên tục gật đầu, cúi người nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Jarrett, "Jerry nhà ta thực quá lợi hại."

"... .." Kirsten không biết nói gì -- Thân ái, không lẽ cô quên vừa rồi mình không chút biểu tình mà gào thét đòi thay đổi sao?

Sự thật chứng minh, Thang Mộ đúng là đã quên.

Bởi vì đường về trong não của nàng là "Chuyện gì không tốt đều là lỗi của Kirsten"!

Tạm biệt Jarrett, Thang Mộ ra ngoài, mục đích của nàng là cửa hàng giao dịch lớn nhất trấn này.

Cửa hàng này ở phía trước quảng trường kiểm tra ma pháp, cũng là kiến trúc cao nhất của thị trấn, rất dễ nhìn thấy, dù không cần bản đồ Thang Mộ cũng dễ dàng tìm được.

Càng khéo là tới lui còn có thể đi ngang qua quán rượu chỗ Jenny đại tì làm việc.

Thang Mộ vừa đi vừa tự hỏi khi về có lẽ mang cho Jarrett chút bánh mì kẹp thịt quay thơm ngào ngạt, không giống nàg, hẳn có vẻ rất thích món đó, lại còn có thể mang cho cô bé Liz một ít đồ ăn vặt -- lấy danh nghĩa Jarrett.

Rồi sau đó....

Nàng dừng bước chân.

Bởi vì đường đi bị người khác chặn lại.

Đúng vậy, quán rượu đứng đầy người.

Có chuyện gì sao?

Nghĩ vậy Thang Mộ không cố chen vào đám người mà ngược lại dùng thân thể linh hoạt đi qua đường tắt ra sau quán rượu nhảy lên mái hiên, dùng lầu cao che dấu mà ra ban công nhìn xuống.

Giữa đám người có hai người đang đối diện nhau.

Mà một người trong đó là người Thang Mộ vừa quen biết, đúng vậy là Jenny đại tỳ.

Đối diện nàng là một nam nhân mặc trang phục sang trọng, vì hắn đưa lưng về phía mình nên Thang Mộ không nhìn thấy mặt hắn, nàng đành phải xem xét tư liệu, phát hiện người nam nhân này tên Rhodes Booker, ba mươi tuổi, chức nghiệp là thương nhân, không có sức chiến đấu.

Mới nhìn thì song phương chênh lệch giàu nghèo quá rõ ràng, làm sao lại có thể hình thành loại cục diện này vậy?

Lúc nàng đang thắc mắc, tình huống lại thay đổi.

Mấy người đàn ông trưởng thành từ trong quán đi ra, mà trong tay bọn họ là một cô bé đang giãy dụa không ngừng.

"Liz?"

Nhìn thấy con gái bị bắt, khuôn mặt vốn tái nhợt, đại tỳ Jenny vội vàng vọt lên, lại bị đẩy ngã xuống, mà mấy tên hung hăng kia không thèm để ý Liz đang kêu khóc, kéo cô bé tới bên cạnh Rhodes Booker.

Cường đoạt dân nữ?!

Thang Mộ kinh hãi.

Tiết mục phổ biến cuối cùng cũng triển khai rồi sao?

Không, trọng điểm không phải chỗ này.

Cho dù là cường đoạt, người bình thường hẳn là cường đoạt Jenny đại tỳ mới đúng chứ?

Không lẽ vị Rhodes này..... là loli khổng?!

Không không không không, hiện tại không phải lúc nghĩ cái này!

Nếu nữ chủ bị bắt cóc thì nên là thời điểm lên sân khấu của nam chính nha!

Jarrett nguoi Thật đúng là đang ở đây?!

Thang Mộ kinh ngạc nhìn thấy xuyên qua trong đám người là Jarrett nhà mình, còn có bên cạnh là Kirsten - người trôi lơ lửng vô hình.

Dựa vào thân thể còn nhỏ mà linh hoạt, hẳn nhanh chóng đến bên cạnh Jenny đại tì, hướng mấy người đối diện nói --

"Các nguoi, buông Liz ra cho ta!"

Phách, khí phách trắc lậ quá!!!

Chương 19: Một thác cầu huyết!

Vì sự khỉ phách của nam chủ nhà mình mà cảm động Thang Mộ chân mềm nhũn, thiếu chút nữa thì "lục cục lục cục" lăn xuống mái hiên, may là hai tay nàng còn vịn ở gác xếp.

Hít sâu một hơi, Thang Mộ tiếp tục xem nam chủ nhà mình lần đầu diễn "Anh hùng cứu mỹ nhân."

"Làm tốt lắm!"

Đúng lúc này, bên tai nàng xuất hiện một tiếng nói đã không gặp.

Thang Mộ kinh hãi, âm thanh này là của Ngựa đực đại thần!

"Ông tới đây làm gì?!" Nàng cắn răng thấp giọng hỏi.

"Vội tới để thăng cấp hệ thống cho người."

".....Hả?"

"Hệ thống trò chơi mà, không phải đều thường xuyên cập nhật các bản lỗi sao."

"....." Trọng điểm không phải chỗ này mà, chết tiệt! Nhưng mà, "Nói vậy ta có thể thoát khỏi mặt than rồi?"

"Khụ, cái này nha, tạm thời chưa có biện pháp đổi mới."

"Này!"

"Được rồi, cập nhật xong, người hãy tiếp tục cố gắng." Ngựa đực đại thần nói xong, lại vỗ vỗ mông muốn đi.

"Ông đứng lại đó cho ta!"

"Không còn thời gian nữa, nam chủ thứ 783 của ta gần đây biến tính tình cảm, tiến nhanh tới vực sâu bách hợp đáng xấu hổ, ta phải đi tìm người cứu vớt hắn, đi trước đây, người tiếp tục cố gắng!"

".....Này, này, này?!"

Tiếp đó, bất kể nàng kêu gọi thế nào, Ngựa đực đại thần cũng không phát ra tiếng nói nào nữa, xem ra thật sự đã rời đi.

Nhưng mà!

Cái mặt hàng này còn chưa nói điểm mấu chốt đâu!

Cái gọi là cập nhật bản lỗi, rốt cuộc là thăng cấp chức năng gì chứ chết tiệt!

Ít nhất phải nói rõ ràng rồi mới đi chứ!

Mà bất kể giờ phút rồi rầm của Thang Mộ, lúc này phía dưới lại có bước tiến mới.

Jarrett mới vừa bước tới trước thì tập tức tạo ra cảm giác tồn tại mạnh mẽ, nhân vật hi sinh số một [trong mắt Thang Mộ] - Rhodes Booker giật mình hỏi: "Người là ai?"

A a a! Thời khắc chứng tỏ thân phận đã tới!

Mau, Jarrett, hô lớn một tiếng "Ta là nam nhân của Liz" đi!

Cơ hội của gái không thể bỏ qua đâu, thân ái!

"Ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là buông Liz ra!"

"....." Đại thần!

Đại thần cho phép quý!

Hai chân Thang Mộ mềm nhũn, cứ như vậy tại chỗ quỳ xuống đất!

Một câu khí phách cỡ nào nha!

Jarrett trời sinh thiên phú "Cua gái" max đấy!

Hào, hào vui mừng mà!

Mà lúc này, nhờ vào khán giả đang vây xem rì tai nhau, Thang Mộ cũng chấp vạ đại khái hoàn chỉnh chân tướng sự kiện.

Tục ngữ nói phải, cô gái nào thời tuổi trẻ mà không có thời điểm yêu vài kẻ cận bã.

Jenny đại tỷ cũng có yêu.

Không sai, kẻ cận bã mà nàng từng yêu chính là người đang đứng trước mặt nàng lúc này, cái mặt hàng bị mọi người gọi là "Booker lão gia" kia.

Cuộc tình ái giữa phú thương thiếu gia và cô gái nghèo hèn còn để lại một cái kết tình, chính là Liz muội tử.

Giống như các bi kịch khác, Rhodes Booker cuối cùng lấy một vị tiểu thư môn đăng hộ đối, mà đại tỷ Jenny mang thai thì cứ như thể bị hấn vứt bỏ.

Nhiều năm trôi qua, hấn chẳng quan tâm gì với Jenny đại tỷ và Liz muội tử, dù sao cũng là đứa con gái tư sinh thôi, hấn cũng không để trong lòng.

Cho đến gần đây, hấn nghe nói đứa con gái mình vứt bỏ năm xưa lại có thiên phú ma pháp.

Thế nên tâm tư hấn lung lay.

Mọi người đều biết, trong thế giới ma pháp và kiếm pháp, ma pháp sư có địa vị khá cao trong xã hội, mà gia đình Rhodes làm thương nhân ở thị trấn nhỏ này tuy rằng có thể đi vào hàng ngũ kẻ có tiền, nhưng mà địa vị xã hội ấy mà.... Nhìn thấy một người ma pháp sư chính thức cấp thấp nhất cũng phải khom lưng cúi đầu.

Cho nên, vì "tương lai gia tộc Rhodes", hấn quyết định tới cướp con gái.

Cũng chính là nguyên nhân của màn kịch mà Thang Mộ đã thấy vừa rồi.

Không thể không nói..... Thật là cầu huyết đến độ không có chút cách tân.

"Nhóc con, đây là chuyện nhà chúng ta, Liz là con gái ta, ta muốn làm gì nàng cũng không quan hệ tới người!"

"....."

Không thể không nói, lần đầu tiên một mình xoát phụ bản "Anh hùng cứu mỹ nhân" Jarrett vẫn thật non nớt, nghe câu nói đó hấn có chút mơ màng, nên quay đầu nhìn lại Jenny đại tỷ, nhưng không có gì đáp lại.

Nhìn thấy tình huống này, vẫn để Thang Mộ nhìn được cái ót, Rhodes Booker đắc ý cười: "Jenny, trước kia chúng ta đã nói qua không phải sao? So với người, ta càng có thể cho Liz cuộc sống tốt hơn sau này, cũng có thể cung cấp các loại nguyên liệu tu hành ma pháp, chỉ có đi theo ta, con bé mới có thể có tương lai tốt."

"....." Jenny ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía đứa con gái không ngừng giãy dụa của mình, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, "Nhưng mà ... nhưng mà người đã đáp ứng sẽ để Liz ở với ta đến trước khai giảng."

Đúng vậy, lúc trước nàng trải qua nhiều suy nghĩ lo lắng mà đã đồng ý, so với ở cùng người mẫu thân như nàng chỉ làm con gái thêm hồ thẹn, danh tiếng gia tộc Booker thật sự càng làm tăng thể diện hơn, nhưng mà, nhưng mà.... nhìn Liz như vậy, nàng vẫn....

"Ai muốn đi theo ông!" Liz càng kịch liệt từ chối, "Mẹ, mẹ! Con chỉ muốn mẹ!"

"Việc đó à." Rhodes nhẹ nhàng băng quơ trả lời, "Ta bây giờ đổi ý rồi, dù sao Liz phải đi học viện Farrell không phải sao? Học viện đó có không ít quý tộc, Liz là thành viên gia tộc Booker không thể làm cho chúng ta hồ thẹn được, cho nên một tháng kế tiếp, con bé phải học tập các loại lễ tiết."

"Ta không cần học mấy thứ đó!!!"

"Đó không phải do người quyết định."

Rhodes nhìn về phía đứa con gái có thể nói là lần đầu gặp mặt, ánh mắt nóng rực, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp lộ ra, giống như Jenny lúc trẻ, đúng không uống công hấn dùng hoa vàng không lồ đặc biệt để mua quyền trục ma pháp kia.

Nếu là bình thường thì loại ma pháp quyền trục "Khế ước chính và phụ" không phải hẳn dễ mua được, nhưng mà cũng may quyền trục ma pháp mà hẳn lấy không phải loại toàn phẩm, một khi sử dụng, xác thực có thể khiến cho Liz phục tùng hoàn toàn với gia tộc Booker, nhưng tất nhiên cũng hi sinh một phần thiên phú của cô bé để trả giá.

Đối với phần lớn mọi người, dùng loại quyền trục này kí khế ước thì mất nhiều hơn được, nhưng mà Rhodes không chú ý được nhiều như vậy, với hẳn mà nói, dù sao Liz cũng đã trúng tuyển học viện Farrell, không quan tâm con bé có trở thành ma pháp sư chính thức hay không, chỉ cần nàng có thể thành công gả cho một vị quý tộc trong học viện, hoặc là trở thành tình nhân của quý tộc, đều có thể đem lại lợi ích lớn cho gia tộc rồi.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm buôn bán của hẳn, giao dịch này, không lỗ được -- điều kiện tiên quyết là, Liz phải phục tùng gia tộc Booker vô điều kiện, hẳn cũng không muốn dưỡng một con bạch nhãn lang.

"Jenny, cô cảm thấy sao?"

Rhodes lại quay lại hỏi người phụ nữ đang quỳ dưới đất, giọng nói tràn đầy uy hiếp.

"Ta....."

"Cô cũng không muốn về sau bạn học của Liz vì nghề của mẫu thân con bé mà nhục mạ nó chứ?"

"Ta....."

Mất thấy Jenny đại tỷ bị ép vào đường cùng, mà Jarrett cũng không biết làm thế nào, sự việc khác với suy nghĩ của hẳn, cái này không phải là cưỡng ép, hai bên đương sự đều là tự nguyện, như vậy Hẳn tham gia vào có phải lỗ mạng hay không?

Có câu nói thế nào nhỉ?

Phải rồi, hoàng đế không vội, thái giám gấp.

Hiện tại, hoàng đế có gấp một chút, còn thái giám gấp đến nỗi muốn bẻ cong mái hiên rồi!

Vì tương lai hậu cung, Jerry, chờ tí, tỷ tỷ tới giúp người đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hai người hợp tác xoát phụ bản.

Thời khắc Jenny không nói được gì, Jarrett mờ mịt, Liz nản lòng dần dần muốn buông tha đấu tranh, Thang Mộ đồng học cuối cùng cũng xuất hiện giữa bầu trời!

"Buông cô bé kia ra cho ta!!!"

Hô to một tiếng như thế, nàng "vèo" một cái nhảy từ trên mái hiên xuống, xoay vòng trong không trung ba trăm sáu mươi độ, đáp xuống vững vàng trên lưng tên hộ vệ đang bắt giữ Liz.

"... .."

Mọi người bị màn xuất hiện kinh thế hãi tục làm cho im lặng mất một lúc.

Sau đó từng người hiện lên vẻ mặt khác nhau.

Ví dụ như Booker lão gia vừa rồi còn đang đắc ý cười to, vì kinh ngạc quá độ mà đang trật khớp hàm.

Ví dụ như kẻ hi sinh đang bị nàng dẫm dưới chân thì miệng đang sùi bọt mép.

Ví dụ như Liz muội từ đang lộ ra vẻ mặt kinh hi.

Ví dụ như Jarrett.....

Thang Mộ lén lút trừng mắt với hẳn, thành công làm cho nụ cười của hẳn càng thêm sâu, sau đó nàng nhìn tới..... Hình như Jenny đại tỷ đứng bên cạnh hẳn, mặt đồng thời cũng đỏ? Chờ nàng nhìn kỹ lần nữa, đối phương đã chuyển qua một chút sắc thái tức giận, quả nhiên là nhìn nhầm rồi?

"Người là ai?" Cầm Rhodes Booler rút cục đã khoẻ lại, hấn nổi giận, hấn chỉ muốn đem con gái về nhà thôi mà, sao lại thấy một người lại tiếp một người nhảy ra thế?!

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là buông cô bé ra!" Thang Mộ tỏ vẻ mình đang sao chép lời kịch của đệ đệ, hoàn toàn không có áp lực.

Vì muốn chào hỏi bản gốc, Thang Mộ lại nhẹ nhàng liếc mắt sang, mà mặt Jarrett đã từ kinh hi biến thành " = =".

Không vừa lòng?

Thang Mộ kinh ngạc, đột nhiên nghĩ lại, mình hình như là không cẩn thận cướp đi sự nổi bật của nam chủ, vì thế vội vàng bỏ cứu: "Đúng vậy, vừa rồi ta bị hành vi chính nghĩa của vị tiểu huynh đệ kia làm thật cảm động, ta là đi ra giúp hấn!"

Dứt lời, nàng lại nhìn về phía Jarrett, chỉ thấy vẻ mặt hấn lại thay đổi, từ " = =" biến thành " = □ =".

Về mặt này..... Hoàn toàn không biết đường mà mò.

Thang Mộ nghi hoặc, hiện tại đệ đệ nhà mình rốt cuộc là vừa lòng hay không vừa lòng đây?

Dù sao hiện tại Rhodes thì thực không vừa lòng.

"Ta đã nói, đây là chuyện nhà ta, người rảnh rồi không liên quan thì rút ngay cho ta!"

Lại dám bảo đệ đệ nhà nàng rút?!

Thang Mộ nổi giận, chuyện này tuyệt đối không thể tha thứ!

Hơn nữa.... Nàng quét mắt tới nước mắt trên mặt Liz, lại quay đầu nhìn đồng dạng khoé mắt ngấn nước của Jenny đại tỷ, nói thật, tuy rằng lần gặp mặt đầu không tốt lắm, nhưng nàng vẫn có ấn tượng rất tốt với mẹ con này.

Nhìn thấy em dâu tương lai cùng mẹ em dâu tương lai bị khi dễ, cảm giác rất không tốt.

Nói là chuyện nhà phải không?

Vậy thì khiến nó thật sự trở thành chuyện nhà!

Nghĩ như thế, Thang Mộ bước đến bên cạnh Jenny đại tỷ, hơi khom người xuống, nói: "Này, cô chết rồi sao?"

"....."

Lời nói không khách khí làm cho Jarrett ngạc nhiên nhìn Thang Mộ, càng không kể tới Jenny tâm tình vốn cũng rất không tốt đẹp gì, điều này làm nàng từ trong tuyệt vọng khôi phục một chút tính tình bình thường.

"Người có ý gì?"

"Cô là một người mẹ không phải sao?" Thang Mộ đứng lên, cầm tay Jenny kéo lên, "Là mẹ thì hãy mang con gái mình về!"

"Chuyện của ta...."

"Lại muốn nói 'Không cần người khác quản' phải không? Vậy cô cùng cái tên cận bả kia có gì khác nhau?!" Thang Mộ quay người lại chỉ cái đầu gối của Rhodes, "Địa vị tốt, thanh danh tốt, cái này ta nghe không hiểu cũng không biết, nhưng mà cô thật sự yên tâm giao con gái cho người như thế sao?"

"... .."

"Quan trọng nhất là, cô không thấy sao?"

Ngón tay chuyển hướng tới Liz.

"Con gái của cô đang khóc."

".....Liz.... .."

"Chỉ bởi vì tuổi còn nhỏ nên bị cô xem là gánh nặng, cái gì cũng không hiểu, cứ như vậy dễ dàng ném cho người khác, cô hoàn toàn không lo lắng đến ý nghĩ của con bé sao?"

Mất một lúc, Jenny đại tỷ mở miệng, âm thanh lúc đầu có chút mỏng manh, cho nên Thang Mộ chỉ nghe được -- "Mới không phải."

"Cái gì?"

"Ta nói mới không phải!"

"Liz mới không phải là gánh nặng, con bé là con gái của ta!"

"...." Nếu không phải đang giả vờ "cool", Thang Mộ vô cùng muốn xoa xoa lỗ tai mình, nên thật không hổ là Jenny đại tỉ sao? Một khi khôi phục bình thường, âm thanh lớn tới thiếu chút làm điếc tai nàng.

"Ta xin người."

"A?"

"Ta nói, ta xin người giúp ta mang con gái trở về!" Jenny ngẩng đầu, dùng ánh mắt bao hàm kỳ vọng nhìn chăm chú vào Thang Mộ, "Nếu là người nhất định làm được phải không?"

"... .." Thang Mộ bị ánh mắt mang nhiều hi vọng tạo thành áp lực như núi, hơn nữa, tiến triển này không đúng phải không?

Nàng rõ ràng là tới trợ giúp Jarrett nhà nàng mà!

Sao cuối cùng lại thành nàng xoát phụ bản "Anh hùng cứu mỹ nhân" chứ!

Nhưng mà cũng không sao!

Mọi thứ vẫn còn kịp!

Chỉ thấy nàng khom lưng giữ chặt bàn tay bé nhỏ của Jarrett nhà mình: "Vị tiểu huynh đệ này, người có nguyện ý cùng ta cố gắng không?" Tới đi, tới đi, cùng nhau xoát phụ nào!

"Dạ!" Mắt Jarrett sáng rực lên, dùng sức gật đầu, "Tỷ.....ca ca!"

"Tốt lắm!" Thang Mộ nhìn quanh bốn phía, nói "Chờ ta một chút", sau đó nhanh chóng nhảy lên mái hiên, trực tiếp bật tới bên phòng chứa củi, tiện tay rút ra một cây củi dài khoảng bằng khoảng hai cánh tay người đàn ông, bẻ gãy thành hai đoạn một dài một ngắn, sau đó nhanh chóng nhảy trở lại.

Đưa đoạn củi ngắn cho Jarrett, Thang Mộ thấp giọng nói: "Khoảng cách xa thì dùng ma pháp đánh, đợi bọn họ tới gần rồi thì dùng cái này đánh, thấy ta đánh ngã người nào thì dùng cái này đập thêm!"

"Án!" Jarrett ôm thanh củi, sau đó dùng hai tay cầm lấy một đầu thanh củi, nâng...! Nàng không nổi.

"... .." Đang thật dễ dàng vung thanh củi trong tay, Thang Mộ 囧, phát hiện mình không nghĩ tới tình huống thực tế, vì thế nàng vội vàng nhận lấy thanh củi trong tay Jarrett, đặt trên mặt đất, nắm tay hung hăng đập một phát, tốt lắm, vỡ thành bốn mảnh.

Thang Mộ rút một mảnh trong đó đưa cho Jarrett: "Cái này thì được rồi."

Jarrett tiếp nhận thanh củi, dựa theo tư thế vừa rồi của nàng mà vung vài cái, dùng sức gật đầu tạo thành bộ dáng hết sức tự tin.

Thang Mộ bị khuôn mặt nghiêm túc nhỏ nhắn kia là cho trời đất quay cuồng, cố gắng nửa ngày mới miễn cưỡng dùng lý trí đè nén máu nóng đang sôi trào xuống, ngẩng đầu nhìn nhóm vật hi sinh: "Các người muốn chủ động lên để chúng ta đánh ngã xuống hay là chúng ta chủ động lên đánh các người ngã xuống?"

"... .." Có gì khác nhau sao?

Nhóm hộ vệ đều bày ra vẻ mặt "= □ =", lừa đảo lừa đảo quá, tên này mới nhìn thì chân tay gầy yếu, sao tốc độ lại nhanh như vậy? Sao có thể nhảy cao như vậy? Sao sức lực lại lớn như vậy? Rất không bình thường!

"Không phải sợ, các người cùng tiến lên đi!"

Rhodes giơ cánh tay lên ủng hộ.

"....." Đương nhiên vì không phải ông tự mình lên mà!

Nhưng kể cả như vậy, nhóm hộ vệ vẫn có đạo đức nghề nghiệp, chỉ thấy họ vung vũ khí lên, vọt tới hướng Thang Mộ và Jarrett.

"Cẩn thận một chút!"

Nói xong câu đó, Thang Mộ cũng giơ thanh củi vọt lên, tuy rằng sử dụng không thuận tay lắm nhưng so với dùng cung tiễn, nàng vẫn tình nguyện dùng cái này, dù sao.... lực sát thương của cung tên quá mạnh mẽ, lỡ như không chế không được có khả năng làm chết người.

Nhưng mà tình hình hiện nay, có cảm giác đang sống mái với hắc bang nha.... Vung đao chiếm địa bàn, có phải rất phá hoại hình tượng nam chủ không?

Nghĩ vậy nên Thang Mộ không khỏi nhìn sang Jarrett, sau đó cả người toát ra khí tràng vô cùng sung sướng --- a a, không hổ là đệ đệ của nàng, dù là vung đao lên cũng là tên côn đồ soái nhất..... hình như không đứng ở chỗ nào đó rồi?!

Giây tiếp theo, nàng sâu sắc cảm thấy cái gọi là vung đao chiếm địa bàn hoàn toàn là mình nhìn nhầm, sao lại có loại Hắc bang không đủ tư cách như vậy chứ!

Hộ vệ số 2!

Còn chưa đụng tới vũ khí của nàng liền trực tiếp ngã xuống đất, thỉnh thoảng còn run rẩy vài cái.....

Hộ vệ số 3!

Mới vừa đập vũ khí xuống tay nàng, nàng còn chưa kịp dùng lực, đối phương lại liên tục lùi về phía sau vài chục bước, phun ra một đồng bọt mép ngã xuống đất.....

Hộ vệ số 4!

Jarrett mới đâm thắt lưng hần một chút, hần liền tiện tay đỡ sau thắt lưng, tay kia cào cào vài lần trong không trung, vô lực ngã xuống.....

Hộ vệ số 5, 6, 7.....

Hộ vệ số 1?

Vừa rồi bị Thang Mộ giẫm lên nên vẫn còn đang nằm kia!

Cho nên đám người này đang làm cái lông gì thế!

Chỉ qua vài phút ngắn ngủi, kẻ địch đều ngã xuống đất.

Jarrett cầm cùi đi tới bên cạnh Thang Mộ, kéo kéo góc áo nàng.

"Sao vậy, Jerry?" Thang Mộ nhỏ giọng hỏi.

Jarrett cũng dùng âm thanh rất nhỏ trả lời: "Tỷ tỷ, người lại coi tiền như rác sao?"

"..." Cho nên, Jarrett ngơ ngác cảm thấy ta lại dùng tiền mua bọn họ sao?!

Tỷ tỷ trong lòng ngơ ngác có hình tượng như thế nào vậy?!

Hơn nữa coi tiền như rác là sao? Là sao chứ!!!

Cảm thấy lòng tự trọng đã bị tổn thương nghiêm trọng, Thang Mộ cầm lấy trái tim pha lê vỡ nát, cơn gió hiu quạnh thổi qua, thật lâu không nói gì.

"Ma ma!!!"

Cô bé Liz thoát khỏi trời buộc rốt cục mãn nguyện nhào vào lòng mẹ ôm ấp.

"Liz!"

Jenny đại tỷ khom lưng ôm lấy con gái mình, khóc không thành tiếng.

Mọi thứ đều tốt đẹp, ngoại trừ tâm tình của Rhodes.

Nhưng mà người này ấy, tâm tình không tốt thì dễ giận chó đánh mèo, một khi giận chó đánh mèo thì lại dễ khẩu bất trạch ngôn (nói bậy bạ, không suy nghĩ).

Ví dụ như---

"Liz, con sẽ hối hận! Bỏ qua gia tộc Booker mà lựa chọn loại tiện nhân bán thân thể này!"

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Vật phẩm thưởng! Ôi vật phẩm thưởng!

Lời này vừa nói ra, nháy mắt Jenny trở nên tái nhợt.

Theo bản năng, nàng buông lỏng vòng tay đang ôm Liz, đúng vậy, lúc trước nàng vì nguyên nhân này mới quyết định đem Liz đuổi về gia tộc Booker.

Năm đó bị Rhodes vứt bỏ, nàng vì chuyện "gièm pha" này bị người nhà đuổi ra khỏi gia môn, là người phụ nữ có thai nên không thể đi làm việc, mà thực tế, thanh danh nàng lúc đó cũng không có người đồng ý thuê nàng, ban đầu mang tiền tích góp từng tí thật nhanh xài hết, sau đó tiền mẫu thân vụng trộm cho nàng lúc rời nhà cũng dùng hết, cuối cùng, chỗ trang sức nhỏ mà Rhodes cho nàng lúc còn qua lại cũng từ cái từng cái bán hết.

Thời điểm đó nàng không có tâm tình do dự có bỏ được hay không, chỉ biết đứa trẻ trong bụng nàng cần chỗ dừng chân, cần ăn cơm.

Cũng may, nàng cuối cùng kiên trì được đến lúc sinh ra Liz.

Lại sau đó, một người phụ nữ mang theo con riêng, không một xu dính túi, không có sinh kế.

Mà lúc đó Rhodes đã mang theo vợ mới cưới ra ngoài du lịch.

Khi trước mắt không còn nơi giúp đỡ, chỉ còn hai con đường.

Hoặc là cùng chết với đứa nhỏ.

Hoặc là không từ thủ đoạn mà sống.

Nhìn Liz đang khóc đòi ăn, nàng lựa chọn cái thứ hai, từ nay về sau trở thành kỹ nữ, bán thân thể để đổi lấy quyền sống.

Ban đầu là lưu lạc ở ngã tư đường, sau đi tới quán rượu này, ông chủ tuy rằng keo kiệt nhưng đồng tình với tình cảnh khó khăn của các nàng, khách nhân phần lớn là thô bạo hơn nữa trên người có mùi khó ngửi nhưng rất ít khi dùng nữ nhân trút cơn giận hay là quyết nợ, thỉnh thoảng còn có thể giúp nàng một chút.

Dần dần, cuộc sống của nàng và Liz cũng tốt lên, thậm chí còn có một ít tiền, một năm gần đây rất ít làm loại chuyện này, thậm chí còn mở một cửa hàng nhỏ ở khu bên cạnh, tuy rằng cực khổ một chút nhưng cuộc sống được ổn định.

Nhưng hết thảy mọi thứ đều bị Rhodes tới cửa phá vỡ.

Mà hán vừa ra tay liền đâm trúng tử huyệt của nàng.

Liz bé nhỏ của nàng là đứa bé đáng yêu thuần khiết, không giống với người mẹ này của nàng, hiện tại lại sắp thành một ma pháp sư tôn quý, tiền đồ vô lượng, nàng sao có thể để cho Liz vì mình mà bị người khác xem thường thậm chí cười nhạo trước mặt.

Nàng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng ra quyết định.

Nhưng Liz không vui, nàng không nỡ.

Nhưng mà...

Jenny rất mờ mịt, ai có thể nói cho nàng, cuối cùng phải làm thế nào mới có thể đưa ra quyết định chính xác không hối hận đây?

Giống như cảm nhận được lòng mẹ bàng hoàng bất định, Liz ôm chặt lấy thắt lưng mẹ mình, thân thể gầy yếu run nhè nhẹ: "Ma ma...."

Liz.....

Mọi thứ đều bị tiếng gầm giận dữ đánh vỡ!

"Người cho là mọi chuyện này là do ai, là do cái tên căn bản người đó!"

Vốn đang cảm trái tim tan nát ngăn người, Thang Mộ bị một câu hét của Rhodes làm hồi thần, rồi sau đó nháy mắt phát hỏa, thân thể đi trước ý thức mà hung hãn đập thanh củi trong tay xuống.

Chỉ thấy mảnh củi vỡ bắn ra!

Sau đó theo một vết tích quý dị nào đó, đập thẳng vào giữa hai chân Booker lão gia!

=□=

Về mặt mọi người ở đây đều biến thành như vậy.

Thang Mộ cũng không ngoại lệ, nhưng nàng vẫn kiên trì nói xong một câu cuối cùng!

"So với người mẹ vĩ đại vì nuôi sống con gái mà cố gắng nỗ lực, một người cha cặn bã, nửa đời đều không đáng mặt đàn ông thì càng làm nàng hổ thẹn chứ!!!"

Vì sao lại nói là một câu cuối cùng?

Là một tên chưa từng trải qua rèn luyện, sống an nhàn sung sướng, Rhodes gặp phải đã kích dạng này có thể kiên trì nổi sao?

Sự thật chứng minh, hắn không thể.

Vì thế, hai chân hắn kẹp trứng ngất đi rồi.

Trong tình cảnh im ắng vắng lặng, Thang Mộ giờ chân đá đá hộ vệ số 1 gần mình nhất: "Này! Đứng lên! Kéo lão gia nhà người về, nằm đây rất chóng mặt!"

Chỉ nghe "Vèo" một tiếng.

Hộ vệ một... hai... ba, bốn, năm sáu, bảy vốn đang nằm, nhanh nhẹn nhảy lên, bốn người phân nhau kéo tứ chi lão gia nhà mình, còn ba người còn lại: một người nhật hung khí lên, một người đi trước mở đường, một người yên lặng cõng áo bọc lấy nửa người dưới Rhodes đang máu thịt lẫn lộn.

Cứ như vậy, đi xa..... đi xa.....

Cái này coi như là xoát xong phụ bản rồi sao?

Thang Mộ chậm rãi thở ra, tốt lắm, hiện giờ là lúc thu phần thưởng!

Vì thế nàng khoát một tay lên vai Jarrett, xoay người lại đối diện mẹ con Jenny nói: "Đã không có chuyện gì nữa rồi."

"Cảm ơn người." Liz nhỏ giọng nói lời cảm tạ.

Ha ha ha ha, cô bé nói lời cảm ơn với Jarrett nhà nàng đó!

Trong lòng Thang Mộ tràn ngập cảm giác thành tựu.

"Đại ca ca."

Nhìn đi! Cô bé kêu Jarrett nhà nàng là đại ca ca đó!

Thang Mộ cảm động.

"Ta sau này.... sẽ báo đáp người."

Báo đáp cái gì, lấy thân báo đáp là tốt rồi!

Thang Mộ bất giác nói những lời này, sau đó liền cảm giác được bàn tay nhỏ bé kéo kéo ống quần, nàng cúi đầu nhìn thấy, đúng là Liz muội tử.

Ồ... Cô bé này chẳng lẽ muốn nàng làm người làm chứng?

Nàng vội vàng tung tăng tung ta khom lưng xuống, sau đó chỉ cảm thấy một cái miệng nhỏ nhắn mềm mại ấn trên má trái nàng.

"... .." Đây là tình huống gì?!!

"Đây là tín vật, đại ca ca." Âm thanh nhỏ nhỏ của Liz muội tử vang bên tai nàng.

"... .." Này này! Cô bé người tính sai đối tượng cảm tạ rồi, Chết tiệt!!!

Thang Mộ một tay bịt mắt, cả người lâm vào tình trạng hoá đá.

Lại sau đó, nàng cảm thấy mình rơi vào cái gì đó mềm nhũn.

Chờ khi nàng lấy lại tinh thần, nàng phát hiện mình đang bị Jenny đại tỷ ôm chặt.

=□=

Hôm nay người khác vô số lần biến thành về mặt này, nàng cuối cùng cũng tự mình biến thành về mặt này.

Hiện tại lại là tình huống gì đây chứ!!

Cũng may đối phương chỉ ôm một chút, rất nhanh buông tay ra.

"Tiểu đệ đệ, ôm người mới thấy gầy hơn trong tưởng tượng nha."

"... .." Nàng giờ coi như là bị chiếm tiện nghi sao?

"Nhưng mà không sao." Jenny đại tỷ nở nụ cười, sau đó tiến đến bên tai nàng nói, "Tuy rằng ta đã quyết định rút khỏi, nhưng lúc nào cũng hoan nghênh người tới tìm ta."

Lại sau đó, má phải nàng cũng được một cái hôn thơm ngào ngạt.

Đây là truyền thuyết nếu có người hôn má trái của người, người liền đưa má phải đến để cho người ta hôn một chút sao?

Cho đến giờ chưa nghe ai nói chuyện này mà!!!

Cứ như thế, Thang Mộ hai tay ôm hai bên má rơi thật sâu vào trong sầu muộn.

Nhất định, nhất định là phương thức xoát phụ bản của tổ đội nàng không đúng!!!

"Ha? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cô không phải đi đòi tiền sao?"

"Bùm mặt làm chi? Bị người ta đánh?"

"Chỗ này sao mà nhiều người vậy?"

"Jarrett, sao sắc mặt của con cũng không đúng vậy?"

Xúi giục Jerry ra khỏi nhà rồi lén lút chạy tới nhà bếp của quán rượu ngửi mùi thịt nên Kirsten thông dong tới chậm, rồi sao đó mờ mịt..... Tình huống hiện tại là sao? Sao mọi người đều quá không thích hợp đi?

Chẳng lẽ rơi vào ma pháp không lồ nào đó?

Đáng tiếc, thời cơ xuất trường của hắn quả không đúng lúc.

Lại nói tới, một người khi lâm vào tâm tình không tốt thì đặc biệt dễ giận chó đánh mèo, cho nên--

"Cái tên ngu ngốc ông đi chết đi cho ta!!!"

".....Này! Ta chưa làm cái gì mà!!!"

Vì thế, một cuộc người trốn ta đuổi mới lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiêm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Một ôm hai ấp!

Kirsten thực u buồn, bởi hắn lại vô duyên vô cớ bị đánh toi bời.

Jarrett thực u buồn, dù hắn cũng không biết lý do vì sao.

Thang Mộ cũng thực u buồn, vì nàng hình như không cẩn thận mà cướp đi nổi bật của đệ đệ mình, còn nhân tiện xoát luôn độ hảo cảm của em dâu tương lai cùng mẹ em dâu tương lai.

Đây là loại... rồi rắm gì thế!

Nhưng mà bên trong rồi rắm vẫn có tin tốt!

Tuy rằng Ngựa đực Đại thần - cái loại hàng không thể dựa vào này còn hoàn toàn chưa nói rõ cái gọi là "Cập nhật phiên bản" rốt cuộc là cái gì, nhưng dựa theo những gì Thang Mộ lục lại, cuối cùng tìm được trong túi áo của mình tăng thêm một mục nhỏ nhỏ - Bản (bản hàng).

Đừng xem thường cái mục nhỏ này, tác dụng lại không nhỏ đâu.

Cái này có nghĩa, Thang Mộ có thể dùng nó bán đi mấy thứ trong túi áo!

Tuy rằng chỉ có thể bán giá bằng tám phần, nhưng tốt xấu gì cũng an tâm.

Vì thế Thang Mộ "Hi bá bá" bán đi, kim tệ trong túi áo nhanh chóng tăng lên, nàng cảm thấy mỹ mãn gật đầu, sau đó lại vô cùng bất mãn lắc đầu; nếu lại cập nhật cho nàng nơi giao dịch hoặc cửa hàng ảo thì thật tốt, không cần ra ngoài cũng có thể mua được mọi thứ; quả thực là dị giới phiên bản đào bảo à!

Bất quá, hiện tại việc cần suy nghĩ không phải cái này.

Ngày hôm nay, nàng nhận được một tin tức quan trọng, chính là cô bé Liz một tháng sau sẽ trở thành tân sinh của học viện Farrell, học viện này ở Thành Kermit mà nói cho dù là loại dễ nhui như Thang Mộ cũng biết tới, bởi vì thật sự rất nổi tiếng.

Mà vì Liz là thiên tài song hệ vĩ đại, không những được miễn phí nhập học mà hàng tháng đều được lĩnh một số tiền sinh hoạt phí nhất định.

Đây là chỗ tốt của thiên tài ưu tú.

Nếu muốn của được cô bé, cùng vào học viện dĩ nhiên là lựa chọn tốt nhất, nhưng Jarrett thật sự cần nhập học sao?

Tuy rằng cái mặt hàng Kirsten này là không thể trông cậy được, nhưng làm một người sư phụ hẳn vẫn đủ tư cách.

Hơn nữa.... Miễn là loại văn dị giới thì phải đi học, cái loại tình tiết đã bước chân lên con đường thối nát này, Ngựa đực đại thần thực sự còn muốn dùng lại sao?

Không đợi nàng nêu ra vấn đề này, Kirsten đã tìm tới trước nàng: "Ta cảm thấy chúng ta nên tạm thời rời khỏi thị trấn này."

"Lý do?"

"Tu luyện ma pháp không phải tự mình luyện tập thì có thể hoàn thành, còn cần phải thực chiến nhiều."

"Cho nên ý của ông là...." Thang Mộ nghĩ tới rừng Boddington mình thường xuyên đi xoát quái.

"Đúng vậy." Kirsten gật đầu, không thể không nói, khi ông ta giữ mặt nghiêm túc thì cũng có thể dọa người, "Hơn nữa, nghe Jarrett nói, các người trước mắt còn gây hấn với người khác."

".....Cái này...." Đây là hi sinh bắt buộc khi của gái mà!

Kể ra thì, thế lực của vị "Booker lão gia" tại thị trấn nhỏ này thực không nhỏ, tuy nàng không sợ đối phương, nhưng lại không muốn dây dưa lãng phí thời gian cùng họ, làm một quyết định đi hay ở, Thang Mộ quyết đoán gật đầu: "Chọn ngày không bằng gặp ngày, ngày mai chúng ta đi, ta ra cửa hàng mua thuốc cùng nhu yếu phẩm, ông đi kêu Jarrett đi thu dọn đồ đạc đi."

Sau khi phân công, Thang Mộ quyết đoán ra ngoài, vừa đi vừa cẩn thận quan sát đến những điểm sáng trong bản đồ để phòng kẻ địch xuất hiện.

Không thể không nói, bọn họ hành động thật sáng suốt, Rhodes Booker thật sự muốn trả thù, đáng tiếc hiện giờ hắn còn đang bị kịch hôn mê, mà người nhà hắn cũng đang vội vã tìm kiếm thầy thuốc khắp nơi để trị liệu "thương thế" nghiêm trọng kia, tạm thời không rảnh bận tâm đến ý này của hắn.

Sau khi mua được khá các loại dược thảo và đồ dùng cần thiết, Thang Mộ tìm chỗ yên ắng nhét toàn bộ mấy thứ này vô túi áo, sau đó đi vào quán rượu, đúng vậy, nàng phải đi thông báo cho Jenny đại tỷ chạy trốn; bản thân Liz chính là mục tiêu của đối phương, nếu vì bọn nàng rời đi làm đối phương đem tức giận trút hết lên trên người mẹ con này, nàng sẽ áy náy đến chết.

Nhưng thật đáng tiếc, Jenny đại tỷ hôm nay không có ở quán rượu.

Thang Mộ dựa vào trí nhớ đi tới nhà cô ấy, nhà Jenny đại tỷ cách nhà nàng không quá xa, cách hai con phố mà thôi.

Cho nên mới nói, trong hậu cung của nam chủ không thể không có duyên phận mà, thanh mai trúc mã vân vân, mỗi cái nam chủ đều phải có!

Thang Mộ vừa cảm thán vừa tiến lên gõ cửa, một lát sau, trong nhà vọng ra âm thanh cảnh giác của đối phương: "Ai vậy?!"

"Là ta, tỷ tỷ của Jarrett." Thời điểm này đem nam chủ ra là được rồi! Hơn nữa tên của nàng.... thật sự là không nói nên lời!!

Cửa nhanh chóng mở ra, Jenny đại tỷ nhìn chăm chú vào nàng, giọng nói thả lỏng: "Là cô à....."

"Vâng, cô là đang...." Thang Mộ nhìn vào phòng khách rõ ràng đã được thu dọn xong, nháy mắt liền hiểu được, "Cô cũng quyết định phải rời khỏi chỗ

này sao?"

"Đúng vậy." Jenny gật gật đầu, trả lời, "Sự việc hôm nay cô cũng nghe đệ đệ nhà cô nói qua phải không? Ở lại chỗ này thì sớm hay muộn tên cặn bã kia cũng tìm tới gây phiền phức, đúng lúc quán rượu có đoàn mạo hiểm muốn đi Thành Kermit, ngày mai ta và Liz sẽ đi cùng với họ."

"Vây là tốt rồi." Thang Mộ cũng nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu nói, "Hôm nay ta đến để tạm biệt cô, ta và Jarrett cũng muốn rời đi."

"...Thật xin lỗi." Jenny đại tỷ tiến lên ôm lấy Thang Mộ, "Là ta và Liz làm phiền các người."

"Không liên lụy, không liên lụy." Thang Mộ an ủi vỗ vỗ vai đối phương, "Hơn nữa nếu có duyên, nói không chừng chúng ta còn có thể gặp lại ở Thành Kermit."

"Đến lúc đó ta sẽ mời cô ăn cơm."

"Quyết định vậy đi, đúng rồi, Liz đâu?"

"Con bé sao? Còn đang tắm." Jenny đứng dậy sau màn ôm ngán ngủ, "Cô muốn gặp con bé?"

"Không, ngày mai mấy giờ các người đi?"

Tuy rằng phụ bản "Anh hùng cứu mỹ nhân" không xoát được nhưng phụ bản "Chia tay" kinh điển tuyệt đối không thể bỏ qua!

Sau thời gian thăm hỏi, Thang Mộ lễ phép tạm biệt Jenny, sau đó nhanh chóng về phòng nhỏ nhà mình, tuy rằng bản đồ thể hiện mọi thứ đều an toàn, nhưng không có Jarrett bên cạnh, nàng vẫn có chút lo lắng.

Mới về nhà, nàng liền nhìn thấy Jarrett lẳng lặng ngồi trên ghế phòng khách, không đọc sách, giống như đang chuyên tâm đợi cái gì đó.

Vì nàng vào nhà nên gió bên ngoài thổi vào, ánh nến vốn chỉ hơi lay động trở nên lung lay dữ dội.

Jarrett bất giác ngừng đầu, sau đó về mặt kính hi nhảy xuống ghế chạy qua: "Tỷ tỷ, người trở lại?"

"Đúng vậy." Thang Mộ khom lưng, sờ sờ mái tóc mềm mại của Jarrett, "Người đang chờ ta sao?"

".....Dạ." Jarrett mím môi, cúi đầu.

"Làm sao vậy?" Là một người đệ không tiêu chuẩn, Thang Mộ nhận ra rõ ràng cảm xúc của đệ đệ bảo bối nhà mình không thích hợp, vội vàng nhẹ nhàng hỏi.

Jarrett trầm mặc một lát, lắc lắc đầu, nhỏ giọng tỏ vẻ phủ định.

"Là lưu luyến nơi này sao?" Thang Mộ cảm thấy mình hình như biết rõ cái gì, mặc dù ở lại nơi này không được mấy ngày, nhưng dù sao nơi này là nơi định cư đầu tiên tại thế giới này của nàng, phải rời đi thật sự có chút bỏ không được, đối với Jarrett mà nói..... Nàng không biết cuộc sống ngày xưa của hắn thế nào, nhưng lưu luyến tiếc như vậy, nếu nàng có thì hẳn nhất định cũng có chứ.

"Nếu không, ta mua nơi này được chứ? Về sau chúng ta có thể thường xuyên trở về ở."

"Được, ta giờ đi tìm chủ nhà!"

"Không cần." Ngoài dự kiến của nàng, Jarrett lại cự tuyệt.

"Hà?"

Lại ngoài dự kiến của nàng, Jarrett ngừng đầu nhìn nàng một cái, lại từng bước tiến lên, chủ động ôm lấy nàng, tựa đầu chôn sâu vào lòng nàng.

Hành động như vậy.... vẫn là lần đầu tiên.

Vì Thang Mộ quá mức kinh hi mà bị rơi vào trạng thái hoá thạch, mất một lúc mới ý thức được -- thay vì ngần ngại bất động, nàng hẳn là nên đáp lại đối phương chứ?

Vì thế nàng biết nghe theo lẽ phải mà ôm lấy Jarrett, bàn tay nhẹ nhàng vuốt sau lưng cậu bé, trong không khí yên tĩnh mà ấm áp, nàng "phúc chí tâm linh" (khi vận may tới thì con người cũng không ngoan, linh hoạt hơn), không biết thế nào lại nói ra một câu: "Đừng sợ, cho dù rời khỏi nơi này, ta cũng luôn luôn bên cạnh người."

Rồi sau đó, nàng cảm thấy thân thể cậu bé run rẩy, ôm nàng chặt hơn nữa.

Thực dùng sức, nhưng không khó chịu -- rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Đứa bé được quan tâm

Bị đệ đệ bảo bồi làm cảm động hoàn toàn, Thang Mộ cả buổi tối không ngủ được.

Lăn qua lộn lại trên giường, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng mà người khác nghe được sẽ cảm thấy là tiếng cười quý dị; cũng may mắn là tối nay kẻ trộm không tới, nếu không người anh em đáng thương này dù không bị bắn chết có lẽ cũng bị hù chết.

Cũng may hệ thống dung hợp thân thể thật sự là đạt tiêu chuẩn, dù một đêm không ngủ, ngày hôm sau Thang Mộ vẫn tinh thần phấn chấn -- làm một người đệ khổng, nàng đã đạt được sức mạnh tinh thần tốt nhất.

Sau khi hưởng thụ buổi sáng thành thoi, Kirsten cũng làm hết phận sự đem đồ đạc Jarrett thu thập nhét vào không gian trong Tinh vân châu, nghe nói không gian kia là không gian có khả năng thăng cấp trong truyền thuyết, thực lực kí chủ càng mạnh, không gian càng tăng lớn.

Đương nhiên, loại khoe khoang này của hán Thang Mộ nhìn một cái cũng không thêm -- loại tình tiết này nàng xem nhiều rồi, hoàn toàn không có điểm mới!

Hơn nữa lão gay tiểu bạch kiểm này sao quan trọng bằng muội tử được!

Lúc hai người một linh hồn chạy tới nhà muội tử, Jenny và Liz cũng đang chuẩn bị ra khỏi nhà, nhìn thấy bọn họ dĩ nhiên là rất kinh hi.

"Jarrett, tỷ tỷ." Liz muội tử hoan hô một tiếng, kích động chạy tới.

"Chào, Liz." Thang Mộ khom lưng, vỗ vỗ đầu cô bé, thành công đổi được một nụ cười loli an lòng người.

"Chào tỷ tỷ, tỷ cùng Jarrett tới tiễn chúng ta sao?"

"Đúng vậy." Thang Mộ vừa nói vừa đâm đâm thắc lưng đệ đệ mình, ý bảo hán chạy nhanh tới trao đổi tình cảm với cô bé.

"....." Jarrett đã hình thành thói quen nào đó tên là "Không biết nói gì", yên lặng đưa túi nhỏ trong tay ra, "Trên đường cẩn thận, đây là cho người." Tỷ tỷ tốt qua chuẩn bị thật lâu, kết quả là đưa cho người khác.....

Liz nhận lấy túi, quơ quơ: "Là cái gì thế?"

"Là....."

Thời điểm hai đứa nhỏ nói chuyện phiếm, Thang Mộ lặng lẽ bay tới bên người Jenny đại tỷ, lấy tay đâm đâm cánh tay đối phương: "Nhìn đi, hai đứa nhỏ nhà chúng ta thật xứng đôi nhỉ!"

Jenny nghiêng mắt liếc nàng một cái: "Cô đây là đánh chủ ý với con gái ta sao?"

"... ..Đừng nói khó nghe như vậy." Thang Mộ ho khan hai tiếng, "Ta chỉ nói ra xúc động trong lòng mà thôi."

"Phải không?" Lại là một ánh mắt mang ý vị thâm trường.

Không biết tại sao, Thang Mộ cảm thấy toát mồ hôi lạnh.... Ánh mắt này, hơi kì diệu à.

"Đáng tiếc, cô tới chậm rồi."

"Hả?" Thang Mộ kinh hãi, đây là ý gì?!

Thời điểm nàng không biết tới, vật hi sinh nam phụ đã lên sân khấu rồi sao?! Làm sao, làm sao, ở chỗ nào? Lại dám đoạt muội tử với đệ đệ bảo bồi của nàng, là muốn đi tìm chết sao hả!

"Là ai?!" Nàng gần như là nghiêng răng nghiêng lợi hỏi những lời này.

Jenny đại tỷ nhún vai cười: "Ai biết được, ta cũng không biết tên đối phương, nhưng mà Jarrett nhà cô chắc là quen biết đó? Dù sao hán và Jarrett cùng nhau cứu Liz mà."

".....Hả?" Chờ chút, cái này có chút quen tai nha!

"Liz hình như thích hán, còn nói sau này lớn lên phải gả cho hán đó."

"... ..." Này này, không đúng rồi? Rõ ràng là nói sẽ báo đáp mà! Đâu phải nói là gả đâu, dù cô là mẹ người ta đi nữa cũng không nên tự tiện sửa lời con gái chứ!

Hơn nữa.... Suy nghĩ một lúc, tình địch của đệ đệ nàng lại là chính mình sao?! Vẫn là nên mở bụng tạ tội đi.... Nhưng mà nếu chết đi thì không được nhìn thấy Jarrett đáng yêu rồi, thật, thật rồi rắm.

Thang Mộ u buồn tịch mịch.

Loại cảm giác u buồn này giằng co khoảng chừng năm sáu giây, rồi sau đó, nàng ngộ đạo, dù sao thì hiệu quả của ma pháp Thuật che đậy kia rất hên xui, vậy có nghĩ "Người đã cứu Liz" vĩnh viễn không có khả năng xuất hiện nữa, Jarrett nhà nàng vẫn còn cơ hội!

Cho nên, nàng vẫn được sống rồi.

"Thời gian sắp tới rồi, Liz."

Vừa mới hiểu rõ ràng, Jenny đại tỷ đột nhiên xoay về Liz nói một câu như thế.

Cùng lúc đó, Thang Mộ cũng thấy trên bản đồ một nhóm điểm sáng xanh đang hướng về phía bọn họ, hẳn là thành viên Đoàn mạo hiểm mà Jenny nói?

"Thật sự phải nói tạm biệt rồi."

"Đúng vậy." Thang Mộ gật gù đầu, "Trên đường cẩn thận."

"Được."

Jenny một bên đáp, một bên nắm tay Liz, tiến lên hai bước, rồi đột nhiên quay đầu tiến đến bên tai Thang Mộ nói: "Biết không? Trên người cô có loại hương vị đặc biệt."

"Hỏi nách?"

"... .."

Sau ba giây, Thang Mộ mới ý thức được mình mới nói cái gì, lập tức 囧, cũng may bộ mặt vì nguyên nhân đặc thù vẫn trấn định như trước, nói lời này thật sự không phải là cái sai của nàng đâu! Trước đây quen nói giỡn với mấy cô gái trong Bang phái, buột miệng nói ra....

"Tóm lại, sau này lúc cải trang đừng cho những người khác dựa gần quá mới được." Jenny đại tỷ cười nhẹ hai tiếng, xoay người rồi đi, cúi đầu nói một câu cuối cùng phiêu tán trong gió, "Nếu không thì nhất định bị đoán được, 'Đại ca ca'."

"!!!!!!"

Bị, bị phát hiện rồi!

Từ khi nào.....Chờ đã, lúc cứu người sáng hôm qua và khi nhìn thấy Jenny đại tỷ lúc tối qua, nàng hình như đều bị đối phương ôm, trách không được....

Bất quá, vậy cũng tốt mà?

Nếu biết người đó là nàng, Jenny đại tỷ dù sao cũng sẽ không cho phép con gái mình thích một nữ nhân đâu.

Vì thế, mặc kệ thế nào, kết quả tốt đẹp là được, dù sao lúc nàng cải trang đi bán này nọ, cũng không phải phòng bị với hai mẹ con này.

Nghĩ thông suốt mọi thứ, Thang Mộ khôi phục lại tâm tình thoải mái, cầm bàn tay bé nhỏ Jarrett nhà mình: "Chúng ta cũng đi thôi!"

"Dạ." Jarrett gật đầu, tự mình nắm lấy tay, độ ấm trong lòng bàn tay đối phương làm hắn thoải mái hơi hơi hí mắt, ngữ điệu cũng không tự giác vui vẻ lên, "Tỷ tỷ, người đi qua khu rừng rồi sao?"

"Đi qua rồi."

"Lúc nào?"

"Mới mấy hôm trước."

"A? Sao ta lại không biết?"

"Lúc nửa đêm, thời điểm đó Jarrett nguoi còn đang ngủ chảy nước miếng kìa." Thang Mộ vừa nói vừa khom lưng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mềm, "Biết mới là lạ đó."

"Ta không có chảy nước miếng đâu!" Jarrett vỗ vỗ mặt, "Tỷ tỷ người nhất định là nhìn nhầm rồi."

"Phải không?"

"Đương nhiên!"

"Vậy à.... có lẽ thế...."

"Không phải có lẽ, nhất định là tỷ tỷ nhìn nhầm rồi!"

Thành công làm cho đệ đệ mình xù lông, Thang Mộ không tự giác phát ra tiếng cười "Phốc", làn da hai bên má cũng co rút, miễn cưỡng cũng có thể nhìn ra là đang cười, tuy rằng nhìn có chút vụn vặt.

Lúc trước nhìn nụ cười thực quý dị, nay lại nhìn lại lại làm người ta cảm thấy vô cùng an tâm.

Jarrett nhìn nhìn liền cúi đầu, yên lặng nhìn chăm chú vào bóng dáng bị nắng sớm chiếu vào ở cùng một chỗ của hai người,..... Sau ngày đó, chưa từng nghĩ tới mình còn có một ngày có thể trải qua cuộc sống như vậy, nếu đây là "Thần tích" mà lời mọi người nói, như vậy hẳn quyết định tin tưởng lời cha mẹ khi nhỏ nói với hắn --"Con là đứa nhỏ được thần tiên quan tâm."

Nhưng mà dù cho Nữ thần ánh sáng thật sự tồn tại trên thế giới, có lẽ cũng sẽ không âm áp như hiện giờ nhỉ.

Tuy rằng nơi phát ra âm áp này thỉnh thoảng là người ta cảm thấy có chút phức tạp, ví dụ như hiện giờ --

"Tốt lắm! Jarrett, giờ chúng ta phải tìm một nơi cho người đi tắm đã."

"... .." Tỷ tỷ, chẳng lẽ người đã quên nơi chúng ta phải đi là rừng rậm tràn ngập ma thú sao?!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tiến triển không giống với tưởng tượng!

Thang Mộ là loại người nào?

Nàng chính là nam nhân nói được làm được..... Không đúng, là nữ nhân!

Là người con gái ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh!

Khi Jarrett coi là chuyện vô lý không khoa học, nàng lại thật sự muốn làm.

"Cô rất quen thuộc với khu rừng nhỉ."

Vì để chắc chắn sự an toàn của đoàn người, Kirsten "Pháp thánh đại nhân" cảm thấy mình phải bụng làm dạ chịu, vì thế dọc đường hẳn đều phát ra tinh thần lực để tránh gặp phải mãnh thú không không dễ chọc, nhưng mà càng đi tới, hẳn lại phát hiện một chuyện kỳ lạ -- đường bọn họ đi là đường an toàn nhất.

Mà người dẫn đường, tất nhiên là Thang Mộ.

Đối mặt với nghi vấn của Kirsten, Thang Mộ quay đầu cho ông ta một ánh mắt khinh bỉ, nếu là đệ đệ nàng hỏi, nàng nhất định sẽ tỉ mỉ giải thích, nhưng cái hàng này thì.... Hay là thôi đi, quá lãng phí nước miếng.

Nguyên nhân?

Có hệ thống bản đồ ở đây, đi khắp thiên hạ còn không sợ!

Nhưng nàng không nói lời nào, không có nghĩa là người khác không nói, nghe đi, âm thanh lại tới nữa rồi.

"Giờ cô tính đi tới đâu vậy?"

"Nơi thích hợp cho Jarrett thoát quái."

Để cho Jarrett an toàn lại yên tâm thăng cấp, Thang Mộ phải tìm một nơi có nhóm ma thú cấp thấp hơn 10 cấp [Jarrett giờ mới cấp 3], hơn nữa nơi đó phải rất hẻo lánh, không có người lạ quấy rầy, dù sao giờ là ban ngày, rất nhiều người vào rừng Boddington săn bắn.

"Cô biết toàn bộ khu vực phân bố thể lực của ma thú trong rừng?!"

".....Lúc trước có đến đây soát quái vài lần." Thang Mộ hàm hồ trả lời.

Tổng không thể nói cho ông ta rằng nàng dựa vào bản đồ có thể trực tiếp nhìn thấy cấp bậc của quái và Mạo hiểm giả gần đó chứ?

Khoảng chừng đi được gần một giờ, Thang Mộ tìm được một nơi tốt hơn cả nơi luyện cấp lý tưởng mà nàng nghĩ, cũng không phải điểm tụ tập của ma thú cấp thấp ngoài rừng rậm mà là khu quái vật cấp thấp ở trong trung tâm khu quái cấp cao.

Nói ra thì chuyện này cũng không quá khoa học, nhưng lại cố tình đã xảy ra, cho nên không hồ là đãi ngộ của nam chủ đi?

"Chính là nơi này." Thang Mộ vừa nói vừa dừng bước, nhìn chăm chú vào con thỏ đang lăn lộn cách đó không xa trong rừng, con ma thú này miệng đầy răng hô, người màu nâu xám, tại lưng nhìn thấy được một dây màu kỳ lạ.

Hệ thống thể hiện, tên của nó là -- Thỏ xám lớn, cấp 7.

So với tên Papa Bear, tên con ma thú này rất bình thường, gần như làm cho nàng nghĩ tới đây là họ hàng gần của Sói xám lớn.

"Ma thú hệ thổ cấp 1 sao?" Kirsten liếc mắt một cái thì nhìn ra được cấp bậc và hệ của ma thú, "Đi thôi, Jarrett, tự cẩn thận một chút."

"Được, Kirsten gia gia."

Jarrett gật đầu, cẩn thận đi tới con ma thú kia.

"Ông cứ như vậy để thằng bé đi sao?!"

Thang Mộ muốn sụp đổ, luống cuống chân tay lấy từ túi áo ra quyền [Ma thú bách khoa toàn thư], định xông lên lại bị Kirsten bên cạnh giữ lại.

"Cô xem hấn là đệ đệ hay xem hấn là sủng vật nuôi dưỡng?"

".....Ông có ý gì?"

"Ý ở mặt chữ." Kirsten nhìn thẳng vào Thang Mộ, khuôn mặt khó có lúc có vẻ đứng đắn, "Nếu coi hấn là sủng vật thì cứ đi đi, giúp thằng bé đánh con ma thú này sắp chết, để lại chút hơi tàn cho hấn từ từ chơi."

"... .."

"Nếu cô coi hấn là đệ đệ thì không được quấy rầy hấn chiến đấu."

"Nhưng mà....."

Tuy rằng hiện giờ Thang Mộ đã hiểu đại khái ý đối phương nhưng vẫn vô cùng lo lắng như trước, dù sao Jarrett không giống với nàng, khi nàng lần đầu soát quái có thể nói là dùng cấp bậc đàn áp, vậy mà cũng cả người đầy bụi đất, nhưng hiện tại cấp bậc thằng bé còn thấp hơn đối thủ, lỡ may bị thương thì biết làm sao?

"Lỡ như bị thương không phải còn có cô sao?" Có vẻ hiểu được lo lắng của Thang Mộ, Kirsten nói: "Cô chắc sẽ không trơ mắt nhìn hấn bị ma thú giết chết chứ?"

"Chuyện này sao có thể xảy ra chứ!"

"Nhưng mà, ít nhất để cho thằng bé hiểu được đặc tính ma thú chứ." Không giống với dã thú bình thường, ma thú có xưng hô như thế là vì chúng nó hầu như đều có một hoặc vài loại thuộc tính ma pháp, hơn nữa có thể xuất ra ma pháp tương ứng, ví dụ như Papa bear có đầu máy khoan điện; nên cùng là ma thú, con thỏ nhìn thực bình thường này chắc chắn có chỗ không bình thường.

"Sau này Jarrett chiến đấu với loại ma thú chưa bao giờ gặp thì sao? Phải tới một đồng vật hi sinh tiến lên chịu chết trước để thử chiêu thức? Thế chiến đấu với người xa lạ thì hấn phải làm sao bây giờ? Lại thu thập trước tư liệu của đối phương? Lỡ như đối phương giấu lại điều gì thì sao?" Kirsten khoanh hai tay tựa vào cành cây hỏi, "Nếu cô có thể nghĩ ra biện pháp, ta sẽ nghe cô."

"... .." Có biện pháp mới là lạ đó! Dù là ở trò chơi [Long chi cốc] có thể nhìn thấy cấp bậc và cột máu cột mana của Boss, nhưng chiêu thức này nọ thì nếu không soát qua một lần cũng không ai có thể tổng kết ra biện pháp được.

"Ta đã biết!" Thang Mộ quay đầu, ném quyền sách trên tay xuống.

Nàng xác thực có chút tức giận, cũng không phải giận Kirsten mà là cảm thấy bản thân có chút mất mặt, lại có chút tự trách; nếu không có tên tiểu bạch kiểm này, nàng có phải sẽ mang theo Jarrett theo con đường sai lầm không?

Loại u buồn này cũng không kéo dài lâu lắm.

"Hơn nữa, cô nhìn bộ dáng chiến đấu của đứa nhỏ kia xem"

Theo ngón tay Kirsten, Thang Mộ nhìn về phía Jarrett, nếu dùng thủ thuật trò chơi để phân tích, thằng bé hiện đang dùng thủ thuật "Thả điều", kéo dài khoảng cách nhất định với ma thú rồi dùng ma pháp công kích đằng xa.

"Thủ thuật công kích của hắn giờ chỉ có Hoà cầu sơ cấp, Nhấn phong (lưỡi đao gió) và Nham thích (gai nham thạch?), dựa vào khả năng khôi phục ma lực hiện nay của Jarrett mỗi phút chỉ có thể dùng ma pháp bốn lần."

So sánh với Thang Mộ thì lực sát thương của Jarrett là vô cùng thấp, nhưng mà, năng lực tiếp thu lại vô cùng tốt, khi ma thú sắp tiếp cận thì sử dụng Nham thích (gai nham thạch), từ dưới nền đất sinh ra mũi gai nham thạch nhỏ thành công đâm bị thương lòng bàn chân của Thỏ xám lớn đồng thời cản trở động tác của nó.

Khi nó gãy thoát ra thì dứt khoát dùng Nhấn phong có tính công kích lớn, đồng thời lúc tạo vết cắt thì quay lại dùng gai nham thạch đâm lên, tạo thành thương tổn thứ hai, làm suy yếu sức lực của đối phương để hành động một lần nữa.

"Hơn nữa đứa nhỏ kia thông minh hơn nhiều so với cô tưởng."

Kirsten vừa nói vừa lấy từ trong không gian Tinh vân châu ra một quyển sách, Thang Mộ nhìn lại thì thấy là một quyển [Ma thú bách khoa toàn thư] khác, không giống với quyển của nàng, quyển này rõ ràng có quá nhiều dấu vết lật giở.

"Đây là....."

"Từ sớm thằng bé đã bắt đầu đọc rồi, tập tính của loại ma thú cấp thấp này hắn rất hiểu rõ."

Giống như để chứng minh lời hắn nói, vì đuổi không kịp con mồi ngược lại còn bị trọng thương nên thẹn quá hoá giận, Thỏ xám lớn đột nhiên dừng bước, há to miệng, đồng thời vết sọc màu trên lưng nó cũng nhanh chóng giảm bớt màu!

"Đây là đạn xám, Thỏ xám lớn thường ăn một loại đá tên là Đá nham thạch xám, trong quá trình tiêu hoá bài tiết, trong cơ thể tự động thu thập một loại chất khí được tạo ra trong quá trình đó, lợi dụng khoang miệng nén khí lại và sau đó phun ra ở tốc độ cao, nó sẽ phát ra một thứ giống như một hiệu ứng bùng nổ."

"Khí tức tích lũy trong cơ thể nó chỉ đủ sử dụng một trái đạn xám, sau đó nhất định phải ăn đá xám một lần nữa, cho nên một chiêu này có thể nói là đòn sát thủ của Thỏ xám lớn, nhưng đồng thời cũng có một khuyết điểm."

Không cần phải hỏi đối phương là cái gì, vì Thang Mộ đã nhìn theo hành động của Jarrett mà hiểu được tất cả.

Sau khi Thỏ xám lớn hành động như thế, thằng bé không chỉ không khản trương, ngược lại còn rất nhanh và chuẩn xác niệm chú ngữ làm nổi lên quả cầu lửa, gần như hình thành cùng lúc với đạn xám trong miệng ma thú, Jarrett bắn nhanh ra quả cầu lửa trong tay mạnh mẽ đập trúng nó!

"Ầm!!!"

Sau một tiếng vang nổ lớn, trước mắt Thang Mộ tràn đầy tro bụi và máu, không lâu sau, khói bụi sinh ra lúc nổ mạnh tan đi, trong hố là Thỏ xám lớn đã chết, mà Jarrett đứng cách đó không xa trên người không dính hạt bụi, hắn lẳng lặng đứng tại chỗ, khuôn mặt trấn định nhìn chăm chú vào con mồi trong trận chiến đầu tiên của mình.

Không biết vì sao, Thang Mộ cảm thấy thân hình gầy yếu như trước của đối phương toả ra gì đó mà nàng chưa bao giờ nhìn thẳng vào.

"Gặp lửa lại nổ.....sao....."

"Đúng vậy." Kirsten gật đầu, một bên vừa nói một bên thẳng thắt lưng, đưa ra khuôn mặt chính trực -- hắn biết mà! Hôm nay nhất định có thể làm chấn động cô gái ngốc nghếch này! Đến đây đi, không cần sùng bái hắn - vị đường đường Pháp thánh đại nhân này đâu!

Nếu nhận được thái độ thành khẩn, hắn có thể suy nghĩ việc ba năm sau sẽ tha thứ cho những thành động vô lễ của nàng trước đây.

Cõi lòng đầy sự tự tin, Kirsten nhìn thấy Thang Mộ hít một hơi thật sâu, hai tay tạo hình chữ thập trước ngực, rồi sau đó lớn tiếng nói ---

"Không hổ là Jarrett nhà ta, thật sự là rất soái, rất chói sáng!!!"

"... .." Này! Triển triển này không giống trong dự đoán nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tam giác cân.

Cứ như thế, cả ngày Thang Mộ đều ở đó xem Jarrett thăng cấp.

Cho đến lúc mặt trời về chiều, Jarrett đã dọn sạch hết khu vực có Thỏ đánh rầm [đây là Thang Mộ căn cứ vào đặc tính của loại ma thú này mà tổng kết ra tên mới, đơn giản thuận tiện lại dễ nhớ], không giống với trò chơi, ở nơi này giết quái vật thì không rơi ra được cái gì, điều này làm cho Thang Mộ cảm thấy áp lực gia tăng, nằng không phải thật sự không cẩn thận đã diệt tộc của Papa Bear rồi chứ?

Vì phương pháp Jarrett giết thỏ gần như đều là kiểu cho nổ thật mạnh trong miệng, cho nên Thang Mộ buông tha việc dùng túi áo nhét đồ -- dù sao da lông và thịt đều đã thành mẩu vụn, chỉ đành thành thành thật thật nhét lên một đồng ma tinh có độ cứng không tầm thường, sau khi nổ mạnh như vậy mà không hề có vết tích, nhét vào trong túi áo.

Tối hôm nay, bọn họ trực tiếp nghỉ ngơi tại vùng tương đối an toàn trong khu rừng.

Kirsten lại phấn chấn tinh thần, đúng vậy, thời điểm hần thể hiện tài học (tài năng và học vấn) đã tới; là một ma pháp sư có thâm niên, hần tương đối có kinh nghiệm với việc sinh tồn dã ngoại này.

"Khụ!" Dùng tiếng ho khan thành công thu hút sự chú ý của Jarrett, hần nghiêm túc nói: "Jarrett, qua đêm trong rừng rậm là phải có bí quyết, đó chính làCô đang làm cái gì thế?!"

Câu phía sau tất nhiên là không phải nói với Jarrett rồi.

"Chuẩn bị qua đêm đó."

Thang Mộ vỗ vỗ chăn đơn trên giường, bình tĩnh trả lời.

".....Cho nên mới nói, sao lại có giường hả?!"

"Ta đem tới đó."

"... .." Rõ ràng đối phương đang trả lời mình, nhưng không biết vì cái gì, Kirsten luôn có cảm giác lời nói hai người hoàn toàn đối nghịch, loại cảm giác này làm cho hần khá mệt mỏi.

Rồi sau đó hần lại càng vô lực nhìn thấy đối phương không chỉ lấy giường ra, còn lấy ra một cái bàn, ghế tựa, tủ sách, bàn ăn.... đồ dùng nhà bếp.... ngay cả thùng tắm cũng đều lấy ra!

Liều mạng đè nén nội tâm muốn học máu, Kirsten cắn răng nói: "Cô sao lại quên không mang cả căn phòng theo luôn vậy!!"

"Ta cũng muốn, nhưng mà nó không phải dính với mặt đất sao? Không có cách nào gỡ phía dưới ra được."

"... .." Cô ta đúng thật là muốn làm như vậy kìa!!!

"Ông muốn nói ta làm như vậy là không tốt sao?"

Sắp xếp xong mọi thứ, Thang Mộ cuối cùng chuyển tầm mắt tới trên người tên nào đó.

"Cô cảm thấy sao?"

"Có chỗ nào không tốt?" Thang Mộ hỏi ngược lại, "Tới nơi này là vì rèn luyện năng lực chiến đấu của Jarrett, nhưng đêm nay chúng ta lựa chọn địa điểm nghỉ ngơi là nơi vô cùng an toàn, đã là như vậy, vì sao lại không cho thằng bé nghỉ ngơi thật tốt chứ? Như thế ngày mai không phải còn thêm tăng tinh thần tiếp tục chiến đấu sao? Chẳng lẽ màn trời chiếu đất mới thể hiện thành ý tu luyện sao?"

Lời này của Thang Mộ hiển nhiên là đưa ra một điểm cơ bản - có được ngày đẹp mà không trải nghiệm là ngu ngốc!

Á khẩu không trả lời được, Kirsten khò sở phát giác rằng hần lại có chút mơ hồ đồng ý với quan điểm của đối phương, nhớ tới năm đó hần thỉnh thoảng ra ngoài rèn luyện, [ăn, mặc, ở, đi lại] đều chưa từng uỷ khuất chính mình.

Dù sao đi nữa, ma pháp sư là chức nghiệp cao quý, hơn nữa thì thể lực trời sinh không chiếm ưu thế so với các chức nghiệp khác, cưỡng ép theo con đường lao động chân tay bỏ củi nướng thịt, đối với sự tu luyện của bọn họ không tác dụng gì.

Nhưng mà thời điểm này mà thừa nhận "Cô nói thật đúng", tổng cảm thấy thật mất mặt, nhớ tới hần đường đường là Pháp thánh đại nhân, làm sao có thể.....

Ngay lúc hần đang rối rắm, Thang Mộ còn nói ra một câu.

"Bất quá ta đáp ứng ông, thời điểm ông có ý rèn luyện năng lực sinh tồn trong rừng rậm của Jarrett, ta tuyệt đối không nhúng tay."

"Thành giao!"

Giẫm lên cây thang liền lên tới nóc nhà, Kirsten ở ngoài mặt thì thực bình tĩnh, trong lòng kích động nước mắt roi đầy mặt, thiếu chút nữa thì bị mất mặt, hoàn hảo hoàn hảo!

Ấn tượng đối với Thang Mộ hơi chuyển biến tốt đẹp được một phần vạn, Pháp thánh đại nhân quyết định bánh ít đi, bánh quy lại: "Cô lấy thảo dược ra đi, ta hướng dẫn cô phân chia, đêm nay bắt đầu nấu cho Jarrett tắm, chờ đến khi kết thúc giai đoạn cải tạo thân thể đầu tiên, thì bắt đầu rèn luyện năng lực sinh tồn dã ngoại của hắn."

"Đến lúc đó không thể nhàn nhã như bây giờ đâu, Jarrett."

"Con biết rồi, Kirsten gia gia." Vẫn luôn coi chừng hai vị người lớn để can thiệp kịp thời, Jarrett lúc này mới mở miệng. Giờ phút này tâm tình hắn có chút vi diệu, bình thường khi sư phụ và tỷ tỷ cãi nhau, hắn thực sự cảm thấy bối rối, nhưng vừa rồi nhìn hai người chẳng những không có đối chọi gay gắt ngược lại còn có cảm giác mơ hồ ăn ý, trong lòng hắn tự nhiên lại dâng lên cảm giác gần giống như mất mát.

Hắn đã từng thấy một đôi nam nữ vô cùng ăn ý, là cha mẹ hắn.

Thời điểm kia hắn thực vui vẻ, hắn nghĩ tới ba người bọn hắn là một khối, thẳng cho đến cuối cùng hắn mới phát giác, trong lòng phụ thân hoặc mẫu thân, người quan trọng nhất vĩnh viễn không phải hắn, cho nên hắn trở nên đơn độc.

Hiện này Kirsten gia gia và tỷ tỷ đều rất tốt với hắn, nhưng nếu..... Nếu bọn họ đối với đối phương thật tốt, vậy hắn không phải sẽ lại vị vứt bỏ chứ?

Chuyện này.....chuyện này..... Nếu lại một lần nữa.....

"Jerry, Jerry? Người làm sao vậy?"

Lời nói mang theo ý khản trương vang lên bên tai hắn, Jarrett ngược mắt lên, phát hiện cô gái được hắn gọi "tỷ tỷ" cúi người xuống, đôi mắt khản trương nhìn chăm chú vào mình, đôi mắt đen tuyền cùng màu với mái tóc phản chiếu chỉ có bóng hình hắn, không còn người khác nữa.

Nhận thức này làm cho tâm tình hắn bất giác nhảy lên.

Vì thế hắn dùng sức lắc lắc đầu: "Không có việc gì."

"Thật là, sắp thành con mèo hoa nhỏ rồi!" Thang Mộ đưa tay xoa xoa gương mặt trắng nõn dính đầy tro bụi của Jarrett, "nhất định phải tắm rửa trước khi ngâm dược thảo."

Giống như bây giờ thì tốt rồi.....

Đúng vậy, cứ như bây giờ thì tốt rồi.

"Còn nói ta, tỷ tỷ không phải cũng giống nhau sao." Jarrett nở nụ cười, đưa tay dầm dầm hai má Thang Mộ, "Tỷ tỷ nhất xong mà tình không rửa tay mà sờ mặt hả? Mặt dính đầy máu."

"... ..Hả?! Đầu đâu?!"

"Trong sách có nói, con gái phải sạch sẽ mới xinh đẹp." Jarrett nói tiếp, "Cho nên tỷ tỷ đi tắm trước đi."

"A? Nhưng mà...."

"Dược thảo ta tự chuẩn bị." Vừa nói, hắn một bên xoay qua phía sư phụ nhà mình, "Kirsten gia gia, có thể dạy con điều chế dược không?"

"Jarrett con muốn học cái này sao?"

"Dạ!"

"Không hổ là đồ đệ của ta." Kirsten thực vui vẻ, "Năm đó ta ngoại trừ là Pháp thánh, còn là đứng đầu ma dược đại sư - Dược thánh, xem ra con phải là kẻ thừa đầy đủ ý bát của ta, bất quá phải nói trước, một khi đã bắt đầu thì tuyệt đối không cho phép lùi bước nữa chừng, có thể làm được không? Jarrett."

"Con sẽ cố gắng."

"Tốt lắm, chúng ta bắt đầu đi."

"Được!"

Vì thế, Jarrett và Kirsten bắt đầu xử lý dược liệu, Thang Mộ yên lặng lùi đi rồi dùng mấy mảnh vải móc trên cây để ngăn cách làm phòng tắm, sau khi đem nước từ túi ảo đổ vào thùng tắm, Thang Mộ u buồn.

Cho nên nói, đệ đệ nhà nàng cứ như vậy lại bị Kirsten lừa gạt chạy mất sao?!

Ma được đại sư thì có cái gì đặc biệt hơn người chứ! Có bản lĩnh thì ông làm xuân/ được đại sư đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngọa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Ta cũng muốn xoát quái

Tuy rằng trong lòng chứa nhiều bất mãn, nhưng Thang Mộ không thể không thừa nhận rằng để Jarrett tự điều phối được thảo là rất thích hợp, bởi vì-- dù nàng đã xem qua rất nhiều lần, lại hoàn toàn không nhớ được trình tự phương pháp điều phối!!!

Lừa, lừa đảo...

Loại chuyện mất mặt này nàng đương nhiên không muốn nói ra.

Thời gian lần đầu cải tạo thân thể của Jarrett cần một tháng, mới bắt đầu thì đau đớn đến khó thể hình dung được, nhưng qua vài lần cậu đã thành thói quen với cảm giác đau đớn này, mà dùng được liệu để rèn luyện thân thể, tạp chất không ngừng được tiết ra, thân thể ngày càng khoẻ mạnh rắn chắc, không gian chứa ma lực trong thân thể cũng dần dần được mở rộng, mỗi lần ngâm tẩm kết thúc, cậu đều có thể cảm giác được lưu chuyển ma lực trong cơ thể đầy thêm vài phần.

Cứ như vậy, hơn một tuần trôi qua.

Jarrett lúc đầu còn xa lạ nhưng giờ đã trở nên quen thuộc, thành thói quen với cuộc sống ban ngày xoát quái, buổi tối ngâm tẩm thay thế giấc ngủ, cấp bậc cũng tăng lên cấp 6, mà Thang Mộ tìm kiếm ma thú cho thăng bé cũng tăng lên tới trên dưới cấp 10.

Trong giai đoạn này Thang Mộ cũng phát hiện một sự kiện, đó chính là, so với chiến đấu với ma thú, ngâm tẩm càng giúp Jarrett đạt được càng nhiều hơn so với tưởng tượng. Nhưng nàng lại lập tức trở lại bình thường, dù sao thế giới này không giống với hiệu lực của hệ thống trò chơi, nếu nói Thang Mộ chỉ có thể thu kinh nghiệm bằng cách chiến đấu thì với Jarrett là một ma pháp sư, thực chiến có thể bồi dưỡng cho hắn trực giác, nắm giữ nhịp điệu giao chiến và thu hoạch kinh nghiệm khi đối địch; nhưng ma lực mới là điều cơ bản nhất đối với ma pháp sư hùng mạnh, mà con đường giành được chủ yếu vẫn là thông qua [*]minh tướng, hai thứ này đối với thăng cấp của Jarrett thiếu một thứ cũng không được.

[*]Minh tướng: một phần trong luyện tâm pháp. Bình tâm tĩnh khí, thông qua suy tưởng mà cải biến thân thể gân cốt, khí huyết tràn đầy, tinh lực dư thừa ...

Minh tướng là một loại cảnh giới rất kỳ diệu của linh hồn. Nó sẽ để cho người quên mất thời gian, quên mất hết thảy, đại đạo độc hành, chỉ có chính mình.

Cảm nhận được Jarrett đã trở nên mạnh mẽ, Thang Mộ cũng cảm thấy mình cần thăng cấp; lúc mới bắt đầu thì lo lắng đủ thứ, nhưng hiện tại mọi chuyện đều đã đi vào quỹ đạo, cơ hội tốt như vậy vẫn không nên lãng phí mới tốt.

Hơn nữa.... Lỡ như Jerry cấp bậc cao hơn nàng, vậy uy nghiêm của tỷ tỷ đại nhân ở đâu bây giờ?!

Là một tỷ tỷ xuất sắc nhất định phải che gió chắn mưa cho đệ đệ bảo bối của mình!

Vì thế một ngày nào đó sau buổi cơm chiều, nàng lo lắng nên nói với mọi người chuyện này thế nào.

Jarrett cầm lấy miếng thịt nướng trên đồng lửa, từ từ đi đến bên người Thang Mộ: "Tỷ tỷ, cho người."

"A? À, cảm ơn." Bị đánh gãy suy nghĩ, Thang Mộ theo bản năng nhận lấy thịt nướng, cắn một miếng, nhai vài cái, tuy rằng sắc mặt không chuyển biến gì cả nhưng trong lòng thật khổ sở, trong túi áo ngoại trừ bánh mì chính là thịt!!! Tuy rằng vẫn giữ độ tươi mới nhưng từ lúc đến thế giới này tới nay vẫn luôn ăn thứ này!!! Hold không được nữa rồi!!!"

Là một người Châu Á, nàng thực sự không có thói quen ăn loại thức ăn này, lúc này ai có thể cho nàng một chén cơm hoặc một tô mì sợi, nàng tuyệt đối sẽ cảm tạ mười tám đời tổ tông người đó!

"Tỷ tỷ có tâm sự gì sao?" Nhìn chằm chằm vào cô gái đang ăn như nhai sấp bên cạnh, Jarrett cẩn thận hỏi.

"Hà...." Thang Mộ miễn cưỡng nâng lên chút tinh thần, "Cái này à....." Chuyện này dù có nói ra cũng không làm được đâu.

"Phiền nào cái gì?" Jarrett tiếp tục hỏi, "Ta có thể làm cái gì không?"

"... .." Jarrett ngơ ngác thật rất tri kỷ đó. TAT

Thang Mộ bị làm cho quá cảm động.

Đúng lúc này, Kirsten xông ra, một tay đặt trên đầu Jarrett, xoa nhẹ vài cái, "Đồ đệ ngoan, có vài thời điểm, khi con gái phiền não thì không được tùy tiện hỏi."

Thang Mộ nghi ngờ, tuy rằng lời này nghe ra thật chính trực nhưng thế nào lại cảm thấy rất kỳ quái chứ?

"Lại nói tiếp, chúng ta đi vào nơi này cũng đã gần một tháng." Kirsten nhìn về phía Thang Mộ, ho nhẹ một tiếng, quay qua, "Dù sao tu luyện cũng không thể nhất thời nóng lòng, mấy ngày này chúng ta nên dừng ở đây nghỉ ngơi một chút đi."

"...." Làm sao mà càng nghe càng kỳ quái vậy?

"Khụ, còn nữa, nếu thật sự rất đau, ta có thể điều chế một chút thuốc giảm đau."

Cho nên mới nói, ông ta cuối cùng là đang nghĩ tới cái gì thế?

"Jarrett, con cũng tới hỗ trợ đi."

"Được, Kirsten gia gia."

"!!!"

Thang Mộ cảm thấy hình như mình hiểu được gì đó!

Nhưng mà!

Cái hàng này sao lại nghĩ tới phương diện này chứ?!

Sức tưởng tượng đã bay ra khỏi thế giới ma pháp thẳng tới thế giới Chân tu ở cách vách rồi sao!!

Hon nữa đừng có mang đệ đệ đáng yêu nhà ta đi làm cái loại thuốc này chứ! Tương lai đệ đệ ta cũng không phải làm thầy thuốc phụ khoa!!!

Cố nén xuống dục vọng muốn học máu, Thang Mộ nhìn về cái tên Thần bổ não kia, phát hiện đối phương đang dùng ánh mắt kỳ lạ, chăm chú nhìn mình, vẻ mặt ngu ngốc "Ha ha ha bản đại nhân thật vĩ đại, bản đại nhân thật mạnh mẽ sẽ tới cứu vớt người khỏi nước sôi lửa bỏng, mau tới cúng bái cảm tạ bản đại nhân ta", nhất thời ㄟ thêm vài phần.

"... Ông suy nghĩ nhiều quá!" Lời này gần như là rít từ kẽ răng.

"Cái gì?" Kirsten giật mình, lập tức hiểu rõ bật cười, "Không cần ngưng ngưng, cho dù cô ở mặt nào cũng không giống cô gái bình thường, nhưng vẫn là một cô gái, chắc chắn, con gái mà, thực sự rất phiền toái."

".....Ta đã nói là không phải!!!"

Thang Mộ giận dữ, lấy cung tên từ túi áo ra.

"Này! Hào tâm không được báo đáp mà!"

"Jerry, giúp ta bắt ông ta lại!"

".....tỷ tỷ, Kirsten gia gia, hai người bình tĩnh một chút đi mà!"

Lại một hồi phân tranh nổi lên.

Bởi vì sự kiện này, Thang Mộ cũng ý thức được một chút, đến thế giới này đã hơn một tháng, trước giờ mỗi tháng đều vô cùng chính xác mà phóng thích vị thần thích kia, đến giờ vẫn chưa có tới.

Theo lời nói của Kirsten, nữ giới tại thế giới này hẳn cũng là mỗi tháng tới một lần, nếu không phải vấn đề thời gian, như vậy vấn đề là tại thân thể nàng.

Nếu đoán không sai, hiện tại thân thể nàng -- thời gian bị ngưng đọng.

Bất quá cũng thật bình thường, lỡ may thời gian của thân thể này không đứng lại, mà nàng ở thế giới này mất 80 năm mới trở về..... nàng nên gọi cha mẹ là cái gì? Cha, mẹ hay là đệ đệ, muội muội?

Ở một ý nghĩa nào đó, cái này cũng coi như là phúc lợi đi.

Giữa trên người Kirsten bị biến thành bao cát ngã xuống đất không dậy nổi, Thang Mộ trầm tư, sâu sắc thở dài: "Jarrett, không được tùy tiện suy nghĩ miên man."

"... .." Kết quả của suy nghĩ miên man là giống Kirsten gia gia sao? Jarrett cảm thấy mình hiểu được gì đó, quyết đoán trả lời, "Tỷ tỷ, ta không có nghĩ cái gì cả."

"Thật không hổ là đệ đệ ta."

"... .." Phản đòn! Kirsten dùng ánh mắt biểu đạt phần nộ của mình.

Jarrett cũng dùng ánh mắt mình biểu đạt sự bất lực -- Kirsten gia gia, con đánh không lại tỷ tỷ.

"... ..TAT" Ngày này không có cách nào qua mà.

Trải qua một phen làm nền đầy phóng khoáng, Thang Mộ vẫn nói suy nghĩ lúc trước của mình ra miệng: "Ta sở dĩ phiền não là vì nghĩ muốn chiến đấu!"

"Hà?" x2

Thực hiển nhiên, hai người nam nhân một lớn một nhỏ này hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này.

"Ta nói, ta cũng muốn chiến đấu với ma thú!" Thang Mộ kéo kéo dây cung trong tay, "Ta cũng muốn tăng thực lực của mình."

"Tỷ tỷ...." Trên mặt Jarrett lộ ra thần sắc thấp thòm, "Là ta làm vướng chân của người sao?"

"Nói cái gì vậy!" Thang Mộ nhảy tới bên người cậu bé, quỳ chân sau xuống nhìn thẳng vào đôi mắt như ngọc bích sáng người của hắn, "Đệ đệ của ta sẽ trở thành người mạnh nhất thế giới, là tỷ tỷ, ta đương nhiên phải rèn luyện mình để tương lai không làm vướng chân người."

"... .." Jarrett trầm mặc một lát, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập kiên định, "Tỷ tỷ, sau này ta sẽ bảo vệ người." Tuy rằng âm thanh non nớt nhưng lại tràn ngập tín nhiệm không thể nghi ngờ.

"Tốt, vậy trước khi ngày đó tới, ta sẽ kiên nhẫn chờ đợi."

Khoé miệng Thang Mộ hơi gợi lên, trải qua vô số lần thí nghiệm, nàng phát hiện ở góc độ này mà khẽ động -- khuôn mặt có khả năng tap ra một loại vẻ mặt tươi cười không quá dọa người.

Có thể đạt được sự đồng ý của Jarrett tự nhiên rất tốt, nhưng hiện giờ Jarrett xuất quỷ đầu là dưới cấp 10, căn cứ vào áp chế cấp bậc, loại quái đó đã không cho nàng nhiều kinh nghiệm lắm, này cũng có nghĩ là, nếu muốn thăng cấp nhanh, nàng phải mất đi một ít thời gian rời khỏi người Jarrett để tìm xuất quỷ cấp cao hơn... Lại nghĩ tới mỗi ngày đều có khoảng thời gian phải giao Jarrett cho cái lão gay Kirsten kia, nàng lại cực kỳ lo lắng!

Hơn nữa, mỗi ngày đều có một đoạn thời gian không thấy được đệ đệ bảo bối nhà mình, quả thực là tra tấn có được hay không!

Nhưng mà mọi thứ so ra đều không bằng lo lắng của nàng với sự an toàn của Jarrett.

Một khi rời xa, bản đồ chỉ nhìn thấy được: điểm màu vàng đại diện cho Jarrett bị một đám điểm đỏ đối địch bao quanh, hoàn toàn không nhìn được tình trạng của hắn, ngộ nhờ Jarrett bị ma thú giao hoạt đánh lên thì sao? Lỡ như Jarrett không cẩn thận rơi xuống hố WC của ma thú thì sao? Chẳng may Jarrett không cẩn thận bị thương thì sao?

Kirsten mặt hàng này hoàn toàn không đáng tin cậy, tuy rằng tri thức của ông ta rất lớn, nhưng năng lực động thủ thì hoàn toàn bằng 0, nếu không cũng không bị nàng đánh thảm như vậy!

Nếu, có thể tổ đội cùng Jarrett thì tốt rồi, không những cùng hưởng chung kinh nghiệm với nàng, mà quan trọng hơn, nàng có thể bất kỳ lúc nào cũng nắm rõ tình huống của Jarrett, ví dụ như lượng máu có giảm hay không, pháp lực có còn thừa không, có bị rơi vào trạng thái trúng độc choáng váng hay không.

Ngay lúc nàng nghĩ như vậy, trong đầu đột nhiên xuất hiện một cái lựa chọn: [Lựa chọn tổ đội với Jarrett hay không?]

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bàn tay vàng nhất định phải mở lại chứ

Hệ thống tổ đội?!

Chuyện này chưa từng nghe nói qua nha!

Thang Mộ giật mình kinh ngạc, cái này có vẻ là nội dung của đợt đổi sửa chữa đổi mới lần trước nhỉ --- nếu Ngựa đực đại thần sớm nói cho rõ ràng, nàng cũng không cần rối rắm đến thế rồi!

Yên lặng oán thầm tên ngốc nghếch kia vài câu, Thang Mộ quyết đoán lựa chọn "Có".

Nhìn kỹ, so sánh trên dưới, hình như cũng không có biến hoá gì, nhưng khi nàng nghĩ tới tình hình của Jarrett thì tình trạng hiện giờ của đối phương trực tiếp hiện lên trong đầu nàng, không chỉ biểu thị máu, sinh lực linh tính như trong trò chơi, mà còn hiện ra giá trị mệt mỏi, đói khát ..., nàng khá hài lòng với sự thiết lập mới này, vì nó có thể giúp nàng càng hiểu rõ thêm về tình trạng thân thể của đệ đệ bảo bối nhà mình.

Có điều.... Hệ thống tổ đội này là song phương hay là đơn phương đây?

Nghĩ như thế nên nàng không khỏi quay sang hỏi Jarrett: "Jerry, người có cảm giác chỗ nào không giống không?"

"Không giống với cái gì?" Về mặt Jarrett căng thẳng, "Không, ta không cảm giác được cái gì cả, có cái gì nguy hiểm sắp tới sao?" Hắn vô cùng tin tưởng đối với khả năng biết trước nguy hiểm của tỷ tỷ nhà mình.

"Không, cũng không có, ý của ta là....." Thang Mộ suy ngẫm một chút, hỏi tiếp, "Người tập trung tinh thần, dốc sức nghĩ lại thử xem."

"A?" Jarrett giật mình, mặt lập tức hơi đỏ, "Ta đã biết."

Dứt lời, hắn nhắm mắt lại, giống như thực sự cố gắng suy nghĩ.

"Ta nói...." Vẫn luôn bị Thang Mộ cố ý ngó lơ, người nào đó không biết lúc nào lại mò đến, về mặt khinh bỉ để sát vào, "Cô đang làm cái chuyện đáng khinh gì thế?"

"...." Dùng một quyền đánh ngã tên ngu ngốc này, Thang Mộ thổi thổi tay, bình tĩnh nói, "Ông suy nghĩ nhiều quá rồi đó."

Đúng lúc này, Jarrett đột nhiên mở hai mắt, không xác định hỏi: "Tỷ tỷ, người đang đói bụng sao? Còn có, thể lực tỷ tỷ hình như rất dồi dào, hay...."

"Thì ra là thế."

Xem ra dù hai người tổ đội thành công, Jarrett cũng không có khả năng giống nàng nhìn thấy bản đồ, hệ thống nhân vật linh tính gì đó, nhiều lắm là có một cảm ứng, có điều như vậy cũng tốt, nếu hắn cũng thấy được, nàng không biết nên giải thích thế nào mới tốt.

"Tỷ tỷ, đây là?"

"Cái này à, là ta vừa phóng ra một thứ cùng loại với ma pháp gì đó, tác dụng tương đương với, ừm, cảm ứng tâm linh." Thang Mộ cố gắng dùng từ mà đối phương có thể lý giải để giải thích, "Đương nhiên, ma pháp này không thể làm cho chúng ta nhìn thấy nội tâm đối phương, nhiều lắm là có thể biệt tính hướng hiện tại của đối phương, ví dụ như có thể bị trúng độc hay không này, pháp lực có còn đủ không này linh tính, có cái này, cho dù có tách ra để xoát quai ta cũng yên tâm không ít."

"Cái này căn bản không phải là ma pháp rồi?" Kirsten không biết khi nào lại xông ra, nhắc tới chuyện có liên quan tới ma pháp, hắn liền thoát nhìn đứng đắn lên không ít, "Mặc dù có một ít ma pháp hay đạo cụ ma pháp đặc biệt có thể tạo ra hiệu quả giống như cô nói, nhưng nhiều lắm là phán đoán có từ vong hay không, tuyệt đối không tỉ mỉ như vậy, hơn nữa, cô căn bản không có ma lực."

"Cho nên ta mới nói là cùng loại với ma pháp mà?!" Thang Mộ quơ quơ cung tên trong tay, "Giống như tiễn pháp của ta, là bí kiếp của gia đình ta, sự việc cụ thể không thể tiết lộ, tóm lại, ta sẽ không làm hại Jerry!"

"Ta tin tưởng tỷ tỷ." Jarrett dùng sức gật đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chú vào Thang Mộ, "Tỷ tỷ quả nhiên là rất lợi hại."

Được, được khen!

Thang Mộ chỉ cảm thấy mình giống như được bạch quang chữa trị bao quanh, lại giống như được ngâm trong ôn tuyền ấm áp mệnh môn, tinh thần và thể xác đều tràn ngập sức mạnh, đúng vậy, nàng đã sắp trở thành "Chiến binh tình yêu" Không đúng chỗ nào đó rồi!

"Bất quá, cái này có thể giải trừ." Sau đó Thang Mộ nói, "Nếu Jerry không thích để vậy liên tục cả ngày, lúc nào cũng có thể giải trừ, khi nào chiến đấu thì dùng lại là được."

Hệ thống mặc định Thang Mộ làm "Đội trưởng", có quyền hạn mời thành viên mới gia nhập và đá đội viên ra.

"Không, ta rất thích."

"A, đúng rồi!" Thang Mộ đột nhiên nhớ ra, đội ngũ còn có chỗ quan trọng hơn, đó chính là truyền thuyết -- tán gẫu đội!

Trước đây khi tên phản bội đáng xấu hổ dụ dỗ thành công, luôn luôn là chỉ hai người một tổ đội, sau đó đứng giữa một đám kẻ độc thân thì thầm trò chuyện, trên đỉnh đầu là tên đội ngũ giống nhau, đáng thương cho bọn họ chỉ có thể tha thiết mong chờ nhìn người khác ân ái, một câu cũng không nghe được, đáng xấu hổ đáng xấu hổ!!! Ghê tởm ôi ghê tởm!!! Đáng giận ôi đáng giận!!!

Nhưng, tình huống hiện giờ thì, kênh tán gẫu riêng mở ra thế nào nhỉ?

Thang Mộ thử kêu thầm tên Jarrett vài tiếng trong đầu vài --

[Jerry, Jerry, nghe được không?]

"Ồi!" Jarrett đang đứng cạnh bên nàng đột nhiên phát ra âm thanh sợ hãi, rồi sau đó ngạc nhiên nhìn về phía Thang Mộ.

Nhìn vào ánh mắt như thế, Thang Mộ phần khích, thành công rồi!

[Đừng sợ, cái này cũng là một trong những công dụng, người thử nghĩ ở trong lòng những lời muốn nói với ta xem.]

[.....Tỷ tỷ?]

[Ừ, là ta!]

[Cái này thực sự là..... rất thần kỳ.]

Chính xác.... Rất thần kỳ, hơn nữa.....Hừ hừ hừ hừ hừ mỗi tối Kirsten ông đều dùng viên trân châu nức đó chiếm lấy Jarrett nhà ta tới hơn nửa đêm thì có gì đặc biệt hơn người chứ! Jarrett nhà ta còn có thể nói thầm cùng với ta đó! Hâm mộ không, ghen tị không, oán hận không?! Ha ha ha ha ông căn bản còn không nghe được!!!

Hoàn toàn đã quên mất mỗi tối khi Jarret mình tưởng thì mình cũng mặt dày mày dạn chà xát tiến vào viên trân châu, Thang Mộ cảm thấy cuối cùng mình cũng chiến thắng, làm cho đêm đó ánh mắt nàng nhìn Kirsten cũng hoà ái thêm vài phần, đương nhiên, cũng lại không cần thận hù dọa đối phương.

Sau nửa tháng, ngày như dòng nước chảy quét qua.

Trải qua nỗ lực không ngừng, Jarrett đã thành công đạt tới cấp 10, mà Thang Mộ cũng sắp tới cấp 15, trong trò chơi, đây là một cái ranh giới có quan hệ trực tiếp đến phương hướng kỹ năng tương lai của nàng.

Nhưng mà, cuộc sống của nam chủ nhất định sẽ không yên ả.

Vào lúc rạng sáng một ngày nào đó, ba người cảm giác được trong rừng truyền đến chấn động kịch liệt.

Âm thanh dòi núi lấp biển làm người ta sợ hãi truyền tới bọn họ, dường như mặt đất dưới chân cũng có nhịp đập sinh mệnh vậy.

"Đây là.... ma pháp hệ thổ khổng lồ sao?" Sắc mặt Kirsten đại biến.

"Cái gì?"

Không đợi Thang Mộ hỏi được nguyên do, lại một tiếng chấn động thật lớn vang lên, là ở hướng ngược lại, trong không khí truyền đến tiếng gào thét sắc nhọn, âm thanh lớn như thế cho nên cũng gây tác hại làm đầu Thang Mộ ong ong mất một lúc, nàng còn như thế, hướng chỉ Jarrett.

Vì thế nàng vội vàng ôm đầu Jarrett, đưa thẳng bé vào lòng: "Đây là có chuyện gì?"

"Cầm chú hệ phong....Không tốt! Nhanh chóng tiến vào ngọc trai!"

Kirsten vừa dứt lời, ba người liền biến mất ngay tại chỗ, một viên trân châu hiện ra giữa không trung phát ra ánh sáng màu hổ phách lấp lánh vài cái rồi cũng lập tức biến mất vô hình.

Gần như chỉ trong một giây, cây cối trong vòng một trăm mét gần đó đều bị một con lóc thành linh xuất hiện nhỏ tận gốc, giống như mũi tên nhọn bắn về phương xa, ầm ầm rơi xuống đất, chỉ nghe "Ầm!" một tiếng, tạo ra trên mặt đất một hố sâu cực đại.

Cùng lúc đó, trong Tinh vân châu ba người ngồi xếp hàng, sắc mặt Kirsten nghiêm túc giải thích: "Dựa theo tình hình hôm nay mà phán đoán, hẳn là hai con ma thú cường đại chiến đấu với nhau."

".....hả?" Thang Mộ giật mình, "Không thể nào? Cấp bậc ma thú gần đây cũng không phải là rất cao nha."

"Không sai, hai con ma thú này ít nhất có một con có thiên phú hệ thổ, một con khác hệ phong." Kirsten phân tích nói, "Hơn nữa, dựa vào lực sát thương ma pháp nhìn thấy, rất có thể là cấp Thánh."

"... .."

Thang Mộ vô cùng may mắn vì giờ này mình không có uống nước, nếu không nhất định sẽ phun vào mặt Kirsten, nhưng mà.... cái này nghe quen quen thế nào ấy?

Trong lòng nàng gần như đã xác định, đây chính là Ngựa đực Đại thần lại tặng cho Jarrett một bàn tay vàng khác, nếu không, hai ma thú cấp thánh cường đại, thế gian khó tìm trong truyền thuyết sao lại ăn no rảnh rỗi không có việc gì lại chạy ra vùng này đánh nhau làm cái gì!

Vấn đề hiện tại là, bàn tay vàng này mở như thế nào đây.

Là nhặt được một cô gái ma thú xinh đẹp sắp chết để ký khế ước hả? Hay là được bảo vật quý báu của hai con ma thú nhỉ? Vẫn là được hai ma thú phân nhau biểu diễn truyền thụ tuyệt chiêu của từng con cho, sau đó dù rằng cả đời tranh đấu với nhau lại cùng nhau vui thân trong núi dưới con bão tuyết Chờ đã, cái cuối sao mà nghe quen tai vậy? Hình như nghe qua ở đâu rồi, thần, thần “thú” hiệp lữ?

Có điều, tóm lại.... ..

"Theo ý của ông, bọn chúng còn có thể đánh nhau rất lâu nữa?"

"Đúng vậy." Kirsten nghiêm túc gật đầu.

"Vậy thì....."

"Vậy thì?" Kirsten hít vào một hơi, chẳng lẽ nàng có biện pháp sao? Có lẽ đây là cơ hội xem xét thực lực chân chính của nàng ta cũng không chừng.

Thang Mộ yên lặng lấy ra cái giường từ trong túi ảo, bày ra, nằm xuống, đắp chăn, sau một loạt động tác lưu loát liền mạch, bình tĩnh nói: "Vậy ta ngủ tiếp đây, chờ chúng nó đánh xong thì kêu ta."

"... .." Ê!!! Cô có gan thì làm theo kịch bản trong lòng ta một lần đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Từ trên trời rơi xuống....

Có lẽ vẻ mặt táo bón của Kirsten quá mức rõ ràng, Thang Mộ vô cùng chính trực mà cho ông ta một chút ánh mắt: "Ông có ý kiến sao?"

"... .." Không có!" Hẳn dám có ý kiến sao? Ở trong này thì không sao, đi ra ngoài nhất định sẽ bị trả thù đó!

"Kirsten già già, ta đi mình tưởng đi."

"... .." Sao cả Jarrett con cũng như thế vậy! Các người thật sự là chị em ruột mà!

[Người nhìn mặt Kirsten xem, thật buồn cười!]

[Tỷ tỷ..... Không nên khi dễ Kirsten già già nữa.]

[Ta sẽ cố gắng!]

[... ..]

Quả nhiên không hổ là quái vật cấp Thánh sao?

Đợt chờ đợi này, chính là khoảng chừng bảy ngày bảy đêm, dùng lời của Kirsten chính là "Dựa vào thực lực của ma thú cấp Thánh, dù là đánh nhau tận mấy tháng thậm chí vài năm, cũng là hiện tượng bình thường!".

Ngay khi Thang Mộ lo lắng đệ đệ mình có thể trở thành nam chủ đầu tiên bị đói chết, thì ánh sáng bàn tay vàng lại soi sáng phương hướng cho bọn họ bước tới.

Về mặt Kirsten mang theo không khí vui mừng chính thức tuyên bố: "Bên ngoài đã đánh nhau xong!!!"

"Ông xác định?" Đây là Thang Mộ đã chờ muốn choáng váng đầu.

"Đương nhiên, ít nhất trong một cây số gần đây không có dao động ma pháp bất thường nào." Đối với người này đã hình thành thói quen nên Kirsten rất nhanh trả lời, "Cho dù là bọn chúng còn đánh thì cũng đánh ở nơi rất xa."

"Vậy chúng ta đi ra ngoài đi." Jarrett túm túm lấy áo bào của sư phụ nhà mình, "Đợi ở trong này nhiều ngày như vậy, tỷ tỷ sắp phát chán rồi."

"... .." Con không lo lắng cho sư phụ sao?! = Ⅲ =

"....." Jarrett nhà ta thật tri kỷ. TaT

Chỉ một nháy mắt, ba người đã từ Tinh vân châu chuyển ra bên ngoài, mới vừa chạm đất, Thang Mộ gần như cho rằng mình đến nhầm chỗ.

Nếu như nhớ không lầm, lúc trước bọn nàng vẫn đang ở rừng rậm đi? Như vậy, hiện giờ địa thế khe vực này là sao?

Còn đang nghi hoặc, bên kia đã bắt đầu giảng dạy.

"Nhìn thấy chứ? Jarrett, đây là sức mạnh của ma pháp." Kirsten chỉ vào một khe nứt rộng mênh mông, cảm thán nói, "Nhớ năm xưa khi ta dùng cảm chú, hiệu quả cũng không khác vậy nhiều lắm."

"Được rồi, đừng có nỡ nữa." Thang Mộ nhìn bốn phía xung quanh vài lần, "Mau tìm giúp xem, xem phụ cận có ma thú nào chết không."

"Ý của cô là...."

Thang Mộ vô cùng âm u trả lời: "Không phải ma thú nào cũng giống chúng ta có chỗ để ẩn trốn, cho nên, chúng nó hẳn là đều chết rồi."

"Cho nên?" Không hiểu vì sao, Kirsten cảm thấy sau lưng mình có chút lạnh.

"Cho nên chúng ta dựa vào tinh thần nhân ái mà đi nhặt xác chúng nó, sao có thể để cho đám ma thú đáng thương kia phơi thây nơi đồng không mông quạnh được."

"... .." Kỳ thực cô chính là muốn đi nhặt tiện nghi!

Kirsten yên lặng đưa tay, che lỗ tai Jarrett lại.... phải bảo vệ tâm hồn thuần khiết của đồ đệ hẩn khỏi tay ác ma chứ.

Do thời gian có hạn, Thang Mộ thập phần tự nhiên triển lãm công phu cắt một giây trước mặt hai người bọn họ, cách làm cụ thể như sau: Đưa tay về phía thi thể -- thi thể biến mất -- sản phẩm được gia công hoàn chỉnh xuất hiện.

Với cái này, Jarrett bình luận là -- Tỷ tỷ thật lợi hại!

Với cái này, Kirsten bình luận là -- nhìn theo độ thuần thực mà nói, cô nhất định là đã làm chuyện này rất nhiều lần!

Bất kể thế nào, thừa dịp lúc thần thú đánh nhau, Thang Mộ vô cùng chắc chắn phát tài, dùng bản đồ trong đầu bắt đầu càn quét ma thú tử vong ở vùng phụ cận, đến cuối cùng, túi áo của nàng cũng không chứa nổi nữa, bắt đắc dĩ, chỉ có thể thu thập ma tinh cho vào không gian của Kirsten [hẩn nghiêm túc cự tuyệt việc đem đồng thịt bày nhay cho vào không gian của hẩn, mà Thang Mộ hiện giờ không có dư thời gian để đánh hẩn], lại đi nhặt xác, cứ như thế lặp lại rất nhiều lần.

"Gần đây còn có một ít, không lấy sao?"

"Không cần, dù sao cũng phải chừa lại cho người khác một ít chứ." Thang Mộ hỏi đáp.

"....." Rõ ràng là lời nói thực bình thường, nhưng Kirsten lại cảm thấy âm khí dày đặc.

"Tỷ tỷ chính là cảm thấy, nếu người khác đến đây mà nhìn không thấy xác ma thú nào sẽ thấy kỳ lạ đúng không?"

"Đúng vậy, người khác theo dấu vết này đến tìm kiếm thì chắc chắn sẽ chỉ lo tranh cướp thi thể, không chú ý tới cái khác nữa, với lại....." Bởi vì phát tài nên kích động, Thang Mộ nhất thời không khống chế được, vẻ mặt co rúm lại, lộ ra nụ cười có chút dữ tợn, "Cái đáng giá đều ở chỗ chúng ta, mấy thứ không đáng tiền này thì để cho bọn họ tranh cướp đi ha ha ha!"

Kirsten lại yên lặng che lỗ tai Jarrett lại.

Bất quá ba người đều thống nhất ý kiến, đó chính là -- nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này, dù sao chỗ này cũng đã xảy ra một trận đại chiến cấp thánh, những kẻ mạnh khác chú ý tới chỗ này cũng không phải không có khả năng.

Khoảng chừng một giờ đồng hồ, ba người đi sâu trong khu cây cối rậm rạp, tâm tình cũng theo đó mà thả lỏng xuống, dù sao, so với khe sâu không có chỗ che thì rừng cây rậm rạp che phủ vẫn làm cho người ta cảm giác yên tâm hơn.

"Kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ? Rời đi luôn hay là chờ một thời gian nữa? Jerry người thấy sao?"

"Hỏi ta sao?" Jarrett có chút kinh ngạc hỏi lại.

"Đương nhiên." Thang Mộ gật đầu, "Ta tin tưởng người."

"À," Jarrett còn thật sự suy nghĩ một lát, trả lời, "Lại ở một thời gian thì sao? Hiện giờ rất nhiều người đều chạy về phía này, tùy tiện rời đi lại khiến người khác nghi ngờ đi?"

"Đúng vậy Đúng vậy, có đạo lý!" Thang Mộ gật đầu liên tục, khen nói, "Không hổ là Jarrett nhà ta, rất thông minh nha!"

"Ta nói này...." Kirsten yên lặng gờ tay, "Thức ăn chúng ta mang theo đã sắp hết rồi đó? Vốn nghĩ sắp phải ra ngoài bỏ sung một lần...."

"Cái này rất dễ." Thang Mộ vô cùng nhanh chóng trả lời, "Chúng ta đến chỗ bọn mạo hiểm giả mượn là được rồi."

".....Cô căn bản là muốn cướp bóc mà!"

"Không, là mượn, hữu nghị, ôn nhu chứng minh thực lực rất cách biệt của chúng ta với đối phương, rồi sau đó thu một ít thức ăn làm phí tổn là được."

"... .." Kirsten học máu, "Dừng tay! chúng ta sẽ bị bọn mạo hiểm giả coi thành cái đing trong mắt đó!"

"Không sao đâu Kirsten gia gia," Jarrett dị thường thuần khiết nói tiếp, "Trước tiên ta sẽ dùng Thuật che đậy thay tỷ tỷ, hơn nữa chúng ta sẽ trả tiền, đúng không, tỷ tỷ?"

"Ừ, đúng vậy!"

"!!!!"

Ai trả lại Jarrett thuần khiết cho hấn đi!!!!

"Hơn nữa, Kirsten gia gia, người quên rồi sao?"

".....Cái gì?"

"Vừa rồi chúng ta thu rất nhiều thịt ma thú đó, sẽ không chịu đói đâu."

"....." Bỏ đao để (*không biết là ai) vạn tuế!

Suy đoán của Kirsten quả nhiên là đúng, sang ngày thứ ba, thức ăn mà bọn họ đem đi quả nhiên thực sự không còn, đáng giận nhất là, gần như đám mạo hiểm giả vẫn dừng lại ở nơi trọ trọ bên kia lấy thi thể, vì thế bọn họ chỉ có thể nướng thịt ăn.

Nhưng mà!

Chỉ ăn thịt!

Làm sao duy trì được đầy đủ dinh dưỡng cho trẻ em được!

Lúc này dù không có sữa XO hoặc AD thì ít nhất cũng có cái bánh bao chứ!

Được rồi... là nàng thật sự không muốn ăn thịt nữa, sắp ói ra rồi....

Đều nói trời không tuyệt đường người, một hôm lúc cơm chiều, Thang Mộ cuối cùng tìm được hi vọng của đời người.

Sự việc là như vậy, Jarrett vừa mới dùng ma pháp thấp đồng lửa lên, mặt Thang Mộ không còn chút máu, run run lấy thịt từ túi ảo ra, lại sau đó Kirsten thuần thực chuẩn bị đồ gia vị, chuẩn bị thịt quay lần thứ 1001 [làm một được thánh, hấn chuẩn bị đồ gia vị là chính xác nhất, được rồi, thực ra hấn làm việc này hoàn toàn là bị ép, vũ lực dưới người ta thì không có quyền được chọn!]

Có lẽ vì sắc mặt Thang Mộ quá mức thảm thiết, một bầu không khí trang nghiêm quanh quần bao quanh bọn họ, đây không giống nướng thịt, đây là viêng mô mà đó.

Rồi sau đó.... bước ngoặt xuất hiện!

Có lẽ Ngựa đực Đại thần cảm nhận được nội tâm bị thương của nàng, một vật thể thần bí mang ánh sáng đầy màu sắc đột nhiên xuất hiện ở cách trên đầu bọn họ khoảng một thước, rồi sau đó chỉ nghe "ầm" một tiếng, nó đột nhiên hạ xuống, rơi ngay giữa đồng lửa trước mặt nàng.

Thang Mộ gần như trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú vào đồng hồ độn trước mắt và thủ phạm gây ra chuyện đó, xoa xoa mắt, lại xoa xoa mắt, cuối cùng xác định -- đây không phải là ảo giác!!!

"Cái này, này này lại là trứng?!"

".....Chỉ là trứng thôi mà, xin đừng nói đáng khinh như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Sắp tiến vào Phụ bản mới.

"... ..Chỉ là trứng thôi mà, xin đừng nói đáng khinh như vậy!"

"A, thói quen."

"....." Cuối cùng là tài năng cỡ nào để dường thành thói quen như vậy chứ?!

Bất kể nội tâm Kirsten gào rít, dù sao về mặt Thang Mộ vẫn là vui sướng ôm cái trứng toả ánh sáng rực rỡ to chừng quả bóng rổ từ đồng lửa ra, "Các ngươi nói, cái này sẽ không phải là trứng của hai ma thú đánh nhau vừa rồi chứ?" Dựa theo nội dung vở kịch mà nói, khả năng này là 100% nha!

Vừa nói, một bên nâng mở hệ thống trò chơi ra để nhìn kỹ phần giải thích, rồi nhìn thấy quả trứng này ghi rõ là -- Trứng chuyên dụng của nam chủ.

Vậy mới nói.... Cái tên quỷ dị này là chuyện gì hả?

Lại còn dám không dựa vào bản mẫu nữa?!

Chung quy, tóm lại, nếu là trứng chuyên dụng của nam chủ, vẫn là dùng trước rồi nói sau.

Nghĩ như thế, Thang Mộ lấy từ trong lòng ra một bình nhỏ, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía Kirsten: "Ký kế ước, có phải chỉ cần cho máu là được?"

"Theo lý thuyết là đúng như vậy." Kirsten gật gật đầu, rồi tò mò hỏi, "Cái chai trong tay cô là gì vậy?"

"Cái này hả?" Thang Mộ quơ quơ cái chai trong tay, đáp lời, "Là máu mà lần trước ông làm đau răng Jarrett giữ lại."

"... .." Là nhìn nhầm đi? Như thế nào lại cảm thấy lời này có sát khí thế!

".....Tỷ tỷ, người lúc nào thì.... .." Jarrett cũng hết chỗ nói rồi.

"Hôm đó ngươi không phải phun viên trân châu vào tay ta sao? Sau đó lòng bàn tay cũng dính máu, nên khi về nhà ta nhanh chóng thu lại." Thang Mộ sờ sờ cái chai, "Tuy rằng ít một chút, nhưng so với lấy máu của Jerry ngươi thì tốt hơn rồi, nhiều máu thì đau lắm đó." Hề là thứ làm đau đệ đệ nhà nàng thì đều không thể tha thứ được!

"Lúc mấy ngày ta bị thương...." Jarrett đột nhiên nhớ tới, trong khoảng thời gian chiến đấu với ma thú, thỉnh thoảng hắn cũng bị thương, thời điểm này hắn sẽ tự mình dùng ma pháp cơ bản hệ quang hoặc hệ thủy để trị thương, nhưng quần áo dính máu linh tinh đều do tỷ tỷ nhà mình thu dọn, chẳng lẽ.....

"Cũng dễ thu thập mà, lưu trữ lại sau này từ từ dùng."

"... .."x2

Người bình thường cũng sẽ không làm loại chuyện này đâu!

Jarrett: Chung quy vẫn cảm thấy tỷ tỷ đi theo con đường không thích hợp cho lắm.

Kirsten: Ta nên may mắn là Jarrett không phải con gái, nếu không từng tháng không phải tự nhiên có lúc đổ máu sao?!

Chuyện sau đó đều "thuận lý thành chương", lúc thành công hút lấy giọt máu, ánh sáng bảy sắc bao quanh trứng biến mất, thân quả trứng biến thành hai màu đen trắng, nếu không phải biết gấu trúc và ngựa vằn không đẻ trứng, Thang Mộ gần như nghĩ rằng đây là trứng của bọn chúng.

"Ta nói, gọi là Uchiha Panda thần thú được không?"

"..... Đừng tùy tiện đặt cái tên kỳ lạ như vậy!"

"Là đàn ông thì đừng đề ý cái đó!"

"... .." Lời này ngầm ý là "Nếu ông còn tiếp tục đề ý thì ta sẽ khiến cho ông không thành đàn ông" sao?

Bất kể là Pháp thánh đại nhân có nghĩ nhiều quá hay không, nhưng xác thực hắn có hứng thú rất lớn với quả trứng ma thú này, vì thế hắn ôm lấy quả trứng cẩn thận nghiên cứu.

Mười phút sau.

Thang Mộ không chờ được hỏi: "Thế nào?"

"Khụ, đề ta nghiên cứu lại lần nữa."

"... ..Ông không phải là không biết chứ?"

".....Sao có khả năng đó?! Ta thực sự là cần xác định lại lần nữa mà thôi!"

Kirsten mới không thừa nhận hẳn thực sự không nhận thức được quả trứng này đâu, hẳn đường đường là Pháp thánh đại nhân.....

Đương nhiên, Thang Mộ thật ra không muốn cười nhạo Kirsten, ngược lại là cảm thấy vui sướng, nghĩ thử xem, nếu cả ông ta cũng không nhận biết được chủng loại quả trứng này, thì đây tám phần chính là thần thú trong truyền thuyết rồi?

Vì thế, đợi nửa ngày cũng không biết trứng gì, Kirsten bỏ vào không gian mình [theo lời hẳn nói là "để nghiên cứu kỹ càng"], túi áo của Thang Mộ tuy rằng dùng cũng được, nhưng không giống Tinh vân châu ở chỗ là không khí bên trong không thể chứa vật phẩm có sinh mệnh.

Ngày tháng thẳng cấp cứ tiếp tục như thế.

Trong lúc bất tri bất giác, tính từ lúc bọn họ rời trần nhỏ đến ở rừng Bodding đã gần nửa năm.

Trong lúc này Jarrett cuối cùng cũng thành công bước vào cánh cửa cấp 15, trở thành một ma pháp sư chính thức, không giống với trò chơi, lúc cấp 14 đến 15, Jarrett mất khoảng thời gian hai tháng, mà ma pháp sư ở thế giới này mà nói, từ ma pháp học đồ đến ma pháp sư, lại từ ma pháp sư cấp 1 đến ma pháp sư cấp 2... Mỗi lần thăng cấp cần phải vượt qua một cửa ải, cấp bậc càng cao cần vượt qua cửa càng cao, để vượt qua cũng càng khó, thiên phú, thực lực cùng vận may, một thứ đều không thể thiếu được.

So với đa số nhóm học viên suốt đời cũng không thể trở thành ma pháp sư, Jarrett chỉ mất hai tháng để thành công vượt cửa ải đầu tiên, ở thế giới này có thể nói là như là siêu cấp thiên tài.

Đương nhiên, trong mắt Kirsten - cũng đồng dạng là một thiên tài, cùng với Thang Mộ -người mà trong tư tưởng vĩnh viễn là "Đệ đệ nhà ta chính là tốt nhất" thì Jarrett có thể đạt thành tựu như vậy thực bình thường, cho nên Jarrett cũng cho rằng tiến độ của hẳn cũng thật sự rất bình thường.

Mà Thang Mộ hiện giờ cũng sắp cấp 20, cấp bậc càng cao, kinh nghiệm cần thiết thăng cấp cũng càng nhiều, thời gian thăng cấp lại càng lâu, cho nên thăng cấp bậc cũng lại càng chậm.

Khi vượt qua cấp 15, nàng đã thành công thoát khỏi thân phận cung thủ, chuyển chức thành công, mà tại địa phương này, Ngựa đực Đại thần hình như phát hiện lương tâm, lại tặng cho nàng một bàn tay bạc nhỏ, hơn nữa lại vô cùng phúc hậu cho nàng một bộ trang phục cấp 15, các loại phòng cụ (dụng cụ phòng ngự) linh tinh là màu lục như trước, nhưng cung tên là hơi cao cấp một chút -- màu lam.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Thang Mộ và Jarrett không chừng thật sự sẽ trở thành "Kẻ thù của Mạo hiểm giả" như lời Kirsten nói ; Bởi vì hiện nay Nhóm Mạo hiểm giả đến khu rừng này đều nghe nói rằng "Có một người biến thái hung hãn chuyên môn dùng tiền mua thức ăn đang hoành hành ở khu rừng ma thú! Người nào dám phản kháng đều thiếu chút nữa đoạn tử tuyệt tôn!"; mà hầu hết mạo hiểm giả đều đã bị "mua" một lần.

Cũng may, trong lần "giao dịch" gần nhất, Thang Mộ biết được một tin tức mới nhất -- "Thế giới thư" sắp xuất hiện ở thành Kermit, đang tìm kiếm người lập kế ước duy nhất.

Sau khi nghe được tin tức, Kirsten liền ngưng thần làm bữa, biểu hiện thẳng thắn nhất chính là vốn đang giám sát nghiệp lớn thăng cấp của Jarrett, ông ta lập tức đổi giọng, yêu cầu thẳng bẻ lập tức đi đến thành Kermit.

Đã sắp hoàn toàn không thể ăn thịt nữa, Thang Mộ ồm ồm đồng ý chuyện này -- từ khi phát hiện nàng không thích thịt, bọn mạo hiểm giả khôn kiệp đều chỉ mang theo thịt, thật đáng giận!

Sư phụ và tỷ tỷ đều không có ý kiến, Jarrett đương nhiên là đồng ý hai tay rồi.

Rốt cuộc cũng là một đứa nhỏ, tràn ngập mong chờ việc có thể đi tới một địa phương mới, hướng chi, đó lại là thành Kermit, đó là nơi ở của Jenny đại tỷ và cô bé Liz à!

Thân là nam chủ sao có thể không đi chứ?!

Thang Mộ thăm thề, lúc này nhất định phải giúp Jarrett ôm muội tử vào tay, không thành công thì liền hi sinh!

Ôm tâm nguyện như vậy, ba người Thang Mộ rốt cục rời khỏi khu rừng ma thú này. Ngày đó rời đi, sau khi bọn họ đi xa, từng nhóm chủng loại ma thú khác nhau đã bị họ xoát qua đều yên lặng đi ra khỏi nơi trú ẩn, dùng ánh mắt ai oán nhìn chăm chú vào bóng dáng ba người.

"Không hổ là đệ đệ nhà ta, sức hút rất mạnh nha!" Vì nhìn bản đồ mà chú ý tới tính hướng này, Thang Mộ đắc ý nói, "Cho dù bị xoát còn lưu luyến không rời như vậy!"

"... .." Cô xác định đó không phải là ánh mắt đầy hận thù sao?! (= Kirsten đặc biệt không biết nói gì.

"... .." tỷ tỷ, bọn chúng là đang vui mừng vì sẽ không tổn thất thêm nhiều giống đực nữa mà? (= Đây là Jarrett cũng đồng dạng không biết nói gì.

"Chúng ta còn có thể trở về mà!" Thang Mộ quay đầu, lòng tràn đầy tình cảm mãnh liệt mà hô lên.

"... .." Quả nhiên chúng ta vẫn là nên chuyển nhà đi. TaT. Tập thể ma thú lệ rơi đầy mặt.

Thân ái, có thể phiền các người chết luôn ở bên ngoài vĩnh viễn đừng trở về có được không?!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hai lúa lên phở

Kỳ vọng nội tâm của các ma thú không biết có thực hiện được hay không, bởi vì ba người Thang Mộ vẫn đang một đường vui sướng chạy như điên hướng tới thành thị.

Có lẽ vì Ngựa đực Đại thần quá mức rảnh rỗi, tổng thể địa hình thế giới này giống như một trứng vàng, không giống trứng chim bình thường, hai cái lòng đỏ trứng phân chia nhau ở hai bên trái phải của trứng, ở giữa là lòng trắng trứng mênh mông -- mà cái lòng trắng trứng này có tên khoa học là đại dương.

Theo vị trí mà nói, trước mắt Thang Mộ đang đứng ở trên lòng đỏ trứng bên trái tên là Đại lục Quang Minh (ánh sáng mặt trời), vậy lòng đỏ trứng bên phải gọi là gì?

Dựa vào chỉ số thông minh - 5 của Ngựa đực Đại thần này, chỉ có thể dùng cái tên đối lập với Đại lục Quang Minh thôi, chính là Đại lục Hắc ám!

Đương nhiên, phụ bản Đại lục Hắc ám vẫn chưa mở ra, dùng cách nói của chính phủ chính là -- ở xx năm trước, hai đại lục là nối liền nhau, nhưng vì đại chiến xx, dẫn đến tai họa xx, từ đó về sau hai đại lục giống như Ngưu lang Chức nữ bị ép tách ra, không hẹn ngày gặp gỡ -- ta biết người đang ở, lại không biết người ở đâu?

Thang Mộ nhìn chăm chăm vào quyển sách Sử trong tay, dù sao vẫn cảm thấy ngược lộn thâm tình làm sao đó, có vẻ là nàng nghĩ nhiều quá sao?

Bất quá, chờ Jarrett đạt tới cấp độ nhất định, nàng đoán chắc cũng có cơ hội đi tham quan cái gọi là Lục địa Hắc ám này một chút.

"Tỷ tỷ, người nghĩ gì vậy?" Jarrett ngồi xếp bằng bên cạnh Thang Mộ, khi xe ngựa chạy nảy lên một cái thì thân thể bé nhỏ cũng nảy lên, thoạt nhìn có chút đáng yêu.

"Suy nghĩ xem Đại lục Hắc ám rốt cuộc là thế nào." Thang Mộ vừa nói vừa đưa tay dầm dầm khuôn mặt nhỏ nhắn của Jarrett.

Jarrett theo bản năng cúi đầu né qua, vỗ vỗ mặt: "Tỷ tỷ, lúc trước người đã đáp ứng không được chọc chọc ta nữa."

".....A, quên."

"... .."

"Cái này có lẽ do mặt Jerry dầm rất tốt."

"....." Cho nên nói đây là lỗi của mình sao?

Đã sâu sắc hiểu được rằng không thể nói đạo lý với nữ nhân, Jarrett dứt khoát chuyển đề tài: "Hiện giờ có vẻ đã không còn người biết Đại lục Hắc ám là thế nào, nhưng mà, theo Kirsten gia gia nói, nơi đó có lẽ ghi lại tình hình tại thế giới kia không chừng."

[Trong Thế giới thư kia sao?]

Thang Mộ sờ cằm.

[Cũng tốt, chờ người lấy được rồi nhất định phải cho ta hỏi một câu.]

[Tỷ tỷ, kỳ vọng của người làm cho ta áp lực thật lớn.] Người hướng tới Thế giới thư rất nhiều, mà hần chỉ vừa mới trở thành một ma pháp sư thôi, nghĩ sao đi nữa cũng không có khả năng đạt được kỳ vọng này rồi?

[An tâm đi, Jerry]

Thang Mộ nắm tay.

[Dù nó có rơi vào tay người khác, ta cũng nhất định cướp về cho người.] Thần khí phải là đãi ngộ của nam chủ chứ!

"....." Đây là đang an ủi hần sao? Vì sao hần lại cảm thấy áp lực càng lớn hơn vậy?

Đúng lúc này, bên hông xe ngựa bị gõ vài cái, rồi sau đó một âm thanh thô lỗ truyền tới: "Đã tới nơi rồi."

Phương thức giao thông ở thế giới này có rất nhiều loại, ví dụ như ma trận truyền tống, ví dụ như cưỡi ma thú hệ Phi hành (bay trên không) được thuần dưỡng, lại ví dụ như thứ cơ bản nhất là xe ngựa hay đi bộ.

Nếu là bình thường, Thang Mộ sẽ không chút do dự mà chọn hai loại trước, tuy rằng giá cả đắt đỏ người bình thường không xài nổi nhưng ưu điểm ở chỗ vừa nhanh lại tiện lợi, nhưng hiện tại thành Kermit có thể nói là ngư long hỗn tạp, xuất phát từ mọi mặt lo lắng, Thang Mộ vẫn quyết định theo nguyên tắc "Nam chủ phải phần trừ ăn hổ" mà làm người. Sau khi nộp một số tiền, dọc đường đều đi theo thương đội (Nhóm người đi buôn bán) này, cho nên đó là lý do phần sau đoạn đối thoại vừa rồi, nàng lựa chọn dùng kênh đội ngũ để nói chuyện.

Dù sao thị trấn Bonnie cách thành Kermit không quá xa, cưỡi ngựa mất chỉ gần 4 - 5 ngày, cũng không mất bao nhiêu thời gian.

"Đã biết!"

Thang Mộ ngồi thẳng, đem quyển sách sử bỏ vào túi mang bên người, rồi sửa sang lại quần áo cùng đầu tóc Jarrett một chút, vừa lòng gật đầu: "Tốt rồi, chúng ta xuống xe đi!"

"Tỷ tỷ, tóc người vẫn rồi kìa."

"A?"

Lúc nàng giật mình, cánh tay nhỏ bé của Jarrett đã duỗi tới, bàn tay non nớt bé nhỏ xuyên qua lại trong mái tóc ngắn của Thang Mộ, độ ẩm trên đầu ngón tay mềm mại truyền tới thân thể nàng, nháy mắt làm Thang Mộ vô cùng âm áp.

"Được rồi."

Thang Mộ theo bản năng vuốt tóc, đưa tay nắm lấy Jarrett: "Chúng ta đi thôi."

"Àn." Jarrett gật đầu, lật tay lại bao lấy bàn tay kia trong tay mình.

Vì gần đây người ngoài đến đây quá nhiều, Thành chủ khẩn cấp hạ lệnh, thương đội mới vào thành chỉ có thể dừng lại ở ngoại thành, sau khi kiểm tra hàng hoá mang theo mới có thể tiến vào nội thành, cho nên tỷ đệ hai người nắm tay nhau rời khỏi thương đội đang bị tạm thời giữ lại này.

Nếu nói thành Kermit là viên minh châu rực rỡ của đế quốc Zexia, như vậy Học viện đầu tiên - còn xây dựng sớm hơn so với quốc gia, vẫn còn đang tồn tại và phát triển vì Đại lục Quang Minh - Học viện Farrell chính là viên minh châu phát ra ánh sáng rực rỡ nhất.

Trái ngược lại, thành trì trung tâm của kiến trúc này cũng không phải là Phủ của thành chủ, mà là khu học viện, thành chủ phủ hoàn toàn không thể sánh vai dành phải đặt ở vòng ngoài, nhưng mà không phải khuất nhục mà là vinh quang.

Đây là nội dung trong sách mà Thang Mộ đọc được ở trên cây, nếu nói lúc trước là nghe thấy thì giờ phút này là thật sự nhìn thấy.

Tường thành tràn ngập cảm giác cổ xưa theo phong cách Trung Cổ Phương Tây, binh lính thân mang áo giáp phát sáng lấp lánh, cùng với mùi bánh mì thịt phàn phất trong không khí bay ra từ cửa tiệm.

Mọi người mang theo sắc mặt khác nhau như con thoi qua lại không ngớt, khi thì dừng chân nghỉ lại, khi thì rời đám đông bước đi.

Tất cả mọi thứ trước mắt Thang Mộ hợp thành một bức tranh cuộn đầy màu sắc sặc sỡ lại vô cùng sống động.

Hiện vẫn là ngoại thành, nơi đóng quân của thương đội, một khi tiến vào nội thành thì không biết cảnh tượng sẽ là thế nào nữa.

Nhưng vấn đề phiền não đầu tiên hẳn là -- đông người quá rồi đó!

Gần như vừa là mới ra khỏi đồn trú, bọn họ đã lập tức bị đám người chen lấn, Thang Mộ nghĩ nghĩ, khom lưng ôm lấy Jarrett.

Jarrett bị hành động của nàng làm giật mình, bất giác hỏi: "Tỷ tỷ?"

"Nhiều người quá, ta ôm người thì dễ lách hơn." Thang Mộ vừa nói vừa néo néo thân thể Jarrett, "So với lúc mới gặp, người mập lên không ít à."

".....Kirsten gia nói đó gọi là cơ bắp!"

"Được rồi, đó là thịt nạc không phải thịt mỡ."

"Là cơ bắp mới đúng."

"Được rồi, được rồi...."

Thang Mộ còn đang vui vẻ nói chuyện, đâu biết lát sau cõi lòng tan nát .

Do dòng người chen lấn đến Thành Kermít trong lúc nhất thời quá lớn, hết thấy khách sạn đều hết chỗ, không chỉ có khách sạn, ngay cả phòng ốc đợi bán đều bị mua hết; ngoài thành còn như vậy, huống chỉ nội thành vốn tắc tắc là tắc vàng?

Điều này có nghĩa ... tỷ lệ bọn họ sắp gặp phải khốn cảnh ăn ngủ ở vỉa hè.

Không, thế giới không có gọi điện đặt phòng trước thật là quá kém!

Không có phòng = không có chỗ ở = đệ đệ thân yêu của nàng buổi tối phải chịu lạnh.

Này này này này..... Không thể tha thứ được!!!

Trong lòng Thang Mộ ngập tràn oán niệm, trên người phát ra hơi thở âm u lạnh Jarrett đang bị nàng ôm phải phát lạnh, vì thế hắn không chút do dự kéo kéo cánh tay tỷ tỷ nhà mình: "Tỷ tỷ, rồi sẽ có cách thôi!" Cho nên trước tiên người hãy huy bỏ ý niệm hiện tại trong đầu đi!

"Ồi! Lạnh quá!"

Vốn miệt mài nghiên cứu quả trứng tới giờ mới chịu bỏ xuống bay ra khỏi Tinh vân châu, Kirsten vừa mới ra tới liền rùng mình một cái, theo bản năng nhìn về phía Thang Mộ, rồi lập tức bay tới bên tai Jarrett, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra thế? Bộ đáng tỷ tỷ con giống như muốn đi giết người."

".....Chúng ta không có chỗ trọ."

"..... Vấn đề này rất nghiêm trọng." Kirsten trong lòng rùng mình, vội vàng nói, "Con nhanh nghĩ biện pháp đi, nếu không tỷ tỷ thực có khả năng, à không, là tuyệt đối sẽ làm ra chuyện cướp phòng tác ác đó! Nơi này giờ thực loạn, làm chuyện này tuyệt đối tạo nhiều phiền toái!"

"Kirsten gia gia, thời điểm này, lời người lớn nói mới có sức thuyết phục." Cho nên, mời người tự do

"... .." Đứa nhỏ này tuyệt đối là bị ô nhiễm rồi!

Lại nhìn Thang Mộ, luồng khí hắc ám bao phủ toàn thân, Kirsten run rẩy cả người, vội vàng hô lớn, "Dừng tay! Cô muốn đem phiền toái tới cho Jarrett sao?! Hơn nữa, Jenny và Liz gì đó không phải cũng ở chỗ này sao?!"

Không thể không nói, ở thời khắc mấu chốt, Kirsten phát huy triệt để 300% trí tuệ.

Mới vừa nói xong liền thấy không khí bao quanh Thang Mộ nháy biến thành xuân về hoa nở.

Kirsten xoa mạnh hai mắt, ảo giác sao? Thế nào mà trong nháy mắt vừa rồi lại nhìn thấy bên người cô gái này bay bay bong bóng màu hồng nhạt, hơn nữa, rõ ràng khí tràng tươi đẹp mà, vì sao hắn lại thấy lạnh hơn vừa rồi nữa?

Đang lúc hoảng sợ, chỉ thấy Thang Mộ phá lệ xoay khuôn mặt rút gân dữ tợn về phía hắn: "Kirsten, ông thật sự rất hữu dụng."

"....." Đây là khen hắn sao?!

"Kirsten gia gia, không cần hoài nghi, tỷ tỷ thật sự khen người." Jarrett đỡ trán, yên lặng nuốt lại nửa câu sau - tuy rằng nụ cười không chế không được tốt lắm.

"Cho nên, giờ chúng ta đi tìm cô bé đi!" Thang Mộ phản chấn, "Các nàng nhất định sẽ cao hứng khi thấy chúng ta."

"... ..Ta đã biết." Jarrett nhìn trời, chỉ cần tỷ tỷ nhà hắn không làm ra hành động nguy hiểm gì, tìm người thì tìm người đi, dù sao.... Những lúc như vậy tỷ tỷ nhìn đều vô cùng có tinh thần.

Ngay khi ba người cuối cùng cũng xác định được mục tiêu, một chuyện thành linh xảy ra cắt ngang bước tiến của bọn họ.

Câu nói thành công làm cho Thang Mộ mãnh liệt chấn động thân thể, chính là --

"Hắc hắc hắc hắc, tiểu muội muội, có muốn đi chơi với đại ca ca không nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Muội tử thứ hai.

"Hắc hắc hắc hắc, tiểu muội muội, có muốn đi chơi với đại ca ca không nào?"

Một câu nói quen thuộc cỡ nào chứ!

Trong lòng Thang Mộ không khỏi vang lên giai điệu--

Lời nói cỡ nào quen thuộc, theo bên ta trong bao nhiêu năm mưa gió, người không bao giờ cần nhớ. Sẽ không bao giờ quên được ... để kỷ niệm 30 năm âm nhạc Trung Quốc, khoan đã! Lại có chỗ nào không đúng rồi!

Khi Thang Mộ lấy lại tinh thần thì phát hiện mình thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng, yên lặng xoa xoa khoé mắt ướt át, thâm tình cảm thán nói: "ta kim nén không được!"

"... .." x2

Đối diện với vẻ mặt rõ ràng là vô cảm đang treo máy của hai người, Thang Mộ nhàn nhạt lắc đầu: "Các người không hiểu đâu." Loại cảm giác mừng rỡ lại buồn khi tha hương gặp bạn cũ như này ai có thể lý giải chứ.....

"... .." lại x2

"Jarrett, thời khắc thử thách của người đã tới!" Nàng nhanh chóng vọt tới ngõ vắng âm u kia [Địa điểm xảy ra chuyện kinh điển biết bao nhiêu! Thang Mộ lại càng thêm cảm động!], buông Jarrett xuống, rồi đặt hai tay lên vai hắn, dùng lời nói đầy chính nghĩa, "Cậu trai trẻ, nhanh đi tới chỗ đám thúc thúc đáng khinh kỳ quái kia để cứu vớt cô gái yếu đuối đang bị khi dễ đi! Tương lai thế giới đều đặt trên vai người!"

Quái thúc thúc, hắn có nhìn thấy, nhưng cô gái yếu đuối bị khi dễ..... ánh mắt tỷ tỷ vì sao luôn lựa chọn bừa bãi vậy?

Jarrett không tiếng động thờ dài, tầm mắt từ khuôn mặt tràn đầy mong chờ của tỷ tỷ mình dời tới nơi mà ánh mắt của nàng đang chú ý.

Tiết mục "Quái thúc thúc đùa giỡn tiểu loli" được chuẩn bị như sau:

I) Quái thúc thúc : 3 người;

II) Tiểu loli : 1 người;

III) Quần chúng : vài người;

IV) Anh hùng cứu nữ nhân : một người.

Dựa theo số lượng có thể thấy, II và IV là tâm điểm của tiết mục này.

Cảnh tượng trước mắt, mọi thứ đều vô cùng hợp chuẩn.

Ba người đàn ông trung niên mang diện mạo đáng khinh cười hi hi, cô gái yếu đuối ở phía trước cao không đến ngực bọn họ, mà theo hệ thống phân tích ra, ba người đàn ông này có cái tên chói sáng vạn trượng -- vật hi sinh A, vật hi sinh B và vật hi sinh C.

Vậy mới nói..... Ngựa đực Đại thần đã lười đến độ ngay cả tên cũng không nguyện ý đặt luôn sao?!

Mà cô bé yếu đuối bị họ vây bên trong thật xinh đẹp nha.

Thang Mộ cảm khái tận đáy lòng, cũng không như các cô gái đương thời mặc quần áo màu sắc tươi sáng, toàn thân cô gái này khoác một cái áo choàng đen, mà nguyên nhân của trận gây rối này là vì trong lúc vô tình mũ của nàng hạ xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp mà khéo léo cùng mái tóc màu xanh lam rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Trên mặt cô gái không có biểu tình gì, thần sắc giống như nước suối bị đóng băng, trái ngược, nàng lại có một đôi mắt ánh vàng như ánh mặt trời ngày xuân.

"Các người chặn đường của ta, xin cho qua." Thanh âm cô gái lạnh bạc như sông băng, không có gì nhấp nhô.

"Đừng nói như vậy, tiểu muội muội, chúng ta chỉ là muốn rủ em đi chơi cùng thôi." Người đàn ông bị đánh dấu là Vật hi sinh A cười quắc quắc nói.

Thang Mộ yên lặng che mặt, thật là không đành lòng nhìn nữa, dù là nhân vật hi sinh, lớn lên có chút đáng khinh, đáng người có chút bị kịch còn chưa nói, ngay cả lời kịch cũng tục như vậy, thật là rất không có tiền đồ.

"Choi, ý nghĩa là dùng cách gián tiếp để đem lại tác dụng giải trí cho bản thân sao? Thế nhưng ta lại không tìm thấy bất kỳ nơi nào có khả năng làm ta giải trí trên người các người."

"Đang nói cái gì nghe không hiểu gì hết!" Vật hi sinh A xoa hai má cô gái, một quyền đấm mạnh vào bức tường phía sau nàng, "Người là đang xem thường chúng ta sao?!"

"... .." Đại ca, dù là diễn trò cũng làm ơn có tinh thần nghề nghiệp chút đi, Thang Mộ đỡ trán, vì vật hi sinh này vì nên một quyền rất dùng sức cho nên thừa dịp lúc quay đầu thì nước mắt đầy mặt, khuôn mặt căng ngược lên không phù hợp với lực vạn vật hấp dẫn phối hợp với dòng nước mắt như sợi mì

trực tiếp đạt được tính nghệ thuật rất cao của phái trừu tượng.

"Không muốn cùng các người chơi chính là xem thường các người sao?" Cô gái trầm ngâm một lát rồi gật đầu, "Vậy ta đúng thật là xem thường các người."

"... ..Tiểu muội muội thật kiêu ngạo nha!" Vật hi sinh B cuối cùng cũng chiếm được cơ hội lên sân khấu, chỉ thấy hắn hừ một tiếng, nghe rằng nói, "Đã như vậy, đừng trách chúng ta không thương hương tiếc ngọc."

"Mọi người cùng tiến lên, bắt lấy nàng, sau đó, hắc hắc hắc hắc....."

"Hắc hắc hắc hắc.... .."

"Hắc hắc hắc hắc.... .."

Ba người phối hợp cao độ trường độ vô cùng hoàn mỹ, si hán nở nụ cười.

"Quá chuyên nghiệp!" Thang Mộ cảm thán nói, trong tình huống như vậy mà vẫn kiên cường đọc cho xong lời thoại, có điều, đoạn đối thoại đã hoàn thành, vậy diễn viên chính nên ra sân diễn rồi!

"Đi thôi, Jerry, ta sẽ cổ vũ ngươi!"

Thang Mộ dứt lời, một tay đẩy Jarrett trước mặt mình đi ra ngoài.

Jarrett bị đẩy một cái lao đảo, không nói gì, quay đầu nhìn cô gái đang giờ nắm tay cổ vũ mình, lại thở dài.

Tuy rằng gặp chuyện này thì hăng hái làm việc nghĩa cũng là chuyện bình thường, nhưng mà, hắn thực sự hoàn toàn không nhìn thấy cô gái xa lạ kia có cái gì cần giúp.

Bởi vì -- từ đầu tới cuối, mặt nàng ta đều không lộ ra bất kỳ biểu tình sợ hãi nào, không, hoặc là nói biểu tình gì cũng không có lộ ra, lấy thái độ lạnh lùng lại cao cao tại thượng nhìn xuống ba người đàn ông kia.

Không giống ba người đó, cô ta rõ ràng đã phát hiện bọn họ đến đây, nhưng cũng không làm ra bất kỳ hành vi cầu giúp đỡ nào.

Tuy rằng cùng là mặt không biểu tình, nhưng mà, không giống với ánh mắt phong phú của tỷ tỷ, trong mắt cô gái kia, cái gì cũng không có.

Cuối cùng, ba người kia cũng cười xong, rồi sau đó đồng thời vươn hai móng vuốt tàn ác hướng đến người tiểu loli mà chụp.

Lại sau đó.... .. Không có sau đó.... ..

"Gào!!!!" x3

Cùng với ba tiếng hét thảm thiết như thế, mọi thứ đều kết thúc.

Tình hình cụ thể?

Được rồi, đại khái là như vậy, thời khắc mọi người không phòng bị, trong miệng cô gái thì thầm nhắc tới vài thứ như là "Dựa theo chiều cao..... cân nặng.... .. so sánh thực lựcphương thức phản kích tốt nhất là.... .." Sau đó, đột nhiên giơ chân, hung hãn hướng tới người đàn ông trước mặt mình đập Lão Nhị*, rồi sau đó hai tay nhanh chóng đưa ra, nhanh chuẩn ngoan bắt lấy phần thân thể giữa thắt lưng của hai nam nhân ở hai bên trái, phải, xoay bọn họ ở không trung vài vòng, rồi dùng sức quăng ra ngoài.

Là nhìn nhầm sao?

Jarrett cảm thấy mình hình như nghe thấy vọng lại ba tiếng vang, rồi sau đó chỉ cảm thấy hạ thân lạnh lẽo -- tỷ tỷ, đây là cô gái yếu đuối mà người nói sao?

Lực sát thương cũng quá lớn rồi đó!

Đáng sợ nhất là, dù cô gái này mới làm xong động tác chiến đấu kinh thế hãi tục, biểu tình trên mặt vẫn không có chút chuyển biến nào, chỉ là chậm chậm xoay qua, nhìn về phía Jarrett: "Người cũng muốn cùng chơi với ta sao?"

".....Không....." Ai lại muốn chơi cái này chứ?!

"Đúng vậy, hắn vô cùng muốn vui đùa cùng em!"

Câu này trực tiếp đẩy thẳng Jarrett vào địa ngục, đương nhiên là tỷ tỷ thân yêu nhà hắn nói ra.

Hắn cứng ngắc quay đầu lại, chỉ thấy Thang Mộ vui vẻ chạy tới, vượt qua hắn, chạy tới trước mặt cô gái rồi cầm lấy tay đối phương: "Tiểu muội muội, không cần sợ, chúng ta sẽ bảo vệ em!"

"Ta rất muốn biết, nàng rót cuộc là nhìn thấy đối phương sợ hãi ở chỗ nào?!" Kirsten đã sớm biến thành hoá thạch trầm mặc nửa ngày, cuối cùng không nhịn được nữa mà mở miệng, "Vẫn là nói, ánh mắt nàng nhìn thế giới không giống với thế giới trong mắt chúng ta sao?"

Jarrett cũng không chịu được mà che mặt: "Đừng hỏi con, con cũng không biết."

Trên thực tế, Thang Mộ và bọn họ nhìn thế giới đại khái là giống nhau, chỉ là nàng phân tích vấn đề ở góc độ có khác biệt một ít.

Ví dụ như, cô gái đập Lão Nhị (là cái đó đó)

Jarrett x Kirsten: Thật đáng sợ! [Kẹp hai chân]

Thang Mộ: Chiêu thức đẹp! [Ngón cái]

Ví dụ như, cô gái nắm lấy Lão Nhị.

Jarrett x Kirsten: Người bình thường cũng sẽ không đánh nhau như vậy chứ! [Hộc máu]

Thang Mộ: Nhanh chuẩn ngoan, thủ pháp không tệ, lực sát thương mạnh mẽ, có thể học tập.

Ví dụ như cô gái ném bay mấy người đàn ông.

Jarrett x Kirsten: = Ⅲ = [Không còn lời nào để nói. . .]

Thang Mộ: Thân thể tốt, có thể làm hộ vệ cho Jarrett, phải giúp đệ đệ bảo bối của về! [Nhiệt huyết dâng trào trong lòng.]

Cho nên mới nói, khác biệt giữa nam và nữ thật sự không phải dùng lời có thể nói hết.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cần ta hay là nàng.... mới là lại đó!

Nghe thấy lời Thang Mộ nói, cô gái giật mình một cái, sau đó hỏi ngược lại: "Bảo vệ?"

"Ừ, đúng, Jerry nhà ta rất lợi hại!"

"Tỷ tỷ...." Jarrett cuối cùng không hold được nữa rồi, hấn tiến lên giữ chặt cánh tay tỷ tỷ nhà mình, "Chúng ta vẫn nên đi thôi, không phải muốn đi tìm Liz và dì Jenny sao?" Cho nên tỷ đừng có ở đây dọa người ta.....

"A.....A! Đúng vậy, chúng ta phải.... ..." Thang Mộ rối rắm, bạn gái cũ, nàng cũng muốn, bạn gái mới, nàng cũng muốn luôn, hai người không thể cùng muốn được, nên bỏ ai mà giữ ai đây?

Bạn gái mới hay là bạn gái cũ đây? Oh, Đó quả là một vấn đề!

"Bảo vệ, tận lực chiếu cố, làm cho quyền lợi của bản thân hoặc người đó không bị tổn hại, đây là cô muốn chiếu cố ta sao?"

"....." Tiến triển này có chỗ nào không thích hợp rồi đó?

Vì thế Thang Mộ trầm mặc, nàng cũng không thể không trầm mặc được, chẳng lẽ thật sự phải chân thành thăm thiết nắm lấy tay cô gái nói: "Hãy để ta chiếu cố cô đi! Cả đời cũng không thành vấn đề!" sao?

Loại cảm giác flag "Ta sẽ chiếu cố người một đời một kiếp" này một khi dựng lên, gần như sẽ bước lên con đường không lối về nào đó.....

Jarrett miễn cưỡng thức được tình hình vào lúc này nên tiến lên, đầu tiên giật lại bàn tay đang cầm tay người khác của tỷ tỷ nhà mình, rồi sau đó xoay đầu về phía cô gái xa lạ, còn thật sự nói, "Cậu thất lạc người nhà sao? Nếu cần đưa cậu trở về nhà thì chúng ta có thể hỗ trợ."

"Ồ kia? Jerry....."

"Tỷ tỷ, tùy tiện lừa bán đứa nhỏ thì không khác gì bọn buôn người đâu."

"... ..!!!"

Thang Mộ cảm thấy một đám mây tích điện phóng ra tia sét trên đầu mình, rồi sau đó toàn bộ thế giới đều sụp đổ.

Bị, bị chán ghét....Bị đệ đệ nhà mình chán ghét.....TAT

Quả nhiên nàng bị dựng flag lên nên giờ phải chết!

Nàng vẫn là đi chết đi!!!

Mổ bụng đi, đao đâu? Đao đâu? Vì sao vũ khí của nàng là cung tên mà không phải đao chứ!!!

Không kể nàng đang ở đây sa sút tinh thần, bên kia nhìn như thế giới yên bình nhưng hình như cũng có sóng ngầm mãnh liệt.

Trong nháy mắt, tay bị buông ra, cô gái vô ý thức giật giật ngón tay, sau đó chậm rãi đưa tay lùi về áo choàng, đôi mắt màu vàng nhìn thẳng Jarrett: "Người là bác bỏ giao ước của cô ấy sao?"

"...Thật có lỗi, tỷ tỷ của ta hay nói nói giỡn." Jarrett không lùi bước nhìn thẳng đối phương, "Hơn nữa, cậu hẳn là không cần người khác chiếu cố mà?"

"Ta hiểu rồi." Cô gái gật gật đầu, không có biểu cảm kinh ngạc hay bất cứ loại gì cùng dạng với phần nộ, chỉ là thực tự nhiên nhận đáp án của Jarrett, rồi sau đó xoay người rời đi, "Chúng ta còn có thể gặp lại."

Cũng không phải là lời dự đoán mà là câu nói tràn ngập khẳng định, giống như đây chính là vận mệnh vậy.

"Jarrett." Kirsten thần sắc cũng nghiêm túc hẳn lên, "Cái cô gái kia, hình như có chút kỳ quái." Tuy rằng chỉ là một trực giác, nhưng loại trực giác này chính là do kinh nghiệm của bản thân mà tạo ra.

"Dạ, Kirsten gia gia, thật ra con cũng có cảm giác này." Jarrett gật đầu, cũng không phải nguy hiểm, chỉ là cảm thấy cô gái kia hoàn toàn không có đáng về mà người bình thường nên có, ngôn ngữ cũng thế, cử chỉ cũng vậy.

"Chẳng qua lần này con làm không sai!" Kirsten vỗ vỗ vai đồ đệ nhà mình, không phải không có điểm đặc ý nói, "Cái cô gái kia bị con đá kích thê thâm ha ha ha!" Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng a ha ha ha!

Kirsten cảm thấy mình thu đồ đệ quả thực là rất anh minh!

"... .."

Jarrett vốn đang giữ vẻ mặt tiểu đại nhân nhưng khi nhìn đến tỷ tỷ nhà mình lập tức quỳnh lên.

"Tỷ tỷ, người đang làm cái gì thế?"

"Hả?" Thang Mộ cầm cung tên khoa tay múa chân trước bụng mình, vô tình trả lời, "Nghiên cứu nên dùng cung tên mổ bụng làm sao."

"... Tỷ tỷ người cũng muốn bỏ lại một mình ta sao?"

"Sẽ không đâu!" Thang Mộ theo bản năng trả lời, rồi sau đó lập tức xóc lại tinh thần, chờ chút, đệ đệ bảo bối nhà nàng chủ động nói chuyện với nàng!

"Jerry người không có chán ghét ta sao?"

Nhìn thấy hình dáng đối phương từ một vùng gió thổi dịu hui nháy mắt biến thành trăm hoa đua nở, Jarrett thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt, nhưng mà lại mơ hồ cảm thấy như vậy cũng không sai.

Tuy rằng không có quan hệ huyết thống, nhưng bọn họ thật sự là người thân nhỉ?

"Ta không có chán ghét tỷ tỷ." Jarrett trả lời, rồi sau đó quả nhiên nhìn thấy khoé miệng đối phương nhếch lên, lộ ra một nụ cười tương đối tốt nhất của nàng.

Jarrett biết, mình không phải là một đứa trẻ tốt, vì hẳn luôn hy vọng, mặc kệ là tỷ tỷ cũng tốt, Kirsten gia gia cũng được, đều muốn toàn bộ ánh mắt của họ đều đặt trên người mình. Kirsten gia gia thì hoàn hảo, dù sao thì giữa bọn họ còn có khế ước, nhưng mà tỷ tỷ Rõ ràng không phải ma pháp sư, tại ngày hôm đó lại đột ngột xuất hiện trước mắt hắn, đưa hắn từ địa ngục trở về nhân gian, nhưng mà, có thể một ngày nào đó lại đột nhiên biến mất hay không?

Rõ ràng là nghi ngờ như thế, nhưng hắn còn chưa dám, cũng không muốn đi hỏi, không hỏi thì kết quả là 50% nhưng một khi hỏi được rồi, đáp án chính là 100%.

Như hiện giờ, ít nhất vẫn còn ở cùng nhau....

"Bất quá, nếu tỷ tỷ còn tùy tiện lừa gạt nữ hài tử về, ta có khả năng sẽ chán ghét."

Tỷ tỷ hình như thật sự thích trẻ em, đặc biệt là tiểu cô nương, nhưng mà, hẳn không nghĩ đến việc phân chia cho người khác chút ảm áp quý báu mà thất vật và mới có được này.

"... ..Ta sau này sẽ không như vậy nữa!"

Jarrett hài lòng nghe được một câu như thế, quyết đoán bổ sung thêm đòn tấn công: "Vậy chúng ta giao ước?"

"Tốt!" Thang Mộ vô cùng kiên định trả lời, "Như vậy, Jerry, sau này trọng trách thu phục tiểu cô nương liền giao cho ngươi!"

"... .." Đây!

"Nhất định phải tìm vài tiểu loli về nhà nha."

".....Tỷ tỷ người đủ rồi đó!"

Nói cho cùng, người căn bản là không tìm được trọng điểm đi?!

"Này, Jerry ngươi đừng chạy, người đồng lắm cần thận bị chen lấn đó!"

Sau, Kirsten gia gia vô cùng nghiêm túc nói cho Jarrett một sự kiện: "Tỷ tỷ của con mới là người thâm sâu khôn lường nhất, bởi vì nàng có thể hạ thấp toàn bộ chỉ số thông minh của toàn thế giới."

Jarrett cảm thấy mình hình như hiểu một chút.

Đương nhiên, hết thảy mọi thứ này Thang Mộ đều không biết, giờ phút này nàng tràn ngập vui sướng ôm đệ đệ nhà mình bắt đầu lên đường hướng đến nội thành -- tại địa phương xinh đẹp kia có hai cô gái tốt!

Nhưng mà, sự tình thực sự sẽ thuận lợi như nàng tưởng sao?

Đáp án là, không có khả năng.

Bởi vì, "Thế giới thư" gì đó, xác thực còn quý giá hơn nhiều so với suy nghĩ của bọn họ.

Lúc mới nhận được tin tức này, Jarrett cũng từng hỏi qua Kirsten, "Thế giới thư" rốt cuộc là cái gì? Một quyển sách sao?

Kirsten trả lời như thế này: "Nó không đơn thuần chỉ là một quyển sách, nó quý giá hơn bất kỳ quyển sách nào trên thế giới này."

Sở dĩ quý giá, cũng không phải vì nó tồn tại cùng lịch sử, khi Kirsten còn sống cũng đã nghe qua chuyện của nó, có thể thấy được nó tồn tại lâu cỡ nào.

Dòng thời gian dài đằng đằng này gần như là một cái khăn che mặt bịt kín một tầng sự tồn tại thần bí của nó, chỉ biết là, nó là đạo cụ ma pháp vô cùng quý báu -- Mọi người đều biết, ma pháp sư khi sử dụng ma pháp bình thường hay dùng trượng hay vũ khí linh tinh để làm tăng biên độ cùng với điều chỉnh khí, gia tăng năng lực cảm ứng ma pháp của mình, điều chỉnh cấp độ nguyên tố ma pháp cho phù hợp với bản thân, để phóng ra ma pháp có hiệu quả tốt nhất.

Trong trò chơi [Long chi cốc], vũ khí chủ yếu của ma pháp sư là trượng, mà vũ khí phụ có quy tắc lựa chọn riêng, phù hợp ngẫu nhiên với từng người, được ghi trong quyển sách vòng tròn ma thuật; mà trong thế giới này, không phân biệt vũ khí phụ hay vũ khí chính, chủng loại vũ khí cũng nhiều hơn so với trong trò chơi.

Nhưng mà ở trong đó, ma pháp sư thường lựa chọn nhất chính là Pháp trượng.

Trong tình huống như thế, "Thế giới thư" này được ca tụng là vũ khí mạnh nhất của ma pháp sư.

Trừ cái đó ra, hiểu biết của mọi người về nó chỉ có một câu như vậy -- nó là thứ quý giá hơn mọi thứ trên toàn thế giới.

Ngày hôm nay ngoài thông tin của Augusta Knox -- chủ nhân đầu tiên đảm nhận "Thế giới thư", vị này nghe nói là Pháp thần đại nhân, là vị chủ nhân duy nhất vô cùng thần kỳ vĩnh viễn chiếm được "Thế giới thư"; trong thời gian dài sau này, "Thế giới thư" cũng xuất hiện thêm vài lần, khiến thế giới xôn xao vô cùng, nhưng sau đó hoặc là được chứng minh là tin tức giả, hoặc là không hiểu tại sao biến mất, chưa bao giờ thực sự chứng minh được là có người khế ước xuất hiện.

Lúc này đây, ai có thể nói là đây không phải là một hồi vui mừng nữa đâu?

Nhưng kể cả như vậy, vẫn có vô số người tới thành Kermit, vì truyền thuyết thần bí, vì lời Augusta nói, vì.... .. muốn có được nó.

Mà học viện Farrell là mắt bão của trận cuồng phong này, lúc này đang áp dụng biện pháp lâm thời.

Nói ngắn gọn chính là giới nghiêm.

Không chỉ muốn ra ngoài phải được giáo sư cho phép, người xa lạ..... lại càng không cho phép tiến vào.

Cho nên, Thang Mộ lao lực thiên tân vạn khổ mới chạy tới vùng phụ cận học viện, nghe được, chính là một cái tin tức vô cùng không tốt đẹp như vậy.

"..."Sau khi trầm mặt khoảng chừng năm phút, Thang Mộ bình tĩnh mở miệng, "Kirsten, đi chế được đi!"

Bị giọng điệu âm trầm của nàng làm cả người lạnh lẽo sợ hãi, Kirsten theo bản năng hỏi: "Được gì?"

"Ví dụ như loại có thể lập tức làm toàn bộ tường thành của trường học biến mất...."

"... .." Kirsten cảm thấy, hẳn vẫn nên điều chế một ly được trấn tĩnh trước tiên cho cái hàng này uống mới đúng chứ!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Muội tử thứ ba

Hôm nay ở học viện Farrell, khi tất cả mọi người vẫn chưa biết được mình sắp gặp phải nguy cơ thật lớn.

Mà đảm nhiệm chức vụ người lãnh đạo phần từ khủng bố kiểm thủ hạ duy nhất, bạn học Thang Mộ đang từ bước đến gần học viện.

Kết cuộc là chính nghĩa chiến thắng tà ác hay vẫn là tà ác lật đổ chính nghĩa, tất cả phụ thuộc vào.... Hình như lại có chỗ vi diệu không đúng rồi?

Mà với trọng trách cứu vớt thế giới, nam chủ nhà chúng ta giải quyết chỉ bằng một câu nói.

"Tỷ tỷ, ta đói bụng."

"A....a! Jerry người đói bụng hả? Thật có lỗi, ta quên giờ là thời gian ăn trưa, chúng ta đi tìm chỗ ăn cơm đi, hôm nay người muốn ăn cái gì?"

Đối mặt với khả năng chuyển từ hình thức hắc ám sang hình thức gió xuân nhanh chóng của Thang Mộ, Jarrett biểu hiện vô cùng bình tĩnh, vì hắn đã sớm thành thói quen, tự nhiên kéo lấy tay tỷ tỷ nhà mình, hai người bắt đầu bước đi trên kiếp sống kiếm ăn.

Kirsten nhìn chăm chăm vào Jarrett người dễ dàng [*]Tứ lạng bạt thiên cân, chỉ cảm thấy nước mắt rơi đầy mặt, cảm giác siêu việt này là sao?

[*]Tứ lạng bạt thiên cân: (Bốn lạng mà đánh bạt được cả ngàn cân)Trong truyện ý nói không cần nhiều sức mà vẫn có thể giải quyết được mọi phiền phức.

Đồ đệ hắn.... nhất định sẽ trở thành một ma pháp sư tài giỏi!

Đúng lúc này, Thang Mộ đột nhiên nghe thấy một hồi âm thanh kỳ dị, giống như âm thanh ma sát quần áo, hình như còn có âm thanh trầm đục của vật gì đó rơi xuống đất.

"Tỷ tỷ, làm sao vậy?"

"Hình như, nghe thấy âm thanh kỳ quái." Thang Mộ nghi hoặc quay đầu lại nhìn, một lát sau, nhìn thấy mấy chiếc xe ngựa chất đầy lương lứt qua bọn họ, bên sườn chiếc xe ngựa cuối cùng hờ ra một khe nhỏ, trượt ra mảnh vải trắng.

"Drap giường?"

"Đây là xe chở đồ đi giặt." Kirsten trả lời, "Xem ra là có người lên vào trong xe để ra ngoài."

"Hả...." Thang Mộ cảm thấy mình có chút không thể lý giải, "Giặt quần áo còn phải đem ra ngoài sao?"

Kirsten thực tự nhiên trả lời: "Cũng không thể để cho ma pháp sư tôn quý tự tay giặt quần áo chứ!"

"...Cái tạt xấu gì đây!" Thang Mộ tỏ vẻ khinh bỉ đối với chủ nghĩ tư bản tàn ác, đồng thời hiếu kỳ hỏi, "Nếu quần áo cần giặt nhiều như vậy sao trong trường học không bố trí một phòng giặt quần áo chứ?" Ở hiện đại rất nhiều trường đại học đều làm thế này? Bớt việc lại thuận tiện.

"Vấn đề này cô nên đến hỏi viện trưởng đi."

"Cái này cũng không biết, còn dám nói mình là Pháp thánh."

"....." Ai quy định làm Pháp thánh thì nhất định phải biết chuyện giặt quần áo chứ hả! Kirsten tỏ ý mình đã không giặt quần áo rất nhiều năm rồi, không đời này hắn chưa từng giặt quần áo đâu.

"Người kia, vừa rồi hẳn là lên lút chuẩn đi phải không?"

Lời nói của Jarrett đánh gãy sự không biết nói gì trong lòng Kirsten, hai người theo bản năng quay về phía thẳng bé chỉ nhìn.

Đó là cô gái?

Một cô gái mặc váy màu hồng nhạt đang đi tới bên này, bên cạnh ngoài cô gái ra còn có những người khác, nhưng vừa nhìn thì biết cô ta là người mới vừa chạy ra kia, nguyên nhân của nó -- trên mặt và váy đều dính bụi đất, trên mu bàn tay lộ ra dấu vết rõ ràng của việc ma sát với mặt đất -- ngoại trừ việc lần từ trên xe xuống còn có hành động nào có thể tạo ra tình trạng như vậy đâu?

Học sinh của học viện?

Thang Mộ cảm thấy từ miệng đối phương không chừng có thể tìm hiểu được thông tin của Liz cũng nên.

Trong lúc đang tự hỏi, cô gái chạy càng tới gần, bởi vì mặt đầy bụi đất nên không nhìn rõ diện mạo của nàng, chỉ có thể nhìn thấy cô gái có một mái tóc cũng màu hồng nhạt, trên cái mũi xinh xắn là cặp mắt kính, đôi mắt cùng màu với mái tóc như ẩn như hiện sau thấu kính.

"Xin hỏi....."

Thang Mộ vừa mở miệng, thì nháy mắt liền ị vì nhìn thấy, cô gái tự đập phải váy của mình, mặt đập "bep" một tiếng thật mạnh xuống đất.

"... Em không sao chứ?" Lời nói còn chưa ra khỏi miệng thì biến thành như vậy.

"A.... ... Không, không có việc gì." Cô gái bò dậy, hướng về Thang Mộ cảm kích cười cười.

"Em gái cẩn thận kia!" Thang Mộ nhảy bén nhìn thấy, chân đối phương lại chuẩn bị đập về phía váy của mình rồi.

"A?" Cô gái nghi hoặc nghiêng nghiêng đầu, nhưng mà không đợi Thang Mộ nói rõ có chuyện gì ra miệng, thì thấy nàng thật sự đập váy lần nữa, "Ồi!!!"

Thang Mộ yên lặng che mặt, không đành lòng nhìn thảm cảnh trước mắt.

Nàng vô cùng hoài nghi phán đoán của mình, cô gái này thật sự là người vừa trốn đi kia sao?

"Cái này, thật ngượng ngùng."

Đang lúc rối rắm, cô gái lại mở miệng, nàng ngồi chồm hổm trên đất, hai tay quơ quơ trên mặt đất: "Xin hỏi mọi người có nhìn thấy mắt kính của ta không?"

"... .."

Jarrett yên lặng nhặt cặp kính rơi xuống bên chân mình lên: "Là cái này sao?" Vừa nói, vừa khom lưng đưa kính đến.

"A, cảm ơn." Cô gái liên tục nói cảm tạ, rồi sau đó đeo kính ngẩng đầu lên.

Lúc này Jarrett mới thấy, mũi đối phương vì liên tục va chạm đã chảy máu cuồn cuộn, máu và bụi đất hoà lẫn vào nhau, làm cho toàn bộ mặt cô gái bày ra một loại hiệu quả nghệ thuật đầy dữ tợn.

Nói ngắn gọn là, hấn kính hải.... ... cuối cùng là đã hạ bao nhiêu quyết tâm mới có thể biến mặt mình thành như vậy chứ?

Trong lúc khiếp sợ, thân thể cô gái đột nhiên lung lay, rồi sau đó phát ra âm thanh tràn ngập nghi hoặc hoặc hoang mang, "Kỳ quái, đầu của ta sao lại choáng như vậy.... .."

Lời còn chưa dứt, cả người nàng ngã úp mặt xuống.

Vốn đang bị bao vây trong nỗi khiếp sợ, Jarrett bất giác lui về phía sau, vì thế cô gái liền thuận lý thành chương lại "bep" một tiếng, mặt cùng mặt đất lại tiếp xúc thân mật một lần nữa.

"Jerry thật không biết thương hương tiếc ngọc gì cả!"

Đang thiết tha quan sát đệ đệ nhà mình diễn "Anh hùng cứu mỹ nhân", Thang Mộ vô cùng không hài lòng lắc lắc đầu, "Thời điểm này đệ không nên lui về phía sau, mà nên tiến lên phía trước, dùng khuỷu tay đẩy nhiệt tình mà mạnh mẽ tiếp được cô bé mới đúng chứ!"

"Tỷ tỷ, xin đừng nói ra những lời kỳ quái nữa, còn nữa" Jarrett dậm dậm cô gái đã ngã xuống, "Nàng hình như ngất xỉu rồi, là sao bây giờ?"

Trong lòng Thang Mộ đang cười đến thật đáng khinh, ý xấu đầy trong mắt đến trêu chọc đệ đệ nhà mình, "Đương nhiên là phải ôm nàng theo kiểu công chúa rồi mang về phòng mà 'yêu thương' thật tốt rồi!" Được rồi, kỳ thực là nàng muốn nhìn Jarrett đỏ mặt một chút, bởi vì cảnh tượng kia thật sự rất đáng yêu.

".....Đầu tiên là, đệ không biết mình có ôm cô ấy nổi không; tiếp theo, tỷ tỷ, phòng của chúng ta ở đâu?"

"... Jerry đệ...." Thật sự là càng ngày càng sắc bén!

Ngừng lại đi Jarrett! Đệ còn tiếp tục như vậy nữa tỷ tỷ sẽ cảm thấy áp lực ngày càng to lớn đó! Chỉ số thông minh vốn có năm thôi giờ sẽ biến thành số âm luôn đó!

"Phòng, ta có."

Một giọng nói đánh vỡ sự yên lặng lúc này.

Ngữ điệu bình thản cùng âm thanh giống như dòng suối đóng băng, Thang Mộ nháy mắt liền biết người tới là ai, sau đó nàng dùng hai mắt mình xác định tính chính xác.

Cô gái mặc áo choàng đen, đang đứng không xa phía sau bọn họ.

"Sao lại là em?"

"Ta đã nói rồi, sẽ gặp lại."

".....Em nói qua khi nào?" Thang Mộ nghi hoặc, lời kịch quan trọng như vậy nàng chưa từng nghe qua nha.

"... .."

Jarrett đỡ trán, đôi phương thật đã nói qua, bất quá lúc đó tỷ tỷ nhà hắn.... hình như đang đứng ở trong góc nghiên cứu làm cách nào mở bụng đi?

"Muốn dùng phòng trọ, thì nhanh theo kịp."

Để lại câu nói, cô gái xoay người lặng lặng bỏ đi, bước chân của nàng không nhanh, hình như vì nàng muốn dẫn đường.

"Muốn đi không?" Thang Mộ nhỏ giọng hỏi Jarrett, vừa lúc Loli này xuất hiện, nàng cũng cảm giác được rất rõ ràng đệ đệ nhà mình có phòng bị đối với cô bé, tuy rằng nhìn trong bản đồ, cô gái này biểu hiện bằng điểm màu xanh, nhưng mà, khi nàng cẩn thận xem xét tư liệu đối phương, chỉ nhìn được một câu, "Đây là một Loli xinh đẹp.", ngoài ra không còn cái gì.

Loại tình huống không hợp lẽ thường này cũng làm nàng sinh ra một chút cảnh giác, tuy rằng đối phương có vẻ cũng không phải kẻ địch, nhưng cẩn thận một chút thì tốt hơn, huống chi, lúc gặp được cô gái thì trừu chọc đệ đệ mình một chút là một chuyện, nếu thực liên quan tới an toàn của Jarrett..... Mọi người từ sao có thể quan trọng bằng đệ đệ mình được chứ!

"Đệ cảm thấy nàng không có ý địch với chúng ta." Jarrett sau khi nhanh chóng cân nhắc, đưa ra phán đoán như thế, lúc nói chuyện thì nhìn về sự phụ của mình, "Kirsten gia gia, người thấy sao?"

Cân nhắc tốt xấu, Kirsten vẫn cảm thấy đi theo mới là quyết định chính xác, dù cô gái kia muốn làm gì, không cần nói tới đồ đệ nhà mình, cô gái dừng nhanh kia cũng không phải là người không, hơn nữa, tiếp tục ở lại, ai biết nàng ta có thể thực sự làm ra chuyện phá tường thành cũng không chừng.

Nghĩ như thế nên ông ta quyết đoán trả lời: "Ta cũng cảm thấy như vậy."

Kỳ thực, ông ta thực sự là nghĩ nhiều quá rồi, Thang Mộ lúc trước chỉ là tức giận mà nói thôi, nàng không tự tin đến nỗi cảm thấy mình có khả năng đấu với toàn thể ma pháp sư của học viện.

Sau khi hạ quyết tâm, Thang Mộ lấy một cái áo choàng cũng toàn màu đen từ túi ảo, quấn chặt cô gái lại rồi ôm theo kiểu công chúa đứng lên.

Trong lúc đi, nàng và Kirsten theo bản năng một trái một phải đem Jarrett kẹp ở giữa hai người.

Cô gái mặc áo choàng đang dẫn đường có vẻ rất hiểu biết phương hướng ở thành này, theo đạo lý mà nói nội thành hẳn là vô cùng náo nhiệt, nhưng đường mà cô bé dẫn đi tương đối heo lạnh, đi khoảng nửa giờ, bọn họ đứng trước cửa một toà nhà hai tầng.

"Chỗ này là?"

"Toà nhà ta mua." Cô gái mở khoá cửa, đi vào phòng rồi cởi áo choàng, xoay người lại, đôi mắt vàng rực nhìn thẳng vào Thang Mộ, "Trừ hai phòng bên trái ra, các phòng khác đều có thể dùng."

"À.... Cảm ơn."

"Không khách khí." Cô gái vừa nói vừa bước lên lầu, "Làm xong cơm trưa thì hãy gọi ta."

"Hả?"

Trong miệng Thang Mộ phát ra tiếng nghi hoặc thành công làm cô gái đang muốn bước lên lầu dừng chân lại: "Cô không phải đã nói sẽ chiều cổ ta sao? Chăm sóc, quan tâm đặc biệt, đối đãi thật tốt, nên nấu cơm cho ta hẳn là cũng bao hàm trong ý đó đi."

"... Nói, nói vậy cũng đúng." Thang Mộ phát hiện ra mình có vẻ rất khó phản bác lời đối phương, mặc kệ là thế nào, bọn họ là nhờ đối phương nên mới có chốn đặt chân, làm chút việc nhà để ơn cũng không có gì đáng trách.

Có được đáp án khẳng định, cô gái gật gật đầu: "Như vậy thì cơm trưa xong nhớ gọi ta."

"Được."

Nhìn chăm chăm vào cô gái rẽ vào hành lang tầng hai biến mất, Thang Mộ lầm bầm nói: "Cô gái này không đơn giản."

[Àn, thật ra đệ và Kirsten gia gia cũng cảm thấy thế.]

Vì đang ở bên trong nhà đối phương, Jarrett dùng kênh nội ngữ để trả lời như thế.

[Ồ? Các người cũng phát hiện ra sao?]

[Đúng vậy.] Hơn nữa có vẻ là còn sớm hơn tỷ tỷ người đó.... Jarrett rất phúc hậu nuốt lại một câu như vậy.

[Quả nhiên nàng thuộc dạng "thân loli mà tâm là buru hãn ngự tử" sao?]

[...] vì điều cảm thấy bọn hãn hình như đang không nói cũng một sự kiện rồi.

[Không nghĩ tới lúc sinh thời có thể gặp được loại thuộc tính này trong hiện thực, đời này của ta thật đáng giá!]

[... ..]

Cho nên lại nói, tỷ tỷ, khi nào thì người có thể chú ý trọng điểm chính xác một chút vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiêm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ông lên hay là ta lên

Bởi vì hệ thống cải tạo thể lực quá hung hãn, Thang Mộ vô cùng thoải mái ôm muối từ như vật cầm trong tay lên lầu hai.

Ngẫu nhiên lựa chọn một gian phòng cách cầu thang gần nhất, đặt thiếu nữ lên trên giường xong, Thang Mộ đi đến phòng tắm, cầm một chậu nước ra ngoài, nhân tiện lấy khăn lông cùng thuốc mỡ.... từ trong túi áo ra.

Cùng lúc đó, Kirsten đã đi dạo một vòng trong phòng, mở tinh thần lực của mình, một lát sau, hãn hướng Jarrett lắc đầu một cái: "Trong phòng không dò xét được trang bị ma pháp nào."

Nghe nói như thế, Thang Mộ cũng lập tức mở Bàn tay Bạc của mình ra, tỉ mỉ nhìn qua một lần các vật phẩm trong nhà, xác định không có đồ vật gì khác thường, mới yên lòng gật đầu một cái.

Nhân tiện, nhìn qua một chút tài liệu của thiếu nữ đang ngất xỉu.

Lúc này mới phát hiện ra, tên của đối phương là Serena, mười ba tuổi, nghề nghiệp là Ma Pháp Sư, cấp bậc 15.

Thang Mộ hơi kinh ngạc, 13 tuổi đã là Ma Pháp Sư chính thức, mặc dù không bằng đệ đệ nhà nàng, nhưng ở thế giới này mà nói vậy cũng coi là thiên tài, tuy nhiên nhìn biểu hiện mới vừa rồi của cô nàng, thật không nhìn ra được Ngụy trang?

Không, nếu như là giả bộ bất tỉnh, khẳng định không thể gạt được Kirsten.

Nhưng vô luận như thế nào, biết được cấp bậc cô gái này và đệ đệ mình hiện giờ là không phân cao thấp, nàng không thể nào để Jarrett đơn độc ở lại trong phòng được.

Vì vậy.

"Chúng ta trước tiên lau mặt nàng sạch sẽ, sau đó cùng đi chuẩn bị cơm trưa thôi."

"Ừ." Jarrett lên tiếng, chẳng biết tại sao, Thang Mộ cảm thấy tâm tình của hãn hình như có chút xuống thấp.

Ôm trong ngực nghi vấn như vậy, Thang Mộ nhanh chóng lau khô vết bẩn trên mặt thiếu nữ, cũng bôi cho lỗ mũi bị ngã chảy máu của cô bé một chút thuốc mỡ chất lượng cao của Kirsten.

Khi làm xong mọi thứ, nàng thật sự có một loại cảm giác mình như đang chạm khắc đá quý Cắt đi lớp da xấu xí thô ráp, hiện ra ở trước mắt nàng là mỹ ngọc tuyệt thế. Thang Mộ run rẩy, bị cảm giác của chính mình làm ra cả người nổi da gà.

Thế nhưng, loại cảm giác này lại là vô cùng có lý.

Sau khi lau sạch sẽ, khuôn mặt thật sự là vô cùng minh tinh, xinh đẹp (sáng sủa, tinh lặng), thiếu nữ sở hữu da thịt trắng nõn thanh xuân không tí vết, chạm nhẹ vào là rách, do ngủ say nên hô hấp đều đều cũng Đợi chút. Cái này không khoa học đi? !

Tầm mắt Thang Mộ rơi xuống trước ngực của đối phương, nhìn chăm chăm, lại cúi đầu nhìn qua ngực của mình.

Không, không khoa học!

Tuyệt đối không khoa học! ! !

Thiếu nữ mới mười ba tuổi từ đâu có ngực lớn như vậy chứ?

Jenny đại tỷ lớn hơn nàng còn chưa tính, tại sao cô gái nhỏ như vậy cũng lớn hơn nàng nữa! ! !

Khốn kiếp! ! !

Cô bé này rốt cuộc là tu luyện ma pháp gì? Ma pháp Bộ ngực lớn hả?

Trong lúc vô tình, trên người Thang Mộ lại lần nữa toát ra hơi thở âm u, tràn ngập trong đầu chỉ có một ý niệm -- thí chủ, từ nay về sau ngươi nên từ (cắt) bỏ đi thôi!

Hai nam nhân đang đứng nhìn cảnh này, một người theo bản năng che mặt, một người u mê.

Đối mặt với đồ đệ đang tràn ngập khó hiểu, Kirsten ngửa đầu thờ dài ra tiếng, rồi sau đó đưa tay vỗ vỗ đầu vai non nớt của thằng bé, nhỏ giọng nói "Tỷ tỷ của con chỉ là bị tổn thương lòng tự tôn của phái nữ một chút thôi, không có việc gì."

"." Cho nên rốt cuộc đã xảy ra chuyện làm nàng bị tổn thương chứ?

"Đợi khi nàng ý thức được mình căn bản không phải con gái thì tất cả đều là tốt đẹp thôi, dù sao nhìn từ vóc người của nàng."

"Vóc dáng của ta như thế nào vậy?" Giọng nói âm trầm vang lên.

"! ! !" Kirsten ngớ ra.

Cho nên mới nói, thời điểm nói xấu người khác ít nhất nên trốn trước chứ, Pháp Thánh đại nhân.

Cho đến khi Kirsten bị Thang Mộ đè xuống đất đánh dữ dội, Jarrett mới phản ứng lại, hần theo bản năng nhìn thiếu nữ trên giường, lại nhìn một chút của tỷ tỷ mình . . . Khụ, kia, rồi sau đó mặt "Bùm" một cái đỏ lên.

Thang Mộ đang tiến hành vận động dữ dội vô ý nhìn đến bộ dáng đệ đệ mình đang cơ hồ toát ra hơi nước trên đầu, không tự chủ dùng tay lại, ở trong lòng liễu mạng đầm đìa cao tường -- Thật, thật đáng yêu! Tại sao cái thể giới này không có mấy ảnh cơ chứ? Thật muốn chụp lại, giấu làm kỷ niệm quá!

Jarrett mất tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, bỏ lỡ tầm mắt của tỷ tỷ mình, trước khi hần quên đi chuyện mới vừa rồi, đoán chừng sẽ luôn luôn cảm thấy chột dạ.

Thang Mộ nghi ngờ, đứa nhỏ này làm sao thế?

Chẳng lẽ. Chẳng lẽ!

Chẳng lẽ là vừa thấy đã yêu với thiếu nữ trên giường rồi hả ? !

Chuyện không ma pháp như vậy rốt cuộc xảy ra rồi sao?

Mặc dù vẫn đối với chuyện "Vừa thấy đã yêu" như vậy luôn xì mũi coi thường, nhưng lúc nó chân chính xảy ra ở trong hiện thực, Thang Mộ chỉ có thể cảm thán rằng 'tình yêu thật vĩ đại', gặp loại thời điểm này, ngoại trừ đem hết toàn lực ủng hộ đệ đệ mình, nàng còn có thể làm cái gì đây?

Tóm lại, trước khi suy tính chuyện này, đầu tiên giải quyết chuyện cơm trưa mới là đúng đắn, đệ đệ nhà nàng còn đang đói bụng đấy.

Vì vậy Thang Mộ vô cùng không hiền hậu nhắc Kirsten đi tới cửa, đẩy ra, đóng chặt cửa phòng, vốn là, nàng cũng không muốn để Jarrett ở lại trong phòng, bởi vì thực lực cô gái kia và hần không phân cao thấp, mặc dù không cho là đệ đệ mình sẽ thua bởi cô bé này, nhưng là vạn nhất gặp nguy hiểm

thì sao đây?

Nhưng mà, tình huống hiện tại như thế, gây đánh uyên ương gì đó. Có vẻ không tốt lắm đâu?

Nghĩ như thế Thang Mộ ổn định bước chân, vẫn là mở miệng hỏi : "Tỷ muốn đi chuẩn bị cơm trưa rồi, Jerry, muốn cùng đi không?"

Jarrett vô cùng muốn trả lời "được", nhưng mà, khi hắn nghiêng đầu nhìn về phía tỷ tỷ mình thì mặt lại không tự chủ đỏ lên, hắn đành phải mấp máy môi, khẽ lắc đầu.

Quả nhiên này.

Mặc dù trong lòng cảm thấy rất vui mừng, nhưng loại cảm giác chua xót "Đứa bé mình nuôi lớn cuối cùng bị người khác bắt cóc rồi." là chuyện gì xảy ra?

Thang Mộ cảm thấy cảm xúc mình cũng có chút thấp.

"Vây cũng tốt, tỷ cùng Kirsten cùng làm vậy, chính đệ cẩn thận chút, ừ, chăm sóc Serena thật tốt."

Một lát sau, tiếng đóng cửa vang lên.

Bị bỏ lại một mình trong phòng, Jarrett kinh ngạc nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, ngón tay đặt ở bên chân giật giật, cuối cùng, dời tầm mắt đến trên người thiếu nữ trên giường.

Serena. Là tên của nàng sao?

Tỷ tỷ biết nàng?

Tỷ tỷ chưa từng làm cơm cho hắn ăn, thế mà bây giờ lại phải làm cơm cho người khác ăn, còn cố ý dặn dò hắn phải chăm sóc cô gái này thật tốt.

Jarrett đột nhiên cảm thấy, gian phòng này quá vắng vẻ an tĩnh, rõ ràng còn có tiếng hít thở của những người khác, lại giống như chỉ có một mình hắn ở chỗ này.

Rõ ràng mới vừa rồi cũng không có cảm thấy được điều này.

Cùng giống với tâm tình không tốt đẹp của cậu bé, tâm tình Thang Mộ giờ khắc này cũng rất rối rắm.

Cái loại cảm xúc trong vui mừng xen lẫn chua xót, trừ đi cha mẹ, người bình thường là rất khó mà lý giải, thiếu nữ độc thân Thang Mộ chưa từng làm nẫu thân, thế nhưng lúc này đã cảm nhận được tư vị của mẫu thân, nàng hoảng hoảng hốt hốt ở trên cầu thang, lằng lằng lao đảo một cái liền té xuống.

Cũng may do kinh nghiệm đánh quái gần đây đã tạo thành phản xạ có điều kiện, theo bản năng điều chỉnh tư thế trên không trung, nàng dùng một cú Volley trở mình vững vàng đứng ở trên mặt đất, rồi tiếp tục hướng đến phòng bếp.

". Này, Cô làm sao vậy?" Kirsten bày tỏ nhìn thấy Thang Mộ như vậy hắn hoàn toàn không quen, "Thật sự bị đá kích rồi hả?"

Thang Mộ không còn hơi sức liếc ông ta một cái, không thèm đếm xỉa đến.

". Khụ, kia, nếu như cô thật sự cần, ta có thể vì cô điều chế được thủy giải quyết cái vấn đề này."

"! ! !" Đột nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm

Kirsten mờ hồ đầm đìa: "Dĩ nhiên, chúng ta trước tiên phải lấy được được thảo đã."

Biết được cuộc sống mình còn có thể cứu vãn, Thang Mộ cảm thấy trấn an không ít, rồi sau đó đột nhiên phát hiện một vấn đề nghiêm túc khác : "Kirsten, ông có thể làm ra được thủy tăng chiều cao hoặc là được thủy tăng cơ bắp sao?"

". Cô rốt cuộc muốn làm cái gì với thân thể của mình vậy?"

Pháp Thánh đại nhân không khỏi tự bỏ não về hiệu quả sau khi cô gái trước mắt này dùng xong ba loại được thủy, không tự chủ rùng mình một cái, hắn là một Được Thánh có phẩm hạnh, loại chuyện kéo thấp thâm mỹ toàn bộ thể giới này hắn tuyệt đối sẽ không làm đâu!

"Ông nghĩ đi đâu thế? Ta là nói về Jarrett!" Thang Mộ tràn đầy ưu sầu thờ dài nói, "Ông nhìn xem cô em gái kia, mới mười ba tuổi, trở mã so với người trưởng thành bình thường còn tốt hơn."

Kirsten không hề giấu che miệng lại cười trộm, cái "Người trưởng thành bình thường" nói tới, chính là nàng phải không?

Thật may là Thang Mộ đang tổ khổ nên không có chú ý tới vẻ mặt của hắn.

"Nhìn lại Jarrett, mặc dù đã chín tuổi, nhưng hoàn toàn còn chưa trở mã đâu! Chiều cao cân nặng cũng không đạt tiêu chuẩn! Tiếp tục như vậy nữa, hắn làm sao cưới được lão bà nhà."

"." Loại "Người mẹ kiêu mẫu" quý dị này là sao đây? Hoàn toàn không thích hợp với cô đâu!

"Cô nghĩ quá nhiều." Kirsten đỡ trán, "Bản thân phái nam trở mã đều chậm hơn so với phái nữ, huống chi cuộc sống Jarrett lúc trước So với đứa bé bình thường thì nhỏ gầy chút cũng là rất bình thường, chờ đến tuổi thì tự nhiên sẽ cao hơn." Hơn nữa, mới chín tuổi à, hiện tại mà muốn kết hôn cũng quá sớm đi?! Có tâm cũng không còn năng lực đâu!

Đợi chút. Ngộ nhờ thật có Cô gái này sẽ không phải bắt mình điều chế được thủy phương diện kia chứ?

Kirsten càng nghĩ càng thấy nhân sinh thật vô vọng, chẳng lẽ hẳn lại phải điều chế cái loại đó. Hoàn toàn không thể chấp nhận được mà!

"Ông chắc chắn chứ?" Thang Mộ nửa tin nửa ngờ.

"Ta vô cùng xác định." Vì giữ danh dự cùng tôn nghiêm của mình, Kirsten trả lời rất khẳng định.

Thang Mộ suy tư chốc lát, cảm thấy dù sao đi nữa thì Ngựa Đực đại thần cũng sẽ không an bài một người cao không tới một mét tư là nam chủ đâu, cho nên hẳn không có vấn đề gì? Hơn nữa, coi như thật gặp phải loại nguy cơ này, đến lúc đó tìm Kirsten làm thêm được thủy là được rồi!

Lại nói tiếp, chân ái cái gì, số tuổi căn bản không phải vấn đề, năng tin tưởng thực lực của đệ đệ mình !

"Rất tốt." Thang Mộ gật đầu, lần nữa nhìn về phía Kirsten, "Như vậy ông có thể đi nấu com rồi."

". Ta nấu com?!" Kirsten không dám tin vào lỗ tai của mình, nhớ tới hẳn đường đường là Pháp Thánh đại nhân, lại phải tự mình nấu com?!

"Dĩ nhiên, ông không phải làm chẳng lẽ ta làm sao?" Thang Mộ thẳng thắn trả lời.

". Chẳng lẽ cô không nên làm?"

"Dĩ nhiên không nên, ta căn bản không biết làm!"

"." Nói như thế vào thời điểm này, cô nên hào hào cảm thấy xấu hổ một chút đi chứ!

"Nếu là biết làm, ta đã sớm làm cho Jarrett nhà ta ăn, sao có thể đi mua bên ngoài." Hơn nữa, coi như biết, nàng cũng chỉ biết làm món ăn Trung Quốc thôi, nơi này ngay cả một hạt gạo cũng không tìm được, làm quý chứ làm cái gì!

"Nhưng ta cũng có biết đâu!"

Kirsten cảm giác mình cuối cùng cũng nói tới điểm chết rồi, bây giờ đối phương sẽ không làm gì có thể để cho hẳn nấu com được chứ?

Kết quả, thực tế bị thảm lại một lần nữa làm cho hẳn thất vọng rồi, chỉ thấy Thang Mộ vô cùng bình tĩnh duỗi ra ngón tay: "Vậy thì hiện tại học đi."

"Tại sao là ta?!"

"Ông không phải là Dược Thánh sao? Đối với nguyên liệu dùng phân lượng khẳng định nắm chắc hơn ta mà!"

"." Ai có thể nói cho hẳn biết, đây là cái gì lý do lừa đảo gì chứ!

Tác giả có lời muốn nói: lại một lần nữa! Bạn học Kirsten xin người nén bi thương, phản kháng là không có hiệu quả đâu! XD

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ba cô gái cùng một người đàn ông

Kirsten · Lancaster, vào hôm nay đã gặp phải một nguy cơ lớn nhất trong cuộc đời.

Chỉ là, từ khi hẳn sống lại bằng linh hồn tới nay, hình như mỗi ngày đều sẽ gặp phải nguy cơ lớn, mỗi ngày đều sống trong nước sôi lửa bỏng. Trải qua trải qua, rồi cũng thành thói quen.

Không được! Hẳn sao có thể khuất phục như vậy!

Nhớ tới hẳn đường đường là Pháp Thánh đại nhân, lại phải vào phòng bếp học tập nấu com, quả thực là sự sỉ nhục!

Hắn nhất định phải kháng nghị đối với sự bạo hành này!

"Đừng có kì kèo nữa, mau bắt đầu đi, Jarrett đói lắm rồi!"

". Cô muốn ăn cái gì?" TAT Coi như phản kháng, cũng phải có vốn liếng, chờ một ngày kia hắn khôi phục **, báo thù cũng không muộn!

Ba mươi phút sau.

Thang Mộ cảm thấy mình đã đưa ra một quyết định sai lầm, tay nàng run run chỉ vào cái nồi trước mặt Kirsten: "Đây là cái gì?"

"Canh rau dưa đó." Kirsten cầm cái muỗng trong tay, vừa khuấy đều đều, vừa đáp.

". Canh rau Tại sao có màu xanh lá cây?"

"Rau dưa đương nhiên là màu xanh!" Nhìn chăm chú vào trong nồi, một đám bọt màu xanh đen nổi lên, Kirsten hưởng thụ nheo tròng mắt lại, đã bao nhiêu năm rồi không tìm lại được loại cảm giác thỏa mãn khi điều chế thành công, vì hầu như không có loại ma dược nào mà hắn không biết, cho nên điều chế dược thủy dần dần không thể mang cho hắn cảm giác thành công, cũng vì hắn đã tinh tường nhớ rõ mỗi một chi tiết nhỏ từ tài liệu đến thành phẩm, không hề còn ý mới nữa.

Nhưng mà, hiện tại thì rau dưa không giống, gia vị không giống, phân lượng không giống, mỗi một loại điều chế hình như sẽ cho ra thành quả và mùi vị khác nhau, nấu ăn gì đó thì ra còn rất tạo cảm giác nha!

". Cái này là cái gì?" Thang Mộ cầm lên một vật cứng rắn hình trụ, đặt trên bàn gỗ một cái, "Bang bang" vang dội.

"Bánh mì."

"Ông trời cuộc đã làm gì với cái bánh mì bình thường này mà giờ nó mới biến thành như vậy thế!" Thang Mộ ném lên bàn, chỉ nghe "Pằng" một tiếng, trên mặt bàn xuất hiện một vết nứt thật dài.

"Cô không phải mới vừa nói bánh mì nhũn như con chi chi, không đủ dai sao?"

". Cho nên ông dứt khoát biến nó thành không ai ăn được sao? !" Thang Mộ đỡ trán, nàng lần nữa xác định, mình thật sự đã đưa ra một cái quyết định vô cùng sai lầm.

Chính nàng nấu cơm nhiều lắm là khó ăn, người này nấu cơm Chính là khó sanh! Để cho mọi người bởi vì khó sanh mà mất mạng đó!

Loại thời điểm này, quả nhiên nàng chỉ còn cách là tự mình ra sân sao? Nhưng mà nếu như làm rất khó ăn, chẳng phải là sẽ phá hư hình tượng hoàn mỹ của nàng ở trong lòng Jarrett sao? Chuyện như vậy sao có thể dễ dàng tha thứ được!

Thang Mộ đang ở trong mớ u sầu rối rắm.

Cho đến khi --

"Kirsten gia gia, tỷ tỷ, các người chế biến ma dược ở bếp sao?"

". Jerry, sao để lại tới đây?"

". Để tôi giúp một tay. Không được sao?"

Âm thanh của Jarrett mang theo thấp thỏm khiến trái tim nhỏ bé của Thang Mộ run rẩy, sau đó nàng xông lên cầm bàn tay nhỏ bé của đệ đệ mình: "Đĩ nhiên có thể!"

"Ừm!" Jarrett gật đầu, ngay sau đó nghi ngờ nói, "Tỷ tỷ các người đang chế biến ma dược gì à?"

"Không." Thang Mộ cắn răng, "Thật ra thì đó không phải là ma dược, đó là sự phụ đệ làm cơm thành như vậy."

"." Jarrett bị 囧, một lát sau, hắn lặng lẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, "Kirsten gia gia không hồ là Dược Thánh, thật là lợi hại."

Kirsten: (nhóc con, lúc con khen ta sao không dám nhìn thẳng vào mắt của ta? Ta làm thức ăn lại thật sự kém như vậy sao?!)

Thừa dịp Kirsten ngây ngẩn, Thang Mộ quyết đoán đoạt lấy cái nồi kì quái chứa bột khí đang từ màu xanh lá chuyển thành bảy màu, đem chất lỏng quý dị bên trong "Ào" một tiếng đổ sạch.

"Canh mòng ảo của ta! ! !"

Thang Mộ mặt không thay đổi nhét cái bánh mì cứng như đá trên bàn vào trong miệng hắn, rồi sau đó đá một cú bên sườn, nhanh chóng làm cho hắn biến mất trước mắt mình.

"Như thế đó, để cho chúng ta bắt đầu lại đi!"

"." Jarrett nhìn chăm chú vào phương hướng sư phụ mình biến mất, sư phụ, xin người nén bi thương.

Trải qua một phen giầy vò, dưới sự nỗ lực của hai người cuối cùng bữa cơm trưa này cũng làm xong.

Nếu nói nỗ lực đại khái là -- Thang Mộ rửa rau, Thang Mộ dọn món ăn, Thang Mộ chuẩn bị dọn bàn, Thang Mộ bung thức ăn lên bàn, Jarrett.
Nấu cơm.

Được rồi, bữa cơm này trên thực tế chính là Jarrett làm.

Thang Mộ nhìn chăm chú vào đệ đệ đang đứng trên ghế đầu hầm canh, bi thương trong lòng chảy ngược thành sông, đệ đệ rất có năng lực cũng là một loại đã kích không hề đối với làm người là gia trưởng nhà, nhìn đi, tên Kirsten này không phải bởi vì đã kích quá độ mà rúc vào Tinh Vân châu không chịu đi ra sao?

Chỉ là, tay nghề Jarrett, thật đúng là ngon a.

"Mùi thật là thơm."

"." x2

Tại sao hai người lại kinh ngạc, đương nhiên là vì âm thanh này cũng không phải là một trong hai người người phát ra.

Kirsten thì đang trong ở Tinh Vân châu, đây cũng không phải là âm thanh của Loli tóc xanh, như vậy.

"Không được!" Gần như là đồng thời, Thang Mộ và Jerry cùng kêu lên.

Thang Mộ hành động tương đối nhanh chóng, vội vàng chạy khỏi phòng bếp thẳng tới phòng khách, rồi sau đó đã nhìn thấy, một vật thể màu hồng đang bước hụt cầu thang, từ không trung lặn lộn rơi xuống.

= Ⅲ = trong lòng Thang Mộ đã bày ra cái nét mặt này, rồi trực tiếp phóng ra kỹ năng, mới rút cuộc tiếp được cô gái trước khi lặn xuống đất.

Hai tay ôm thiếu nữ kiểu công chúa đứng ở trên bậc thang, Thang Mộ nhìn chăm chú lên bộ ngực bởi vì kinh sợ đang kịch liệt phản phòng của đối phương, cảm thấy áp lực hơi lớn.

"A, cảm, cảm ơn cô." Serena mười tư chưa tỉnh hồn vỗ vỗ ngực, hành động này thành công kéo thù hận cho cô nàng lần nữa.

Hình như thiếu nữ mơ hồ nhạy cảm phát hiện ra, rất nhanh bắt đầu nói xin lỗi: "Cái đó. Xin lỗi, gây cho cô thêm phiền toái rồi."

"Không sao." Cũng không thể nói "Em thật muốn cảm tạ ta thì hãy cất chỗ đó đi" chứ?

"Cái đó."

"Tỷ tỷ, có thể ăn cơm." Jarrett đứng ở giữa phòng khách, ngẩng đầu nhìn hai người trên bậc thang, có vẻ là vì có người xa lạ, âm thanh nghe cực kỳ trầm ổn.

"À?" Thang Mộ vì biểu hiện của Jarrett mà khẽ sững sốt một chút, ngay sau đó phản ứng kịp, cô bé này hình như là đối tượng hấn "Vừa thấy đã yêu", hấn tỏ vẻ đàn ông một chút cũng là rất bình thường, loại thời điểm này, làm một vị tỷ tỷ, coi như nửa lòng chưa xót cũng phải giúp đệ đệ mình duy trì mặt mũi, vì vậy gật đầu nói, "Tốt."

Rồi sau đó nhìn về phía cô gái, nhiệt tình đề cử nói: "Đệ đệ nhà ta tay nghề rất tốt, như thế nào? Có muốn ném thử hay không?"

"Éc." Serena chưa trả lời, bụng của nàng lại kêu "Ừng ực" một tiếng, trong nháy mắt nàng đỏ bừng cả mặt, cúi đầu hai tay đỡ đỡ lấy gọng kính, nhỏ giọng nói, "Vây, cái kia, liền gây phiền toái các người."

"Không khách khí."

Bởi vì thật sự không yên lòng hành động của cô bé, Thang Mộ hết sức thoải mái mà lộn mèo hai cái vừng vàng rơi xuống đất, rồi sau đó buông cô bé trong tay ra, đang chuẩn bị nói gì đó, lại nghe một âm thanh lạnh nhạt truyền đến.

"Cơm trưa, chuẩn bị xong chưa?"

Thật là hoa đào tới một đóa lại một đóa!

Thang Mộ vô cùng muốn nhìn trộm kịch bản của Ngựa đực Đại thần, mới vào thành ngày thứ nhất, mười tư tam vô và mười tư ngậy thơ cụ cũng xuất hiện, sau còn có loại gì nữa. Cảm giác mong đợi tốt đẹp này là chuyện gì xảy ra?

"Ừ, đã xong hết rồi."

Sau chính là thời gian dùng cơm.

Bốn người ngồi quanh ở bàn ăn dài, Thang Mộ cùng Jarrett một bên, hai muội từ một bên.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí lắng đọng xuống.

Thang Mộ cảm thấy mình cần phải làm gì đó lúc này.

Vì vậy nàng mở miệng: "Lại nói, chúng ta hình như cũng còn không biết tên của nhau, tự giới thiệu một chút, ta tên là. Khụ, Kate, bên cạnh là đệ đệ ta, Jarrett." Loại thời điểm này, không thể không lấy tên tiếng Anh ra dùng, Kate gì đó mặc dù thô thiển một chút, nhưng dù sao cũng tốt hơn Tom mà!

"Mọi người khỏe, ta tên là Serena." Thiếu nữ hồng nhạt vội vàng trả lời.

Rồi sau đó, tầm mắt ba người rơi vào trên người loli tóc xanh.

Không thể không nói, công lực lạnh nhạt của đôi phương thật sự là luyện vô cùng tốt, dưới ánh mắt tha thiết như vậy lại có thể Bất Động Như Sơn, chậm rãi uống canh từng hớp từng hớp một.

Không khí, lần nữa lại chán ngắt.

Thần làm nóng không khí - Thang Mộ lại bắt đầu đi lên tiếng lần nữa: "Vị tiểu muội muội này, em tên gì vậy?"

"Các người chưa cần thiết phải biết."

"."

Cô gái, em đi lầm đường rồi! Em chỉ là tam vô nhá! Chớ nên bước trên con đường cao quý lãnh diễm chứ, khôn kiếp!

"Nhưng mà, nói như vậy, lúc chúng ta gọi em không phải cực kỳ không tiện sao?" Thang Mộ cố gắng lần cuối cùng.

Những lời này hình như có tác dụng, Loli đang cầm cái muỗng trong tay dừng lại một chút, ngay sau đó như không có việc gì uống một hớp canh, mới lạnh nhạt đáp lại nói: "YSasi."

"YSasi sao? Tên rất dễ nghe." Cách thức khen ngợi tiêu chuẩn! Khi đôi phương hoàn toàn không có chỗ nào để khen, thì liền khen tên đi! Dĩ nhiên, đối với Thang Mộ mà nói, nếu có người khen tên của nàng, nàng nhất định sẽ đánh cho đối phương mẹ cũng nhìn không ra.

"Ta biết."

"." Đây rốt cuộc là tự tin hay là tự luyện đây?

Đến giờ phút này, Thang Mộ đã rõ ràng, cùng vị Loli chán ngắt này nói chuyện, không thể nghi ngờ sẽ làm không khí càng chạy như điên theo phương hướng hồng бет cho đến tận tầng cuối cùng của địa ngục .

Vì vậy, nàng quả quyết dời đi mục tiêu.

"Serena, em là học sinh học viện Farrell sao?"

"Ừ, đúng vậy."

Tin tức tốt!

Thang Mộ lên tinh thần hỏi tiếp: "Như vậy, xin hỏi em có nghe nói một người tên là Liz chưa? Cô bé mới nhập học năm nay."

"Liz sao?" Serena nghiêng đầu, sau khi suy tư một hồi, lắc đầu một cái, "Xin lỗi, em chưa từng nghe nói."

"Như vậy à." Thang Mộ hơi thất vọng, nhưng dù sao trường học lớn như vậy, có người không biết Liz là rất chuyện bình thường, cho nên rất nhanh lại lên tinh thần, tiếp tục hỏi, "Học sinh các em không phải có thể xin giáo sư ra ngoài sao? Tại sao em còn muốn lén lút trốn ra?"

"A, bị phát hiện rồi." Serena xấu hổ đỏ mặt, mới hồi đáp, "Em muốn tham gia Dong Binh Đoàn (lính đánh thuê), nhưng không được cho phép, cho nên."

"Dong Binh Đoàn?"

"Là vì đột chọn lựa người ký kết ước với "Thế giới thư" lần này sao? "Mở miệng chính là người vẫn không thèm nói chuyện YSasi .

Nhưng nàng thật sự là "[*]Bất Minh Tắc Dĩ, Nhất Minh Kinh Nhân" , tin tức này thành công làm những người khác lộ ra vẻ kinh ngạc.

[*]Bất Minh Tắc Dĩ, Nhất Minh Kinh Nhân: Không lên tiếng thì thôi, gáy lên một tiếng ai nấy đều kinh ngạc. Ý nghĩa: Bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến người ta kinh ngạc.

"Ah? Làm sao cậu biết? Tin tức này nên còn chưa có công bố ra đâu."

YSasi quét mắt nhìn Serena, giọng điệu không hề dao động trả lời: "Người đã có thể biết, ta đương nhiên cũng có thể biết."

"Nhưng"

"Chờ một chút." Thang Mộ giờ tay lên, "Xin hỏi đợt chọn lựa Khế Ước Giả theo lời các em, rốt cuộc là chuyện gì?"

Tình tiết này. Hoàn toàn chưa nghe nói qua nha!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bốn người, chính là vừa vặn.

Trải qua sự giải thích của Serena, ngọn nguồn mọi chuyện đại khái là như vậy.

Bởi vì nhân số tràn vào thành Kermit không ngừng gia tăng, trị an trở nên rất kém, tình trạng rối loạn trở nên nhiều hơn, bao nhiêu người bởi vì một câu nói thậm chí một cái ánh mắt liền ra tay, phá hủy nhà cửa hủy đi tường thành xung quanh, đáng thương đội giữ trật tự đô thị, không đúng, là đội bảo vệ thành, có phân nửa người là vì bị tấn công nên bị thương, còn phân nửa người còn lại là bởi vì liên tục làm thêm giờ nên cũng nhanh chóng ngã xuống.

Dưới tình hình ác liệt như thế, vì không ngừng bỏ tiền ra tu sửa, tiền chữa bệnh và tiền làm thêm giờ, Thành chủ vuốt ví tiền xẹp lép của mình liền nổi giận, vì vậy, hấn đi cáo trạng.

Không sai, ở trong thành này trâu nhất cũng không phải là hấn, là học viện Farrell, ít nhất thì ở học viện khác cũng không có Đại Ma đạo sư trấn giữ.

Đại Ma Pháp Sư là cái khái niệm gì? Nhìn một chút về phân cấp Ma Pháp Sư ở thế giới này cũng biết, phân từ thấp đến cao chia ra làm: Ma Pháp Học Đồ -- Sơ Cấp ma pháp sư -- Trung Cấp ma pháp sư -- Cao cấp ma pháp sư -- Ma Đạo Sư -- Đại Ma đạo sư -- Thánh Ma Đạo Sư, đi lên nữa chính là Pháp Thánh, không sai, chính là cấp bậc của Kirsten, đi lên nữa, từ xưa đến nay chỉ có một người, chính là nguyên chủ nhân của "Thế giới thư", Pháp Thần Augusta Knox.

Từ trên nhìn xuống, Đại Ma đạo sư mới đứng hàng thứ tư, hình như cũng không được trâu lắm, nhưng nếu người nào dám nói như vậy ở trên đường, nhất định sẽ bị khinh bỉ đến chết.

Bản thân người có thể tu Luyện Ma pháp cũng không nhiều, mà trong đó có thể trở thành là Ma Pháp Sư chính thức đã ít lại càng ít, có vài người tu luyện cả đời cũng không đạt tới trình độ của Jarrett hiện tại kia, như vậy có thể thấy được, đây chính là một kết cấu Kim Tự Tháp, càng đi lên nhân số càng ít, mà một Đại Ma đạo sư thì tương đương với vũ khí nguyên tử ở hiện đại, một quốc gia có thể có một cái trấn giữ, không thể nghi ngờ chính là một loại uy hiếp không lồ.

Huống chi, trấn giữ ở học viện Farrell còn không chỉ có một vị Đại Ma đạo sư.

Cho nên, Thành Chủ Đại Nhân không đi tìm bọn họ làm chỗ dựa còn có thể đi tìm người nào?

Ở đây không bàn về hành động giống như "Ở bên ngoài đánh nhau thua thì khóc lóc đi tìm cha mẹ giúp mình báo thù" mắt mặt đến cỡ nào, dù sao Thành chủ vẫn là thuận lợi đạt được nhận thức chung cùng ban lãnh đạo cấp cao của học viện-- tình huống này phải được giải quyết!

Thành chủ thật ra là con riêng của viện trưởng?

Không không không, không thể nói như vậy, dù là thật cũng không thể nói lung tung!

Bởi vì học viện Farrell có địa vị siêu việt, cho nên cho dù "Thế giới thư" còn chưa chân chính xuất hiện, không ít người vẫn phán đoán như cũ rằng bên trong học viện có đầu mối hoặc là căn bản cho rằng nó đang ở trong học viện, vì vậy mỗi ngày không biết bao nhiêu mật thám cả gan dò xét ngày đêm, mặc dù bản thân hệ thống phòng ngự học viện cũng không phải là ngồi không, nhưng là cũng không chịu được loại phiền toái này, đánh người cũng đánh đến phiền não, nhóm giáo sư đều bày tỏ kháng nghị, bọn họ mãnh liệt yêu cầu tăng lương gấp ba!

Ở tại áp lực cực lớn này, phương pháp giải quyết đúng thời cơ mà sinh ra.

Muốn lấy được "Thế giới thư" ư, nó đang ở cuối Đại Hải Trình, đi đi, của cái trần quý nhất toàn thế giới đều là ở chỗ đó!

Những lời này. Đương nhiên là không dùng được, trừ một số ít kẻ ngu, không thực sự có người sau khi nghe xong sẽ hứng thú bùng bùng chạy lên thuyền, mơ ước lấy được Thế giới thư trở thành Vua Hải Tặc.

Vì vậy, vòng đấu loại bắt đầu.

"Cho nên, em cũng muốn tham gia thi đấu?" Nói đến đây, Thang Mộ rốt cuộc biết rõ tất cả ngọn nguồn.

"Ừ, em đã thông qua cuộc tranh tài kiểm tra thực lực của mình." Serena đẩy mắt kiếng một cái, đỏ mặt gật đầu, "Nhưng mà Sư phụ hình như không yên tâm em, cho nên."

Cho nên liền len lén chạy ra ngoài tìm đồng đội sao?

Thang Mộ đột nhiên cảm thấy sư phụ cô gái này thật rất sáng suốt.

"Dong Binh Đoàn là bốn người một đội à." Thang Mộ sờ cằm, tính cả nàng và Jarrett mới hai người, Kirsten bay bay căn bản không phải một thực thể, như vậy, đội bọn họ vẫn là thiếu. Hai người?

Đây thật là làm cho người ta phiền não.

Dựa theo quy định, nhân số có thể ít lại nhưng không thể nhiều hơn, cho nên hai người cũng là có thể dự thi, nhưng mà không thể nghỉ ngơi khi thật sự chống lại tổ bốn người sẽ rất vất vả.

Nói cho cùng, đây chính là một âm mưu.

Ai cũng không thể đảm bảo rằng tham gia thi đấu là có được "Thế giới thư", nhưng tất cả mọi người tin tưởng một điểm -- vũ khí mạnh nhất, kẻ mạnh thì có được.

Giống như trong truyền thuyết, Thế giới thư sẽ tự mình lựa chọn chủ nhân, muốn có được sự đồng ý của nó, trước hết trước chứng minh thực lực của mình trước mặt mọi người thôi.

Dĩ nhiên, nếu như Thế giới thư cuối cùng vẫn lựa chọn những Đại Ma đạo sư kia thì ai cũng hết cách rồi, dù sao cũng không có ai là đối thủ bọn họ, nhưng mà, ít nhất như bây giờ có thể lấy được một cơ hội lộ diện trước mặt công chúng, coi như nửa đường thua trận mất, chí ít thì về sau tìm việc làm cũng dễ hơn mà. (Đây là ý tưởng của Thang Mộ, không cần nghi ngờ).

Quan trọng nhất là, bạo lực ra cường quyền.

Hoặc là nghe lời, hoặc là cắt, hai cái đều không chọn thì chờ chết đi.

Không nghi ngờ chút nào, phần lớn mọi người sẽ chọn cái thứ nhất, coi như biết rõ cái gọi là Đấu loại này chỉ là thông qua phương thức so tài để cho bọn họ tiêu đốt tinh lực dư thừa hay là để duy trì trật tự thành Kermit thì đã làm sao chứ, (nhân tiện, phạm là người ghi danh tham gia thi đấu, vô luận thắng bại, trước khi tất cả kết thúc, ở trong thành không được lên lút xảy ra bất kỳ hình thức đánh nhau nào, nếu không nhẹ thì hủy bỏ tư cách, nặng thì trực tiếp ném thử trừng phạt của Đại ma đạo sư), những Đại Ma đạo sư kia sẽ không thêm nề mặt đem bọn họ, toàn bộ đập chết đã là vô cùng may mắn rồi.

"Cái đó, em là nói." Serena cúi đầu nhìn xuống ngón tay mình, âm thanh nho nhỏ nói: "Chỗ chúng ta không phải là bốn người sao? Nếu như các người đồng ý, chúng ta vừa vặn có thể xây dựng một Dong Binh Đoàn."

Cái này chẳng lẽ chính là Phó bản Ngựa đực trong truyền thuyết?

Cảm giác mình đã hiểu ra gì đó, Thang Mộ quyết đoán mở Kênh trò chuyện mật trong hình thức Pt (Party - tổ đội) ra.

【 Jerry, đệ cảm thấy chủ ý này của Serenanhư thế nào? 】

Jarrett trầm ngâm trong chốc lát, rồi mới hồi đáp.

【 Đệ cảm thấy có thể được, dù sao, ở thành thị này ai cũng là người xa lạ. 】 Hơn nữa mặc dù thân phận của các nàng không rõ ràng, nhưng hẳn xác thực không cảm nhận được bất kỳ địch ý nào.

【 Tỷ tỷ thấy thế nào? 】

【 Ta cảm thấy vậy cũng ổn, hơn nữa hai cô gái này đều không đơn giản, Serena mặc dù mới mười ba tuổi, nhưng đã là Ma Pháp Sư chính thức giống như em, về phần Ysasi, ta cũng không thấy rõ sâu cạn, nhưng mà hôm nay nàng thi triển tài năng kia quả thực lợi hại. 】

【 】 Vừa nghĩ tới cảnh tượng y hệt con ác mộng kia, Jarrett đổ mồ hôi hột, không phải hấn nhất gan, mà là dù với bất kỳ người đàn ông nào mà nói, thấy loại chuyện đó thì tuyệt đối sẽ lưu lại bóng ma trong lòng.

Được đệ đệ đồng ý, Thang Mộ quả quyết lên tiếng nói: "Ta đồng ý."

Jarrett cũng thuận theo, nhè nhẹ gật đầu: "Ta cũng đồng ý."

Như vậy, cuối cùng.

"Đồng ý."

Vốn còn cho là phải mất một phen công phu để thuyết phục Ysasi, kết quả nàng ta lại quả quyết bỏ phiếu tán thành như vậy, điều này làm cho Thang Mộ mất một lúc thậm chí có chút không biết theo ai.

Ánh mắt quý dị của nàng rất nhanh nghênh đón cái thoáng nhìn đầy lạnh nhạt của đối phương cùng với một câu nói với hàn khí quây bốn phía: "Có nghi vấn?"

". Không, không có." Thang Mộ quả quyết lắc đầu, "Nhưng nếu chúng ta hợp thành đội rồi, có phải nên nói ra sở trường của mình không? Đầu tiên bắt đầu từ ta đi, ta là cung thủ, sở trường. Bắn tên thôi." Trong lòng nàng nước mắt rơi đầy mặt mà phát hiện ra, mình lại không có cách nào để giới thiệu một cách rõ ràng những thứ kỹ năng trong hệ thống vốn không phù hợp với thể giới này của mình.

Cũng may những người khác hình như cũng không để ý điểm này.

"Ta là một Sơ Cấp ma pháp sư." Cô bé Serena ngay sau đó nói, "Mặc dù mới mới vừa lên cấp, nhưng ta sẽ cố gắng không kéo chân mọi người!"-- cái này không phải cũng tương đương như không nói gì sao?

"Kiếm sĩ"-- vị này thì đơn giản hơn, hơn nữa. Bằng với chiều cao cùng hình thể của Loli này, hoàn toàn không giống như kiếm sĩ được không hả!

"Ta là một Ma Pháp Học Đồ." Jarrett nói như thế.

Ah? Jarrett hán. giờ phút này Thang Mộ vô cùng may mắn mình là một tên mặt than, nếu không phải vậy, chỉ vẻ mặt nàng hình như cũng đủ để phơi bày lời nói dối của đệ đệ mình, nhưng nàng phải, cho nên cho dù Jarrett nói dối vẫn an an toàn toàn ngồi như cũ.

"Thật sự là quá tốt." Serena vỗ vỗ bộ ngực 〇〇, sóng lớn mãnh liệt mà cười lên, "Không ngờ vừa ra ngoài liền tìm được đội ngũ, thật là quá may mắn."

Thang Mộ yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác, nàng cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy!

"Như vậy, em phải đi về."

"A? Giờ về luôn sao?" Thang Mộ kinh ngạc nhìn về phía Serena.

"Ừ." Serena xấu hổ gật gật đầu, "Mặc dù thật ngại quá, nhưng mà. Nếu em mà sẽ không về sớm, hình như sẽ mang đến phiền toái cho các người."

Cuối cùng là phiền toái gì, cô bé Serena không có nói.

Chỉ là, trong bản đồ địa phương, điểm sáng xanh biểu trưng của nàng đi tới đầu con phố cách đó không xa thì được đón nghênh đón bởi một nhóm lớn điểm sáng, rồi sau đó nàng bị vây ở chính giữa rồi đi.

Tiểu thư đại gia tộc sao?

Đây là kết luận cuối cùng của Thang Mộ.

Chỉ là cái này cũng không gây trở ngại gì, ba ngày sau bắt đầu ghi danh, Serena bảo đảm khi đó mình tuyệt đối xuất hiện ở hiện trường, cơ hội chung sống sau này còn nhiều, từ từ hiểu rõ cũng không muộn.

Vấn đề trước mắt là --

"Jerry, tại sao lúc đó đệ lại nói mình là ma pháp học đồ chứ?"

Đây là Thang Mộ trở về phòng, sau khi xác định không có bất kỳ trang bị thám thính nào, rồi tiến vào trong Tinh Vân châu hỏi câu hỏi đầu tiên.

"Là ta bảo thằng bé nói như vậy." Đã bị nàng rất lâu không để mắt đến Kirsten nói như thế.

"Ồi? Tại sao?"

Đối với vấn đề về phương diện ma pháp, Kirsten luôn chuyên nghiệp hơn so với nàng, cho nên Thang Mộ quyết tâm dò hỏi.

"Bởi vì, Jarrett mới chín tuổi, hơn nữa, hắn không phải đơn hệ, mà là ma pháp sư toàn hệ "

Sau khi suy tư một hồi, Thang Mộ có chút suy nghĩ gập đầu một cái: "Vậy liền coi là súng bắn chim đầu đàn trong truyền thuyết sao?" Quá xuất sắc đôi khi cũng là một loại phiền toái,.... tối thiểu trước khi Jarrett chưa đủ cường đại, sẽ có người ghen tỵ, căm thù hắn, phiền toái tự nhiên cũng sẽ tới không ít.

"." Kirsten đỡ trán, "Mặc dù ý tứ cũng không khác lắm, nhưng cô chẳng lẽ không có thể sử dụng câu ‘mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi(cây cao gió

cả)' ... sao?"

"." "Này này, tại thế giới tam quan hoàn toàn bất đồng này mà dùng thành ngữ Trung Quốc thì quá không khoa học rồi! ! !

"Đợi chút." Thang Mộ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm túc, "Lúc chúng ta nói chuyện, ông vẫn ở trong Tinh Vân châu chứ? Có thể nghe được đối thoại của chúng ta không kỳ quái, nhưng ông làm thế nào khiến Jerry nói ra câu nói kia đây?"

"Ah? Ta không có nói qua sao?" Kirsten nét mặt rất vô tội, "Jarrett làm kí chủ của Tinh Vân châu, nên có thể cùng ta trao đổi ý thức."

"."

Cho nên nói!

Khi nàng còn chưa mở được Kênh trò chuyện mật trong pt!

Giữa bọn họ cũng đã mở hình thức nói chuyện riêng rồi sao? !

Ngựa đực đại thần ông làm cái lông gì thế! ! !

Đây không phải là đây Jarrett nhà nàng đến con đường làm gay sao khốn kiếp! ! !

". "Này, cô bình tĩnh một chút, đây là nhà người ta đó!"

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Tên tuổi là rất quan trọng.

Có thể tỉnh táo mới là chuyện lạ đó! ! !

Lúc nàng còn đang vui vẻ cầm điện thoại cục gạch bự chẳng, người khác cũng đã dùng tới di động siêu mỏng rồi, loại cảm giác chênh lệch như nước sông so với nước biển đủ để ép điên mọi người không phải sao?

Quả nhiên, Gay là không cần phải tồn tại. Nghĩ như thế Thang Mộ hung hung dữ dữ nhìn Kirsten, bắt đầu nghiêm túc suy tính cơ hội đem đối phương cắt thành miếng.

Ánh mắt này khiến Kirsten kim lòng không được rùng mình vài cái, nước mắt rơi đầy mặt thành khăn khai báo: "Thật ra thì chúng ta chỉ trao đổi vài lần, phần lớn thời điểm chúng ta đều là dùng miếng nói chuyện."

Không thể không nói, sau khi ở chung lâu như vậy, Kirsten thật sự là vô cùng hiểu rõ đường đi lối về của não bộ Thang Mộ.

"Hơn nữa, ta còn có rất nhiều thứ còn chưa có dạy cho Jarrett."

"."

Kirsten thành công chột trúng điểm yếu của Thang Mộ, nói đơn giản là, trước mắt hắn còn nằm trong nhóm đạo cụ quan trọng, còn chưa bị Ngựa đực đại thần đưa về nhóm vật hy sinh đâu.

"Thật?"

"Thật!"

Hối hận vì chuyện đã phát sinh rồi là không có ý nghĩa, hiện tại phải làm là, ngăn chặn vĩnh viễn hiện tượng như vậy xảy ra lần nữa !

Như vậy, biện pháp duy nhất chỉ có -- Thang Mộ suy tư một lát, lặng lẽ điều động hệ thống tổ đội, cũng thêm Kirsten vào trong đội ngũ.

[Nghe được không?]

[! ! ! Cái này là.]

[Cũng coi là bí kỹ (tuyệt kỹ bí mật) của tộc ta đi, có thể giúp ba người chúng ta liên hệ với nhau, về sau muốn nói gì thì nói ở chỗ này đi.] Dù sao, sau này gặp người khác ngày càng nhiều, nàng và Jarrett không thể nào không chút kiêng kỵ trao đổi cùng với Kirsten giống như bây giờ nữa, vì phòng ngừa ông ta sẽ cùng đệ đệ nhà mình trao đổi mờ ám, đem Kirsten cùng vào đội ngũ là lựa chọn duy nhất.

Nói đi thì nói lại, khi nào Ngựa đực đại thần có thể cho cập nhật cho nàng kênh nói chuyện riêng chứ? !

[. Vậy cô còn nói ta, cô không phải cũng gạt ta lên lên lút lút trao đổi với Jarrett!]

[Dài dòng! Ta là tỷ tỷ của hần!]

[Ta là sư phụ hần!]

[Ông đã có thể cùng hần làm như vậy ngay từ đầu, ta nửa đường mới có thể, quá không công bằng!]

[.] Cho nên mới nói, nguyên nhân chân chính làm nàng tức giận là ở chỗ này sao?

Lại vì chuyện này mà ghen tỵ cái gì.

Kirsten sâu sắc cảm thấy, vẫn là không nên truy cứu chuyện này thì tốt hơn, sẽ kéo thấp chỉ số thông minh to lớn của hần .

[Kirsten gia gia, tỷ tỷ, các người đều chưa.] nghe được hai đại nhân gây gỗ ngây thơ như vậy, Jarrett cảm giác áp lực thật to lớn, nhưng bây giờ chính hần vẫn không rõ, nơi phát ra loại áp lực này thì ra là ở cảm giác về sự ưu việt khi áp đảo trí thông minh.

[Hừ, vì lợi ích của Jarrett, lần này thì miễn cưỡng tha thứ cho ông.]

[.] Loại sinh vật gọi là nữ nhân này, thật là quá đáng sợ! Vẫn là đồ đệ nhà hần tốt Không đứng chỗ nào rồi!

Lại không bàn về Kirsten gặp phải cảnh ngộ nguy cơ như thế nào, 3 ngày thoáng một cái đã qua. Trong thời gian này, giữa bọn họ, hai người một quý cùng một Lolì tóc xanh Ysasi , cũng chẳng có bao nhiêu trao đổi, đối phương ít nói là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác là chỉ xuất hiện lúc dùng cơm.

Mà trong lúc này, mặc dù Thang Mộ không có cách nào luyện cấp, nhưng Jarrett không chút nào buông lỏng tu luyện của mình.

Thời điểm hần trở thành Sơ Cấp ma pháp sư, bên trong Tinh Vân châu bắt đầu tự phát ra một chút biến hóa.

Đầu tiên, hần thành công mở ra phòng tu luyện tiếp theo, tỷ lệ lưu động thời gian nơi đó so với thế giới bên ngoài là 4: 1.

Tiếp theo, lúc hần trở thành Ma Pháp Sư chính thức, những không gian đóng ngày trước hiện tại cũng lần lượt mở ra, tỷ như phòng luyện ma được, tỷ như thư viện, tỷ như phòng súng vật [quả trứng chưa ấp lúc trước trước mắt để lại ở phòng này] vân vân.

Dựa theo cách nói của Kirsten, năm đó hần chính là dốc cạn gia sản để chinh đồn Tinh vân châu theo hướng thật trâu, còn tiếp tục như vậy, Thang Mộ cảm thấy Jarrett còn có thể làm ruộng ở bên trong.

Dĩ nhiên, đó vẫn là tương lai xa xôi.

Điểm mấu chốt trước mắt là -- phải giúp đệ đệ nhà nàng lấy được Thế giới thư!

Buổi sáng ngày thứ ba, ba người cùng đi ra cửa.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, ba người đều cùng nhau phủ thêm áo choàng đen, từ xa nhìn lại, giống như nhóm ba người xã hội đen.

Mới đầu Thang Mộ còn lo lắng trang phục mình như vậy có thể bị bỏ tù hay không, bởi vì lúc còn chưa có xuyên qua, nàng từng xem qua một cái tin tức như vậy trên web, 'một người đàn ông đáng thương bởi vì mùa đông đội cái mũ đen che mặt đi siêu thị kết quả bị người ta hành hung', nhưng vừa đến nơi ghi danh, trong nháy mắt nàng an tâm.

Vì sao?

Bởi vì toàn bộ đều là áo choàng á!

Xem ra tâm lý của mọi người cũng gần giống nhau, trước trận đấu bắt đầu thì giữ tinh thần giấu diếm sở trường.

"Các người đã tới rồi!"

Theo một tiếng gọi vui sướng, cô bé Serena mặc một bộ váy màu vàng chạy về phía bọn họ, theo động tác của nàng, khu vực không phù hợp với quy luật phát triển của thanh thiếu niên đập diu sóng lớn, thành công hấp dẫn ánh mắt mọi người .

Vì vậy, trong nháy mắt làm cho tổ đội của Thang Mộ bị chú ý.

[Cứ cảm thấy, vì loại lý do này mà bị chú ý có chút khó chịu nhỉ, ta có thể đánh người không?]

[Cô bình tĩnh một chút!]

[Tỷ tỷ, bình tĩnh!]

[Ta rất bình tĩnh, thật ra vừa rồi ta chỉ đùa thôi..]

[.]x2

"Ah? Sao mọi người đều mặc áo choàng?" Serena xoay một vòng quanh bọn họ, rồi sau đó chấp tay trước ngực bưng bĩnh hiểu ra, "Đây chính là đồng phục đội chúng ta sao? Ồi, xin lỗi, không nói để em chuẩn bị trước, làm sao bây giờ..... làm sao bây giờ."

Nhìn chăm chăm vào cô gái chỉ trong nháy mắt đã lã chã sắp khóc, Thang Mộ đột nhiên cảm thấy áp lực rất lớn, mặc dù thoát nhìn là rất [*]manh ..., nhưng làm đồng đội thật không sao chứ?

[*]Manh: 萌 : bắt nguồn dùng là từ “moe” (萌え) trong tiếng Nhật thường dùng cho những nv trong anime-manga, ý chỉ đối tượng được nhắc tới rất “yêu” (adorable, cute, lovely, etc...)

Vì vậy nàng yên lặng cõ áo choàng trên người xuống, đưa tới: "Nếu như em không ngại."

"A, sao không biết xấu hổ làm vậy được chứ."

"Không có việc gì, ta còn có rất nhiều cái giống nhau."

"Cám ơn, tỷ thật là một người tốt!" Serena mừng rỡ nhận lấy áo choàng khoác lên người.

"." Loại cảm giác bị phát "Thẻ người tốt" đầy trống vắng này là chuyện gì xảy ra?

Tiếp đó, một màn kích thích người hơn nữa xuất hiện.

Những người đàn ông vốn đang dùng ánh mắt nhiệt liệt nhìn chăm chăm bọn họ, lúc Thang Mộ vì đưa áo choàng cho Serena mà để lộ ra thân hình thì, đều lộ vẻ mặt thất vọng rồi rút xoay đầu đi.

[Ta đột nhiên thật muốn đại khai sát giới làm sao bây giờ?]

[.]

[Phốc!]

[Kirsten gia gia dừng tay! Đừng nữa kích thích tỷ tỷ nữa!]

[Kirsten, ông chờ đó cho ta, trở về sẽ tính sổ với ông sau!]

[. Đây! Hiện tại nhận sai có được không?]

[Jarrett cứu mạng!]

[Khụ. Thật ra thì, đệ cảm thấy như tỷ tỷ mới là tốt nhất.]

[.] đệ đệ nhà nàng nói nàng là dịu dàng nhất, thiện lương nhất, xinh đẹp nhất, hiền thực nhất, thông minh nhất, đáng yêu nhất, tốt nhất! ! !

Vốn là cả người đang tản ra hơi thở âm u, Thang Mộ giống như cây khô hồi xuân, cao thấp toàn thân tản ra khí tràng vô cùng ấm áp .

Nếu nói vỏ quýt dày có móng tay nhọn, đại khái như thế.

Lúc nhân viên tới càng lúc càng nhiều, ghi danh cũng chính thức bắt đầu, dĩ nhiên, mỗi đội ngũ phải nộp một trăm đồng vàng tiền ghi danh.

[Thật không hổ là trong thành, vật giá cũng đắt hơn nhiều so ở nông thôn]

Thang Mộ cảm khái tự đáy lòng nói.

[Ta xem lần này người tổ chức tám phần là kiếm bọn.]

Không thể không nói, Kirsten lại tìm đúng trọng điểm rồi.

Thành chủ xác thực dùng phương thức như thế kiếm về không ít tiền, mặc dù phải phân một phần cho học viện Farrell, nhưng kể cả trừ phần bồi thường cho khoản làm co rút ví tiền lúc trước, số tiền tới tay hân vẫn còn dư dả.

Không chỉ có tiền ghi danh, còn có vé vào cửa xem so tài, tiền đánh cược. v.v.v....., Thành chủ nhìn tới viễn cảnh xinh đẹp trước mắt, kim lòng không được lộ ra nụ cười đầy khe rãnh ngang dọc giống như Cúc Hoa nở rộ, cuộc sống thật là quá tốt đẹp!

Lại không bàn về cuộc sống của hần tốt đẹp hay không, trước mắt mấy người Thang Mộ đang gặp phải một nguy cơ to lớn.

"Dong Bình Đoàn lại muốn hỏi tên đội ngũ!" Serena nhìn chăm chú vào quy tắc kinh hãi, "Sao, làm sao bây giờ? !"

"." Thang Mộ đồng kinh ngạc, "Em là nhân viên nội bộ lại không biết sao?"

[Cái này chẳng lẽ không phải là bình thường sao?] Kirsten yên lặng châm chọc.

[Dài dòng! Nếu ông biết tại sao không nhắc nhở chúng ta hả?]

[.] Ai biết các người lại có thể ngu ngốc như vậy.

[. Kirsten gia gia.] Jarett trúng đạn ngã xuống đất.

Vì vậy, chỉ vì tên đội ngũ đã có ba người ngã xuống, sau khi sững sờ trong chốc lát, Serena và Thang Mộ đồng thời dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía Loli Ysasi .

". Cái gì?"

"Này, em đặt cái tên nào chưa?"

". Û."

"Ah? Thật là có? Là cái gì là cái gì?"

Tóc xanh Loli mặt khả nghi đỏ lên, rồi sau đó hơi xoay qua, dùng giọng nói không giống bình thường, nho nhỏ trả lời: "Mi Mi, thế nào?"

"." x4

Ba người và một quý, mặt đồng thời biến thành ==>= 卐 =

Thật lâu, Thang Mộ mới phục lại hồi tinh thần, khoe miệng co quắp, hỏi "Xin hỏi, Cái tên êm tai. như thế, em là thế nào có được?"

"Mèo, rất đáng yêu."

"." Này!

Cũng bởi vì người thích mèo thì liền làm ra loại chuyện không chịu trách nhiệm này sao?

Tưởng tượng, chờ lúc bọn họ ra sân, tất cả người xem hô to "Mi mi!" "Mi Mi đến rồi!" "Là Mi mi aaa!", cũng quá mất mặt đi!

Có dám giỡn mặt thêm chút nữa hay không?

Thang Mộ quyết định không nhìn nàng, vì vậy nàng căn cứ nguyên tắc "Lady first", dứt khoát nhìn về phía Serena: "Em cảm thấy tên gì hay?"

"A? Để em suy nghĩ nha." Serena muội từ chống cằm suy tư chốc lát, đột nhiên nghiêng đầu làm một động tác đáng yêu là giơ lên một ngón tay, "Pinky thì như thế nào? Vừa nghe cũng rất đáng yêu."

"." Thang Mộ học máu.

Chớ bởi vì em có mái tóc màu hồng, màu mắt cũng hồng, lần đầu tiên ra trận mặc váy màu hồng, thì liền lấy tên Pinky như vậy chứ!

Còn không bằng Mi Mi Không đúng, hai cái tên đều là tệ hại như nhau!

"Lại nói, Ysasi, hợp tên của chúng ta đặt lại thật đáng yêu nhì, Pinky MiMi. Đúng không?"

". Û."

"." Loại thời điểm này người đỏ mặt cái quý gì! Rõ ràng là tam vô Loli mà, xin đừng dễ dàng phá hư hình tượng của mình chứ!

Nàng, nàng nàng nàng nàng tuyệt đối sẽ không để đệ đệ mình mang cái tên mất mặt như vậy ra trận đâu, tuyệt đối sẽ không!

Có vẻ là khí thế phủ định của nàng quá mức mạnh mẽ, cho nên tới Serena muội từ ngây ngô như thế đều cũng nhận ra không ổn, liền hỏi: "Như vậy, Kate, tỷ cảm thấy lấy cái tên gì mới tốt?"

"Hừ hừ" Thang Mộ phát ra hai tiếng cười lạnh, "Dùng một cái tên khí phách một chút là được rồi."

"Chẳng hạn là?"

"[*]Uy Phách thiên nè, Cự Vô Phách nè, Thiết Phách vương, Hiên Viên Phách Thiên nè... Như thế nào?" Khí phách cỡ nào chứ!

[*]Hình như là tên mấy con robot trong phim hoạt hình Transformer: BEAST WARS. Mình gà không tìm được là gì.

= Ⅲ = <= nét mặt của tất cả mọi người lần nữa biến thành như vậy.

[Tên cô đặt không tìm cái gì ngoại trừ Phách Thiên được chứ?! Hơn nữa hình như xâm nhập vào cái gì đó kỳ quái.]

[Dài dòng! Ông là nhược thụ sao có thể lĩnh hội được tâm lý của cường công ta!]

[.]

[Kirsten gia gia, cường công cùng nhược thụ là cái gì?]

[. Jerry mới vừa rồi em không nghe được cái gì hết! ! !]

[Nhưng.]

[A a a a a tỷ tỷ đệ sai lầm rồi, làm ơn, đệ thật là không nghe được gì hết! ! !]

[. Tốt rồi.]

"Quả nhiên, vẫn là Pinky MiMi được rồi."

"Long Phách Thiên!"

". Jerry, đệ cảm thấy thế nào?"

"."

Nam chủ bé bỏng của chúng ta, lần đầu tiên nhận được tầm mắt nóng rực của ba cô gái.

Hôm nay Jarrett, cảm giác áp lực rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Lòng tự trọng của nữ nhân phải giữ gìn thật tốt.

“Jarrett, đệ thấy sao?”

Tầm mắt tỷ tỷ nhà hần thực nóng rực.

“Quả nhiên, có vẻ là Pinky Mi mi được rồi?”

Selena tiểu thư, xin đừng đem mặt sếp tôi gần như vậy.

“.....” Nhìn chăm chăm

Sát khí của Ysasi tiểu thư, thật nặng!

Kirsten gia gia, hiện tại hần rốt cuộc nên làm như thế nào.....

Cho dù vẫn tỏ vẻ là tiểu đại nhân, bởi vì điều kiện thân thể hạn chế, Jarrett vẫn là một trai tân tiêu chuẩn, mới tình đầu còn chưa có, càng miễn bàn là, suốt trong cuộc sống hần từng trải qua vẫn chỉ được giáo dục bởi tỷ tỷ nhà mình - người “Không hề bước đi trên con đường tầm thường”, tuy rằng sư phó nhà mình nhiều lần nói rằng “Nữ nhân trên thế giới có rất nhiều loại, tỷ tỷ con chính là loại không ổn nhất!”, nhưng mà, hiện tại hần thấy rằng, kỳ thật tỷ tỷ hần thật sự còn rất bình thường, ít nhất, thời điểm nâng uy hiếp người khác, biểu tình thực bình tĩnh, không cười đến kinh dị hoặc là phát ra sát khí.....

Được rồi, Jarrett đã tạm thời quên mất sự thật là tỷ tỷ nhà mình mặt than.

Quả nhiên con gái thực đáng sợ!

Nếu Thang Mộ biết đệ đệ nhà mình không cẩn thận đã hơi rẽ sang phương hướng có một chút cong cong không biết tên, khẳng định sẽ dùng cung tiễn mổ bụng ngay tại chỗ, cũng may, nàng cũng không biết.

[Kirsten gia gia, con nên làm thế nào bây giờ.....] chút bất tri bất giác, Jarrett lại tiến nhập kênh trò chuyện riêng với sư phó nhà mình, lời nói này cũng không thể đề tỷ tỷ nhà mình nghe được.

【 Jarrett, đây là thách thức đối với nhân sinh của con, tự mình hảo hảo suy nghĩ đi.】 Kirsten giả vờ suy nghĩ sâu xa, giả chết, mới không phải vì hắn không biết đâu! Hắn mới không phải đang ghen tị vì nhân duyên với con gái của Jarrett tốt hơn hắn đâu! Hắn mới không phải vì bị tổn thương mà cố chấp theo đuổi cảnh giới vô tình, quên đi duyên ái đâu! Hắn thật sự là đang thử thách đồ đệ nhà mình!

【 Con muốn nói cho tỷ tỷ.】

【 A?】

【 Sư phụ người lại trao đổi ý thức với con.】

【..... Đây!】 Ngay cả Gia Gia cũng không kêu, trực tiếp kêu sư phụ, không ổn rồi, thằng nhóc này đã tự sa ngã đến mức [*]Vò đã mẻ lại sút kéo hẳn xuống nước!

[*]Vò đã mẻ lại sút: Nghĩa đen: Bình sút chẳng cần giữ gìn, nghĩa bóng: chỉ những thứ/chuyện/sự việc đã bị hư, hỏng rồi thì không cần để ý nữa, mặc kệ nó phát triển ra sao thì ra.

Ai? Là ai? Là ai đem đồ đệ nhà hắn giáo dục thành như bây giờ?

Uy hiệp sư phụ hà, thật sự là..... Không có cách nào mà. TaT

【Loại thời điểm này, đồng ý với ai, không đồng ý với ai cũng đều là không đúng, cho nên!】

【 Cho nên?】

【 Cho nên con cứ nói “Đều tốt” đi!】

Vì thế Jarrett biết nghe lời phải trả lời: “Ta cảm thấy, đều không sai.”

“.....” Thang Mộ khỏe mắt rung rung, tuy rằng đệ đệ nhà mình kéo tăng độ hảo cảm của các cô gái như vậy tốt lắm, nhưng loại cảm giác tiêu điều như sắp bị vứt bỏ này..... Làm chưa xót lòng người.

“.....” Thằng nhóc này, cùng chưa nói có cái gì khác nhau? Ysasi thực bất mãn.

“.....” Quả nhiên vẫn là dùng Pinky Mimi đi, hoặc là Pink Mimi cũng không sai. Selena không còn ở tình huống đó nữa rồi.

Jarrett miễn cảm phát hiện không khí vi diệu giờ phút này, rồi sau đó cảm thấy..... Chính mình tựa hồ bị lừa gạt -- Kirsten gia gia, kỳ thật người căn bản cũng không hiểu nữ nhân đi?

Bất quá hắn hết sức đạo đức, không hỏi ra những lời này.

Tuy rằng còn không hiểu rõ được, nhưng theo trực giác của hắn, một khi nói ra những lời này, sẽ vĩnh viễn tạo ra tổn thương hủy diệt đối với Kirsten.

Tóm lại, nếu Kirsten gia gia đã đề nghị thì cứ mặc kệ mà dùng, loại này thời điểm, vẫn là nói ra ý tưởng thật sự đi.

“Các người cảm thấy, Sư Linh như thế nào?”

“Sư Linh? Nghe ra có vẻ rất lợi hại.” Selena thì thảo luận lại từ này, “Có hàm nghĩa gì ở trong này sao?”

“Không biết các người có nghe nói qua Sư Linh thảo chưa, tên như ý nghĩa, lúc mới lớn thì hoa của nó có màu sắc giống lông sư tử, nhưng ở thời kỳ trưởng thành thì màu sắc đó hoa sẽ biến thành màu hồng nhạt, đó là dấu hiệu nó có thể hái được, mà sở dĩ gọi là Sư Linh là vì khi gió thổi qua nó sẽ phát ra âm thanh tiếng chuông độc đáo, loại thanh âm này giống với tiếng chuông mèo, hơn nữa dùng nó điều chế được tễ sẽ được một loại ma dược rất nổi tiếng ‘Cuồng bạo được tễ’, sau khi uống nó thì nhảy mất sẽ tăng cường sức mạnh mười phần thậm chí còn nhiều hơn.”

“Cho nên nói,” Thang Mộ sờ cằm, bất kể Sư Linh xuất hiện ở thế giới khác lại có cái tên văn học đặc sắc như vậy có bao nhiêu quý dị, nhưng mà, chỉ cần là đệ đệ nhà nàng, thì đều là tốt, “Có liên quan tới màu hồng nhạt, có mèo con, còn thực khí phách, tên rất hay.”

“Nghe ra thực không sai.” Selena đồng dạng gật đầu.

“Miêu linh.....” Mèo con.....

“Tốt, liền quyết định như vậy đi!”

Vì thế, tên đội ngũ rút cục cũng quyết định rồi.

Sau, Kirsten tán thưởng đồ đồ nhà hân.

【Nhóc con cũng thật giỏi nha, màu sắc Sur Linh thảo lúc trưởng thành nói là giống màu hồng nhạt, không bằng nói càng giống với màu tím đi, hơn nữa nó phát ra thanh âm thật đúng là tiếng chuông, nhưng tiếng chuông mèo..... Tiếng chuông nào cũng như thế nhỉ? Con gọi là miêu linh (chuông treo ở cổ con mèo) cũng có thể, nói là cầu linh cũng được, từ đầu tới đuôi, thì chỉ miễn cưỡng thỏa mãn điều kiện của tỷ tỷ con thôi.】

【Không sao cả, Kirsten gia gia.】

【Hả?】

【Dù sao loại thảo dược này hiện tại đã rất thưa thớt đến sắp tuyệt chủng, người biết được như vậy để kể lại chỉ có người mà thôi.】

【... ..】 Chút bất tri bất giác, nhóc con này đã tiến hóa đến mức độ này rồi..... Kirsten sâu sắc cảm thấy mình già đi, là tâm già đi, không phải nói về mặt như bông hoa cúc của hân hiện giờ già đi đâu!

Dù sao đi nữa, cuối cùng tiểu đội bọn họ cũng có một cái chính thức tên, sau khi báo danh xong, Selena còn kéo bọn họ đến xưởng chế tạo huy hiệu ở gần đó để làm bốn cái huy hiệu đội xinh xắn, đáng yêu; mặt trên là hình vẽ phát thảo của hoa Sur Linh do Jarrett vẽ ra. Nhân tiện nhắc tới, xưởng này cũng do thành chủ ở phía sau màn chống lưng.

Sau khi báo danh kết thúc, là tới khâu đối chiến.

Hình thức là rút thăm may mắn.

Nói đơn giản, chính là từng đội ngũ tiến lên rút một cái thăm, rồi sau đó tiến hành chiến đấu với nhóm bắt được con số giống với mình.

“Ai đi?”

Rút thăm là sự kiện rất có tính khảo nghiệm vận may, có thể lấy được số tốt hay không hoàn toàn dựa vào vận khí, đương nhiên, nếu tổng số đội ngũ là số lẻ có thể qua vòng luôn cũng không chừng.

“Đương nhiên là Jerry nhà ta!” Thang Mộ nhắc tay, nói tới vận khí, có ai có thể so sánh được với nam chủ chứ?

Vì thế, ở tình huống không ai thêm tranh giành, cái trọng trách này liền bị giao cho Jarrett, hân yên lặng đi lên phía trước lấy số, rồi sau đó đưa tới trong tay Thang Mộ.

“Ta xem xem, bao nhiêu đây..... [*]250?!”

[*]250 (二百五) : còn có nghĩa là đồ ngốc.

Trong lòng Thang Mộ nước mắt rơi đầy mặt, đây là dây số quý dị gì thế!

Cho dù là nam chủ..... Dây số này cũng quá lừa đảo rồi?

“.....”

“.....”

Selena yên lặng quay đầu, Ysasi phóng sát khí.

【A ha ha ha ha, kỳ thật các ngươi có thể giải phóng tư tưởng một chút, chẳng hạn như trên đời này vẫn còn có đội ngũ giống các ngươi cùng là số 250.....】 Kirsten an ủi nói.

【Ông đi chết đi!】

【.....】 Jarrett lại dính đạn.

Cho dù thế nào, thăm đã rút ra chỉ có thể buông tha, cũng không thể trao đổi được, cho nên cho dù nội tâm thống khổ, bọn họ cũng chỉ có cách tạm thời làm một cái "đồ ngốc".

Bất quá, nhìn vào con số này cũng đó có thể thấy được số người báo danh dự thi rất nhiều, cho dù bọn họ là tổ cuối cùng, vậy số đội ngũ ít nhất cũng có năm trăm đội, nếu mỗi đội đều là đủ quân số, như vậy ít nhất có hai ngàn người.

Nhưng trên thực tế số người còn nhiều hơn.

Trận đầu tiên vì số người đồng đội, chất lượng không đồng đều, sân thi đấu rất xấu xí, lồi lõm, là quảng trường rộng chứa khá nhiều lồi đài, nhìn sơ qua, nơi nơi đều là bãi đá.

Các tổ đội lấy được số giống nhau tiến hành các trận đấu đồng thời trên các lồi đài, đài đấu rất nhỏ, quy tắc cũng rất đơn giản, mất khả năng chiến đấu trước hoặc là rút xuống đài là thất bại.

Đối với trận này, thành chủ rất đạo đức không có thu phí tham quan, vì thế, vô số người xem cùng người dự thi chạy qua chạy lại ở các đài thi đấu, hy vọng có thể nhìn thấy trận đấu cao cấp hoặc là thu thập tư liệu cần thiết.

“Đội số 250 mời đến chỗ này!”

“Đội số 250 mời đến chỗ này!” -- kêu một lần là được rồi mà!

“Hai đội 250 mời đến chỗ này!”

“.....” Cái tên này tuyệt đối là có ý phải không?!

Chút bất tri bất giác, người xem cùng người dự thi còn lại ở bên cạnh đều tụ tập đến phụ cận “đài 250” trong truyền thuyết, đều cười thành một đoàn, tất cả mọi người mong chờ có thể nhìn thấy hai đội “đồ ngốc” trong truyền thuyết kia. Dưới tình hình áp lực núi, mỗi bước chân đặt lên đài thi đấu, Thang Mộ đều cảm giác tiết tháo của mình rút mất một cân, dựa theo điều kiện tốc độ, khoảng cách cùng với sức hút của trái đất..... mà tính toán, có vẻ nàng mới đi đến một nửa đường, tiết tháo sẽ rơi hết, làm sao đây?

Cũng may, phải chịu đựng loại cảm giác xấu hổ này cũng không phải chỉ có đội bọn họ!

Yên lặng quán chặt áo choàng đen, trước khi bước lên đài bốn người bọn họ đều đã lấy huy chương xuống, đây cũng không phải là thời điểm để người khác nhớ kỹ tên bọn họ, nàng cũng không muốn về sau bọn họ vừa ra trận, liền có một đám người ở phía dưới kêu “Đội đồ ngốc!” “Đội đồ ngốc thật soái!”, nàng sẽ muốn chết.

Bước lên từng bước, rốt cục, bọn họ lên tới bên lề lồi đài, một người lại một người nhảy lên.

“Một tổ 250 đến rồi sao?” Trọng tài vừa lòng gật đầu, “Tên đội các người là cái gì nhỉ? À, gọi là Sư.....”

“Chờ chút!!!”

Thang Mộ rống to ra tiếng, đánh gãy lời nói của đối phương.

“..... Làm sao vậy?”

“.....” Nàng có thể nói nàng quá mót không?

“Nếu không nói ta sẽ phán quyết các người vì phá hư trật tự trận đấu mà thua cuộc đó.”

“.....Trọng tài,” Thang Mộ chỉ còn cách mở miệng, “Ta cảm thấy là, tên tuổi này nọ ông biết ta biết là được rồi, ở trận đấu kế tiếp, chúng ta muốn duy trì cảm giác thần bí, như vậy về sau mới có thể làm cho người khác càng nhiều kinh hi chứ.”

“Cảm giác thần bí?” Trọng tài quét mắt cao thấp nhìn Thang Mộ một cái, “Giống như cô bây giờ.”

“Àn, đúng vậy đúng vậy.” Thang Mộ liên tục gật đầu.

Ánh mắt trọng tài lại quét từ trên xuống dưới một phen: “Cô như vậy, có cái gì kinh hi chứ?”

Ảo giác sao? Thang Mộ cứ cảm thấy ánh mắt đối phương nhìn chăm chú vào chính mình tràn ngập khinh bỉ cùng đồng tình vì diều.

“.....”

【Ta có thể giết chết hần không?! Có thể chứ?! Ai cũng không được ngăn cản ta!!!】

【Cô muốn Jarrett vì cô mà không thể chiến đấu sao?】

【..... Được rồi, vì Jerry, ta nhin!】

Jarrett -- bởi vì hồi tưởng sự kiện nào đó mà đang đỏ mặt hoảng hốt.

“Trọng tài, thật sự không thể sao?” Không biết khi nào, Selena muội tử xông ra, hai tay tạo thành hình chữ thập cầu xin, nhìn chăm chú vào tài phán.

“Ách.....” Tầm mắt trọng tài từ mặt cô bé hạ xuống, rồi sau đó dừng ở chỗ nào đó.

“Thật sự không thể sao?” Thương tâm vỗ ngực nói.

Trong mũi trọng tài chảy ra dòng chất lỏng màu đỏ rất khả nghi

“Có thể! Đương nhiên có thể! Không thành vấn đề! Cứ tin ở ta!”

“Thật tốt quá, ông thật sự là người tốt!”

“A ha ha ha, đó là đương nhiên!”

【Jerry, nếu tỷ không cẩn thận bóp chết hắn, đệ sẽ hận tỷ sao? 】

【.....】

Hôm nay Jarrett lại hiểu được, tổn thương lòng tự trọng một cô gái, hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng.

Cho nên nói, con gái gì đó, quả nhiên thực đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cái gọi là quyết đấu vì mỹ nhân

Tuy rằng lòng tự trọng Thang Mộ đã bị thương tổn rất lớn, nhưng cũng may kết quả không tệ lắm, ít nhất..... Bọn họ không cần danh chính ngôn thuận mất mặt.

Sau khi trọng tài bị sắc đẹp của Selena mê hoặc, dứt khoát đem trọng điểm chuyển qua trên người một đội khác, hô lớn chung quanh: “Còn có một đội 250 đâu? Đội Dã thú dũng mãnh, đội Dã thú dũng mãnh "ngốc nghếch" ở nơi nào?”

“.....”

Ở một ý nghĩa nào đó, tên đội này kỳ thật cũng thật sự là "250".

Rồi sau đó, bước ngoặt thần thánh chứng minh quy tắc không cần xuất thủ của nam chủ đã tới-- Tổ đội phải chiến đấu với bọn họ không xuất hiện.

Nói ngắn gọn, bọn họ không đấu mà thắng.

Tuy rằng kết quả là đúng là không tệ, nhưng Thang Mộ lại cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng, vì thế nhìn về phía tiểu đệ nhà mình.

Jarrett yên lặng kéo mũ thấp xuống: “Kỳ thật, bọn họ là cảm thấy quá mất mặt mới không lên đi?”

= Ⅲ = Jarrett, đệ lúc nào thì trở nên độc mồm sắc bén như vậy ?

“Dù sao kết quả tốt là được rồi.” Không thể không nói, trong đội ngũ có một vị vô tư như Selena vậy thật sự là may phước.

Sau khi trận đầu kết thúc không lâu chính là trận thứ hai, kỳ thật như vậy cũng coi là bình thường, dù sao giai đoạn đầu đều là quá trình đãi cát lấy vàng.

Lúc này, người rút thăm đổi thành Selena.

Nhưng mà, cô bé là kích động xông lên, lại mang về mặt áy náy trở về.

Vừa thấy sắc mặt này của cô nàng, Thang Mộ bỗng nhiên thấy không tốt: “Số, số bao nhiêu?”

Selena không nói, yên lặng giơ thẻ bài trong tay lên, phía mặt trên rõ ràng viết hai con số --38.

“.....”x n.

Này tình huống này làm sao phá đây?!

“Tỷ tỷ, bình tĩnh.” Jarrett mở miệng an ủi, “Có lẽ lần này chúng ta cũng có thể không chiến mà thắng không chừng.”

“!!!” Đệ đệ nhà nàng đã bị hiện thực bi thảm đã kích biến thành vua độc miệng rồi sao? Dừng tay!

Nhưng mà, vận khí lần này hiển nhiên tốt hơn với lần trước, ít nhất, vị trọng tài này có vẻ phúc hậu, không có hô to, chỉ là yên lặng giơ lên thẻ bài viết số

“38” to đùng trong tay, quơ quơ, sau khi phát hiện bọn Thang Mộ đi tới, liền đem thẻ bài thả xuống.

Thiên sứ!

Ồ trong mắt Thang Mộ, đó đã không phải là người, đó là thiên thần với đôi cánh trắng tinh khiết ở sau lưng phát kim quang vạn trượng!

Dọc theo con đường ngăn ngừn này, nàng đã phát ra 18 thẻ người tốt cho đối phương.

Nhưng mà, lúc này vận khí hiển nhiên lại không tốt bằng lần trước.

Bởi vì đối địch với bọn họ cũng lên đài.

Hai bên đối mặt, nhất thời hấp dẫn vô số khán giả nhìn xem.

Vì sao?

Bởi vì đối lập thật sự quá mãnh liệt.

Trước tiên nhìn bên Thang Mộ, chiều cao trung bình không được một mét rưỡi, Thang Mộ miễn cưỡng hơn một mét sáu, Selena không khác nàng bao nhiêu, nhưng mà nhóc con Jarrett cùng Loli tóc xanh rõ ràng là kéo chân bọn họ.

Lại nhìn bên đối diện, bình quân chiều cao khoảng hai mét.

Thân cao còn chưa tính, khác biệt thể hình mới là đáng sợ nhất .

Nếu dùng động vật để so sánh, bên Thang Mộ giống như là đứng một đám gà con mới rời khỏi vỏ, mà đối diện..... Thì phải là một đoàn gấu to có tổ chức tới để trộm mật ong.

Mặc kệ nhìn thế nào..... Đều áp lực như núi.

Khán giả đứng xem ở phía dưới cơ bản chia làm hai phái, một phái tâm lý có vẻ âm u chờ xem náo nhiệt, phái khác thì lại không đành lòng nhìn đến thảm cảnh kế tiếp mà đều khuyên nhủ “Xuống dưới đi! Đừng đánh!”.

【Các người bị coi thường!】 Kirsten vui sướng khi người gặp họa.

【Đội đi, ta nhất định sẽ cho bọn họ ít giáo huấn!】

【Kirsten gia gia, bọn họ coi khinh bọn con chính là ở coi khinh người đó.】

【.....】 Cứ cảm thấy hai tỷ đệ này ngày càng đồng điệu, ảo giác sao?

“Các tiểu muội muội, các em vẫn là ngoan ngoãn nhận thua về nhà đi.”

Người đàn ông đứng bên trái phía đối diện đột nhiên đứng ra, nói ra một câu như vậy, người đàn ông này vừa nói xong, hai tay giương ra, xốc áo choàng vốn để che đậy thân thể lên.

Thang Mộ theo bản năng che mắt, thật sự là rất, rất chói mắt !

Khối kim loại trước mắt xuất hiện làm mù mắt chó của nàng!

Chỉ thấy cơ thể toàn thân người đàn ông này tràn đầy mạnh mẽ, cơ bắp chắc nịch từng khối từng khối lồi lên, toàn bộ ánh lên màu nâu sậm, có lẽ là quá mức tự tin đối với dáng người chính mình, thân trên hần hở trần, bên dưới mặc một cái quần đùi bằng da đến đầu gối, một cái đai kim loại khắc vân như con rắn móc với dây thắt lưng vòng qua trước ngực, ở sau lưng buộc một trọng kiếm dài khoảng chừng hơn một mét, rộng hơn mười milimet.

Đương nhiên, cái này còn không phải nguyên nhân căn bản làm mù mắt Thang Mộ.

Làm cho nàng chịu kích thích to lớn hơn là, người đàn ông này cứ nhiên xoa trên cơ thể mình đầy dầu bóng sáng loáng, khi ánh nắng chiếu xuống phản chiếu ra..... Ba người còn lại giống như bất được tín hiệu, đều đồng dạng lấy tư thế hai gương ra xốc áo choàng lên.

“Xoàn xoạt!” Ba tiếng.

Nháy mắt trên lôi đài lại nhiều thêm ba cái cơ thể bắn ra hào quang bốn phía.

Không chỉ có là đội Thang Mộ, cơ hồ toàn bộ đều biến thành biểu tình “= Ⅲ =”.

Tại thời khắc chờ đợi, người vẫn đang chen chúc làm người qua đường A trong bối cảnh - trọng tài- yên lặng đi lên, giơ tay phải, phất tay một cái, rồi sau đó lại yên lặng bay về trong góc, xem xét lại tạo hình, rồi lần nữa nhập vào hình thức bối cảnh.

“..... Ý của hấn là trận đấu bắt đầu sao?” Thang Mộ không xác định hỏi.

“Chắc là vậy đi.” Đầu đầy hắc tuyến Jarrett đáp.

“Lại cho các em một cơ hội cuối cùng, nhận thua đi, nhóm tiểu muội muội!”

Người đàn ông bên trái lại mở miệng, vừa nói, một bên lại bày ra các loại tạo hình khoe cơ thể kinh điển.

【 Tên này rốt cuộc là đến đánh nhau hay là đến triển lãm cơ thể? 】

【 Cô kỳ thật là ghen tị đi. 】Kirsten tuy rằng trong lòng đồng ý, nhưng đã kích Thang Mộ là yêu thích của hấn.

【 Ai lại ghen tị với cái tên trong đầu chỉ có làm sao phát triển cơ bắp! 】

【 Cô chứ ai! 】

【..... 】

“Nơi này là chiến trường của nam nhân, mà nữ nhân,” Chỉ thấy người đàn ông cơ bắp giờ ngón tay trở, bốn người trong đội đồng thời phất áo choàng ra sau, lại là một trận sáng chói, “Nên ở sau lưng yên lặng mà cô vũ, âu yếm nam nhân.”

【..... Kỳ thật mấy tên này là tới tán gái đi?】 Thang Mộ cảm thấy mình hiểu được gì đó.

“Thế nào? Tiểu muội muội hồng hồng bên kia cùng tiểu muội muội tóc xanh nữa, vứt bỏ hai tên nam nhân gầy yếu không dùng được kia đi uống một chén cùng chúng ta như thế nào? Chúng ta không chỉ có khí chất soái, cường tráng, mà còn thực ôn nhu.”

【Chờ chút..... Ta vừa rồi có phải nghe được cái gì rất kỳ quái hay không?】

【..... Tỷ tỷ.....】

【 Hai tên nam nhân gầy yếu không dùng được? Bọn họ có thể nhìn thấy Kirsten?】

【..... Cô không phải đang chạy trốn sự thật chứ, bọn họ coi cô là nam nhân!】Kirsten -- thần chặt chém.

“!!!” Thang Mộ nháy mắt sát khí vây quanh, cũng đồng dạng học theo động tác xóc áo choàng, lấy ra cung tên trong túi áo, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Các người, chuẩn bị đi chết xong chưa?”

“Hả? Tính vì hai cô gái này mà cùng chúng ta quyết đấu sao? Không sai, ít nhất ta thực tán thưởng dũng khí của người.” Đại hấn ngửa mặt lên trời thở dài, “Được rồi, ta liền cho người một cơ hội, nhìn thật kỹ chênh lệch giữa chúng ta.”

“Người phải nhìn rõ ràng sự thật là người mới đúng!” Này rõ ràng lớn lên chỉ là vật hi sinh lại dám cải trang giả tạo nam chủ hả, khôn kiếp!

Cùng với thanh âm của Thang Mộ, trận chiến này chính thức mở màn.

Đám đàn ông đều cúi trọng kiếm sau lưng xuống, mà ba người còn lại của đội Thang Mộ cũng đều xuất ra vũ khí của mình.

Selena cầm một trượng pháp màu bạc, ký hiệu xinh đẹp biến đổi màu sắc kéo từ dưới đến trượng đỉnh được khảm bảo thạch lục sắc.

Ysasi cũng rút ra một thanh kiếm từ sau lưng, nhìn kỹ, tạo hình thanh kiếm này giống với nhóm đại hấn, cũng là một thanh trọng kiếm, thanh kiếm màu đen tuyền, nhìn kỹ dưới ánh mặt trời ngẫu nhiên lóe ra ánh sáng màu đỏ, mà phần tay cầm cũng được khảm vô số viên bảo thạch.

Hai vị này mới nhất xuất ra vũ khí, khán giả vây xem bên cạnh đều là hít vào một hơi.

【Hai tiểu cô nương này lai lịch không nhỏ, trên chuôi kiếm của cô gái tóc xanh được khảm toàn là ma tinh cấp 5, mà đỉnh trượng pháp của cô gái tên Selena kia được khảm là ma tinh cấp 6.】

【..... Thì ra đều là bạch phú nữ (người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt)!】

【 Cái gì? 】

【 Không có gì..... 】

Phía trước cũng nhắc qua, cấp bậc ma thú thế giới này và cấp bậc ma thú trong trò chơi phân chia không như nhau, lúc trước Thang Mộ và Jerry xoát ma thú cấp 15 xét theo nơi này là không quá cấp 2, bởi vậy có thể thấy được ma thú 5 cấp 6 là khó bắt sẵn cỡ nào, mà ma tinh chúng nó lại là khó lấy được cỡ nào.

Đương nhiên, đại chiến thần thú lần đó, bọn họ cũng kiếm không ít tiện nghi, nhưng đó là vì hào quang nam chủ chiếu rọi nha, ở tình huống không có bàn tay vàng, Selena cùng Ysasi có thể thuận tay xuất ra vũ khí như vậy cũng đủ thấy xuất thân giàu có bao nhiêu.

Thang Mộ miễn cảm nhận thấy được, ánh mắt một ít người phía dưới trở nên không tốt.

【Thực phiền toái quá.....】

【Tỷ tỷ, chớ thất thần, bắt đầu rồi!】

Jarrett kéo Thang Mộ tinh thần trở lại, so sánh với hai vị kia, vũ khí nàng cùng Jerry liền khó coi rất nhiều, cung tiễn tất đi hiệu ứng hào quang thoát nhìn cũng chỉ là nhìn đẹp mà thôi, không có hiệu quả kinh khủng nào, mà trọng pháp Jarrett tuy rằng do Kirsten tự tay chế tác, nhưng hẳn đề “Điệu thấp”*, đem ma tinh khảm ở bên trong pháp trượng, nhìn từ bên ngoài là một cây nhóm lửa trụ lõi tối tăm, rất là đáng thương.

điệu thấp* = khiêm tốn, không khoe khoang. Nói chung là làm việc một cách kín đáo hoặc cố tình ẩn giấu cái tài/giỏi/giàu có của mình.

Ở trước mặt bạch phú nữ mà đề đề nhà nàng cư nhiên lại không phải cao phú soái (đẹp trai, tài năng, giàu có), mà là ái cùng tòa* (hình dung nam nhân không bối cảnh, lùn, xấu)..... Đều là lỗi của Kirsten!

【Kirsten ta lại tính sổ với ông sau!】

Rõng to trong lòng những lời này, Thang Mộ lấy lại bình tĩnh, chỉ thấy bốn vị đại hán đồng thời vọt lại đây, nàng lập tức kéo dây cung đứng phía sau đội ngũ, tuy rằng..... Nhưng nàng không muốn ném ra con át chủ bài quá sớm.

Nham thích!

Đã nắm vững kỹ thuật cùng tiết tấu chiến đấu, Jarrett theo thói quen triệu hồi nham thích trên sàn lôi đài, thành công ngăn trở bước tiến của mấy vị đại hán này.

Mà cho đến lúc này Thang Mộ mới nhớ tới, trước đó bị cơ thể đối phương làm kinh hãi, cho nên nàng cư nhiên lại quên xem xét tư liệu của đối phương, nàng vội vàng mở hệ thống ra để quan sát, rồi sau đó..... Thành công 囍.

Ai, ai có thể nói cho nàng?

Mấy tên tối đa chỉ có cấp 5 này, là như thế nào có tự tin nói ra mấy lời kiêu căng ngạo mạn đến cực điểm này chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cái tên tổ đội lừa đảo

Lưu lại một người nóng nảy, trên đài lại có tiến triển mới.

Không thể không nói, cấp bậc tuy thấp, nhưng mấy vị đại hán vẫn có kinh nghiệm nghênh địch cơ bản, chỉ thấy bốn người bọn họ nhanh chóng phân tán ra, tay phải vung trọng kiếm lên, hung hăng quét sạch gai nham thạch mọc lên từ dưới đất.

"Những thứ này!"

"Không hề!"

"Có tác dụng!"

"Voi chúng ta!"

【Những người này chơi trò đồ-mi-nô sao?】

Lại cho dù Kirsten châm chọc ra sao, trước tiên người đàn ông vẫn cứ chạy tới đánh thẳng về phía Jarrett, Thang Mộ liền giờ cung tên lên, chuẩn bị kéo dây, trước mắt đột nhiên lóe lên, chỉ thấy trong nháy mắt Ysasi đã đứng trước mặt của Jarrett, rồi sau đó trọng kiếm đánh tới.

Xem ra không hề có kỹ xảo gì, chỉ là bình thường vung thân kiếm về phía trước.

Động tác dễ dàng như vậy, Thang Mộ còn nhìn không ra chút sức lực nào, huống chi là đại hán đầy cơ bắp với mười phần tự tin về sức mạnh của mình đây?

Chỉ thấy hắn nhếch miệng cười, thoải mái lấy trọng kiếm trong tay mình cản lại trước người.

Hai kiếm tiếp xúc, ma sát phát ra lửa điện!

Thang Mộ không thấy được nét mặt Ysasi, lại có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt của đại hán, từ lúc mới đầu nhẹ nhõm biến thành kinh ngạc, rồi sau đó là sợ hãi!

Rồi chỉ nghe "Lách cách", một tiếng vỡ vụn vang lên.

Bên trên trọng kiếm của đại hán đột nhiên xuất hiện một vết nứt thật lớn, vết nứt như dòng suối chảy, nhanh chóng mở rộng ra, sau đó, thanh đại kiếm này bị hư hại nghiêm trọng, vỡ vụn thành mấy khối, rơi xuống đất, tạo ra tiếng vang ầm ầm.

"" Đại hán không thể tưởng tượng nổi, nhìn chăm chú vào chuôi kiếm còn lại trong tay, lại nhìn một chút Loli tóc xanh trước mặt, hình như còn chưa tin nổi trong thân thể nhỏ của nhân đôi phương lại ẩn chứa sức mạnh như vậy.

Mà Ysasi hiển nhiên không có tâm tình giải thích với hắn ta, chỉ thấy nàng nắm lấy cơ hội, tiến lên một bước phang ngang thanh kiếm, người đàn ông đáng thương vừa mất đi vũ khí này liền bị nàng đập bay ra ngoài.

【Đánh đánh bóng chày?】Thang Mộ nhìn chăm chú đại hán đang giống như quả bóng chày bay ngang ra ngoài rơi xuống dưới cách lời dài hơn mười mét, mồ hôi đầm đìa.

"Không! Lão Nhị! ! !"

"Nhị ca!"

"Nhị ca oi!"

Ba vị đại hán còn lại rồi rít phát ra tiếng gọi bi thương.

"" Thang Mộ sâu sắc cảm thấy, tên tuổi vị đại hán kia thật rất hợp với tình hình, bởi vì -- theo chiều cao Ysasi, vị trí nàng đập trúng cùng với tên của đối phương thật sự lại giống nhau đến kì diệu.

Thật là quá thảm!

"Lại dám làm thương tổn lão Nhị, tuyệt đối không có cửa tha thứ được!"

Ba tên còn lại như bị vàng sáng thịnh nộ cuốn lấy, lấy khí thế còn mãnh liệt hơn vừa rồi gấp nhiều lần vọt lên.

"Nhấn phong (lưỡi dao gió)!" Sau khi đọc một đoạn ngắn thần chú, Serena cũng dùng Ma Pháp hệ Phong, lúc nàng giơ lên cao pháp trượng trong tay, bảy tám mảnh ánh sáng màu xanh - Nhấn phong - lấy chấm tròn trên đỉnh trượng làm tâm điểm, xuất hiện trong không trung trước mặt nàng.

Rồi sau đó nàng nhẹ nhàng vung tay lên.

Những mảnh Nhấn Phong mỏng như cánh ve kia nhanh chóng bắn ra!

Từ bốn phương tám hướng mà hướng về thân thể bọn đại hán cắt xuống.

"Bày trận!"

"Dạ, đại ca!"

Ba vị đại hán dùng động tác linh hoạt không phù hợp với ** quy luật của bản thân dựa lưng vào nhau, rồi sau đó đồng thời múa trọng kiếm trong tay, từng người cản trở Nhấn phong bay tới trong phạm vi 120 độ trước mặt!

Nếu như đối mặt với bọn họ là chỉ có một mình Serena, như vậy cần không nghi ngờ, chiến thuật như thế là cực kỳ hữu dụng.

Nhưng mà, hiện đối mặt bọn họ là tổ 4 người.

Tạm thời không nói đến Thang Mộ không nở bắt nạt họ, vị nam chủ Jarrett này cũng không phải là ngồi không.

Chỉ thấy hắn nắm chặt cơ hội, lại ra một đòn Nham thích!

Mục tiêu -- dưới chân ba người đang tạo vòng tròn!

Mấy vị đại hán vẫn đang chú ý canh chừng Nhấn phong bên trên nên nhất thời không kịp ứng phó, trong nháy mắt gặp bị kịch.

"A a a ao oa! ! !"

Hiện trường nhất thời vang lên ba tiếng kêu thảm thiết.

Thang Mộ lặng lẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, này quả nhiên là -- Hoa cúc rực rỡ trong mộng đất *.

*Dựa theo (có lẽ) bài hát Đài hoa cúc của Châu Kiệt Luân:

Hoa cúc rực rỡ trong ánh lửa, nụ cười của nàng dần phai... (Theo bản dịch của <https://fengyuan221.wordpress.com/2010/11/23/508/>)

Mấy đại hán vội vàng che miệng, tự nhiên không có tâm tình cảm kích, vì vậy phía trước liền gặp phải một đợt tập kích Nhấn phong của Serena.

Giữa tiếng kêu gào thảm thiết liên tiếp, Ysasi xông lên trước, lại đánh một cú home run.

Chỉ thấy ba vị này một tay che trước một tay che sau giống như vị huynh đệ "Lão Nhị" của bọn họ, bay ngang ra ngoài.

Thang Mộ lặng lẽ buông cung tên xuống, loại cảm giác điều hui không có đất dụng võ này là chuyện gì xảy ra?

Hơn nữa, cái tiểu đội này của bọn họ, điểm để công kích có chỗ nào không đúng đi?

"Bởi vì Tổ đội 'Có cơ bắp mới là đàn ông đích thực' mất đi năng lực chiến đấu, chiến thắng trận đấu này là Dong Bình Đoàn 'Sur linh'."

Vẫn luôn làm phong nền, trọng tài lần nữa nhẹ nhàng đi lên, sau khi tuyên bố những lời này, lại trở về chỗ giả chết.

"Quá yếu." -- đây là thiếu nữ Ysasi hơi bất mãn nói.

"Thật tốt quá, thắng rồi!" -- đây là thiếu nữ Serena hết sức phấn khởi nói.

【 Kirsten gia gia, có sai sót chỗ nào không? 】-- đây là Jarrett nghiêm túc làm hậu kiểm.

"." -- đây là Thang Mộ bị một đám phần tử hiếu chiến làm cho không biết nói gì.

Chỉ là, mặc kệ như thế nào, kết cục tốt là được rồi nhỉ?

Thang Mộ trầm nghĩ như vậy, chỉ là mơ hồ lại cảm thấy, ở thế giới này lâu rồi, cái nhìn đối với chiến đấu và máu tươi hình như có chút không giống với trước kia nữa, nàng cũng không biết biến hóa này là tốt hay là xấu, vậy mà, nghĩ tiếp tục giúp Jarrett như vậy, từ nay về sau không bị tổn thương là tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng là, cảm giác có một cái ranh giới, một khi vượt qua, thì sẽ không có cơ hội đi về.

"Tỷ tỷ, thế nào?" Jarrett rất nhạy cảm nhận ra tâm tình tỷ tỷ mình không yên.

"Hả?" Thang Mộ lấy lại tinh thần, nhìn chăm chú vào vẻ mặt hơi lo lắng của đệ đệ mình, trong lòng ấm áp, mặc kệ như thế nào, nàng vẫn là muốn chờ đợi bên cạnh, cho đến khi hấn lớn lên đến đủ cường đại.

"Không có việc gì." Nàng vừa nói vừa vờn tay, cách mũi trùn đầu sờ sờ tóc của thằng bé "Chỉ là đang nghĩ, không biết hôm nay còn có bao nhiêu trận đấu."

"Hấn là không nhiều lắm." Jarrett vờn tay, bắt được bàn tay ấm áp đang đặt trên đỉnh đầu của mình, "Tỷ tỷ mệt mỏi sao?"

"."

【 Jarrett con suy nghĩ nhiều quá, tỷ tỷ con như vậy. Khụ, cái đó, tuyệt đối không thể có cảm giác bị mệt mỏi được! 】

Kirsten vừa nói ra, liền phá vỡ không khí dịu dàng thăm thiết giữa hai người.

Thang Mộ xoa xoa thái dương, lần nữa xác định, thêm cái tên này vào kênh trò chuyện tổ đội là một sai lầm vô cùng lớn! ! !

【 Chờ đi, hôm nay trở về nhà thì tính sổ chung một lần. 】

【 Jarrett, mau khuyên nhủ tỷ tỷ đi! 】

【 Tỷ tỷ, cuộc rút thăm kế tiếp bắt đầu rồi. 】

【 ù. 】

【 】Đây là hấn bị tập thể hai tỷ đệ ghi hận rồi sao?

Mấy trận đấu sau đó cũng không phải quá thuận lợi, giống như được Ánh sáng Bàn Tay Vàng nam chủ phù hộ, đối thủ bọn họ gặp đều là cấp bậc không bằng bọn họ, đây coi như là phương diện tốt.

Phương diện không tốt?

Nàng căn bản không muốn nhớ tới!

Cái tên gì mà "Tiểu đội đập trứng" "Tiểu đội phá cục" "Tiểu đội tiền hậu giáp kích" nàng hoàn toàn chưa từng nghe qua!

Biết sớm như vậy bọn họ còn phí sức nghĩ tên đội làm cái quái gì chứ!

Hiện giờ hoàn toàn không chịu nghiêm túc nhớ tên của bọn họ nha!

Vừa nhắc tới bọn họ đều là nói "Là cái đội đó nha, đội đó, biết không? Là cái đội luôn nhắm vào nửa người dưới. biết chưa? Không sai, không sai, chính là đội đó!", loại danh tiếng này nàng hoàn toàn không cần có được không!

Jarrett nhà nàng thì khá tốt, mỗi lần ra chiêu cũng không lặp lại sai lầm như vậy, nhưng mà!

Mặc dù trước mỗi lần ra trận, nàng đều nhắc nhở hai cô bé kia xuất chiêu phải cẩn thận, nhưng kết quả sau cùng luôn là.

"Đây là phương thức công kích tối ưu nha."

-- làm ơn buông tha cái tối ưu này đi mà!

"A, xin lỗi, trượt tay rồi. Lần sau nhất định sẽ chú ý!"

-- những lời này nói đã rất nhiều lần!

"Tỷ tỷ, mới vừa rồi trượt tay hả, mũi tên bắn ra."

-- = Ⅲ =

Nàng thật không phải cố ý đâu! ! !

Vì vậy, nàng hoàn toàn không có lập trường nói người ta. TaT

Vì vậy, sau khi kết thúc một ngày tranh tài này, tiểu đội bọn họ có thể nói là tiếng xấu lan xa, Thang Mộ gần như có thể tưởng tượng được tình hình lúc bọn họ về nhà bị chỉ chỉ trích như thế nào, nàng có thể tẩy sạch tất cả trí nhớ không? Có thể không?

"Cái đó. Ysasi, Kate, Jarrett, có muốn cùng nhau trở về không?"

Trước lúc chia tay, Serena đột nhiên đề nghị như thế.

Điều này làm cho Thang Mộ hết sức ngạc nhiên.

"Chính là." Serena khó xử cúi đầu, cuối cùng làm cái động tác chấp tay trước ngực van xin "Sự phụ muốn gặp đồng đội, cho nên. Không biết nhóm mình có nguyện ý hay không."

"! ! !" Đây chính là truyền thuyết con rết gặp nhạc phụ sao? !

Thang Mộ cảm giác mình hình như đã hiểu ra cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Con trai mà xinh đẹp đều là bi kịch.

Từ xưa tới nay đi gặp nhạc phụ vốn không phải là chuyện dễ dàng.

Nhệ thì chia ly, nặng thì cả hai cùng chết vì tình, tham khảo một chút Lương Chức ở Trung quốc, lại xem một chút Romeo và Juliet ở nước ngoài, đều là không có lấy lòng được nhạc phụ nên tạo thành bi kịch.

Chỉ là, nam chủ. chắc là không có vấn đề gì chứ?

Nghe đâu tất cả người cha nào dám phản đối thì cuối cùng đều sẽ bị biến thành vật hy sinh, sau đó lúc hấp hối sắp chết thì nước mắt đầm đìa cầm bàn tay nhỏ bé của nam chủ, nói như vậy: "Ta không sớm tin tưởng người một chút, là ánh mắt của ta bị tường dày che chắn rồi, về sau, con gái nhà ta liền giao cho người, hãy đối đãi với nàng thật tốt."

Đang lúc Thang Mộ phát tán suy nghĩ không giới hạn của mình thì một âm thanh truyền đến --

"Có thể."

"! ! !"

Thang Mộ kinh hãi, bởi vì, chủ nhân của nói câu nói này lại không phải đệ đệ mình, mà là LoLi tóc xanh Ysasi, lại đi tranh giành muội tử, chẳng lẽ nàng ta không phải thành viên hậu cung mà là vật hy sinh sao? !

Không không không, căn cứ vào quy luật của loại Văn Ngra đực, coi như các cô gái đang trên con đường Bách Hợp đi nữa, cuối cùng cũng sẽ song song bay vào lồng ngực nam chủ, chơi 3p gì đó. Quá bi ôi! Sao có thể dạy hư đệ đệ nhà nàng như vậy!

Không, trọng điểm bây giờ không ở chỗ này, phải là _Ysasi phát triển cùng Serena khi nào thế? Nàng sao lại hoàn toàn không biết!

【 Tỷ tỷ, tập trung đi. 】 Mỗi nhịp tim của Jarrett đều mang theo cảm giác vô lực thờ dài.

【 A, xin lỗi. 】

【 Xem ra cái cô bé kia cũng đã chú ý tới rồi. 】

【 à? Cái gì? 】

【 Tỷ tỷ, hình như có người luôn theo dõi chúng ta. 】

【 ! ! ! 】

Hệ thống bản đồ mặc dù phần lớn thời gian đều rất hữu dụng, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ gặp phải lúc lầy trứng chọi đá, tỷ như giờ phút này, có lẽ vì giữa những người dự thi luôn có chứa địch ý với nhau, trong Bản đồ của Thang Mộ khắp nơi đều là điểm đỏ đại biểu cho kẻ địch, cho nên nàng ngược lại không có cách nào nhảy cảm giống như những người khác cảm giác được người nào mang ác ý trong lòng .

Đến khi bị nhắc nhở, ánh mắt chung quanh xem ra đều là tựa như lang sói Nói cho cùng, vẫn là vì vũ khí của em gái Serena cùng cô bé Ysasi quá tốt rồi, coi như có quy định không cho phép người dự thi lên lút đánh nhau, nhưng một khi cướp được món vũ khí thì lập tức rời khỏi thành, những Đại ma đạo sư kia sẽ không khả năng đuổi giết ngàn dặm.

Có không ít người ôm loại tâm tư này.

Thang Mộ liếc nhìn nhóm hộ vệ cách đó không xa đang tới nghênh đón Serena, sâu sắc cảm thấy, tán được một cô gái vừa có tài vừa có thể, lại rất xinh đẹp, là chuyện trọng yếu dường nào!

Ngồi lên chiếc xe ngựa tinh mỹ (tinh xảo, xinh đẹp) được đoàn hộ vệ bao bọc xung quanh, Thang Mộ quan sát dọc theo con đường, không chút kinh ngạc nào phát hiện ra, bọn họ đang hướng tới học viện Farrell.

"Serena, sư phụ của em là người như thế nào vậy?"

Trước lúc gặp mặt, Thang Mộ cảm thấy cần thiết phải tìm hiểu một chút tính tình, sở thích của nhạc phụ.

"Sư phụ sao?" Serena nghiêng đầu, sau khi suy tư một hồi mới trả lời, "Vô cùng hiền lành, đối với em rất tốt."

"." Nữ (con gái) khổng đã đạt thành tựu!

Không ổn à, vừa nghe có vẻ rất khó giải quyết nha. Thang mộ sâu sắc phiền não, chẳng lẽ chỉ có thể dùng trị giá vũ lực ép ông ta dừng tay sao? Chỉ là bản thân Serena đã là Sơ Cấp ma pháp sư rồi, như vậy sư phụ của nàng mạnh như thế nào đây?

"Em nói Sư phụ, là người dạy ma pháp cho em sao?"

"Dạ, Đúng vậy đó." Serena le lưỡi một cái, "Em cầu xin phụ. Phụ thân thật lâu, ông ấy mới chịu để cho em đi học nơi này, sau đó em liền bị Sư phụ nhìn trúng, trở thành đệ tử nhỏ nhất của ông."

"Lại nói tiếp, hôm nay em sử dụng hầu như đều là Ma Pháp hệ Phong, sư phụ của em rất am hiểu Phong Hệ?"

"Dạ, Đúng vậy, em cùng Sư phụ giống nhau, trong cơ thể đều có nguyên tố hệ Phong."

"."

Đội đã nào...!

Nàng mới vừa nghe được cái gì? !

Không không không, nhất định là nghe lầm Nhất định vậy!

【 Cô bé lại là đơn hệ sao? ! ! ! 】

【 Cô mới biết sao? 】 Kirsten biểu hiện rất bình tĩnh.

【 Các người đã sớm biết sao? 】

【 Rất rõ ràng mà, Jarrett , giải thích cho tỷ tỷ của con nghe đi. 】 Kirsten bày tỏ mình khinh thường trao đổi cùng với đồ ngốc.

【 Tỷ tỷ đã từng nói cậu ấy đã là Sơ Cấp ma pháp sư phải không? Có thể đạt tới trình độ đó ở tuổi này, có thể thấy được thiên phú tốt vô cùng. 】

【 Jerry đệ đang khoe khoang sao? 】

【 Hơn nữa hôm nay cái trượng pháp cậu ấy cầm kia cũng đã giải thích rõ vấn đề. 】

【 Vấn đề gì? 】

【 Pháp trượng vô cùng hoa mỹ, vật liệu sử dụng cũng không phải loại trân quý bình thường, nhưng phía trên chỉ được khảm một viên Ma Tinh hệ Phong cấp sáu, có thể có được trượng pháp quý giá như vậy, không thể nào chỉ có thể lấy được một viên ma tinh, cho nên. 】

【 Cho nên từ đầu đã đưa ra kết luận, nguyên nhân phía trên chỉ khảm Ma Tinh hệ Phong là vì -- nàng là ma pháp sư hệ phong thuần khiết sao? 】

【 Dạ, không sai. 】

【 Jerry. Đệ trưởng thành rồi. TAT】

【 】

【 Là trí thông minh của cô quá thấp! 】

【 Câm miệng! 】

Mới không phải là vì chỉ số thông minh nàng quá thấp, đều là đệ đệ nhà nàng chỉ số thông minh quá cao, nhất định không sai!

Đợi chút, Serena là đơn hệ, cho nên mới mười ba tuổi đã là Sơ Cấp ma pháp sư, như vậy sư phụ của nàng đồng dạng là đơn hệ Bây giờ đã đạt tới trình độ gì đây?

"Serena, sư phụ của em bây giờ đã đạt cảnh giới gì rồi?"

"Sư phụ của em sao? Tên đầy đủ của ông là Bram Hartlin, một trong hai vị Đại Ma đạo sư trấn giữ học viện Farrell."

"." = Ⅲ =** Cái gì, căn bản là không thể thực hiện đi!

Chỉ là, trải qua khảo nghiệm lần này, cô bé Serena thật là bạch phú mỹ không thể nghi ngờ.

Có thể trở thành đồ đệ của Đại Ma đạo sư, đời người coi như là thành công rồi có được hay không!

Có lẽ là tâm lý Thang Mộ giờ phút này chấn động quá mức rõ ràng, người nào đó rõ ràng rất không phục .

【 Chỉ là một Đại Ma đạo sư thì tính là cái gì, ta là Pháp Thánh, Pháp Thánh đó!】

【 Nếu như mà ta khi dễ Serena, ông ta có thể đánh ta thành tro, nếu như Serena khi dễ ta, ông có thể làm gì? 】

【 Vỗ tay! 】

【 Tránh ra! 】

Jarrett đáng thương nhà nàng, lần đầu tiên gặp nhạc phụ lại chính là dãy núi cao khó có thể vượt qua sao?

Nhưng. Có thể thấy được rằng cô bé Serena chính là đối tượng vừa gặp đã yêu của đệ đệ nhà nàng, cho dù có chết, tuyệt đối cũng không thể làm cho môi tình đầu của hần cứ như vậy bị chôn vùi, thân là một tỷ tỷ đầy đủ tư cách, vì hạnh phúc của đệ đệ, nàng đâu phải vượt qua nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ!

Đoán chừng là ánh mắt đồng tình của nàng quá mức rõ ràng, trên đầu Jarrett cũng rơi xuống mấy cây vạch đen rất rõ ràng.

【 Tỷ tỷ, tỷ luôn thích nghĩ quá nhiều. 】

【Ừ, mục tiêu của ta là trở thành nhà tư tưởng.】

【.....】

Vô luận như thế nào, chuyện cần tới sẽ phải tới.

Rất nhanh, xe ngựa chạy vào bên trong học viện Farrell, đây là lần đầu tiên Thang Mộ nhìn thấy cảnh tượng bên trong, thật lòng mà nói. Không thể tưởng tượng bên trong lại khoa trương như vậy.

Hoàn toàn chính là một khu trường học thoát nhìn rất bình thường nha, dãy phòng học trắng tinh, hai bên đường là hàng cây xanh biếc, dọc theo trên đường là học sinh đang ôm sách vở qua lại, trừ phong cách kiến trúc cùng đồng phục học sinh, thì không khác nhau quá nhiều so với trường học ở hiện đại mà nàng từng nhìn thấy, nàng còn tưởng rằng nơi này sẽ giống với Hogwarts, tràn ngập các loại tranh động cùng với cầu thang tự động quẹo cua.

Chỉ là, lúc đi ngang qua sân huấn luyện thì nhìn thấy bọn học sinh phóng thích ra các loại ma pháp lại chứng minh, đây chính là một trường học của thế giới ma pháp cùng kiếm pháp.

Xe ngựa một đường đi sâu vào bên trong, hai bên đường dần dần yên lặng, sau khi xuyên qua một cánh rừng yên tĩnh, dừng lại trước một tòa dinh thự nào đó.

Hai cánh cửa sắt cao lớn đóng chặt, phía trên quần quanh là cành lá xanh biếc rậm rạp, cành hoa hồng điểm lệ thoả thích toả ra hương thơm, cành cành lá lá quần quít nhau, cho nên thậm chí không thấy đâu là khoảng cách giữa các cánh cửa bên trong.

"Nơi này là chỗ ở của Sư phụ."

Serena nhảy xuống xe giới thiệu, vừa nói, nàng vừa giơ pháp trượng trong tay lên, mũi trượng chạm nhẹ vào cánh cửa dễ nhìn thấy giữa đám hoa hồng kia, rồi sau đó khẽ đọc thần chú trong miệng, giống như một viên đá rơi xuống mặt sông, từng đợt gợn sóng hình vòng nhanh chóng xuôi theo cùng những đoá hoa hồng tươi thắm nở ra, chỉ là một cái trong nháy mắt, những cành lá mọc lan tràn kia giống như nhận được mệnh lệnh của Quận chúa, rồi rút lui ra, lộ ra hai cánh cửa bạc hoàn mỹ chói mắt trước mặt mọi người.

【Là Ma Trận phòng ngự?】Jarrett hỏi.

【Không sai, cả tòa dinh thự này đều bố trí Ma Trận phòng ngự, làm miễn cưỡng cũng không tệ, có thể so sánh với tác phẩm lúc ta mười bảy tuổi.】

【..... Ông dám tự luyện thêm chút nữa không? !】

【Đây không phải là tự luyện, mà là tự tin.】

"Cô còn dám trở về?"

Đây là câu nói đầu tiên sau khi mấy người tiến cửa nghe được.

Thang Mộ theo bản năng nhìn lại, chỉ thấy một vị thiếu niên tóc đỏ mặc áo choàng ma pháp màu bạc đang đứng ở con đường phía trước bọn họ không xa, chừng mười bốn mười năm tuổi, gương mặt tuấn tú tràn đầy vẻ kiêu căng.

"Đây chính là đồng đội mà cô chọn sao?" Thiếu niên hừ lạnh một tiếng, quét mắt nhìn từ trên xuống dưới đám người Thang Mộ, khinh thường nói, "Chẳng qua cũng chỉ có thế."

". Nhị Sư Huynh, xin đừng nói như vậy."

Vốn là đang có chút tức giận, Thang Mộ thiếu chút nữa phun ra một ngụm nước, Nhị, Nhị Sư Huynh?

Chắc không sai rồi, vị thiếu niên bị ác ý nồng đậm của toàn vũ trụ vây quanh nhất định chính là trong truyền thuyết. Vật hy sinh -- nhân vật đậm chất bi kịch thâm mẩn cô gái trong hậu cung kết quả bị nam chủ lật đổ, lại lật đổ nữa.

Phải biết rằng, ở trên thế giới này, bất kì cô gái xinh đẹp nào cũng đều là người trong hậu cung, người đàn ông xinh đẹp nào cũng đều là vật hy sinh.

Vị thiếu niên này diện mạo tuấn tú như thế, thật là đáng tiếc.

Thang Mộ không khỏi thở dài, ánh mắt nhìn về phía thiếu niên cũng từ khó chịu biến thành đồng tình, bởi vì nàng biết, từ lúc đối phương gặp phải đệ đệ mình trở đi, liên tục động có được loại Buff "Chỉ số thông minh vĩnh viễn là âm năm", đến chết cũng không giải thoát được.

"Ánh mắt cái tên thường dân này là sao vậy? Là đang khiêu khích ta sao? !"

"." Thang Mộ lăm lét nhìn xung quanh, xác định được người mà thiếu niên đang khoanh tay trước ngực nói đúng là mình, nhất thời 囧, này, đây là cái tiến triển gì? Trong mắt của hắn chẳng lẽ không phải chỉ có Serena cùng Jarrett sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Cũng muốn được hỏi câu người có dám hay không?

"Đang nói chuyện lại còn dám nhìn đông nhìn tây, là muốn chết sao hả?"

"." Thang Mộ xác định, tên này thật sự là đang nói chuyện với nàng, chỉ là.

Nàng yên lặng nghiêng đầu nhìn về phía Serena: "Đây thật là sư huynh sao?" Nếu như nàng đánh hẳn, sẽ ảnh hưởng lớn tới giá trị hào cảm của nhạc phụ ư?

"Dạ." Serena gật đầu một cái, nói xin lỗi, "Xin lỗi, Nhị Sư Huynh có chút dễ xấu hổ, cho nên."

"." Xác định đó là xấu hổ sao?

"Serena nói hươu nói vượn cái gì đó!" Thiếu niên tóc đỏ cả người tức giận chạy nhanh tới, đến vị trí cách chừng ba bước thì ngừng lại, cau mày một cái, "dân đen chính là dân đen, toàn thân đầy mùi nghèo nàn."

【 Thằng nhóc này thiếu ăn đòn! 】

【 Đồng ý! Hiếm khi gặp được loại muốn bị ăn đòn này lắm. 】

【 Này! 】

"Nhưng mà tới thật đúng lúc, chắc hẳn nhóm các người cũng nhìn ra mình và Serena không phải cùng một đẳng cấp chứ, thức thời thì lập tức giải tán đội đi." Thiếu niên hùng hổ nói, "Vừa đúng lúc bên đội này còn thiếu một chỗ, Serena, nếu như nguyện ý nói xin lỗi thì có thể cân nhắc cho muội gia nhập."

"! ! !" Đây là quang minh chính đại đào góc tường đệ đệ nhà nàng sao? Thằng nhóc này thật là chán sống rồi!

Đang lúc Thang Mộ muốn nổi điên thì Serena đã lắc đầu: "Xin lỗi, Nhị Sư Huynh, tổ đội hiện giờ rất tốt, không tính rời đi."

gì! Cô bé làm tốt lắm!

Thang Mộ trong lòng đầy cảm động, không hổ là mối tình đầu của đệ đệ nhà nàng, độ trung trinh như vậy, quá đạt tiêu chuẩn rồi!

"." Thiếu niên bị cự tuyệt lập tức nổi giận, mặt đỏ rần, nhưng hiển nhiên hẳn không thể nổi giận với sư muội mình, vì vậy hắn hung tợn dõm mẽ, lần nữa trừng mắt nhìn phía Thang Mộ, "Cái tên dân đen này cười nhạo ta sao?"

"Nói."

"Nói xin lỗi."

Thang Mộ đang chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên bị cắt đứt.

Mở miệng, chính là người kể từ sau khi đi vào cửa thì không nói chuyện -- Jarrett.

"Nói cái gì?" Thiếu niên nhún mày.

"Nói, xin lỗi tỷ tỷ." Jarrett không hề sợ hãi nhìn thẳng đối phương, nói từng câu từng chữ, "Nhận lỗi vì đã vô lễ với tỷ ấy."

"." Có lẽ là chưa bao giờ nghe qua lời như thế, thiếu niên tóc đỏ lại ngây ngẩn cả người trong một chốc, rồi sau đó chợt lấy lại tinh thần, giận quá thành cười, "Biết ta là ai không? Lại dám."

"Không biết là người nào, cũng không cần biết là ai, dù là Pháp Thánh Pháp Thần, cũng không có tư cách tùy ý nhục mạ người khác." Jarrett vừa nói, vừa không khách khí chút nào giơ pháp trượng trong tay lên, nhắm thẳng vào chóp mũi đối phương. "Hon nữa, nếu bàn về địa vị cao thấp, trong mắt ta, ngay cả một cọng tóc của tỷ tỷ cũng kém xa."

".", dcml

Nàng nghe được cái gì? !

Thang Mộ chỉ cảm thấy tất cả đều đáng giá. Đáng giá. Đáng giá!

Làm một tỷ tỷ, cả đời này của nàng cũng sẽ không có thời khắc nào hạnh phúc hơn hiện giờ đi?

Cánh cửa Thiên Đường hình như đã mở ra, nàng cảm giác thân thể của mình ngày càng nhẹ, càng ngày càng nhẹ. Hình như sẽ lập tức bay lên bầu trời xanh thẳm này.

【 Không thờ nữa sẽ tắt thờ luôn đó, đồ ngốc! 】

Một tiếng hét lớn cắt đứt quá trình thăng thiên (đường) nàng .

Thang Mộ chợt phản ứng lại nên bắt đầu thờ hỗn hển, vừa ôm ngực vừa nhận ra rằng -- lực sát thương của đệ đệ thật là quá lớn, Hoàng Thử Lang ca ca có khả năng là lúc đánh nhau cùng đệ đệ nhất thời kích động quên thờ nên mới bị kịch 'roi', nàng đã rút ra được lần giáo huấn lịch sử này, kiên quyết không dẫm vào vết xe đổ nữa!

Nếu như nói Thang Mộ cho rằng đây là kinh nghiệm, như vậy "Nhị Sur Huynh" nhận thấy được chỉ có xúc phạm.

Bàn tay hần lật lại, từ trong lòng bàn tay trống rỗng xuất hiện một cây pháp trượng, đỉnh trượng nam viên ma tinh đỏ rực cũng nhắm thẳng vào Jarrett--

"Là muốn khiêu chiến sao?"

"Nếu nghĩ như vậy, thì chính là thế."

"Chỉ bằng cái gây thôi ừa kia sao?"

"Không dám sao?"

Hai bên bốc mùi thuốc súng ngày càng đậm, Serena ý thức được không đứng liền xông lên ngăn trở: "Nhị Sur Huynh, Jarrett, cả hai không nên như vậy." Có lẽ là bởi vì quá mức kích động, nàng không cẩn thận đạp lên góc áo, hoa lệ lệ "Bòm bộp" một tiếng hướng phía hai người đánh tới.

Rồi sau đó bị hai vị thiếu niên đồng thời đón được.

Trong chớp nhoáng này, Thang Mộ hình như thấy được lúc mắt hai người bọn họ giao nhau thì phóng ra sấm sét vang dội! !

Vì phái đẹp mà chiến đấu, thật là quá lãng mạn rồi !

Nhưng mà.

Thang Mộ lập tức mở hệ thống nhìn vào tư liệu của thiếu niên, phát hiện đối phương chỉ là đáng dấp già dặn mà thôi, rõ ràng khuôn mặt có vẻ mười lăm mười sáu tuổi, thật ra thì giờ mới mười bốn tuổi, cũng là Sơ Cấp ma pháp sư, so với Jarrett cấp 15 cấp thì cao hơn một chút, là cấp 17.

Bất quá, cũng không phải cấp thấp thì không thể chiến thắng.

Dù sao, loại sinh vật gọi là nam chủ này vĩnh viễn đều phải khiêu chiến vượt cấp, tuy là nói như thế, nhưng nàng vẫn còn có chút lo lắng.

【 Jarrett, lên! Đạp ngã này thằng nhóc rắm thúi này! 】 Kirsten chỉ sợ thiên hạ không loạn.

【 Thằng nhóc kia cũng là Sơ Cấp ma pháp sư nha. 】 Thang Mộ kịp thời báo cáo tình huống.

【 Ừ, nhìn cái trượng kia là thuần ma pháp sư hệ hỏa, Jarrett, cũng dùng hệ Hỏa đối phó hần, hơn nữa sử dụng Tinh Thần lực ẩn đi trình độ thật -- dùng lửa của ma pháp học đồ đánh bại lửa của Sơ Cấp ma pháp sư, từ cái cơ bản nhất đã kích hần! 】

【 Ông cũng đủ nham hiểm. 】

【 Yên tâm đi, tỷ tỷ, nhất định sẽ làm cho hần phải xin lỗi. 】

【 】

Vốn là còn muốn ngăn cản trận chiến không có bảo hiểm này nhưng Thang Mộ thay đổi quyết định, nàng có thể cảm nhận được Jarrett muốn chiến đấu, hơn nữa, thật sự rất cảm động mà. TAT.

Làm sao bây giờ? Nàng cảm giác mình lại muốn hít thở không thông.

Vì vậy Thang Mộ nhẹ nhàng đi lên ngăn Serena lại, ôm eo cô bé kéo trở về, hai tay đặt lên vai, lời nói đầy chính nghĩa: "Em gái, đây là trận chiến của đàn ông, không ai có thể ngăn cản!"

"Nhưng."

"Yên tâm giao tất cả cho Jarrett đi."

" ù."

Khuyên xong!

Thang Mộ nghiêng đầu, mặt than giờ ngón cái: "Jarrett, nể mặt Serena, đánh thẳng nhóc này gần chết là được rồi."

"Tốt!"

" Phải chết là các người mới đúng! ! !"

Vì vậy, trận quyết đấu của các thiếu niên cứ như vậy bắt đầu.

Không giống với nhìn bằng mắt, sau khi Thang Mộ mở hệ thống thị giác ra, có thể tình huống thấy độ sát thương mỗi lần giao thủ của hai bên, cùng với độ tổn hại.

Nếu không mang theo bất kỳ ánh mắt nào đến xem thì thiếu niên tóc đỏ vẫn xoát rất tốt, từng loại ma pháp của hắn liên tiếp xuất hiện, nắm bắt thời cơ và tốc độ phóng ra cũng tốt vô cùng, hiệu quả cũng vô cùng tráng lệ, không chỉ có là hiệu quả, từng cái giờ tay, từng cái xoay người, từng cái di chuyển, cũng tinh mỹ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà, nếu như nói hắn đạt tới cực hạn của tốc độ xe hơi chạy, như vậy Jarrett đã lên lái máy bay.

Tất cả Ma Pháp hệ Hỏa, trong mắt của Kirsten cũng không có bất kỳ chỗ khác nhau nào, gần như đối phương mới đọc lên một phần nhỏ xiu của thần chú, ông ta đã có thể đoán ra là cái ma pháp nào, cũng nói cho Jarrett biết hiệu quả công kích cùng ưu nhược điểm.

Hơn nữa, Ma Pháp Sư chưa từng trải qua chiến đấu chân chính so với Ma Pháp Sư được rèn luyện qua trong rừng ma thú, nắm bắt nhịp điệu chiến đấu, hoàn toàn không có thể đánh đồng được.

Nếu như nói thiếu niên tóc đỏ theo đuổi là mỹ cảm trong chiến đấu, như vậy Jarrett theo đuổi chỉ có một dạng, đó chính là -- hiệu suất (năng suất hiệu quả).

Bằng câu thần chú rút gọn nhất, tiết kiệm ma lực nhất, động tác đơn giản nhất, phát ra ma pháp có hiệu quả lớn nhất.

Cho nên, kết quả không thể nghi ngờ.

Thiếu niên tóc đỏ thua vô cùng thê thảm

Sau khi Bị Jarrett phát ra bức tường lửa vây quanh, lại bị một hỏa cầu (quả cầu lửa) mạnh mẽ từ phía sau đánh tới, pháp trượng rời tay, bay ra đến mấy mét.

"Không, không thể nào." Thiếu niên giãy giụa trong bùn đất hé ra khuôn mặt đầy bụi bẩn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, "Làm sao có thể bại bởi một Ma Pháp Học Đồ, ta không tin! ! !"

"Không tin cũng phải tin!" Thang Mộ bắt chước dáng vẻ của thiếu niên lúc ra sân, hai tay ôm ngực tự hào nói, " Jarrett · Spike mạnh hơn ngươi nhiều lắm!"

" " Sắc mặt thiếu niên tan vỡ.

Nhìn chăm chú vào thiếu niên sắp bị đưa tới hồng rỗi, trong lòng Thang Mộ thoáng qua một tia trắc ẩn, cho nên mới nói, thiếu niên, đừng giành con gái với nam chủ nhà, hiện tại hối hận còn kịp đó!

"Nếu thua, xin hãy nói xin lỗi với tỷ tỷ ."

Jarrett -- thần bổ đao!

Thiếu niên tóc đỏ đột nhiên bình tĩnh lại, chậm rãi bò dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, tiến lên vài bước nhặt pháp trượng trên đất lên, quay đầu lại nhìn thẳng Jarrett: "Có thể dùng thực lực của ma pháp học đồ đánh bại ta, ta thừa nhận là một kẻ mạnh, có thể xin lỗi vì lời nói trước đây, nhưng mà, chắc chắn sẽ không nói xin lỗi với kẻ yếu."

" "

"Trừ phi, nàng cũng có thể đánh bại ta."

" " nét mặt Jarrett trong nháy mắt biến thành hình 囧 , rồi sau đó gần như xác nhận lại hỏi, "... Chắc chắn chứ?"

"Đúng vậy."

【 Lại còn có loại người chủ động tìm chết này 】 Kirsten thật sâu cảm khái nói.

【 Hấn còn nhỏ, hung hăng đánh hấn một trận coi như xong đi. 】

【 Rốt cuộc có thù gì với hấn chứ? 】 Thang Mộ phát giác Kirsten vẫn bỏ đao xuống.

【 Hừ, chỉ là một Sơ Cấp mà pháp sư, trẻ tuổi mà cũng dám so ngạo khí nữa. 】

【 Cho nên đây là ông ghen tỵ với tuổi trẻ sao? 】

【 】

Trẻ tuổi mà, làm sao có thể hiểu được bi thương của người già, nhất là lão già mặt hoa cúc chứ.

"Thế nào? Không dám sao?"

Thiếu niên tóc đỏ lớn tiếng hỏi thúc.

Thang Mộ cảm giác mình đã hiểu được gì đó, thì ra. Hấn là nghĩ lấy lại danh dự tạo dựng lòng tin trên người của mình sao?

Dù nói thế nào, Mỹ Thiếu Niên cũng là tài nguyên quý giá của thế giới, cứ như vậy mà tàn phá hình như là vô cùng tàn nhẫn, vì vậy Thang Mộ xác nhận thêm lần nữa nói: "Xác định sao? Thật muốn cùng đánh một trận?"

"Không sai, nếu như thắng được, liền nói xin lỗi, nếu như thua, toàn bộ mấy người đều phải cắt ra khỏi thành Kermit!"

". Cái thang cũng chưa đưa cho, làm sao lên lầu được thế?" Thang Mộ đỡ trán, tên này thật không hổ là Nhị Sư Huỳnh, đủ 'nhị'.

"Sợ?"

"Chẳng qua là cảm thấy tiền đánh cược quá không công bằng, như vậy đi, chúng ta thua có thể rời đi, nhưng người thua, không chỉ có phải nói xin lỗi như thế, còn phải đáp ứng một chuyện, có thể không?"

". Chuyện gì?"

"Không dám sao?" Jarrett và vị thiếu niên này đều đã được nói câu này, cuối cùng Thang Mộ cũng thành công được nói ra những lời này, nàng bày tỏ -- cảm giác thật tuyệt!

"Ai không dám hả? !"

Nhìn đi, ** thiếu niên chính là như vậy, không chịu nổi được phép khích tướng!

Tác giả có lời muốn nói: thiếu niên lá gan người rất to khỏe nha, thiếu niên chúng ta kính nể người = Ⅲ =

Không thấy nam chủ cũng đã đưa ra ánh mắt kính nể với người rồi sao? Người.

Liếc mắt, chương kế tiếp, một chàng trai bị buộc đi lên con đường gay.【 đợi chút, chương kế tiếp hoàn toàn không có cái này đâu! ! !

Được rồi, vậy thì không có đi, dù sao, khi dễ hấn như vậy ta thấy rất thoải mái ha ha ha, khi dễ mấy cái tên kiêu ngạo rất tốt, ngón cái!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Lại lần nữa

Sau khi thiếu niên một mình đấu nam chủ không có kết quả, hiện nay lại sắp cùng người giám hộ của nam chủ đánh nhau.

Trừ bỏ hai người có liên quan, mấy người còn lại biểu hiện rất khác nhau.

Ví dụ như cô bé Serena, bởi vì hôm nay Thang Mộ gần như không có cơ hội ra tay, cô bé tỏ vẻ rất lo lắng với tình huống hiện tại: "Kate, bằng không. . . Hay là thôi đi? Em đi tìm lão sư, nhờ ông ấy đến."

"Serena người câm miệng!"

"Nhị sư huynh!"

Lại thành công hạ thấp độ hảo cảm của nhị sư huynh ở trong lòng Serena muội tử, Thang Mộ cảm thấy phi thường thỏa mãn, vì thế rất vui mừng nhìn cảnh này.

Lại ví dụ như cô bé Ysasi, cô nàng vô cùng bình tĩnh liếc nhìn Thang Mộ: "Đừng làm mất mặt."

". Ta biết rồi."

Lại ví dụ như người biết rõ chân tướng Jarrett và Kirsten.

【 Ta nói, cô hạ thủ lưu tình nha. 】

【 Mới vừa rồi ông không phải hận hấn đến muốn sống muốn chết sao? 】

【 Ta chỉ là ngoài miệng nói một chút thôi, cô là thật muốn tánh mạng của hấn....】

【 】

Nàng là ác ma sao?

"Tỷ tỷ, thật ra thì, mũi tên của tỷ có thể bắn lệch ra một chút." Jarrett yên lặng nghiêng đầu, gương mặt ửng đỏ.

"." Thang Mộ có khổ mà không nói ra được, vô luận nàng hướng lệch ra vị trí nào đi nữa, cuối cùng mũi tên cũng sẽ thần kỳ bay hướng về cùng một chỗ, giống như tên lửa tự động truy lùng.

Nếu như có thể mà nói, nàng thật lòng không muốn loại chương trình tự động truy lùng này đâu! Mặc dù mỗi lần bắn trúng cũng coi là công kích đúng chỗ hiểm, lực công kích lại gấp bội gì đó.

Trong không khí quý dị như vậy, trận đấu giữa thiếu niên tóc đỏ cùng Thang Mộ bắt đầu.

Hôm nay Thang Mộ đã cấp 20, mà Nhị Sư Huynh mới 17 cấp, hơn nữa, được Ngựa đực đại thần cho Bàn tay bạc tăng sức lực vô cùng.

-- Khi Thang Mộ đạt tới cấp 15, nàng đã từng tìm kiếm mục Lựa chọn chuyển chức nghiệp. Tiền thù có thể lựa chọn chuyển thành Thần tiền hoặc là Hiệp khách. Chọn nghề trước thì gần như chỉ có tiền pháp (tài bắn cung), lực công kích rất mạnh nhưng di chuyển không nhanh, giống như là một pháo đài cố định; Mà nghề sau, ngoài có một phần tiền pháp còn có một phần thoái pháp (sức mạnh của chân), lực công kích mặc dù hơi yếu, nhưng tính ăn khớp của chiêu thức cùng lực hành động đều vô cùng mạnh mẽ, chỉ dùng chiêu thức một tí thôi thì gần như là bay loạn khắp nơi, rất ít người có thể bắt được.

Thang Mộ rất rối rắm, trong trò chơi nàng chuyển chức là Thần tiền, nhưng mà, với Hiệp khách, nàng cũng là thật lòng yêu thích, hơn nữa. Thực tế không thể so với trò chơi, ở thế giới này, nàng vẫn là suy nghĩ lựa chọn nghề nghiệp có độ linh hoạt cao hơn .

Cho nên, nàng vốn là tính toán lựa chọn Hiệp khách.

Không sai, vốn là.

Sau nàng lại phát hiện, Ngựa đực đại thần căn bản không Cập Nhật cho nàng mục lựa chọn chuyển chức!

Giống như một loại bug, sau cấp 15, kỹ năng của Thần tiền và Hiệp khách cùng đồng thời xuất hiện trong thanh kỹ năng của nàng, hơn nữa cái gọi là cấp bậc kỹ năng cũng không hề nữa giống như kiểu trước đây là căn nàng cộng điểm, mà là xem độ thuần thực, sử dụng kỹ năng đạt tới số lượng nhất định, nó liền tự nhiên mà thăng cấp, đây cũng là lý do nàng cực kỳ hưng phấn lúc trong rừng ma thú.

Vì phòng ngừa bị nhạc phụ đại nhân đui giết, Thang Mộ cùng Nhị sư huynh chiến đấu có chút bó tay bó chân. Nàng không dám bắn mũi tên bách phát bách trúng kia đâu! Ngộ nhớ thật làm gì đó với đối phương. Có loại ma đực nào có thể trị sao? Cho nên hai người đánh nhau rất đơn điệu.

Hầu như chỉ là, thiếu niên ra chiêu, Thang Mộ dùng xích Tinh Vân nhanh chóng bay khỏi!

Thiếu niên lại ra chiêu, Thang Mộ lại né qua!

Năm phút sau, thiếu niên nổi điên.

Hắn vung pháp trượng trong tay: "Ngươi là đang xem thường ta sao?!"

". Ta nói là không phải ngươi tin không?" Thiếu niên thật ra thì ta là vì bảo toàn sinh mạng cùng tôn nghiêm của ngươi mà cố gắng đó!

"Ngươi. Ngươi chết đi cho ta!" Thiếu niên tóc đỏ vừa rống giận, vừa móc ra một quyền trực, nháy mắt xé ra.

"Cái đó là. Nhị Sư Huynh, không thể được! ! !"

"Tỷ tỷ, cái đó."

Loại này vừa nhìn vừa nghe cũng biết là chiêu số mang tính hủy diệt tính gì đó, ai lại để cho hắn dùng được chứ!

Đúng lúc này, Thang Mộ chợt lóe linh quang, nhớ tới còn có một chiêu thức rất ít sử dụng có thể dùng ở tình huống hiện tại, không sai, đó chính là -- mũi tên trời buộc!

Cái này nghe có vẻ là chiêu thức rất tà ác thật ra thì cũng thật rất tà ác, đơn giản mà nói, chính là từ cung tên bắn ra nhiều mũi tên có buộc dây thừng, kéo kẻ địch tới trước mặt của người công kích, rồi sau đó trực tiếp đưa chân đá đối phương ra giữa không trung.

Lúc ở rừng Ma Thú Sâm, vì ma thú đối địch hầu như đều rất hiếu kỳ, cho nên Thang Mộ dễ dàng thân ái kéo đối phương tới trước mặt mình, nhưng bây giờ. Nếu là con người, sẽ không trở ngại gì!

Hành động trước với ý thức, Thang Mộ nhẹ nhàng linh hoạt kéo cung tên, chỉ thấy mấy chùm ánh sáng đỏ, phần đuôi mũi tên buộc dây thừng liền nhanh chóng bay về phía thiếu niên tóc đỏ, rồi sau đó chia ra hai bên trái phải vòng qua thiếu niên, đem hắn trói chặt lại.

Quyển trục vốn đã bắt đầu sáng lên trong nháy mắt mất đi động lực, từ trong tay thiếu niên rơi xuống, lăn mấy cái, rồi khôi phục trạng thái vốn có ban đầu.

Người đang xem chung quanh đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, thiếu niên bị kéo tới trước mặt của Thang Mộ, có lẽ vì dùng sức quá mạnh, chớp mũi hai người thiếu chút nữa đụng vào nhau, Thang Mộ híp híp con mắt, theo bản năng hướng đối phương lộ ra một Mona Lisa. . . , không, là nụ cười dữ tợn như sói, ác liệt như cá mập.

Thiếu niên tóc đỏ chợt run lên, không kịp nói ra lời nào, hắn liền phát giác mình bay, bay, bay lên trời rồi.

Một cú đá mạnh mẽ lên người của hắn, làm cho hai chân hắn mở lớn, cả người bay lên, sau khi xoay hai vòng trên không trung, hắn giữ vững một tư thế xấu hổ như vậy, nặng nề rơi xuống đất, bụi đất văng tung toé.

"." Không phải Thang Mộ không muốn bổ thêm một đao, mà là chính nàng cũng ngại ngần cả người.

Nàng vốn choràng chiêu thức này là an toàn nhất, lại không nghĩ rằng. Vì sao một cước làm cho người ta bay lên trời lại đá vào giữa háng thế? Nàng hoàn toàn không muốn làm như thế có được hay không!!

"." x n.

Những người vây xem đều lâm vào trầm mặc.

Thang Mộ theo bản năng nhìn về phía thiếu niên đang nằm trên mặt đất không nhúc nhích, ánh mắt theo từ cái đầu đang vùi sâu vào mặt đất , trượt đến cái mông cong cong cùng hai chân đang dang rộng ra của hắn, rồi sau đó yên lặng nghiêng đầu nhìn về phía những người khác: "Nếu như ta nói ta không phải cố ý, các người có tin không?"

"." Lăn nữa xn.

【 Tin mới là chuyện lạ đó! 】 Kirsten đại diện cho tiếng lòng của mọi người hô lên.

【 Ta thật sự là không có ý đầu. Các người xem ta cũng chưa có bắn tên, ai mà biết. 】

【 Tỷ tỷ, đệ tin tưởng tỷ. 】

【 Đệ dám nhìn thẳng vào mắt của ta nói như vậy sao. TAT】

【 】

Một người thiên tài vì mọi người không thể hiểu là cô độc đường nào, tịch mịch đường nào, thương cảm đường nào, vào giờ phút này Thang Mộ, hiểu rất rõ!

"Đáng giận! ! !"

Đang lúc nàng u buồn, thiếu niên từ lúc rơi xuống đất về sau vẫn không nhúc nhích, không nói một lời, hình như cuối cùng cũng vượt qua được cảm giác sỉ nhục mà Thang Mộ gây cho hắn, hắn bò dậy, hai mắt đỏ rực phun lửa đánh về phía tên đầu sỏ gây nên: "Lại dám cho ta nếm thử sỉ nhục như vậy, ta liều mạng với ngươi !"

Có thể làm cho một ma pháp sư muốn cùng người cận chiến, không thể không nói, công phu kéo cừu hận của Thang Mộ đã lớn lên đến mức không thể tưởng tượng nổi.

"Đủ rồi, Ed!"

Giống như bị nhấn nút bất động, trong nháy mắt lúc âm thanh già nua vang lên, vốn thiếu niên còn đang giống như máy bay chiến đấu số 1 chọt đứng người lại, giống như từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh lại, vội vàng buông xuống nắm đấm đang siết chặt, sửa sang lại tóc tai cùng vạt áo lộn xộn, thấp thòm nhìn về phía sau sâu bên trong dinh thự: "Lão, Lão sư."

Âm thanh mới vừa rồi vang lên một tiếng thờ dài.

"Tất cả vào đi."

"Vâng"

"Vâng"

Không chỉ có là Ed, Serena cũng cung kính cúi đầu đáp lại nói.

Sau khi đáp lại, chàng trai Ed chờ một lát, phát hiện bên trong không tiếp tục truyền ra âm thanh nữa thì xoay đầu sang chỗ khác, hung hăng trừng mắt liếc Thang Mộ, đưa ra nét mặt "Ngươi chờ xem", rồi đi vào bên trong.

"Ed."

". Lão, Lão sư." Giống như chuột thấy mèo, thiếu niên tóc đỏ lập tức dừng bước lại, khổ sở lên tiếng.

"Làm người phải nói chuyện giữ lời."

". Dạ, Lão sư."

Một lát sau, không có âm thanh truyền đến nữa.

Lần này, Nhị Sư Huỳnh không may mắn nữa, hắt hủi một hơi thật sâu, nghiêng đầu sang chỗ khác, cặp mắt phóng hỏa nhìn Thang Mộ, hung ác nói: "Nói đi!"

". Hả? Cái gì?"

"Ít già ngu đi!" Thiếu niên nóng nảy, "Ngươi không phải là nói nếu ta thua ngươi, sẽ phải đồng ý một điều kiện của ngươi sao? Ta không phải là người nói không giữ lời!"

"." Ngươi vốn chính là muốn ăn vạ kết quả không cẩn thận bị sư phụ bắt được chứ gì?

Thang Mộ không khỏi sử dụng ánh mắt truyền đi thần sắc khinh bỉ.

"Ngươi cái kẻ tiện." Thiếu niên dùng miệng, hình như nhớ lại nguyên nhân trận tranh đấu này sinh ra, chọt nghiêng đầu, một lát sau, rất nhỏ âm thanh truyền đến, ". Tốt. Tư."

"Cái gì?" Thang Mộ bày tỏ mình hoàn toàn không nghe rõ.

"Ta nói ngưng ngừng! Ngươi nghe không rõ à? !"

Đối mặt với thiếu niên đang gào thét, Thang Mộ vuốt vuốt lỗ tai, bình tĩnh trả lời: "Ừ, lúc này nghe rõ ràng."

"Ngươi!"

Mắt thấy đối phương lại có khuynh hướng điên tiết lên, Thang Mộ vội vàng nghiêm mặt nói: "Sư phụ ngươi còn nhìn ngươi đó!"

"."

"Đừng dài dòng! Ngươi rốt cuộc có yêu cầu gì, nói mau!"

Xem ra tên nhóc này thật vẫn rất sợ sư phụ hắn, Thang Mộ sờ cằm suy nghĩ một chút, vốn là chỉ là thuận miệng nói lên cái yêu cầu, không ngờ hắn thật sự là đồng ý, loại thời điểm này không vênh mặt hếch mũi nhất định chính là sơ sót trong cuộc sống, cho nên. Hắc hắc hắc.

Nàng đi lên trước nắm lấy vạt áo đối phương, kéo hắn sang bên cạnh: "Đến đây, chúng ta nói nhỏ."

"Ai cho ngươi dùng bàn tay bẩn đó đụng ta, ngươi." Đối với hành động nắm lấy quần áo mình của Thang Mộ, thiếu niên phản ứng rất lớn.

Thang Mộ liếc xéo: "Ngươi sẽ không muốn cho những người khác nghe được yêu cầu của ta chứ?"

"." Thiếu niên nghiêng đầu, "Đừng đụng ta...ta tự đi."

"Được rồi được rồi." Thang Mộ buông tay, cùng thiếu niên tới chỗ yên tĩnh, một tay ôm cổ đối phương, lần nữa lộ ra một nụ cười dữ tợn tự cho là vô

cùng thân thiết, "Yêu cầu của ta rất đơn giản, chính là. Người tuyệt đối không thể thích Serena!"

Tình địch gì đó, phải bóp chết hần ngay lúc ban đầu!

Thật ra thì, nàng cũng là vì cứu vớt vị thiếu niên này, ngộ nhờ hần thật đi lên con đường không lối về giành bạn gái với nam chủ, chỉ có thể là bi kịch!

Lời nói của nàng, thành công khiến thiếu niên ngậm ngùi cả người, hần ngậm ngùi, lại nhìn cánh tay Thang Mộ đang khoác lên trên người mình, rồi sau đó có vẻ là bởi vì tức giận, mặt "âm" một cái đỏ lên --

"Cái đứa con gái vô sỉ này, đừng si tâm vọng tưởng!"

"." Lấy cái gì cứu vớt người đây- thiếu niên kiên trì đi về phía con đường làm vật hy sinh!

"Cho dù người buộc ta không được thích toàn bộ con gái trên thế giới này, ta cũng sẽ tuyệt đối không coi trọng người!"

"." Đây! Cái tiền triển này không đúng rồi, khôn kiếp!!!

Hơn nữa. Không thích toàn bộ con gái trên thế giới, cũng không ưa thích nàng. Chẳng lẽ hần cũng là Gay? !

Thang Mộ lần nữa cảm thấy, hình như mình lại đã hiểu ra cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bỏ não quá mức là bi kịch

Thang Mộ vừa bừng tỉnh lại rồi rầm, nàng có thể nói với đối phương rằng mình đổi ý không?

Có thể đổi cái yêu cầu "Tuyệt đối không thể thích Serena" thành "Tuyệt đối không thể thích Jarrett" không?

Nàng nhìn chăm chú vào bóng lưng thiếu niên Ed dùng dùng bỏ đi, lọt vào trong nỗi ưu thương dày đặc, không khỏi thở dài, rồi sau đó trong lúc vô tình xoay đầu, cả người đều Sparta (???) rồi.

Nguyên nhân không gì ngoài-- tất cả những người khác đều đứng ở sau lưng cách đó không xa -- nghe lén người khác nói chuyện là ghét nhất rồi!

Trừ cô gái tam vô Ysasi, nét mặt của những người khác ước chừng đều là như vậy => (= Ⅲ =).

【 Khụ, không ngờ cô lại thích kiểu này. 】

【. Ta nói, có phải các người hiểu lầm cái gì hay không ? 】 Coi trọng hay không coi trọng đều là lời từ một phía của cái tên Gay chết tiệt đó mà! Nàng hoàn toàn là vô tội được không?

【 Khẩu vị của cô, thật nặng. 】

【 Ta đã nói là hiểu lầm mà Đây! 】 Bị hiểu lầm Thang Mộ nóng nảy.

Serena muội từ che miệng lại, kinh ngạc nhìn chăm chú vào Thang Mộ, một lát sau không biết bỏ não những thứ gì, khẽ mắc cỡ đỏ bừng mặt, quay đầu nói: "Thật ra thì, Nhị Sư huynh của em là người không xấu, chính là tương đối xấu hổ."

"."

Đều đã tới nước này rồi mà em còn kiên trì sư huynh mình là xấu hổ sao? !

Vẫn là đệ đệ nhà nàng tương đối bình thường, một lời cũng không nói, chỉ là... Cảm giác hình như hần có chút không vui, ảo giác sao?

Thang Mộ đang chuẩn bị hỏi một câu, liền nghe được Serena nói: "Lão sư đang đợi chúng ta, cùng đi vào thôi."

Đi theo Serena xuyên qua những con đường nhỏ quanh co, Thang Mộ có chút cảm thấy tò mò, Đại Ma đạo sư Hệ Phong rốt cuộc là người thế nào đây?

Vốn nàng còn tưởng rằng sẽ là một mỹ nhân hoặc là La ly chứ, kết quả lại là một giọng nam già dặn, có thể thấy được là một cụ già, theo định luật, hần tất nhiên sẽ nhất kiến chung tình nhị kiến khuynh tâm với Jerry của nàng sau đó dốc túi truyền thụ cho. Không đúng chỗ nào rồi!

Lão ma pháp sư à. Nên giống như là Dumbledore trong HP hoặc là Gandalf trong Chúa Tể Những Chiếc Nhẫn nhỉ? Mái tóc cùng chòm râu thật

dài

Nhưng mà, khi tự mình nhìn thấy thì Thang Mộ mới phát giác, giữa tượng tượng cùng thực tế khác biệt rất cuộc là lớn đến mức nào.

Ai có thể nói cho nàng biết, cái người gần như là sáng đến chọc mù mắt người trước mặt này thật sự là Đại Ma đạo sư trong truyền thuyết sao?

Quá, quá sáng.

Thang Mộ giờ phút này hết sức thống hận vì sao không mang theo mắt kính trong túi, nếu không cũng sẽ không gặp phải bi kịch như bây giờ.

Không sai, vị Đại Ma đạo sư trong truyền thuyết này, cư nhiên đầu lại trụi lủi, không có một sợi tóc cũng không có một cọng râu, Thang Mộ hết sức mong muốn xem một chút bên trong mũi của hắn có phải là lông mũi cũng không một cọng không.

Nếu như là người trẻ tuổi thì không tính, vấn đề đây là một Lão Nam Nhân.

Tựa như trứng gà trắng bóc bị lột vỏ nhăn nhúm, lại giống như bánh bao trắng bị vẽ lên hoa văn hình hoa Cúc, tóm lại. rất quý dị.

Lại mặc kệ nội tâm nàng bị đánh mạnh cỡ nào, sư phụ Serena -- Đại Ma đạo sư Hệ Phong -- Brahm · Hartlin giờ phút này cũng rất khiếp sợ.

Không ma pháp!

Thật ra thì ông ta cũng không phải là tự nguyện biến thành như bây giờ, chỉ trách lúc còn trẻ quá si mê nghiên cứu ma thuật, đáng tiếc bản thân hắn lại không có thiên phú cao, còn không cẩn thận tạo ra một loại ma thuật thất bại, từ lúc trần đây tự tin rút xuống, hắn liền biến thành như bây giờ, không sai -- toàn thân vắt chày ra nước!

Mà tác phẩm gây nên bi kịch cả đời hắn, lại cũng là ma thuật được hoan nghênh nhất của hắn, rất nhiều quý phu nhân phiền não với các loại lông (lông tay, lông chân, lông nách....) kể từ khi thoa ngoài da chai "Ma thuật Rụng lông" này tại vùng lăm lông, từ đó 'một lần vắt và nhàn nhã suốt đời', giải quyết tất cả phiền não!

Đối với cái loại kết quả này, hắn cũng không biết nên khóc hay nên cười, cũng may bởi vì địa vị cao, không người nào dám cười nhạo hắn, hơn nữa người có thể nhìn thấy hắn cũng không nhiều, nhưng mỗi người lần đầu gặp hình dáng của hắn gần như đều sẽ có chút thất sắc, nhưng mà. Mấy người này.

Thang Mộ vì sao không có biến sắc? Bởi vì nàng là mặt than!

Ysasi vì sao không có biến sắc? Bởi vì nàng là tam vô!

Jarrett tại sao không có biến sắc? Bởi vì hắn đang thất thần!

Kirsten. Tên này cho dù có biểu cảm thì Đại Ma đạo sư Brahm cấp bậc thấp hơn hắn không ít, cho nên nhìn cũng không thấy được đâu.

Vì vậy, ở trong các loại trời xui đất khiến, sư phụ đại nhân cho tiểu đội bọn họ một đánh giá thật cao -- 'Hết sức trấn định, tố chất tâm lý tốt'!

"Các người chính là đồng đội của Serena sao? Thực lực rất khá." Có vẻ vì độ thiện cảm đã tăng lên, âm thanh nhạc phụ dường như rất ôn hòa.

Thang Mộ bắt đầu chảy mồ hôi, rõ ràng hình như muốn nói ba người, nhưng nàng vì sao cảm thấy vị sư phụ này đang xem nàng đây? Quả nhiên nàng không cẩn thận đánh đổ đệ tử quá thâm rồi sao? Chẳng lẽ ông ấy trả thù?

Nhưng mà, coi như muốn phản kháng cũng hoàn toàn không có lối thoát nha, bởi vì Thang Mộ nhìn thấy rất rõ ràng, vị Đại Ma đạo sư này khoảng chừng cấp 50.

Khái niệm cấp 50 là gì?

Theo phân chia cấp bậc Ma Pháp Sư, trước khi Jarrett đạt tới cấp 15, là ma pháp học đồ, mà sau khi đạt tới 15 cấp, liền trở thành Sơ Cấp ma pháp sư, như vậy có thể thấy được đẳng cấp thật sự của trò chơi, trong mắt Thang Mộ thấy rằng cấp 15 là một cái ải của ma pháp học đồ cùng Sơ Cấp ma pháp sư.

Mà sau Trung Cấp ma pháp sư, Cao cấp ma pháp sư, Ma Đạo Sư, Đại Ma đạo sư, Thánh Ma Đạo sư chia ra các ải đối ứng trong trò chơi là cấp 24, cấp 32, cấp 40, cấp 50 cùng cấp 60.

Vị pháp sư Brahm này mặc dù vừa đúng cấp 50, nhưng không nghi ngờ chút nào đúng là một vị Đại Ma đạo sư.

Mà Thang Mộ, giờ phút này mới cấp 20, kém hơn phân nửa, cho dù có Bàn tay bạc cùng một đồng được Hồng được Lam, cũng hoàn toàn không là đối thủ!

"Đã đến đây rồi, cũng không cần rời đi."

"! ! !"

Dựa vào!

Cái giết người diệt khẩu này tiến triển cũng quá nhanh rồi! !

Dầu gì trước hết ông hãy biểu đạt tình thương với đồ đệ cùng với nỗi oán hận với người đã khi dễ đồ đệ chứ a a a!!!

Thật ra thì, Thang Mộ hoàn toàn nghĩ nhầm lối rồi, Hartlin pháp sư đại nhân không có hẹp hòi như vậy, thật sự

Đồ đệ mình là tự động khiêu chiến rồi lại bị đánh bại, hơn nữa mặc dù chiêu thức của đối phương hơi bất nhã, nhưng được cái là đường đường chính chính, một Đại Ma đạo sư như hần, thật không có thói quen ra tay với trẻ con, nếu truyền đi thì mất mặt nhiều lắm!

Hần chỉ là cảm thấy dù sao đi nữa nơi này khá lớn, hơn nữa Serena cũng thích bọn chúng, cho người ta lưu lại cũng không bất tiện, hơn nữa cũng dễ dàng cho Serena cùng bọn họ cạo sát, nhân tiện còn có thể đề áp một chút ngạo khí Nhị Đồ Đệ nhà mình; đứa bé kia cái gì cũng tốt, chính là tính khí quá kém, lòng tự ái lại quá mạnh mẽ, chịu một chút thất bại cũng tốt.

Đáng tiếc, đường về não bộ của Thang Mộ và ông ta hoàn toàn không là trên một đường thẳng .

Gần như là ngay khi Hartlin nói ra những lời này, Thang Mộ liền lật bàn tay một cái, trực tiếp móc ra cung tên, vận sức chuẩn bị: "Muốn giữ chúng ta lại, hỏi cung tên trong tay ta trước đã!"

Dù sao đều phải chết, trước tiên phải tỏ ra soái một chút rồi nói sau!

"Há? Đây chính là cung tên ma pháp có thể tự động tạo ra mũi tên sao?"

"." Thì đã nghiên cứu kỹ tư liệu của nàng rồi, xem ra lúc này thật sự phải chết rồi! TaT

Thật ra thì. Cái này đã sớm không còn là bí mật, mặc dù hôm nay nàng gần như không ra tay, sau đó lại có vũ khí của Serena cùng Ysasi hấp dẫn người khác, nhưng chỗ đặc biệt của vũ khí nàng bị người thấy cũng không có gì kỳ quái, nói thẳng ra, nàng cũng là một trong mục tiêu đánh cướp của những người kia, đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu để Hartlin giữ bọn họ ở lại, nếu là bằng hữu của Serena, hần quan tâm một chút cũng là bình thường.

Chỉ là, nhìn tình huống bây giờ, vị tiểu bằng hữu này muốn đề nghị khiêu chiến với hần sao?

Ha ha ha a, thật lâu không thấy người tuổi trẻ có lá gan lớn như vậy.

Chỉ là, hần ngược lại có một chút hứng thú.

Vì vậy. Đường về não bộ hai người này lại quý dị trở lại trên cùng một đường thẳng.

"Được, để ta tới thăm hỏi cung tên trong tay cô một chút!"

【 Jerry. Nếu như tỷ chết rồi, nhất định phải nhớ báo thù cho tỷ! ! ! 】

Cho nên mới nói, bộ não quá mức thật sự không phải là chuyện tốt gì, nhìn đi, muốn bị đánh rồi?

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bi kịch ngốc nghếch

Sau khi khí phách nói lời khách sáo, Brahm nghiêm nghị tiến lên, chuẩn bị mời vị thanh niên này đi võ đài luận võ; dù sao nơi này là phòng khách của hần, đánh nhau không có mặt, ngộ nhỡ tổn hại đến đồ trang trí yêu thích nào đó của hần, thu dọn cũng phiền phức.

Nhưng mà, vấn đề là, điện não đồ của ông ta không cách nào truyền đạt chính xác cho Thang Mộ a!

Coi như vừa rồi hơi kết nối được một chút, nhưng tựa hai đường giao nhau, trong nháy mắt gặp nhau ở nơi giao thoa liền bắt đầu đi ngược lại.

Cho nên hành động lần này của ông ta ở trong mắt Thang Mộ là hàm nghĩa như vậy.

"Được, để ta tới thăm hỏi cung tên trong tay cô một chút!" = "A ha ha ha tiểu tử ngươi chuẩn bị nhận lấy cái chết chưa?"

Nghiêm nghị tiến lên = thủ thế xuất chiêu.

Loại thời điểm này, làm tiên phong đi xoát boss, sao có thể lùi bước được!

Vì vậy, trong nháy mắt ngay khi Thang Mộ ý thức được đã buông dây cung ra, chỉ thấy một mũi tên lấp lánh sáng rực rỡ chói mắt "Vèo" một tiếng, nhanh chóng được bắn về phía Đại Ma đạo sư!

Đáng thương Brahm, kể từ trở thành Ma Pháp Sư tới nay, không biết bao nhiêu năm không đụng phải người không tuân quy tắc quyết đấu như vậy rồi.

Đang dưới tình huống không có chút phòng bị nào, hắn chỉ cảm giác □ đau xót, lúc lấy lại tinh thần thì mũi tên kia đã vững vàng cắm vào giữa hai chân hắn.

"." ≡ đây là còn chưa kịp phản ứng, Brahm

"." ≡ đây là cảm thấy quá trình tấn công thuận lợi đến không biết làm sao, Thang Mộ.

"." ≡ đây là mọi người xung quanh.

Chỉ là trong chốc lát, Serena sợ hãi kêu lên: "Sur, Sur phụ, người không sao chứ? !"

"Cái cô gái này, lại dám!" thiếu niên Ed vừa kinh vừa sợ, vốn hắn còn cho rằng đãi ngộ của mình đã đủ kém, lại không nghĩ rằng sư phụ cũng gặp phải độc thủ.

Thang Mộ rút cuộc ý thức được tình huống bây giờ hình như có chút không đúng, mà lúc này, một tình huống càng làm cho nàng tuyệt vọng hơn xuất hiện. Trên bản đồ, điểm sáng Brahm còn là màu xanh dương, cái này ý nghĩa, đối phương căn bản không hề có địch ý với bọn họ.

-- trước đó bị dọa đến quá khẩn trương, cho nên nàng hoàn toàn quên mất xác định cái này!

Hiện tại nhớ lại lời của đối phương lúc ấy, hình như. Là có ý tốt?

Đội đã nào...!

Nếu sự thật là như vậy!

Nàng rút cuộc là đã làm gì thế? !

Nàng tự tay bắn rút trúng của nhạc phụ đại nhân a a a ! ! !

Ông trời ơi rút cuộc nên làm cái gì đây? Không. Có lẽ còn có lối thoát!

【 Kirsten, sẽ không phải ông không có loại ma dược nào có thể làm phát triển trứng người ta ra chứ! 】

【 Làm sao có thể có loại ma dược bị ô nhiễm như vậy chứ? ! 】 Nếu như có thể ra ngoài, Kirsten nhất định phải đập cái bàn lên trên đầu tên đàn độn kia, ma pháp cũng không phải vạn năng, suy luận một chút, nếu như một người bị thương cánh tay, có một ít ma dược thực sự có thể làm khép miệng vết thương lại, nhưng nếu như một người mất đi cánh tay, thì không có bất kỳ một loại ma dược nào có thể khiến cho cánh tay của hắn mọc lại.

Không ai hiểu rõ uy lực mũi tên kia của Thang Mộ hơn hắn, đó thật sự khiến quân giặc (cường lỗ)[*]..., không đúng, là vàng cầu tan thành mây khói (hồi phi yên diệt)[*]. Ngay cả một mảnh vụn cũng không còn dư lại, có thể mọc ra lại mới là lạ đó?

[*]Đây là 1 câu thơ trong bài Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha:

Dao trường Công Cẩn đương niên, tiểu Kiều sơ giá liễu, hùng tư anh phát Vũ phiến luân căn, đàm tiểu gian, cường lỗ hồi phi yên diệt.

Tác giả Nguyễn Chí Viễn dịch là: Xa nghe Công Cẩn đương thì, Tiểu Kiều vừa mới cưới, anh hùng phong cách Phe phẩy quạt khăn, khoảng tiểu đàm, quân giặc tro tiêu khói diệt.

Ở đây tác giả thay từ quân giặc (cường lỗ) bằng cầu vàng.

【 Vậy tại sao của ông lại mọc ra được? ! 】

【 Ta. Đợi chút, làm sao cô biết ta mọc ra được? 】

【 Nhìn tư thế đi là biết, mà trọng điểm không ở chỗ này nha! 】

【 】 Không ở chỗ này thì ở chỗ nào chứ hả! Rút cuộc là làm sao có kinh nghiệm để cho nàng ta vừa nhìn tư thế đi là có thể nhìn ra hả? Nữ nhân này rút cuộc là khủng bố đến mức nào vậy? !

【 Tỷ tỷ, người là đang quấy nhiễu tình dục Kirsten gia gia sao? 】 Đầu tiên là cái tên nóng tính ngu ngốc, bây giờ là lão gia gia, tỷ tỷ thật là quá làm cho người ta tức giận.

【 Không, Jerry, để nghe ta giải thích. 】

【 】 Kirsten sờ cảm, cảm giác được đề tài bị cố ý lệch đến phương hướng nào đó, chỉ là. Ai là lão gia gia hả? !

Lại không bàn về việc hiện tại trong lòng Thang Mộ rồi rầm đường nào, Brahm pháp sư đại nhân cuối cùng từ trong đờ dẫn hồi thần lại, hẩn lạng lẽ cúi đầu, nhìn chăm chú giữa hai chân hồi lâu, rồi sau đó đưa tay nắm lấy đuôi mũi tên.

Chỉ nghe "pắc" một tiếng, mũi tên kia cứ như vậy bị hẩn rút ra.

Anh Anh Anh Anh. Thật anh hùng!

Thang Mộ gần như là trợn mắt há mồm mà nhìn chăm chăm vào động tác đối phương, trong lòng tràn đầy sùng bái mệnh mông.

"Không có máu."

Cái âm thanh này, phát ra tại nơi duy nhất còn có thể duy trì tỉnh táo, Ysasi. Nhờ nhắc nhở của nàng, Thang Mộ mới chú ý tới, đầu mũi tên hình như thật sự là không có máu, nói như vậy. Nàng theo bản năng nhìn về phía giữa hai chân đối phương, chỉ thấy áo choàng Ma Pháp đen sẫm không tồn hao chút nào, vậy nên, nàng còn chưa có gây nên đại họa?

【 Là ma trận phòng ngự trên áo choàng. 】 Kirsten vuốt đuôi ngựa.

【 Sao ông không nói sớm? ! 】

【 Tỷ tỷ, người không có hỏi chúng ta. 】

【 】 Jarrett nhà nàng là đến thời kỳ phản nghịch rồi sao? Sao lại luôn đứng về phía tên Gay kia, TaT, bình thường rõ ràng không phải như thế!

"Ha ha ha a, thật là Ma Pháp Tiễn." Brahm cầm mũi tên trong tay, cười cười, "Nếu như không phải là mặc Ma Pháp Bào, ta cũng đã thua."

"." Cảm giác những lời này tràn đầy sơ hở, "Đợi chút, nếu không có tổn thương tới người, mũi tên sao lại □ đây?"

"." Brahm ghen một chút, rồi sau đó không chút do dự chuyển đề tài, "Chỉ là, người trẻ tuổi, đánh lén là không quang minh lỗi lạc đâu." Đại Ma đạo sư đại nhân vừa nói, vừa lộ ra hàm răng trắng tinh, đều tăm tắp, cùng với cái đầu trọc sáng loáng của ông ta càng tôn lên nét rục rờ.

Đợi đã nào...! Đừng dễ dàng chuyển đề tài chứ! Mũi tên kia sao lại □ đây? !

"Mặc dù Ma Pháp Bào phòng được tổn thương, nhưng cũng không có triệt tiêu lực đạo, căn cứ tính toán, mũi tên kia hẳn là cách áo khoác cắm vào trong khe hở【 bíp --】□ ông ta."

"." Mặc dù là giải thích, nhưng nghe bị ối như thế nào ấy? Hơn nữa nàng có chỗ nào đó không nghe được phải không?

Thang Mộ nghiêm mặt, thật lâu sau mới gật đầu với Ysasi một cái: "Cảm ơn giải thích."

"Không khách khí."

"."

". Tốt lắm, người trẻ tuổi, để cho chúng ta thắng thắng gọn gàng đánh một trận thôi."

"Hả?" Xin lúc nói câu này thì mắt không cần mang theo hung quang được không?!

Rồi sau đó, Thang Mộ gần như tuyệt vọng phát hiện, trong bản đồ điểm sáng của Brahm pháp sư đại nhân, đang dao động chập chờn giữa đỏ và xanh. Hẩn rốt cuộc là có tức giận à?

Vì tương lai đệ đệ mình, liều mạng!

Vì vậy, nàng bị đánh một trận toi bời.

Quá trình không cần phải nhiều lời, một cung thủ cấp 20, dù là mở ra Bàn tay bạc, cũng tuyệt đối không chống nổi Ma Pháp Sư cấp 50, cũng may vị Đại Ma đạo sư này lòng dạ coi như rộng rãi, cũng không tính đưa nàng vào chỗ chết, mà nàng cũng mang lòng áy náy, sức lực toàn thân chỉ dùng né tránh chiêu thức mà không dám bắn tên nữa lần, vì vậy hai người tự hiểu trong lòng, cuộc tỷ thí này cứ như vậy mà hồ đồ trôi qua.

Sau đó, mấy người cứ như vậy ở lại trong trang viên này, Serena đối với việc này bày tỏ rất hoan nghênh, về phần Ed. Ai thêm quần hẩn chứ!

Mặc kệ như thế nào, kết cục tốt đẹp là được rồi.

Nghĩ như thế Thang Mộ khoanh chân ngồi trên giường ở phòng ngủ, móc thuốc mỡ của Kirsten lượn từ trong túi áo ra (mặc dù Brahm cũng tặng, nhưng

thuốc của ông ta rõ ràng không tốt như của Kirsten), cẩn thận từng li từng tí lau vết thương trên người, vừa lau vừa thổi hơi, cũng may hầu hết đều là trầy da, cũng không cần uống hồng được (máu trong game) của hệ thống.

Đang quay lưng về phía cửa nghiêm túc làm chuyện này nên nàng không có chú ý tới, đệ đệ mình đứng ở cửa đã được một lúc lâu.

Jarrett mím môi, nhìn chăm chú vào bóng lưng đang thoa thuốc của đối phương, hai tay thả bên người không tự chủ nắm chặt thành quyền.

Một lát sau, giống như lúc hán tới, lặng yên không một tiếng động xoay người rời đi.

Mấy phút sau, hán xuất hiện lần nữa ở trước mặt của Brahm, đối mặt với ánh mắt hơi kinh ngạc đối phương, nói --

"Đại Ma đạo sư đại nhân, con cũng muốn khiêu chiến với ngài."

Có một số việc, coi như biết rõ không làm được, vẫn là suy nghĩ muốn làm một lần.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tỷ đệ ngu ngốc

Thang Mộ rất nghiêm túc suy nghĩ, nàng không phải bị đệ đệ mình ghét chứ.

Bởi vì biểu hiện lúc ban ngày của Jarrett hình như là mơ hồ đến thời kỳ phản nghịch. Nàng nhớ ở kỳ phản nghịch mình thích nhất là đối nghịch với gia trưởng, bảo đi hướng đông liền lệch về phía tây; cho đến khi có một lần ở trên đường, mẹ bảo dừng lại nàng không nghe nên tiếp tục đi, sau đó bị một chiếc xe máy đụng gãy xương đùi nằm bệnh viện hai tháng mới hoàn toàn tỉnh ngộ, từ đó thuận lợi vượt qua thời kỳ nguy hiểm.

Chẳng lẽ. Nàng cũng phải đập nát xương đùi Jarrett sao?

Đùa gì thế chứ!

Ai xuống tay được.

Vì sao Ngựa đực đại thần không mở cho nàng kênh nói chuyện riêng đây?

Nàng cũng không muốn ở kênh tổ đội hỏi: "Đệ đệ có phải chán ghét ta rồi không!" Nhất định sẽ bị tên Kirsten đó cười nhạo!

Cho nên mới nói, rốt cuộc phải làm sao mới tốt đây?

Vẫn đang thất thần, Thang Mộ phiền não bay tới bay lui trong phòng, khi phản ứng lại, nàng đã tắm xong lại thay cả áo ngủ. Đội đã nào...! Nàng mới vừa bôi thuốc mà?

Nàng nhấc tay áo lên nhìn, rồi sau đó 囧, quả nhiên bị chính nàng chùi hết rồi sao? Vết thương vì chạm nước mà hơi trắng bệch, có nhiều chỗ còn hơi lộ ra tia máu, đây thật là tai bay vạ gió.

Xem ra chỉ có cách thoa thuốc lần nữa.

Nàng vội vã móc được từ túi ra, rồi sau đó mới phản ứng được, lúc mới vừa rồi nàng đã bôi cặn sạch bình thuốc, mà bình khác. Tựa hồ lúc đó nàng chỉ cầm một chai? Xem ra phải hỏi Jarret rồi, cũng vừa đúng lúc, đi nghiên cứu triệu chứng kỳ phản nghịch của thằng bé!

Phòng của Jarrett được sắp xếp ở sát vách nàng, Thang Mộ trực tiếp chạy đến ban công, nhún chân một cái, giống như Romeo nửa đêm lên treo tường, lặng yên không một tiếng động rơi xuống trên ban công gian phòng đệ đệ mình.

"Jerry, tỳ vào nha!"

Hiện giờ đi vào chắc sẽ không có chuyện gì đâu, dù sao đệ đệ nhà nàng tuổi còn nhỏ, không thể nào xuất hiện chuyện nàng đi vào lúc hán đang xem Sao nữ ngực lớn trên tạp chí đâu[khụ khụ].

"Ah?"

Thang Mộ kinh ngạc kêu lên, nhìn khắp phòng không một bóng người, lại lần nữa gọi: "Jerry, có ở đây không?"

"Jerry?"

Không có trong phòng, cửa phòng tắm cũng mở, xem ra thằng bé thật không có ở trong phòng rồi, chẳng lẽ. Hắn bò sang cửa sổ phòng cô bé Serena rồi hả ?

Không đúng, Thang Mộ nhớ các phòng được sắp xếp như sau:

Ysasi -- Thang Mộ -- Jarrett -- Ed -- đội đã nào...! đệ đệ nhà nàng sẽ không bị lừa gạt vào phòng tên tiểu bạch kiểm đó chứ? ! Ví dụ như nói "Ta muốn cùng người bàn bạc" gì đó, đây chính là tên Gay nguy hiểm nha!

Vội vã cuống cuống Thang Mộ gần như lập tức muốn nói chuyện tại kênh trò chuyện tổ đội, nhưng lại sợ đệ đệ mình xấu hổ, vì vậy vội vàng mở bản đồ tìm cái điểm vàng đại biểu cho Jarrett, ở đâu ở đâu ở đâu. Ah? Lại đang di chuyển, Thang Mộ nhìn, lại nhìn, lại xem một chút, phát hiện Jerry lại đang đứng ở cửa phòng này.

Nàng không còn kịp nữa phản ứng gì, tiếng cửa mở đã vang lên.

"Jarrett đệ đã về rồi!"

". Tỷ tỷ sao người lại ở chỗ này?"

"Ếc. Ta từ cửa sổ tiến vào."

"."

"Đội chút, Jarrett, mặt của đệ sao vậy?" Thang Mộ kinh ngạc phát hiện, trên má trái đệ đệ nhà mình lại có một vết bầm đen, lại nhìn cột máu, thế mà lại tuột một phần năm, cả độ mệt mỏi cũng "âm âm" tăng lên rồi, là bị thương sao?

"Là ai?!"

Thang Mộ chỉ cảm thấy một luồng khí nóng từ trái tim phun ra, theo mạch máu nhanh chóng chạy tới từng ngõ ngách của thân thể : "Là ai khi dễ đệ? !"

"Không ai khi dễ đệ."

"Nhưng."

"Là đệ tự mình đi khiêu chiến với Brahm Đại Ma đạo sư."

"." Khiêu chiến vượt cấp gì đó, quả nhiên là con đường nam chủ phải đi qua sao?

Nhưng mà, biết là một chuyện, tiếp nhận lại là một chuyện khác.

Thang Mộ bước nhanh đến trước mặt của Jarrett, cúi người xuống cẩn thận từng tí sờ sờ mặt của thằng bé: "Đau không?"

"Không."

"Nói thật đi."

Đang chuẩn bị lắc đầu Jarrett nhếch nhếch môi, nhè nhè gạt đầu: "Ân, đau."

"Ngu ngốc!" Thang Mộ vừa quở trách, vừa kéo hắn tới bên giường, ép ngồi xuống, "Biết đau sao còn muốn một mình xoát boss chứ?"

Mặc dù không hiểu rõ boss cụ thể là cái gì, nhưng dù sao chung sống lâu như vậy với tỷ tỷ mình, Jarrett gần như là lập tức rõ ràng ý của đối phương, hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ không phải cũng làm như vậy sao?"

"." Cho nên nàng cũng thật là ngu ngốc sao?

Không không không, tính chất hoàn toàn bất đồng được chứ? Nàng chỉ là không cẩn thận hiểu lầm mới.

"Tỷ tỷ có thể làm, đệ cũng có thể làm" Tỷ tỷ muốn bảo vệ hắn, hắn cũng muốn bảo vệ tỷ tỷ, chỉ là. Bây giờ nhìn lại, có vẻ vẫn không làm được, hắn còn quá yếu; hoàn toàn quên mất mình kém tuổi người ta nhiều, Jarrett cúi đầu, mái tóc rũ xuống che đôi mắt xanh đầy mất mát.

"Không, Jarrett, ý nghĩ này là tuyệt đối không được có đâu!" Thang Mộ khoác hai tay lên vai đệ đệ nhà mình, trịnh trọng nói, "Ta có thể sinh con, nhưng đệ ngàn vạn lần không có khả năng sinh nha!" Nàng có thể bị nam nhân đè, đệ đệ mình chỉ có thể đè nam. Không đúng! Là tuyệt đối không thể biến thành Gay!

"." Jarrett lần nữa hết ý kiến, tại sao tỷ tỷ ngu ngốc nhà mình luôn có thể phá hư không khí như vậy chứ?

"Tốt lắm tốt lắm, bây giờ không phải là thời điểm nói cái này."

Cũng may Thang Mộ rất nhanh chuyển đổi đề tài, đưa tay kéo quần áo Jarrett ra, lượng máu cũng tuột một phần năm rồi, sao có thể chỉ có vết thương

trên mặt chứ!

"Tỷ tỷ người!" Jarrett đỏ mặt từ chối.

"Đừng nhúc nhích, cho tỷ xem vết thương trên người đệ."

"Đệ tự mình làm là được rồi."

"Đừng ép tỷ trói đệ lại nhé."

"."

"Hơn nữa, cái thân thể nhỏ bé này tỷ cũng không phải là chưa có xem qua."

". Lúc... Lúc nào chứ?"

"À?" Thang Mộ vừa ném y phục vừa trả lời, "Không nhớ sao? Người lần đó đệ vì bị Tinh Vân châu hút ma lực quá độ nên té xỉu trong phòng tắm, chính là tỷ giúp đệ lau khô nhét vào chăn đó nha."

"." Hắn hoàn toàn không nhớ có chuyện này rồi! Cũng không ai nói với hắn nữa! Chuyện xấu hổ như vậy.

Một thiếu nam tan nát cõi lòng rồi.

"Cái tên· đầu trọc. khôn kiếp! ! !"

Hoàn toàn không có ý thức được mình đã dả kích đệ đệ mình, Thang Mộ nhìn chăm chú vào một cái lại một cái vết thương trên người Jarrett, vô cùng tức giận, đối với một đứa bé cũng có thể xuống tay nặng như vậy, ông ta là cảm thú sao? !

Jarrett nhạy cảm nhận ra tâm tình tỷ tỷ mình có cái gì không đúng, vội vàng an ủi: "Tỷ tỷ, mặc dù đệ thua, nhưng mà đệ cũng làm ông ấy bị thương."

"Nơi nào?"

"Con mắt trái."

"." Trầm mặc một lát, Thang Mộ lần nữa mặt không thay đổi phát ra một tiếng "Phốc", gấu trúc đầu trọc một mắt gì đó, phốc!

"Làm tốt lắm, Jarrett!"

Lúc hưng hăng xoa xoa đầu đệ đệ mình coi như khích lệ thì miệng vết thương trên cánh tay Thang Mộ rớt cuộc để lộ ra trước mắt Jarrett.

"Tỷ tỷ vết thương của tỷ."

"À? A, đúng rồi, thuốc mỡ của tỷ dùng hết rồi, vốn là muốn hỏi mượn đệ."

Jarrett sau khi nghe xong, không nói được lời nào.

Chỉ là lặng lẽ lần nữa lấy ra một chai thuốc mỡ, bôi lên trên vết thương của Thang Mộ, rồi sau đó cẩn thận từng li từng tí thổi thổi khí, ngẩng đầu lên: "Còn đau không?"

"Không đau một chút nào ."

"Nói thật."

"." Nàng đây là bị dạy dỗ ngược sao? Có điều là, "Thật không có đau một chút nào mà, Jarrett đệ thổi khí nhất định có chứa thành phần thuốc tê, vừa thổi liền hoàn toàn khỏe rồi!"

"Tỷ tỷ người cho rằng đệ sẽ tin tưởng lời như thế sao?"

"A a cả lời của tỷ tỷ cũng không nghe , Jarrett đệ quả nhiên đến kỳ nghịch phản rồi sao? Trái tim của tỷ tỷ đệ thật đau nha!"

". Xin đừng tùy tiện nói những lời làm cho người ta nghe không hiểu nữa!"

Trong lúc vô tình, không khí lại biến thành như vậy.

Hai người vừa nói những lời thoải mái như vậy, vừa giúp đối phương bôi thuốc, không phải là thằng bé thổi một hơi, thì nàng lại thổi lại một hơi, rồi sau đó bất giác cùng phát ra tiếng cười như đứa ngốc; nếu không nhìn nụ cười mà chỉ nghe lời nói thì hoàn toàn chính là một đôi tỷ đệ ngu ngốc.

Không khí khắp phòng tràn ngập hương vị ấm áp mà bình yên.

Cho tới giờ chỉ sợ thiên hạ không loạn Kirsten cũng không có ý tứ ra ngoài -- cảm giác hiện tại mà ra ngoài là không có đạo đức, hơn nữa, nhất định sẽ bị đánh chết!

Không thể không nói, thỉnh thoảng đầu óc của ông ta cũng sử dụng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Buổi tối yên tĩnh

Buổi tối hôm nay, Thành Kermit đổ mưa.

Mưa cũng không lớn, chỉ là đập trên lá cây phát ra tiếng "xào xạc"; được ban tặng thính giác nhạy bén, Thang Mộ hầu như có thể nghe rõ tiếng giọt mưa trượt dọc trên lá cây, rồi sau đó là âm thanh rơi xuống đất.

Nói tiếp nhau, liên miên không dứt.

Nàng ôm gối đầu lật người, thật ra thì bây giờ nàng cũng không cần ngủ nhiều lắm, nhưng không cần không phải là không thích, mà loại đêm như vậy, không hề nghi ngờ chính là để cho nàng thao thức đến muốn giết người.

Nếu như là có người làm âm ỹ nàng còn có thể bảo người ta cầm miệng, nhưng loại thời tiết tự nhiên này -- biết phải làm sao?

Hoàn toàn không có biện pháp!

Lăn qua lộn lại ước chừng hơn một tiếng, Thang Mộ rốt cuộc xác định mình không cách nào ngủ được, chán nản ngồi dậy, cứ như vậy mặc bộ đồ ngủ màu trắng bay ra ngoài, nàng tính đi dạo một vòng ở trong trang viên này; vì trong đầu có bản đồ, chỉ cần nàng muốn thì có thể tránh né mọi người.

Nhưng mà, lúc này thật sự cần thiết sao?

Giờ đã là nửa đêm, hầu hết tất cả người đều ở trong phòng, chỉ có. hai ngoại lệ.

Thang Mộ nhìn chăm chú vào hai điểm sáng đi chung với nhau trong bản đồ, cảm thấy lòng mình sắp tan nát rồi.

Tại sao?

Một điểm trong đó rõ ràng là màu vàng đỏ!

Đệ đệ nhà nàng nửa đêm không ngủ lại đang cùng người khác hẹn hò!

Đội chút. Dưới tình huống này nàng chẳng lẽ không nên cảm thấy vui mừng sao? Điều này chứng tỏ đệ đệ nhà nàng trưởng thành nha, đã bắt đầu hiểu được tránh né tỷ tỷ đi tán gái nữa chứ, đúng, nàng nên vui mừng, vui mừng mới đúng!

Thế nhưng loại cảm giác chua xót sắp bị đệ đệ vứt bỏ này là sao chứ?

Thang Mộ che đầu gối bị bắn một mũi tên, quỳ xuống đất không dậy nổi, sau khi điều chỉnh hô hấp mười giây, nàng quyết định nhìn một chút xem cô gái này là ai, theo nàng phán đoán, phải là Serena, dù sao đệ đệ nhà nàng đang thăm mền cô bé không phải sao?

Vì xác định chuyện này, nàng lần nữa bắt đầu nhìn lên bản đồ, sau đó, có cái gì không đúng nha? Trong phòng cô bé Serena rõ ràng có người, như vậy là Ysasi? Không đúng, phòng cũng có người, như vậy người này là. Ed? !

Thang Mộ kinh ngạc từ dưới đất bò dậy, dụi dụi mắt, cuối cùng xác định, mình cũng không phải thấy ảo giác, ở cách vách Jarrett, tên Gay số 2 xác thực không có ở trong phòng!

Sớm biết. Sớm biết nàng liền dùng một mũi tên đánh nát ban công phòng hấn rồi !

Lại dám lừa gạt đệ đệ trực nam nhà nàng, thật là không thể tha thứ!

Ồm oán niệm như vậy, Thang Mộ móc cung tên từ trong túi áo ra, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang xông tới căn phòng nơi hai người đang ở, càng đi lại càng thấy quen thuộc, cho đến khi nàng lặng yên không một tiếng động dừng ở trước một cánh cửa, mới hậu tri hậu giác ý thức được, đây không phải là nơi thẳng bề và Đại Ma đạo sư đầu trọc mắt gấu mèo 0.0 ầu đã với nhau lúc ban ngày sao, được rồi, là nơi hấn đơn phương bị người ta đánh sao?

Lúc đang chuẩn bị phá cửa vào thì Thang Mộ híp con mắt một cái, lỗ tai bên phải nghe được bên trong truyền tới tiếng va chạm, nhất thời hoảng sợ sắc mặt tái nhợt, không, không thể nào? Nhanh như vậy liền trên sân nhà luôn hả ? Dừng tay đi!!

Hoang mang sợ hãi Thang Mộ vội vàng hét lớn "Tên Gay chết tiệt mau buông đệ đệ nhà ta ra!", rồi sau đó một cước đá văng cửa chính ra, hai người bên trong vốn đang dán chặt với nhau bởi vì âm thanh này nên đồng thời dừng động tác lại, nhìn về phía cửa.

Bây giờ là tình huống gì đây?

Thang Mộ tròn mắt há mồm nhìn tạo hình anh dũng cười trên người Ed của đệ đệ mình, thỏa mãn thở phào một cái: "Nếu Jarrett ở phía trên thì tỷ an tâm rồi." Rồi sau đó lòng tràn đầy vui vẻ rời đi. Mới là lạ đó!!

"Người người người người người người các người đang làm gì?!"

Đang bị đè trên đất, Ed đẩy Jarrett trên người mình ra, giọng điệu vô cùng không tốt: "Người không phải là điều thấy được sao? Còn hỏi cái gì nữa?"

"."

【 Vừa nghe câu trả lời của hắn, chính là tương đương với không hiểu biết gì về tỷ tỷ con rồi, Jarrett. 】

【 】

【 Kirsten ông là cái đồ Gay chết tiệt nói giáo cho cho giáo! 】

【 Đây, có quan hệ gì tới ta chứ? 】

Khá hiểu đường về nhà bộ tỷ tỷ mình, Jarrett đỡ trán, đứng lên, bất đắc dĩ nhìn về phía Thang Mộ: "Tỷ tỷ, người hiểu lầm, chúng ta chỉ là đang tỷ thí mà thôi."

"Hả?"

Thông qua Jarrett giải thích cùng Kirsten bổ sung, ngọn nguồn mọi chuyện ước chừng là như vậy -- Jarrett đến nửa đêm vẫn một mực luyện tập ma pháp trong Tinh Vân châu, đại khái bởi vì quá liều mạng, bị Kirsten nghiêm túc bắt ngừng, không ngủ được hắn liền dứt khoát bay tới sân luyện tập muốn tiếp tục ôn luyện, kết quả vừa đứng đứng phải Ed đang nửa đêm lên lên lút lút luyện tập ma pháp, kết quả hai người liền thông đồng ngoại tình, không, là nâng mắt, muốn dùng phương thức tỷ thí để luyện tập.

Có vẻ là trong lòng mỗi người đàn ông đều có yếu tố bạo lực, bọn họ đánh đánh, cuối cùng liền từ chiến đấu ma pháp thuần khiết biến thành đánh nhau, rồi sau đó, cũng rất không may bị Thang Mộ bắt được.

"Thì ra là như vậy." Thang Mộ gật đầu, "Đệ nên nói sớm chứ, nói sớm thì tỷ sẽ không hiểu lầm chứ sao."

". Tỷ tỷ người có cho đệ cơ hội nói chuyện sao?"

". Ha ha ha là nam nhân cũng đừng để ý cái này!" Thang Mộ đập đầu ha ha, "Chỉ là, trẻ như thế còn không chịu nghỉ ngơi thật không có việc gì sao ? Ngày mai còn có trận đấu không phải sao?"

"Đệ không sao."

Jarrett trả lời như vậy cũng không làm cho Thang Mộ yên lòng, chỉ là, nàng hình như cũng đại khái hiểu được nguyên nhân cậu bé làm như vậy .

【 Không sao mới là lạ, đệ là không cam tâm sao? Vì Bại bởi sự phụ của tiểu quý đáng ghét kia. 】 Những lời này, cũng không thể bị cái tên kiêu ngạo đó nghe được.

Jarrett trầm mặc không trả lời.

Thang Mộ thở dài, vươn tay vuốt vuốt tóc của hắn.

【 Thua bởi ông ta không có gì mất mặt nha, người ta dù sao cũng là Đại Ma đạo sư, nếu dễ dàng bị đánh bại, vậy đệ khổ cực tu luyện thăng cấp như vậy còn ý nghĩa gì nữa chứ? Hơn nữa, tuổi tác đệ còn thấp, tỷ dám khẳng định, ông ta lúc ở tuổi của đệ tuyệt đối không có đạt tới thành tựu của đệ bây giờ. 】

【 Coi như hiện tại không làm được, tỷ tin tưởng một ngày nào đó, Jarrett đệ có thể mạnh hơn bất kỳ người nào trên thế giới này. 】

Nhìn thấy trên mặt Jarrett hình như có buồn lòng, Thang Mộ không ngừng cố gắng.

【 Hơn nữa, nghe nói thức đêm nhiều sẽ không cao được! Đệ không phải muốn trở thành Ma Pháp Sư mạnh nhất cũng lùn nhất trên thế giới đi! 】

【 】

【 Không có việc gì, Jarrett, đến lúc đó ta sẽ dạy con làm ma được tăng trưởng.】

【cái tên này cảm miệng cho ta! 】

"Tốt lắm, đi về nghỉ ngơi đi." Thang Mộ cúi người dặt tay đệ đệ mình, nhéo nhéo.

"Dạ." Jarrett nhu thuận gật đầu một cái.

"Này, các ngươi muốn chạy trốn sao? !"

"." Thang Mộ giật khốc mắt, nhìn về phía thiếu niên Ed, dịu dàng nói, "Thân ái, ngươi còn muốn đánh một trận với ta sao?"

"Đánh thì đánh, ai sợ ngươi chứ!"

"Như vậy trước tiên ta cho ngươi 5 phút."

"Làm gì?"

"Ngươi vẫn nên đi bồi y phục phòng ngự giống Lão sư ngươi đi, nếu không, ta có chút lo lắng." Thang Mộ vẫn chưa thỏa mãn nhìn về nửa người dưới của đối phương.

Dưới tầm mắt này Ed không tự chủ được hồi tưởng lại cảm giác đau đớn trước kia, vội vàng kẹp chặt chân, hai gò má không biết vì sao trở nên đỏ bừng: "Ngươi...ngươi cái gái vô sỉ này! !!"

"Hiện tại cô gái vô sỉ đánh bại ngươi muốn đi nghỉ ngơi, Ma Pháp Sư bị đánh đến nằm trên mặt đất không thể động đậy Ed, ngủ ngon."

"."

Dứt lời, Thang Mộ một bên lôi kéo Jarrett rời đi, một bên hướng dẫn từng bước.

【 nhìn đi, chúng ta đánh không lại sư phụ hần, ít nhất có thể khi dễ hần, nhớ, về sau thấy hần một lần thì đánh hần một lần! 】

【】x2

Cho nên nói, lòng dạ phụ nữ rốt cuộc là nhỏ cỡ nào nha?

Cứ như vậy, đêm này cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh, sáng sớm ngày thứ hai, tinh thần sung mãn, bốn người lần nữa bước ra ngoài.

Không giống cuộc thi vòng loại ngày thứ nhất, tiến vào ngày so tài thứ hai là những đội ngũ sau khi trải qua sàng lọc chọn lựa lưu lại .

Những đội ngũ này tiến hành đối kháng tại võ trường lớn nhất trong thành, dĩ nhiên, không giống vòng sơ khảo, muốn quan sát những trận đấu này là phải thu lệ phí, không chỉ có như thế, trong trận còn có đặt cược cá cược thể thao do phía chính phủ làm nhà cái -- Thành chủ đang cầm của mình túi tiền nở nụ cười.

Nhưng mà, tựa như trận mưa đột nhiên rơi xuống đêm qua, chẳng ai nghĩ tới, một chuyện tình linh xảy ra sẽ hoàn toàn đánh vỡ dự tính của mọi người, khiến trận so tài giành Thế giới thư quy mô này, không bệnh mà chết.

Tác giả có lời muốn nói: Xảy ra chuyện gì? Khẳng định có liên quan tới nam chủ. . .【 nói nhảm

Vì vậy, rốt cuộc là chuyện gì đây, hừm hừm. Mới không nói cho các ngươi biết đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Gay thật là đáng sợ

Vừa mới bắt đầu, tất cả đều rất bình thường.

Không có chút cảm giác nào với nguy cơ sắp sửa xảy ra, Thang Mộ ngồi ở trong phòng chờ do ban tổ chức chuẩn bị, nhìn xuống toàn bộ đấu trường-- cái gọi là phòng chờ cũng đồng thời là ghế xem cuộc chiến vô cùng tốt, tiện cho bọn họ vừa chuẩn bị vừa thu thập tài liệu của đối thủ khác.

"Mặc dù có được phòng riêng thì rất hài lòng, nhưng cho đến lúc ra sân mới biết được đối thủ ai, cũng quá lừa bịp đi?" Thang Mộ rất bất mãn đối với điểm này.

"Cái đó." Serena nghiêng đầu, giải thích, "Nghe nói là vì gia tăng tính khách quan cho trận đấu."

"Ta xem là gia tăng túi tiền ban tổ chức đi." Thang Mộ bình luận trúng tim đen .

"Loài người là chủng tộc vì theo đuổi ích lợi bản thân mà tranh đấu lẫn nhau."

"." Thang Mộ nâng trán, "Ysasi à, tiếp theo không phải là câu ‘loại chủng tộc kinh tởm này, không cần thiết tồn tại’ chứ?" Loại tình tiết ngu ngốc này thật là đủ rồi! Nghe nói boss bình thường đều là bằng hữu của nhân vật chính, nàng cũng không muốn đẩy tới đẩy lui cuối cùng muốn đẩy ngã cô bé tam vô này đâu, mặc dù dựa theo định luật nhân vật chính, boss nữ cuối cùng tám phần đều là hậu cung nam chủ, nhưng loại tiết mục ngược luyến tình thâm này, nàng vẫn là xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Ysasi không nói gì, chỉ là liếc Thang Mộ một cái, sử dụng ánh mắt biểu hiện đầy đủ "Ngươi quá nông cạn cùng thứ người như ngươi nói chuyện chỉ biết kéo thấp trình độ văn hóa của ta" ... Phong phú nội hàm.

【 Jerry. TaT. Tỷ không phải là bị khinh bỉ chứ? 】

【. Không có việc gì, tỷ tỷ, người quen là tốt rồi. 】

【 Phốc! 】

【. Jerry đệ thật là càng ngày càng không đáng yêu rồi, còn nữa, Kirsten ông tránh ra cho ta! 】

Mặc dù có chút khấn trương đối với trận so tài sắp đến, nhưng mà, đến đây là chấm dứt, không khí giữa mọi người là cực kỳ tốt, cho đến khi --

Trong nháy mắt, Thang Mộ cảm giác ánh sáng có chút kỳ quái, nàng theo bản năng trầm ngâm một chút: "Mới vừa rồi, có phải có cái gì. thổi qua đây hay không?"

"Cái gì?" Serena mặt mờ mịt.

Jarrett cũng lắc đầu: "Tỷ tỷ, đệ không nhìn thấy."

". Vậy đại khái là ta thấy ảo giác rồi."

【 Cô vừa mới nhìn thấy cái gì? 】giọng của Kirsten nghiêm túc ngoài dự đoán.

【 Giống như là cái gì đó màu đỏ xẹt qua trước mắt ta vậy. 】

【. 】

Không còn kịp nữa nói thêm gì nữa, thứ Thang Mộ cho là ảo giác, biến thành sự thật.

Rõ ràng là ánh nắng lúc sáng sớm, bầu trời tự nhiên nổi lên từng dãy từng dãy mây hồng, ánh sáng đỏ thắm này càng lúc càng tràn lan, giống như trên bầu trời bốc cháy hừng hực.

Cảnh tượng kỳ lạ trắng lệt như vậy không thể nghi ngờ là rất xinh đẹp.

Nhưng bên trong sự mỹ lệ này, Thang Mộ đồng thời cảm thấy một chút nguy hiểm mơ hồ.

"A há? Ánh nắng chiều? Bây giờ là buổi sáng không phải sao?" Tiếng kêu kinh hãi của Serena tiếng truyền đến.

"Không ổn."

【 Không ổn. 】

Ysasi và Kirsten đồng thời nói như thế, mặc dù đường truyền bất đồng, nhưng giọng nói là nặng nề giống nhau.

【 Kirsten gia gia, đây là xảy ra chuyện gì ? 】

【 Tình cảnh như thế, ở thời đại ta còn sống, cũng từng trải qua một lần. 】 giống như đang nhớ lại cái gì, giọng của Kirsten trở nên thần thò mà xa xôi.

【 Đó là con ác mộng ta tuyệt đối không muốn nhớ lại. 】

【. 】

"Ysasi, cậu biết những thứ này sao?" Cùng lúc đó, Serena hỏi như thế.

"Ta đã từng thấy. Ở trong sách, miêu tả qua về loại cảnh tượng này."

"Như vậy, đây rốt cuộc là?"

"Ma tộc xâm lấn."

【 Ma tộc xâm lấn. 】

"." Mặc dù không biết rõ thế giới này đặt ra tính tiết gì, nhưng mà bằng nhiều năm kinh nghiệm xem truyện từ trước tới nay, giờ phút này Thang Mộ vô cùng kinh ngạc, bởi vì -- phó bản cao cấp Ma tộc gì đó, chẳng lẽ không phải gần cuối truyện mới mở sao?

Chưa từng thấy qua quyển sách nào vừa bắt đầu liền chơi cái này, đây không phải là dựng lên flag từ vong tuyệt vời sao?

"Ta từng xem qua trong sách, " Jarrett khẽ ngó ngẩn, rồi sau đó nói như thế, "Bản thân đại lục này là do thần linh thống trị, loài người dưới sự yêu thương của thần linh, trải qua cuộc sống hạnh phúc không biết khổ sở là gì, cho đến một ngày, chủng tộc được gọi là Ma tộc xâm nhập, mưu toan tranh giành quyền không chế nhân loại, thắng bằng bị phá vỡ, cuối cùng, Thần linh và Ma tộc cùng nhau biến mất ở trên mảnh đất này, cùng với lúc Chư Thần ngã xuống, loài người cũng rốt cuộc mất đi Thiên đường tốt đẹp, biết được khổ sở đích thực."

"Nghe nói, ngày mà chư thần cùng Ma Thần đồng quy vu tận, bởi vì chiến đấu quá ác liệt, trên bầu trời tràn đầy máu tươi của thần và ma, máu này không ngừng trôi dạt trên bầu trời, nhuộm đỏ thẫm cả đất đai cùng biển cả, màu sắc toàn bộ thế giới cũng giống như ánh trời chiều, cho đến khoảng trăm năm sau, những màu sắc này mới dần dần rút đi, cho nên, nó cũng được gọi là -- hoàng hôn của chư thần."

". Nghe có vẻ rất lợi hại." Mặc dù có chút tục, chi là không thể ôm kỳ vọng quá cao đối với Ngựa đực đại thần đâu!

【 Jarrett nói không sai, nhưng mà, đó cũng không phải kết thúc, mà là bắt đầu. 】

Đến rồi! Câu mở đầu phó bản kinh điển!

【 Thần linh xác thực biến mất, nhưng Ma tộc cũng không biến mất, trên thực tế, căn cứ vào tư liệu mà ta biết, ở thế giới này có một thông đạo đến Ma giới, thần linh là hy sinh tánh mạng mình để phong ấn thông đạo này, nhưng mà, phong ấn cũng không phải vĩnh cửu. 】

【 Không sai, đệ cũng nhìn thấy trong sách, suốt thời gian qua, Ma tộc đã xâm lấn nhiều lần, lần gần đây nhất là ba trăm năm trước. 】

【 Mà dấu hiệu mỗi lần đều là -- cả bầu trời tràn ngập huyết sắc, giống như đúc cái hoàng hôn năm đó. 】

"Cái hiện tượng thiên văn này, cùng với cái Trong truyền thuyết là giống nhau như đúc." Ysassi thì thảo nói, "Lại muốn tới nữa sao? Ma tộc."

Mất thấy không khí ngày càng nặng nề, Thang Mộ liền vội vàng đứng lên ngắt lời nói: "Cũng không nhất định mà, có lẽ đây chỉ là hiện tượng thời tiết đặc biệt cũng không chừng, dù sao đây cũng chỉ là truyền thuyết không phải sao? Là thật hay giả còn chưa xác định được mà!"

"Rất tiếc phải nói cho ngươi biết, đây là sự thực!"

"." Dựa vào!

Âm thanh đã rất lâu không có xuất hiện bên tai lại phát ra lần nữa, mà Ngựa đực đại thần vừa ra trận, mang đến chính là tin tức xấu thê thảm.

"Ngươi làm cái quái gì thế? !" Ở trong đầu Thang Mộ tức giận rống lên, cũng may nàng và Ngựa đực đại thần hình như có Kênh nói chuyện riêng, Jarrett và Kirsten không nghe được đối thoại của bọn họ.

"Ta không phải cố ý!" Giọng nói Ngựa đực đại thần nghe cực kỳ khổ sở, "Là nam chủ tu chân sát vách kia, bởi vì ta không để cho hắn làm gay, người yêu của hắn ở thế giới đó làm loạn âm âm, thiếu chút nữa phá hủy thế giới kia còn không nói, hình như còn ảnh hưởng đến thế giới này."

"." Nàng phải nói cái gì mới tốt đây? 《Luận về tính đáng sợ của mối quan hệ đồng tính》 hay là 《Hoặc là đồng tính hoặc là chết》? Muốn phun cũng không biết bắt đầu từ chỗ nào phun mới tốt đây!

"Tóm lại, chuyện này giao cho ngươi!"

". Ta mới không thèm!" Tại sao muốn nàng thay tên khốn kiếp này chùi đít hả? Hơn nữa, "Rõ ràng là tên Gay đó làm mà? Cho dù muốn xoay chuyển tình thế thì cũng nên để hắn làm chứ? Coi tên Gay đó như súc vật mà sai khiến là được rồi!"

"Ta thật sự không có nhìn lầm người." Ngựa đực đại thần lau nước mắt chưa cay, "Cứ giữ vững thái độ bây giờ của ngươi thì ta an tâm với nam chủ thế giới này rồi, nhưng mà, nếu như tình huống bây giờ này kéo dài, những người khác tạm thời không nhắc tới, nam chủ nhất định sẽ chết đó, ngươi nhẫn tâm sao?"

"."

Nói trúng tim đen!

Nàng vẫn thật là không đành lòng không được!

Thang Mộ trầm mặc chốc lát, cắn răng nói: "Người muốn ta làm cái gì?!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ha ha ha, là dị giới văn mà, Ma tộc gì đó sao có thể không xuất hiện chứ? Chú ý tới sự khác thường của Kirsten và Ysai không? Thực ra thì, đều có quan hệ với nhau nhaXD

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tỷ ở đâu đệ liền ở đó

Mặc kệ truyền thuyết rốt cuộc là thật hay giả, chỉ có một việc không thể phủ nhận đó chính là, tất cả mọi người trên đại lục Quang Minh và bọn Thang Mộ đều giống nhau, thấy được cái dấu hiệu trải rộng cả bầu trời đó.

Cũng may là ba trăm năm thật sự quá lâu, phần lớn mọi người không biết điều đó có ý nghĩa gì, chỉ xem nó là cảnh đẹp tự nhiên khó có được, bọn họ là không biết gì, đồng thời lại là may mắn, bởi vì, người hiểu rõ ràng chuyện này, đều trở nên không thôi.

Dưới tình hình này, cái gọi là "Thế giới thư" quả thật không đáng nhắc tới, cũng không phải nó không quan trọng không quý giá, mà là những năm này mặc dù không ngừng truyền ra tin tức về nó, nhưng từ đầu đến cuối nó chưa từng chân chính xuất hiện trước mắt mọi người, so với thứ như hoa trong gương trăng trong nước đó, thứ có căn cứ rõ ràng "Ma tộc xâm lấn" mới là trọng yếu nhất.

Gần như là đồng thời, trên tất cả bảng treo giải thưởng đều đồng loạt xuất hiện nhiệm vụ tiền thưởng cấp cao nhất, độ khó lớn nhất -- tìm kiếm thông đạo Ma tộc.

Sở dĩ dùng phương thức bí mật treo giải thưởng, có lẽ cũng vì không muốn công khai làm cho mọi người khủng hoảng, mà người có thể nằm trong bảng danh sách nhân lực này, thực lực và nhận thức của bọn họ tự nhiên là mạnh hơn không ít so với Đông Bình đoàn; Dĩ nhiên, những thứ này đều là Ngựa Đực đại thần nói cho nàng biết, vì để cho Thang Mộ có thể thuận lợi giúp mình, cái tên này thao thao bất tuyệt đem các loại tin tức nhét vào trong đầu nàng, cũng không sợ làm nàng chóng đầu không nổi mà ngu ngốc luôn.

Ở hoàn cảnh này, Sư phụ của Serena-- Brahм, Đại Ma đạo sư Hệ Phong rời đi, đối với học sinh thân yêu, ông ta dùng danh nghĩa là ra ngoài làm việc; Cùng đi là một vị Đại Ma đạo sư khác trong học viện Farrell--Hal · Kade.

"Người tụ tập trong thành Kermít cũng đang dần dần tản đi, mà càng nhiều người, đang tiến về các nơi khác trong đại lục, vì"

"Người đủ rồi!" ở trong lòng Thang Mộ hung hăng phi nhổ Ngựa Đực đại thần, kẻ đang diễn cảm đọc lời dẫn thoại; Loại tình tiết phổ thông đến cùng cực này có cái gì đáng há hê chứ? Còn dùng cái loại giọng nói tự hào mà vang vang đó tới đọc nữa chứ, hại nàng nổi da gà đầy người.

"Vì tình yêu và hoà bình của đại lục này, người có phải cũng nên lên đường không?"

". Người là ở copy lại của Thánh Đầu Sĩ chứ gì? Tuyệt đối là sao chép của Thánh Đầu Sĩ rồi?"

"Người tìm lợn trọng điểm!"

Nói tóm lại, vị Ngựa Đực đại thần này vì vội vàng dọn dẹp cục diện rối rắm, cũng thúc giục Thang Mộ mau chóng xuất phát.

"Ta biết rồi, hôm nay sẽ đi, chỉ là trước đó, để cho ta tạm biệt với Jarrett đã."

"Tạm biệt?" Giọng nói của Ngựa Đực đại thần nghe có vẻ kinh hãi, "Người không tính dẫn hắn cùng đi sao?"

". Dẫn thằng bé đi chỗ nguy hiểm như vậy? Người đùa gì thế?" Thang Mộ nổi giận, "Nếu không phải người nói chuyện này sẽ uy hiếp an toàn tánh mạng của hắn, có quý mới muốn đi! Bây giờ người còn muốn ta mang Jarrett đi lên miệng núi lửa nữa hả?"

Lừa gạt của một đệ không, dù là đại thần cũng phải nhượng bộ lui binh, bị phun đến mặt mày xám tro, Ngựa Đực đại thần thật lâu mới đáp lại được: "Cái này, thật ra thì cũng là cơ hội thăng cấp hiếm có, ta bảo đảm hắn tuyệt đối sẽ không có chuyện gì!"

"Thăng cấp cũng không thể nhất thời nóng lòng được?"

"Không đi không lấy được Thế giới thư nha!"

"Thế giới thư?" Thang Mộ tâm tư buông lỏng một chút.

"Không chỉ có như thế, ta còn giúp người tăng cấp lên 30, cấp 30 với năm cấp toàn bộ kỹ năng, như vậy người không phải chỉ có tăng trị giá vũ lực lên, còn có thể trực tiếp mặc thời trang xinh đẹp nữa nha!"

"Cấp bậc. Thời trang." Thang Mộ dao động dử dội, "Không thể cũng giúp Jarrett tăng cấp lên sao?"

"Cái này chỉ có thể do hấn tự cố gắng, ta tối đa chỉ có thể cung cấp cơ hội cho hấn."

"Có thể bảo đảm an toàn của thằng bé chứ?"

"Nếu hấn chết rồi, cái thế giới này cũng hồng mất." Ngựa đực đại thần muốn nổi điên, "Thế giới kia đã đủ làm ta phiền lòng rồi, người cảm thấy ta sẽ tạo thêm phiền cho mình sao?"

"Vậy, có thể mở thêm hệ thống nói chuyện riêng cho ta không?"

". Được rồi."

"Đồng ý!"

Vì vậy, dưới các loại cường bức dụ dỗ, Thang Mộ đáng xấu hổ bán mình.

Sau này nàng mới biết, mình là có bao nhiêu ngây thơ ngốc nghếch.

Nhưng là giờ phút này, Thang Mộ tự cho là chiếm được tiện nghi rất lớn, khi xác nhận cấp bậc của mình xác thực đến cấp 30, trong lòng cảm động đến rơi lệ, lấy bộ thời trang của cung thủ trong túi áo ra, ban đầu nàng quyết định chơi cung thủ, mặc dù xác thực có nhiệt tình yêu thích, nhưng còn có một nguyên nhân rất quan trọng chính là -- trang phục của nàng rất đẹp.

Ở phương diện về bên ngoài, 《 Long Chi Cốc 》 tuyệt đối là mẹ ruột của cung thủ nha!

Trừ một ít bộ y phục xấu xí đến phá vỡ giới hạn ra, phần lớn thời trang đều tương đối đẹp, mà trang phục không chỉ có mặt ngoài đẹp mắt, mỗi cái riêng (ý chỉ riêng từng cái áo, quần,nón,...) cũng có thể gia tăng không ít thuộc tính, mặc vào một bộ đầy đủ còn có thể kích hoạt thuộc tính của bộ thời trang, còn hơn cả xinh đẹp có phải hay không!

Bỏ móc trong túi áo, Thang Mộ cuối cùng hết sức tự phụ lựa chọn bộ trang phục Halloween màu xanh đậm.

Bộ thời trang này là kiểu váy ngắn dài khoảng đến giữa đùi, cổ áo màu trắng khéo léo che kín cổ, sau lưng cùng với hai cánh tay - từ đầu vai tới khuỷu tay đều để trần, rồi sau đó màu sắc bỗng biến điệu trở thành màu xanh dương đậm, lan thẳng một đường xuống đến vạt váy, lại dùng một lớp vải trắng viền mép váy.

Từ cùi chỏ tới cổ tay, dùng vải màu xanh đen bao quanh, xuống chút nữa, ngón tay nhỏ nhắn bọc trong bao tay màu trắng tinh.

Phần eo được buộc chặt, làn váy xoè ra, phía dưới phối hợp tất chân xanh đen xen nhau cùng với đôi giày trắng xinh xắn.

Có lẽ người thiết kế sợ rằng có chút đơn điệu, trước ngực áo có một cái cà vạt màu đỏ thắm, phần đuôi thêu một cái Thập Tự Giá màu xanh đen, điểm thêm sắc thái tươi đẹp này khiến cho trọn bộ thời trang nháy mắt mà sáng rực lên.

Thang Mộ không nghĩ tới đời này còn có thể được cos (cosplay) một lần, không uống công nàng đã từng chảy nước miếng rất lâu trước cửa hàng trang phục, nhìn đi, nàng hiện tại không phải được mặc rồi sao?

Bản thân nàng có một gương mặt trẻ con, mặc vào một bộ trang phục như vậy, rất tốt, hoàn toàn không có cảm giác không ổn -- ai dám nói có trực tiếp giết chết hấn!

Không thể không nói, tất cả phái nữ đều có được một trái tim tự mãn, Thang Mộ soi gương đi lòng vòng, đưa tay sửa lại mái tóc ngắn đen nhánh, rồi sau đó đem cái mũ lệch thời trang đội nghiêng bên phải đầu, cái mũ phớt xinh xắn màu xanh dương được tô điểm với tiểu ác ma có đôi mắt trắng đen, lúc bước đi đôi cánh của tiểu ác ma còn có thể vẫy nhẹ, rất không phù hợp với khoa học là, mặc dù không có dây, nhưng giây phút khi Thang Mộ đeo nó lên liền được cố định chặt chẽ trên đầu, vô luận làm động tác gì cũng sẽ không rớt xuống.

"Thu phục!"

Thang Mộ vui vẻ phần chân soi gương lại một lần nữa, rồi sau đó từ túi áo lấy ra áo choàng màu đen, phủ lên, che mũ trùm đầu vào, sau khi xác định không ai có thể nhìn thấy thì thỏa mãn gật đầu một cái.

Ha ha ha, không sai, nàng thật ra thì chính là muội tao*. *Muội tao: trong ngoài không đồng nhất.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, nàng theo bản đồ, tìm được đệ đệ mình, giờ phút này hấn chính trực thờ hỏn hển cùng Ed muốn chơi trò đồng tính, không đúng, là đánh nhau chứ.

Kể từ nghe được Ngựa đực đại thần kể về bi kịch ở thế giới sát vách, Thang Mộ càng xem Ed không vừa mắt, mấy ngày trước Hallam ở đây nàng không xuống tay được, nhưng bây giờ người ta cũng đi rồi, vậy có phải hay không nghĩa là.

Nàng vuốt cằm, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía thân thể bé nhỏ của Ed, nơi nào thích hợp để giết chết đây nhỉ?

"Này! Cái cô gái kia, không cho phép dùng ánh mắt thô bỉ đó nhìn ta!"

Ed bị nàng nhìn đến xù lông.

"Hừ hừ." Thang Mộ mặt không thay đổi cười lạnh hai tiếng, tiếp tục chăm chăm.

". Ta đi về!"

Thiếu niên Ed nổi giận đùng đùng. Chạy trốn chết.

"Tỷ tỷ, người đã đến rồi à." Jarrett thở hồng hộc ngồi dưới đất, mỉm cười lên tiếng chào tỷ tỷ mình.

"Ừ, khi dễ tiểu tử kia được không?" Nàng đi tới, ngồi đối diện đệ đệ mình.

"Bắt nạt hần một buổi chiều."

"Làm tốt lắm!"

[. Ta nói tỷ đệ các ngươi, thời điểm làm chuyện xấu có thể dùng quang minh chính đại như vậy được không?]

[Dài dòng! Ta đây là làm chuyện tốt, vì dân trừ hại!]

[.]

"Tỷ tỷ, người có chuyện gì muốn nói với đệ sao?"

"Ah? Bị nhìn ra rồi sao?" Bởi vì Hallam đã rời đi, Kirsten không chút kiêng kỵ bay ra, mà Thang Mộ cũng không dùng kênh trò chuyện tổ đội, "Ý định của ta là muốn đi tới thông đạo Ma tộc, Jerry, đệ nguyện ý cùng đi với ta sao?"

Mặc dù Ngựa đực đại thần bảo đảm rằng sẽ bảo vệ Jarrett an toàn, nhưng nếu như Jarrett thật không muốn đi, nàng cũng tuyệt đối không miễn cưỡng thẳng bẻ, cùng lắm là đem những thứ Ngựa đực đại thần đã cho ném trả lại cái mặt bánh nướng của hần, không được mặc thời trang cấp 30 cũng không trở ngại việc nàng là một người đàn ông đích thực. Đợi chút, nàng hình như vốn cũng không phải là người đàn ông đích thực mà? Thế nào mà gần đây luôn có một làn áo giác như vậy, nhất định là áo giác, không sai!

Không đợi Jarrett nói gì, Kirsten đã lên tiếng kinh hô: "Cô biết tung tích thông đạo đi Ma tộc hả? Không thể nào, thông đạo mỗi lần bị phong ấn sẽ tự động dời vị trí, làm sao cô có thể. Trừ người mở nó ra, không ai biết vị trí cụ thể của nó, chẳng lẽ."

"Không thể nào, Kirsten gia gia, tỷ tỷ luôn ở cùng một chỗ với chúng ta mà."

"Nhưng."

"Không có nhưng nhị gì hết!" Thang Mộ thở dài, "Thật sự là ta biết vị trí cụ thể của nó, nhưng nguồn gốc tin tức không thể nói được, đệ nguyện ý cùng đi với ta không?"

"Jarrett."

"Câm miệng!" Thang Mộ liếc xéo về phía bộ mặt phức tạp của Kirsten, "Chuyện này để Jarrett tự mình làm chủ, dám ép buộc hần, giết chết ông!"

"." Mặc dù đã trải qua vô số lần, nhưng phân biệt đối xử như vậy. Quá kích thích người! QaQ

"Chuyện đó còn cần phải nói sao?" Từ đầu đến giờ, ánh mắt không xảy ra bất kỳ thay đổi nào, đáng vẻ trước sau như một tràn đầy tin tưởng, Jarrett lần nữa nhếch khóe miệng, nở nụ cười với Thang Mộ, "Tỷ tỷ ở nơi nào, đệ liền ở nơi đó."

". ! ! ! " Đệ đệ, thật là quá đáng yêu rồi!

Thang Mộ che ngực để phòng ngừa mình vì tim đập siêu tốc mà treo máy, cho nên mới nói, đệ đệ, quả nhiên là cỗ máy giết người mà.

"Cứ quyết định như vậy, hôm nay chúng ta liền xuất phát." Thang Mộ nói xong dừng một chút, tiếp tục nói, "Chỉ hai chúng ta." Lần đi này hung hiểm không rõ, an toàn của nàng và Jarrett đều do Ngựa đực đại thần bảo đảm, nhưng nếu như mang những người khác đi cùng, trời mới biết có thể xảy ra cái gì ngoài ý muốn hay không, nàng cũng không muốn thành viên hậu cung của đệ đệ nhà nàng bị giết hại tàn nhẫn.

"Dạ." Jerry gật đầu, không có ý kiến gì.

"Mặc dù ngươi đã nói như vậy, nhưng mà, có thể mạng ta đi chung không?"

"! ! !"

Người nào?

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Có còn nhớ quả trứng kia không?

Trong lúc sững sờ, một bóng người quen thuộc xuất hiện ở cạnh cửa.

"Ysasi. Em."

Thang Mộ cảm thấy rất kinh ngạc; bởi vì Hallam đã ra ngoài, Kirsten có thể không chút kiêng kỵ xuất hiện, chỉ cần có người, hẳn khẳng định có thể phát hiện, cho nên nàng liền tạm thời không lưu ý tới bản đồ, nhưng mà.

Nàng theo bản năng nhìn về phía Kirsten, phát hiện trên khuôn mặt Hoa Cúc của hắn cũng đầy là vẻ khiếp sợ.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Chẳng lẽ cô em này thật sự là Boss thâm tàng bất lộ?

Còn đang nghi hoặc, đối phương mở miệng lần nữa, âm thanh lạnh lùng trước sau như một, lại xen lẫn vài cảm xúc khẩn cầu không dễ làm cho người ta phát giác: "Mang ta đi chung đi."

"."

"Đồng ý với nàng ta!"

Dựa vào! Ngựa đực đại thần người dám không quấy rối lúc này sao?

Bất quá, chẳng lẽ đây chính là "Kích tình trong chiến tranh" sao? Trong lúc chiến đấu lại nói chuyện tình yêu ba láp gì đó một chút, tình cảm hình như rất dễ dàng tăng cao.

Nàng chần chờ hình như khiến Ysasi sinh ra hiểu lầm, vì vậy nàng ta mở miệng lần nữa: "Mang ta đi cùng, ta sẽ nói cho người biết về manh mối của Thế giới thư."

"Thế giới thư?" Kirsten kinh hô.

"Không sai, Thế giới thư." Ysasi gật đầu.

"Làm sao em biết." Lấy lại tinh thần, Thang Mộ đang chuẩn bị hỏi xem đối phương làm sao biết manh mối của Thế giới thư, rồi sau đó đột nhiên phản ứng lại, lời muốn nói cũng thay đổi, "Em có thể nhìn thấy ông ta?" Tay nàng chỉ hướng Kirsten, "Có thể nhìn thấy lão gia gia mặt hoa cúc này?"

". Lão gia gia mặt hoa cúc là cái gì hả? !"

"Không sai, ta có thể nhìn thấy." Ysasi không phủ nhận hay che giấu gì cả, "Nếu như người nguyện ý mang ta đi, ta có thể nói cho người biết nguyên nhân."

Sau khi Thang Mộ suy tính, rốt cuộc trung cầu ý kiến Jarrett, cuối cùng đáp ứng chuyện này, nàng tin tưởng, nếu Ngựa đực đại thần dám cho nàng mang theo Ysasi, như vậy đối phương nhất định không có nguy hiểm gì với Jarrett.

Gần như là lập tức, mấy người vừa quyết định xuất phát xong liền lấy cớ có việc gấp đề từ biệt Serena (Ed? Ai thèm để ý đến hắn!), ba người một quý vội vã rời đi.

Cái gọi là đường đi, Ngựa đực đại thần đã chỉ cho nàng, mà sau khi nàng xem xét một phen, trợn mắt há mồm phát hiện, đi thẳng đường này tới, lại đúng là phương hướng bọn họ tới đây-- rừng rậm Boddington.

Nàng không khỏi nghĩ tới trận ác chiến Thần Thú ngày đó, cùng với việc lúc này, hẳn là có liên quan gì đó phải không?

Bởi vì vội vàng lên đường, bọn họ trực tiếp chọn ngồi Ma Pháp Trận, mặc dù giá tiền đắt đến mức cần trả bằng ma tinh, nhưng cũng may trong tay bọn họ cũng không thiếu tiền.

Đời này Thang Mộ là lần đầu tiên hưởng thụ kiểu di chuyển này, khi chân nàng vừa đạp trên Ma pháp trận liền cảm nhận rõ cảm giác mất trọng lượng, có chút tương tự với bên trong thang máy lúc lên cao, rồi sau đó, trận pháp mở ra, dưới chân ánh sáng màu lam đậm dần dần lan ra, trong nháy mắt đó,

nàng cảm giác cả người mình giống như bị nhét vào trong máy giặt quần áo, lực phủ ngũ tạng đều làm cho người ta không thoải mái, chịu đựng dồn nén, cái này có lẽ chính là bóp méo không gian. Cũng may một giây kế tiếp, tất cả đều tan thành mây khói, nàng lại vững vàng đứng trên mặt đất.

Mà vị trí, cũng từ thành Kermit biến thành một thành phố khác cách rừng Boddington gần nhất, cũng là thành phố lân cận duy nhất có Ma Pháp Trận.

Vốn kế tiếp bọn họ muốn cưỡi ma thú phi hành, nhưng rất đáng tiếc, chắc là gần đây rối loạn, toàn bộ phương tiện giao thông này đã bị người khác mượn hết, dưới tình huống bất đắc dĩ này, bọn họ đành mua mấy con tuần mã nghe nói có tốc độ cực nhanh cùng một chiếc xe ngựa đơn giản, tiếp tục hành trình.

Liên tục chạy một ngày đường, buổi chiều bọn họ nghỉ ngơi tại khách sạn ven đường gần đó.

Điều kiện cũng không tính là tốt, hơn nữa cũng chỉ còn dư lại một gian phòng cuối cùng, nhưng bây giờ cũng không phải là thời điểm kén cá chọn canh, Ngựa đực đại thần cứ luôn nhảy tung tung trong đầu nàng đấy.

Sau khi dùng xong bữa cơm chiều, mấy người tụ tập ở căn phòng duy nhất, gian phòng tương đối nhỏ hẹp, đặc biệt là sau khi Thang Mộ móc hai cái giường trong tủ áo ra.

"Vừa đúng ba cái giường, mỗi người một cái." Thang Mộ hài lòng gật đầu, "Ysasi em muốn ngủ ở cái nào?"

Nếu như muốn ngủ cùng đệ đệ nhà nàng trên giường kia, nàng cũng sẽ không cự tuyệt đâu!

Ysasi không nói, chỉ là cởi áo choàng trên người ra, ngồi trên cái giường lớn của khách sạn, đôi mắt màu vàng lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào nàng.

"." Trong nháy mắt có cảm giác ý nghĩ trong đầu đều bị nhìn thấu, chảy một chút mồ hôi lạnh, Thang Mộ mặt không thay đổi phát ra một tiếng cười gượng, "Ha ha ha, giường đó cũng không tệ."

"Muốn đổi?"

". Ha ha ha, không cần."

Quả nhiên, giao lưu cùng cô gái này quá khó khăn!

Khó khăn nghiêng đầu sang chỗ khác, Thang Mộ đột nhiên nghĩ tới vấn đề suy tính lúc ban ngày, nếu như nói trận đại chiến Thần Thú cùng Ma tộc xâm nhập có liên quan với nhau, như vậy cái thứ sau đó đột nhiên xuất hiện, là quả trứng đến bây giờ cũng hoàn toàn không có dấu hiệu nở, có phải cũng có quan hệ gì với cái đó không đây?

"Lấy quả trứng ra, đưa cho cô gái đó xem!"

Ngựa đực đại thần lại đang kêu gào.

". Ngươi trực tiếp nói cho ta biết là chuyện gì không được sao?"

"Ngu ngốc! Như vậy làm sao giúp nam chủ cùng muội tử bồi dưỡng tình cảm được chứ?"

"Có đạo lý!"

Theo một ý nghĩa nào đó, hai người này cũng đã đồng điệu đến một trình độ nhất định.

Vì vậy Thang Mộ kéo Jarrett, nhỏ giọng nói ra yêu cầu: "Jarrett, có thể lấy quả trứng kia ra không?"

Jarrett tuy có nghi ngờ, nhưng vẫn là gật đầu một cái, từ Tinh Vân châu lấy ra quả trứng ma thú trắng đen hỗn hợp kia, mà một giây kế tiếp Kirsten đã cũng bay ra đây: "Cô lấy cái này làm gì?"

Thang Mộ không nói, chỉ là cẩn thận nâng quả trứng nhìn về phía Ysasi: "Em biết đây là cái gì không?"

"Cái này." Ysasi cau mày, đôi mắt màu vàng thoáng qua một tia hoang mang, rồi sau đó hình như hiểu ra gì đó, ánh mắt kiên định, "Dùng hợp. Hỗn độn."

"Em đã gặp qua? !" Thang Mộ vui mừng, Ngựa đực đại thần nhắc nhở quả nhiên là đúng, cô bé quả nhiên biết.

"Không có."

"." Vậy cũng không nên làm ra cái loại biểu cảm đó, sẽ khiến cho người ta bối rối à!

"Nhưng mà ta lại biết."

"." Muội tử, làm ơn nói chuyện đừng phân làm hai lần nói được không? !

"Đây là dung hợp sức mạnh của hai loại ma thú mà sinh ra."

"Hả?"

"Bởi vì bản thân thuộc tính Ma thú không như nhau, có thiên phú kỹ năng khác nhau, trong đó, có một loại ma thú có kỹ năng gọi là Âm dung."

"Cái này ta biết." Kirsten tiếp lời nói, "Đây là kỹ năng Hệ Hắc Ám, mọi thứ tiếp xúc với nó đều sẽ bị ăn mòn bởi khói mù Ám Hắc, rồi sau đó tan biến, là một loại ma pháp vô cùng đáng sợ."

"Còn có một loại kỹ năng ma thú gọi là phục sinh."

"Là loại chỉ cần còn một hơi thở thì có thể hoàn toàn chữa khỏi sao? Nhưng hai cái này cùng quả trứng có quan hệ gì? Đợi chút. Chẳng lẽ là."
Kirsten cau mày, rồi sau đó như ngộ ra, "Hai chủng loại này theo thứ tự là cấm chú hệ quang cùng cấm chú hệ âm, khi chúng nó hòa nhập lẫn nhau, có lẽ thật sự sẽ xảy ra biến hóa nói cũng không chừng." Hắn vừa nói xong, cầm lấy quả trứng trong tay Thang Mộ gợn lên, "Như vậy xem ra, quả trứng này có màu sắc đặc biệt, nói không chừng có lẽ chính là vì nguyên nhân này, không trách được vẫn không cách nào ấp nở."

"Như vậy, rốt cuộc dùng cái gì mới có thể ấp nó nở ra đây?" Thang Mộ rốt cuộc hỏi trọng điểm.

Kirsten suy tư chốc lát, không đợi hắn nói ra cái gì, câu trả lời khẳng định của Ysasi đã truyền đến --

"Sống và chết."

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tưởng tượng là không được nha, thân ái!

"Vừa sống vừa chết?" Thang Mộ nhanh chóng sử dụng đại não vô cùng đặc biệt của mình tưởng tượng ra cảnh tượng hắc ám dùng người sống và người chết hiến tế, run lên, "Có cách giải quyết nào hòa bình hơn một chút không?"

". Mặc dù không biết cô đang suy nghĩ những thứ gì," Kirsten cũng run rẩy, "Nhưng ta cảm thấy, cô nhất định suy nghĩ nhiều quá."

". Ông chắc chắn?" Ánh mắt uy hiếp.

"Xác định."

"." Lần này Thang Mộ cũng bó tay rồi, bởi vì, nói chuyện không phải là tên Kirsten kia, mà là cô bé Ysasi nha.

Chỉ là, đây cũng coi như là một tin tức tốt nhỉ?

Vì vậy nàng ho nhẹ một tiếng, không ngại học hỏi kẻ dưới nói: "Như vậy, giải thích chính xác là?"

"Hoạt huyết cùng tử huyết."

"." Ta nói này cô gái, em có thể đừng nói chuyện kiểu lời ỉn mà ý nhiều như vậy nữa được không? Nói chi tiết một chút sẽ chết sao sẽ chết sao? !

"Ý của cậu là, máu người sống cùng máu người chết?" Jarrett cũng khẽ cau mày, máu người sống dễ tìm, nhưng máu người chết. Hắn nhận lấy quả trứng, vuốt nhẹ mấy cái.

"Cũng không phải như thế." Ysasi lắc đầu.

Trải qua giải thích của cô bé, mấy người đại đệ đã hiểu ý của nàng, đơn giản mà nói, muốn ấp quả trứng này, cần có tử huyết là một loại đồ chơi nghe có vẻ rất kỳ dị, đầu tiên, muốn ấp trứng ma thú, phải dùng máu có sinh mệnh, nói đơn giản, máu phải lấy từ sinh vật còn sống; tiếp theo, những thứ máu này lại phải chết rồi, nói thí dụ như con người, máu trong cơ thể cũng không phải là không thay đổi, mỗi phút mỗi giây đều có cơ quan tạo máu đang cuộn cuộn không ngừng tạo ra máu mới, nhưng là máu chết theo đúng yêu cầu là, nó phải từ lúc hình thành thì luôn không thay đổi, luôn trong trạng thái bất động.

Đây quả thực là, không thể nào tìm được nha!

Trừ phi thế giới này tồn tại cương thi ... Sinh vật quý dị dù đã chết nhưng vẫn còn sống, nhưng thấy thế nào thì nó cũng thuộc về Thế Giới huyền huyền phương đông sát vách nha!

"Thân ái, chẳng lẽ cô đã quên ‘chính mình’ bên hồ Đại Minh rồi sao?"

Thời khắc máu chốt, Ngựa đực đại thần tới nhắc nhở.

Thang Mộ lúc này mới chợt nhớ ra, đúng vậy nha, chính nàng thỏa mãn mọi điều kiện nha, bởi vì đủ loại nguyên nhân, thời gian trên người nàng bị ngưng lại, các cơ quan chức năng trên người cũng giống như thế; Cho nên sau khi bị thương có thể chữa trị được, là do Ngựa đực đại thần sợ rằng nếu nàng bị thương thì không cách nào lành lại, bị thương càng thêm nặng cuối cùng dẫn tới tử vong mà cố ý mở ra Ngón tay, trên một số ý nghĩa mà nói, nàng ở trên thế giới này, chính là cương thi có nhịp tim có độ ấm cũng không chừng.

Xem như vậy. Nàng quả quyết xuống tay!

Máu gì đó đã có sẵn có, lúc trước tích góp máu của Jarrett đồng thời nàng cũng nhân tiện choiđùa một chút nên cũng thu một bình của mình, hệ thống túi ảo tốt ở chỗ, đồng dạng là máu, trên bình của nàng tự động ghi chú "máu của Thang Mộ", nàng rất hài lòng móc ra một chai của mình, lại móc ra một chai của Jarrett,hai tay đưa ra trước mặt những người khác.

"Hoạt huyết, tử huyết, đều ở đây, hiện tại nên làm như thế nào?"

"." x3

Jarrett: thật không hổ là tỷ tỷ.

Kirsten: dựa vào! Vốn đang chỉ là nói một chút mà thôi, tên này là thế nào có được đồ chơi này thế? !

Nếu như không phải là biết cho tới bây giờ Thang Mộ đối với chuyện của đệ đệ mình đều rất nghiêm túc, hẳn gần như cho là nàng đang nói đùa.

Cho dù bình tĩnh như Ysasi, cũng khẽ sững sờ một chút, rồi sau đó như có điều suy nghĩ liếc nhìn Thang Mộ một cái, giọng nói như sông băng bình tĩnh truyền đến: "Phương pháp như bình thường là được."

Ý này là, đổ lên trên mặt là được rồi hả?

Thang Mộ gật đầu, cẩn roi nắp bình, rồi sau đó đồng thời đổ lên trên, tư thế phóng khoáng làm cho người ta trở mắt nhìn.

Trong lòng Kirsten không khỏi rơi vào nghi hoặc -- thứ tử huyết mà ngay cả hắn đều chưa từng thấy qua sao? Nhìn thế nào cũng thấy như đồ bỏ không đáng giá tiền vậy.

Nếu là Thang Mộ biết ý tưởng nội tâm của hắn, tám phần sẽ dán mặt hắn lại, cái gì gọi là đồ bỏ đi? Coi như đã từng là tài nguyên có thể tái sinh hiện tại cũng là không thể sống lại được rồi!

Dường như để chứng minh lời Thang Mộ nói cũng không phải là nói láo, gần như ngay khi hai chai máu tươi rót xuống vỏ trứng thì trong nháy mắt, nó sản sinh biến hóa.

Ngón tay Jarrett run lên, rồi sau đó hơi kinh ngạc mở miệng: "Vỏ trứng nóng."

". Là hàng thật à?"

Vừa dứt lời, tình cờ nhìn vào ánh mắt đầy vào sát khí của Thang Mộ, hắn nhất thời ra mồ hôi lạnh.

Nhìn đi, Kirsten, miệng tiện thì gây họa, Ysasi người ta mặc dù kinh ngạc nhưng không có kéo thù hận, như vậy có thể thấy được, tam vô mặt than gì đó, nói không chừng cũng là bàn tay vàng.

Kế tiếp thuận nước đẩy thuyền, lại mặc kệ Ngựa đực đại thần cho quả trứng ma thú này bao nhiêu hiệu ứng ánh sáng, tóm lại cuối cùng nó là thành công phá vỏ rồi.

Dĩ nhiên, cha ruột đều đã ở đây, không thể phá vỏ mới gọi là không có thiên lý.

Nghe được âm thanh giòn vang kia, Thang Mộ vốn lo lắng bị chọc mù đang một tay che mắt, dùng cái tay còn lại chọc chọc eo nhỏ đệ đệ mình: "Còn sáng không?"

"." Đang đồng dạng che mắt, Jarrett lặng lẽ nghiêng đầu, "Kirsten gia gia, còn sáng sao?"

"Ê!"

【 Hai chị em các ngươi còn coi ta là người sao? 】

【 Ông vốn cũng không phải là người mà. 】

【.】

Chịu rất nhiều đá kích, Kirsten cúi đầu nhìn xuống, nghiêm mặt lại trả lời: "Hết sáng rồi !"

"Oh." x2

Hai người đồng thời thả tay xuống.

Nghra đực đại thần cũng chịu rất nhiều đả kích: "Hiệu ứng tuyệt vời như thế, các người lại một chút cũng không thương thức?!"

"Thân ái, thương thức xong rồi người cũng phải tu bổ mắt cho nam chính luôn."

". Đều là người dạy hư hấn!"

Tên này trả đũa khiến Thang Mộ nổi giận, nàng không chút do dự trả lại lời ác độc: "Hắn không trở thành Gay người nên cảm ơn trời đất, có rãnh rồi ở chỗ này dài dòng không bằng nhanh đi dọn dẹp thế giới kẻ bên đi!"

Vì vậy Nghra đực đại thần "oa oa oa oa" chạy xa, Thang Mộ xoa xoa lông mống đứng đứng trên cánh tay, sâu sắc cảm thấy người này có tiềm chất làm Nhược Thụ.

Dĩ nhiên, lại không bàn về nghra đực đại thần cùng ** đại thần giữa lúc này có tiếp tục vướng vào mối quan hệ phức tạp hay không, việc cấp bách bây giờ là, trong trứng ma thú rốt cuộc nở ra cái đồ chơi gì đây?

"Sinh vật thật kỳ lạ." Đây là Kirsten cảm thán.

"Không có ghi chép nào ghi lại." Đây là Ysasi phán đoán.

"Dựa vào!" Không nghi ngờ chút nào, có thể nói như vậy, chắc chắn chỉ có Thang Mộ, nhưng mà nàng vì sao kinh ngạc như vậy đây?

Bởi vì Hoàn toàn không khoa học nha! ! !

Mặc dù nàng đã từng nói quả trứng này giống như gấu trúc, nhưng nàng hoàn toàn chưa từng nghĩ sẽ thật ập nổ ra một con gấu trúc lông mềm mại nha!

"Tỷ tỷ, người biết loại sinh vật này?"

"Coi như, coi như thế đi." Thang Mộ lau mồ hôi, cẩn thận từng tí đưa tay về phía tiểu sinh mệnh ước chừng cỡ bàn tay mới vừa được sinh ra trước mặt, gấu trúc con vẫn còn đang gặm vỏ trứng ngần ngại, dưới miệng lại vô thức nhai nhai, phồng má lên, rồi sau đó tiến tới trên tay nàng ngửi một cái, cái mũi nhỏ màu đen lạnh như băng dán lên, ướt nhẹp.

"Chít!"

"."

Phát ra một tiếng vang kỳ lạ như vậy, gấu trúc nhỏ quyết định thật nhanh đem vỏ trứng còn dư lại đặt trên đầu, "bộp" một cái, hai tay ôm lấy ngón tay Thang Mộ, "Hi hà hi hục" bò lên trên.

Thật đáng yêu! ! !

Mặc dù không biết Nghra đực đại thần nghĩ ra sao, nhưng thật sự rất đáng yêu a a a! ! !

Nhịp tim Thang Mộ lần nữa kéo vang lên như đèn báo động, được rồi, thật ra nàng thì chính là manh khổng (thích những thứ đáng yêu) chính cống.

Hai tay ôm lấy dưới nách gấu trúc, nàng cẩn thận nhìn ngắm con thú con một chút, lưu luyến không rời mà nhét nó vào trong ngực đệ đệ mình: "Phải nuôi thật tốt nha!"

Thích động vật nhỏ là thiên tính của trẻ con, cho dù là nam chủ cũng không ngoại lệ.

Jarrett đồng dạng cẩn thận đưa nó vào trong lòng mình, lấy cái mũi vỏ trứng của nó xuống, muốn cắt một miếng cho nó ăn, cả nửa ngày mà bột cũng không lấy được chút nào, lúc này mới nhớ tới, quả trứng cứng rắn này là đã trải qua kiểm chứng của Kirsten, đang gây người, đứa nhóc kia đã tự động ôm lấy vỏ trứng, răng nhỏ sắc bén đến mức không ngờ, khê cắn, "Két chút két chút" lại lần nữa ăn ăn.

Thang Mộ che ngực, nhịp tim lắng lại tuy còn có chút rối loạn, thở phào một cái, mặc kệ như thế nào, ma thú gì đó đã được bố trí xong, kế tiếp.
Quả nhiên vẫn là cần bạn gái rồi!

Nàng không khỏi nhìn về phía Ysasi, rồi sau đó lần nữa ngây ngẩn cả người.

Vị thiếu nữ vẫn làm cho người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo phút này tự nhiên lại hai má đỏ ửng, hai mắt mê ly chăm chú mà nhìn vào đệ đệ nhà nàng, Nhu Tình vạn chủng trong mắt lưu chuyển không nói nên lời.

Này này này chuyện này xảy ra khi nào?

Tại thời điểm nàng không biết, địa điểm nàng không hay đã xảy ra chuyện gì?

Mặc dù kết quả làm cho nàng rất mừng, nhưng mà. Dầu gì cũng cho nàng một chút thời gian để vượt qua chứ!

Rồi sau đó, nàng liền nhìn thấy Ysasi khẽ mở môi hồng, ni non lên tiếng: "Mèo, thật đáng yêu."

"." Thang Mộ cười lớn.

Suy nghĩ cả nửa ngày, trung tâm tâm mắt đối phương căn bản không phải đệ đệ nhà nàng sao? !

Coi như gấu trúc có vẻ thật giống mèo, nhưng hoàn toàn không phải mèo được không!

Hơn nữa, cứ như vậy động tâm với một con ma thú thật sự là không có vấn đề gì sao?

Cảm thấy phát hiện được hạng mục lựa chọn có khẩu vị nặng vô cùng nha!

Có vẻ là tầm mắt của nàng quá mức quái lạ, cho nên đang ở trạng thái mất hồn, Ysasi cũng phản ứng lại, nàng ta lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, nhắc áo choàng che lên mình.

"." Đây là, xấu hổ sao?

"Khụ!" Thang Mộ ho nhẹ ra tiếng, "Hồngбет, hình như chúng ta cũng không biết nó ăn cái gì, Ysasi, em có thể xem giúp một tay không?"

"."

Thang Mộ kiên nhẫn chờ đợi chốc lát, áo choàng giật giật, lại giật giật, rốt cuộc, thiếu nữ bọc trong áo choàng đứng lên, bước về phía Jarrett.

"Làm tốt lắm!"

". Ngươi không phải là khóc chạy đi rồi sao?"

". Chuyện đau lòng cũng không cần nói ra." Ngựa đực đại thần vui mừng nói, "Chỉ có duy nhất ngươi là mang cho ta tin tức tốt nha."

"A." Cho nên nói, vị đại thần này lẫn lộn rốt cuộc là bao nhiêu kém nha?

"Vì cảm tạ ngươi, ta muốn thưởng cho ngươi!"

Ngựa đực đại thần lời của vừa dứt, trong nháy mắt Thang Mộ phát hiện cấp bậc mình tăng thêm hai cấp, đạt tới 32, dùng cấp bậc ma pháp để so, giờ phút này nàng đã là ma pháp sư cao cấp rồi, vì sao Ngựa đực đại thần lại cố ý tăng tới tiêu chuẩn này?

Lý do rất đơn giản, 30 cấp không có thời trang nha, cấp 32 lại có, cũng chính là trang bị màu cam, thuộc về trang bị cao cấp ở trong trò chơi.

Cái này có nghĩa, ở thời điểm cấp 30, Thang Mộ chỉ có thể sử dụng trang bị màu cam cấp 24, nhưng một khi đạt tới 32 cấp, nàng mà có thể trở mình mặc trang bị mới.

Cái này không thể không nói là làm cho nàng rất mừng rỡ, trang bị màu cam mặc dù không đẹp mắt -- toàn thân cũng chỉ có mỗi màu vàng đất, nhưng mà số liệu thật không phải nói láo, tính từ cấp 32 trở xuống, đây chính là trang bị tốt nhất.

Chờ đến cấp 40, ngoài ngoại trang, còn có trang bị s, cũng chính là vũ khí màu tím, dĩ nhiên, đó là tương lai xa xôi rồi.

Lại tăng cấp bậc, lại đưa trang bị, sự hào phóng của Ngựa đực đại thần thật là vượt xa sự tưởng tượng của nàng, nàng bắt đầu nghiêm túc suy đoán, có phải nên bớt chút thời gian đi nhìn bọ đối phương hay không.

Thấy Ysasi chạy tới bên người Jarrett, Thang Mộ liền cũng lặng yên không một tiếng động đi tới toilet trong phòng, rồi sau đó kéo áo choàng lên, lộ ra bộ thời trang Halloween Hắc nguyệt.

Sau khi chọn giải trừ hiệu ứng của vũ khí, thời trang, cung tên trong tay khôi phục thành trang bị màu cam cấp 32 chân chính, nàng yêu thích không buông tay vuốt ve chốc lát, kéo dây cung ngưng tụ thành mũi tên, lại nhẹ nhàng buông ra -- nàng cũng không muốn tối nay thành đầu đường xó chợ.

Thương thức xong, nàng lật tay, bộ cung tên này lần nữa khôi phục lại hiệu ứng lộng lẫy phối hợp với bộ thời trang, đối với vũ khí mà nói, quá mức xinh đẹp ngược lại dễ dàng làm cho người ta xem thường, nàng đối với lần này rất hài lòng.

"Xem đủ chưa?"

Làm xong đây tất cả, nàng quay đầu lại, nói như thế.

Từ trong bản đồ có thể thấy rõ ràng, Kirsten đứng ở sau lưng nàng đã rất lâu rồi.

Kirsten ngán người, đang chuẩn bị mở miệng, lại bị Thang Mộ làm động tác che môi cắt đứt.

Hỏi đoán được Kirsten muốn nói điều gì, Thang Mộ không chút do dự mở ra hệ thống nói chuyện riêng, được rồi, nói không do dự là không có khả năng, đối tượng lần đầu tiên nàng nói chuyện riêng tại sao lại có thể không phải là đệ đệ nhà nàng!

Quả nhiên, người này rất cần ăn đòn!

【 Có cái gì muốn nói, nói ở chỗ này là được, Jarrett không nghe thấy. 】

Căn cứ lời của Ngựa đực đại thần, kênh nói chuyện riêng chỉ có thể do nàng đơn phương mở ra với người khác.

【 】 Kirsten nổi giận, còn dám chỉ trích hần lên lên lút lút, nàng ta cũng không phải vậy sao!

Được rồi, trọng điểm không ở chỗ này.

Hắn hít một hơi thật sâu, rút cuộc hỏi ra miệng.

【 Cô rốt cuộc là ai? 】

【 Nữ nhân! 】

【 Đây! 】

【 Chớ có ‘này’ ..., ta biết rõ ông muốn hỏi cái gì, nhưng ta xác thực không thể nói. 】

【 Không phải là không nguyện ý nói, mà là không thể nói? 】

【 】

Không thể không nói, Kirsten phát tán suy nghĩ có chút xa, cho nên trong khoảng thời gian ngắn Thang Mộ ngán ra.

Mà nàng sững sờ, bị đối phương cho là dấu hiệu thừa nhận.

Vì vậy hắn nói tiếp--

【 Cô không cần phải nói, nghe suy đoán của ta một chút như thế nào? 】

【 Ông nói đi. 】 Thang Mộ vô cùng muốn biết, tên này rốt cuộc tương tượng những thứ gì, còn bày ra vẻ mặt đắc chí vừa lòng "Ta bắt được nhược điểm của cô!".

【 Cô e là không phải loài người đúng chứ? 】

【 】 dựa vào! Vừa lên liền thả quả bomb tấn thật không sao chứ?

Thang Mộ bị sét đánh thân thể nhỏ bé lung lay, ánh mắt phức tạp nhìn về phía đối phương.

【 Tại sao ông lại nói như vậy? 】

【 Nghĩ kỹ một chút, thật ra cô lộ ra sơ hở rất nhiều; có thể nhìn thấy ta, vũ khí đặc biệt, cách nghĩ thật khác biệt to lớn với thế giới này, nhưng mà, điểm giúp cho ta xác định là -- người biết tin tức về thông đạo Ma tộc cùng với bình máu mới vừa rồi kia. 】

【 Hà? 】

【 nếu nói thông đạo Ma tộc, mỗi lần biến mất đến lúc xuất hiện lại cũng sẽ thay đổi vị trí, người có thể biết được nó, chỉ có là người mở ra, nhưng cô luôn luôn không rời khỏi chúng ta, cho nên điều này không phù hợp. 】

【 Nhưng trừ cái đó ra, còn có hai loại khả năng, đó chính là, thứ cùng theo lúc Thần tộc ngã xuống biến mất, luôn bị ngăn cản ở bên ngoài thế giới này, Ma tộc. 】

【 Lúc dấu hiệu xuất hiện trước đó, cô đã ở bên cạnh chúng ta, cho nên cô không phải là Ma tộc, hơn nữa, nếu như cô là Ma tộc, tất nhiên sẽ không dẫn chúng ta đi đâu.】

【 Bình kia máu, trừ phi là ngừng hoàn toàn sinh mạng một người mới có được, nghe qua có vẻ đơn giản, nhưng Từ Cổ Chí Kim, không có một vị Ma Pháp Sư hoặc là Thần Thuật Sư nào có thể làm được điều này, bởi vì, tất cả mọi người qui ước rằng -- phục sinh và ngưng lại thời gian, không phải năng lực của con người mà là đã xâm nhập vào phạm vi của thần thánh. 】

【 Như vậy, chân tướng chỉ có một. 】

Thang Mộ chán động thân thể.

【 Cái gì? 】

【 Cô là Thần tộc, hoặc là, có liên hệ nào đó cùng Thần tộc . 】

【 】 Lượng tin tức thật lớn, nàng sắp hold không được rồi!

Chẳng lẽ muốn luyện tốt ma pháp thì tiêu chuẩn chính là năng lực bộ não nhất định phải rất mạnh sao? !

Nàng có thể lập tức đưa Jarrett nhà nàng đi đầu quân làm học trò kiếm sĩ hay không ?

--- ----- ----Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngón cái, tin tưởng Lưu Ly (tên tác giả) đi, không sai đâu!

Xem đi, đủ số lượng từ a ha ha ha =3=

Vì vậy, Kirsten đáng thương đã hiểu nhầm rồi, Thần tộc mà đều giống như Tom ca vậy thực sự không thành vấn đề sao?

Hơn nữa, Tom ca cô không biết [1]bắt người tay ngắn sao? Cứ sáng khoái mà lấy đi gì đó của Ngựa Đực Đại thần như thế cẩn thận bị kịch out đón nhé nhé nhé nhé nhé ...xd-dd

[1]Cẩn người miệng mềm, bắt người ngắn tay: Nghĩa: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chít chít chít chít chít chít

Quả nhiên bị ta đoán trúng rồi sao? 】

Kirsten hai tay ôm ngực, Thang Mộ thờ người ra trong mắt hắn là dấu hiệu "Chân tướng hoàn toàn bại lộ", hắn không khỏi nhếch môi mỉm cười; nếu như hắn còn là lúc thanh niên anh tuấn ban đầu kia đoán chừng còn có chút đáng nhìn ngắm, vấn đề là bây giờ hắn là lão gia gia mặt hoa Cúc đỏ, nụ cười này muốn bao nhiêu thô tục có bấy nhiêu thô tục, khiến tay Thang Mộ ngứa ngứa, nếu không phải lo lắng hắn quý thét sôi tru quấy rầy đến hai người đang "Giao lưu" bên ngoài, nàng nhất định sẽ mạnh mẽ cho hắn một cái tát rồi đá tiếp mấy cái.

【 Ông nghĩ quá nhiều. 】

Dùng một câu nói như thế, Thang Mộ kết thúc cuộc trò chuyện cùng hắn.

Mặc dù chỉ số thông minh chỉ có 5 điểm, nhưng đầu gì Thang Mộ đã ở chung với cái tên này lâu như vậy, hoàn toàn hiểu được rằng dù nàng có phủ nhận đi nữa hắn cũng sẽ không tin tưởng, cho nên cũng lười phí công phu này, thời gian sẽ chứng minh tất cả, hơn nữa. Mặc dù nàng không có phủ nhận, cũng hoàn toàn không thừa nhận nha.

Thừa dịp ở phòng vệ sinh, Thang Mộ hảo hảo mà quan sát số liệu của mình một chút; sau khi thay thời trang cấp 32, đồ phòng ngự và vũ khí, so sánh với trị số trước đây của nàng thì tăng thêm một khoảng lớn, chỉ là, dù Ngựa đực đại thần cho mấy kỹ năng mới thu được đạt tới max level, nhưng vẫn chưa có cơ hội tự mình thi triển, Ngựa đực đại thần còn chưa có cho mở nàng hệ thống huy chương cùng hệ thống đồ trang sức, cho nên nàng tạm thời không cần lo lắng cái này, như vậy.

Thang Mộ suy nghĩ một chút, lại mở ra hệ thống danh hiệu, muốn nhìn xem gần đây có đạt được cái danh hiệu nào tương đối khá hay không, thêm một chút trị số cũng tốt, chân muỗi nhỏ nữa cũng là thịt mà.

Chỉ là, cái "Bản trứng đại sư" lừa đảo lúc trước kia, nàng tuyệt đối sẽ không dùng nữa!

Vừa lật một cái, quả nhiên lại có kinh hi mới.

Kinh hi mới -- Làm cho nàng cắn răng nghiêng lợi. Những thứ này đều là gì chứ hả!

"Cao thủ đá trứng " -- Đây là lúc đánh thắng nhóc Ed kia lấy được sao?

"Sát thủ của nam tính" -- Cảm giác danh hiệu này một khi dùng tới, sẽ đặc biệt kéo thù hận.

"Vạn mục sát" -- đây là gì hả? ! [1]Là bản thăng cấp của "Thiên Niên Sát" hả?

[1]Thiên Niên Sát: Là (tuyệt :sofunny:) chiêu của Kakashi trong Naruto.

Ngươi được đại thần chết tiệt, có dám cho nàng một cái danh hiệu bình thường một chút không, dám hay không dám hả?!

"Dám!"

"." Cái tên này dám không xuất quỷ nhập thần như thế không hả?

Thang Mộ oán trách trong lòng, rồi sau đó liền hắc tuyến đầy đầu nhìn thấy trong thanh danh hiệu có thêm một cái danh hiệu --"Thần tộc trong truyền thuyết".

"Đây là gì thế hả? !"

"Danh hiệu bình thường đó."

"." Được rồi, cái danh hiệu này so với mấy cái còn lại bên kia, xác thực là bình thường hơn rất nhiều, nhưng mà, chỉ là tương đối mà thôi!

Thang Mộ không nói gì, nhìn thuộc tính danh hiệu này một chút, rồi sau đó phát hiện, chà chà, thật là rất khá nha, không chỉ có trí lực mình miễn, bốn thuộc tính của sức mạnh thể chất đều được tăng thêm, còn tăng máu, tăng mana, thêm công kích, tăng phòng thủ; Đầu là lúc trong trò chơi, danh hiệu tốt nhất mà nàng nhìn thấy cũng chẳng qua chỉ như thế, nhưng mà. Một câu phía dưới cùng kia là có chuyện gì?

Nàng nhìn chăm chú vào một câu phía cuối danh hiệu "Thỉnh thoảng sẽ làm cho người ta có một loại ảo giác vô cùng thần thánh", im ắng mà lặng lẽ. Cảm giác sẽ bị lừa bịp.Chỉ là nói đến thần thánh, nàng hình như nhớ ra cái gì đó. Rồi sau đó bừng tỉnh hiểu ra, đúng rồi, cánh nha!

Cái trò chơi 《 Long Chi Cốc 》 này vì lừa người chơi sử dụng tiền thật nên dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào, ví dụ như thời trang, tỷ như cánh; thời trang và cánh nhỏ có thể mua ở Thương Thành, nhưng cánh cỡ lớn, cái này lại chỉ có thể thông qua phương thức lừa đảo là dùng xác xuất may mắn mở trứng bằng tiền thật, Thang Mộ vận khí không tốt, hơn nữa cung thủ cũng không phải là đại danh của nàng (hình như là ý không phải acc chính), cho nên ngoại trang và đồ trang sức trong túi ảo không nhiều lắm, chỉ có một ít đồ trang sức cấp thấp vì chưa mở nên không dùng được, cùng với mấy đôi cánh nhỏ không đáng tiền, thuộc tính cũng là cấp thấp nhất, chỉ tăng 10% tốc độ di chuyển, nhưng vẫn là câu châm ngôn kia, chân muỗi nhỏ nữa cũng là thịt.

Nàng trực tiếp chọn đôi cánh gà con trắng tinh trong túi, đang chuẩn bị mang lên, chỉ thấy Kirsten đang không nháy mắt nhìn chăm chăm mình, giống như nhìn chăm chăm một người tiền sử.

【. Ông có gan dùng nhìn ta như vậy được không? 】【

Nếu như không phải là xác định đôi phương không thấy được hệ thống trò chơi, nàng gần như cho là túi ảo của mình bị nhìn thấy rồi.

【 Cảm giác. 】【

Kirsten sờ cằm.

【 Cô so với mới vừa rồi hình như có cái gì không giống, hình như càng, càng, ừ, hơn sáng sủa hơn, không âm u giống trước như nữa. 】【

【. Ông muốn chết thì có thể nói thẳng! ! 】【

Vì vậy nàng dứt khoát giờ nắm đầm lên hù đối phương chạy, Kirsten chạy ra ngoài tự nhiên là quá nhiều đến Ysasi và Jarrett, mắt thấy không khí cũng đã bị mất, Thang Mộ thở dài, thuận tay đem đôi cánh nhỏ đến sau lưng, rồi sau đó lựa chọn mục ẩn dấu, nàng cũng không muốn bị coi là người chim.

Rồi sau đó, cứ như thế đi ra ngoài.

Lại sau đó, nàng nhìn thấy Jarrett cùng Ysasi đồng thời ngó ra.

Về mặt đệ đệ nhà nàng tương đối rõ ràng, mà Ysasi muội tử là tương đối hàm súc, chỉ ngây người ngẩn ngơ, liền lập tức nghiêng đầu qua.

Chuyện gì xảy ra? Thang Mộ ngây ngẩn cả người, hiệu ứng danh hiệu lại rõ ràng như vậy sao? !

Nàng bắt đầu suy tính có nên bỏ đi thứ đồ chơi này hay không. Rồi sau đó, Jarrett một câu nói chỉ ra chân tướng.

"Tỷ tỷ, sao người lại thay quần áo rồi?"

= Ⅲ = Quên khoác áo choàng rồi!

Thang Mộ muốn tao* cảm giác mình có chút xấu hổ hoảng loạn, khụ, chủ yếu là, mặc dù mặt mày non nớt, nhưng đầu gì tuổi cũng một nắm, muốn cos gì đó trước giờ đều là mua về nhà rồi vào phòng ngủ mà làm đẹp trang điểm, quang minh chính đại mặc ra ngoài. Cảm giác tương đối mất mặt ha ha ha, đây chính là bi ai của nữ sĩ lớn tuổi. TAT

Nhưng nếu cũng đã bị nhìn thấy, vậy liền da mặt dày lên đi, dù sao ở thế giới quỷ dị này, y phục của nàng không có chút kỳ quái nào, chính là hơi trẻ con một chút xù!

"Khó, khó coi sao?" Thang Mộ kéo kéo góc váy.

"Rất, rất đẹp mắt." Câu trả lời của đệ đệ cùng câu hỏi của tỷ tỷ mình quý dị đồng điệu rồi.

Rồi sau đó hai người hai mặt nhìn nhau, suy nghĩ đồng thời bay xa.

Thang Mộ: Mặc dù hơi mất mặt một chút, nhưng được Jerry nhà ta khen, thật vui về!

Jarrett: Tỷ tỷ mới vừa rồi đi phòng vệ sinh chính là vì thay quần áo sao? Nhưng mà, mới vừa rồi Kirsten gia gia cũng ở bên trong mà? Tại sao tỷ tỷ sau khi ra ngoài liền đổi y phục, tại sao Kirsten gia gia sau khi ra ngoài thì về mặt lại kỳ quái như vậy? Tại sao cảm giác tỷ tỷ có chút không giống trước? Tại sao tại sao tại sao.

Trong đầu của hắn dâng lên cảm giác nào đó rất không ổn -- là đã nhìn thấy ở trong quyển sách nào đó, sau khi phái nữ đã trải qua sự kiện có chút đặc thù thì cảm giác cả người xảy ra biến hóa. Jarrett quyết định phải cố gắng nhớ lại.

Từ một phương diện khác mà nói, hắn thật không hổ là đệ tử Kirsten, năng lực bộ não không tồi.

Từ một phương diện khác mà nói, hắn cũng thật không hổ là đệ đệ Thang Mộ, thuộc tính "Tỷ khổng", duy trì tăng cường liên tục.

Hai người đang đối mặt nhìn nhau, Thang Mộ chỉ cảm thấy chân ngứa ngứa, cúi đầu xem xét, thì ra là con gấu trúc nhỏ kia chạy tới bên chân của nàng chẳng biết từ lúc nào, móng vuốt nhỏ ôm mất cả chân của nàng muốn bò lên trên.

"Tiểu tử thật là hoạt bát nha!" Thang Mộ cúi người xuống đưa bàn tay ra trước mặt con thú con, nó cúi đầu ngửi ngửi, rồi sau đó vui sướng đặt móng ngồi lên, còn cọ cọ, bắt đầu dùng nước miếng tắm cho ngón tay của nàng. "Đứng rồi, nên đặt cho nó cái tên đi, mọi người có đề nghị nào tốt không?"

Mấy người khác nhất thời nghiêm túc, chuyện này. Là một vấn đề nghiêm túc!

Từ giáo huấn đầy máu và nước mắt lúc trước Thang Mộ có thể thấy được, tên gì đó tuyệt đối phải nghiêm chỉnh suy tính, không đồng ý thì nên kéo ra ngoài bắn chết năm trăm lần!

"Khụ!" Ysasi ho nhẹ một tiếng, quay mặt lại, mặc dù biểu tình là lạnh nhạt như cũ, Thang Mộ lại cảm thấy một chút xúc động.

". Ysasi, em có ý kiến gì không?"

"Mi Mi, như thế nào?"

【. Nàng ta chắc là thứ gì cũng gọi Mi Mi phải không? ! 】 Thang Mộ không chút do dự chăm chọc ở kênh trò chuyện tởm đời!

Nhìn vào bộ dáng đối phương rõ ràng mắt chứa mong đợi mà mặt vẫn nghiêm, nàng một bên cảm thấy rất đáng yêu một bên lại cảm thấy kiên quyết không thể để Thần Thú đầu tiên của đệ đệ mình trở thành bi kịch.

"Jerry, đệ cảm thấy thế nào?" Làm chủ nhân sủng vật, Thang Mộ cảm thấy thằng bé là người có tư cách đặt tên nhất.

"." Trong nháy mắt Jarrett cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng, áp lực như núi -- Tỷ tỷ. Xin đừng mỗi lần đều đặt đệ lên trên đồng lửa được không?

"Thật ra thì, ta cảm thấy rằng." Sát khí tăng lớn!

"Khụ, Mi Mi cũng thật tốt nhĩ?" Sát khí về không!

Jarrett lau mồ hôi, nữ nhân gì đó thật là quá đáng sợ.

Thang Mộ: "." thiên phú của đệ đệ nhà nàng thật là càng ngày càng lợi hại, nhưng mà, cứ như vậy để bị kịch rơi xuống sủng vật thật không sao chứ?

Nàng cúi đầu nhìn chăm chú vào nhóc con đang mờ mịt trong lòng bàn tay, mặt tràn đầy đồng tình.

Vươn tay chọc chọc chóp mũi nhóc con : "Người đồng ý gọi là Mi mi sao?"

"Chít!"

"Đồng ý?"

"Chít!"

"Không đồng ý?"

"Chít!"

Được rồi, tên này trước mắt chỉ biết nói "Chít" .

"Thật ra thì cái tên Chít Chít này không tồi đâu!" Kirsten hăng hái lên tiếng.

Thang Mộ thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của mình chết, Tên này. Tên này còn dám có sáng ý một chút sao? Hẳn như vậy mà trước đó còn dám kinh bỉ Ysasi cùng Serena à? Trình độ của hắn cũng không có tốt bao nhiêu đâu! Hơn nữa, cái tên này ở hiện đại có đồng âm với hai thứ vô cùng không hòa hài được không? ![2] Một là bộ phận bí ối của phái nam, một cái khác là trang web tràn đầy lừa đảo, thấy thế nào cũng rất không may mắn nha!

[2] 叽叽 (Kỳ Kỳ): Đồng âm với JJ ^^

Nhưng ngoài dự đoán.

"Cũng có thể." Ysasi nhìn chăm chú vào tên nhóc gọi là "Chít Chít" kia, trong mắt hình như có chút biến hoá, nàng ta hình như ngoài ý muốn rất ưa thích cái tên này.

"Nhóc, thích cái tên này sao?" Jarrett cũng dăm dăm con thú nhỏ trắng đen này, đôi lấy một tiếng "Chít" của đối phương, cười thỏa mãn, "Nó hình như cũng rất thích cái tên này."

"." Không, đó là nó nghe còn không hiểu cái gì hết, đến một ngày nó hiểu ra, nhất định sẽ cào chết các người có tin hay không? !

Nhưng mà, nếu tất cả mọi người nói như vậy, nàng còn có thể có biện pháp gì đây?

Vì vậy, con ma thú con cỡ bàn tay có đáng đáp cực kỳ giống gấu trúc, đã đạt được một cái tên vô cùng không hòa hài -- "Chít Chít" .

Mà lúc Thang Mộ đang sâu sắc cảm giác bị đùa giỡn, ở ngày thứ hai, lại phát hiện một chuyện càng thêm lừa đảo nữa -- nhất định là có chỗ nào không đúng!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiêm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Bi kịch luôn luôn vô tình xuất hiện

Nguồn gốc mọi chuyện là như sau:

Mấy người Thang Mộ ngủ, lại tỉnh, lại ăn, sau đó lại lên đường, lại. Được rồi, không có lại, bọn họ luôn ở trên đường.

Hơn nữa con đường này không cách nào dùng xe ngựa, cho nên mấy người Thang Mộ đã sớm chuyển thành đi bộ, xe ngựa cũng bị nhét vào trong Tinh Vân châu.

Ngựa đực đại thân vô cùng không hòa hài mà dùng một mũi tên màu đen biểu thị vị trí "Thông đạo Ma giới" trên bản đồ, Thang Mộ dự tính hành trình một chút, phát hiện chỉ bằng đi bộ, ít nhất còn phải mất ba ngày. Với điều kiện tiên quyết là, trên đường không có bất kỳ trở ngại nào.

Nhưng mà, điều này có thể sao?

Đừng quên, ở trong khu rừng này, Thang Mộ đã là ác danh vang dội.

Gần như trong nháy mắt ngay khi nàng đặt chân vào khu rừng Boddington, vô số ma thú đã chạy nhanh thông báo -- Không xong rồi! Cái sát tinh đó lại trở về rồi! Các nhà các hộ gà vịt cẩn thận ah! Trứng sẽ bị trộm đi đó!

Tóm lại, trong lúc Thang Mộ còn chưa biết gì, nàng đã kéo thù hận vô cùng lớn.

Dĩ nhiên, đây là vấn đề về sau, vấn đề trước mắt là ở.

Nàng hình như lại bị chơi xỏ.

Bởi vì máu dùng để làm trứng nở chính là lấy của nàng và Jarrett, cho nên, con ma thú gọi là Chít Chít có hình dáng gấu trúc này, cư nhiên cũng cam chịu làm sủng vật của nàng. Mà mọi người đều biết, sủng vật trong [Long Chi Cốc] mặc dù có kỹ năng phụ trợ nhưng lại không có sức chiến đấu lớn, cũng không thêm được thuộc tính gì quá lớn, chức năng hữu hiệu nhất trừ làm nũng, cũng chỉ có nhặt đồ.

Không sai, nhặt đồ.

Ở trong phó bản của trò chơi vừa đánh quái vừa phải nhặt đồ không phải rất vất vả sao?

Cho nên mang sủng vật rất có lợi!

Nhưng vấn đề là, trò chơi là trò chơi, thực tế thì thực tế!

Vì vậy Thang Mộ gần như là vô số lần 摔 khi nhìn thấy, con gấu trúc nhỏ lúc trên xe ngựa vẫn vùi ở trong ngực Jarrett, từ lúc xuống xe liền kiên định tự mình đi trên đường, vừa đi, vừa rất cố gắng nhặt đồ trên mặt đất, tỷ như nhánh cây nè, tảng đá nè, hoa hoa cỏ cỏ nè, mà những thứ bị nhặt kia, trong nháy mắt lúc nó chạm vào, liền quý dị xuất hiện ở túi ảo của Thang Mộ cùng trong Tinh Vân châu của Jarrett.

【 Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Jarrett con biết không? 】

【 Con không biết, tỷ tỷ thì sao? 】

【 Tỷ...tỷ cũng không biết. 】 mới là lạ. Nhưng mà cũng hoàn toàn không giải thích được lý do xác đáng!

Vì vậy, thần thú đầu tiên của đệ đệ nhà nàng, chức năng chính là nhặt ve chai sao? ! Tạm tha thứ cho nàng đi tìm chết đi!

Cuối cùng, lúc gấu trúc nhỏ rốt cuộc không khống chế được đưa đôi tay tội ác hướng về một đồng phân của ma thú thì Jarrett một tay xách nó từ trên mặt đất lên, mạnh mẽ ôm ở trong ngực: "Đừng có chạy lung tung nữa."

"Chít chít chít chít chít chít." Không ngừng giãy giụa-- người có thể ôm ta, nhưng không thể tước đoạt quyền lợi công việc của ta !

". Không được nhặt đồ bậy bạ nữa."

"Chít chít chít chít chít chít." Hai mắt rung rung -- ta không có nhặt đồ bậy bạ, ta là đang cố gắng làm việc!

"Nhặt đồ bậy bạ nữa liền thu người vào trong không gian nha."

"." Ngoan ngoãn.

Thang Mộ quan sát cuộc giao lưu tình cảm này, lòng tràn đầy an ủi gật gật đầu, rồi sau đó, nàng thành vui quá hoá buồn.

Vì sao?

Còn nhớ rõ những ma thú hận nàng đến chết đi sống lại kia không?

Vốn bọn ma thú này chỉ muốn dời nhà đi, nói tóm lại, chạy đến địa phương nàng ta không tìm được, đợi nàng ta cút đi thì bọn chúng lại trở về, dù sao đã ở chỗ này lâu như vậy, đối với phân khu thế lực lân cận cũng rất quen thuộc, chỉ cần không chạy vào lãnh địa không thể trên của ma thú cấp cao, tránh một người chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng lý tưởng là thịt, thực tế chính là xương.

Trong quá trình dọn nhà tập thể, bọn chúng không cẩn thận chạy vào bên trong một mảnh sương mù màu đen, sau đó. Sau đó thì cái gì đều không nhớ, đơn giản mà nói, chính là lỗi suy nghĩ xảy ra biến chuyển như sau--

Trước đây là:

"Nhanh lên, chạy đi! Đừng để cho nữ nhân kia diệt tộc!"

"Ta đánh bại hơn 400 con giống cái mới cướp được lão công nhà ta đó! Hắn mà chết ta chỉ còn cách tự sát, muốn chết!"

"Đừng nói nữa chạy mau đi! Bị bắt cũng chỉ có thể bách hợp thôi! Ta thật sự là yêu khác phái!"

"Rú rít rú rít, cái thế giới đáng ghét này không buông tha cho kẻ yêu khác phái thì chỉ còn nước là hủy diệt thôi!"

Nhìn đi, mặc dù cái ý niệm cuối cùng có chút nguy hiểm, nhưng đầu gì cũng còn ở trong phạm vi khống chế.

Bây giờ là:

"Chạy còng lông đó! Đi, mọi người cùng nhau đi lật đổ nữ nhân kia!"

"Đừng vậy đừng vậy! Giết nàng ta thì từ nay về sau sẽ không cần giành giống đực nữa! Muốn ngủ một con thì ngủ một con, muốn ngủ hai con thì ngủ hai con!"

"Giết chết đồng tính luyện ái đáng ghê tởm, yêu khác phái vạn tuế!"

"Khiến cho nữ nhân kia cùng cái thể giới mục nát này cùng nhau hủy diệt đi!"

Cho nên, Thang Mộ bị kịch.

Trong lúc vô tình, nàng đã trở thành kẻ thù chung của nhân dân.

Thang Mộ đối với việc này không hề phát giác, nàng lúc này phát hiện một chuyện quỷ dị trong bản đồ, đó chính là, vốn là phân tán khắp nơi, các điểm đồ với trình tự ổn định hướng về phía ngược lại, đột nhiên quay đầu, tập trung lại xông về hướng của bọn họ.

"Dựa vào!" Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

"Tỷ tỷ, thế nào?" Jarrett thân thể căng thẳng, đối với dự cảm về nguy hiểm của tỷ tỷ mình, hắn vẫn vô cùng tin tưởng.

"Lớn, nhóm ma thú rất lớn đang chạy tới gần nơi này."

"Phương hướng là?"

"Bốn phương tám hướng! !!"

"."

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Kirsten dùng Tinh Thần lực khẳng định phán đoán của Thang Mộ, "Không được, không còn kịp rồi!"

Vừa dứt lời, mấy người chỉ nhìn thấy một đoàn ma thú đã xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ; cao thấp, lớn nhỏ, chủng loại, giới tính đều bất đồng, duy nhất giống nhau là, trong mắt của bọn nó đều lóe lên ánh đỏ tràn đầy sát ý.

"Cuồng hóa thú."

"Đây là cuồng hóa thú."

Gần như là đồng thời, Kirsten cùng Ysasi nói ra lời ấy.

"Đó là gì thế?" Đứng ở lúc này mà còn nói những lời người khác nghe không hiểu chứ!

Ysasi và Kirsten liếc nhau một cái, hình như đã đạt thành nhận thức chung gì đó, ngay sau đó, vang lên giọng nói giống như nước suối lạnh lẽo của Ysasi :
"Thú bị ma hóa, ma thú vì bị hơi thở hắc ám xâm nhập mà phát điên."

"Nói như vậy." Kirsten nhắm mắt lại cảm giác, rồi sau đó lắc đầu, "Không được, không cảm thấy, thông đạo Ma tộc toả ra khí tức sẽ ảnh hưởng đến tất cả sinh vật trong vòng chu vi một nghìn km, nếu tất cả ma thú đều bị ảnh hưởng, vậy nó thật sự ở chỗ này rồi."

"Bây giờ nói những thứ này có ích gì chứ?" Thang Mộ bị từng đạo ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm, cảm thấy áp lực thật lớn, "Có biện pháp gì giải quyết không?"

"Biện pháp chỉ có một."

"Cái gì?"

"Giết bọn chúng."

"." Nếu như là Kirsten nói những lời này, nàng nhất định sẽ ném hắn vào trong đám ma thú, nhưng nói lời này lại chính là em gái, coi như ghen ghét nàng cũng phải. "hắn"!

Nhưng vấn đề là, nàng lặng lẽ nhìn bọn ma thú này, lộ ra một ít gương mặt quen thuộc, không sai, hầu như đều bị nàng xoát qua, sau khi cuồng hóa, cấp bậc của bọn nó gần như đều là tăng gấp đôi lúc trước, mặc dù cấp bậc của nàng cũng tăng, nhưng là Kiến nhiều có thể cắn chết Voi!

Huống chi, nơi này lại không phải chỉ có một mình nàng, nếu như nói nàng và Jarrett còn có thể trốn vào không gian của Kirsten, Ysasi không có ký kết khế ước cùng Kirsten căn bản là không thể đi vào, chẳng lẽ nàng có thể trơ mắt nhìn cô bé chết sao?

Đáng ghét đáng ghét đáng ghét!

Loại thời điểm này rốt cuộc nên làm cái gì mới phải?

"Tất cả, đều dựa vào ngươi."

"." Thang Mộ lập tức nắm lấy Ngựa đực đại thần, "Ngươi không phải đã đồng ý phải bảo đảm an toàn của chúng ta sao? !"

"Khụ, gì kia, không phải là xảy ra chút ngoài ý muốn sao."

"!! ! Ngươi dám lừa bịp thêm chút nữa không?!"

"Bây giờ không phải là thời điểm oán trách đâu!" Ngựa đực đại thần dứt khoát đòi đề tài, "Hơn nữa mặc dù ta có sai lầm, nhưng lỗi là của ngươi được không, ngươi không phát hiện bọn ma thú này hoàn toàn là nhắm vào ngươi sao?"

"= □ =" Phát hiện được mới có quý đó!

Nàng đã nói thế nào mà bọn ma thú này lại nhìn mình lom lom, còn tưởng rằng đối phương phát hiện ra nàng xuất sắc hơn người cho nên mới đặc biệt căm thù chứ!

"Vậy bây giờ nên làm như thế nào?"

"Nếu bọn chúng là nhắm vào ngươi, ngươi dẫn bọn chúng đi, những người khác không phải là an toàn sao!"

Giọng điệu của Ngựa đực đại thần rất nhẹ nhàng, rất dễ dàng.

Dễ dàng đến Thang Mộ nghĩ muốn một tay bóp chết cái hàng này !!!

Trong nháy mắt loại dự cảm này sắp sửa được [1] Lôi Phong, Hoàng Kế Quang, Khúc Thiệu Vân, Đồng Tồn Thụy nhập thể là chuyện gì xảy ra? !

[1] Là chiến sĩ cách mạng của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Nhất định là phương thức sử dụng kỹ năng (skill) không đúng

Thời khắc này, nàng được Lôi Phong bám vào người!

Thời khắc này, nàng được Hoàng Kế Quang bám vào người!

Thời khắc này, nàng được Khâu Thiệu Vân bám vào người!

Thời khắc này, nàng được Đồng Tồn Thụy bám vào người!

Thời khắc này. Được rồi, dù nàng có xin Xuân ca [1] nhập vào người cũng vô dụng phải không?

[1] Lý Vũ Xuân

Trong lòng Thang Mộ tràn đầy hoài nghi, hỏi vị đại thần không có trách nhiệm nào đó: "Mục đích thật sự của ngươi không phải là giết chết ta đó chứ?"

"Làm sao có thể!" Ngựa đực đại thần kiên quyết phủ nhận, "Chống lại đồng tính, từ ngươi làm lên, ngươi là người thành công đầu tiên trong số những người ta chọn a a a, giết chết ai chứ ta sẽ không giết chết ngươi đâu!"

"= □ =" cảm giác nghe được nội dung gì đó khó lường.

Cái đề tài này hình như khơi dậy tâm hồn than thở của Ngựa đực đại thần, vì vậy tên này bắt đầu kể khổ: "Ngươi không biết đâu, lúc mới bắt đầu ta tìm nam nhân đi hoàn thành nhiệm vụ, kết quả thế nào? Toàn bộ đều đồng tính a! Rõ ràng đều là yêu khác phái a! Ở chung không tới nửa tháng liền cong a! Còn nói với ta cái gì mà 'Trời sinh con người đều là song tính' 'Đồng tính luyện ái mới là tình yêu đích thực'; Vậy mà lúc ban đầu còn ở bên tai ta bảo đảm rằng 'Nhất định dạy nam chủ biết tán gái là như thế nào' a! Sau đó ta lại tìm con gái a! Kết quả lại là hủ nữ a! Sau lưng ta len lén cùng tên khốn kia liên lạc a! Xém chút nữa bị nàng thu được. Khụ khụ a! Thật vất vả. Ta mới tìm được ngươi TaT"

"." Tên này học ngữ văn không giỏi đúng chứ? Thế nào mà từ đầu tới đuôi đều là dấu chấm than cùng với "a"? Hơn nữa, hình như lại nghe thấy nội dung gì đó không đúng, sau này nàng thật sẽ không bị diệt khẩu chứ?

Trên người phát lạnh Thang Mộ quả quyết chuyển đề tài: "Này này, bây giờ không phải là thời điểm nói cái này nha."

"Đúng đúng đúng, ngươi nhanh nhanh đi lấy thân nuôi thú đi, ngàn vạn lần không thể để cái nam chủ bình thường này chết được!"

". Ta biết rồi."

Mặc dù trong lòng tràn đầy không cam lòng, nhưng Thang Mộ hiển nhiên không thể để cho đệ đệ mình bị thương được, tổn thương thì ở trên người hắn, đau lại ở tâm nàng nha!

Vì vậy nàng lặng lẽ dời bước chân sang bên kia một chút, quả nhiên, cùng lúc với động tác của nàng, tầm mắt đám ma thú kia toàn bộ dời đi, đôi mắt đỏ ngầu hung tợn nhìn chằm chằm nàng.

". Tỳ tỳ, đây là?" Jarrett nhạy cảm nhận ra điểm khác thường.

Thang Mộ đang chuẩn bị giải thích, lại chú ý tới trên người những ma thú này đột nhiên nổi lên luồng khí đen kịt dày đặc.

"Khí tức Ma hóa, không được, bọn chúng muốn tấn công rồi!"

Kirsten kinh hô la lên.

Thang Mộ không còn kịp nói thêm gì nữa, lật bàn tay một cái liền giờ cung tên lên, tiện tay bắn trúng đầu một ma thú xui xẻo, hô to một tiếng: "Muốn giết ta sao? Vậy hãy theo đi!"

Dứt lời, dùng "Xích Tinh Vân" bay đến trên cành cây gần đó.

"Các ngươi đi thẳng về phía trước là có thể tìm được nơi đó, ta sẽ đi tìm các ngươi! !!"

Lưu lại một câu nói như vậy, Thang Mộ quả quyết bắt đầu kiếp sống "Mỗi nhữ" khổ sở.

"Tỳ tỳ! !!"

Ném sau đầu tiếng gọi thê thảm của đệ đệ mình, Thang Mộ dùng một chút, lại kìm lòng không được nhìn về vị trí của đối phương, bị khu rừng rậm rạp che chắn, cái gì đều cũng không nhìn tới. Chỉ có dư âm lượn lờ vang vọng.

Dần dần, cái gì đều cũng không nghe được nữa.

"Jerry, không sao chứ?"

"Yên tâm, để người nào gặp chuyện không may cũng sẽ không để cho hắn xảy ra chuyện."

"Vậy thì tốt."

Không thể không nói, hành động mỗi nhữ này vô cùng thành công, một mặt là vì bản thân Thang Mộ giỏi kéo thù hận vô cùng, ở một mặt khác, con ma thú mới vừa rồi bị nàng tiện tay làm cái bìa kia. Vừa vặn là một con giống đực, trời mới biết mũi tên của nàng thế nào lại ở giữa sự che chắn của ngàn vạn ma thú giống cái, vững vàng bắn trúng nửa người dưới của con thú xui xẻo này, vì vậy, từ nay về sau nó liền "Thanh cao"[2] rồi.....

[2] Thanh: sạch Cao: tình hoàn^^

"= Ⅲ = lão, lão công? !!"

"Lão bà. Ta thực xin lỗi ngươi, ta không giữ được mệnh căn của mình QaQ xem ra về sau chúng ta chỉ có thể làm khuê mật thôi."

"! ! ! Không! !!"

"Giết nàng! Giết nữ nhân kia! Báo thù! !!"

"Đúng! Báo thù! !!"

Vì vậy, bọn họ tập thể đuổi theo.

Hai người, một quỷ, một thú cứ như vậy bị một đoàn ma thú bỏ qua.

Đĩ nhiên, trong lòng của bọn họ không có bao nhiêu cảm giác nhẹ nhõm, bởi vì, an toàn hiện tại là dùng an nguy của đồng đội đổi lấy.

【 Tỳ tỳ! 】

【 Tỳ tỳ người đang ở đâu? 】

【 Tỳ tỳ. 】

Bởi vì hoàn toàn không có biện pháp đối phó đồng thời với nhiều ma thú như vậy, lúc này Thang Mộ bất hạnh vừa nhanh chóng chạy xuyên qua khu rừng, vừa lợi dụng kỹ năng tránh né các loại ma pháp, may là tốc độ khá nhanh, sau lưng, chân cũng trúng đạn nhiều lần, lượng máu "Rầm rầm" rớt một phần tư, cũng may sau khi thân thể của nàng cùng hệ thống dung hợp xong, chỉ cần lượng máu không bằng 0 hoặc là trúng kỹ năng bẫy hay loại buff khác thường nào đó, hình như sẽ không phải không cách nào di chuyển, nếu không, bằng vết thương ở mắt cá chân kia cũng đủ làm cho nàng bị kịch rồi.

【 Tỷ không sao. 】

Trong lúc cấp bách, nàng tranh thủ đáp lại.

Rồi sau đó chợt nhớ tới, ở trạng thái tổ đội, Jarrett hình như là có thể cảm giác được tình trạng hiện tại của nàng, mắt thấy mình lại rút một đoạn máu, Thang Mộ dần lòng, tạm thời quyết định giải trừ đội ngũ, dù sao giữa Kirsten cùng Jarrett cũng có kênh nói chuyện riêng, cái này cũng không làm trở ngại bọn họ lên lút trao đổi.

【 Đang chiến đấu, không cách nào sử dụng kỹ năng này, tỷ trước tiên tách ra đã.】

【 Nhưng】

【 Không nói nhiều, tỷ nhất định sẽ đi tìm mọi người mà! 】

Rồi sau đó, Thang Mộ quả quyết giải trừ tổ đội.

Trong nháy mắt đó, trong lòng chợt thấy mất mát, hình như thiếu đi cái gì đó.

Một lúc ngậy người ngắn ngủi này làm nàng nhất thời lại trúng ba lượt ma pháp liên, mắt thấy lượng máu mình chỉ còn lại một phần hai, Thang Mộ nhếch nhếch miệng, tiện tay từ trong túi áo lấy ra một chai bồ huyết, đổ xuống.

Thứ thuộc về tài nguyên không thể tái sinh này, từ lúc tới nơi này nàng rất ít dùng qua, nhưng tình huống bây giờ, không dùng không được ah..., chắc, sau này nhất định phải hao hao lương gạt cái tên Ngựa đực Đại thần này mới được!

"Đổi danh hiệu lại đi!"

"Cái gì?"

"Danh hiệu bây giờ của ngươi" Ngựa đực đại thần nói, " 'Thần tộc trong truyền thuyết' mặc dù số liệu không tệ, nhưng bản thân lại có thuộc tính ánh sáng, cái này đặc biệt dẫn tới thù hận của ma thú bị ma khí xâm nhập."

". Coi như bọn chúng không có bị xâm nhập, ta cũng rất chuốc cừu hận được chứ?" Không thể không nói, Thang Mộ rất hiểu rõ mình.

"Có một danh hiệu có thể giải quyết tình huống bây giờ."

"Gì?"

"Vạn muội Sát!"

"Hả? !" Thang Mộ ngây ngẩn, trong nháy mắt dưới chân trượt một cái, thiếu chút nữa từ trên nhánh cây té xuống, cùng lúc đó, nàng lại trúng một quả cầu lửa đỏ rực, trong nháy mắt đau đến nhe răng trợn mắt, mặc dù không ngã xuống, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không có cảm giác đau à nha!

"Ngươi nếu dám đùa giỡn ta...ta giết chết ngươi!"

Bỏ lại một câu nói hung hăng như vậy, Thang Mộ không chút do dự mở ra hệ thống danh hiệu, đổi lại cái "Vạn muội giết" có số liệu so với cái đang dùng hiện tại kém hơn không ít.

Rồi sau đó, chuyện kỳ diệu xảy ra.

Mặc dù vẫn bị vây trong mưa bom bão đạn như cũ, nhưng nàng rõ ràng cảm thấy, tần số công kích của đối phương giảm xuống.

"Đây là."

Dưới tình huống như thế, nàng có chút rảnh rỗi quan sát cái danh hiệu phát huy kỳ tích này, ừ, nhìn phía trên, rất bình thường, nhìn ở giữa, cũng rất bình thường, cuối cùng. Đây là gì a? !

Sử dụng này danh hiệu thì độ thiện cảm của tất cả phái nữ gia tăng 8%.

Dựa vào! ! !

Cái danh hiệu này thấy thế nào cũng nên để cho Jarrett chứ? !

Ngựa đực đại thần ngươi là đứt gân não hay là đứt gân não vẫn là đứt gân não rồi hả ?

"Hữu dụng là được, chớ tính toán nhiều như vậy!"

Thang Mộ không khỏi cúi đầu nhìn về phía những ma thú kia, thỉnh thoảng đối mặt với tầm mắt của con ma thú nào đó, nàng chỉ thấy đối phương đang

lao nhanh chọt dừng bước chân một chút, rồi sau đó mắt tự nhiên nghiêng đầu đi, diện mạo đặc sắc, khắp mặt là lông đen cư nhiên lại hiện lên nhàn nhạt đỏ ửng.

"." Cái này không khoa học nha! ! !

Rõ ràng bộ mặt đều là lông đen, cái loại chứa sắc thái đỏ ửng manga[3] này là thế nào nổi lên được chứ hả? ! Thấy thế nào cũng không thể mà!

[3] là như trong truyện tranh khi đỏ mặt thì vẽ nhiều sọc ngang trên mặt.(???)

Có lẽ là nội tâm Thang Mộ quá mức kinh ngạc, một lát sau ma thú muội tử lặng lẽ quay đầu về, lần nữa chống lại tầm mắt rất là "Nóng bỏng" của nàng , "Um" một tiếng, nâng hai nóng trước ngăn ngùn lên bụng kín khuôn mặt, rồi sau đó. Bởi vì đột nhiên dừng bước, bị đám điên cuồng phía sau xông lên đập thành mảnh vụn mảnh vụn.

"= Ⅲ =" Thang Mộ nhìn chăm chú vào thanh điểm kinh nghiệm vừa tăng lên một chút của mình, tương đối im lặng.

Chỉ là, nàng rút cuộc hình như tìm được phương pháp giải quyết cái tình huống bị kịch hiện tại này.

Vì vậy, trong thời gian kế tiếp, nàng vừa chạy trốn, vừa truyền tới bọn ma thú các loại "Thu ba"[4] , thật có thể nói là --"Rằng cùng một gốc sinh, Đốt nhau sao mà gấp"[5], các em gái ma thú lọt vào trạng thái luyến ái quý dị, cứ như vậy thâm thiết chết dưới móng sắt của đồng bạn, thật đáng buồn! Đáng tiếc!

Mà trong lòng của tên đầu sỏ gây nên cũng là nước mắt đầm đìa: có nghe nói qua là trùng ai người đó mang thai, nhưng chưa từng nghe nói qua trùng ai kẻ đó liền thành bánh mì thịt a a a!

Nhất định là phương thức nàng sử dụng kỹ năng không đúng! ! !

[4]Thu ba : ánh mắt long lanh như sóng nước mùa thu.

[5] Thơ của Tào Thục:Chữ đậu nhiên đậu cơ,Đậu tại phù trung khắp.Bỏn thị đồng căn sinh,Tương tiền hà thái cấp.Dịch:Nấu đậu bằng dây đậu,Đậu ở trong nồi khóc.Rằng cùng một gốc sinh,Đốt nhau sao mà gấp.

Nghĩa: Vốn có cùng một nguồn gốc thì cần gì phải bức ép nhau, đưa nhau vào đường chết...

--- ----- ----Tác giả có lời muốn nói: XDHình ảnh đồng phục ngày hôm qua của Thang Mộđẹp không? Khăng định không có đẹp bằng chương hôm nay, ha ha ha a,

Ngựa đực đại thần thật là tốt-- cái danh hiệu này mặc dù hỗ trợ rất tốt, nhưng nếu như bị ma thú bắt được 100% sẽ bị lật qua xx lật lại oo nha【Chú ý giới hạn một chút

Chẳng qua ta có dự cảm== các người thật ra thì tương đối mong đợi nhân thú, nâng trán, đều không phải là người tốt! ! !

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Kịch bản phát triển thần thánh

Mặc dù danh hiệu hơi lừa bịp, nhưng không thể không nói là cực kỳ có hiệu quả.

Sau năm tiếng,

Thang Mộ dừng chân lại, vững vàng đứng trên nhánh cây lớn bằng cánh tay, nhìn chăm chú vào đám cuồng hóa thú có vẻ còn rất nhiều phía dưới, so với trước đã ít đi khá nhiều, nàng cảm thấy mình cũng không cần tiếp tục chạy trốn nữa.

Trong lòng nàng tràn ngập nước mắt vui mừng hạnh phúc, để có được kết quả này, trong mấy giờ liền nàng một khắc cũng không ngừng chạy trốn! Cho dù thân thể có tốt mấy cũng chịu không nổi hành hạ như thế, trị giá một nhóc cũng nhanh chóng nhảy đến đỉnh rồi có được hay không! Còn có bình máu và bình mana nàng vẫn luôn cất giấu kỹ nữa chứ, bản thân kỹ năng của cung thủ rất hao phí mana (pháp lực), chứ đừng nói tới việc nàng vẫn luôn mất máu, mỗi lần uống một bình, đều là nước mắt của nàng đó!

Rút cuộc. Giải thoát rồi.

Thang Mộ hít một hơi thật sâu, thân thể nghiêng về phía sau tránh thoát một mũi băng nhọn bay vút đến, rồi nương theo động tác ngã xuống rồi khỏi cành cây, cả người uyển chuyển, nhẹ nhàng, vững vàng lộn xuống đất, ngón tay kéo dây cung: "Các người, chuẩn bị chết tốt rồi chứ."

"! ! !" Hơn mười con ma thú giống cái phun máu mũi ngã xuống đất.

"." Vốn chỉ là muốn giả bộ tạo cái dáng soái một chút, sao có thể như vậy chứ!

Hoàn toàn chỉ có hiệu quả chọc cười được không?

Nàng hiện tại hết sức may mắn vì những người khác không ở bên cạnh, nếu không thật là quá lừa bịp rồi.

Không nói thêm lời nào, hôm nay Thang Mộ đã là lần thứ vô số cộng thêm cho mình cái "Phóng thích Tinh thần" này để có thể tăng cái Buff quan trọng về nhanh nhẹn cùng trí lực, dứt khoát bắt đầu quá trình xoát quái.

Cung thủ, vô luận là thần tiễn hay là hiệp khách, phần lớn đều là kỹ năng quần công, tỷ như thần tiễn tập trung vào xạ kích, lúc bắn trúng con mỗi đồng thời cũng có thể chia ra sáu mũi tên bắn ra các phía chung quanh, lại tỷ như hiệp khách có Bão táp xoắn ốc, ở chung quanh tụ lại thành con lốc hình tròn, nháy mắt giết con mỗi bốn phía xung quanh.

Theo một ý nghĩa nào đó nói, kỹ năng của thần tiễn cùng hiệp khách có tính hỗ trợ rất mạnh.

Phần lớn kỹ năng của Thần tiễn là đánh xa, sử dụng lúc có khoảng cách nhất định với con mồi; mà phần lớn kỹ năng của hiệp khách lại là đánh gần, sử dụng lúc con mồi gần kề cạnh.

Công thủ đều thích hợp.

Thang Mộ đã cấp 32 có khá nhiều kỹ năng, đầu mũi tên như nhau, thời gian và điểm máu chót để xoát quái được nâng lên khá khủng khiếp. (??)

Chứ đừng nói tới đầu nàng còn mang một cái danh hiệu đáng sợ.

Cứ như vậy, vô số giống đực lại lần nữa chết thảm ở trong tay của nàng, mà giống cái, một phần là bởi vì chảy máu mũi đến chết, một phần khác.

"Vì sao ta lại bắn trúng cái chỗ đó chứ hả! ! !"

Thang Mộ lần nữa nóng nảy.

Nhìn chăm chú vào hai bên ngực bị cấm hai mũi tên của con thú giống cái vừa ngã xuống, tâm tình Thang Mộ vô cùng không tốt.

"Khụ! Thật ra thì, ngươi cũng có thể nghĩ theo hướng tích cực hơn mà." Ngựa đực đại thần an ủi.

"Ví dụ như?"

"Ví dụ như, cái giai điệu mơ mộng đó, ‘A ~ ngươi bắn một mũi tên đâm vào lòng ta ~~~ sau đó ~ lại một mũi tên ~~~ ồ ồ ~ ngươi cứ như vậy mang đi linh hồn của ta’ ~~~ sau đó bọn chúng sẽ chết ha ha ha! ! !"

"Thật ti tiện!"

"Đúng không, thật là mũi tên tốt A ha ha ha!"

"." Cùng tên gốc này trộn lẫn thật sự là không có vấn đề gì sao?

Trong lòng Thang Mộ dâng lên xúc động mãnh liệt muốn đi ăn máng khác.

Vị lão bản sắp bị thuộc hạ cuốn gói hiển nhiên còn chưa ý thức được nguy cơ hiện tại, vì vậy quả quyết khuyến khích Thang Mộ: "Đi! Chúng ta đi thông đạo Ma tộc!"

"A? Không đi tìm Jarrett sao?"

Thang Mộ sững sờ, rồi sau đó Ngựa đực đại thần giải thích .

Vốn kéo Thang Mộ tới là muốn để nàng giải quyết sớm vấn đề mở thông đạo, mà mang Jarrett tới chỉ là để lợi dụng cuồng hóa thú giúp hấn hảo hảo thăng cấp, cho nên hiện tại tách ra là vừa vặn, tên này rất hài lòng.

". Ngươi không phải là cố ý muốn tách ta cùng thằng bé ra chứ?"

". Khụ! Làm sao vậy được chứ, ngươi nghĩ quá nhiều rồi! Thế giới bên cạnh có chuyện, ta đi trước đây!"

Bỏ lại một câu nói như vậy, Mỗ đại thần rõ ràng chốt dạ chạy mất, lưu lại Thang Mộ đơn độc dọc theo con đường trở về dài dằng dặc.

Dù sao đã chạy năm tiếng đồng hồ, thật may là lúc nàng chạy trốn cũng không phải theo đường thẳng hết, nếu không đoán chừng phải đi xa hơn nữa.

Chuyện thứ nhất Thang Mộ làm khi bắt đầu lên đường, chính là lần nữa tạo tổ đội.

Nhưng mà, thất bại.

Không có login, hiện tại đội ngũ đang ở trong phụ bản, nguyên nhân không thể tạo đội ngũ trong trò chơi không gì ngoài mấy cái này, nhưng rất hiển nhiên, mấy cái tình huống hư cấu này không thể lồng vào thực tế được, như vậy, nguyên nhân rốt cuộc là cái gì đây?

Không cách nào tạo đội ngũ, cũng không cách nào nói chuyện riêng, giống như lọt vào bug trong trò chơi vậy.

Vậy mà vô luận Thang Mộ kêu gọi thế nào, Ngựa đực đại thần giống như thật sự rời đi, không hề đáp lại.

Không rõ ràng lắm tình hình của đối phương, Thang Mộ không khỏi có chút bận tâm, thật may là còn có bản đồ để nhìn.

Chú ý tới vùng lân cận điểm màu vàng đại diện cho Jarrett cũng không có quá nhiều điểm đồ đối địch, hơn nữa những điểm đồ kia đang dần dần biến mất theo trình tự nhất định, năng thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ như thế nào, an toàn là tốt rồi.

Trên một ý nghĩa nào đó mà nói, cuồng hóa thú xuất hiện là vì ở gần với ma khí của Thông đạo Ma tộc, như vậy chỉ cần đóng cái lối đi này lại thì Jarrett nhà nàng sẽ an toàn không ít.

Huống chi, nếu như đi tìm Jarrett trước, thằng bé nhất định sẽ không để cho nàng đi một mình đến thông đạo Ma tộc, địa phương nguy hiểm đó.
Quả nhiên vẫn là để nàng đi một mình thì tốt hơn nhỉ?

Như thế xem ra Nhất thiết là nên một mình đi đến chỗ thông đạo trước rồi.

Quyết định xong, Thang Mộ quyết đoán nhanh chóng xông tới chỗ mũi tên đen, bởi vì có chút tư tâm, nàng không lựa chọn con đường gần nhất, ngược lại chọn đi vòng, đi gần với con đường đệ đệ mình đi, cứ như vậy nếu hấn gặp nguy hiểm, nàng cũng có thể nhanh chóng tiếp ứng.

Ngày thứ nhất, cứ như vậy vội vàng trôi qua trên đường đi.

Ngày thứ hai, cũng là như vậy vội vàng trôi qua.

Ngày thứ ba. Nàng lại gặp được người quen.

"Sur phụ ! !"

-- không sai, tất cả nguyên nhân là từ tiếng kêu thăm thiết tha lương này.

Trước khi âm thanh này xuất hiện, Thang Mộ nhờ bản đồ cũng đã phát hiện có người ở gần đó, nhưng nàng vốn không muốn lo chuyện bao đồng, tuy nhiên chẳng biết tại sao, âm thanh này lại vừa khéo gần giống với âm thanh của Jarrett lúc trước khi chia tay, hơn nữa, hình như còn có chút quen tai, vì vậy nàng quyết định đi xem một cái, xác định một chút.

Sau đó, nàng phát hiện không chỉ có âm thanh quen thuộc, mọi người cũng vô cùng quen thuộc.

Đệ đệ nhà mình vừa thấy đã yêu --Serena muội tử, ngốc đến khó tin - Nhị Sur Huynh, cùng với vị có cái đầu sáng bóng -- Brahm Lão sư.

Thang Mộ nín thở, vạch tầng tầng lớp lớp cành lá ra nhìn xuống dưới.

Tình hình của Brahm không tốt lắm, Thang Mộ có thể rất rõ ràng thấy, lượng máu của ông ta cũng chỉ còn lại có phân nửa, giờ phút này ông ta yên lặng tựa vào thân cây, sắc mặt tái nhợt, khỏe môi nhếch lên nổi bật vết máu, Serena ngồi gần bên khóc thút thít, mà Ed thì đứng ngơ ngác ở bên cạnh, không nhúc nhích, giống như đã gặp phải đã kích không lờ.

"Thật xin lỗi Sur phụ, nếu như không phải chúng con lén lút theo sau, người cũng sẽ không vì giúp chúng con mà."

Được rồi, cô bé vừa mới nói câu đầu tiên, Thang Mộ liền lập tức hiểu tất cả chân tướng.

Thật là "Vô xảo bất thành thư"*, không ngờ bọn họ cũng tới nơi này, sớm biết bọn họ sẽ đến còn tách ra làm cái quỷ gì chứ!

"Vô xảo bất thành thư":không trùng hợp không thành văn; rất trùng hợp; rất đúng lúc; trùng hợp lạ kì.

Chỉ là, trên đường rèn luyện, nam chủ vô tình gặp được cô gái gặp hoạn nạn, đây là kịch tình tiêu chuẩn nha!

Nhưng mà, nam chủ hiện tại ở nơi nào?

Đội chút. Vì bảo vệ đệ đệ mình, nàng cố ý lựa chọn con đường cách hấn không xa, nói như vậy. Chẳng lẽ nói. Có thể nói.
Nàng không cần thận đoạt đi cơ hội của đệ đệ mình rồi? !

Sao lại có thể vậy chứ ! !

Nàng phải lập tức rời đi sao? Nhưng mà, ngộ nhớ bọn họ ngay sau đó gặp phải nguy hiểm.

Thang Mộ suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định trước tiên lưu lại xem tình hình một chút, chờ Jarrett đến gần đây rồi hẵng đi, dù sao tình hình Brahm bây giờ vẫn coi là ổn định, vừa suy tính, nàng vừa tiếp tục cẩn thận quan sát tình huống phía dưới.

Không phải nói là Brahm cùng với một vị Đại Ma đạo sư khác của học viện Farrell ra ngoài sao? Vậy sao nơi này chỉ có một mình hắc vậy?

Cẩn thận tìm hiểu bản đồ, Thang Mộ rốt cuộc phát hiện, ở mấy dặm bên ngoài xác thực còn có hai điểm sáng: một lam, một đỏ, có quan hệ cùng bọn Brahm sao?

"Sư phụ!"

Đúng lúc này, tình huống đột nhiên xảy ra biến chuyển, Thang Mộ kinh ngạc phát hiện, thanh máu của Brahm vốn là dừng lại bất động đột nhiên bắt đầu giảm xuống với mức độ nhỏ, mặc dù mỗi lần tụt không nhiều lắm, nhưng tiếp tục kéo dài nữa, tuyệt đối chỉ có chết thôi!

Cùng lúc đó, bản thân ông ta cũng bắt đầu ớn ra từng giọt từng giọt máu.

Được rồi, bây giờ không phải lúc suy tính-- nhạc phụ đại nhân, phải cứu!

Vì vậy Thang Mộ phi thường quả quyết nhảy từ trên cây xuống.

"Kẻ nào?!"

Thiếu nữ đang ôm mặt khóc giống như đánh mất ý thức chiến đấu, hoàn toàn mất đi tất cả cảnh giác, chỉ sững sờ thả tay xuống, trong lúc đôi mắt đầm lệ mông lung, vừa lúc đối diện với một thân hình quen thuộc.

"Ta."

". Ô oa!"

Thang Mộ chỉ cảm thấy thân hình nhoáng lên một cái, rồi sau đó trọn mắt há mồm nhìn chăm chú vào thiếu nữ vừa ôm lấy mình liền bắt đầu gào khóc, nghiêng đầu một chút, tình hình này, thế nào cảm giác có chút không đúng lắm, ảo giác sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đánh quái gì đó là phải hợp tác

Cho nên nói, tóm lại thì tình huống hiện tại là cái gì thế?

Mặt Thang Mộ tràn đầy bất đắc dĩ nhìn chăm chú vào thiếu nữ nước mắt như bão tố đang ôm lấy mình, đẩy ra cũng không tiện, không đẩy hình như cũng không tốt lắm, cực kỳ rối rắm.

Sau khi suy tư một hồi, nàng nhận mệnh đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng của Serena: "Không sao, không sao, không khóc không khóc nha."

Sống lưng thiếu nữ rùng rùng cứng ngắc một chút, rồi sau đó cả người buông lỏng xuống.

"Ô oa!"

Tiếng khóc càng lớn.

"." Thang Mộ cũng cứng ngắc.

Chẳng lẽ nàng là người không có thiên phú đồ dành đến vậy sao?

Rõ ràng đệ đệ nhà nàng rất dễ dỗ kia mà, chưa bao giờ để cho nàng phí tâm. Đứa nhỏ này nhà ai nuôi thế? Sao khó trị như vậy? !

Nàng theo bản năng nhìn về phía chủ nuôi trước mắt của cô bé Serena, rồi sau đó 囧 phát hiện ra, lúc tầm mắt nàng bị cô bé này thu hút đi, vị pháp sư này đã sắp học máu bỏ mình rồi, trên vạt áo trước người đầy máu tươi, thanh máu cũng thực sự chỉ còn dư lại một chút máu thôi.

Mất thấy ông ta sắp treo, Thang Mộ cũng bất chấp, vội vàng đẩy Serena ra, chạy nhanh tới trước mặt của pháp sư đầu trọc, từ trong túi áo lấy ra một cái bình nhỏ màu đỏ liền rót vào trong miệng ông ta.

"Ừng ực."

"Khụ khụ khụ."

Mặc dù bị rót đến ho khan liên tiếp, nhưng hiệu quả vẫn là rất rõ ràng, thanh máu của Brahm nháy mắt hồi phục đến gần một nửa, Thang Mộ lúc này mới phát hiện ra trong tay là bình phiếu (??? K dịch được) mà nàng vẫn không dám dùng!

Không giống với bình máu bình thường, loại được bổ máu này là phải dùng tiền mua, cũng không giống với bình máu bình thường là cố định tăng thêm mấy trăm điểm hoặc là mấy ngàn điểm máu, nó có thể tăng lượng máu lên theo tỉ lệ phần trăm, ví dụ như bình trong tay nàng có thể gia tăng 30% lượng máu; hơn nữa thời gian hồi phục của nó cũng ngắn hơn bình được bình thường, gần như có thể sử dụng liên tục.

Thật lãng phí mà. Thang Mộ chớp mắt đau lòng, lưu luyến không rời đem bình nhét về trong túi áo, rồi mới nhìn về phía Brahm: "Hiện tại cảm giác như thế nào?"

"Khụ!" Lại một búng máu.

"."

Ê ê! Thang Mộ gần như nước mắt rơi đầy mặt phát hiện, thật vất vả mới giúp đối phương bổ sung máu, giờ lại rót một chút rồi, cho nên, đây rốt cuộc là tình huống gì đây?

"Khụ khụ khụ!" Lại một búng máu, sau đó Brahm cố gắng trả lời, "Là nguyên rủa của ma thú."

"Hả?"

"Ed và Serena, phải nhờ cả vào người rồi." Đại Ma đạo sư đầu trọc vừa nói, vừa gãy giữa tựa vào thân cây để bò dậy, đi hai bước, "Bôm bốp" một tiếng úp mặt ngã xuống.

"." Thang Mộ thấy rằng mình rốt cuộc biết được kỹ năng ngã xuống của cô bé Serena là tới từ người nào.

"Sư phụ!" x2

Hình như Ed cuối cùng cũng từ sững sờ hồi thần trở lại, mà Serena cũng chạy tới, song song đỡ sư phụ mình dậy.

"Chỗ của Lance còn cần ta, ta không thể để một mình hắn đối mặt với con ma thú kia." Brahm vừa nói, vừa bắt lấy tay Thang Mộ, "Làm ơn, giúp ta dẫn bọn chúng ra khỏi chỗ này."

Lance. Thang Mộ nhìn về vị trí của điểm xanh cùng điểm đỏ trên bản đồ, hai bên rõ ràng đang chiến đấu, nếu như điểm xanh chính là một vị Đại Ma đạo sư khác cùng nổi danh với Brahm, như vậy điểm đỏ đó, hẳn là thủ phạm đánh ông ta thành như vậy rồi.

"Không, con không đi."

"Con cũng không đi."

"." Thang Mộ đỡ trán, loại cảm giác không thể từ chối này là chuyện gì đây?

Quả nhiên nàng đích thị là người tốt sao người tốt sao người tốt sao? Nhưng mà, cũng không thể trơ mắt nhìn nhạc phụ đại nhân tương lai của đệ đệ mình chết, hơn nữa còn một vị khác gọi là Lance Đại Ma đạo sư, nói không chừng cũng có mấy nữ đồ đệ xinh đẹp!

"Ba người các ông cũng chớ khóc lóc nữa, ta đi xem một chút."

"Không được, quá nguy hiểm."

"Có nguy hiểm nữa cũng tốt hơn ông bây giờ được không?" Thang Mộ không tự mình biết được, nét mặt không chút thay đổi của nàng lúc nói chuyện, xem ra luôn luôn hết sức hung ác đi cùng với sức thuyết phục không thể nghi ngờ, chẳng hạn như giờ phút này, "Ta không yếu đuối như ông tưởng đâu, hơn nữa." Còn có Bàn tay bạc của Ngựa đực đại thần mà!

"Ed, Serena, Sư phụ chỉ còn dựa vào các người thôi."

Nàng vừa nói, vừa khề cần rằng, lại móc trong túi áo ra ba bình máu phiếu, đặt vào tay cô bé: "Nếu gặp phải nguy hiểm như mới vừa rồi thì cho ông ấy uống cái này."

"Dạ!" Hai tay Serena nhận lấy bình thuốc, quý trọng giữ trong lòng, nặng nề gật đầu, "Em biết rồi."

"Như vậy, tỷ đi đây."

Thang Mộ nói xong xoay người, mới đi được mấy bước, sau lưng lại truyền đến tiếng hô ngừng lại.

"Đợi chút."

"Còn có chuyện gì?" Thang Mộ nghiêng đầu nghi ngờ hỏi.

"Tỷ." Serena cúi đầu, một trận gió mát thổi tới, thiếu nữ thuần khiết nhẹ nhàng kéo kéo áo choàng Ma Pháp, một lát sau, giọng nói mềm mại giống như tiếng gió nhẹ truyền đến, "Tỷ nhất định phải cẩn thận, em chờ tỷ trở lại."

". Gặp lại sau!"

Thang Mộ chạy trời chết.

Quả nhiên, cảm giác có chỗ nào không đúng lắm. Áo giáp sao?

Điều kiện tiên quyết của cung thủ là hành quân cấp tốc, khoảng cách mấy dặm đường thoáng cái liền đến rồi, trên thực tế, mục tiêu căn bản không cần nâng tìm kiếm, bởi vì trận thế đối chiến của hai bên cũng quá rõ ràng rồi.

Dài chừng bốn thước, cao khoảng ba thước, ma thú béo ú như ngọn núi nhỏ, diện mạo không chỉ không đáng yêu ngược lại cực kỳ dữ tợn, toàn thân bao bọc bởi lớp áo giáp tự nhiên cứng rắn đen kịt, trên xương sống lưng nổi lên hơn mười gai nhọn sắc bén, đầu bốn chân có vuốt như mấy cái móc câu khổng lồ, dưới ánh nắng lóe ra sắc thái lạnh lẽo, ngược lại với hình thể, các động tác công kích, né tránh hoàn toàn linh hoạt.

Giờ phút này hai mắt nó đỏ ngầu, toàn thân toả ra khí tức nồng đậm đen kịt.

Rõ ràng là bị nhiễm ma khí.

Và trái ngược với nó, vị Ma Pháp Sư mặc áo bào đen kia trông đặc biệt thấp bé -- mặc dù thân thể của ông ta cao ít nhất 1m8.

Thang Mộ mở tài liệu ra, thấy rất rõ ràng Ma Pháp Sư gọi là Lance · Bonnie, cấp bậc cao hơn Brahm, cấp 55, nhưng trước khi đạt tới cấp 60 thì cũng vẫn là đẳng cấp Đại Ma đạo sư.

Mà con ma thú kia. Vốn tên gọi là Âm kiếm thú, cái tên này vô cùng có nội hàm, chỉ ra hết thuộc tính ngoại hình cùng với loài của nó, không ngoài dự liệu, nó hẳn là ma thú sử dụng ma pháp thuộc tính Âm.

Như vậy, nguyên rủa trên người Brahm không nghi ngờ chính là bút tích của nó rồi, mặc dù không hiểu rõ về ma pháp, nhưng Thang Mộ nhớ mang máng Kirsten hình như đã nói qua, chỉ có pháp sư hệ Hắc Âm mới có thể sử dụng kỹ năng nguyên rủa, tác dụng tương tự với buff phụ trợ trong trò chơi vậy.

Cũng như vậy, thuộc tính ma pháp của vị pháp sư Lance kia, chỉ cần nhìn kỹ năng của ông ta là có thể hiểu.

Đối mặt với đợt tấn công kích cứng rắn bằng cú quét ngang đuôi của ma thú, ông ta lui về phía sau nửa bước, pháp trượng gõ xuống đất, cùng lúc đó đọc thầm ma chú, một bức tường đá thật lớn xuất hiện ở trước mặt hắn vừa vặn chặn ngang đợt công kích trước 1 giây.

"Rầm! ! !"

Chấn động khơi dậy bụi đất đầy trời.

Ở trong một nháy mắt khi mắt Âm kiếm thú bị bụi đất che phủ, Lance lần nữa nắm chặt cơ hội, dùng Gai Nham Thạch tạo thành khu vườn gai nhọn khổng lồ văng vàng giam ma thú lại, hai cây chông đá khổng lồ màu nâu chuẩn xác phóng tới hai mắt nó.

Âm kiếm thú mặc dù né tránh, nhưng vẫn là không tránh được bị đâm thương lỗ mũi, không chịu được ngửa mặt lên trời kêu đau đớn, toàn thân căng toả ra nồng nặc khí tức hắc ám.

Mặc dù cũng từng thấy Jarrett dùng Gai nham thạch, nhưng so sánh với ma pháp điều luyện sắc sảo trước mắt này. Thật không có cái gì có thể so sánh.

Một người một thú đánh nhau, phá hư hoàn toàn cảnh vật xung quanh.

Mặt đất đều là khe nứt cùng rừng đá cao cao.

Sớm muộn cũng có một ngày, Jarrett nhà nàng sẽ mạnh như vậy, Thang Mộ tin chắc như thế.

Nhưng kẻ mạnh không thể thiếu thực lực, vận số càng là nhân tố quan trọng.

Không thể không nói, vận số Brahm cùng Lance thật rất kém cỏi, nếu như bình thường ma thú bị ma khí xâm nhập thì sau đó cấp bậc sẽ tăng gấp đôi, ma thú hệ hắc ám sẽ chỉ tăng 1. 5 lần, khái niệm gì đây?

Đơn giản mà nói, con ma thú này vốn là cấp bậc là 24, hiện tại, nó vừa đúng cấp 60*. *Từ 24 lên 60 là tăng 2,5 lần, nhưng ở trên lại ghi là 1,5. Không hiểu.

Nhìn như chỉ cao hơn Lance 5 cấp, nhưng thực lực lại có ưu thế áp đảo.

Thang Mộ nhìn chăm chú vào cấp bậc chỉ có 32 đáng thương của mình, yên lặng bị thương, nàng thật có thể lật ngược tình thế sao?

Không không không, bây giờ không phải là thời điểm ngăn người !

Mở hệ thống ra nàng thấy rất rõ ràng, lượng máu của vị Đại Ma đạo sư Lance này chỉ còn lại một nửa, mà pháp lực. gần như sắp rỗng rồi.

Tiếp tục như vậy nữa, một ma pháp ông ấy cũng không dùng được nữa.

Thang Mộ quyền đoán tụi một mũi tên đầy năng lượng bắn ra ngoài, nói thật, nàng dùng không nhiều kỹ năng này trong thực chiến lắm, bởi vì thời gian chuẩn bị nó thật sự là quá dài, mà bởi vì hệ thống hồi chiêu còn chưa mở, cho nên hiện tại nàng cũng không thể giảm bớt thời gian hồi chiêu được, nhưng mà, lực công kích của kỹ năng này cực kỳ mạnh mẽ, tăng đến cấp cao nhất thì là bản thân lực công kích vật lý đã là 460% lại thêm 11249 sức công kích nữa, dù so với rất nhiều kỹ năng sau này, đây cũng là kỹ năng công kích chủ lực của thần tiên.

Bây giờ vì cấp bậc cùng trang bị của Thang Mộ còn hạn chế, một mũi tên này khẳng định là không mạnh bằng lúc tăng đến cấp cuối, nhưng là đủ khiến con cuồng hóa thú này đau đớn.

Một mũi tên bắn ra, Thang Mộ dứt khoát nhảy từ ngọn cây xuống, một giây kế tiếp, thân cây nàng vốn đang đứng đó bị ma thú tấn công hoàn toàn biến thành phần vụn.

Sau đó, một cái chớp mắt này là đủ rồi.

Nàng một tay lấy một lam bình bổ sung pháp lực vút xuống tay Ma Pháp Sư: "Brahm bảo ta tới, không muốn chết thì uống vào, bổ sung pháp lực." Vừa nói, vừa tức giận bắn ra một sợi xích năng lượng khoá hai chân kẻ địch lại 1. 5 giây , tiếp theo trong nháy mắt bắn ra một con mưa bão tên.

Mới phóng ra kỹ năng xong, Thang Mộ trong nháy mắt muốn học máu -- sai lầm rồi! ! !

Lúc sử dụng mưa tên là không thể cử động được a a a a !!!!

Theo kinh nghiệm bình thường, với khoảng cách này, chờ ma thú xông lại chính là lúc kỹ năng của nàng đã hoàn thành rồi.

Nhưng mà, hình thể con ma thú này lớn hơn so với lúc trước nàng xoát nha!

Chẳng lẽ hôm nay nàng phải treo ở nơi này sao?

"Nham thuận!" (lá chắn đá)

Trong lúc thống khổ đó, tường đá khổng lồ che chắn trước mặt Thang Mộ, vừa lúc có thể cho mũi tên của nàng bắn ra hết, rồi lại cản trở đòn công kích của cuồng hóa thú.

Giữa lúc kinh ngạc, kỹ năng kết thúc.

Một bình thủy tinh trong suốt bị ném trở về trong tay Thang Mộ, đối phương chỉ chỉ tường đá, mỉm cười nói: "Tạ lễ."

"." Mỹ , mỹ nhân. Tên này lại là một mỹ nhân nha!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: ... đáng yêu của nàng

Làm một chiến sĩ dân chủ, Thang Mộ cảm giác mình đã kiên định hoàn thành việc không bị sắc đẹp mê hoặc!

Nhìn đi, cái tên Kirsten đó nhân khuôn cầu dạng [1], còn không phải bị nàng biến thành mặt hoa cúc sao?

Nhìn đi, thằng nhóc Ed kia lớn lên cũng là xinh đẹp, còn không phải là bị nàng đá, khụ khụ, gì đó sao?

[1]Bề ngoài có vẻ đỉnh đạc chính phái, nhưng nội tâm dê tiện hạ lưu.

Nhưng mà, hiện tại nàng phát hiện, chỉ do lúc trước nàng đụng phải hàng. không đủ đẳng cấp nha!

Vừa rồi vì quá vội vàng, nàng không có thời gian quan sát cẩn thận người mà nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì chính là Đại Ma đạo sư Thuộc tính đơn Thổ này, hoặc là nói, bởi vì Brahman, nàng đã hoàn toàn mất đi trí tưởng tượng đối với Đại Ma đạo sư gì đó rồi, hiện tại vừa nhìn, cùng đầu trục là hai phong cách hoàn toàn khác nhau nha!

Tối thiểu, hắn có tóc, còn có lông mày, còn với lông nách lông chân gì đó. Ha ha ha bởi vì mặc y phục nên không xác định là có hay không.

Quan trọng là!

Hắn lộ ra khuôn mặt khiến Thang Mộ vô cùng tán thưởng.

Ma Pháp Sư đều là người không thể dùng lẽ thường phán đoán được; như Kirsten nhiều tuổi như vậy còn bày ra khuôn mặt tiểu bạch kiêu, mà vị nam tính nhìn như khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi này, không giống những Ma Pháp Sư khác chết ‘trạch’ lâu dài trong nhà nên màu da cực kỳ tái nhợt, làn da hắn là màu lúa mạch khỏe mạnh, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng tạo cho người ta một loại cảm giác kiên nghị khác thường, thân thể tuy không có cơ bắp cuộn cuộn nhưng cũng hoàn toàn không lộ vẻ gầy yếu, hết sức cân xứng tráng kiện.

Trong nháy mắt khi ánh mắt giao nhau, lưu lại cho Thang Mộ ấn tượng sâu nhất là tròng mắt của hắn, sắc nâu ở thế giới này cũng không đặc biệt cũng khó thấy, thế nhưng đôi mắt này lại tạo cho người ta một loại cảm giác cực kỳ đáng tin cậy, giống như chứa ý chí cùng quyết tâm dưới bất kỳ tình huống nào cũng tuyệt không khuất phục, đó là sức quyến rũ do kinh nghiệm qua năm tháng gió sương, thời gian lắng đọng tự nhiên hình thành mà người đàn ông thành thực mới có.

Bất đồng với ma pháp sư vì lười vận động mà luôn giữ lại mái tóc dài, mái tóc nâu xám của hắn chỉ dài đến đầu vai, hết sức gọn gàng.

Trên người nam nhân này bất luận là chi tiết gì cũng có chứa dấu ấn độc đáo của riêng hắn.

"Sắp tới."

Giọng nói như rượu cổ đậm đà của nam tử cắt đứt chuyển đi vào cõi tiên của Thang Mộ, nàng theo bản năng quay đầu lại, vừa đứng lúc nhìn thấy bức tường đá trước mắt mình sắp sụp đổ, nàng vội vã sử dụng kỹ năng của hiệp khách bay về phía sau, bởi vì rất nhiều kỹ năng của hiệp khách đều có hiệu quả tránh tổn thương, cho nên cho dù nhiều mảnh đá vỡ bay ra, nàng cũng không bị thương gì cả.

Thối lui đến khoảng cách an toàn, Thang Mộ gương cung kéo dây, lần nữa bắt đầu động tác bắn lên.

Rồi sau đó, nàng cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Bởi vì, vô luận nàng bắn ra bao nhiêu mũi tên, con Ám kiếm thú kia đều hoàn toàn không để ý đến nàng.

Nói đơn giản, vị ma pháp sư này kéo thù hận cũng quá ôn rồi? !

Bởi vì lực công kích của nàng không đủ?

Nhưng mà, không khoa học đâu, nàng nhìn chăm chú vào mũi tên cắm đầy trên ngực cuồng hóa thú (không sai, tất cả mũi tên của nàng đều chuẩn xác cắm vào chỗ đó, không có ngoại lệ), nếu là người khác làm như vậy với nàng, nàng tuyệt đối sẽ truy sát đến chết nha!

Trong lúc suy tư, tay của nàng vẫn không có dừng động tác công kích.

Vậy mà, tình huống càng ngày càng không ổn, bởi vì chính diện chống đỡ công kích bạo lực x2 của cuồng hóa thú, lượng máu của Lance giảm xuống thật nhanh, mà pháp lực cũng sắp khô kiệt.

Thang Mộ quyết đoán xông tới, lại bắn ra một cái Xích cuồng nộ khóa chân của nó lại, lần này, nàng ném sáu bình đến tay Ma Pháp Sư, ba bình bổ sung 30% máu, ba bình bổ sung 30% mana.

"Ta kéo một lát, ngươi uống hết đi!"

"Đa tạ." Nam tử gạt đầu một cái, không chút do dự vùng pháp trượng lên, trút hết ma lực còn lại tạo thành một tảng đá lớn dưới chân hắn, rồi sau đó tảng đá nhanh chóng lùi về phía sau, chỉ trong nháy mắt, liền chở theo hắn thối lui ra ngoài mười mấy thước.

Thang Mộ mấp máy môi, hết sức hài lòng với phản ứng tin tưởng của đối phương, để bảo đảm sẽ không treo, miệng nàng ngậm một bình máu, chuẩn bị tốt việc bất cứ lúc nào cũng có thể bổ sung máu.

Nhưng mà!

Việc ngoài ý muốn xuất hiện lần nữa!

Con Ám kiếm thú kia cư nhiên không tấn công nàng.

Không tấn công còn chưa tính, lại còn dùng một loại ánh mắt siêu cấp ai oán nhìn chăm chú vào nàng.

Ta nhìn chăm chăm.

"." Đây là một tình huống thế nào đây.

Trong lòng Thang Mộ nước mắt tràn ngập, nếu như không phải là nàng vô cùng xác định trí nhớ của mình chưa từng xuất hiện thiếu sót, nàng gần như cho là mình đã từng làm chuyện xxoo gì đó với con ma thú này, rồi sau đó bội tình bạc nghĩa gì gì đó, cái quái gì thế? Năng lực bộ não của nàng quá mức mạnh mẽ? Không không không, cho dù ai thấy ánh mắt của con thú này cũng sẽ nghĩ như vậy đó!

Bởi vì vô cùng kinh ngạc, tay của nàng run lên, một mũi tên bắn ra ngoài.

Cuồng hóa thú "Gào" một tiếng, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào mũi tên đang cắm trên ngực trái mình, không thể tin được lui về sau hai bước, rồi sau đó ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng --

"Tại sao! ! Tại sao ngươi lại đối với ta như vậy! ! Ta rốt cuộc đã làm sai điều gì! ! !" «= không sai, đây là Thang Mộ phiên dịch.

"Gào khóc! ! !" «="Ta biết rồi! Nhất định là bởi vì cái tên tiểu tam đó! ! !"

Rồi sau đó, nó ầm ầm vọt về phía LanceBonnie đang ở cách mười mấy thước bên ngoài .

"."

Cho nên nói, đây rốt cuộc là cái gì tình huống thế? !

Đợi chút. Nói như vậy, nàng hình như nên biết nguyên nhân.

Thang Mộ suy tư một lát, bưng tỉnh hiểu ra, dựa vào chứ! Thì ra là vì nàng còn mang theo "Vạn muội sát" chưa lấy xuống! ! !

Vậy cho nên, con ma thú này thâm yêu nàng sao!

Sau khi tưởng tượng ba giây, Thang Mộ vuốt ngực, cơ hồ ngã xuống đất không dậy nổi, vào giờ khắc này, thế giới quan, nhân sinh quan của nàng bị chấn động cực lớn!

Nhân thú gì đó, thật là khẩu vị quá nặng rồi.

Cùng lúc đó, nàng còn cảm nhận được nguy cơ lớn hơn nữa.

Con ma thú này chắc chắn sẽ không giết nàng, nhưng mà. Nó muốn làm gì với nàng?

Trực giác nói cho nàng biết, chắc hẳn không phải là chuyện tốt gì -- phải ngăn cản!

Cả người phát lạnh, Thang Mộ nắm chặt mũi tên, "pặc" một mũi tên liền bay về phía Ma Pháp Sư: "Ta tới giúp ngươi!"

"Gào khóc gào! ! !" «= tại sao ngươi giấu ta yêu người khác! ! !

Tinh thần đã sắp hold không được nữa, Thang Mộ rốt cuộc sử dụng 'tiện' chiêu, nàng không chút do dự nghiêng đầu nhìn về phía nam Ma Pháp Sư, nói: "Ông thử công kích ta một chút xem!"

Nếu như nàng thật sự là tình yêu đích thực của con ma thú này, đợi chút, cảm giác nói như vậy có chỗ nào đó rất hư hỏng.

Tóm lại!

Nếu như con ma thú này thật sự yêu nàng. cũng sai rồi được không!

Thôi bỏ qua đi, dù sao, nó chắc chắn sẽ không trơ mắt nhìn nàng bị thương tổn, cho nên, nhất định sẽ giúp nàng ngăn chặn đúng không, đúng không? !

Thời điểm nó ngăn ở trước mặt mình, nàng liền nhân cơ hội ở phía sau xuất chiêu, hừ hừ, thân ái ngươi chuẩn bị cái chết xong chứ? !

Phương pháp thật tốt biết bao, Thang Mộ tràn đầy lòng tin đối với trí tuệ của mình.

Vậy mà, ngoài suy nghĩ và dự đoán của Thang Mộ, vị Ma Pháp Sư nam tính thành thực này cứ nhiên lại cự tuyệt nàng, hắn nói như sau--

"Xin lỗi, cho dù biết cô nói như vậy nhất định có lý do nào đó, nhưng ta không cách nào làm ra hành động thương tổn cô được."

"."

Tác giả có lời muốn nói: mỹ nhân trong mắt Thang Mộ không giống với hầu hết mọi người nha, ha ha ha, ta chưa nói sao? Nàng thật ra là thích nam nhân thành thực, thục khổng 【che mặt Hôn nữa, nàng chưa từng tiếp xúc với “nữ nhân lại lớn lên giống nam nhân” và “nam nhân lại lớn lên giống nữ nhân”, người trước thì dễ dàng Bách Hợp, người sau thì dễ dàng làm gay】Này, làm một người yêu khác phái, nàng kiên quyết phản đối! ! ! 【ngươi đủ

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Hắc và nàng

Khụ!

Khụ khụ!

Khụ khụ khụ!

Thang Mộ ở trong lòng kịch liệt ho khan, không làm như vậy thì không cách nào khống chế nội tâm nhộn nhạo của nàng được, cũng không phải lý do cầu huyết vừa thấy đã yêu kia, chỉ là, hiếm khi nhìn thấy một người đàn ông hợp mắt như thế, hơn nữa đối phương lại nói chuyện nghe cảm động như thế, hơi phiêu phiêu dục tiên[1] một cái thật bình thường. Nàng kiên quyết cho rằng điều này thật bình thường!

[1]Phiêu phiêu dục tiên: nhẹ nhàng muốn lên tiên.

Hơn nữa, ánh mắt của đối phương rất trong suốt, nàng hoàn toàn hiểu rõ đối phương không có bất kỳ ý tứ hàm xúc nào tương tự với nói bóng nói gió.

Nhưng mà, bây giờ không phải là thời điểm kiên trì với những thứ này chứ?

Thang Mộ vừa bắn tên vừa nói lần nữa: "Cái đó."

"Ta từng đã thề, trừ phi đối phương gây ra chuyện khiến ta không cách nào tha thứ, nếu không, ta tuyệt sẽ không động thủ với một vị nữ sĩ."

-- xem đi, quả nhiên như thế.

"Hơn nữa, ngươi còn mới vừa giúp ta."

"." Cho nên mới nói, loại nam nhân có nguyên tắc này là phiên toái nhất!

Nhưng mà!

Vào thời khắc này Thang Mộ cảm giác mình là vị thần của phái nữ ra đời là vì phá vỡ phiền phức!

Vì vậy nàng chỉ duỗi tay một cái, hét lớn: "Nhưng mà, bây giờ ngươi đang đánh chính là giống cái đó!"

"."Ma Pháp Sư nam tính sắc mặt không thay đổi, thân hình hơi lay động, một lát sau, giọng nói của hắn trầm ổn dị thường truyền đến, "Làm sao cô biết?"

"Nhìn □ sẽ biết mà?" Thang Mộ nghiêng đầu trả lời, "Hình thể nó lớn như vậy, thoát nhìn rất rõ mà."

"."

Ba giây sau.

Công kích của Ma Pháp Sư đột nhiên tăng mạnh.

"Ồi?" Thang Mộ kinh hãi, chuyện này là sao?

"Rất xin lỗi, nữ sĩ với ta, chỉ là nhân loại."

". Như vậy sao." Thang Mộ gãi gãi đầu, vừa công kích vừa suy tư, rồi sau đó hồi đáp, "Ngươi đây là Kỳ Thị Chủng Tộc trong truyền thuyết sao?"

"."

Nếu như Lance biết chọc ngoái người khác, giờ phút này hắn nhất định rất muốn găm thét -- Cô em này! Suy nghĩ của chúng ta hoàn toàn không ở cùng một cái không gian được không! Phiên toái không nên trao đổi với ta được không!

Nhưng mà, rất dễ nhận thấy rằng hắn là một vị thần sĩ (quý ông), cho nên hắn vô cùng giữ vững bình tĩnh, chỉ là xuống tay vừa xấu xa vừa độc ác thêm vài phần.

Cứ như vậy, được sự hỗ trợ bởi được của Thang Mộ, dưới tình huống vũ lực của Lance đạt max, Ám kiếm thú không duy trì được lâu, liền ầm ầm ngã xuống đất, trước khi chết, nó dùng cặp mắt thâm trầm rung rung, sâu sắc nhìn về phía Thang Mộ --

[Tại sao ta phải kèm nén nước mắt lại?

Bởi vì ta muốn giết chết đôi cậu nam nữ các ngươi!

Rồi sau đó, ôm nguyện vọng vĩnh viễn không thể thực hiện này, đem thù hận xuống tận cửu tuyền.]

Thang Mộ lau mồ hôi: "Ta cứ cảm thấy nó đang trừng ta, ảo giác sao?"

"Không, ta cho rằng đây chẳng qua là cái nhìn bình thường trước khi chết mà thôi." Đồng dạng bị trừng, Lance pháp sư rất bình tĩnh sửa sang lại áo khoác trên người, chỉ trong chốc lát, liền khôi phục dáng vẻ không nhiễm một hạt bụi thường ngày.

Rồi sau đó, hắn lui về phía sau nửa bước, cung kính làm một cái pháp sư lễ với Thang Mộ: "Kẻ hèn Lance · Bonnie, chân thành nói lời cảm tạ với cô, vì cô đã giải cứu ta và bạn bè ta trong lúc nguy nan."

"Éc." Thang Mộ theo bản năng cũng lui về sau nửa bước, khoát tay lia lịa, "Không, không cần khách khí, dù sao ta chỉ là đứng phải sau đó nhân tiện...."

"Chính là như thế mới càng đáng quý." Nam Ma Pháp Sư đứng thẳng người, nói, "Thứ cho ta nói thẳng, thực lực của cô so với con ma thú vừa rồi chênh lệch khá xa, nhưng kể cả như vậy cô vẫn như cũ nguyện ý chìa tay giúp đỡ, sự cao thượng của cô làm cho ta hết sức kính nể."

"." Đây là đang khen nàng phải không? Nhưng vì sao vừa nghe đến cái từ "Cao thượng" này, nàng ngược lại cảm thấy đối phương thật ra là đang chửi mình nhỉ? Chẳng lẽ là bình thường làm chuyện xấu quen rồi cho nên. Đợi đã nào...! Nàng chưa bao giờ làm chuyện xấu được không!

"Ha ha ha, thật ra thì ta cũng không phải không có lòng riêng đâu." Thang Mộ phát giác, mình đối với loại này thực sự vô cùng nigate[2], "Tóm lại, có đủ loại nguyên nhân, cho nên ngươi không phải." Nhìn chăm chăm vào nụ cười của đối phương, không biết vì sao nói không nổi nữa. QaQ

Nigate[2] (苦手) tiếng nhật: không chịu nổi, hết chịu nổi.

Đối phương kiên nhẫn đợi nàng nói xong, có lẽ là nhìn nàng bây giờ nói không nổi nữa, nụ cười trên mặt sâu hơn, rồi sau đó vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên trên đầu Thang Mộ, chiều cao 1m8 đủ để hắn có thể dễ dàng làm được điểm này.

"."

"Cô là đứa bé ngoan." Xoa.

"." Coi như lớn lên có khuôn mặt như trẻ con, lại coi như mặc váy trẻ trung một chút cũng không đến mức bị coi là đứa bé chứ! !

Thang Mộ âm u khổ sở.

Càng khổ sở hơn là, nàng còn phải nói cảm ơn --

"Cảm ơn."

"Không khách khí." Lance thả tay xuống, nhìn chăm chú vào thiếu nữ trước mắt với thân thể nhỏ nhắn, ăn mặc kiêu dáng kỳ lạ, rõ ràng vẫn còn con nít (?), so với đứa bé bình thường thì con bé trầm ổn hơn nhiều, cho dù được tán dương cũng duy trì mặt mũi trấn định (?), không lộ ra bất kỳ chút gì tương tự với vẻ mặt đắc ý, chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên dâng lên xúc động muốn thu đồ đệ, nhìn Tiễn pháp nàng mới vừa sử dụng, hiệu quả đạt được rõ ràng có liên quan với ma pháp, hắn không có vấn đề gì đâu?

Chắc là trong lòng đã có ý niệm như vậy, hắn bất giác hơi khom lưng vươn tay về phía đối phương: "Tới đây, chúng ta trở về thôi."

"! ! !" Meo meo Ngươi coi ta như đứa bé thật đó hả!

Thang Mộ trong lòng phát điên.

Hơn nữa, nàng cũng thật không tính trở về nữa, vì vậy Thang Mộ tuân theo ý kiến của nội tâm, khẽ lắc đầu: "Xin lỗi, ta muốn một mình rời đi."

Lance liền giật mình, rồi sau đó hơi không đồng ý nói: "Quá nguy hiểm."

"Không có chuyện gì ha ha ha, đừng nhìn ta như vậy, thật ra thì ta rất lợi hại!" Thang Mộ cười gượng, dù sao thì coi như đối phương không đồng ý nàng cũng nhất định phải đi, mặc dù đối phương cấp bậc cao hơn nàng, nhưng với cuộc chiến tốc độ thì nàng vô cùng có tự tin.

". Ta hiểu, hãy cẩn thận."

"."

"Làm sao vậy?"

"Không có, không có gì." Tuân theo lẽ thường, chẳng lẽ không phải nên giảng giải các loại đạo lý với nàng, sau đó thông qua các loại phương pháp trình bày và chứng minh để ngăn cản nàng sao?

Lance cảm giác mình có chút buồn cười, rõ ràng thiếu nữ trước mắt (?) mặt không chút thay đổi, nhưng cảm xúc thật sự rất rõ ràng: "Cô đã quyết tâm rồi không phải sao? Nếu như ta ngăn cản cô... cô sẽ vì thế mà dừng bước lại sao?"

"Cho nên, ta sẽ không ngăn cản cô, nhưng mà, ta có thể làm một chuyện khác."

Nam Ma Pháp Sư vừa nói, vừa lấy tinh thể màu đen treo trước ngực xuống, đặt vào trong tay của nàng.

"Cái này là."

"Ma tinh phòng ngự." Nhờ nó, nên trong trận chiến đấu vừa rồi hấn mới không chịu thương tổn quá lớn, nhưng là nếu như nói như vậy, hấn cảm thấy vị thiếu nữ tâm địa thiện lương (?) khéo hiểu lòng người (?) này nhất định sẽ không tiếp nhận.

Cho nên hấn chỉ nói --

"Có thể ngăn cản tổn thương nhất định, cho cô đề phòng thân."

Rồi sau đó trong nháy mắt hấn thấy, nữ cung thủ ngừng đầu lên nước mắt rung rung nhìn về phía hấn -- thật là một đứa bé ngoan biết lĩnh hội tâm ý của người khác.

Ý tưởng nhận đệ tử của Lance mãnh liệt hơn rồi.

Nhưng mà, đây chỉ là ý nghĩ chủ quan của hấn, tình huống thật sự là như thế nào đây?

Được rồi, là như vậy: trong nháy mắt khi Thang Mộ tiếp xúc với ma tinh, Ngựa đực đại thần trước đó không biết chết ở đâu lại đột nhiên nhẹ nhàng trở về, rồi sau đó cho nàng biết -- hệ thống đồ trang sức đổi mới.

Đơn giản mà nói, bây giờ nàng có thể đeo trang bị trang sức và đồ trang sức thời trang để tăng thêm thuộc tính rồi, cả hai gộp lại là một dây chuyền, một đôi hoa tai và hai cái nhẫn.

Ngựa đực đại thần tặng miễn phí một bộ trang bị trang sức phụ trợ nhanh nhẹn, mà trang sức thời trang -- nhìn đi, là của vị đại ca này đưa không phải sao?

Cái dây chuyền ma tinh phòng ngự này, Thang Mộ vừa nhìn thuộc tính thì nước mắt ào ào, tặng phòng ngự thêm thật nhiều, bản thân cung thủ chính là chức nghiệp da dòn, so với bất được cái có thuộc tính công kích thì có thể cầm được cái dây chuyền này còn làm cho nàng vui mừng hơn.

Vì vậy, nàng cảm động.

Nàng thâm tình nhìn về phía Ma Pháp Sư: Huỳnh đệ, còn có nhẫn cùng hoa tai nữa? Một cái hay mười cái thì cũng như nhau thôi!

Nhưng rất dễ nhận thấy, đường về nào bộ hai người lần nữa ngược nhau.

Vì vậy, Thang Mộ chết sống không thể lấy được mấy cái trang sức khác, nàng chỉ có cách đeo khối ma tinh này lên trước ngực, rồi sau đó thở dài móc trong túi áo ra hai cái hoa tay cùng nhẫn có thuộc tính không tốt lắm đeo lên, nhìn số liệu tăng thêm một chút xú, nàng thỏa mãn, nụ cười vắn vẹo nhận nhạo trên mặt.

Vì vậy ở trong mắt đối phương là -- đứa nhỏ này vui mừng tới mức cười cũng méo miệng rồi, xem ra rất hài lòng với quà tặng của hấn.

Lance hài lòng gật đầu, rồi sau đó dặn dò: "Chờ cô trở về, phải đến học viện Farrell tìm ta."

". ù."

Hấn hài lòng thấy thiếu nữ gật đầu, cái này coi như là vật phẩm ma pháp đầu tiên mà hấn đưa cho đồ đệ đi.

Mà Thang Mộ, vừa gật đầu vừa âm u trầm nghĩ: muốn ta trở về trả lại cái này cho người sao? Hừm hừm, xin lỗi nhé, ta sẽ không trở về nữa đâu! Đồ tốt như vậy nhất định phải để lại cho Jerry nhà ta nha!

Hai người lại lần nữa sóng nào đối ngược, lại còn đối nghịch cả nụ cười. Một người cười đến cực kỳ âm áp, mà một người khác thì cười đến cực kỳ vắn vẹo.

Tất cả đều rất tốt đẹp. . . . chắc vậy.

Vẫy tay từ biệt kẻ coi tiền như rác này (Thang Mộ bày tỏ mình cũng có thể được một lần nói người khác như vậy, vô cùng cảm động!), Thang Mộ tiếp tục cuộc hành trình của mình, dĩ nhiên, nàng không quên dặn dò vị Đại Ma đạo sư có thực lực siêu cường này, nếu như gặp đệ đệ mình thì xin chiếu cố một chút, nhân tiện nhờ hấn thay mình nói lời từ biệt với ba người kia, quà chia tay chính là mấy bình máu cùng bình mana, dù sao Brahm đồng chí còn đang nằm đằng kia đấy.

Mặc dù quà tặng này làm cho nàng có chút đau lòng, nhưng nghĩ đến sau này Jarrett sẽ gặp bọn họ, nàng đã nghĩ thông suốt.

Dù thế nào đi nữa bọn hắn cũng sẽ không để cho hậu bối thua thiệt, năng mất tích, tất nhiên bọn hắn sẽ bù lại trên người đệ đệ nàng, không có gì không tốt.

Thông đạo Ma tộc cũng rất gần đây, tất cả đều rất tốt.

Nhưng mà, thật sẽ thuận buồm xuôi gió sao?

--- -----Tác giả có lời muốn nói: Tom ca sẽ không bị đẹp sắc mê hoặc đâu.【 uy

Cho dù mỹ nhân trước mặt, nàng cũng sẽ nghĩ tới đệ đệ! Tỷ tỷ tốt biết bao【 nước mắt rung rung

Ngoài ra. Ta yêu đại thúc (? ⇨ ?) nhất là đại thúc dịu dàng trầm ổn ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cơ ác mộng của hắn

Mất thấy đích đến ngày càng gần, tâm tình Thang Mộ cũng dần dần khá hơn, chờ chuyện này kết, nàng và đệ đệ nhà nàng sẽ có thể trải qua cuộc sống bình thường vừa tán gái vừa thăng cấp rồi.

Tâm tình khá một chút, liền muốn tìm người chia sẻ với mình.

Vậy mà vẫn không có cách nào tạo tổ đội hay nói chuyện riêng với Jarrett được, cũng may Ngựa đực đại thần đã trở lại, vì vậy Thang Mộ lập tức đưa ra nghi vấn của mình.

"Cái này à. . . ." Ngựa đực đại thần quý dị dừng lại chốc lát, rồi sau đó trả lời, "Đây không phải là đề cho người tập trung tinh thần sao?"

". Hả?"

"Cơ hội chỉ có một lần, ngộ nhớ khi đó người đột nhiên thất thần, hậu quả khó mà lường được nha!"

"= □ =" cảm giác thần thái có vẻ như rất lợi hại, nhưng mà --

". Áo giáp sao?" Thang Mộ vẫn là cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng mà không muốn nói, cũng không nói rõ là cái gì.

"Cái gì?"

"Không có gì."

Thôi, dù sao trước khi chuyện này kết thúc thì cứ để cho tên này thích làm gì làm gì đi, loại kẻ nứt do bị tên Gay ở thế giới bên cạnh đâm thủng này, nàng hoàn toàn không muốn xen vào nữa!

Cho nên mới nói, Gay gì đó. Hừ!

Trên đường tiến lên, trong lúc không ngờ tới, Thang Mộ đã đi vào một khu sương mù đen kịt, lúc ban đầu chỉ là màng sương mờ mờ giống như tấm voan mỏng, không quá gây chú ý, nhưng khi đi sâu vào, nó cũng càng ngày càng dày, lúc lấy lại tinh thần thì nàng đã đi quá sâu vào trong đó.

Cũng may trong đầu có bản đồ, cho nên dù chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật trong vòng nửa thước quanh mình, nàng cũng không lo lắng sẽ bị lạc đường, chỉ là lúc đi lại khó tránh khỏi khò khò va chạm, mặc dù sẽ không đụng vào cây cối, nhưng Thang Mộ đã nhiều lần bị vấp phải thi thể ma thú dưới chân mà lao đảo.

Những thi thể này toàn thân biến thành màu đen, máu thịt tràn ra, khắp người tràn ra khí tức hôi thối đầy mùi tử vong-- Ma khí thông qua cách lây lan tất nhiên có thể giúp kẻ tiếp xúc tăng thêm lực chiến đấu, nhưng nếu như không thể chịu đựng phần sức mạnh này trước rồi đi, không cần nghi ngờ sẽ nổ banh xác mà chết.

Không chỉ có ma thú, những sinh vật khác, bao gồm loài người cũng giống như vậy.

Thời điểm này có thể chống cự lại thì chỉ có pháp thuật hệ quang, cùng với ngón tay mà Ngựa đực đại thần mở ra.

Được rồi, thật ra là tên đó cho nàng một chai dược thủy, có thể giải trừ tất cả các buff, cho nên trước mắt nàng còn chưa có bất kỳ dấu hiệu cuồng hóa nào.

50 mét.

20 mét.

10 mét.

Cách mục tiêu thật gần, Thang Mộ dừng bước, mở bản đồ nhìn một lần cuối cùng tình huống của đệ đệ mình.

So với lúc trước, hiện tại xung quang cậu bé điểm sáng xanh khá nhiều, trừ Lance, Brahm, Ed, Serena cùng Ysasi ra, còn gặp được những người khác sao?

Thang Mộ nhíu nhíu mày, nhưng mà, nếu là điểm sáng màu lam, đã nói lên đối phương hoàn toàn không có địch ý với đệ đệ mình.

Mặc dù vẫn là có chút không yên lòng, thế nhưng, giải quyết chuyện trước mắt rồi hãy nói sau.

Mười bước, chín bước, tám bước. . . . Ba bước, hai bước, một bước.

Thang Mộ dừng chân.

Sau đó, nàng thành công 囍 rồi.

"Cho nên nói. Đây rốt cuộc là gì thế? !"

"Thông đạo Ma tộc đó!"

"Thông. Thông cái quỷ đó!"

Là cái gì khiến Thang Mộ kích động như thế? Lý do rất đơn giản, đây là nơi nào? Thông đạo Ma tộc nha thân ái!

Coi như không phải cánh cổng đen như mực khắc hoạ cảnh tượng địa ngục đầm máu thì ít nhất cũng đến một cái cổng tràn đầy mùi máu tanh chứ!

Nhưng mà, cái thứ hình chữ nhật màu trắng tinh khiết hoàn mỹ này là gì? Bốn góc còn làm cong nữa! Hai bên còn có cánh nữa chứ!

"Người cho rằng đây là băng【beep--】sinh[1]sao? !"

[1]BVS^^

". Chú ý tư cách!"

"Người nên chú ý là người mới đúng chứ?"

"Ta ta ta ta cũng có muốn như vậy đâu chứ! QaQ" Ngựa đực đại thần rơi nước mắt rồi, hần uất ức nói, "Này không phải do tên Gay động kinh kia sao, lúc ta đang đặt ra tình tiết vở kịch về Thần Ma, kết quả tên đó đánh thùng vào giữa Ma tộc và thế giới này, dưới tình huống khẩn cấp, ta liền tiện tay quăng cánh cửa chặn phần lớn lỗ thùng lại, ai biết. Ném nhảm cửa, ném cánh cửa Thần giớitới nơi này."

". Ta đột nhiên rất đồng tình với Thần tộc trong lời của người, thật đó."

"Đừng như vậy TaT, hơn nữa, bây giờ không phải là thời điểm thảo luận cái này chứ?"

"Được rồi, tiếp đó, ta nên làm thế nào?" Thang Mộ cảm thấy, vẫn nên làm xong nhiệm vụ sớm một chút sẽ tốt hơn, nàng hoàn toàn không muốn nhìn thấy mấy thứ giống như cánh cửa trước mắt này, quá đau mắt!

"Rất đơn giản, lúc ấy dùng cửa chặn lại phần lớn lỗ thùng, nhưng ở phía bên phải, nhìn thấy không? Chỗ đó có một lỗ nhỏ, mặc dù Ma tộc tạm thời không cách nào đi qua, nhưng ma khí đã xuyên qua cái khe hở đó tới thế giới này, hơn nữa làm ô nhiễm khu rừng này."

Thang Mộ đến gần nhìn một chút cái hốc nhỏ cao thấp cỡ chừng bằng tuyết kem đánh răng, gật đầu một cái: "Ừ, thấy được."

"Sau đó thì sao?"

"Tìm một cái gì chặn lên là được."

"."Loại giọng điệu câu thả này là sao hả?

Không, phải nói, loại biện pháp lừa đảo này là sao hả?

Không nói đến Huyết Chiến 800 hiệp, ít nhất cũng phải xuất ra cái thần khí gì chứ?!

Này này này chuyện này. Không được, nàng hoàn toàn không biết châm chọc như thế nào rồi ! Châm chọc nhiều quá ngược lại đến tình cảnh không chọc vào đâu được rồi!

"Dùng ma tinh mà nguoi mới vừa lấy được thì hết ý."

"Hả? Nguoi đùa gì thế?" Thang Mộ bắt mãi, cái đồ chơi này vừa tới tay còn chưa tới một giờ đâu! Cứ như vậy mất đi cũng quá lãng phí rồi?! Không khách khí mà nói, đây chính là trang bị đáng giá nhất trên người nàng, dù là trong trò chơi hiện giờ cũng tìm không ra sợi dây chuyền có lực phòng ngự cao như vậy đâu, hơn nữa muốn lấp kín khe nứt thôi mà, trong túi ảo nàng còn có rất nhiều đồ thứ bỏ đi!

"Đừng hẹp hòi như vậy, nguoi chặn khe nứt này lại thì ta mới sửa chữa nơi này được, sau đó ta sẽ trả lại ma tinh cho nguoi, ừ, nói không chừng còn có thể nhân tiện thăng nó lên một cấp."

"Thật?"

"Dĩ nhiên!"

Liên tưởng đến hình ảnh tương lai đệ đệ mình mang dây chuyền mà đại sát tứ phương, Thang Mộ cuối cùng vẫn là cắn răng, lấy ma tinh phòng ngự trên cổ xuống, cẩn thận nhét vào trên vết nứt, quả nhiên là vừa vặn, không thể không nói, cái tên Ngựa đực đại thần này mặc dù không đáng tin, nhưng nhãn lực thật là đạt tiêu chuẩn.

Sau, Ngựa đực đại thần để nàng ở lại canh giữ chỗ này, lý do là, tên gốc này đang sử dụng toàn bộ sức mạnh để phong ấn thông đạo.

Một lần dạo, chính là mất khoảng năm tiếng

Thế cho nên nàng tựa vào cánh cửa mang diện mạo quý dị này ngủ gật.

Cho đến lúc Nàng nghe được một tiếng nói giống như âm thanh của trời vang lên.

"Tỷ tỷ?"

"Ừ. Ừ ừ?" Thang Mộ theo bản năng mở hai mắt ra, đối diện với một đôi mắt xanh thăm thẳm tràn ngập vui vẻ.

Mà lúc này nàng mới phát hiện, sương mù màu đen vốn vây lượn ở xung quanh cư nhiên lại tản đi sạch sẽ.

Phong ấn kết thúc sao?

Rồi sau đó, nàng phát hiện một chuyện quan trọng hơn, ở trong đám người sau lưng Jarrett, cư nhiên lại đứng một cô bé hết sức quen thuộc-- Lyz.

Cô bé và Jarrett gặp nhau thế nào?

Rất nhiều nghi vấn quanh quẩn trong lòng của nàng, chỉ là, sau này còn nhiều cơ hội để giải đáp, cho nên nàng chỉ lè lưỡi nhếch miệng, dùng vẻ mặt giống như tươi cười nhất mà tự mình có thể làm được nhìn về phía đệ đệ nhà mình.

"Jarrett, đệ."

Những lời này, nàng cuối cùng còn chưa nói hết.

Vô luận là Jarrett, hay là những người khác, cũng không có ai nghe được lời nói sau cùng của nàng.

Bởi vì, hình ảnh cuối cùng trong mắt bọn họ là -- cánh cửa đen kịt[2] mà nữ cung thủ cố gắng cười đang dựa lưng vào bỗng nhiên mở ra, từ trong đó nhanh chóng bắn ra mấy sợi xích hắc ám, trong nháy mắt quấn quanh toàn thân của nàng.

[2] Ở trên ghi là màu trắng, dưới này lại là màu đen???

Một giây đó, nét mặt của nàng tràn đầy kinh ngạc, giống như hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Một giây đó, Jarrett nghĩ mình phải làm gì đó, nhưng cũng chỉ là vô lực hô lên "Cẩn thận! ! !".

Cái gì cũng không kịp làm.

Cái gì cũng làm không được.

Hắn chỉ có thể tro mắt nhìn thấy, tỷ tỷ của hắn, bị kéo mạnh vào cánh cửa lớn màu đen đó.

Trong mắt của hắn thậm chí chưa hoàn toàn tản đi hình ảnh lúc nàng gặp được hắn, nàng trong nháy mắt dâng lên vui mừng cùng với nụ cười nhếch miệng đã từng luyện tập thật lâu.

Nhưng mà, đã không có.

Cũng không còn nữa.

Đôi tay đã từng nắm chặt lấy hấn, mang cho hấn ám áp vô tận, cuối cùng biến mất ở bên kia cánh cửa.

Đôi mắt đã từng chăm chú nhìn hấn, mang cho hấn dừng khí vô tận, cuối cùng biến mất ở bên kia cánh cửa.

Người đã từng cứu vớt hấn, mang hấn ra khỏi địa ngục, cuối cùng biến mất ở bên kia cánh cửa.

Cánh cửa đen tối đóng chặt lại, rồi biến mất.

Tất cả mọi thứ, chỉ là trong một hơi thở.

Giống như, nó chưa từng tồn tại bao giờ.

Nhưng Jarrett biết, nó đã tồn tại, hơn nữa, còn mang đi người thân duy nhất của hấn.

Chỉ lưu lại có một sợi dây chuyền khám ma tinh, Jarrett chưa từng thấy nó, nhưng hấn biết, đó là tỷ tỷ lưu lại.

Đây là con ác mộng tàn nhẫn nhất mà hấn đã trải qua trong cuộc đời.

Hơn nữa hấn biết, giấc mộng này sẽ tiếp tục kéo dài, khó giải thoát được.

Mà nguyên nhân tạo nên con ác mộng này, cũng chỉ là, hấn quá yếu, chỉ vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Hấn biết, nàng vẫn tồn tại

Jarrett ở tại chỗ chờ đợi không ăn không uống suốt năm ngày.

Cho đến lúc hoàn toàn mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại lần nữa thì cậu bé đã được mang về trang viên của Brahm ở học viện Farrell.

Mấy ngày đầu, tất cả mọi người đều dùng thái độ thận trọng đối đãi với hấn, giống như hấn là sản phẩm thủy tinh yếu ớt, vị Đại Ma đạo sư kia thậm chí còn lên lút tìm hấn nói chuyện, lời trong lời ngoài ý tứ cũng không có gì hơn là bảo hấn quý trọng sinh mạng và thiên phú của mình.

Đối với lần này, Jarrett trả lời vâng.

"Xin yên tâm, con sẽ tiếp tục sống thật tốt."

"Vâng thì tốt." cõi lòng Brahm đầy vui mừng gật đầu, với đứa bé có thiên tư xuất chúng này, hấn là thật lòng yêu thích, thậm chí có ý tưởng thu học trò, "Cả phần của tỷ tỷ con nữa, hãy sống thật tốt đi nhé."

Lời này của ông ta lại đổi lấy ánh mắt kỳ quái của Jarrett: "Lời nói đùa như vậy, về sau xin ngài đừng nói nữa."

"."

"Tỷ tỷ, còn sống."

Nụ cười vui mừng cứng lại trên mặt Brahm, hấn tỉ mỉ nhìn kỹ cậu bé ở trước mặt, trên khuôn mặt non nớt của hấn tràn ngập nghiêm túc, từng nét mặt, từng ánh mắt, từng hô hấp đều tựa như đang cất lực kháng định quan điểm của mình.

Thằng bé là thật sự cho rằng tỷ tỷ mình còn sống -- Brahm nghĩ như vậy, càng rõ ràng ý nghĩ của đối phương, trong lòng lại càng thấy thê lương, bởi vì ông ta rất rõ ràng, không có ai có thể sống sót dài lâu ở trong ma khí, hơn nữa. ở bên kia thông đạo chính là Ma tộc tàn bạo, nàng làm sao có thể còn.

Đứa bé này rõ ràng vẫn còn nhỏ như thế.

Nghĩ như vậy, ánh mắt ông không khỏi nhu hòa mấy phần, vì thể buông xuống kiêu ngạo của Đại Ma đạo sư được người đời tôn kính, cẩn thận hỏi thăm đứa bé này, có nguyện ý làm đệ tử của hấn hay không.

Nhận được là câu trả lời phù định.

Jarrett cảm thấy, hấn ghét ánh mắt của người này, không, hấn ghét ánh mắt của tất cả mọi người ở nơi này, những đôi mắt mang đầy bi thương kia, giống như đang cất lực muốn nói cho hấn biết -- tỷ tỷ của người đã chết, cũng không về được nữa, từ bỏ đi, nàng thật đã chết, người xác thực xác thực lại bị bỏ rơi.

Gạt người!

Gạt người! !

Gạt người! ! !

Hấn làm sao có thể lại bị bỏ rơi.

Tỷ tỷ, tuyệt đối sẽ không làm như vậy, tuyệt đối sẽ không!

Dùng từ vong làm danh nghĩa để vứt bỏ là đáng xấu hổ nhất, hấn tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Cho nên, nàng còn sống, chỉ là mơ mơ màng màng giống như trước vậy, cho nên mới không cần thận quên mất đường về .

Chỉ là cũng không sao, nàng không tìm được hấn, hấn liền đi tìm nàng là được rồi.

Cuộc sống sắp tới, hấn tạm thời yên ổn ở tòa trang viên này, mặc dù Kirsten gia giacob thể dạy hấn, chỉ là ông ấy tách rời với thời đại này quá lâu, cho nên bọn họ cần phải hiểu rõ sự phát triển mới nhất của ma pháp tại thế giới này, tàng thư của Đại Ma đạo sư ắt là không thể ít được.

Sau đó nữa, hấn gặp được một vị Đại Ma đạo sư khác, ông ta nhìn chăm chú vào dây chuyền trên ngực Jarrett, khẽ ngó ngán, ngay sau đó, ông ta cũng bày tỏ ý tứ muốn thu đồ đệ.

Jarrett lần nữa cự tuyệt.

Sư phụ, một mình Kirsten gia gia là đủ rồi, đây là sư phụ mà tỷ tỷ tìm cho hấn, không người nào có thể thay thế.

Một năm sau, hấn lặng yên không một tiếng động rời đi, cùng đi với Ysasi.

Hoặc là, hiện tại nên gọi nàng ta là Thế giới thư.

Một năm trước, vào ngày thứ ba sau khi trở lại trang viên, cô ấy đã chủ động ký kết khế ước với hấn, chỉ có yêu cầu duy nhất -- khiến Thông đạo Ma tộc vĩnh viễn không xuất hiện trên đại lục này nữa.

Tâm nguyện này cũng không trái ngược với của mục đích hấn, vì vậy, kể tục vị Pháp Thần Augusta Nox trong truyền thuyết kia, hấn trở thành chủ nhân thứ hai của "Thế giới thư".

Đạo cụ ma pháp mạnh nhất quả là danh bất hư truyền, sự cường đại của nó không chỉ thể hiện ở việc tăng cường ma pháp, quan trọng hơn là hỗ trợ khi chiến đấu.

Sau khi ký kết khế ước, Ysasi không cách nào giữ lại thân thể để đi lại bên ngoài nữa, chân chính biến thành một quyển sách ma pháp toàn thân màu xanh băng dưới ánh sáng chiếu rọi sẽ hiện ra ánh vàng nhàn nhạt, nhìn qua cũng không khác quá nhiều so với đạo cụ ma pháp bình thường, coi như Jarrett cảm nó chiến đấu cũng không có ai có thể nhận ra nó chính là Thế giới thư trong truyền thuyết, dù sao, nó đã biến mất quá lâu trong mắt mọi người .

Khi người ghi nhớ biến mất, thứ được ghi nhớ cũng biến mất theo.

Nếu như có một ngày hấn chết đi, như vậy tỷ tỷ cũng liền chết theo sao?

Jarrett cho là hấn nên sống lâu một chút, lâu một chút nữa, như vậy hấn mới có đủ thời gian đi tìm tỷ tỷ quên đường về nhà .

Năm thứ hai đến năm thứ sáu, trong thời gian 5 năm, hấn luôn luôn đi du lịch khắp đại lục này, không ngừng rèn luyện ma lực cùng thân thể của mình, ba lần cải tạo thân thể mà Kirsten gia gia đã nói, hấn đã hoàn thành, tỷ tỷ biết, nhất định sẽ thật vui mừng phải không?

Không chỉ có là ma pháp, hấn thậm chí nhín chút thời gian đi theo một vị Kiếm Thánh học tập kiếm thuật một thời gian, mặc dù thiên phú cũng không được tốt lắm, nhưng thân thể hấn so với quá khứ thì khỏe mạnh hơn nhiều, ở trong số Ma Pháp Sư cũng có thể xem là số một số hai.

Chính là trên người tăng thêm mấy vết sẹo không quá mỹ quan.

Tỷ tỷ mà thấy, nhất định sẽ tức giận phải không? Sau đó vừa quở trách hấn vừatóm lấy râu của Kirsten gia gia đòi được.

Jarrett nghĩ nghĩ, liền không tự chủ nở nụ cười.

Năm thứ bảy, hấn trở lại khu rừng này-- nơi mà năm đó tỷ tỷ biến mất.

Mặc dù Kirsten gia gia nói, thông đạo Ma tộc sẽ không xuất hiện ở cùng một chỗ, nhưng mà hấn chính là muốn trở lại xem, trước khi tỷ tỷ rời khỏi người hấn, dấu chân cuối cùng còn lưu lại.

Sau đó hấn phát hiện, cũng không phải là chỉ có một mình hấn nhớ tỷ tỷ.

Nơi cuối cùng nàng đã từng tĩnh tọa, rõ ràng đặt mấy bó hoa tươi trắng tinh, Jarrett ngồi chồm hổm, nhặt bó hoa lên, ném nó ra, không một chút nào để ý sợi ruybăng buộc vào phía trên là từ những người bạn thuở nhỏ hấn đã từng kết giao, hấn không quan tâm việc ngoài mình ra thì có nhiều người nhớ tỷ tỷ, nhưng hấn ghét việc họ lấy phương thức cúng tế người chết để tưởng nhớ nàng.

Cánh hoa tan tác bay theo gió, xoay chậm chậm vài vòng trong không trung, lẳng lặng rơi xuống trên mặt đất đen kịt.

Hấn nhớ, lần cuối cùng nhìn thấy tỷ tỷ lại giống như mấy cánh hoa này, dựa vào cánh cửa lớn màu đen đỏ, giống như bức tranh tĩnh mặc vậy, trái tim còn non nớt của hấn năm đó không khỏi xiết chặt, vì vậy bất giác mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh này.

Hai mắt vốn nhắm chặt mở ra, con ngươi đen nhánh đầu tiên nhìn chăm chú vào hấn, chỉ nhìn chăm chú vào hấn thôi.

Vậy mà, bị phá vỡ cũng không chỉ có sự yên tĩnh kia, còn có thứ hấn cho là, sẽ luôn luôn kéo dài mãi - vận mệnh tràn đầy hoa tươi cùng ánh mặt trời đỏ.

Nếu như, khi đó hấn không lên tiếng, mà là lẳng lặng đi tới bên cạnh nàng, cầm lấy tay của nàng, tất cả có phải hay không sẽ có gì đó khác đi?

Jarrett nghĩ, nhất định là không giống rồi, ít nhất, một khi nắm được, hấn sẽ quyết không buông bàn tay kia ra.

Nên cũng không giống như bây giờ, khắp nơi tìm kiếm tỷ tỷ ngu ngốc không cần thận quên đường về.

A a, thật là khổ cực quá, tỷ tỷ, tìm người thật sự rất mệt mỏi, nếu là thương đệ, thì liền cũng bước về phía đệ đi, chỉ cần một bước, một bước là được rồi, đệ nhất định sẽ ngay lập tức đi 99 bước, đến bên cạnh tỷ.

Cho nên, cho nên, xin đừng bất động, thực sự bất động.

Chỉ có chuyện này, Jarrett vĩnh viễn không thể chấp nhận, sẽ không tiếp nhận.

Từ túi lấy ra các loại hoa tươi, đồ ăn vặt, đồ chơi, bảo thạch, thu thập được ở khắp nơi trên đại lục mệnh mông này. Dù loại vật phẩm được hấn chất đống tại nơi vốn để bó hoa, Jarrett cẩn thận chỉnh sửa những vật phẩm này, sắp xếp chúng nó từng cái từng cái thật tốt.

Nếu là tỷ tỷ, nhất định sẽ thích chứ?

Lúc còn nhỏ, chẳng qua là đưa cho nàng một đóa hoa dại, nàng liền vui vẻ cười cả ngày, khiến cho cả ngày hôm đó hoàn toàn không ai dám đến gần bọn họ.

"Jarrett." Kirsten đứng sau lưng cậu bé, không, hiện tại phải nói là sau lưng thiếu niên, thờ dài thật sâu, từ chín tuổi đến mười sáu tuổi, đứa bé này đồng hành cùng ông ta từng ngày lớn lên, thế nhưng ông ta lại càng ngày càng không thể hiểu nổi hấn.

"Kirsten gia gia, nếu nói những lời không nên nói như vậy nữa, cho dù là người, con cũng sẽ nổi giận."

"." Kirsten hô hấp ngưng tụ, trầm mặc một lát rồi không tiếng động gạt đầu, "Ta biết rồi."

"Mặc kệ người tin hay không tin", Jarrett nâng lên đóa hoa mịn gai đỏ tươi mà mình tự tay hái được ở khe núi lửa, trên nhánh cây xanh biết còn lưu lại máu tươi từ ngón tay hấn nhỏ xuống, hấn vuốt ve cánh hoa đỏ rực như lửa, nhếch miệng mỉm cười, "Ta biết rồi, tỷ tỷ vẫn sống."

Nàng không có chết, nàng vẫn còn sống.

Sau đó, hấn rời đi.

Năm thứ tám, hấn lần nữa trở lại nơi này.

Cũng giống như trước đây, mang quà tặng đến đầy đất, quà tặng năm ngoái hấn mang tới vẫn chất đống trên mặt đất như cũ, gần đó là mấy thi thể chi còn xương trắng, trong tay của bọn họ còn nắm thật chặt những thứ trân bảo quý giá kia, Ma Pháp Trận này phóng ra dĩ nhiên đã kéo theo sinh mệnh của bọn họ.

Hấn không thay sắc mặt đưa tay ra, hoà thiêu bọn họ.

Kẻ trộm mơ ước đồ của tỷ tỷ, không thể lại làm ô nhiễm nơi cuối cùng mà tỷ tỷ dừng chân.

"Kirsten gia gia," Jarrett hỏi, "Làm thế nào mới có thể mở ra Thông đạo Ma tộc vậy?"

". Jarrett, con muốn làm cái gì?"

"Con cảm thấy rằng, tỷ tỷ đang đứng ở bên kia cánh cửa, chỉ là không đẩy nổi cửa ra mà thôi."

Nàng đẩy không ra, vậy để hấn làm.

"Con điên rồi sao?" Kirsten cau mày quát lớn, đây lần đầu tiên hấn dùng giọng điệu nghiêm khắc như thể trách mắng đệ tử, "Đừng quên con và Ysasi đã lập khế ước, kết quả của linh hồn làm trái với khế ước không cần ta nhiều lời con cũng có thể hiểu đúng không?"

"Con không muốn làm trái với khế ước mà." Đối mặt với sự chấp vắn của sư phụ, Jarrett chỉ mỉm cười, "Muốn cho thông đạo Ma tộc vĩnh viễn không xuất hiện trên đại lục này, phương pháp chỉ có một thôi."

"." Chẳng biết tại sao, Kirsten cảm thấy phương pháp kia hấn nhất định không muốn nghe thấy.

"Nếu như Ma tộc toàn bộ biến mất, cũng coi như thực hiện ước rồi."

Đứa bé này. Đứa bé này.

Kirsten nghiêng đầu sang chỗ khác, không đành lòng nhìn Jarrett, rõ ràng vẻ mặt là đang mỉm cười, nhưng ánh mắt trống rỗng, tuyệt vọng, hơi thở lại đang hùng hực thù hận-- chính là đang khóc.

Linh hồn đứa bé này, luôn đang khóc. Từ ngày ấy trở đi, vẫn. Vẫn.

Cô gái ngu ngốc, nếu như cô thật không chết, tại sao vẫn chưa trở lại đây?

Tiếp tục như vậy nữa, đệ đệ nhà ngươi thật sự là phải đi trên con đường không lối về.

Đây là kết quả cô muốn thấy sao?

Kirsten thở dài ra tiếng, lần đầu tiên không tiếp tục duy trì nguy trang của bản thân, rút đi nguy trang giả nua, lộ ra vẻ ngoài trẻ trung anh tuấn, ma pháp sư tóc trắng mắt bạc dùng hình thái chân thật nhất của mình đối mặt với đệ đệ.

"Thời điểm ta chết, không phải già cả, mà là ở thời kì ma lực mạnh mẽ nhất."

"Mà nguyên nhân cái chết của ta, cũng có liên quan với Ma tộc ."

"Vì phong ấn thông đạo Ma tộc, ta cùng ba vị Thánh Ma Đạo Sư còn lại cùng nhau hy sinh tánh mạng."

Trông mặt hấn thâm thúy mà cơ trí nhìn chăm chú vào Jarrett: "Con cảm thấy, mình có thể mạnh hơn chúng ta sao?"

Không thể phủ nhận, Jarrett là Ma Pháp Sư có tư chất xuất sắc nhất mà ông từng thấy, mới mười bảy tuổi đã trở thành Đại Ma đạo sư, ngay cả chính ông ta cũng không có đạt tới tốc độ này.

Không chỉ có thiên phú, vận khí của hấn cũng tốt hơn với so bất luận kẻ nào.

Nhưng mà, thiên phú và vận số cũng không thể bù đắp được với thực lực chênh lệch, Kirsten không cho là thằng bé có thể đối đầu với Ma tộc được, đó là tìm chết.

Mặc kệ là vì cái gì, Kirsten cũng nhất định phải ngăn cản hấn.

"Biết Augusta · KNox sao?"

"Chủ nhân đời trước của Thế giới thứ?"

"Không sai." Kirsten gật đầu, "Ysasi nói cho ta biết, hấn cũng không phải có được vĩnh hằng giống như trong truyền thuyết, hoàn toàn ngược lại, hấn đã chết, hơn nữa nguyên nhân cái chết giống như ta, vì phong ấn thông đạo Ma tộc." Mặc dù mất đi năng lực thực thể hóa ở bên ngoài, nhưng bởi vì đã lập giao ước giống với Jarrett, Ysasi có thể lấy phương thức Hồn Thể xuất hiện ở bên trong Tinh Vân châu, có lẽ, nàng có thể xuất hiện ở bên ngoài giống như thế, chỉ là chưa bao giờ nhìn nàng từng làm như thế.

Nhưng mà cái này, Kirsten cảm thấy không nên tra cứu, cho nên cũng chưa từng truy cứu qua.

Mà Jarrett, chính là chưa từng chú ý tới.

"Hấn là một vị Pháp Thần, mà con chỉ là một Đại Ma đạo sư." Hiểu rõ, thì buông tha đi, ý nghĩ của con, thật sự là quá ngu hiểm.

"Quả nhiên," Jarrett cúi đầu, bàn tay nắm lại, siết chặt, "con còn quá yếu sao?"

". Jarrett."

"Chỉ là, Kirsten người cũng đã nói, thiên phú của con rất tốt không phải sao?" Jarrett lần nữa ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh thăm đối diện với đôi mắt màu bạc, trong ánh mắt của hắn tràn đầy kiên định, không có một tia dao động. "Như vậy, một ngày nào đó, con cũng sẽ trở thành Thánh Ma Đạo Sư, Pháp Thần, thậm chí mạnh hơn, khi đó, con liền có thể thực hiện mục tiêu rồi."

". Con."

"Con phải cố gắng hơn mới được, nếu không tỷ tỷ phải đợi sốt ruột luôn." Jarrett mỉm cười, "Lúc nàng tức giận, Kirsten người cũng sẽ cảm thấy sợ đó."

"."

Kirsten có một điểm xác định.

Đứa bé này, đứa bé huấn luyện từ nhỏ này, đứa bé mỉm cười cực kỳ dịu dàng ôn nhu này, đứa bé có thiên phú to lớn một ngày nào đó có thể vượt qua tất cả mọi người này....

Có một chỗ nào đó trong lòng, bị hỏng rồi.

Cũng không phải thiếu sót về tình cảm hoặc lý trí hoặc về linh hồn, mà là, hắn dùng hết sức mình vẽ một vòng tròn, sau đó đem tất cả mọi thứ đều bỏ vào bên trong cái vòng này, không bao giờ ra ngoài được, cũng chưa từng nghĩ ra ngoài.

Trương lai của đứa bé này, rốt cuộc sẽ là như thế nào đây?

Thân là Ma Pháp Sư, Kirsten cũng không tin ngưỡng thần linh, nhưng chỉ có giờ phút này, chỉ có giờ phút này, hắn hi vọng, nếu như thần linh có thể nghe được âm thanh của hắn, dù là chỉ có một giây --

Xin hãy cứu đứa bé này ra khỏi sự tự giam cầm của hắn đi.

Nhưng hắn đồng thời cũng vô cùng rõ ràng, chiếc chìa khóa có thể mở ra nhà tù này trên đời chỉ có một cái, nó nằm trong tay một cô gái ngu ngốc vừa hung tàn, vừa bạo lực lại không đáng tin cậy.

Nhưng mà, nàng đến tốt cùng là đang ở đâu vậy?

Kirsten có lúc cảm thấy nàng thật sự còn sống, bởi vì nữ nhân kia xem ra không dễ dàng chết như vậy, có khi lại cảm thấy nàng thật đã chết rồi, bởi vì nếu như nàng còn sống, sao có thể không trở lại bên cạnh Jarrett đây?

Rõ ràng tỏ ra coi trọng đứa bé này như vậy.

Rồi sau đó hắn phát hiện, ở trên thế giới này, từ đầu đến cuối đều tin tưởng rằng nàng còn sống cũng chỉ có một người, chính là tên đệ tử ngốc đó của hắn.

Một cái chìa khóa tương xứng với một ổ khóa.

Nhốt hay bị nhốt đều là cam tâm tình nguyện.

Hắn còn có biện pháp gì đây?

Cứ như vậy, thời gian như nước chảy qua, đảo mắt, đã là năm thứ mười sau khi Thang Mộ rời đi.

Jarrett đã mười chín tuổi, đã là Đại Ma đạo sư, đã lấy được Thế giới thư như nàng muốn, đã có thể gọi là cường giả.

Hơn nữa, vẫn một mực tìm kiếm, chờ đợi nàng.

Nhưng Thang Mộ đối với chuyện này, không biết gì cả, giờ phút này, nàng chính ngồi ngay trước máy vi tính, vừa ăn bánh rán hành vừa chơi Game Online.

--- -----Tác giả có lời muốn nói: Trước hết phải nhấn mạnh, truyện này còn chưa có hết! ! ! ! ! Đây chỉ là chương trung gian chuyển tiếp thôi đó! ! ! ! !

Một câu cuối cùng, Tom ca trong nháy mắt đã kéo thù hận phải hay không ha ha ha ha

Thật ra thì ta không có ngược nha, thật, không có ngược! Cả nữ chủ ta đều có thể xuống tay, nam chủ nam phụ, nữ phụ cái gì cũng liền cũng đều coi là gia súc mà dùng hết =3= . Mọi người nhất định thích nghe ngóng có đúng hay không? Được rồi, ta hiểu biết rõ nhất định là đúng rồi!

Cùng với, ta cảm thấy rằng ta siêu cấp phúc hậu nha, các người xem đi, lịch sử trưởng thành của Jarrett ta vốn có thể dùng mười vạn chữ để diễn tả, sau đó đường trở về của Thang Mộ bởi vì đủ loại nguyên nhân không thể gặp lại đệ đệ, rồi rầm a rồi rầm a rồi rầm a tám vạn chữ, rốt cuộc mới được gặp lại! Nhưng ta đã không còn tâm tình để viết tiếp nữa, vì vậy đầu voi đuôi chuột HE【 Đây

Thế nào, so với cái phía trên, ta đây viết còn chưa tới 1 vạn chữ, có bao nhiêu là phúc hậu A ha ha ha, ta đều bị chính mình làm cảm động.

Các người những người này còn không mau cảm động đi? ! Còn không nhanh nằm xuống ôm bắp đùi của ta hát chinh phục mu ha ha ha, không nên quá cảm kích ta, đây là ta phải làm! Ha ha ha ha xd-ddd

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Cái gọi là chân tướng

Thang Mộ về đến nhà vào mười ngày trước .

Không hiểu ra sao liền khôi phục cuộc sống trước kia, làm cho vài ngày đầu nàng thậm chí hoàn toàn không có cảm giác hiện thực.

Sau khi kết thúc một tuần, nàng rút cuộc tìm về một chút cảm giác, nhìn phòng mình gần như không có biến hóa cùng thời gian, Thang Mộ cơ hồ cảm giác mình chính là đã mơ một giấc mơ ngắn ngủi.

Nhưng nhìn nụ cười trong gương Có thể theo thói quen mà vận vẹo thành ra như vậy, thì rốt cuộc là nằm mộng gì mà có thể đạt được thành quả như vậy chứ?

Cũng từng thử gọi Ngựa đực đại thần trong đầu, nhưng một chút đáp lại cũng không nhận được, đến cuối cùng, nàng cảm thấy chính mình cũng có chút giống người bị bệnh tâm thần, vì vậy cũng không làm tiếp chuyện như vậy nữa.

Khôi phục lại cuộc sống bình thường hằng ngày.

Ngày thứ mười, chạng vạng trên đường trở về nhà, Thang Mộ mang về cái bánh rán hành, vừa gặm vừa ngồi ở trước máy vi tính chơi trò chơi, không giống với quá khứ, so với Mục Sur, nàng hiện tại thích dùng cung thủ hơn.

【 Công hội 】【 Bánh bao hung mãnh 】: Hoa Hoa người mau lên Mục Sur! Chúng ta cần người bổ sung sữa a a a! ! !

【 Công hội 】【 Một mũi tên nở ra vạn hoa 】: Tỷ đã quyết định phong ấn acc Mục Sur, từ nay về sau xin gọi ta là Ngài cung thủ tôn kính.

【 Công hội 】【 Bánh bao hung mãnh 】: QaQ cứu mạng! Hoa hoa điên rồi! ! !

Điên rồi sao? Ai biết được?

Thang Mộ dùng thao tác còn tốt hơn trước kia cho một kích cuối cùng cướp được boss, lúc kênh công hội tràn ngập trầm trồ khen ngợi cùng tiếng kêu than thì ngoắc ngoắc môi, bụng con chuột ra, thờ dài -- đứa bé kia, cũng không biết hiện tại thế nào.

Chắc là Không sao đâu nhỉ? Hẳn dù sao cũng là vai nam chính, coi như toàn thế giới đều chết hết thì hẳn cũng nhất định có thể sống đến cuối cùng ừ, nhất định không có chuyện gì!

"Người thật cho là như thế sao?"

Âm thanh đột ngột truyền đến từ sau lưng Thang Mộ.

"Người nào!" Nàng theo bản năng muốn dùng skill tránh né, kết quả Dĩ nhiên thất bại, cả người cả ghế bị kịch lật về phía sau, "A!"

Thang Mộ nhắm mắt lại, đau đớn theo dự liệu lại không có đến.

Một lát sau, nàng kỳ quái mở hai mắt ra, lại thấy được một chuyện càng thêm kỳ quái -- một cánh tay trắng nõn mà thon dài vững vàng đỡ lấy lưng ghế, ngăn trở động tác ngã xuống của nàng.

Nhưng vấn đề là, trong phòng vốn nên chỉ có một mình nàng.

Đang chuẩn bị hỏi gì đó, trước mắt nàng đột nhiên tối sầm lại, nhোáng cái thì đã xuất hiện trong một không gian quen thuộc.

Không sai, ngày hôm đó, cái ngày mới vừa đi vào cái thế giới kia, tên khốn Ngựa đực đại thần kia chính là tại nơi này cho nàng Bàn tay bạc, như vậy hiện tại

"Lần đầu tiên gặp mặt, mặc dù chúng ta từ chưa gặp nhau, nhưng ta nghĩ, người nhất định có thể đoán được ta là ai."

Trước mắt là hoàn toàn bóng tối tĩnh mịch, bên tai lại không ngừng vang vọng tiếng nói.

"."

Vị này dĩ nhiên không phải Ngựa đực đại thần, so sánh với âm thanh của tên đó, giọng nói của người này rõ ràng trầm ổn cùng bình tĩnh hơn, hơn nữa vừa nghe liền làm cho nàng nổi da gà, có thể tạo cho nàng hiệu quả như vậy, không nghi ngờ chút nào, hẳn là --

"Thần Gay?"

". So với xưng hô này, ta càng hy vọng người gọi ta là ** đại thần."

"Người tìm ta làm gì?"

"Dĩ nhiên, là tới giải đáp nghi vấn của người."

". Hả?"

"Không kỳ quái sao? Người đột nhiên lại trở về nơi này."

Dĩ nhiên kỳ quái, nhưng mà người này nói những thứ này là muốn làm gì đây?

Nhưng ngay sau đó, Thang Mộ cũng không có tâm tình suy tư những thứ này, bởi vì trong lòng nàng đã bị ngọn lửa hừng hực thiêu đốt!

"Không sai, người bị lừa gạt."

"Nói rằng thế giới đó xảy ra vấn đề đúng là sự thật, nhưng tu bỏ thì không hẳn cần người tự mình đi."

"Không cảm thấy kỳ quái sao? Sức mạnh của người đều là hấn cấp cho, thế nhưng hấn lại để người đi làm mọi thứ."

"Không sai, từ đầu tới đuôi đều là âm mưu, từ lúc hấn để cho người lên đường trở đi, hấn cũng đã viết xong kết cục cho người."

Thang Mộ bóp tay, khớp tay phát ra tiếng rắc rắc, cắn răng nói: "Kết cục?"

"Trong chuyện xưa không phải thường có sao? Người có ảnh hưởng sâu đậm nhất với nhân vật chính đột nhiên chết đi, từ đó hấn đi lên con đường báo thù hoặc là trở nên mạnh mẽ. Ý nghĩa sự tồn tại của người, đại khái chính là cái đạo cụ kia?"

". Cái đó không phải là nhiệm vụ của Kirsten sao? !"

Nàng vẫn cho Kirsten mới là vật hy sinh, suy nghĩ cả nửa ngày thì ra chính nàng mới là thật sao? Đùa gì thế!

"Không không không, tôi thiếu ở trong lòng tên đó, ông ta quan trọng hơn người nhiều, ít nhất trước khi nam chính leo tới đỉnh núi còn cần ông ta chỉ dạy, nhưng mà, người đã không còn là vật phẩm cần thiết rồi, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, sự tồn tại của người nên còn gây trở ngại đến mục đích cuối cùng của hấn."

"Tỷ như, cái danh hiệu gọi là ‘Vạn muội sát’ đó, có phải người dự định dùng với thành viên hậu cung hay không đây?"

". Ta cũng không phải là cố ý."

"Bởi vì người ‘chết đi’, nam chính sẽ luôn luôn nhớ người, trong tiềm thức của hấn 'người hấn yêu thích' chính là phái nữ, cho nên nói, cái chết của người đồng thời cũng ngăn trở hấn đi lên con đường đồng tính."

"! ! !" Nàng vẫn cho là Ngựa đực đại thần chỉ đơn thuần là tên gốc mà thôi, thì ra người gốc chính là nàng sao?

Điều này thật là đã phá vỡ Thế Giới Quan.

"Dĩ nhiên, đây chỉ là phân tích của ta, nhưng theo sự hiểu biết của ta với tên đó, hấn có thể căn bản không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là đột nhiên muốn giết chết người, sau đó cứ như vậy mà làm thôi."

"So với mới vừa rồi, cái đáp án này của người mới càng làm cho ta không thoải mái!"

"Ha ha ha, xin lỗi."

Chỉ là, cứ như vậy, hành vi suốt dọc đường đi không ngừng thăng cấp, thêm trang bị cho nàng của Ngựa đực đại thần liền có thể lý giải.

Là bởi vì đang không ngừng cân nhắc rốt cuộc cần bao nhiêu sức mạnh mới có thể phong ấn thông đạo Ma giới sao?

Cho nên mới từng chút một đem sức mạnh của hấn phân đến trên thân nàng.

Mà một lần cuối cùng, cũng chính là thời điểm nhìn thấy Lance, Ngựa đực đại thần phát giác sức mạnh trên người nàng vẫn không đủ, nhưng mà đã

không có cách nào quang minh chính đại thẳng cấp, vì vậy dứt khoát khai thông cho nàng hệ thống đồ trang sức, dùng để gia tăng số liệu của nàng, để sức mạnh trên người nàng vừa đủ để triệt tiêu cái vết nứt đã bị mở từ trước.

Cái gọi là để nàng nhét ma tinh vào là gạt người, bởi vì món trang bị tốt nhất đó hẳn căn bản tính toán để lại cho Jarrett.

Cái gọi là thời gian năm tiếng để phong ấn cũng là gạt người, chỉ là muốn nàng buông lỏng cảnh giác, hơn nữa vì chuẩn bị cẩn thận cho sự "Tử vong" của nàng sau đó.

Thừa dịp khi Jarrett đến, kéo nàng vào "Thông đạo Ma tộc", rồi sau đó trực tiếp ném nàng trở về hiện thực, không lưu một câu nào phỉ mũi chạy lấy người.

Bị chơi xỏ!

Nàng hoàn toàn bị chơi xỏ!

Bị biến thành lõi giấy vệ sinh dễ dàng bị vứt bỏ! ! !

"Cứ như vậy bị lợi dụng, người cam tâm sao?"

"Nếu như không cam tâm, có muốn hợp tác với ta hay không?"

Âm thanh tràn đầy căm dỗ truyền đến.

Thang Mộ cúi đầu, một lát sau, nàng lạnh lẽo giọng nói: "Ta ghét Gay."

". Vậy thật là đáng tiếc."

"Nhưng mà, so với Gay, loại thần thánh cặn bã tùy ý đùa bỡn người khác mới đáng ghét nhất!"

"." Gay Thần cảm thấy đầu gối mình hình như trúng một mũi tên.

"Nói cho ta biết, điều kiện của ngươi là gì?"

"Rất đơn giản, ngươi chỉ cần."

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiêm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thiếu niên cuồng nhiệt

Trong khoảng không gian trầm mặc, hai người cứ như vậy nhìn mặt nhau.

Sững sờ.

Sững sờ không giới hạn.

Vẫn đang sững sờ.

Cuối cùng, vẫn là tố chất tâm lý mạnh mẽ, Thang Mộ chủ động đi lên trước, nhắtáo choàng mà thiếu niên trước vút dưới đất, nhón chân lên, lẳng lặng khoác lên người hắn, nhân tiện liếc nhìn thân thể đối phương một cái, cũng may, tên này còn chưa kịp cởi quần, ừ, xem ra tạm thời sẽ không mọc mụn com.

Làm xong tất cả, nàng lần nữa khôi phục trầm mặc, đứng tại chỗ lần nữa bắt đầu đi vô cõi thần tiên, suy nghĩ xem đệ đệ nhà nàng hiện tại có ăn com chưa, có uống nước chưa, có tán gái không, có nhớ nàng không.

"."

Người mắc bệnh "nhị" chính là như vậy, người phản ứng với hắn hắn lại càng ngày càng ngốc, người không để ý hắn. Hắn ngốc cho ai coi?

Vì vậy, thiếu niên mất đi khán giả, cũng ổn định lại.

Sau một lúc trầm mặc, hắn bất giác hỏi một câu: "Ăn chưa?" (= vừa nhìn liền biết Ngựa đục đại thần tuyệt đối là đến từ Hiện đại, nếu không làm sao mà nhân vật nào cũng có cái đức hạnh này.

Thang Mộ trả lời cũng rất tuyệt vời: "Ăn rồi, chỉ là vẫn có thể ăn thêm một chút nữa."

"A, vậy cùng ăn luôn chứ?" Thiếu niên mơ hồ cảm thấy đối thoại này có chút không đúng, nhưng lời nói cứ như vậy tự nhiên từ miệng chảy ra.

"Tốt." Thang Mộ gật đầu.

Vì vậy, hai người liền hấp ta hấp tấp bỏ ra khỏi tầng hầm đi ăn cơm.

Thế giới, thật hài hòa.

Theo bậc thang đi ra khỏi tầng hầm, Thang Mộ căn cứ vào bản đồ phát hiện, vị trí chỗ mình ở lại là một tòa trang viên, trong bản đồ có hai điểm sáng xanh, trừ vị thiếu niên này, bên ngoài còn có một cái khác ở giữa phòng.

Rất dễ nhận thấy, vị thiếu niên này xây tầng ngầm dưới phòng mình, cho nên hắn rất tự nhiên lần nữa cởi bỏ áo choàng trên người, tìm thường phục trong tủ quần áo chuẩn bị mặc vào.

"Đợi chút. . . ." Thang Mộ kịp thời kêu ngừng.

"?"

"Tay của ngươi còn phun máu đấy."

Thiếu niên cả kinh, nhìn cổ tay trái một cái, sắc mặt chợt tái nhợt, cả người run lên, rồi sau đó "Soạt" một cái ngã xuống đất, ngất đi.

"." Cho nên mới nói, hắn rốt cuộc đang làm gì thế?!

Không thể không nói, một đao kia cắt xuống vẫn là thật sự tàn nhẫn, Thang Mộ nhìn trời, cuối cùng vẫn quyết định cứu vị thiếu niên này, dù sao bây giờ nàng hoàn toàn không biết mình đang ở địa phương nào, càng không biết đệ đệ mình bây giờ đang ở đâu, cần tìm người hỏi thăm, lại nói. Vị thiếu niên này mặc dù ngốc, nhưng cứ như vậy tro mắt nhìn hắn chết thật sự là.

Lượng máu của thiếu niên cũng không nhiều, vì vậy Thang Mộ liền móc ra bình máu thường nhất bán trong cửa hàng đồ xuống cho hắn, nhân tiện dùng thuốc mỡ Kirsten chế luyện bôi lên vết thương của hắn, không thể không nói, đại sư ra tay tất nhiên là tinh phẩm, tên Kirsten này mặc dù không đáng tin, nhưng chế luyệnMa dược hiệu quả vẫn là đạt chất lượng.

Cơ hồ là trong nháy mắt, cánh tay đã ngưng chảy máu, hơn nữa mơ hồ có dấu hiệu lành lại.

Làm xong tất cả, thiếu niên tỉnh lại, bởi vì được Thang Mộ giúp, thanh máu của hắn bây giờ gần như là đầy ắp, sắc mặt cũng không còn tái nhợt như mới vừa rồi.

"Không sao chứ?" Thang Mộ đến gần.

Thiếu niên lần nữa trợn mắt, "Cụp cụp" một tiếng lại hôn mê bất tỉnh.

"." Đây là tình huống gì thế? ! Rõ ràng thanh máu không tuột nha!

"Này! ! !"

Tỉnh lại.

"Ngươi còn."

Ngất đi.

"."

Như thế ba lần bảy lượt, tám vòng vèo, ở lần tỉnh lại thứ nào đó thiếu niên rốt cuộc thì nhớ ra rằng trước tiên không nên mở mắt, giục giã nói: "Ngươi có thể lau mặt một chút không? Ta sợ máu."

"! ! !"

Trong lòng Thang Mộ nhanh chóng thoáng qua bốn chữ -- dựa vào! -- nếu ngươi thấy máu là choáng váng vậy ban đầu còn cắt cổ tay làm cái quái gì? !

Không đúng.

"Ngươi mới vừa rồi không trả cắt cổ tay sao?"

"Lúc ấy quá kích động, quên mất mình thấy máu là choáng rồi."

"." Như vậy cũng được sao? !

Mặc dù trong lòng vô cùng muốn nhỏ nước bọt, nhưng cuối cùng Thang Mộ tìm trong túi áo ra một cái khăn lông cùng một chút nước, xử lý sạch sẽ vết máu trên mặt và thân thể mình, nhân tiện cũng thanh lý sạch vết máu mà thiếu niên mới vừa nhỏ xuống ở trên sàn nhà, nàng cũng không muốn lập lại loại tình rồi té xỉu, té xỉu rồi tình này nữa, thật là quá đáng sợ.

"Được rồi, người có thể mở mắt."

". Cám ơn."

Mười phút sau, hai người rút cuộc ngồi trước bàn ăn.

Vị trí gian phòng của điểm xanh khác mà Thang Mộ thấy trong bản đồ mới vừa rồi, không thể nghi ngờ chính là phòng ăn, mà cái điểm xanh này, lại còn là một vị lão nhân tóc trắng xoá mặt đầy nếp nhăn, nghe nói, hắn đảm nhiệm vị trí quản gia cho thiếu niên này kiêm thêm đầu bếp, người hầu, hộ vệ vân vân ... một loạt công việc.

Được rồi, thật ra thì vị thiếu niên này chính là thiếu gia trong gia tộc suy tàn trong truyền thuyết, nếu như không phải Thang Mộ hết sức xác định đệ đệ mình là vai nam chính, cơ hồ cho là vị này mới phải -- tiêu chuẩn cho loại hình nam chủ phần đầu!

Mặc dù nhìn như bàn ăn hết sức phô trương, chỉ là thông qua hệ thống, Thang Mộ dễ dàng nhận ra được, bộ dụng cụ ăn trong tay mình nhìn tựa như bằng bạc trên thực tế chỉ là mạ bạc, mà bộ đĩa ăn trước mặt cũng không phải là đồ cổ chính là nghèo khổ đó !

Trong bàn ăn cư nhiên chỉ có một ổ bánh mì một ít rau xanh thêm một chút thịt khô!

Đây là cuộc sống thâm dương nào

Mới vừa ăn xong bánh rán hành không bao lâu, mặc dù mặt Thang Mộ không chút thay đổi, nhưng trong lòng đã nước mắt đầm đìa, dù đặt ở hiện đại, cuộc sống như thế thì đứa bé ở vườn trẻ đều không thèm ăn đâu!

Nhưng là loại thời điểm này mà nói không muốn ăn không thể nghi ngờ là vô cùng thiếu lễ độ, hơn nữa vị quản gia kia lúc thêm miếng thịt khô cho nàng về mặt được coi là sự thỏa mãn xen lẫn ưu thương, cả thiếu niên kia cũng hơi kinh hãi, căn cứ vào phiên dịch nội tâm của Thang Mộ, đại khái phải là -- Cái gì? ! Tại sao lại có thịt khô? Không phải ngày lễ tết chúng ta mới được ăn nó sao? !

Tóm, nói tóm lại, ánh mắt vị lão nhân kia nhìn Thang Mộ nóng rực đến nỗi làm nàng có chút rợn tóc gáy.

Liên tục xác định thức ăn không thành vấn đề, Thang Mộ vẫn là quyết định lặng lẽ ăn đi.

Chờ đưa vào miệng, nàng mới phát hiện ra, mùi vị cư nhiên không tệ.

Nhìn nàng bắt đầu dùng cơm, lão quản gia cười thỏa mãn, thu thập xong xe đẩy, lặng lẽ thối lui ra khỏi phòng ăn.

Vẫn dùng khỏe mắt chú ý tới ông ta, Thang Mộ thờ phào nhẹ nhõm, nhìn về phía thiếu niên: "Sao người phải triệu hoán Ma tộc ở tầng hầm?"

Căn cứ vào kinh nghiệm của Thang Mộ, Ma tộc ở trên thế giới này có thể nói là làm mọi người căm thù đến tận xương tủy, người bình thường đều sẽ không muốn triệu hoán chứ?

"Vi báo thù!"

Trả lời của thiếu niên vô cùng chém đinh chặt sắt.

Thang Mộ lập tức bỏ bỏ các tình tiết máu chó một chút "Cha mẹ bị giết nè, thiếu niên với nỗi thù sâu hận lớn nè, lập lời thề muốn nhờ sức mạnh của ma quỷ để báo thù nè" ... , trong lòng dần dần tràn đầy đồng tình, kìm giọng lại hỏi lần nữa: "Nhắm vào người nào?"

"Người nam nhân kia." Thiếu niên cắn răng nghiêng lợi.

Sau một phen tương tượng nữa: "Người nam nhân nào, hắn đã làm gì?"

"Hắn đoạt đi vị hôn thê của ta!" Thiếu niên căng thẳng.

"." Thang Mộ lần nữa xác định, tên này tuyệt đối là vật hy sinh.

Có cái nào nam chủ nào lại vì nguyên nhân này mà triệu hoán ma quỷ chứ hả! Ít nhất cũng là hận nước thù nhà hoặc là bản thân vô dụng ngày ngày bị người khi dễ hoặc là vốn là thiên tài kết quả bị người người khác hãm hại gì đó chứ? !

Đợi chút. Bình thường mà nói, loại vật hy sinh này chẳng phải là chuyên dụng của nam chủ sao, nói như vậy, nói như vậy, chẳng lẽ đoạt đi vị hôn thê của hắn chính là đệ đệ nhà nàng? !

Mới mười ngày không thấy, Jarrett cứ nhiên lại trưởng thành đến độ này rồi sao?

Thật là làm cho nàng vừa vui mừng lại vừa chua xót mà.

Vì vậy nàng quả quyết hỏi tiếp: "Người nam nhân kia, bao nhiêu tuổi, trông như thế nào?"

Hình như đã sớm có chuẩn bị, thiếu niên "Pặc" một cái đập tờ giấy xuống trước mặt Thang Mộ: "Chính là hán!"

Thang Mộ tò mò nhận lấy tờ giấy, rồi sau đó cả người vỡ vụn--"Đây là gì thế?!"

Trên giấy vẽ thật sự là loài người sao?

Người bình thường lại có ba con mắt, hai mũi, miệng còn có thể phun lửa nữa sao? Nhìn lại số lượng tay chân. Đây là quái vật xúc tua hóa thân phải không?!

"Người nam nhân kia, ở trong lòng của ta chính là đáng ghê tởm như thế." Thiếu niên cảm thấy bức chân dung này rất đáng tin.

". Đừng như vậy." Thang Mộ đỡ trán, "Ngươi ngẫm lại xem, nam nhân lớn lên như vậy mà cũng có thể cướp đi vị hôn thê của ngươi, ngươi không phải càng thê thảm hơn sao?"

"."

Dao nĩa trong tay thiếu niên rơi xuống đất, phát ra "Leng keng" giòn vang, cả người hán cũng giống bộ dao nĩa luôn rồi.

"Được rồi." Một lát sau, giọng nói buồn buồn của thiếu niên truyền đến, "Ngoại hình hán cũng không tồi."

"Chỉ là đáng đáp không tệ?"

"Có mấy đồng tiền dơ bẩn."

"Chỉ có chút tiền?"

"Còn là một Ma Pháp Sư."

"Lợi hại hơn ngươi sao?" Lời này là biết rõ mà còn hỏi, vì Thang Mộ nhìn thấy vô cùng rõ ràng, sức chiến đấu của vị thiếu niên này đại khái gần 10, mặc dù cao hơn 5 điểm một chút, ở trước mặt nàng chính là đồng cặn bã.

". Có gì đặc biệt hơn người!"

"." Loại cảm giác nhìn thấy trước mắt người bị Cao phú nữ cướp đi bạn gái là chuyện gì xảy ra?

Thang Mộ lần nữa đỡ trán một lúc, than thở lên tiếng: "Ta có một thắc mắc, cái tên cao phú, không, nam nhân đó, bao nhiêu tuổi? Cao bao nhiêu?"

"Lớn hơn ta một chút, cũng cao hơn một chút."

Giọng nói thiếu niên đầy thù hận, xem ra, đây mới là nơi thật sự làm cho hán cảm thấy phần hận, Thang Mộ lặng lẽ hỏi tường chiều cao của tên ngốc này, phát hiện đối phương mặc dù cao hơn nàng một cái đầu, nhưng giữa phải nam tuyệt đối không tính là cao, chắc chắn, quả nhiên chiều cao gì đó, vĩnh viễn là ganh đua so sánh giữa phải nam, tôn thương nghiêm trọng, tôn thương nghiêm trọng nha.

Phải nữ lùn một chút còn có thể nói nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, phải nam lùn một chút?

Võ Đại Lang bám vào là cái chắc rồi!

Chỉ là, nghe qua ý tứ trong lời nói của thiếu niên này, người cướp đi vị hôn thê của thiếu niên này hình như không phải Jarrett, dù sao đi nữa, đệ đệ nhà nàng mới chín tuổi, thấy thế nào cũng sẽ không cao hơn hán được.

Như thế xem ra, để cảm tạ hán triệu hoán mình về thế giới này, nàng miễn cưỡng có thể giúp hán một chút.

"Ăn cơm trước, cơm nước xong ta giúp ngươi đi đánh tên kia một trận! Ngay trước mặt vị hôn thê của ngươi."

Không thể không nói, Thang Mộ rất biết cách phá hư vĩnh viễn hình tượng một người đàn ông trong lòng nữ nhân như thế nào, theo một ý nghĩa nào đó, hơi quá sắc sảo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nàng rớt cuộc trở thành Mary Sue

"Giá bao nhiêu?"

Thiếu gia ngốc lại không bị cái bánh nướng mà Thang Mộ vẽ ra mê hoặc, dĩ nhiên suy một ra ba, bắt đầu thảo luận cái giá mà hắn phải trả.

Thang Mộ thiếu chút nữa đáp một câu "Cho ta nửa cân thịt khô", sau đó suy nghĩ lại, yêu cầu này có vẻ làm khó chàng trai này quá, vì vậy căn cứ vào nguyên tắc của Chủ Nghĩa Nhân Đạo, nàng nói: "Giúp ta tìm một người."

"Người nào?"

"Một đứa bé chín tuổi, tên gọi." Thang Mộ đem tên đệ đệ mình, các đặt trung như màu tóc, màu mắt, vóc dáng ... nói hết một lần, rớt cuộc mới nhớ tới hỏi, "Đúng rồi, người mà ngươi muốn ta giáo huấn tên gọi là gì?"

"Cái loại người chán ghét đó, tên tuổi làm sao có thể xuất hiện trong tai ta được."

"." Cho nên là nói, dưới tình huống tên này hoàn toàn không biết đối phương gọi là gì, nên mới phải triệu hoán ma quỷ lên giết chết người ta phải không?

Là thù hận này quá sâu, quá đậm rồi, hay là đầu óc hắn quá ngốc, quá "nhì" đây?

"Diện mạo tên đó. Thôi, đợi ngươi trực tiếp chỉ cho ta xem đi." Thang Mộ quyết định không nên nữa phí công nhận thức nữa, hàng này chắc không đến nỗi ngay cả đối phương trông như thế nào cũng không biết chứ? Đợi chút. Vì sao nàng đột nhiên cảm thấy rất có khả năng đây?

Nâng trán, đây thật là một bi kịch.

Cơm nước xong, Thang Mộ đứng lên khỏi bàn ăn, từ trong túi áo lấy ra áo choàng đen dự phòng, khoác lên người một cái, cảm giác khốc soái chảnh trong nháy mắt "Vút Vút" tăng cao.

Nàng lại từ trong túi áo lôi một chiếc gương ra soi soi, rồi sau đó hài lòng gật đầu một cái, không tệ không tệ, nhìn sao cũng thấy là một kim bài sát thủ.

"Ngươi cũng ăn xong rồi chứ ? Đi thôi, chúng ta đi đánh người nào." Thang Mộ tiện tay cất gương vào túi, vén vén tóc, bình tĩnh hỏi, "Ngươi muốn đánh thế nào? Gân chết hay là ba phần chết thôi?"

". Ngươi muốn đem hắn nướng ăn hả?"

"." Kết nối của nàng và hàng này tuyệt đối có vấn đề!

Chỉ là, Thang Mộ cực kỳ xác định, vị thiếu niên này vô cùng kỳ vọng nàng nướng tình địch của mình rồi gặm sạch.

Chắc là nguyện vọng của hắn quá mức mãnh liệt, chỉ trong chớp lát, lão quân gia cư nhiên lại đưa bái thiếp tới, đại ý là -- vị hôn thê của thiếu niên này dẫn đối tượng cảm sừng hắn tới để bái phỏng.

Trong nháy mắt đó, thiếu niên tái mặt.

Trong nháy mắt đó, ánh mắt của lão quân gia cùng Thang Mộ đồng điệu.

-- Chàng trai trẻ (thiếu gia) thật khổ mà!

Sau đó lại dùng một ánh mắt hơi thâm ý quét tới Thang Mộ, quân gia đại nhân lui ra, Thang Mộ bị ông ta nhìn rợn cả tóc gáy vuốt vuốt cánh tay, liếc nhìn thiếu niên ngồi trên ghế cúi đầu ủ rũ, an ủi: "Ngươi cũng đừng quá khổ sở, theo phương diện tốt mà nói, hắn tới nhà ngươi, không phải càng dễ đánh sao? Hơn nữa vị hôn thê ngươi cũng ở đây, cũng không cần chúng ta đi tìm nữa!"

"Chín phần."

"Hả?"

"Ta nói, muốn hắn chín phần chết!"

"." Thang Mộ nhìn trời, cho nên mới nói, nam nhân thất tình là không được đụng tới, ác độc không phải là người thường đâu.

Khoảng chừng ba giờ chiều, tòa trang viên cổ xưa rớt cuộc nghênh đón tân khách, mà trong lúc Thang Mộ chờ đợi, cũng rớt cuộc hiểu rõ đại khái nguyên nhân.

Nói đơn giản, thiếu nữ tên là Shaluen hình như là thanh mai trúc mã của vị thiếu niên này, hai người từ nhỏ ước định rằng sau này lớn lên sẽ kết làm vợ

chồng cùng nhau cả đời, đáng tiếc, lúc thiếu nữ gặp được cao phú soái thì tất cả liền thay đổi.

Không sai, nàng dứt khoát từ bỏ nam phụ, nhào vào ngực của cao phú soái -- tình nguyện ôm bánh thiết [1] khóc thút thít, cũng tuyệt không nguyện ý mỉm cười liếm một miếng bánh Oreo.

[1] Bánh cắt là đồ ăn nhẹ tại vùng Tân Cương, là món ăn truyền thống của Uighur. Bánh làm từ quả óc chó, xi rô ngô, nước ép nho, mè, hoa hồng, bataan mơ. Bánh có hình dạng rất to nên khi bán thường dùng dao cắt thành miếng nhỏ nên có tên là bánh cắt.

Chuyện xưa có bao nhiêu chua xót, Thang Mộ không khỏi chảy vài giọt nước mắt cá sấu trong lòng -- Tiểu Tam gì đó, mặc kệ là nam hay nữ cũng là đáng ghét nhất!

"Thiếu gia, Shaluen tiểu thư cùng bằng hữu của nàng là Tom tiên sinh tới."

". Phốc!" Thang Mộ liền phun một ngụm nước ra ngoài, "Khụ khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ khụ!" Nàng vốn cho là mình đã đủ bị kịch, không ngờ còn có người bị kịch giống như nàng, đây thật là. Hạnh phúc quá! Nhìn vào phân lượng của cái tên này, thời điểm nàng đánh người thì sẽ hơi giữ lại sức lại một chút ha ha ha.

"Ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì, không có việc gì."

Thang Mộ nhảy người lên, quả quyết hướng thiếu niên làm một cái thủ thế "ok".

Chỉ là một lát sau, tiếng bước chân truyền tới, tiến vào trước là một thiếu nữ mặc bộ váy màu đỏ rực, mới vừa nhìn thấy nàng ta, hai mắt Thang Mộ lập tức sáng lên, ai da da, cô gái rất xinh đẹp nha, đáng tiếc là cái trắng lại bị heo ăn rồi.

"Shaluen, ngươi đã đến rồi."

Vừa thấy được cô gái, thiếu gia ngốc nghếch nháy mắt vứt bỏ bản thân, nhảy người lên bắt đầu cười ngây ngô.

"Ngươi có thể đừng mỗi lần nhìn thấy ta đều nói cùng một câu được không?" Thiếu nữ vuốt hai bím tóc đuôi ngựa đỏ rực khinh bỉ nhìn về phía thiếu niên.

". Vậy. Ngươi muốn ăn cái gì?"

"Đã nói đừng mãi nói cùng một câu nữa, đồ ngốc!" Thiếu nữ xù lông, ngay sau đó lại hồi phục, hừ nhẹ ra tiếng, "Thôi, dù sao từ nhỏ đến lớn ngươi đều không thú vị như vậy, ta tới để giới thiệu với ngươi, vị này là Tom tiên sinh, hẳn có chuyện muốn thăm hỏi ngươi."

". Bái phỏng ta không phải ngươi sao?"

"Ta mới không rãnh tới nơi này nghe ngươi nói đi nói lại!"

"Vút Vút! ! !"

Thang Mộ rõ ràng nghe thấy được, âm thanh của từng mũi từng mũi tên vô hình bắn vào trái tim của thiếu niên.

"Rắc rắc! ! !"

Thang Mộ lại rõ ràng nghe thấy, âm thanh tan nát cõi lòng của thiếu niên.

"Két két két! ! !"

Thang Mộ càng thêm rõ ràng nghe thấy được, âm thanh thiếu niên mài răng.

Hiện tại, là lúc nàng ra thu dọn đúng không?

Chờ nàng tra xét cấp bậc của đối phương trước đã, cấp 32 mặc dù không coi là thấp, nhưng ngộ nhờ đụng phải kẻ khó chơi thì phải làm thế nào? Mặc dù nàng cảm kích thiếu niên này đã trợ giúp nàng xuất hiện ở thế giới này, nhưng không có nghĩa là nàng dự định dâng tặng sinh mạng cho người ta.

Đang lúc nàng theo bản năng muốn tra xét tin tức đối phương thì thiếu niên đột nhiên kéo lấy áo choàng trên người nàng, la hét nói: "Ai, ai mà thêm người tới chứ!"

"Ta ước gì mỗi ngày đều có thể cùng một chỗ với vị hôn thê của ta!"

"."Đội đã nào...!"

Bị kéo lấy áo choàng, Thang Mộ cứng đờ, vị hôn thê. ả?

Nàng lăm lét nhìn trái phải, phái nữ ở nơi này trừ cô gái kiều ngạo buộc tóc đuôi ngựa hai bên kia, hình như cũng chỉ có nàng phải không?

-- nếu như vị Tom tiên sinh kia thật sự là phái nam.

Như vậy. Nàng là. Bị xem là vô xe phòng hờ rồi sao? !

Còn chưa kịp nữa phản ứng gì, áo choàng trên người nàng đã bị thiếu niên tức giận kéo rơi, rồi sau đó hấn "Bep" một tiếng ôm lấy nàng, cố ý cọ cọ, khiêu khích nhìn về phía cô gái Shaluen mới vừa làm tan nát cõi lòng hấn: "Ta nhìn thế nào cũng thấy vị hôn thê của takhà ái hơn người nhiều!"

". Ai nói nàng." Shaluen hình như vô ý phản bác, nhưng gần như là lập tức, thân thể mềm mại của nàng ta cứng đờ, trông mất màu xanh lục của nàng trùng lớn.

Thang Mộ nhìn chăm chú vào nét mặt của nàng ta, trong lòng mãnh liệt dâng lên dự cảm chẳng lành -- nàng không phải lại quên mất chuyện gì không nên quên chứ?

Nhưng ở trong mắt thiếu gia ngốc là, đây gần như là chứng cứ rõ ràng việc đối phương bị đả kích, vì vậy hấn càng thêm hả hê cúi đầu, lại "Bep" một tiếng, tựa như con chó nhỏ gặm một cái trên mặt Thang Mộ, thành công quét nước miếng đầy mặt nàng.

"."

Thang Mộ yên lặng giơ tay lên, xoa xoa mặt, bắt đầu nghiêm túc suy tư, nàng nên giết chết hấn nhỉ? hay là giết chết hấn đây? Vẫn là cực kỳ tàn nhẫn giết chết hấn đi?

Đang lúc này, chuyện bất ngờ xảy ra, "Tom tiên sinh" vốn vẫn trầm mặc đứng ở trong phòng đột nhiên chuyển động, trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, hấn đã xuất hiện bên cạnh hai người đang ôm nhau, rồi sau đó xốc thiếu gia ngốc nghếch lên mạnh mẽ quăng hấn sang nhà bên kia. Sau đó nữa -- hấn cúi người ôm thật chặt lấy Thang Mộ, đối phương hình như đã sử dụng hết khí lực toàn thân để ôm, suýt làm nàng hít thở không thông.

"= Ⅲ =!"

Cho nên nói, hiện tại tình huống thế nào đây?

Chẳng lẽ nàng đột nhiên thức tỉnh năng lực "Vạn ca sát" sao?

Loại cảm giác Mary Sue này là chuyện gì xảy ra thế hả! ! !

Ai có thể giải thích cho nàng một chút không?

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đệ đệ đáng thương của ta ời

Đợi chút. Vạn nam sát?

Thang Mộ trong lòng lộp bộp một tiếng, nàng cảm thấy cuối cùng mình cũng nhớ ra gì đó, vì vậy tạm thời không để mắt đến tình trạng lúng túng hiện tại, vội vàng mở hệ thống danh hiệu ra, quả nhiên, cái danh hiệu "Vạn muội sát" lừa đảo kia đang được nàng vững vàng treo lên, không trách được. về mặt vị hôn thê bạch phú nữ này nhìn nàng kỳ quái như vậy.

Nàng nên sớm nhớ tới, lúc trở về nơi này thì mình vẫn duy trì trạng thái lúc logout mười ngày trước, không, là tình trạng lúc rời đi, không chỉ có cấp bậc, trang bị, đồ trang sức, thậm chí ngay cả hiệu quả của bình được phòng ngừa ma khí xâm lấn vào cơ thể uống trước đó cũng đều còn tồn tại, danh hiệu. Tự nhiên cũng không có đổi.

Tại sao lại quên mất chứ hả!

Lại nói, nếu hiện tại xóa danh hiệu, đệ thiện cảm gì đó cũng sẽ tụt xuống luôn chứ?

Nhất định là như vậy rồi!

Ừ, tuyệt đối là như vậy!

Trong lòng Thang Mộ nước mắt tràn trề, bởi vì nàng nhớ lại, ngoại trừ cô gái bên ngoài kia, Gay thần đã từng nói, nàng hình như vẫn luôn ở trước mặt Ysasi, Serena, Lyz và cả với lần cuối cùng xuất hiện trước mặt cô bé Lyz đều dùng cái danh hiệu này, hình, hình như quá lừa đảo rồi!

Nàng đột nhiên cảm thấy có một chút lý giải được tên Ngựa đực khôn kiếp, chỉ là một chút thôi. Nhưng mà!

Tại sao cũng không ai nhắc nhở nàng chứ hả! ! !

Nàng vội vã đổi danh hiệu trên đầu đi, rồi sau đó trong lúc vô tình nhìn thấy, không biết khi nào, danh hiệu của nàng hình như lại thêm hai cái.

Một cái tên là -- "Ma tộc trong truyền thuyết", không cần phải nói, tám phần là thu được lúc bị thiếu gia ngốc coi là Ma tộc rồi; năng lực, trị số không khác gì với "Thần tộc trong truyền thuyết", chỉ là câu nói sau cùng từ "Thình thoảng sẽ làm cho người ta có một loại ảo giác vô cùng thần thánh" biến thành "Sẽ tạo cảm giác người ta ác đến mức làm cho người ta muốn đánh".

Ai lại mang loại danh hiệu lừa đảo này chứ!

Một cái khác càng thêm 囧 nữa, gọi là "Đột nhiên rất được con gái hoan nghênh", số liệu so Thần tộc và Ma tộc còn kém hơn nữa, cuối cùng cũng có một câu nói -- "Dù có là Xuân ca, thình thoảng cũng sẽ bộc phát ra một ít mùi vị nữ nhân".

Tay nàng đột nhiên rất ngứa làm sao bây giờ?!

Yên lặng bộp bộp nắm tay, Thang Mộ đổi về cái danh hiệu "Thần tộc trong truyền thuyết", nói tóm lại, trong số mấy cái danh hiệu của nàng, cái này là cái có số liệu tốt nhất cũng là cái bình thường nhất, nếu không có gì ngoài ý muốn, nàng quyết định đổi cái này tới già!

Đổi danh hiệu xong, Thang Mộ thờ phào nhẹ nhõm, lặng lẽ nhìn về phía cô gái tóc đuôi ngựa, chỉ thấy ánh mắt của đối phương quả nhiên thay đổi, cũng không nhìn ra tâm tình của nàng ta phát sinh biến hóa gì, nhưng là, dù sao đi nữa cũng sẽ không tồi tệ hơn tình hình lúc trước đúng không?

"Cái tên khôn kiếp này! Rốt cuộc muốn cướp bao nhiêu vị hôn thê của ta hả!"

Thiếu gia ngốc vốn bị quăng bay đến nơi khác rống to ra tiếng, thành công đổi mới cảm giác về sự tồn tại của mình.

"Ai là vị hôn thê của ngươi chứ?!" Cô gái tóc đuôi ngựa cũng nóng nảy, rất dễ nhận thấy nàng ta rất ghét nghe lời như thế.

"Ngươi rõ ràng đã đồng ý gả cho ta mà!"

"Ta nói mấy lời như thế lúc nào chứ!"

"Lúc ba tuổi, ta cho ngươi một viên kẹo, sau đó ngươi nói với ta như vậy!"

". Ngươi là ngu ngốc sao!"

Hắn xác thực là như vậy!

Thang Mộ yên lặng gật đầu, người bình thường cũng sẽ không coi lời như thế là thật!

Đợi chút. Bây giờ điểm chú ý cũng không ở chỗ đó đâu.

Thang Mộ lúc này mới hoảng thần, nàng hình như vẫn còn đang ở tình thế bị người ta chiếm tiện nghi nha!

Thật là kỳ quái, bị vị "Tom tiên sinh" khoác áo choàng đen này ôm lâu như vậy, thế mà nàng cũng không cảm thấy khó chịu. Chẳng lẽ nàng thật là đột nhiên bộc phát mùi vị nữ nhân. Không đúng! Nàng vẫn luôn rất có mùi vị nữ nhân vị được chứ!

Sắc lang!

Tên này tuyệt đối là một sắc lang có thâm niên!

Đã đạt đến trình độ trong lúc lơ đãng tán gái vô hình rồi!

Đáng ghét! Cõi đời này tại sao lại có nam nhân có thể độ sức tán gái với đệ đệ nhà nàng chứ!

Tuyệt đối phải tiêu diệt hết -- loại sinh vật này sẽ làm giảm số lượng xử nữ nhanh chóng đó!

Hơn nữa, nếu không nhanh giải thoát, nàng cũng nhanh chóng bị người này ôm không thở nổi nữa.... ..

Thang Mộ phát giác sức lực hoàn toàn kém hơn đối phương, không cách nào dùng cách bình thường mà thoát ra được, cuối cùng quyết định xuất ra tuyệt chiêu của phái nữ .

Gập đầu gối lại rồi đẩy lên!

-- mục tiêu là dưới háng đối phương!

Cho thêm một cú giẫm chân!

-- nhân tiện nghiêng qua nghiêng lại mấy cái!

Thừa dịp đối phương buông tay ra cúi đầu xuống thì đám thẳng vô mặt hấn một đám!

-- cho hấn dấm dưng nhan sắc quyền rũ lung tung này, con gái trên toàn thế giới này đều là của đệ đệ nhà nàng!

Xoay người 180° liền chuyển sang quạt vai!

-- làm liền một mạch!

Tuyển thủ Thang Mộ nhờ vào động tác thuận thực mà sắc bén đã giành được chiến thắng!

Làm xong tất cả, Thang Mộ sáng khoái tinh thần, cảm thấy nội tâm buồn bực cũng được phát tiết ra ngoài, rồi sau đó, nàng quan sát chàng trai bên chân mình.

Bởi vì động tác vừa rồi, áo choàng đen nhánh của đối phương đã hoàn toàn rơi ra, trải trên mặt đất, chàng trai tuần mỵ mặc bộ quần áo cùng màu với áo choàng nằm nghiêng trên đó, mái tóc đen dài tron bóng mềm mượt như sa tanh xoả tung ra.

Bởi vì tôn nghiêm của phái nam gặp phải công kích nghiêm trọng, thân thể của hấn hơi cong, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, bên gò má trái bị đám một quyền kia hơi bầm đen, nhưng mà -- rõ ràng nàng mới bị chiếm tiện nghi đó có được không? Thế nào mà nhìn hấn có vẻ vô tội như vậy chứ?

Nhất định. Là bởi vì ánh mắt?

Thang Mộ bắt gặp đối diện với đôi mắt xanh thẳm của đối phương, từ lúc hấn ngã xuống đất, đôi mắt này liền không chớp nhìn chăm chú vào nàng.

Bên trong không có tức giận, không có căm thù, không có oán hận.

Ngược lại tràn đầy vui mừng hoài niệm, đến cuối cùng, có chút trở nên uất ức cùng đáng thương, giống như con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ vậy.

Đột nhiên trong lòng Thang Mộ này lên cảm giác chột dạ.

"." Nàng đã từng làm gì với tên này rồi sao?

Chỉ là, nhìn hấn có vẻ thật là quen mắt nha, quả nhiên, nàng đã từng gặp người này ở đâu rồi phải không?

Nhưng mà, loại con trai có tướng mạo như vậy, nếu quả thật đã gặp qua ở nơi nào đó, nàng không thể nào không nhớ rõ nha.

Thật là kỳ quái.

Đang do dự rối rắm, một giọng nói quen thuộc đột nhiên xuất hiện bên tai nàng.

"Cô cô gái ngu ngốc này! Đã làm gì thế hả a a a ! ! !"

"= Ⅲ ="

Thang Mộ nhìn chăm chú vào thanh niên tóc trắng, áo trắng đột nhiên xuất hiện, khóe mắt nhảy lên: "Kirsten?"

". Ngay cả ta cũng không nhớ, đầu óc cô quả nhiên bị hư rồi sao?"

". So với cái này", Thang Mộ nắm quả đấm, "Có phải ông nên giải thích với ta, tại sao ông lại biến thành bộ dáng hiện tại hay không?"

"." Pháp Thánh đại nhân sắc mặt biến đổi, rất dễ nhận thấy, hấn đang nhớ tới con ác mộng giống y hệt cảnh tượng lúc này, "Đợi chút, đây đều là hiểu lầm a a a ! ! !"

"Ông chết đi cho ta, khốn kiếp! Tên Gay chết tiệt ông biến thành như vậy là muốn quyền rũ ai hả? Ông muốn làm gì với đệ đệ nhà ta hả? ! ! ! " Thang Mộ móc cung tên ra chuẩn bị bắn.

"Ta có làm gì cũng sẽ không đáng sợ hơn cô làm đâu!" Kirsten chỉ vào chàng trai nằm trên đất, rống giận trở lại không thua gì nàng, "Cô nhìn một chút xem mình đã làm gì với Jarrett kia!"

"Ta sao có thể làm gì với Jerry. Đợi chút." cung tên trong tay Thang Mộ "Lạch cạch" một tiếng rơi trên mặt đất, cứng ngắc nghiêng đầu làm cổ phát ra âm thanh "Kèo kẹt kẹt", "Ý của ông là. Hấn là. Jarrett?"

". Cô cho là sao?"

Trách, không trách được nhìn quen mắt như vậy, nhưng mà.

"Mới mười ngày không thấy, cái tên khốn kiếp này rút cuộc cho đệ đệ nhà ta ăn những thứ gì hả? ! Thuốc tăng trưởng nhanh chóng hay là thuốc sáu mập

hả? !"

Tác giả có lời muốn nói: Jarrett gặp được "Tỷ tỷ thân yêu 〇[1] công kích", thành công đạt được danh hiệu "Bị ép 〇 xử nam 〇 cả đời", tung hoa 〇 【Này [1] của, sở hữu.

Ha ha ha, màn thứ nhất đệ đệ "thụ", vô cùng "thụ" có phải hay không! Nhưng mà, tên này thật sự là thụ sao? xd—dd.

Dù sao mặc kệ như thế nào, Tom ca hiện tại đau lòng max là được rồi ha ha ha!

Tom ca xin người nên bị thương đi, chúng ta cũng sẽ mỉm cười nhìn người gặp xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Bị coi thành búp bê vải, tỷ tỷ bị tổn thương không chịu nổi

Thang Mộ hiện tại rất bị phần, mới có mười ngày, đệ đệ mình liền từ shota mềm mềm bóp rất tốt biến thành Ếc. thanh niên có thể bóp nàng..... ? Không, nhìn kỹ thì cũng không có thành thực như vậy, thiếu niên thôi nhỉ? Nhưng so với thiếu niên lại hơi lớn hơn một chút.

Thật đúng là nằm ở một giai đoạn nhạy cảm ah.

Nàng cho là mình đã đủ sợ hãi, nhưng ai biết, Kirsten lại trừng mắt nhìn nàng dường như bị sét đánh, một hồi lâu mới lắp bắp phun ra một câu: "Mười, mười ngày? Rõ ràng là mười năm mới đúng chứ?"

". Cái gì? !"

Cho tới giờ khắc này nàng mới phát hiện, chuyện tệ hại nhất mà mình gặp phải cũng không phải là đột nhiên bị kéo vào Thông đạo Ma tộc, cũng không phải là đột nhiên bị ném về nhà, mà là. Ở thời điểm nàng không biết, thời gian đã nhanh chóng trôi qua.

Khi nàng ý thức được mà bước tới thì, nhưng ngay cả cái đuôi của nó cũng bắt không được.

Nàng đã bỏ lỡ nhân sinh của đệ đệ mình. . . . Uớc chừng mười năm. Sao?

Loại chuyện như vậy.

"Một mình người quay về phía khoảng không điên điên khùng khùng cái gì thế! Không phải đã nói là giúp ta đánh hấn chết chín phần sao? !" Thiếu gia Ngốc không thấy được Kirsten, vì vậy nghĩ nàng chính là đại não động kinh quay về phía khoảng không la hét.

"."Hàng này thật đúng là "ám nào không mở thì lấy ám đó"[1], "Câm miệng!" Thuận tay cầm lên cái gì đó đập "Pặc" một cái, vốn thiếu niên đã sắp hết máu nay thành công bị đẩy ngã trên mặt đất, trang bị văng ra đầy đất. Là chuyện không thể nào xảy ra được!

[1] [i]na hồ bất khai đề na hồ (哪壶不开提哪壶): nghĩa cổ tình khui ra điều khó nói của đối phương, đại loại giống như TV mình hay nói câu “không nói không ai bảo người bị câm”.[/i]

Tóm lại, thế giới này an tĩnh.

Cùng lúc đó, đệ đệ nhà nàng giờ tay lên, khẽ ngâm một đoạn ngắn, thiếu nữ tóc đuôi ngựa hai bên đứng ở cách bọn họ không xa đã khẽ hừ một tiếng, ngã xuống đất bất động.

Từ góc độ này nhìn, đôi hôn phu hôn thê này cũng rất xứng đôi. nhỉ?

Chẳng biết lúc nào, Kirsten cũng đã biến mất, trong phòng khách yên tĩnh, duy chỉ còn lại hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau.

"Tỷ tỷ."âm thanh Jarrett rất nhẹ, giống như sợ quấy rầy cõi mộng nào đó vậy, đôi mắt như nước biển xanh thăm thẳm của hấn không chớp mắt nhìn về phía nàng, rồi sau đó hai tay dang ra giống như van xin, "Có thể đến bên cạnh đệ không?"

Trong nháy mắt Thang Mộ bị sự đáng yêu phủ khắp người.

Quả nhiên không hổ là đệ đệ nhà nàng, mặc kệ bao nhiêu tuổi cũng có thể đáng yêu đến muốn chết nàng luôn!

Nàng dứt khoát xông tới, chân sau quỳ xuống đất, hai tay cầm lấy tay của hắn: "Dĩ nhiên có thể!"

Chỉ là, rốt cuộc cũng không giống như trước, tiểu móng vuốt ngày xưa có thể dễ dàng bị nàng giữ tại lòng bàn tay đã thay đổi hình dáng, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, so với nàng tay xem ra còn phải lớn hơn nhiều rồi.

Nhiệt độ lòng bàn tay không có đổi.

Vậy mà, nàng rốt cuộc bỏ lỡ sự trưởng thành của hắn.

Thang Mộ có chút cảm thấy khó sở, không, phải là rất khó sở, nhưng nàng lại không biết nên làm gì mới có thể đền bù lại được, chỉ có thể yên lặng cúi đầu, khẽ sát gò má vào ngón tay của hắn, cọ cọ: "Thật xin lỗi, Jerry."

Ngón tay Jarrett khẽ nhúc nhích, một cái tay khác vốn yên lặng đặt bên người cuối cùng đưa ra, nhẹ nhàng xoa xoa phía sau lưng của nàng, sẽ không có chút nào mâu thuẫn kéo tỷ tỷ mình vào trong ngực, rồi sau đó thở dài: "Tỷ tỷ, đệ rốt cuộc tìm được tỷ."

Lòng áy náy giống như là sóng thần mãnh liệt cuộn trào rốt cuộc bao phủ hoàn toàn Thang Mộ, nàng chớp chớp đôi mắt ướt át, vươn tay dịu dàng vỗ vỗ tấm lưng đệ đệ mình, nhỏ giọng hỏi đáp, "Ừ, cực khổ rồi."

"Không", tay Jarrett xiết thật chặt, "Nếu như có thể giống như bây giờ." Tựa đầu chôn thật sâu vào cổ Thang Mộ, "Bất kể ra sao, đều là đáng giá."

". Ngu ngốc."

Lặng lặng ôm không biết bao lâu, người trước hết đánh vỡ tình trạng này chính là Thang Mộ, bởi vì, nàng nhớ lại một chuyện đáng sợ --

Nàng nàng nàng nàng mới vừa rồi. Có phải đã đánh đệ đệ mình rồi không a a a? !

Thang Mộ lập tức nước mắt tuôn rơi, thật sự là mặt than nghiêm nghị mà nước mắt rơi đầy mặt, vội vàng đẩy ra Jarrett nhìn từ trên xuống dưới: "Jarrett, đệ không sao chứ a a a!"

"."

"Tỷ không phải cố ý đâu a a a!"

"."

Jarrett mười chín tuổi, vào giờ khắc này hợp lại với chính mình lúc chín tuổi, dù là bất thời điểm nào, tỷ tỷ luôn có thể làm hắn sâu sắc kích động muốn đỡ trán .

Hắn thở dài một tiếng, an ủi tỷ tỷ nhà mình đang hốt hoảng tới tay chân luống cuống: "Không có việc gì, không đau chút nào."

". Không đau mới là lạ đó! Bốn chiêu diệt sói của tỷ cũng không phải là dạng vừa đâu!" Một nạn nhân lúc trước đã trực tiếp nhập viện rồi đó a a! Mặc dù tên đó là trùng phạt đúng tội.

Không hỏi tương thi thôi, càng hỏi tương Thang Mộ càng đau lòng muốn chết, nàng vừa học máu vừa đưa bàn tay run rẩy về phía đệ đệ mình: "Nhanh nhanh mau lấy thuốc ra, tỷ giúp đệ xoa xoa!" Giúp máu lưu thông, tan vết bầm gì đó nàng khá thành thạo.

"Thật không có việc gì, không tin, tỷ tỷ nhìn xem" Jarrett vừa nói, vừa đưa tay phải ra, chỉ là chốc lát, trong bàn tay hiện lên một chùm sáng trắng sữa, rồi sau đó quét khắp thân thể, vết bầm trên gương mặt lập tức nhạt đi không ít.

"Trì dù thuật (Thuật chữa khô)? Thật là lợi hại!"

Thang Mộ vỗ tay, rồi sau đó ngơ ngẩn. Trì dù thuật gì đó là bỏ máu nha? Nói như vậy, một loạt công kích mới vừa rồi của nàng trực tiếp đánh đệ đệ mình tụt máu sao? !

Hơn nữa. Vị trí mới vừa rồi nàng công kích không phải là.... ?

Tầm mắt Thang Mộ lặng lẽ dời xuống, đáng tiếc nàng không có mắt xuyên thấu, không cách nào nhìn xuyên qua quần áo để xác nhận thương thế rốt cuộc là nghiêm trọng đến mức nào, nếu như. Nếu như.

Trời ạ a a a! ! !

Cả đời xử nam chi có thể làm 'thụ' gì đó, nàng tuyệt đối không chấp nhận! ! !

"."

Thế là Jarrett cũng rồi rầm nữa, hắn vốn là muốn an ủi tỷ tỷ mình kia mà, thế nào ngược lại càng làm cho sắc mặt của nàng đáng sợ hơn rồi?

Hơn nữa, ánh mắt của nàng. Jarrett ho nhẹ một tiếng, lập tức đứng lên, rồi sau đó cúi xuống đưa tay về phía cô gái đang ủ rũ trên đất: "Tỷ tỷ, trên

đất lạnh, không nên ngồi quá lâu."

"? A ồ!"

Thang Mộ mượn lực tay Jarrett đứng lên, sau khi đứng vững, chênh lệch cao thấp giữa hai người lập tức hiện rõ.

Chiều cao không tới 1m6 là nỗi đau vĩnh hằng trong lòng Thang Mộ, mức độ oán hận chỉ đứng sau cái tên của nàng thôi, mà Jarrett. Có hào quang của nam chủ duy trì và gia tăng, mặc dù mới mười chín tuổi, nhưng đã cao hơn nàng không ít.

Thang Mộ nhón chân lên, so sánh chiều cao hai người hơn kém gần 20 cm, trong lòng chỉ gọi là rối rắm: "Jerry, đệ thật sự không uống mà được tăng trưởng chứ hả?"

Jarrett cười "hi hi" một tiếng, trên gương mặt tuấn mỹ toát ra nụ cười dịu dàng khác thường, nên cười nói rằng: "Nếu như tỷ tỷ cần, đệ có thể vì tỷ điều chế một thang dược thủy tăng chiều cao."

". Tỷ mới không cần thứ đó!" Thang Mộ cả giận nói, "Tự nhiên thuần khiết không ô nhiễm là điểm đáng yêu của tỷ!"

Jarrett điểm đầu: "Ừ, đệ cũng cảm thấy vậy, tỷ tỷ giống như bây giờ cũng rất tốt."

"."

Đệ đệ nhà nàng nhất định là bị tên Kirsten này làm hư! !

Vì vậy trong lúc không ngờ tới, Kirsten lần nữa đầu gối trúng tên ngã xuống đất, hi vọng hắn có thể sống sót thật tốt, Amen.

Sau khi giận chó đánh mèo thành công, khôi phục tâm tình tốt đẹp, Thang Mộ nhìn chung quanh phòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên người thiếu gia ngốc nghếch, bên cạnh hắn lẳng lặng lăn xuống một cái ghế. Cho nên nói, thứ mà mới vừa rồi nàng tiện tay đập xuống là cái này sao?

Hắn hắn hắn hắn vẫn còn sống chứ? !

Thang Mộ vội vàng chạy tới, cúi người xuống, dùng ngón tay thử dò xét hơi thở của hắn, cũng may, còn thở. QaQ

Giết người gì đó, nàng hoàn toàn không muốn làm đâu.

Thang Mộ lại thông qua hệ thống nhìn một chút, phát hiện thiếu niên trước mắt treo cái buff hôn mê, nhưng lượng máu không hề giảm bớt chút nào, rốt cuộc mới yên tâm được.

Làm xong đây tất cả, Thang Mộ như trút được gánh nặng đứng thẳng người, khẽ ngửa ra sau thở phào một hơi, rồi sau đó. Sau lưng đụng phải một vật thể quen thuộc.

Hai cánh tay từ phía sau lưng vươn tới, ôm chặt thắt lưng của nàng.

"."

Mặc dù thấy được đệ đệ đã xa cách nhiều năm vẫn nguyện ý thân cận mình, Thang Mộ cảm thấy thật vui mừng, nhưng mà!

Ôm đệ đệ như ôm búp bê vải cùng bị đệ đệ biến thành búp bê vải ôm là hoàn toàn khác nhau!

Thang Mộ bắt đầu nghiêm túc suy tư, có nên uống một thang dược thủy tăng chiều cao hay không đây, hóa thân thành cô gái cao 2m để bất kỳ lúc nào cũng có thể ôm lấy đệ đệ mình.

Đang lúc nàng phát tán suy nghĩ vô bờ bến thì Jarrett mang giọng nói uất ức thì thầm bên tai: "Thời gian tỷ tỷ rời đi, luôn ở cùng một chỗ với hắn sao?"

Làm sao có thể? !

Thang Mộ nhìn trời, nếu từ đó tới nay mà luôn ở cùng với tên ngốc này, dễ mình cũng bị lây bệnh luôn rồi ấy chứ, nhưng mà, tình huống cụ thể thì nên nói như thế nào đây? Có vài thứ, quả nhiên vẫn là không nên giải thích cho Jarrett nghe nha.

Khoảnh khắc nàng hoảng hốt bị Jarrett cho là dấu hiệu ngầm thừa nhận, tay của hắn lần nữa xiết thật chặt, ánh mắt nhìn về phía thiếu niên kia không còn là ánh nhìn dịu dàng vui sướng khi nhìn chăm chú tỷ tỷ mình nữa, vốn là khỏe miệng cong cong mỉm cười cũng đã mím lại.

"Tỷ tỷ, không cần đệ nữa sao?"

". Đệ nghĩ quá nhiều rồi!" Thang Mộ đỡ trán, bất quá cũng hiểu rõ, hôm nay nếu như không giải thích rõ ràng, xác thực rất khó tiêu trừ lo lắng trong lòng Jarrett.

Nói cho cùng, nàng rời đi đã tròn mười năm, mà cũng không phải là mười ngày.

3650 ngày, 87.600 giờ, 5.256.000 phút.

Thời gian dài dằng dặc như vậy

Đứa bé này, rốt cuộc là vượt qua như thế nào đây?

Nàng không biết.

Nhưng Thang Mộ lại rất rõ ràng, nếu như là nàng, tuyệt đối không cách nào kiên trì tìm một người hơn mười năm, như vậy nhất định rất khó chịu.

Nhất là, người kia đột nhiên rời đi không có lưu lại bất kỳ lời nói nào, ký ức cuối cùng còn để lại cũng hoàn toàn không coi là vui sướng nữa.

Ở trong nháy mắt đó, dù biết một phần sự thật, nàng thậm chí còn cảm thấy được rằng mình thật sẽ chết, như vậy, Jarrett cái gì cũng không biết thì làm sao đây?

Thang Mộ cảm thấy tim thắt chặt lại có chút nghẹt thở, chậm rãi hít vào một hơi, lại thở ra, nàng lẳng lặng dựa về phía sau, cái ót áp sát vào bên trái lồng ngực của chàng trai phía sau, trong tai lập tức truyền đến nhịp tim rối loạn của đối phương rồi sau đó nhịp điệu dần dần trở về quy luật như cũ nhưng vẫn có chút nhanh.

Nàng khẽ ngẩng đầu lên, đưa tay phải ra, dán lên gương mặt đệ đệ mình, vuốt nhẹ nhẹ hai cái, rồi sau đó nói: "Thật ra thì, mười ngày này, tỷ về nhà."

". Về nhà?" Đáp án này rõ ràng ngoài suy nghĩ và dự đoán của Jarrett, về mặt của hắn lập tức có chút trở nên kinh ngạc.

"Ừ." Thang Mộ hơi lúng túng gật đầu một cái, "Nhưng mà, tốc độ dòng chảy thời gian nơi nhà ta và thế giới bên này hình như không giống nhau, ừ, tựa như trong Tinh Vân châu."

"Nhà của tỷ tỷ, không thuộc về thế giới này?"

Không thể không nói, Jerry rất nhanh chóng bắt được trọng điểm.

". Cái này." Đầu tranh trong chớp lát, cuối cùng Thang Mộ vẫn là buông tha ý niệm nói dối, "Đúng, không thuộc về thế giới này, thật ra thì nhà tỷ. Nhà tỷ nơi đó." Nàng có chút lắp bắp, không biết nên bắt đầu nói từ đâu mới phải.

"Sau này khi tỷ tỷ muốn nói thì từ từ nói cho đệ biết thôi." Jarrett không quá thúc ép vấn đề này, không chỉ là không muốn làm cho tỷ tỷ mình khó xử, quan trọng hơn là, giờ phút này hắn muốn biết chỉ có một thứ --

"Tỷ tỷ, còn rời đi nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Tỷ tỷ không biết lượng sức mình không chịu nổi đả kích

"Éc."

Không thể không nói, cái vấn đề này của Jarrett thật là quá sắc bén.

Thế cho nên Thang Mộ hoàn toàn không biết phải trả lời thế nào mới phải.

Nói là không đi nữa? Đó là không thể nào, so với máy tính thân yêu, đương nhiên Jarrett là quan trọng hơn rồi, nhưng mà. Bên kia còn có cha mẹ khổ cực nuôi lớn nàng nữa mà, mặc dù bình thường các cụ cứ nói nàng hết ăn lại nằm cho nên bắt nàng cắt ra ngoài tự lực cánh sinh, thế nhưng Thang Mộ vẫn phân rõ tốt xấu, biết bọn họ chẳng qua cũng chỉ nói như vậy, thế là nàng cũng liên yên tâm thoải mái một bên giao nộp tiền lương một bên ăn bám.

Nói là đi sao? Đối với đệ đệ mới vừa gặp lại có phải có chút quá tàn nhẫn hay không?

Lừa gạt, hay là không lừa gạt, đây là một vấn đề.

Cuối cùng, nàng vẫn là quyết định uyển chuyển trả lời.

"An tâm đi, Jarrett, tỷ còn phải nhìn đệ cười." Vốn là muốn nói một đồng em gái, Thang Mộ đột nhiên nhớ tới cái tên Ngựa đực đại thần đáng ghê

tôm đó, vì vậy theo bản năng đòi hỏi một chút, "Ừ, cưới cô gái mình thích, sau đó sinh một đồng cục cưng cho tỷ đấy."

"."

Thang Mộ cảm giác đôi tay đang ôm lấy mình lại xiết thật chặt, mặc dù không đến nỗi làm cho nàng khó thở, nhưng cũng không phải là vô cùng thư thái, đang muốn nói chuyện, cánh tay lại đột nhiên rời lỏng, lại khôi phục lại sức lực như trước, cùng lúc đó, âm thanh của đệ đệ nhà nàng cũng tự truyền tới bên tai: "Trước mắt, tỷ tỷ sẽ không đi phải không?"

Có thể là vì thân thể, Thang Mộ nhận thấy, Jarrett thuộc về kiểu người vô cùng thiếu hụt cảm giác an toàn, thời điểm mới vừa gặp nhau, thỉnh thoảng ban đêmnàng giúp hắn đắp chăn cũng sẽ làm hắn thức giấc, rồi sau đó giống như động vật nhỏ gặp kẻ địch, cả người xù lông căng thẳng, sau đó nữa, ở chung lâu ngày, thỉnh thoảng giữa lúc mơ mơ màng màng hắn còn có thể cọ bàn tay của nàng.

Vốn nàng cho rằng có thể từ từ nuôi hắn lớn lên, kết quả giữa chừng lại bị gài bẫy, chỉ cần nghĩ tới thằng bé tìm kiếm mình nhiều năm như vậy, Thang Mộ đã cảm thấy lòng chua xót lại áy náy.

Dù sao thời gian bên này chậm hơn bên kia nhiều, coi như ở lại thêm vài năm thì bên kia cũng chẳng qua chỉ mới mấy ngày, cho nên, đồng ý với hắn cũng là không sao đâu nhỉ?

Dù sao, Jarrett cũng mười chín tuổi rồi.

Gặp được người trong lòng, sau đó lập gia đình, sau đó nữa thì sinh thêm mấy đứa bé đáng yêu -- chờ hắn chính thức có được người thân có liên hệ huyết thống với mình, cũng sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa phải không?

Khi đó, nàng cũng thật sự có thể an tâm rồi đi.

Trong nháy mắt suy nghĩ rất nhiều, Thang Mộ gật đầu, nhẹ giọng đáp: "Ừ."

"Nếu tỷ tỷ nói như vậy, ta tin tưởng tỷ tỷ." Jarrett lần nữa mỉm cười, "Tạm thời, tỷ tỷ nhất định không thể đi đâu."

"Đề nghị ‘ ừ ’ hết!" Thang Mộ vỗ vỗ mặt của hắn, bất mãn nói, "Người lớn nói thì phải tin tưởng, tin tưởng biết không? !"

"Ừ."

"A, đúng rồi!" Thang Mộ đột nhiên lại nhớ tới, trừ vị thiếu gia ngốc nghếch té xỉu trước mặt này, còn một vị té xỉu trong phòng nữa đâu rồi, nàng vội vã xoay đầu sang chỗ khác, chỉ về phía thiếu nữ tóc hai bên đang nằm ngửa mặt, "Cô gái kia. Gọi là Shaluen đúng không? Là em dâu tương lai của tỷ sao?"

"Tỷ tỷ người nghĩ quá nhiều rồi, đệ và nàng ta chỉ là quen biết mà thôi."

"Có thật không?" Nhìn chằm chằm hoài nghi .

"Thật." Cười dịu dàng chết người.

". Được rồi." Thang Mộ đỡ trán, "Nếu như thực là cô gái đệ thích, hẳn là đệ cũng không cam lòng để nàng ta nằm trên mặt đất vậy được."

"Chỉ là, " Thang Mộ lại hỏi, "Hôm nay đệ và nàng ta cùng đi nơi này là muốn làm gì?" Không phải cũng là lý do cầu huyết giả trang vị hôn phu vị hôn thê gì đó chứ?

"Tỷ tỷ là vì hắn ta mới trở về được đúng không?"

Thang Mộ sùng sốt chốc lát, mới phản ứng được, ý Jarrett nói là thiếu gia ngốc, vì vậy gật đầu: "Ừ, đúng, ah? Ý của đệ là."

"Đệ đã từng thấy trong sách cổ ở thư viện quốc gia ghi chép lại, trong trận chiến hai trăm năm trước đây, một gia tộc Ma Pháp Sư đã đầu quân vào Ma tộc, đạt được tư cách giao ước cùng Ma tộc."

"Cuối cùng cuộc chiến đấu này vẫn là lấy thất bại của Ma tộc để chấm dứt, mà gia tộc kia, cũng bởi vì những người còn lại vùng dậy mà biến mất ở trong dòng chảy lịch sử."

"Gia tộc này."

"Không sai, chính là gia tộc sa sút Barker đó ." Jarrett gật đầu khẳng định, "Có vị Hắc Ám Ma Pháp Sư sau khi đánh bại các thành viên của gia tộc này, đem hài cốt làm thành con rối, đệ tình cờ có được một con rối này, sau đó sử dụng phép thuật theo dõi mà tìm thấy nơi này, người này, đích xác là hậu nhân của gia tộc tội lỗi đó."

"Cho nên, trong tay của hắn nhất định còn có, có phương thức, vật phẩm nào đó mở ra thông đạo Ma tộc."

"." Mặc dù Jarrett nói có vẻ qua loa, nhưng trong lòng Thang Mộ vô cùng hiểu rõ, con đường đi tới nơi này nhất định rất khó khăn, nàng không khỏi cố chấp xoay người, nhón chân lên đối mặt với đệ đệ mình, vỗ vỗ đầu, "Ừ, thật thông minh."

". Tỳ tỳ, " Jarrett cười khỏ, "Đệ đã trưởng thành, đừng mãi coi đệ như đứa bé nữa."

"Ha ha ha, " Thang Mộ chống nạnh mặt than cười quý dỉ, "Đệ coi như tám mươi tuổi thì ở trong lòng tỳ tỳ đệ cũng là thiếu niên mềm mại, chết tâm đi!"

"." Theo một ý nghĩa nào đó, sự cố chấp của tỳ tỳ thật đúng là làm cho người ta đau đầu.

"Chỉ là nói đến cái vật phẩm đó, ta lại biết." Thang Mộ vừa nói vừa thẳng thừng rời khỏi mình vòng tay đệ đệ mình, hết sức tự nhiên kéo tay của hắn đi, "Đi theo ta."

"A, đúng rồi." Thang Mộ dừng bước lại, "Bọn họ sẽ không đột nhiên tỉnh lại chứ."

"Sẽ không." Jarrett mỉm cười, "Mới vừa rồi đệ đã bày ra ma pháp ru ngủ diện rộng ở gian phòng này."

"Tốc độ!"

Thang Mộ lại thêm không hỏi "Sao tỳ lại không có việc gì?" Loại vấn đề nông cạn này, mặc dù nàng thật sự muốn hỏi, nhưng cứ có cảm giác vừa hỏi sẽ kéo thấp thông minh của mình nha, cho nên. Tạm thời không nhìn đến cái vấn đề này đi!

Chỗ mà nàng mang Jarrett đi, dĩ nhiên là tầng hầm bên dưới phòng ngủ của thiếu niên đang nằm đó.

Ánh nến đã tắt lúc rời đi bị lần nữa được thắp sáng, Ma Pháp Trận còn sót lại trên đất vẫn còn nhàn nhạt mùi máu tanh do Thông đạo Ma tộc truyền tới, một quyển sách ma pháp đen nhánh bị ném trên mặt đất không người ai quan tâm

"Chính là cái này." Thang Mộ cúi người xuống nhặt quyển sách ma pháp trên đất lên, "Hắn chính là thông qua cái này mở ra Thông đạo Ma."

"Như vậy tỳ tỳ, người và hắn ký kết khế ước rồi sao?" bàn tay Jarrett ẩn ở dưới tay áo đã khẽ siết chặt, nếu như đã ký kết.

"Chắc là không có." Thang Mộ cẩn thận kiểm tra trạng thái của mình, xác định mình không ở trạng thái làm súng vật của người khác, thậm chí không có cùng tổ đội với thiếu gia ngọc, "Tỳ không cảm thấy bất kỳ liên kết khế ước nào với hắn cả, quyển sách này hình như chỉ có thể mở ra thông đạo, hơn nữa địa điểm đang ở cạnh cửa, ta chỉ là vừa đúng lúc đứng ở nơi đó, cho nên bị truyền tống tới đây."

". Thật sao?"

"Ừ." Thang Mộ suy nghĩ một chút, lại có chút không yên tâm tiếp tục nói, "Nếu quyển sách này nguy hiểm như vậy, chúng ta cứ mang nó đi luôn thôi?"

"Đệ cũng cho là như thế." Jarrett cong khóe miệng, lật bàn tay lấy ra một quyển sách ma pháp màu vàng sẫm khác, rồi sau đó tay trái tay phải đồng thời nâng quyển sách ma pháp lên, trong miệng lần nữa bắt đầu trầm thấp ngâm xướng.

Theo những tiết tấu âm luật thần bí mà vô cùng tuyệt vời bay ra, kỳ tích xuất hiện -- trên tay phải hắn xuất hiện một quyển sách ma pháp khác, lại cư nhiên giống như đúc với quyển sách ma pháp hắc ám kia.

"Cái này là."

"Ma pháp ảo giác hệ quang đơn giản." Jarrett đem bản sách ma pháp giả ném về trên mặt đất lần nữa, đúng ngay vị trí lúc trước, "Chỉ là, trừ phi hắn đạt tới cảnh giới Đại Ma đạo sư, nếu không tuyệt đối không thể nào nhìn thấu."

"A nha." Đợi chút. Thang Mộ cứng ngắc, Đại Ma đạo sư. Đại Ma đạo sư. Cảnh giới Đại Ma đạo sư mới có thể nhìn thấu ma pháp của đệ đệ mình? Như vậy cấp bậc đệ đệ nhà mình bây giờ là?

Trong lòng nước mắt tràn ngập mở hệ thống ra, Thang Mộ nhìn chăm chú vào Jarrett 51 cấp, lại lặng lẽ nhìn cấp 32 của mình, hộc ba lít máu.

Lừa bịp a a a ! ! !

Không nên như vậy, dù là nam chủ thăng cấp cũng đừng nhanh như vậy được chứ, nàng áp lực lớn vô cùng nha!

Hơn nữa. Đệ đệ nhà nàng cấp bậc cao như vậy, này ý nghĩa cấp bậc người mà hắn hiện tại gặp phải cũng sẽ không thấp, như vậy, chỉ có cấp 32 như nàng nên làm thế nào để bảo vệ đệ đệ nhà mình từ trong tay đồng tính đây!

Cứu mạng a a a ! ! !

"Muốn gói thăng cấp sao? Miễn phí giao hàng nha thân ái."

"."

Cái âm thanh này. Không phải là.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Hấn cũng là thiên sứ gãy cánh

Thang Mộ hít một hơi thật sâu, đè nén cơn tức giận tràn ngập trong lòng, rồi sau đó gắng sức bình tĩnh hỏi đáp: "Ai nha, người còn sống à, ta còn tưởng rằng người chết đã lâu rồi đây."

Đối phương trả lời cũng là động kinh như trước đây: ". Thân ái, người là bị xuyên qua sao? Sao đột nhiên lại trở nên dịu dàng như thế?"

"." Thang Mộ siết chặt quả đấm, trên một ý nghĩa mà nói, nàng thực sự đã thua.

Tối thiểu, nàng không làm được chuyện vô sỉ đến như vậy.

Sau khi giải vây người khác xong, lại xem như không chuyện gì xảy ra tự nhiên xuất hiện, lại còn nói mấy lời làm nũng đó nữa, nàng không chỉ không cảm thấy đáng yêu, mà còn muốn hung hăng cho một đấm vô mặt đối phương-- đối mặt với loại người này, không cần phải nói gì cả, không thêm nhìn chính là phương pháp tốt nhất ?

Vì vậy Thang Mộ hạ quyết tâm không thêm nữa để ý tới đối phương.

Vậy mà Ngựa đực đại thần như không có ý thức được nàng không thêm nhìn vậy, tiếp tục thao thao bất tuyệt nói nhảm, không lâu sau đó, có một câu trong đó hấp dẫn chú ý của nàng.

"Người không nên bị tên thối trứng kia lừa! Thật ra thì tất cả đều là tên khốn kiếp ấy giờ trò quỷ!"

"Hả?"

Thấy Thang Mộ để ý tới mình, Ngựa đực đại thần kích động, liên tiếp không ngừng nói: "Đúng vậy đó Đúng vậy đó, đưa người trở về rồi lại kéo người qua đây đều là âm mưu của tên khốn kia, ngay cả ta cũng bị hấn ám toán, thật vất vả mới trở lại thế giới này lần nữa, thối trứng chỉ là muốn lợi dụng người đối phó ta mà thôi, người ngàn vạn lần chớ tin hấn nha!"

"Oh."

". Người không thể có cái phản ứng khác một chút sao?"

"Phản ứng khác" ở trong đầu Thang Mộ "Ha ha" hai tiếng, "Được nha, cho ta thăng cấp thôi."

". À?"

"Người không phải muốn cho ta tin tưởng người sao? Trước tiên đưa ra một chút thành ý đi." Thang Mộ nói tiếp, "Ta yêu cầu không cao, cấp bậc cao hơn đệ đệ nhà ta một chút là được rồi."

". Tốc độ thăng cấp cũng quá nhanh đi."

"Đừng trách ta không nhắc nhở người." Đối thoại trong đầu chính là tốt ở điểm này, muốn cười lạnh như thế nào liền cười lạnh như thế đó, "Ha ha, hiện tại đàn ông bên cạnh đệ đệ ta cấp bậc cũng rất cao, cấp bậc của ta không cách nào giải quyết được đối phương, hơn nữa, người có chắc chắn trứng thối trong miệng người không xuống tay từ phương diện kia chứ ?"

"Cái gì, để ta suy nghĩ đã?"

"Cứ tự nhiên."

Thang Mộ trong đầu cười lạnh một hồi, thiết thiết thực thực đem "Lãnh diễm cao quý khốc duệ soái[1]" đều phát huy đến nơi đến chốn, rồi sau đó sâu sắc cảm giác khí phách của mình tăng lên mấy trăm điểm, trong lòng rất là tự hào.

[2] Lãnh diễm: đẹp lạnh lùng Duệ: chánh, kiểu ngao Soái: đẹp, anh tuấn, xuất sắc Khốc: cool

Nàng dĩ nhiên không dễ dàng tin tưởng người này, hơn nữa, quan trọng hơn là, trong lúc nói chuyện với tên này, nàng phát hiện một chuyện rất quan trọng, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn Hừ! Chờ xem

Bởi vì suốt một đường đều là nói thầm trong đầu nên từ đầu đến cuối Thang Mộ đều giữ vững vẻ mặt ngốc đờ đẫn, đợi đến lúc nàng rút cuộc kết thúc cuộc đối thoại lấy lại tinh thần thì đã ra khỏi tầng ngầm, nàng chớp chớp mắt, thật sự là không nhớ nổi mình ra ngoài thế nào.

Rồi sau đó cũng cảm thấy độ ẩm của bàn tay đang bao bọc lấy tay của nàng.

Thang Mộ cúi đầu, bưng tỉnh hiểu ra, thì ra một đường là Jarrett dắt nàng ra ngoài.

Nàng cũng không rút tay ra, dù sao trong ký ức, hai tỷ đệ bọn họ tay trong tay bước đi như vậy thật sự là một chuyện rất bình thường, rồi sau đó Thang Mộ hỏi "Kế tiếp chúng ta làm gì?"

"Tỷ tỷ có nơi nào muốn đi không?" Jarrett cúi đầu hỏi.

"Ừm, không có nơi nào đặc biệt cả." Thang Mộ gãi gãi đầu, nghiêm túc mà nói, nàng không quen thuộc chút nào với cái thế giới này, địa danh biết tới cũng không nhiều, "Tỷ theo đệ là tốt rồi, đệ đi đâu thì tỷ liền đi nơi đó."

Jarrett gạt mình, rồi sau đó cười cong mắt: "Như vậy, trở về được không?"

"Trở về?"

"Ừ, nơi đầu tiên mà tỷ tỷ và đệ ở."

"A, chỗ đó à." Thang Mộ nhớ tới lần đầu đến thế giới này đã từng ở một thời gian tại trấn nhỏ tên là Bonnie, mặc dù thời gian rất ngắn, thế nhưng thật có thể tính là ngôi nhà đầu tiên của bọn hắn, cũng là nơi bắt đầu tất cả, vì vậy gạt đầu nói, "Tốt, cùng nhau về nhà xem một chút đi."

"Tốt." Jarrett gạt đầu, lòng bàn tay khẽ siết chặt, "Chúng ta về nhà."

"Chỉ là, Jerry."

"Cái gì?"

"Đệ cứ như vậy theo tỷ trở về không sao chứ?" Thang Mộ nghi ngờ, nam chủ không phải đều rất bận sao? Không phải vợ vả lật đổ nam phụ chính là vợ vả cứu vớt mấy cô em gái, "Không có chuyện cấp bách gì cần làm sao?"

"Vốn là có, nhưng mà bây giờ đã làm xong rồi."

"Hả?"

Jarrett lần nữa mỉm cười, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời: "Tìm tỷ tỷ đó."

"." Thang Mộ trầm mặc một lát, rồi đột nhiên nghiêng đầu, ho nhẹ hai tiếng, đưa bé quá thẳng thẳng thật đúng là làm cho người ta khó khăn, cho nên nói, nâng với loại hình này. nigate[2] nhất đó!

[2]Kém, chịu không nổi.

Vì thế hai người lặng lẽ rời khỏi phòng của thiếu gia ngốc, sau khi hoàn tất việc dời hai người đến sofa trong phòng khách, Thang Mộ và Jarrett rời khỏi tòa trang viên này, theo lời Jarrett nói, khoảng nửa giờ sau, mọi người trong tòa trang viên kia sẽ tỉnh lại, rồi sau đó sẽ quên hết mọi chuyện đã xảy ra trong vòng ba ngày gần nhất.

Trên thực tế, cũng tận đến nửa giờ sau, Thang Mộ mới hậu tri hậu giác phát hiện, hình như nàng vẫn chưa từng hỏi tên tuổi vị thiếu gia ngốc kia -- thôi, dù sao sau này chắc cũng không có cơ hội nào để gặp mặt nữa phải không?

Lần nữa khoác áo choàng, hai tỷ muội cứ như vậy tay trong tay lên đường, lại đi không biết bao lâu, Thang Mộ đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, trước lúc rời đi nàng đã giải trừ trạng thái tổ đội của hai người, hiện tại có thể khôi phục kết nối lại đúng không?

Đang lúc suy tư, nàng đã tự nhiên kết nối với đối phương.

【 khụ khụ, Jerry, đây là tỷ tỷ Anh Minh Thần Võ của đệ! 】

【 khụ khụ, Anh Minh Thần Võ tỷ tỷ, đây là đệ đệ của người! 】

【 Phốc! 】

Không thể không nói, Jarrett khi lớn lên thì hài hước hơn lúc còn bé rất nhiều, trong lòng Thang Mộ lần nữa dâng lên cảm khái "Nhà chúng ta có con sắp trưởng thành", nghĩ như vậy, trong nháy mắt nàng cảm giác mình lại già yếu thêm mấy phần.

Vừa nghĩ, nàng vừa tiếp tục kết nối với Kirsten.

Kết quả. lại là thất bại?

Nàng không tin thử lại mấy lần nữa, kết quả đều là thất bại.

Không đúng, trước đó vừa mới nhìn thấy tên đó mà, dù thế nào hắn cũng không thể logout hoặc là chết được nha, duy nhất có thể là. Hắn đang ở

trong phụ bản đặc biệt?

Thang Mộ vừa nghĩ, vừa do dự nhìn về phía đệ đệ mình: "Jarrett, sao lâu như thế mà Kirsten không xuất hiện?" Theo tính cách của hắn, nên sớm chạy đến triển khai thể chất đáng đánh đòn mới đúng chứ.

Jarrett khẽ giật mình, rồi sau đó bừng tỉnh hiểu ra nói: "Xin lỗi, đệ quên mất mình vừa này đã tạm thời đóng cửa Tinh Vân châu."

". Hả?"

"Kể từ trở thành Đại Ma đạo sư, đệ hình như có thể đơn phương đóng nó lại."

"." Không trách được tên Kirsten này không ra được.

Thang Mộ nhìn trời, nàng còn nói Kirsten cứ nhiên lại hiểu được việc lưu lại không gian cho hai tỷ muội bọn họ đơn độc nói chuyện một chút, không nghĩ tới kết quả là vẫn là nàng đánh giá cao hắn. Hàng này hoàn toàn là bị đệ đệ nhà nàng cho bề quan rồi.

Chỉ là, Thang Mộ yên lặng gợn ngón cái ra với đệ đệ mình: "Làm tốt lắm!"

"Nếu tỷ tỷ thích, vậy đệ sẽ không mở ra nữa được không?"

"Không thành vấn đề!" ồ! Cái tên mặt trắng nhỏ kia thừa dịp mình không có ở đây dám quấy rầy đệ đệ nhà mình, hừ, nên bề quan năm trăm năm!

Chỉ là nhìn thấy tình huống bây giờ, coi như biến thành Gay thì đệ đệ nhà nàng cũng rất 'công' nha, nàng rốt cuộc có thể mỉm cười nơi chín suối rồi. Không đứng chỗ nào rồi!

Jarrett nghiêng nghiêng đầu, hài lòng nở nụ cười, rồi sau đó hắn liền lại nghe thấy một câu nói --

"Chỉ là, có thể trước tiên thả Chít Chít ra được chứ? Nó hẳn là vẫn ở trong phòng sủng vật của Tinh Vân châu chứ? Tỷ nhớ nó."

"."

Mỗi người đệ đệ bị sủng vật cướp mất tỷ tỷ, đòi trước đều là thiên sứ gây cánh!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Em dâu từ trên trời giáng xuống?

Ngay khi có thể nhìn thấy Chít Chít nhưng nhớ đã lâu, Thang Mộ lần nữa cảm khái -- thời gian, đó chính là một thanh đao giết heo!

Bé gấu trúc có thể ngồi ở trong lòng bàn tay nàng làm nũng, hôm nay đã biến thành một gấu trúc không lồ đến mức độ nào?

Thang Mộ cúi người xuống, dùng hết sức lực mà mình và hệ thống dung hợp mới có thể dùng cánh tay khiêng một cục lông trắng đen lên khỏi mặt đất, quor quor: "Ha ha ha, đáng đập đầu nhỏ này thật phúc hậu." Rồi sau đó buông tay, một đồng nho nhỏ trong nháy mắt rơi trên mặt đất, "Rầm!" một tiếng, mặt đất rung rung, rồi sau đó dưới móng của vị sủng vật kia lặng lẽ xuất hiện một cái hố to, Thang Mộ nhìn chăm chú vào vết nứt vẫn lan rộng đến dưới chân mình, lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn về phía Jarrett: "ĐệRốt cuộc là nuôi nó thế nào vậy?"

". Dù sao, cũng mười năm rồi."

". Được rồi." Thang Mộ phát giác mình không nghe được cái từ "Mười năm" này, vừa nghe đã cảm thấy lòng vô cùng chua xót.

Chính là đang lúc cảm khái, nàng đột nhiên cảm thấy chân khụy xuống, eo nặng trĩu. Cả người nàng khom lưng 90 độ, suýt nữa nhào đầu xuống đất, thì ra là ngài sủng vật đã rời khỏi chủ nhân khác của mình mười năm, đang ôm chân của nàng bò lên trên lưng.

"." Nếu như vẫn mang dáng vẻ của ngày xưa nàng sẽ chỉ thấy rất đáng yêu, nhưng bây giờ, là muốn mạng của nàng a a!

Thang Mộ trong lòng lệ rơi đầy mặt: "Jarrett, cứu mạng."

Cũng là đầu đầy hắc tuyến, Jarrett vung tay lên, con gấu trúc đang cố gắng tiến hành vận động leo núi lại trở về trong phòng sủng vật của mình, khổ sở gãi tường, nó muốn hóng gió! Nó muốn hóng gió! Kháng nghị cầm tù phi nhân đạo!

Cảm ứng được nó trở về, Kirsten ôm nó, trên mặt cũng là một hồi nước mắt-- dạy dỗ đệ tốt thì sư phụ đối chết mà! Vì sao còn không cho hắn đi ra ngoài chứ! Vì sao!

Cùng lúc đó, thiếu nữ tóc xanh một thân hắc y đứng cách không xa với một người một thú kia, dựa vào tường ôm ngực: "Xem ra nàng ta thật sự trở lại."

"Ysasi." Kirsten ngoảnh lại nhìn, lần nữa lại bị gấu trúc làm đệm đặt ở dưới móng, hấn tập mãi thành thói quen không nhúc nhích hỏi, "Người không phải muốn đi ra ngoài sao?"

Đôi mắt vàng óng của thiếu nữ thoáng qua một tia sáng, rồi sau đó trở lại âm trầm: "Sớm muộn rồi cũng có thể thấy."

". Được rồi, người nói cũng đúng." Kirsten thờ dãi, "Chỉ là, thật không nên dạy Jarrett phương pháp niệm phong Tinh Vân châu mà."

"Kết quả là như nhau thôi." Ysasi lạnh nhạt nói, "Lúc trước hấn đã hỏi ta chuyện tình của gia tộc kia ."

"Ý của người là." nét mặt Kirsten lập tức vô cùng kinh ngạc, "Hấn vốn muốn lập giao ước cùng Ma tộc?"

"Không sai."

". Nếu như ta biết, nhất định sẽ ngăn cản hấn, cho nên hấn mới nhất định phải cắt đứt liên lạc của Tinh Vân châu với thế giới bên ngoài sao?" Sắc mặt của Kirsten âm trầm xuống, "Đứa bé kia." Một lát sau, vẻ mặt của hấn dần dần chuyển biến tốt, "Thôi, ít nhất, nàng ta đã trở lại."

Ysasi quay đầu nhìn chằm chằm ông ta một lúc, rồi sau đó khẽ gật đầu, nhẹ giọng lên tiếng: "Ừ."

Đúng vậy, cuối cùng, nàng ta đã trở lại.

Lúc này, Thang Mộ cùng Jarrett đã ngồi lên xe ngựa, mặc dù dùng ma thú phi hành hoặc là Ma Pháp Trận sẽ nhanh hơn, nhưng phương thức du lịch chậm rãi về nhà này hình như cũng thật tốt, ít nhất Thang Mộ thật thích, dù thế nào đi nữa bọn nàng cũng không phải không có thời gian.

Trời xanh mây trắng, ánh nắng chiều lan toả khắp bầu trời.

Thang Mộ cùng Jarrett mỗi người một bên dựa vào thành xe, nhìn hoàng hôn, gió thổi nhẹ, trò chuyện về ngày hôm nay, về những ngày vô cùng tiêu dao sau này.

Nếu như cuộc sống vẫn có thể tiếp tục mãi như thế.

Rất dễ nhận thấy, đây là chuyện không thể nào.

Nếu nói vai nam chính, chính là loại thể chất uống bát cháo cũng có thể húp ra cái bi kịch đó!

Địa phương có hấn ở, tuyệt đối không thể nào bình thường được.

Chẳng hạn như hiện tại.

Thang Mộ gần như là trợn mắt há mồm nhìn chăm chú vào cô gái cả người đầy máu từ trên trời rơi xuống, thật sự là từ trên trời rơi xuống, chỉ trong một nháy mắt, không gian phía trên nàng hình như xảy ra vận vẹo, rồi sau đó vị nữ tử này liền xuất hiện rồi đồng thời nhếch nhác ngã xuống ở giữa nàng và Jarrett.

". Đây!" Thang Mộ đưa tay chọc chọc đối phương, phát hiện nàng ta không có một chút phản ứng nào, nhất thời kinh ngạc, "Chết, người chết?"

Đang giữa lúc kinh ngạc, cô gái này đột nhiên vươn tay, kéo áo choàng Jarrett, nỗ lực ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào hấn, rồi sau đó dùng âm thanh rất nhỏ nói: "Rốt cuộc. Tìm được. Người. Rồi." Sau đó, nàng hôn mê bất tỉnh.

"."

"."

"Tỷ tỷ nghe đệ giải thích", Jarrett theo bản năng nhìn về phía tỷ tỷ mình, kết quả lại vừa lúc đối diện với ánh mắt dò dào hứng thú của đối phương, trong lòng hấn vừa ㄟ nhưng lại vừa chua chát, tỷ tỷ không có tức giận tất nhiên rất tốt, nhưng hoàn toàn không hề tức giận. Lại làm cho hấn có chút cảm thấy mất mát.

"Nàng ta là ai thế?" Thang Mộ tò mò, đây chính là em dâu tương lai trong truyền thuyết của nàng sao?

Jarrett cúi đầu quan sát sơ lược cô gái này một chút, sau đó lắc đầu: "Không có ấn tượng."

". Jerry, đệ cận bã!" Thang Mộ kinh hãi, nàng vừa kéo cô gái vào xe ngựa, vừa nghiêng đầu nói, "Mau suy nghĩ một chút, vào buổi tối nào đó đệ có hay không mơ một cái tương đối, khụ, giấc mộng tuyệt vời, sau đó sáng ngày thứ hai không tìm được người! Hoặc là."

"Tỷ tỷ!" Jarrett không nhịn được nữa cắt đứt trí tưởng tượng cười gió lướt mây của tỷ tỷ mình, "Đệ xác định đệ chưa từng nhìn thấy nàng."

"Thật?" Thang Mộ quay đầu lại, híp mắt, ghé sát lại gần mặt của Jarrett, "Đệ chắc chắn?"

Jarrett theo bản năng lùi mặt lại, hai gò má ửng đỏ: "Thật, đệ khẳng định." Chỉ là, nói đến mộng. Hình như nghĩ tới chuyện giường không tốt lắm, trán Jerry rủ xuống, hạ mắt, không tiếp tục nhìn thẳng vào mắt của tỷ tỷ mình nữa, sắc mặt càng thêm đỏ lên.

"." Jarrett hấn quả nhiên là cặn bã!

Nhìn đi, hấn đều không dám nhìn thẳng vào hai mắt của mình! !

Nội tâm Thang Mộ bị phần ròi, nàng không có nuôi dưỡng ra nam nhân cặn bã đâu!

Nam nhân dám làm không dám phụ trách gì đó là ghê tởm nhất rồi !

Thang Mộ quyết định quyết tâm, nhất định phải chờ sau khi cô gái này tỉnh lại phải hỏi rõ ràng tất cả, nếu như đệ đệ nhà nàng thật sự làm sai chuyện gì, coi như phải đánh, cũng phải bắt hấn trở về con đường đúng đắn!

Nhìn chăm chú vào bóng lưng Thang Mộ, Jarrett chỉ cảm thấy trên người tỷ tỷ mình dấy lên một mảnh lửa sáng hừng hực, trong lòng lập tức dâng lên dự cảm xấu, tuy rằng là như thế, hấn cũng không quá mức lo lắng, dù sao. Hấn xác định mình thật sự không từng làm chuyện sai lầm gì, không làm việc trái với lương tâm thì không sợ quỷ gõ cửa, đại khái tâm trạng bây giờ của hấn chính là như vậy.

Động tác thuần thực lấy ra khăn lông và nước lau máu đen trên người cô gái, Thang Mộ vốn là muốn lấy bình máu ra, sau lại nghĩ đệ đệ mình hình như bây giờ có thể kiểm chức Mục Sư, căn cứ vào nguyên tắc "Tăng thu giảm chi", nàng vẩy vẩy tay: "Mau tới hỗ trợ trị liệu đi."

"Ừ."

Dưới sự giúp đỡ "Tri dù thuật" của Jarrett, vết thương trên người cô gái rất nhanh khép lại, cho tới giờ khắc này Thang Mộ mới nhìn rõ, vị nữ tử này ước chừng có hai mươi tuổi, dung nhan thành thực mà mỹ lệ, tất nhiên có một chút sức quyến rũ đặc biệt của phái nữ ở cái tuổi này, nhưng làm cho người ta cảm thấy được nhiều hơn cả là anh khí[1], hơn nữa, trang phục cô gái này. Lại là một cung thủ tiêu chuẩn.

[1]Khí khái anh hùng

Hơn nữa. Chùng tộc là. Tinh linh?

Thang Mộ kéo kéo một bên tai rõ ràng dài hơn nhân loại của cô gái này, không xác định nhìn về phía đệ đệ mình: "Này, đây là tinh linh sao?"

"Hấn là vậy." Jarrett nhìn lướt qua, gật đầu một cái, rồi sau đó cầm khăn lông mà Thang Mộ ném qua một bên, vắt khô nước, hết sức tự nhiên cầm tay tỷ tỷ mình đặt ở trên đầu gối, lau sạch sẽ vết máu lưu lại trong từng kẽ tay .

"Ah? A, làm phiền đệ." Thang Mộ hoàn toàn không khách khí đưa ra cái tay còn lại.

Một người duỗi tay một người lau, hai bên liền dưới tình hình như thế tiếp tục đối thoại.

"Trên người nàng ta mang theo cung và túi đựng tên, nghề nghiệp chắc là cung thủ rồi." Thang Mộ nghiêng đầu một chút, một lát sau, lần nữa không có ý tốt nhìn về phía đệ đệ mình, "Đệ chắc chắn mình thật sự không có ấn tượng với cô ấy sao?" Nàng vừa nói, vừa nhếch cằm tỏ ý chỉ một phần nào đó trên cơ thể của cô gái này, "Chỉ cần nhìn qua cái này, tuyệt đối không thể nào không nhớ được chứ? Đệ đệ ngốc muốn lừa ai vậy hả! Tỷ tỷ anh minh thần võ của đệ sớm nhìn thấu đệ rồi!"

"." Jarrett yên lặng cầm cái áo choàng bên cạnh lên, đắp lên người cô gái, "Đừng nhìn loạn."

"Hum hum, ghen tỵ chứ gì? Đệ tuyệt đối là ghen tỵ ha?"

"." Cho nên nói, dù là ghen tỵ, cũng hoàn toàn không bởi vì chuyện mà tỷ tỷ ngu ngốc người nghĩ kia đâu!

Thật ra thì, Thang Mộ nói cũng không coi là sai, trong số các cô gái mà nàng biết ở thế giới này, bộ ngực Serena đã coi như là tầng lớp "Vĩ nhân" rồi, thế nhưng, cô gái này. Đã có thể nói là thủ lĩnh!

Thật ra thì trước đây nàng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, những nữ nhân trong tiểu thuyết kia làm thế nào có thể đeo theo bộ ngực z cúp mà vẫn giữ vững trọng tâm được thế! Tại sao có thể khiến nó không rủ xuống dưới thế! Tại sao có thể tiến hành động tác nhanh nhẹn được thế!

Nhưng mà! Cái cô gái coi như không được cỡ z thì ít nhất cũng là cỡ g này lại là một cung thủ nha!

Cung thủ nha!

Ngài không thấy các em gái cung thủ trong《Long Chi Cốc》đều là thiếu ngực sao? !

Vì đạt được tính di động tốc độ cao họ yên lặng bỏ qua bộ ngực đó!

Cư nhiên bây giờ lại có người kiểm được cả hai thứ? Thang Mộ lặng lẽ nhìn ngực của mình một chút, lại nhìn cô em này một chút, vị trí nào đó cho dù đang được che phủ vẫn như cũ vô cùng rõ rệt, sâu sắc ghen tỵ cùng ưu thương .

". Tỷ tỷ?" Jarrett nhảy cảm nhận thấy được cảm xúc tỷ tỷ mình đang xuống thấp.

"Tạm thời không cần nói chuyện với ta!"

QaQ Mặc dù cảm thấy rất vui mừng với ánh mắt của đệ đệ mình, nhưng người mà thằng bé lựa chọn lại là loại hình hoàn toàn trái ngược với người tỷ tỷ này, trong nháy mắt Thang Mộ cảm thấy đau buồn, nàng làm người thật sự thất bại như vậy sao? !

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Giác mộng của thiếu niên (Ngoại truyện)

Hắn không nhớ rõ mình luyện tập bao nhiêu ma pháp, hắn cũng không nhớ mình đọc qua bao nhiêu quyển sách cổ, hắn lại càng không nhớ mình đã đi qua bao nhiêu quốc gia.

Nhưng mà, hắn vẫn nhớ, khoảng cách rời khỏi tỷ tỷ, qua bao nhiêu năm, bao nhiêu tháng, bao nhiêu ngày, bao nhiêu phút, bao nhiêu giây.

Lúc nửa đêm, dưới sự thúc giục vô cùng vô tận của Kirsten, Jarrett rút cuộc khép quyển sách đã lật tới tờ cuối cùng lại, không chút lưu luyến ném nó vào bên trong Tĩnh Vân châu, quả nhiên. vẫn không có biện pháp nào sao?

Không sao, chỉ cần tiếp tục tìm, nhất định có, nhất định sẽ có.

Hắn thờ dài, nằm vật xuống giường, nhớ tới thì tỷ tỷ cũng rất thích loại không khí mềm mại này, nàng nói như sau --

"Vừa nằm xuống, giống như cả người cũng bị bao phủ bởi sự mềm mại, đây là phần thưởng tốt nhất cho người bận rộn cả một ngày đó!"

Phần thưởng. Sao?

Jarrett mở mắt ra, nhìn chăm chú vào tấm rèm khe đóng đưa theo gió đêm bên cửa sổ, ánh trăng rằm trong treo nhưng lạnh lùng trải rộng trên mặt đất.

Nhưng phần thưởng hắn mong muốn rõ ràng không phải cái này.

Hắn nhớ tới viên kẹo mà khi còn nhỏ từng được tiện tay nhét vào trong miệng.

Đã nhiều năm rồi không còn được thưởng thức vị ngọt ngào như thế nữa.

Suy nghĩ hoài niệm, thiếu niên mới vừa tròn mười năm tuổi cứ như vậy rơi vào giấc ngủ mê, dù sao, hắn thật quá mệt mỏi rồi.

Khi màn đêm kéo bức màn đen nhánh lên, giấc mộng mặc một chiếc váy lông lấy bước lên sân khấu, rồi chính thức biểu diễn một vở kịch buồn hay vở kịch vui đầy hạnh phúc nào đó.

Như vậy, thiếu niên đã được theo dõi vở kịch như thế nào đây?

Lúc mới bắt đầu, nó giống y hệt với trước đây.

Người mà nhiều năm qua hắn luôn mong nhớ lại lần nữa xuất hiện ở trước mắt, mái tóc đen không dài lắm nhưng lại đặc biệt mềm mại thoải mái, cùng màu mắt rạng rỡ lấp lánh, khuôn mặt thay vì của người trưởng thành lại có vẻ nghiêng về thiếu nữ, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn lại tràn đầy sức sống đến khó tin.

Lần này, nàng vẫn giống lúc trước mặc bộ váy ngắn xanh trắng có chút kỳ quái lại vô cùng đáng yêu, mỉm cười đi về phía hắn -- trên thực tế, hắn hầu như chưa từng thấy nàng mỉm cười, nhưng theo bản năng lại cảm thấy, nếu đối phương cười lên hẳn là nên như vậy.

Jarrett đứng tại chỗ đột nhiên cảm thấy nụ cười của đối phương có chút không giống với những giấc mộng trước đây, hình như xen lẫn một chút ý vị khác.

Ý tứ này làm trong đầu của hắn dâng lên chút cảm giác kỳ quái, trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không nói được cảm giác này rốt cuộc là tốt, hay là xấu, càng không biết giờ phút này mình là đang e ngại, hay là mong chờ.

"Jarrett, tỷ đã trở về." Cô gái lại nói những lời giống như trong quá khứ, bởi đây là thứ hắn muốn nghe nhất.

"Tỷ tỷ." Jarrett chậm rãi nhếch miệng, "Độc đường cực khổ rồi."

"Không, chỉ cần có thể trở lại bên cạnh đệ, khổ cực như thế nào đều là đáng giá."

Cô gái vừa nói, vừa chậm lấy cái mũ trên đầu, ném xuống bên chân.

Động tác này khiến Jarrett có chút cảm thấy hưng phấn, nhưng đồng thời lại có chút khủng hoảng không rõ: ". Tỷ tỷ?"

"Đệ đang sợ sao?" Cô gái vừa tiến một bước về phía hắn, vừa lộ ra một nụ cười tràn đầy sắc thái quyến rũ, "Không, rõ ràng nên mong đợi mới đúng."

"."

"Đệ không phải yêu thích tỷ sao? Jarrett."

"."

Nên phủ nhận sao?

Vậy mà, lời phủ nhận, cũng không cách nào nói ra miệng.

Có lẽ chỉ có ở trong mộng cảnh, con người mới có thể chân chân thực thực đối diện với tâm trí của mình.

Đang lúc sững sờ, thân thể cô gái đã dán vào, chẳng biết lúc nào, nàng đã không một mảnh vải, da thịt săn chắc mà tron nhẵn có thể chạm tay đến.

Cùng lúc đó, nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt chậm rãi kề sát vào.

Đôi môi đỏ mọng gần trong gang tấc.

Một cái chớp mắt, Jarrett hô hấp có chút dồn dập.

Trong lòng có một âm thanh lớn đang không ngừng kêu gào -- "Tiếp nhận đi tiếp nhận đi! Đây chẳng phải là người kỳ vọng sao? !" .

"Tiếp nhận đi tiếp nhận đi! Như vậy có cái gì không tốt?"

"Tiếp nhận."

"Câm miệng!" Jarrett hít một hơi thật sâu, một tay che khuôn mặt cô gái đang ghé sát lại gần, dùng sức đẩy ra.

Cô gái khoả thân cứ như vậy ngã nhào ở cạnh chân hắn, sắc mặt chưa thay đổi, ngược lại càng thêm quyến rũ quán lấy chân của hắn: "Tại sao không chấp nhận tỷ chứ? Rõ ràng đệ rất động lòng không phải sao?"

Hô hấp Jarrett chậm rãi bình ổn lại, nhịp tim mới vừa rồi mất tự chủ cũng khôi phục lại bình thường.

Hắn rũ mắt xuống, con người xanh thẫm ngưng tụ băng giá: "Không được dùng khuôn mặt của nàng."

"Jerry ~"

"Không được dùng giọng nói của nàng nói chuyện với ta."

"Người."

Ngon lửa mãnh liệt từ thân thể của thiếu niên phun ra bốn phía, giống như đoá hoa sen đỏ rực nở rộ cắn nuốt tất cả mọi thứ quanh mình, cô gái bị vây bên trong ngọn lửa ác liệt phát ra kêu thảm thiết thê lương.

"Không nên Jarrett, tỷ là tỷ tỷ của đệ!"

"Đệ mà làm như thế tuyệt đối sẽ hối hận!"

"A a a! Ta sai rồi! Bỏ qua cho ta đi ! !"

Jarrett giống như không nghe thấy, nhìn chăm chú vào thân hình bị đoá hoa sen rực lửa bao vây, trong con người xanh thẫm cũng tỏa ra ngọn lửa lập lòe: "Là quyền sách cổ vừa đọc xong phải không? Thì ra là chính người đang tác quái."

"Ta chỉ là khiến người đọc của ta vui vẻ mà thôi, tại sao người không tiếp nhận ta!"

"Ta rõ ràng bày ra là thứ người muốn làm, không phải sao?"

"Nhân loại dối trá! Người dám đối mặt với tâm ma chân thật của mình sao?"

"Tâm ma." Jarrett thở dài ra tiếng, "Đây chính là tâm ma của ta sao?"

Kèm theo tiếng thở dài, ngọn lửa kia khẽ yếu đi, ác mộng bị cháy sạch không còn hình người lại giống như đánh hơi được mùi vị của đồ ngon, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nhào tới trước mặt hắn, ngửa đầu vui mừng nói: "Đúng vậy, đây chính là tâm ma của ngươi, rất tuyệt vời không phải sao?" Trong lúc nói chuyện, dung nhan nó lần nữa hóa thành bộ dáng mà Jarrett quen thuộc, cô gái nở ra một nụ cười tràn đầy sức dự dõ duy mỹ, "Tiếp nhận ta đi, ta sẽ giúp ngươi nếm thử sự vui sướng tốt cùng."

"Vui sướng tốt cùng?" Jarrett trầm mặc một lát, bỗng nhiên bật ra tiếng cười nhạo, "Vui sướng tốt cùng mà ngươi nói là chỉ thứ gì?"

"."

"Đối với ta mà nói, nếu như lần sau nàng không xuất hiện ở trong giấc mộng nữa, chính là vui vẻ tốt cùng, nhưng mà, ngươi làm được sao?"

"."

"Hơn nữa", Jarrett rũ mắt, hết sức chăm chú nhìn vào khuôn mặt giống như nàng nhưng lại hoàn toàn không giống nàng này, "Ở trong lòng ta, nàng vẫn áp đảo hơn tâm ma nhiều."

"Cho nên."

Dường như ý thức được nguy hiểm, ác mộng hoảng hốt lui về phía sau, nhưng đã là không kịp tránh nữa, bị kéo bật trở lại, bị ngọn lửa ùn ùn kéo đến cắn nuốt sạch sẽ, không để lại một chút dấu vết nào.

Jarrett nhếch miệng, mỉm cười nở miệng: "Dùng cái chết của ngươi, vì nó làm lu mờ giá trị của tỷ tỷ."

Đột nhiên, tỉnh mộng

Thiếu niên chậm rãi mở mắt ra, một lúc sau, hắn đưa tay phải ra che khuôn mặt, ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua khe hở chiếu xuống đôi mắt sáng ngời lại hoang mang của hắn.

Sợ hãi, mong đợi, hưng phấn, khủng hoảng,

Đây là cảm giác mà hắn thể nghiệm trong cõi mộng.

Sợ hãi điều gì, lại mong đợi cái chi.

Vì đâu mà hưng phấn, vì cái gì mà khủng hoảng.

Cũng không phải là vì khuôn mặt mỹ lệ quen thuộc kia, cũng không phải là vì những thứ mà chưa bao giờ trải qua, mà là. Thiếu niên rút cuộc phát hiện tâm ma ngọt ngào và nguy hiểm ẩn sâu trong nội tâm.

Cánh tay che khuôn mặt chậm rãi trượt xuống, cuối cùng dừng lại bên trái trên trái tim.

Cách quần áo mềm mại và da thịt, từng cái lại từng cái, nhịp tim trầm ổn có tiết tấu truyền đến.

Trong tiếng nhạc đệm như thế, thiếu niên trầm mặc hồi lâu.

Một lúc lâu sau, hắn rút cuộc thở dài lên tiếng: "Tỷ tỷ."

Tác giả có lời muốn nói: vốn là hôm nay nghĩ up chính văn, chỉ là ngày hôm qua thấy tin nhắn nói có người muốn xem giấc mộng của Jarrett, vì vậy ta liền up cái ngoại truyện này ha ha, ngày mai sẽ tiếp tục chính văn đi XD

Đây là giấc mộng sắc đầu tiên của Jarrett 【 này 】, nhìn xa một chút, hẳn dù sao cũng là thanh thiếu niên phát dục bình thường. Thịnh thoảng làm một chút mộng [bíp --] cũng thật bình thường mà? 【 Ê

Đối với hắn mà nói tỷ tỷ rất quan trọng, ha ha ha, coi như muốn chiếm được, nhưng so với chiếm được, có thể để cho đối phương ở lại bên cạnh mình, hẳn cũng rất thỏa mãn, theo một ý nghĩa nào đó. Hẳn rất không có cảm giác an toàn, cho nên các ngươi mong đợi hắn 'cường [bíp --]' ... Chuyện này trừ phi là tình huống đặc biệt nếu không là không thể nào, Tom ca 'cường' hẳn thì ngược lại có thể 【 Đợi chút 】!

Vì vậy, ta tự do đi tìm Âu Dương lão bản chơi đây, nhe răng cười!!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thịnh Nghiêm Túc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: BG đổi thành BL gì đó thật đả thương không chịu nổi

Jarrett gần như không nói nên lời nhìn chăm chú vào người tỷ tỷ lui đến trong góc, toàn thân bay ra hơi thở tối tăm. Vừa mới xảy ra chuyện gì rất đáng làm người ta buồn sao?

Hình như từ đầu tới đuôi đều là nàng đang nhạo báng hấn mà?

Nhưng mà loại tình huống này, hình như đã từng gặp qua rồi?

Jarrett cẩn thận hồi tưởng, dựa vào trí nhớ vô cùng tốt khiến rất nhiều người ước ao ghen tị của mình, hấn rốt cuộc nhớ tới, hình như lần đầu tiên gặp Serena và tình huống bây giờ không khác nhiều lắm nhỉ?

Thiếu nữ ngủ mê man, tỷ tỷ giúp các nàng lau mặt, sau đó. không hiểu sao bị đả kích, khụ, thì ra là như vậy.

Jarrett nghiêng đầu sang chỗ khác lặng lẽ che miệng lại.

"Này!"

Chẳng biết lúc nào, Thang Mộ đã xoay đầu lại, cặp mắt bốc lửa tức giận trừng nhìn tấm lưng run rẩy của chàng trai: "Đừng cho là tỷ không biết đang cười trộm!"

"Khụ!" Jarrett hít sâu một cái, tận lực dùng vẻ mặt bình tĩnh quay đầu lại, mỉm cười, "Thật ra thì, tỷ tỷ giống như bây giờ cũng rất tốt, không cần tự ti hay là nghĩ sử dụng ma được đâu."

"." Rất dễ nhận thấy, Thang Mộ cũng nhớ tới chuyện từng xảy ra, mặt càng thêm đen hơn, "Câm miệng, cái tên ngực lớn khổng này!" Còn nhớ năm đó hấn đối với Serena vừa thấy đã yêu ! Khẳng định cũng là bởi vì ngực! Đáng ghét!

"." Hoàn toàn không hiểu rõ cho nên Jarrett nhìn trời, một lát sau, lần nữa "Phốc" một tiếng bật cười.

". A a a a!" Lòng tự ái siêu cấp bị nhục, Thang Mộ phát điên, gương mặt múa vuốt nhào tới, "Người nhất định không phải là đệ đệ nhà ta! Đệ đệ nhà ta sẽ không cười đâu! Yêu quái nhận chết đi! !!"

"Tỷ tỷ. Cẩn thận một chút, sẽ té xuống." Jarrett vừa tránh né tỷ tỷ đã lâm vào trạng thái "Diên cuồng", cười trên chân mình công kích chung quanh, vừa bắt đầu đi bảo vệ không để cho nàng ngã xuống, trong khoảng thời gian ngắn có chút chật vật.

Tự lo không xong, hấn thật bất hạnh bị tỷ tỷ mình bóp cổ.

Từ bắt đầu phát điên đến lúc bắt đầu chơi không chán liều mạng chợt lết từ trên xuống dưới đệ đệ mình, Thang Mộ đắc chí cười lạnh, hợp với gương mặt không chút biểu tình của nàng có thể nói lại càng tăng thêm sức mạnh: "Hừm hừm, nói, người biết sai lầm rồi chưa?"

Giống như sợ rằng hiệu quả đe dọa lúc này không đủ mạnh liệt, khuôn mặt Thang Mộ để sát lại gần, nhìn chăm chăm.

"." Jarrett theo bản năng muốn lùi lại, cái ót dĩ nhiên đã dính vào thùng xe, gương mặt của hấn lần nữa đỏ ửng lên, vội vàng rũ mắt, một lát sau lại ngước mắt lên, rồi sau đó lần nữa rũ xuống, do dự bất định, cũng không biết làm như thế nào mới là tốt nhất.

Bạn học Thang Mộ tự cho rằng biểu hiện như vậy rõ ràng cho thấy -- chợt dạ, trong lòng càng thêm dào dạt đắc ý, quyết định để cho lương tâm của hấn chịu nhiều khiển trách hơn chút nữa, vì vậy tiếp tục nhìn chăm chăm.

Nhưng mà tình trạng như vậy, không bao lâu liền bị thay đổi.

Chỉ cảm thấy sau cái cổ chợt lạnh, bị một bàn tay tóm lấy, rồi sau đó trước cổ lại chợt lạnh, đó là một thanh chùy thủ, sau đó nữa, một tiếng nói còn lạnh hơn phía trước và sau cổ nàng truyền đến: "Buông ra hấn, nếu không ta liền cắt đứt cổ của ngươi."

"." Dựa vào! Nàng đây là bị uy hiếp sao?

Bởi vì bị kinh ngạc, Thang Mộ không tự chủ vận vẹo thân thể, lập tức cần cổ bị lưỡi dao sắc bén cắt một vết nhỏ, một giây kế tiếp, máu tươi từ trong vết thương nhanh chóng chảy ra.

Trong nháy mắt bị rạch một nhát, không cảm thấy bất kỳ đau đớn nào, cho nên Thang Mộ chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh, đang lúc sững sờ, ngón tay của Jarrett đột nhiên dài ra rồi mạnh mẽ nắm lấy cổ tay kẻ uy hiếp, khẽ dùng sức, hung hăng ném nàng ta ra ngoài.

"Tỷ tỷ, người chảy máu."

Jarrett hành động gọn gàng lưu loát nhưng lúc đối mặt với vết thương của tỷ tỷ mình thì vẻ mặt trở nên vô cùng hốt hoảng, hấn đưa tay hình như muốn xoa vết thương, rồi sau đó lại nghĩ đến lúc này hình như nên bôi thuốc, vội vàng lục lọi khắp nơi ở trên người, lại quên từ rất sớm trước kia mình đã quen dùng Tinh Vân châu chứa đồ.

"." Thang Mộ nhìn trời, cái tên ngây ngô này thật chính là Jarrett nhà nàng sao? Không phải là bị sinh vật không biết tên bám vào người chứ?

Nàng bắt đầu dĩa vươn tay, một phát bắt được bàn tay đang lục soát chung quanh của đối phương: "Trì đủ thuật, thân ái!"

"A, ồ!"

Jarrett lúc này mới phản ứng lại, rồi sau đó trì đủ thuật tựa như không lấy tiền mạnh liệt quét trên người Thang Mộ.

"."

Mặc dù lúc được quét bởi ma pháp chữa thương hệ quang rất thoải mái, toàn thân ấm áp giống như được ngâm trong suối nước nóng, nhưng cứ bị quét như vậy. Thế nào lại cứ có cảm giác đang bị đệ đệ mình tắm cho chứ?

-- cái ảo giác quỷ quái gì thế!

Thang Mộ đỡ trán, lần nữa kéo kéo đệ đệ nhà mình: "Đã khép lại rồi, không cần quét nữa."

"Nhưng mà, máu."

". Đó là chảy ra từ trước rồi!" Thang Mộ duỗi ngón tay lau đi vết máu chưa khô trên vết thương, lộ ra cái cổ trắng nõn không tí vết, "Nhìn đi, đã hoàn toàn khép lại."

Jarrett thở phào một cái: "Thật sự là quá tốt." Nói xong, hắn không biết tìm từ nơi nào ra một chiếc khăn tay trắng, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên cổ nàng, rồi sau đó nắm tay Thang Mộ lên, từ từ lau sạch sẽ.

"." Thế nào cứ cảm giác là lạ?

Trái tim Thang Mộ dâng lên cảm giác vi diệu nào đó, nàng cẩn thận nhìn xuống Jarrett, là chính chủ nha, mở hệ thống ra nhìn thì cũng là đệ đệ nhà nàng không thể nghi ngờ, sao lại kỳ quái thế kia đây?

Loại cảm giác này, nếu nói là không tốt. Khẳng định không nghiêm trọng như vậy, nhưng mà, lại mang đến cho nàng cảm giác có chút nguy hiểm, giống như sắp sửa xảy ra chuyện gì đó có quan hệ mật thiết với nàng vậy, rối loạn đan xen, nhất thời lại gỡ không ra.

Ah? Nàng không phải quên mất cái gì chứ?

A!

Thang Mộ theo bản năng xoay đầu, vừa lúc đối diện với ánh mắt tức giận xen lẫn đau lòng trong góc xe

A a, thì ra là cảm giác kia là từ nơi này tới à!

Thang Mộ tìm được giải thích hợp lý cho trực giác trước đó của mình.

Rồi sau đó lập tức trở nên bất quái, gơ cánh tay lên chọc chọc đệ đệ mình: "Hắc, nàng ta là ai vậy?"

Đang chăm chú 100% lau ngón tay, Jarrett ngẩng đầu lên liếc đối phương một cái: "Không biết."

"= Ⅲ =" Thang Mộ tròn mắt há mồm mà thấy sắc mặt cô em cung thủ ngực lớn từ vui mừng biến thành thương cảm, yên lặng nhìn trời, "Jerry, đệ cận bã."

Loại thời điểm này, tỷ tỷ nên ra sân!

Thang Mộ nắm chặt tay, cố gắng điều chỉnh vẻ mặt, lộ ra một nụ cười không dọa người nhất: "Cái đó, vị cung thủ tiểu thư này, cô mới vừa rồi hiểu lầm rằng ta muốn tổn thương hắn sao?"

"." Đối phương xoay đầu sang chỗ khác, không nhìn nàng.

"." Bị ghét bỏ, tuyệt đối là bị ghét bỏ! Thang Mộ ho nhẹ một tiếng, không ngừng cố gắng, "Thật ra thì cô hiểu lầm, chúng ta chỉ là đang chơi đùa mà thôi, hơn nữa, ta thật ra là tỷ tỷ hắn nha."

Cô gái chột quay đầu lại, không thể tin nhìn nàng.

Cùng lúc đó, Thang Mộ lập tức cảm giác bàn tay bị siết chặt, nàng mờ mịt quay đầu lại, Jarrett vừa đứng buông tay ra, thu khăn tay về.

Là. Không cần thận hả?

"Ta chưa từng thấy qua." Đây là lần thứ hai Thang Mộ nghe thấy cô em này nói chuyện, lần đầu tiên vì là tình huống đặc biệt, nàng cũng không nghe rõ, mà bây giờ, nàng phát hiện cô em này không chỉ có vóc người Ngự tỷ, âm thanh cũng là mười phần hơi thở Ngự tỷ, giọng nói hơi trầm xen lẫn anh khí mạnh mẽ, đặc biệt động lòng người.

"Tỷ tỷ sẽ ngồi trên đùi đệ đệ mình."

"Hả?" Thang Mộ lúc này mới phát hiện ra tư thế ngồi của mình, vội vàng phát ra hai tiếng cười gượng, "Ha ha ha, ta không cẩn thận ngồi sai rồi." Rồi sau đó luống cuống tay chân bò xuống, ngồi vào một bên.

"Ta cũng chưa từng thấy qua, tỷ tỷ còn có thể nhỏ hơn đệ đệ."

"Ah? Cô là đang khen ta trẻ hơn sao?" Thang Mộ che mặt, "Sao lại không biết xấu hổ vậy chứ."

"."

Ngay sau đó, cô gái này lần nữa quăng ra một trái bom to: "Người không tiếp nhận ta, cũng là bởi vì nàng sao?"

Gì gì gì gì gì? !

Thang Mộ lại một lần nữa hối hận, nàng vắng mặt trong cuộc sống đệ đệ mình thật là quá lâu, cho nên xảy ra chuyện kinh khủng như vậy mà nàng đều không biết!

Đây là tiến triển như thế nào đây? !

Rồi sau đó, nàng lần nữa dùng ánh mắt khiển trách trừng về phía đệ đệ mình, đều đã như vậy hửn còn dám nói không biết người ta nữa! Không biết cái quý!

Đồ lường gạt!

Nam nhân đều là đồ lường gạt!

Khinh bỉ cả đời hửn !!!

Jarrett bị ánh mắt Thang Mộ nhìn chằm chằm có chút rợn tóc gáy, mà tất cả đều là bởi vì cô gái đột ngột xuất hiện này, hơn nữa mới vừa rồi nàng ta còn làm thương tổn tỷ tỷ mình, khuôn mặt luôn luôn mỉm cười từ lúc gặp lại Thang Mộ tới nay của hửn đông cứng lại giống như băng tuyết : "Vị cung thủ tiểu thư này, không nên tùy tiện nói lời nói dễ làm người ta hiểu lầm này được không?"

"Ta tin chắc, mình chưa từng gặp người."

"." Đây lại là cái tình huống gì?

Vốn cho là đệ đệ mình đã biến thành cận bã, Thang Mộ cẩn thận tìm hiểu về mặt của hửn, phát hiện hoàn toàn không nhìn ra một chút dấu hiệu nói dối nào.

So với người ngoài, nàng dĩ nhiên càng phải tin tưởng đệ đệ mình.

"A!" Đúng lúc này, em gái cung thủ thốt ra một tiếng kêu ngắn, rồi sau đó nàng nói, "Xin lỗi, là ta sơ sót, lần trước lúc chúng ta gặp nhau, ta xuất hiện với dáng vẻ này ."

Rồi sau đó, nàng móc từ trong rãnh sâu ngực ra một chiếc lá xanh biếc sáng rực rỡ, khấp trong lòng bàn tay, khẽ nhắm mắt, một lát sau, hình dáng nàng ta xảy ra biến hóa kinh người.

Ngực! Không có!

Rãnh! Không có!

Đặc trưng của phái nữ! Toàn bộ không có!

Đơn giản mà nói!

Nàng từ một Ngự Tỷ biến thành một người đàn ông a a a ! ! !

Thang Mộ ôm đầu sụp đổ, cho nên nói, đây là BG đổi thành BL sao? !

Trong lúc nàng rời đi, đệ đệ nhà nàng rút cuộc cũng thành công biến thành một Gay rồi sao? !

Cứu, cứu mạng a a a ! ! !

Lấy cái gì cứu vớt người đây,Gay đệ đệ của ta QAQ

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Cô gái không thể theo kịp

Đối mặt với sự thay đổi của cô gái (chàng trai?) tỉnh linh, về mặt Jarrett hơi động, như có điều suy nghĩ.

Chỉ là chốc lát, liền hồi tưởng lại một đoạn ký ức: "Thì ra là cô."

"Ngài nhớ ra rồi sao?" Giọng nói của tỉnh linh nghe ra rất vui vẻ, mặc dù vẫn anh khí mùi phàn như cũ, nhưng so với mới vừa rồi, khí tức nam nhi nhiều hơn không ít, kết hợp với dung mạo lúc này, nàng (hắn?) ta hình như thật sự biến hoàn toàn thành phái nam.

Jarrett khẽ gật đầu, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía tỷ tỷ mình, vừa đúng lúc nhìn thấy đối phương hóa đá rồi sau đó tan thành tro bụi.

"." Dựa vào sự hiểu biết về đối phương, Jarrett rất nhanh liền sáng tỏ trong đầu tỷ tỷ mình đang suy nghĩ cái gì, không khỏi đỡ trán, lấy cái gì cứu vớt người đây, vị tỷ tỷ cứ luôn coi đệ đệ mình là Gay.

Chỉ là trải qua nhiều năm tu luyện, Jarrett hiển nhiên rất hiểu cái gì gọi là đúng bệnh hốt thuốc, vì vậy hắn ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng mà nói ra: "Cái lá cây này là đạo cụ ma pháp, tạo ra hiệu quả không khác gì thuật che đậy, cũng là có thể thay đổi ngoại hình người khác, chẳng qua hiệu quả của nó là cố định, cũng chính là nói chỉ chuyển đổi giới tính."

Thang Mộ phiền muộn xoay đầu: "Những thứ này tỷ đều không quan tâm."

"."

"Thắc mắc duy nhất của tỷ chỉ có -- rốt cuộc là nàng hay là hắn."

"." Jarrett lần nữa đỡ trán, "Nếu dùng lá cây mới biến được thành phái nam, như vậy giới tính vốn chính là con gái, tỷ tỷ đoán không được sao?"

"A! Ah?" Thang Mộ trong nháy mắt đầy máu sống lại, "Cho nên nói, thì ra là nàng là con gái nha!"

Jarrett nhìn tỷ tỷ mình lần nữa trở nên phần chấn tinh thần, vừa bực mình vừa buồn cười, đối phương là phái nữ thật sự đáng giá cao hứng như vậy sao?

Không, phải nói, nhìn hắn lớn lên thật giống sẽ thích phái nam như vậy sao?

Là cái gì làm cho nàng có cái loại ảo giác này thế?

Kirsten?

-- kể từ khi nhìn thấy khuôn mặt vốn có của ông ấy, Jarrett lại càng ngày càng khó khăn kêu lên cái danh xưng "Kirsten gia gia" kia.

Cho nên, ông ấy vẫn là nên khôi phục khuôn mặt đầy nếp nhăn Cúc Hoa sẽ tốt hơn đúng không?

Nhìn ông ấy cả ngày chìa ra khuôn mặt trẻ tuổi lắc lư trước mặt tỷ tỷ, hắn cũng có chút không quá yên tâm đâu.

Nằm mà đầu gối cũng trùng tên, Kirsten ngã xuống đất không dậy nổi!

Thang Mộ không ngờ rằng trong lòng đệ đệ mình giờ phút này thay đổi liên tục, nàng quan tâm chỉ có một chuyện, nếu đối phương là con gái, như vậy vừa rồi nói rằng "Jarrett không chấp nhận nàng" là chuyện gì xảy ra đây?

Vì vậy nàng bát quái.

"Vị tỉnh linh tiểu thư này, lời cô mới vừa nói là có ý gì thế?" Thang Mộ hỏi, "Nếu là không ngại thì nói một chút đi? Dầu gì ta cũng là tỷ tỷ người này mà."

Tỉnh Linh cung thủ trầm ngâm chốc lát, yên lặng giải trừ ma pháp trên lá cây, khôi phục đáng về vốn có rồi mới nhỏ giọng nói ra: "Vị ma pháp sư đại nhân này đã từng cứu mạng của ta."

A ô! Anh hùng cứu mỹ à!

"Từ ngày đó, ta liền thề, phải trở thành người theo hầu của hắn."

A ô! Tự động vào hậu cung nha!

"Vậy mà, đại nhân cự tuyệt ta." Tỉnh Linh cung thủ dùng một loại ánh mắt nóng rực tràn đầy chiến ý (ý chí chiến đấu) nhìn về phía Thang Mộ, "Hắn đã

từng nói -- ‘cung thủ mà ta cần chỉ có một người’, người kia, chính là người sao?”

"..... Hả?" Còn có tình huống như thế sao?

"Quyết đấu đi!" Toàn thân Tinh linh ngự tý bùng lên ngọn lửa hùng lực, "Chỉ có người thắng mới có tư cách đứng ở bên cạnh đại nhân!"

"..... Đợi đã nào...!" Thang Mộ giờ tay làm một dấu hiệu ngăn cản, nàng cảm thấy đầu của mình có chút choáng váng, "Là ta chưa nói rõ ràng sao? Ta là tỷ tỷ của hần nha, đối với cô mà nói hoàn toàn không gây trở ngại gì mà?"

"Chỉ có người mạnh nhất mới có thể trở thành kiếm và lá chắn của đại nhân!"

"= Ⅲ =" nhìn chăm chú vào động tác giống như chiến đấu của Tinh linh ngự tý, Thang Mộ cảm giác mình rút cuộc hiểu rõ gì đó, "Cho nên nói, cô cũng không thích đệ đệ nhà ta?"

Tinh linh cực kỳ hoảng sợ: "Ta làm sao có thể làm loại chuyện khinh nhờn đại nhân này được chứ? !" Rồi sau đó đỏ mắt lên, "Người là đang sỉ nhục vinh dự của chiến sĩ, ta muốn quyết đấu với người! Quyết đấu!"

"....." Cho nên nói nàng ta coi Jarrett thành cái gì, Nam Thần sao?

"Cho nên nói, cô chỉ muốn làm thủ hạ của Jarrett nhà ta?"

"Là thủ hạ duy nhất!"

Được rồi, nàng ta yêu cầu cũng rất cao.

Thang Mộ đỡ trán, đây là gì? Trung khuyến phiên bản nữ sao? Khí thế ngự tý mới vừa rồi đã hoàn toàn bị phá hư luôn rồi!

Tên này đã sụp đổ đến mức nàng không nhận ra được nữa rồi!

Được rồi, loại hình này nàng thật đúng là lần đầu tiên đụng phải, vì vậy nàng vô cùng mệt mỏi ngã xuống một bên, chọc chọc sau lưng đệ đệ mình: "Đệ tự mình giải quyết đi."

"Người là không chiến mà lui sao? !"

"Vị cung thủ tiểu thư này." Jarrett cũng đại khái hiểu một phần nguyên do, vì vậy mở miệng nói.

"Đại nhân, ta tên là Bối Ti!"

"..... Được rồi, Bối Ti tiểu thư."

"Đại nhân gọi ta Bối Ti hoặc là Bối Ti tiểu đệ đều được hết, nhưng là xin đừng xưng hô ta là tiểu thư, ta cũng không có tư cách này!"

"..... Khụ, ta cũng không cần thủ hạ, cô hiểu ý của ta không?"

"Ta hiểu!"

Ngoài suy nghĩ và dự đoán của Jarrett, đối phương trả lời tương đối sáng khoái, đang lúc hần hạ giọng thì cô em Bối Ti lại nói tiếp: "Cho nên ta sẽ cố gắng trở thành thủ hạ duy nhất được thừa nhận của ngài, làm ơn hãy tin tưởng thành tâm của ta!"

"= Ⅲ =" Núp ở một bên nghe lén, Thang Mộ lần nữa mở hời đầm đĩa, căn bản không nói rõ ràng với cô em này được rồi! Jarrett đệ thật là cực khổ. . .

Thấy đường này không thông, Jarrett quả quyết đổi một con đường khác: "Ý của cô là muốn trở thành tùy tùng của ta sao?"

"Đúng vậy, đại nhân, không biết ta có như vậy có đủ tư cách hay không?" Tinh linh muội tử toát ra ánh mắt lấp lánh mong đợi không thể tưởng tượng nổi, "Coi như không có, ta cũng sẽ cố gắng để cho mình có."

"Nhưng mà, tỷ tỷ cũng không phải tùy tùng của ta, cho nên cô ấy và cô không có xung đột về mục đích kỳ vọng." Jarrett mỉm cười giờ hai tay lên, "Nếu như cô nghĩ làm cái này, như vậy tỷ tỷ là " đặt ngón tay ở tim, "Nơi này, ý của ta, cô hiểu chưa?"

"! ! !" Trên đầu tinh Linh cung thủ hiện lên một bóng đèn to, rồi sau đó nặng nề gật đầu, "Ta hiểu, ta sẽ hầu hạ Đại tiểu thư như hầu hạ ngài."

"....." Trong nháy mắt từ đối thủ thăng lên làm "Đại tiểu thư", Thang Mộ trong lòng lệ rơi đầy mặt, nên mới nói, không hổ là người nam nhân nhất định trở thành "Vua của Hậu cung" sao? Jarrett thế nào lại nhanh chóng giải quyết cô em gái này như vậy chứ?

"Xin lỗi, ta và tỷ tỷ cũng có chút mệt mỏi, cho nên." Ánh mắt Jarrett của liếc về phía ngoài xe.

Cô gái Tinh linh trong nháy mắt liền sáng tỏ: "Xin hãy để ta đánh xe thay đại nhân và đại tiểu thư."

"." Thang Mộ che dạ dày, cảm thấy bao tử đau khá lợi hại.

"Đại tiểu thư ngài say xe sao?" Cô gái Bối Tỉ liếc nhìn Thang Mộ, tựa như an ủi nói, "Xin hãy an tâm, trời sanh tinh linh và động vật có độ phù hợp rất cao, ta đánh xe là ổn định nhất, an toàn nhất!"

". Đại tỷ, thật là cảm ơn cô." Thang Mộ mặt mày khổ sở nói cảm ơn.

"Ngài gọi ta là Bối Tỉ là tốt rồi, hơn nữa", tinh linh cung thủ lộ ra một nụ cười anh khí khác thường, nói như sau, "Ta năm nay mới 200 tuổi, mới vừa đi vào thời kỳ thiếu nữ thôi."

"= □ ="

Thang Mộ lệ tuôn trào trong lòng, từ trước tới nay lần đầu tiên nàng mãnh liệt hi vọng một cô gái không nên tiến vào hậu cung đệ đệ mình, không bởi vì cái gì khác, thật sự là -- đường đi của não bộ cô em này đã đạt tới trình độ nàng không cách nào đuổi kịp rồi.

Loại cảm giác tự ti mặc cảm này là thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Hẹn gặp lại nha thân ái

Đang rối rắm, Thang Mộ đột nhiên nghe bên cạnh truyền đến một tiếng "Phốc".

Nàng cứng đờ xoay đầu sang chỗ đó, quả nhiên thấy đệ đệ mình đang cười trộm, Thang Mộ nghiêng rằng, có ý muốn nhào tới véo hấn một cái, nhưng suy nghĩ đến có thể sẽ kéo tới cô em kia nữa, chỉ có thể nhịn đau bụng tha, cho nên chỉ còn cách ở kên trò chuyện nhóm hung hăng khinh bỉ đối phương.

【 Không cho cười! 】

【 Xin lỗi. Phốc! 】

【 Đã nói không cho cười nữa mà a a, có gì đáng cười chứ? 】

【 Chủ yếu là, khụ, lần đầu tiên thấy tỷ tỷ nói không nên lời, dù sao cho tới nay đều là tỷ làm người khác không thốt nên lời thôi.】

【 】 Cho nên mới nói, hình tượng của nàng ở trong lòng của Jarrett rốt cuộc là như thế nào thế? Nữ ma vương độc ác sao?

Thang Mộ che bụng, cảm thấy dạ dày mình lần nữa lại đau QAQ

-- Tất cả mọi người đều tiến hóa đến trình độ quá đáng sợ rồi, thế giới này thật là chịu không nổi nữa rồi !

【 Tỷ tỷ người tức giận sao? 】

【 Hừ! 】

【 Giận thật? 】

【 Hừ! ! 】

【 】

【 Hừ! ! ! 】

Jarrett đỡ trán, lúc trước tỷ tỷ nhà hấn cũng không có hẹp hòi như vậy kia mà, chẳng qua, nhìn tỷ tỷ như vậy, giống như đứa bé không lấy được kẹo liền làm nũng với người lớn, hấn cúi đầu nấp mấy môi, đè nén khóe miệng suýt nữa lại muốn cong lên xuống-- thật ra thì, hấn thật rất hưởng thụ cảm giác bây giờ, dù sao, điều này chứng minh hiện tại tỷ tỷ không tiếp tục coi hấn là đứa bé không phải sao?

Loại ý niệm này mới vừa nổi lên, trong lòng Jarrett liền dâng lên một chút cảm giác tội ác, bắt nạt tỷ tỷ như vậy, quả nhiên vẫn là không tốt lắm đâu?

Khụ, hơn nữa, hấn cũng không đành lòng tiếp tục làm nàng tức giận như vậy.

Sau khi suy tư một hồi, Jarrett móc ra từ Tĩnh Vân châu một đoá hoa đỏ như lửa, hấn từng đặt nó tại nơi tỷ tỷ biến mất, không giống với quá khứ chính

là, hiện tại hẳn có thể tự mình giao tận tay cho người mà hẳn muốn.

"Tỷ tỷ, cho tỷ cái này."

"Cái gì?" Thang Mộ quay đầu, vừa đối diện với đóa hoa trong tay đệ đệ mình, đóa hoa này giống như mới vừa được hái xuống, vẫn giữ nguyên dáng đẹp nhất lúc nở rộ đến cực hạn, vô luận là cánh hoa hay là nhị hoa đều là rực rỡ như ánh lửa, giống như một ngọn lửa đang bùng cháy, và đối lập với màu đỏ rực rỡ này, là màu xanh biếc của cành và lá cây, xuyên thấu qua mảnh vải sa tanh mỏng bao bọc bó hoa, có thể nhìn thấy rõ ràng gai nhọn sắc bén trên đó.

Hoa đẹp thì có gai -- trong đầu Thang Mộ đột nhiên toát ra một câu như vậy, rồi sau đó nàng không khỏi cảm thấy buồn cười, mới vừa rồi bản thân cũng chưa thật sự tức giận, nhưng giờ phút này thì những thứ hơi buồn bực kia sớm đã tan thành mây khói.

Nàng bò dậy tiến tới ngồi bên cạnh Jarrett, cẩn thận nhận lấy bông hoa xinh đẹp này, hỏi "Thật là đẹp, đây là hoa gì?"

"Hoa Kinh[1]."

[1]Ở chương 60 dịch là hoa mạn gai (荊花) nhưng giờ theo diễn tả có vẻ không phải là hoa mạn gai (không biết có nghĩa gì khác không), nên mình để nguyên từ Kinh.

"Tên cũng rất dễ nghe, đệ hái lúc nào thế?"

"Hái xuống đã lâu rồi." Jarrett đưa ngón tay vuốt ve cánh hoa lửa đỏ, mỉm cười nói, "Loại hoa này sống ở ngọn lửa trong thung lũng bên cạnh miệng núi lửa, quanh năm đều tồn tại dưới dạng nụ hoa, chỉ có trong nháy mắt khi núi lửa bùng lên, nó hấp thu được đầy đủ nhiệt lượng, mới có thể nở rộ, khi tắt cả dừng lại, đóa hoa nở rộ sẽ khô héo, rồi sau đó từ từ mọc ra nụ hoa kế tiếp."

". Thật thần kỳ." Thang Mộ cúi đầu nhìn đóa hoa trong tay, "Nói như vậy, muốn hái nó không phải rất khó khăn sao?"

"Hoàn hảo." Jarrett nghiêng đầu suy tư chốc lát, "Chỉ là thuận tay mà thôi."

Hắn không có nói láo, thật chỉ là thuận tay mà thôi, khi đó hẳn nghe nói ở gần ngàn năm trước, đã từng có người mở thông đạo Ma tộc ở bên trong miệng núi lửa, chỉ là lúc ấy ngọn núi lửa kia vẫn còn chưa hoạt động, không giống như bây giờ thỉnh thoảng sẽ bùng lên một lần, bên cạnh cũng không mọc lên những đóa hoa này.

Vì tìm kiếm dấu vết, hẳn đã ở lại chỗ đó ba tháng, hoàn toàn nắm giữ nhịp điệu phun trào của núi lửa, thừa dịp lúc gián đoạn ngắn ngủi của nó mà nhảy vào trong đó, đáng tiếc, thời gian đã đi qua quá lâu, hẳn không tìm được bất kỳ thứ gì có thể làm đầu mối, thứ duy nhất có thể gọi là thu hoạch -- sợ là chỉ có những thứ thuận tay hái về này.

Hắn biết, tỷ tỷ nhất định sẽ thích.

Sự thật chứng minh, hẳn cũng không có đoán sai.

Cho nên Jarrett cảm thấy rất thỏa mãn.

"Không nên tùy tiện làm chuyện nguy hiểm như vậy!" Thang Mộ duỗi ngón tay chọc chọc cái trán đệ đệ mình, "Núi lửa đó! Rất là nguy hiểm. Thiên Nhiên ở ý nghĩa nào đó là siêu cấp đáng sợ có được hay không, lần sau không được làm biết không?"

"Ừ, nếu tỷ tỷ không cho đệ đi, đệ liền không bao giờ nữa đi."

"Thật biết nghe lời." Thang Mộ kỹ năng thuần thục sờ sờ mái tóc mượt mà.

". Tỷ tỷ, đệ đã không còn là đứa bé nữa."

Ai thèm đề ý đến người! Thang Mộ đắc chí liếc Jarrett một cái, rồi sau đó vui vui vẻ vẻ sờ sờ đóa hoa trong tay, loay hoay một lát sau, đột nhiên nghe được ngoài cửa truyền tới tiếng gõ ván gỗ.

Đây là gì?

Suy tư chốc lát, tiếng gõ lại vang lên.

"." Thang Mộ chợt nhớ tới, bên ngoài hình như còn có người ngồi? Liền hỏi, "Bối Tì, có chuyện gì sao?"

"Cái đó, đại nhân, đại tiểu thư." Trong giọng nói anh khí mùi phần của cung thủ cư nhiên lại xen lẫn cảm xúc nào đó tương tự với ngượng ngùng, "Ta hình như nghe được các người đang nói về Kinh hoa?"

"Ừ, Đúng thế, làm sao vậy?"

"Là như vậy." Bối Tì trầm mặc một lát, rồi âm thanh lần nữa vang lên, "Trong tộc của ta, có một vị trưởng lão đã từng bị thương nặng, phần lớn thảo dược cần đều có thể tìm được ở trong Rừng Lục Dạ quê hương của chúng ta -- duy chỉ có một loại."

"Hoa Kinh sao?"

"Đúng, bởi vì chủng tộc, địa phương có khí tức hệ hoà mãnh liệt thì gây áp chế với chúng tôi, cho nên."

Thang Mộ nhìn một chút đóa hoa vừa mới tới tay, tròng mắt nhìn, nhìn về phía đệ đệ mình .

【 Có thể không? 】

【 Tỷ tỷ muốn làm như thế nào cũng được, không cần băn khoăn tới đệ. 】

"Cần bao nhiêu thế?"

"Một đóa là được rồi."

Thang Mộ gạt đầu một cái, lặng lẽ di chuyển về bên buồng xe, vén một góc màn che lên, đưa một đóa hoa Kinh to màu đỏ ra: "Cho!"

"Đại tiểu thư." Bối Ti ngưng tỷ. Không, theo như số tuổi phải là thiếu nữ mới đúng, trong nháy mắt nước mắt lưng tròng, vừa lau nước mắt vừa nhận lấy đóa hoa, "Ngài thật là quá dịu dàng quá hiền hậu!"

"." Từ phía trước coi như xong, nhưng từ cuối cùng nghe thế nào có chút không thích hợp?

"Đại tiểu thư, ta nhất định sẽ báo đáp ngài!"

". Không, không cần khách khí." Thang Mộ lau mồ hôi, quả nhiên nàng hoàn toàn không có biện pháp giao lưu với đối phương mà.

"Không, nhất định phải làm!" Tinh linh muội từ cắt đóa hoa xong, lần nữa khôi phục vẻ mặt nghiêm túc nói, "Xin hãy tiếp nhận ta!"

"= 卐 ="

"Nói như vậy", chẳng biết lúc nào, Jarrett cũng vén màn che lên, bình tĩnh nói, "Cô cần phải trở về đúng không?"

"Ồ?"

"Trường lão bộ tộc các cô còn chờ được vật không phải sao?"

"Nhưng." Bối Ti đang muốn nói trường lão nhà nàng đã bị thương hơn ba trăm năm cũng không vội, liền nghe được Nam Thần nói như sau.

"Đối với được vật ta cũng hiểu sơ một chút, có vài vết thương nếu như không chữa trị kịp thời, rất dễ chuyển biến xấu hoặc là phát triển thành bệnh chứng khác, cho nên cô vẫn là nên về sớm một chút thì tốt hơn nha."

"Thật, thật sao?" Bối Ti kinh hãi, sau khi suy tư một hồi chợt gạt đầu, "Ta hiểu rồi!"

"Vậy ta hiện tại đi ngay, đại nhân, đại tiểu thư, chờ ta đưa thuốc xong rồi trở lại, xin hãy chắc chắn để ta lại được hầu hạ hai vị như trước."

"Đợi chút." Jarrett mỉm cười đưa tay, "Trước đó sở dĩ cô có thể truyền tống đến bên cạnh ta, là dùng trang bị truyền tống sao?"

"Đúng vậy." Bối Ti gạt đầu, rồi sau đó móc ra một trang bị tương tự với cái đĩa đưa tới tay Nam Thần, "Đây là ta mua được ở cửa hàng nhỏ bên đường, chỉ là hình như không được ổn định lắm, cho nên lúc ta xuyên qua thời không mới bị thương."

"." Thang Mộ lau mồ hôi, cô em này thật là dũng sĩ, trang bị không gian tùy tiện mua được mà cũng dám dùng, không sợ bị rối loạn Không Gian cắt thành bả hoặc là bị lôi kéo thành mảnh nhỏ sao? Nàng ta thật là trâu bò trên các loại ý nghĩa mà!

"Ta xem một chút," Jarrett nghiêng cứu một lát, "Không phải là vấn đề lớn gì, ta lập tức có thể điều chỉnh tốt, sở dĩ cô có thể tìm được ta, là dùng vật phẩm tùy thân của ta sao?"

"Đúng! Lần đó đại nhân cứu ta thì mảnh vụn của áo choàng không cẩn thận rơi xuống đất, ta chính là dùng cái đó mới tìm được ngài, đáng tiếc, lần xuyên qua thời không này đã sử dụng mất mảnh vụn duy nhất đó rồi, ngài có thể cho ta nữa."

"Tốt lắm! Cô có mang theo thứ gì từ quê hương không?"

"Có!" Bối Ti nói xong, đưa lên một bông hoa không biết tên.

Thang Mộ cảm khái, không hổ là tinh linh, nhìn rất yêu thích hoa nha.

Jarrett không biết đã nhét đóa hoa vào chỗ nào trên đĩa, sau đó lại phân chia mấy cái, rồi nhét chiếc đĩa về trong tay Bối Ti, cười đến hết sức ôn hòa: "Tốt lắm, chúc cô thuận đường xuôi gió."

"À? Đứng, đứng, đứng rồi, đại nhân, vì dễ dễ cho ta trở lại tìm được các người, có thể hay không cho ta thêm một cái đồ vật bên người. A ! ! !"

Cùng giống với lúc tới, Tinh Linh cung thủ cứ như vậy đột ngột biến mất ở trước mặt của Thang Mộ.

Sau một hồi trầm mặc, Thang Mộ mới nhớ tới hỏi: "Nàng cứ đi như thế?"

"Đúng vậy, đi thôi." Jarrett ngồi vào trong giường xe, thuận tay kéo tỷ tỷ mình đến ngồi bên cạnh, "Nàng ta về nhà, tỷ tỷ không vui sao?"

"Không. Không phải, chỉ là." Thang Mộ sờ cảm, cảm giác có nơi nào đó vì điều không đúng.

Nàng thế nào cảm giác đệ đệ mình là cố ý đem người ta lừa đi vậy? Nhưng mà. Nàng nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào nửa bên mặt quyến rũ bất thường và nụ cười ôn hòa bên khóe miệng của Jarrett, quyết định đem ý nghĩ trong lòng vút trên mặt đất đập lên mây đập -- đệ đệ nhà nàng không thêm cố ý lừa người ta đâu!

Jarrett là đứa bé ngoan dịu dàng hiền hậu!

Ai? Cái tính từ phía sau đó có phải có chỗ nào không đúng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Tình địch, tình địch nha

Sau khi đưa tiễn người phu xe duy nhất đi, Jarrett khôi phục lại trạng thái người lái xe lần nữa.

Vì bảo vệ trình tiết đệ đệ mình(?), Thang Mộ 'lo việc nghĩa thì không thể chênh mảng' ngồi ở bên cạnh hắn, hai người cứ như vậy tiếp tục cuộc hành trình.

Bởi vì mang trên người đầy đủ đồ dùng hàng ngày, bọn họ cứ như vậy chậm chạp vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng lại ăn ngủ nghỉ ngoài trời, thỉnh thoảng lại đến quán ăn bên đường khai trai, thỉnh thoảng gặp phải khách sạn cũng sẽ vào ở.

Thời gian trôi qua nhàn nhã mà tự tại, có đôi khi Thang Mộ thoáng chốc cảm thấy, nàng và đệ đệ thật ra căn bản chưa từng chia xa.

Chạng vạng ngày thứ ba, Thang Mộ cuối cùng nhớ tới Kirsten đang bị tạm giam, vì vậy giục đệ đệ kéo hắn ra, hừ hừ, cái tội thừa dịp nàng không có ở đây dám quyến rũ Jarrett, thực sự rất nặng đó.

Nét mặt Jarrett xem ra hơi u buồn, hình như không quá tình nguyện, điều này làm cho trong lòng Thang Mộ vang lên tiếng chuông 800 dB.

Tất cả bị kịch đều phải bị đập tắt tại nguồn!

Quả nhiên, Kirsten mới vừa được thoát ra thì liền quyết đoán nhào về phía đệ từ mình: "Jarrett! Con."

Rồi sau đó, giữa đường bị chặn lại.

Thang Mộ tóm lấy cổ áo của Pháp Thánh trẻ tuổi, nghe răng dữ tợn cười: "Kirsten, ta cảm thấy chúng ta cần · hảo · hảo · trò chuyện thân mật một chút, ông cảm thấy thế nào?"

Kirsten run lên, nước mắt tuôn rơi: "Ta có thể nói không sao?"

Nụ cười của Thang Mộ càng thêm hung ác: "Ông nghĩ thế nào?"

". Cứu mạng."

Vì vậy, ở phía sau thân cây gần chỗ nghỉ chân ngoài trời phát ra một loạt tiếng gào thét quý dị "Oh. ah. Ah.", cũng may gần đó không có người nào đi ngang qua, nếu không ngày mai chắc là sẽ truyền ra lời đồn đãi không quá hòa hài.

Jarrett ngồi im bên đồng lửa, gió đêm nhẹ nhàng làm ánh lửa lay động tạo nên cái bóng mờ nhạt chiếu trên dung nhan anh tuấn của hắn, trong khoảng thời gian ngắn, hình như không khí cũng tĩnh lặng xuống, đột nhiên, thân hình của hắn chợt nghiêng về phía trước, chàng trai đang ở giữa giai đoạn thiếu niên và thanh niên thờ dài, bất đắc dĩ đưa tay vỗ vỗ đầu chú gấu trúc đang khoác lên vai phải mình: "Chít chít, đừng làm rộn."

Gấu trúc bất mãn cọ cọ gò má của Jarrett, rồi sau đó từ lưng của hắn lăn xuống dưới, bên cạnh vị chủ nhân liền sụp vài chỗ.

"Rầm! Rầm! Rầm!"

Jarrett xuyên qua bụi đất đầy trời, im lặng không nói nhìn chăm chú vào hồ nhỏ bên cạnh, yên lặng đỡ trán: "Chít chít, người thật sự nên giảm cân."

"Chít! !!" «= ta mới không cần! ! !

"Vây cũng không nên tùy tiện lẫn lung tung." Jarrett đưa tay chọc chọc chớp mũi ướt nhẹp lành lạnh của nó, "Người nên may mắn là chưa bắt đầu nấu thức ăn, nếu không, đề tỷ tỷ thấy trên ăn đồ dính bụi, người biết sẽ có hậu quả gì chứ?"

"." Đang làm nũng, Chít Chít nghe thấy tiếng kêu thảm thiết phía sau thân cây, run lên hai cái, lập tức khôi phục an tĩnh, rồi sau đó bò sát đến bên người Jarrett cọ cọ, kéo kéo vạt áo của hắn, "Chít chít." «= ta rất nghe lời nha.

Jarrett nhếch miệng mỉm cười, nghiêng đầu nhìn về phía ma súng của mình: "Không muốn bị đòn, người phải ngoan ngoãn nghe lời biết không?"

"Chít!" «= hiểu rõ!

Một lát sau, bởi vì phát tiết xong mà sáng khoái tinh thần, trung ra vẻ mặt "Đại gia ta rất sáng khoái" Thang Mộ đi trở về, mà ở phía sau của nàng, Kirsten đi theo giống như cô dâu nhỏ bị chà đạp.

"." Dù cho Jarrett có bình tĩnh như thế nào đi nữa, nhìn thấy tình hình này cũng có chút không bình tĩnh được, "Sur phụ Kirsten, người còn tốt." Hắn đột nhiên cảm thấy mình có phần suy nghĩ nhiều quá, dưới tình huống bị ngược đãi thành ra như vậy, tuyệt đối sẽ không sinh ra tâm tư gì khác đâu nhỉ?

"Jarrett QAQ"

"Này!" Thang Mộ bắt mắt, "Ông già bộ đáng thương cái gì chứ. Ta căn bản không có đánh trúng ông có được không!" Chỉ là cảm mũi tên hù dọa đuổi theo hắn một lát thôi mà.

"QAQ"

". Được rồi." Thang Mộ nhìn bộ dạng đáng thương này của đối phương, cũng có chút mềm lòng, "Chỉ cần ông không động tâm tư không đứng đắn, cũng không cần biến thành lão gia gia nữa." Dù sao. Dáng vẻ chân chính này Jarrett đều đã nhìn qua, nếu lại biến trở lại không phải sẽ càng làm Jarrett vô thức nghĩ tới? Không được không được! Hãy để cho thằng bé nhìn quen gương mặt này của Kirsten đi!

"." Trầm mặc gặt đầu, rồi sau đó thừa dịp Thang Mộ không chú ý, Kirsten lặng lẽ quay đầu, hướng về phía Jarrett toát ra một nụ cười thắng lợi.

Không thể không nói, trong thời gian mười năm này, cả Kirsten cũng tiến hóa thành công rồi.

"." Jarrett lặng lẽ bẻ gãy một nhánh cây.

Nhưng mà!

Khiến Jarrett càng cảm thấy tuyệt vọng là!

Vị có uy hiếp lớn nhất kia!

Còn chưa có lên sân khấu!

Được rồi, hiện tại đã ra sân diễn rồi.

Nhánh cây khô trong tay Thang Mộ "Bòm bốp" một tiếng rơi xuống mặt đất, trong đôi mắt nàng lập tức về đầy thần sắc kinh ngạc.

Sững sờ thật lâu, tay nàng mới run run chỉ chỉ về phía người mới tới: "Y, Ysasi?".

Cô gái tóc xanh, mắt vàng, mặc một thân trang phục đen nhánh, dung mạo không có bất kỳ biến hoá nào so với mười năm trước, mái tóc dài xanh thăm xinh đẹp tựa như tảo biển lẳng lẳng tung bay trong gió đêm, nàng ta cứ như vậy yên lặng đứng phía sau Jarrett, dường như vừa mới xuất hiện lại dường như đã đứng lặng đó thật lâu rồi.

"Đã lâu không gặp."

Nghe được giọng nói trong trẻo giống như suối nước lạnh quen thuộc này, Thang Mộ rút cuộc xác định, thiếu nữ trước mắt đích xác là Ysasi không thể nghi ngờ.

Nhưng mà.

"Tại sao cô lại ở chỗ này?"

"Chủ nhân không có nói cho người biết sao?"

Đối mặt với câu hỏi vặn của đối phương, Thang Mộ nghi ngờ, chủ nhân? Ai vậy?

Nàng cẩn thận nhìn chăm chú vào các thành viên có mặt ở đây, bản thân mình thì có thể bỏ qua đi, ngài gấu trúc vậy cũng không phải? Kirsten? Làm sao có thể? Như vậy chỉ còn dư lại có. Jarrett?

"! ! !"

"Jarrett! ! !" Thang Mộ cắn răng nghiêng lợi gọi, "Người cái tên này!"

". Tỷ tỷ người nghe đệ."

"Bản lãnh tăng cao nhì!" Thang Mộ tiến tới nắm lấy cổ áo đệ đệ mình, "Mười năm không thấy, đệ lại lén lút chơi chủ tớ play với Ysasi, còn gạt tỷ tỷ ta nữa, rõ là."

Trán Jarrett bắt đầu chảy mồ hôi, đang chuẩn bị nói vài lời, liền nhìn thấy tỷ tỷ mình cứ nhiên lại giờ ngón tay cái về phía hắn --

"Làm tốt lắm!"

"." Jarrett cảm giác mình sắp khóc, cái này so với đánh một trận còn làm cho người ta cảm thấy bị ai hơn có được không?

"Tỷ tỷ, người hiểu lầm."

"Nam nhân tốt là dám làm dám chịu!"

". Cho nên nói."

Đấu tranh hồi lâu, Jarrett rốt cuộc nói rõ tất cả nguyên do với Thang Mộ, theo từng lời hắn kể, trông mắt Thang Mộ càng ngày càng trừng lớn, đến cuối cùng thiếu chút vắng khỏi mắt rồi.

"Ysasi là Thế giới thư?"

"Sau đó ký kết khế ước với đệ?"

"Ha ha ha Jarrett người không hồ là vai nam chính của cái thế giới này !"

". Tỷ tỷ người lại bắt đầu nói lời kỳ quái rồi."

"Không trách được trong mười năm cô đều không hề biến hóa, thì ra bây giờ là giống với Kirsten, cùng là trạng thái linh thể." Thang Mộ nhìn về phía cô gái tóc xanh luôn trầm mặc, mới vừa rồi nàng đã cảm thấy đối phương có một chút không thích hợp, thì ra là như vậy.

"Người không phải cũng không hề biến hóa sao?" Ysasi nhìn chăm chăm vào Thang Mộ, "Giống y như mười năm trước."

"Éc. Cái này. Trước đó cô hẳn là đã nghe rồi nhì? Thật ra thì ta mới đi mười ngày mà thôi." Thang Mộ vò đầu, giải thích không quá trôi chảy.

"Không cần giải thích." Ysasi vươn tay, vén lọn tóc dài bay bay ra sau tai, "Ta tin tưởng người."

Rồi sau đó, khóe miệng của nàng ta chậm rãi, chậm rãi nâng lên một cái độ cong nho nhỏ.

Có câu nói như thế nào nhì?

Không cười thì thôi, cười một tiếng liền khuynh thành.

Đại khái là ý chỉ tình huống như thế này sao?

Trong nháy mắt Thang Mộ lọt vào trạng thái đờ đẫn.

"." Jarrett lần nữa bẻ gãy một nhánh cây, liếc mắt nhìn về phía gấu Trúc bên cạnh.

"Chít!" Ngài Gấu trúc lĩnh mệnh, lập tức đứng lên bằng chân sau, một cái "Thái Sơn áp đỉnh", hung hăng té nhào vào người của Thang Mộ.

Mấy người chỉ nghe một tiếng vang thật lớn "Ầm!", trên mặt đất trong nháy mắt lại xuất hiện một cái hố khổng lồ.

". Tỷ tỷ! ! !"

Chương 75: Nhân loại ngu xuẩn!

Jarrett liền vội vàng nhét súng vật yêu gây họa của mình về bên trong không gian, rồi sau đó chỉ thấy, tỷ tỷ nhà hắn đang bị ép thành "Hình chữ đại" phục xuống đất, cho đến khi sức nặng trên người biến mất, mới đầu đầy bụi đất bò dậy, liền tiếp ho khan nói: "Sao, chuyện gì xảy ra? Tình huống gì thế? Trời giáng thiên thạch?"

"..." Jarrett không đành lòng nhìn thẳng, nghiêng đầu nói, "Là Chít Chít...."

"Hả? Tỷ đắc tội nó?" Thang Mộ đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên người, lại móc khăn tay ra xoa xoa mặt, trong lòng âm thầm may mắn, may nhờ có tổ chất thân thể tốt, nếu không nàng sớm bị ép thành nhân bánh thịt.

"Nó. Đại khái chỉ là muốn làm nũng với tỷ."

Không sai, Jarrett đưa cho Chít Chít chỉ thị chính là 'nắm lấy thời cơ liền làm nũng với tỷ tỷ, thu hút sự chú ý của đối phương', nhưng mà. Hắn quên mất phương thức nũng nịu của súng vật nhà mình là kinh thiên động địa thế nào, thế cho nên, bị chơi xỏ rồi.

Giờ phút này, trong tim của hắn tràn đầy cảm giác áy náy không thể nói ra, vô cùng muốn phi nhỏ chính mình, thế nhưng bất kể thế nào cũng không thể nói, không được làm, ít nhất là hiện tại, hắn không thể lộ ra bất kỳ sơ hở nào -- hắn không muốn bị tỷ tỷ ghét bỏ, tuyệt đối.

". Jerry, tỷ nói nghiêm túc." Thang Mộ nghiêm mặt nói: "đệ nên cho nó giảm cân đi."

"Đệ hiểu, ngày mai sẽ bắt đầu." Tự cảm giác vô cùng chột dạ, Jarrett lập tức đảm bảo.

"." Trong không gian súng vật, Gấu Trúc mập yên lặng cào tường, chủ nhân ngài nói chuyện không giữ lời! Ngài nói không giữ lời! Ta chán ghét ngài TAT

Những ngày kế tiếp không có cái gì khác nhau nhiều so với lúc trước, trừ thành viên tăng thêm mấy vị. So với ở bên trong Tinh Vân châu, Kirsten và Ysasi thích hóng gió bên ngoài hơn, về phần Chít Chít? Nó vừa xuất hiện xe ngựa sẽ lập tức sụp?

Mà một khi được thả ra, nó sẽ lập tức bị độc thức giảm cân.

Cho nên trong khoảng thời gian này, kẻ duy nhất cảm thấy u buồn, chỉ có thể là nó.

Vốn cho là, này cuộc sống bình thân vẫn có thể kéo dài nữa, vậy mà khi bọn họ đi tới trấn nhỏ thì tình hình thay đổi.

Trên thực tế, bọn họ vốn là chỉ muốn ở trấn nhỏ tên Boone này nghỉ ngơi một đêm, bổ sung một chút vật tư hằng ngày rồi ngày thứ hai liền rời đi, vậy mà, khi bọn họ chuẩn bị xuất phát thì đường đi trong trấn lại bị phong tỏa.

Nguyên nhân là - Khánh điển mỗi năm một lần của trấn này lại tới.

Jarrett và Thang Mộ lần đầu tới địa phương này, đối với tập tục địa phương cũng không rõ ràng lắm, sau khi hỏi thăm mới biết được, ngày mai đúng lúc là ngày cử hành Khánh điển, mà lúc này khách lạ ở trọ trong khách sạn đều là khách mời "cam chịu" tới tham gia khánh điển.

Nói đơn giản là, bọn họ bị buộc tham gia náo nhiệt.

Cũng may bản thân bọn họ cũng không có việc gì gấp, có thể tham gia vô góp vui, cảm thụ phong tình ngày lễ nơi dị giới, Thang Mộ vẫn thấy thực vui vẻ.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, chỉ cần nàng vui vẻ, Jarrett làm cái gì cũng được.

Vì vậy, bọn họ liền vui sướng ở lại trong khách sạn thêm một tuần so với dự định, an tâm ở lại, hơn nữa còn hỏi thăm dân bản xứ về tập tục khánh điển một chút.

Như vậy sau khi nghe ngóng, bọn họ phát hiện, này tập tục lại có quan hệ vi diệu cùng Ma tộc.

Đơn giản mà nói, ở thời kỳ chiến tranh giữa loài người và Ma tộc, trấn Bonie cũng bị ngọn lửa chiến tranh lan tràn tới, Ma tộc đi tới cái trấn nhỏ này không hề giống các Ma tộc khác có giá trị vũ lực cường hãn, phương thức tác chiến của bọn họ gần giống với -- nhập thân.

Sau khi ăn hết nội tạng con người, khoác lớp vỏ con người bên ngoài núp ở trong đám người, rồi từ người thân, rồi đến bằng hữu, rồi sau đó là người quen biết. Từng cái một, ăn hết toàn bộ người quen thuộc.

Cho đến lúc người trong thôn dần dần giảm bớt, mới có người cảm thấy khác thường.

Lâm vào khủng hoảng, chúng dân trong trấn ban đầu không biết làm thế nào cho phải, vào lúc này, một vị kỵ sĩ kiếm thuật cao cường cùng một vị Thần Thuật Sư pháp lực cao siêu đứng cảm đứng ra.

Nếu nói Thần Thuật Sư, bản chất có chút tương tự với Ma Pháp sư hệ Quang, nhưng lại có chút bất đồng: đầu tiên, trong cơ thể của bọn hắn chỉ có thuộc tính quang hệ; hơn nữa, bọn họ phải có tín ngưỡng thành kính.

Như thế mới được Nữ Thần Ánh sáng chúc phúc, tăng cường Ma Pháp Quang Hệ của bản thân-- cũng là bởi vì bọn họ là mượn thần lực mà không phải là thông qua tự mình cố gắng mới đạt được thực lực mạnh mẽ, cho nên ma pháp sư vốn đều lấy mục tiêu cuối cùng là "Đem hết toàn lực tìm tòi nghiên cứu chân lý" cự tuyệt thừa nhận bọn họ là đồng loại, như vậy, bọn họ có được một cái tên mới, tức là Thần Thuật Sư.

Mà từ khi chúng thần ngã xuống tới nay, sức mạnh của Thần Thuật Sư kém hơn ngày trước rất nhiều, tiện tay phóng ra thần tích gì đó cơ hồ là không thể nào thực hiện được, nhưng mà cho dù như thế, bọn họ vẫn như cũ kế thừa từ thế hệ này sang thế hệ khác ma pháp hệ Quang nội bộ mà đời trước lưu lại, những ma pháp này có tác dụng chữa khỏi mạnh mẽ cùng với loại bỏ sức mạnh hắc ám, cũng vì vậy trên đại lục này, so với Ma Pháp Sư, bọn họ còn được người đời sùng kính hơn một chút.

Trong truyền thuyết ở trấn nhỏ này, vì phân biệt loài người và Ma tộc, Thần Thuật Sư đem toàn bộ đài phun nước trong trấn hóa thành nước Thánh, rồi sau đó hướng dẫn mọi người vẩy nước lên người lẫn nhau, kẻ không thể chịu đựng sức mạnh ánh sáng này chính là Ma tộc khoác da người.

Mặt nạ dối trá bị xé bỏ, Ma tộc lộ ra bộ mặt thật dữ tợn, kỵ sĩ tinh thông kiếm thuật đứng cảm đánh ngã toàn bộ Ma tộc, cũng bắt bọn chúng tới quảng trường rộng lớn, một cây đuốc thiêu sạch.

Cuối cùng, cuộc chiến tranh giữa loài người và Ma Tộc ở nơi này giành được thắng lợi, mà cái truyền thuyết này cũng được lấy làm cách thức tổ chức khánh điển (lễ mừng), được từng đời từng đời bảo tồn lại.

Mà cách thức tiến hành Khánh điển nước này.

Thang Mộ sau khi nghe xong chỉ có một chữ 囧.

Đó không phải là lễ hội tạt nước kết hợp cùng đốt lửa trại sao?

Ngựa đực đại thần người còn dám tắm thường hơn chút nữa không? !

Trên thực tế, tên này thật đúng là dám!

Ở khánh điển, mỗi năm một lần sẽ phân ra chọn lựa hai người, bọn họ chia ra diễn Kỵ sĩ anh dũng vô song và tâm địa thiện lương - Thần Thuật Sư .

Đơn giản mà nói, chính là cos-play trước mặt mọi người cùng với tập thể chọn người đẹp!

Thang Mộ ở cảm thấy áp lực rất lớn, đồng thời, nhạy cảm phát giác được, đây có vẻ lại là một cơ hội chuẩn bị bổ sung hậu cung cho đệ đệ nàng.

Mặc dù nàng cũng không muốn ép buộc đệ đệ mình làm cái gì, nhưng có cơ hội quen biết vài cô gái cũng tốt mà.

Vì vậy nàng vỗ vỗ vai đệ đệ mình, bình tĩnh nói: "Jarrett, vị trí kỵ sĩ không đệ thì còn có thể là ai nữa, cố gắng lên!"

"."

"Nhìn tới nhìn lui, cả trấn này chỉ đáng đáp đệ là đẹp trai nhất, ta xem trọng đệ nhé!"

"Nếu như đệ làm kỵ sĩ, tỷ tỷ nguyện ý làm làm thuần thuật sư của đệ chứ?" Jarrett vươn tay, đặt bàn tay lên đầu vai ấm áp ấy.

"= 皿 =" Thang Mộ yên lặng hết biết nói gì, cuối cùng vẫn là quyết định nói thật, "Đệ cảm thấy nhan sắc của tỷ, có khả năng sao?"

Rồi sau đó nàng kinh hãi nhìn thấy, đệ đệ mình thế mà cực kỳ khẳng định gật đầu: "Trừ tỷ tỷ ra, đệ không nghĩ ra còn có ai thích hợp với nhân vật này hơn nữa."

"." Thang Mộ ngẩng nhìn bầu trời một cái, rồi sau đó hai mắt rung rung hồi đáp, "Mặc dù được đệ khích lệ tỷ rất vui vẻ, nhưng mà, nói nghiêm túc, Jerry, kiểu thâm mỹ của đệ nên nâng cao đi."

"."

Thang Mộ tuyệt đối không cho là đáng đáp mình xấu xí, hoàn toàn ngược lại, nàng cảm thấy mình vẫn rất có thể gặp người.

Nhưng "Nhân bi nhân đắc tử, hóa bi hóa đắc nhưng"[1]!

[1]Nhân bi nhân đắc tử, hóa bi hóa đắc nhưng(人比人得死, 货比货得扔): người so với người chỉ muốn chết, hàng so với hàng chỉ muốn ném đi. Ý nói mỗi người(vật) có số mệnh đặc thù riêng biệt, có người hơn xa mình, có người thua xa mình. Nếu cứ lấy ra so sánh sẽ thấy mình thua kém đến chỉ muốn chết.

Ở trong thế giới mà Ngựa đực sáng tạo này, coi như là em gái "đi mua nước tương" ở ven đường cũng đều được gọi là xinh đẹp ở cuộc sống hiện thực rồi!

Chứ đừng nói nàng hiện nay phải tranh đấu với những muội từ kia. Nếu như nói thấy người thứ nhất nàng còn có thể tự ti, người thứ hai, thứ ba, thứ tư. Lúc đó thâm mỹ cùng lòng tự ái của nàng đều sẽ tăng lên tới mức vô cùng đáng sợ luôn, Thang Mộ rất may mắn đây không phải là nhà mình, nếu không sau khi một phen lịch lãm ở chỗ này trở về, đoán chừng nàng thật sự không tìm được vợ.?

"Nếu như tỷ tỷ không muốn tham gia, như vậy đệ cũng không đi đâu." Jarrett mấp máy môi, yên lặng xoay đầu sang chỗ khác, "Tỷ tỷ không có ở đây, nên không có chút ý nghĩa nào."

"! ! !" Đứa nhỏ này là bị nàng nuôi thành "Luyện mẫu, không, luyện tỷ" rồi sao? Loại cảm giác vừa vui mừng lại ㄟ này là chuyện gì xảy ra?

Tổng, tóm lại. Thật ra thì. Nàng vẫn là rất vui vẻ, khụ, được đệ đệ mình tán thưởng gì đó, nàng mới không có cảm thấy vui vẻ sắp bay đâu!

"Tốt! Vậy chúng ta cùng nhau tham gia đi!" Trong lòng phoi phới, hai tay Thang Mộ nắm chặt tay đệ đệ mình, cam kết như thế.

Nhưng mà. cái gọi là sự tình hình như vĩnh viễn sẽ không phát triển theo phương hướng nàng nghĩ, vĩnh viễn sẽ không!

Đầu tiên, là phương thức tuyển chọn, cũng không phải là nam trái nữ phải như nàng nghĩ như vậy, mà là mọi người tập thể rút thăm!

Lại là rút thăm rọ (may mắn), ngay từ thời điểm năm đó tham gia cái cuộc tranh tài Dong Bình đoàn gì kia, Thang Mộ đều biết, nàng không nên có bất kỳ mong đợi nào với vận may của mình.

Tỷ như giờ phút này.

Thang Mộ nhìn tờ giấy trong tay viết hết sức rõ ràng "Ứng cử viên Kỵ sĩ số 38" mà lệ rơi đầy mặt, đây rốt cuộc là rọ cỡ nào chứ.

Cuối cùng, nàng không ngờ tới, rọ rách của mình thế nhưng lây bệnh đến trên người của Jarrett.

Không sai, trên tờ giấy trong tay đệ đệ nhà nàng bất ngờ viết -- Ứng cử viên Thần Thuật Sư số 4.

"Jarrett tỷ thực xin lỗi đệ!" Thang Mộ cảm giác mình thật sự sắp gào khóc, "Nếu không, chúng ta đôi đi?"

"Người chắc chắn sao? Tỷ tỷ." Jarrett quơ quơ ngón tay, chỉ về hướng một vị đại thúc mặc trang phục màu đỏ, "Từ lúc chúng ta rút số xong, mã số lập tức đã được ghi chép lại, nếu như lén lút đổi có lẽ sẽ mất đi tư cách."

Mặt Thang Mộ âm u: "Vậy hiện giờ tỷ đi xử lý hấn có còn kịp không?"

"." Jarrett đỡ trán.

"Đừng khẩn trương, tỷ chỉ đang nói đùa." Nàng làm sao có thể thật sự xuống tay đối với vị đại thúc có sức chiến đấu là 5, hoàn toàn thuộc về phạm vi người bình thường được chứ.

Tiến hành đầu tiên là chọn lựa thần thuật sư, cho tới giờ khắc này Thang Mộ mới biết vì sao trước đó Jarrett rút được số thế như vậy, bởi vì những thứ gọi là lá phiếu này được dụng một chút ma pháp, đơn giản mà nói, tựa như cuộc kiểm tra thuộc tính Ma Pháp sư vậy, có thể phát hiện trong cơ thể con người rút thăm có chứa nguyên tố hệ Quang Thuộc Tính hay không.

Sau khi người có (nguyên tố hệ quang) rút được tờ giấy, phía trên sẽ tự nhiên hiện ra chữ "Thần Thuật Sư", hơn nữa theo như thứ tự đánh số, mà người không có, dĩ nhiên chính là chữ "Kỵ sĩ".

Thang Mộ bị ai nhớ tới, cung thủ trong Long Chi Cốc, hình như bình là dùng công kích thuộc tính ám, hướng chi thể giới này căn bản không kiểm tra ra trong cơ thể nàng có chứa ma pháp, không trách được nàng sẽ bị đưa về hàng ngũ kỵ sĩ dự bị.

Bản thân Ma Pháp Sư tồn tại cũng rất rất ít ỏi, hướng chỉ là Ma Pháp Sư chân chính, cho nên đánh số lúc trước của Jarrett cũng không phải là chuyện kỳ quái gì rồi.

Vị trí "Thần Thuật Sư" hàng năm, cơ hồ đều là do Thần Thuật Sư trong giáo đường địa phương đảm nhiệm.

Năm nay dự thi người cũng không phải rất nhiều, cộng thêm Jarrett tổng cộng mới 4 người.

Mà phương thức bọn họ tuyển chọn cũng rất đơn giản, so sánh ma pháp của ai hiệu dụng (hiệu lực và tác dụng) lớn hơn.

Nghe đâu có một bà cụ Thần Thuật Sư đầu tóc bạc trắng trong quá khứ bốn mươi năm đã không liên tục cos 25 lần, vừa nhìn có người trẻ tuổi lên đài, tùy tiện dùng cái Ma Pháp hệ Quang liên phải mong một cái trốn đi, trắng trợn nhường nào -- người già chịu không nổi giày vò nữa rồi!

Ba người còn lại.

Hai người chỉ là sơ cấp Ma Pháp Học Đồ.

Bại hoàn toàn!

Rõ ràng rành rành bại hoàn toàn!

Vì vậy, Anh Minh Thần Võ đệ đệ nhà Thang Mộ hoàn toàn xứng đáng trở thành người duy nhất chiến thắng.

Cuộc thi của Thần Thuật Sư này tương đối coi như có hàm lượng kỹ thuật, mà kỹ sư so đấu liền vô cùng không có hàm lượng kỹ thuật rồi. cả đánh đều không cần luôn.

Bởi vì -- yêu cầu của chúng dân trong trấn đối với kỹ sư chỉ có một điểm, đó chính là, đáng đáp phải đẹp trai!

Cho nên phương thức chọn lựa là -- từng người dự thi đi ngang qua sân khấu trên quảng trường, cuối cùng để tập thể các cô gái trong trấn bỏ phiếu, đạt được số phiếu nhiều nhất chính là người thắng.

Nhìn đi, có bao nhiêu đơn giản để hiểu nha?

Thang Mộ cảm giác mình sắp bị quy tắc này làm khóc, vì sao?

Bởi vì người tới tham gia đều là đàn ông thô kệch được không? !

Yêu thích của các em gái tham gia bỏ phiếu cuộc thi kỹ sư chính là nhìn năm nay lại tăng thêm mấy anh đẹp trai nha!

Thang Mộ nhìn chăm chú vào vài người bên cạnh, hoặc cởi áo ra biểu diễn cơ thể, hoặc buông vũ khí diễn về anh tuấn, hoặc dứt khoát chỉ mặc quần cộc toàn thân bôi dầu sáng bóng, trong lòng bị thương chảy ngược thành sông, nàng có thể rút lui khỏi cuộc thi không? Có thể không?

Dù, dù sao. Nếu không có con gái, tham gia hay không tham gia đều là không có bất kỳ ý nghĩa gì nha.

Hơn nữa đổi lại góc độ khác mà nói, khi loại đàn ông này cùng Jarrett nhà nàng ra trận, chắc chắn, này rõ ràng chính là một cọng cỏ đuôi chó cùng với một đóa hoa mới nở, hoàn toàn không có khả năng so sánh có được hay không? !

Thang Mộ vô cùng có tự tin cảm thấy, đệ đệ nhà nàng sẽ trở thành kẻ thắng cuộc duy nhất vào ngày mai!

Không nghi ngờ chút nào được không? !

Vì vậy, nàng lặng lẽ giơ tay lên, chuẩn bị rút lui.

Đang lúc này, nhờ thánh giác nhạy bén được ban tặng, trong tai của nàng truyền đến một đoạn đối thoại như sau.

"Người nói xem kỹ sư năm nay, ai sẽ đạt được xuất sắc?"

"Số 25 xem ra không tệ, bắp thịt rất rắn chắc nha!"

Thang Mộ yên lặng nghiêng đầu nhìn về phía số 25, người đàn ông đang rót dầu từ đầu đi xuống bắp thịt liền toét miệng nở ra nụ cười vô cùng rực rỡ về phía nàng, rồi sau đó đưa ra một bình: "Em gái, muốn một phát, không, một chai sao?"

"." Đây rốt cuộc là nói nhảm như thế nào mà thuần thực như thế chứ? !

"Ta ngược lại thật ra cảm thấy số 47 không tệ, ta là thích thân hình tinh tế, hơn nữa y phục rất xuất sắc!"

Thang Mộ nhìn về phía số 47, đó đích xác là người đàn ông ít lộ ra cơ thể hiếm thấy, mặc trên người một bộ áo giáp vô cùng chói sáng bằng bạc, bên trên chuôi kiếm cầm trong tay còn nạm mấy viên bảo thạch, trông. đóng gói rất tốt nhỉ? !

Các em gái, thưởng thức của các người còn kém hơn một chút nữa sao?

"Nhưng thật ra thì là ai cũng không sao cả nha, càng đáng xem hơn là ở phía sau á."

"Cái gì?"

"Ài nha, các người quên rồi sao? Ở trước hoạt động hát nước, kỹ sư phải quỳ một chân trên đất hôn tay Thần Thuật Sư đó, không ngờ năm nay Thần Thuật Sư lại anh tuấn như vậy, đợi có trò hay để nhìn rồi!"

"A! Không sai nha! Ha ha ha, mong đợi quá nha!"

Mong đợi. Em gái người đó! ! !

Nàng không phải là nghe lầm cái gì chứ?

Nàng tuyệt đối là nghe lầm phải không?

Tuyệt đối đi! ! !

Kỵ sĩ lại phải hôn tay Thần Thuật Sư?

Tay Jarrett nhà nàng lại phải bị nam nhân khác hôn?

Đùa gì thế!

Thề phải bảo vệ trinh tiết mu bàn tay Jarrett nhà nàng!

Thang Mộ toàn thân hừng hực thiêu đốt lên, xu hướng Gay gì đó phải biến mất ngay tại nguồn.

Giờ phút này tỷ tỷ đại nhân, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Sau đó, bắt đầu tranh tài.

Đối mặt với từng người đàn ông đi lên tận tình biểu diễn vóc người, Thang Mộ ở dưới đài lộ ra một nụ cười lạnh lạnh dữ tợn .

Hừ hừ, nhân loại ngu xuẩn, các người cho như vậy thì có thể thắng sao?

Quá ngây thơ rồi!

Ghé Kỵ sĩ , ta liền không khách khí nhận!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Không phục, tới chiến!

Có vẻ là Thang Mộ cười đến hết sức âm trầm khác thường, Kirsten cùng Ysasi trước đó đã được nàng chấp nhận vào hệ thống trò truyện tổ đội cư nhiên lại đồng thời mở miệng dò hỏi.

【 Cô muốn làm cái gì? 】

【 Cô lại muốn làm chuyện xấu gì thế? 】

Thang Mộ nắm tay, tràn đầy tự tin hồi đáp.

【 Thề phải bảo vệ trinh tiết cho Jarrett nhà ta! 】

【 】 tỷ tỷ nhất định lại tưởng tượng tới phương hướng không ổn gì đó rồi.

Chỉ là, Jarrett lặng lẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, chăm chú vào cô gái nhìn như có ý chí chiến đấu khác thường cách đó không xa, khẽ nhếch miệng cười.

-- tỷ tỷ như vậy, thật vô cùng đáng yêu.

Thang Mộ không biết chút gì về việc mình bị si hán, giờ phút này đang kiểm tra túi áo của mình, cái tên nam nhân túi hộp trước đó ngược lại đã nhắc nhở nàng một chuyện, gần đây nàng vẫn chỉ mặc bộ quần áo Hắc Nguyệt, ngày hôm qua cũng thế, nhiều lần như vậy không có cảm giác mới mẻ nha, quả nhiên, trước tiên vẫn cần phải tính toán đôi bộ quần áo mới tốt nhỉ ?

Vì vậy nàng lật phần thời trang của mình ra, lựa chọn trên màn hình, tầm mắt cuối cùng rơi vào bộ thời trang được đặt tên là "Mộng ảo âm lạc phong", đây là một trong những bộ thời trang nàng thích nhất -- hoặc là nói, chỉ cần là nàng mua, rất ít khi không thích.

Nhưng bộ này coi như tương đối đặc biệt, bởi vì, đây là bộ đồ duy nhất nàng mua có màu trắng.

Thang Mộ suy nghĩ một chút, cuối cùng lấy áo khoác ra che chắn để thay đổi y phục.

Trang phục cung thủ hầu như đều là váy, hơn nữa làn váy cơ hồ cũng rất cao, thuộc về loại hình đi một bước đi liền lộ nội y bên trong, mà bộ này và bộ Hắc Nguyệt lúc trước là giống nhau, tạm coi như là váy dài.

Bộ váy này gần giống với yếm váy, lấy màu trắng làm chủ đạo, ở làn váy viền nhẹ màu xanh dương nhạt, nhìn tổng thể có vẻ vô cùng đơn giản, chỉ là ở bên ngực phải đính thêm một đóa hoa son trà trắng noãn trang trí.

Váy yếm tất nhiên không có tay, chỉ ở khuỷu tay bọc bởi hai tụ quyền nhỏ nhắn màu trắng, ở giữa dùng sợi ruy băng màu đen thắt lại, nhìn vô cùng xinh xắn.

Tất chân lấy màu đen làm nền, phía trên điểm thêm hoa nhỏ hình cầu màu trắng, chiều dài ước chừng đến trên đầu gối, trên cùng đính hai quả cầu nhung lung linh màu trắng, lúc đi bộ sẽ hơi rung nhẹ, vô cùng đáng yêu.

Phía dưới chính là đôi giày cao gót màu trắng tinh, và đối lập với, đồ trang sức trên đầu của bộ thời trang này cũng là màu trắng, chỉ là không phải cái mũ, mà thứ giống như một đóa hoa son trà màu trắng.

Ở trong trò chơi, đóa hoa này có vẻ hơi lớn, nhưng sau khi Thang Mộc mặc xong bộ thời trang, lặng lẽ lấy cái gương nhỏ ra soi soi, phát hiện ở trong hiện thực xem ra tinh xảo hơn nhiều lắm, cũng xinh đẹp hơn.

Trang phục vĩnh viễn là vũ khí lợi hại giúp tăng cường lòng tự tin của phái nữ!

Thu thập xong, Thang Mộc cảm thấy lòng tự tin của mình được tăng cường rất nhiều.

Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, hi vọng bộ thời trang có thể kích thích cảm giác đáng yêu này có thể giúp nàng 'tước vũ khí' phiếu bầu trong tay của các em gái!

Sau đó không lâu, rốt cuộc đến phiên nàng, Thang Mộc hít một hơi thật sâu, nhanh chóng thu hồi áo choàng, nhắc chân bước lên đài.

Trong nháy mắt đó, dưới đài yên tĩnh.

Dĩ nhiên. Không phải kinh điển.

Rồi sau đó, bị kinh hách (hoảng sợ).

Trước đây người tới tham gia tuyển chọn kỳ sĩ mặc dù cũng có phái nữ, thế nhưng tối thiểu đều là nữ trang sĩ thân hình trắng kiêu nha, đột nhiên nhảy ra đóa hoa trắng nhỏ này rốt cuộc là tình huống thế nào đây?

Ngay người chốc lát, đột nhiên có cô gái chột hiểu ra, lời kéo mấy chị em bên cạnh, lặng lẽ chỉ chỉ Jarrett cách đó không xa.

Các chị em liền bùng tỉnh, các chị em nổi giận, các chị em bộc phát!

Đậu đen rau giá, cái đóa hoa trắng nhỏ này là tới cướp nam nhân đó!

Đầu năm nay tìm nam nhân tốt dễ dàng lắm sao dễ dàng lắm sao dễ dàng lắm sao? !

Tên này lại muốn "gần quan được ban lộc", đi chết đi!

Vì vậy, vào giờ khắc này, các em gái không phải một mình! Họ không phải một mình!

Họ đồng thời được linh hồn bám vào người, rồi sau đó, tập thể phát ra tiếng xuyù thật to! ! !

"." Thân, cái này không giống với suy nghĩ nha!

Thang Mộc đỡ trán, nàng cảm thấy hình như mình xem thường tâm tư hận gả của các em gái, vì vậy, nàng bị một đám người vô cùng khinh bỉ.

Sao có thể ngã xuống ở chỗ này được? Nàng còn phải bảo vệ trinh tiết của Jarrett nữa mà!

Thang Mộc nắm tay, cuối cùng, vẫn phải bắt đắc dĩ sử dụng vũ khí bí mật, không sai, đó chính là -- Vạn muội Sát! ! !

Vạn muội sát vừa ra sân, ai dám tranh phong?

Chỉ thấy chỉ là trong nháy mắt, hiện trường lần nữa khôi phục yên tĩnh như trước, lần này, các em gái lại là bởi vì kinh sợ sao?

Hình như, không phải.

Chẳng biết lúc nào, cô em gái mới vừa rồi đột nhiên "phúc đến thì lòng cũng sáng ra" thốt ra một câu: "Bây giờ nhìn nàng ta, rất khả ái."

Các em gái lần nữa bùng tỉnh, các em gái lần nữa nổi giận, các em gái lần nữa bộc phát!

Đậu đen rau giá, mới vừa rồi là người nào dẫn đầu quấy rối hả? Không thấy dọa em gái người ta đến mặt không chút thay đổi rồi sao?

Em gái đừng sợ, chúng ta bảo vệ em ~~~

Vì vậy, vào giờ khắc này, các em gái không phải một mình! Họ không phải một mình!

Họ đồng thời được linh hồn bám vào người, rồi sau đó, tập thể phát ra tiếng vỗ tay rầm rộ! ! !

"." Thân, lần này giống với suy nghĩ rồi.

Thế nhưng mà, nội tâm của nàng sao cứ rối rắm như vậy chứ?

Mị lực cá nhân của nàng đâu? Mị lực cá nhân ở nơi nào?

Thang Mộ trong lòng lệ rơi đầy mặt, thôi, quên đi, tóm lại, kết quả tốt, tất cả liên đều tốt đúng không? Chắc vậy.

Có chắc không? Các vị không thấy mặt đệ đệ đã đen đến rất đáng sợ chưa?

Hoàn toàn không phát hiện bị kịch, Thang Mộ tiếp tục phân đoạn bỏ phiếu, không nghi ngờ chút nào trở thành người thắng lớn không thua gì đệ đệ nhà nàng.

Từ lão bà bà tám mươi tuổi, cho tới bé con còn phun bong bóng, đều dứt khoát ném cho nàng lá phiếu tuyệt vời, cả cô em Ysasi bây giờ không có thực thể cũng yên lặng bay tới bên người nàng, lặng lẽ đem một đóa hoa tươi thay thế phiếu bầu bỏ vào trong tay của nàng.

Cuộc sống của Người chiến thắng chính là như thế!

"Chúng ta không phục! ! !"

Những người đàn ông đứng bên cạnh nổi giận.

Bọn họ chuẩn bị cả một năm rồi lại được kết quả như vậy sao?

Không thể thắng còn chưa tính, nhưng một chuyện này đều không có được một cơ hội nào là thế nào chứ?

Không ma pháp!

Ăn gian! Tên này nhất định là ăn gian!

Một lời nói ra, bốn phía kinh ngạc.

Vì vậy mấy người đàn ông bên cạnh cũng rối rít giơ tay kháng nghị -- "Đúng! Không phục! Không phục!"

"Các ngươi có cái gì không phục?" Cô gái số 1 đứng ra, tay chống nạnh, "Chỉ bằng diện mạo này của ngươi ai thèm để ý hả?"

"." Một số hán tử khóc lóc chạy đi.

"Còn đây!" Cô gái số 2 đứng ra, "Xem ngươi mặc kiểu túi hộp này, có biết cái gì gọi là Tiểu thanh tân[1] hay không? Hiện tại lưu hành là Tiểu Thanh Tân có biết không? 45 độ nhìn trời Tiểu Thanh Tân!"

[1] Nguyên bản là 小清新 (tiểu thanh tân) là thể loại trong sáng, duy mỹ, có lối sống sâu sắc ảnh hưởng một nhóm thanh niên, bất kể là lý tưởng sống, con người hay ước mơ khát vọng, tiểu thanh tân đều trang nhã, tự nhiên, giản dị. Ở đây ý nói là ăn mặc kiểu trang nhã, giản dị.

"." Lại thêm một số hán tử khóc chạy đi.

Cô gái số 3 không chịu cô đơn lên sân khấu: "Thua còn không thừa nhận, quá mất mặt rồi ! Chúng ta tuyệt đối sẽ không chọn loại người như ngươi, đàn ông không chịu trách nhiệm!"

"." Các hán tử còn dư lại tập thể lệ rơi đầy mặt.

Cái thế giới này ra sao rồi hả?

A. Một môi không muốn yêu nữa.

Một mực yên lặng lặng yên đứng xem, Thang Mộ được thái độ kiên định của các em gái khích lệ, lúc này mà còn đứng ở sau lưng các em gái thì có còn là một người đàn ông không, cô gái nữa sao?

Vì vậy nàng dứt khoát đẩy các cô gái chắn trước người mình ra, tay phải sờ soạng, lập tức trong tay xuất hiện một cung tên tinh xảo vô cùng, nàng hất tóc, hừ nhẹ lên tiếng: "Không phục, lại tới chiến!"

Lần này, nàng giả bộ Xxxx vô cùng thành công.

Từ tiếng hoan hô tiếng vỗ tay của tập thể phía sau mà có thể nghe ra, Thang Mộ cảm giác mình càng bay càng cao, cũng sắp bay đến mặt trăng rồi, không trách được mấy tên nam ngựa đực thích tán gái, đây là hưởng thụ mỹ diệu cỡ nào nha chắc chắn. Thang Mộ cảm giác mình hình như ngộ ra gì đó.

Về phần kết quả chiến đấu. Còn phải nói gì nữa sao?

Diệt người 3000 trứng, chưa bao giờ thất bại qua có được hay không!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Một ngoài ý muốn nhỏ

Đứng trên đám "Thi thể" của đám hán tử, bóng lưng Thang Mộ là một mảnh lá rụng điêu hui.

Nàng giống như vị kiếm khách mới vừa giành được chiến thắng quyết định, bóng lưng cô đơn đứng nơi tĩnh mịch, được gọi là một cuồng duệ khóc huỳnh soái!

"Cực giỏi!"

"Đẹp trai ngây người!"

"Tôi một cái nữa tôi một cái nữa!"

Các em gái vỗ tay hoan hô, thậm chí có mấy người giơ chân lên đá đá mấy nam nhân trên đất: "Này! Tránh ra cho chúng ta nhìn một tí coi!"

"." Tập thể nam giới lệ rơi đầy mặt.

Diễn rồi!

Các cô gái đã toàn bộ diễn rồi!

Hu hu hu hu cái trần này đáng sợ quá, sau này không bao giờ tới nữa!

Không chỉ không tán được gái mà còn có nguy cơ đoạn tử tuyệt tôn có được hay không!

Nhưng trên thực tế, Thang Mộ vẫn cực kỳ phúc hậu, vì những mũi tên nàng sử dụng đều là tên gỗ mà lúc trước ngủ ngoài đồng tiện tay nhặt được dùng để chuẩn bị nhóm lửa, hơn nữa nàng sớm đã hủy bỏ trang bị và vũ khí trong mục Trang bị, chỉ mặc một thân thời trang, lực công kích cũng không cao, cho nên đối phương coi như bị bắn trúng, cũng nhiều lắm là, khuy, hơi đau một chút mà thôi, cũng sẽ không lưu lại di chứng gì.

Chỉ là tranh tài mà thôi, nàng cũng không muốn tổn thương người.

Nhưng cho dù như thế, nàng hình như cũng đánh giá thấp sự coi trọng của đám đàn ông đối với cái bộ phận đó.

Nói tóm lại, hầu như tất cả mọi người đều bị một kích diệt "Mệnh" của nàng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Hiện tại, Thang Mộ là chuẩn nam nhân đứng trên thi thể của đám đàn ông, không đúng, là chuẩn nữ nhân!

Nàng hoàn toàn xứng đáng giành được thắng lợi, trở thành kỳ sĩ duy nhất vào khánh điển ngày mai.

Mặc dù mọi chuyện rất thuận lợi, nhưng ánh mắt các cô gái hình như càng ngày càng đáng sợ, Thang Mộ cảm thấy sau lưng mình lạnh lẽo lạnh lẽo quá, da cũng nóng hừng hực nóng hừng hực, dưới tình huống quỷ dị này, nàng lặng lẽ tắt đi danh hiệu "Vạn muội sát".

Thế nhưng!

Tình hình không có chút thay đổi nào!

Ánh mắt các cô gái vẫn nóng rực như vậy!

Đây là một tình huống gì thế?

Chẳng lẽ nói. Cho dù xóa danh hiệu thi độ thiện cảm cũng sẽ không hạ xuống sao? !

Cứu mạng!

Tình huống này cho tới bây giờ không có ai nói với nàng được không!

". Người cũng chưa bao giờ hỏi ta được chứ! Hơn nữa ta cho người cái danh hiệu này chỉ là muốn giúp người dễ dàng chung đụng với các cô gái khác của nam chủ, ai biết người sẽ dùng như vậy chứ!"

"O, người còn sống à."

". Cô gái, thương lượng một chút, chúng ta có thể nói chuyện trong không khí hoà bình được không?"

"Ha ha." Thang Mộ lập tức cười trong không khí hoà bình với Ngra được đại thần.

"."

Lần nữa bị đâm, tên này lại biến mất.

Cũng không biết rốt cuộc là tới làm gì.

Thang Mộ bắt đầu đi nhún vai, với cái động tác này lại một lần nữa giành lấy tiếng hô "Thật ngẫu" của đám đông, nàng giơ tay lên, dứt khoát mà chỉ trong không trung: "Nhìn! Có máy bay!"

Vì vậy các cô gái rồi rít nhìn về phía bầu trời.

Không phải là chỉ số thông minh của các nàng không đủ cao, mà là cho dù hiện tại Thang Mộ nói trên trời có chuột và mèo đang chơi trò đồng tính họ cũng sẽ tin -- phái nữ ở thời khắc này là không có lý trí gì hết.

Mà Thang Mộ vô cùng nhạy bén lợi dụng chớp mắt lơ đãng của các em gái, trùm áo choàng lên biến mất.

Lần nữa hiện ra thì nàng đã trở lại trong phòng khách sạn, lấy tư thế "四" té nhào xuống đất, nghiêng người đỡ trái tim đập "Thình thịch thình thịch", lại xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, mới trấn định lại được.

Xem ra hậu cung quá nhiều cũng không phải chuyện gì tốt, nhiều em gái như vậy rất khó thỏa mãn. Có phải có cái gì kỳ quái lẫn vào phải không hả?

"Tỷ tỷ." Một âm thanh yếu ớt từ phía sau nàng truyền đến.

"A! ! Ah?" Thang Mộ bị dọa cảm đầu xuống đất, rồi sau đó mới phản ứng được, vừa bò dậy vừa quay đầu ai oán nói, "Jarrett hả? Chớ tùy tiện dọa người chứ, làm tỷ sợ muốn chết."

"Tùy tiện dọa người là tỷ tỷ mới đúng chứ."

"." Ngồi chồm hổm trên đất Thang Mộ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào đệ đệ có vẻ vô cùng không vui của mình, không xác định hỏi, "Đệ là. . . .
. . . Tức giận sao?"

"Không có."

"." Trả lời tốc độ như vậy, không có tức giận mới là lạ đó!

Làm một đệ khổng, Thang Mộ phải thể hiện thái độ và tư thế đúng đắn, bật người lên nói: "Là ai khi dễ đệ? Tỷ giúp đệ đi đánh hắn!" Không sai, nàng đã hoàn toàn quên mất sự thật đáng buồn rằng cấp bậc bây giờ của mình thấp hơn đệ đệ mình rất nhiều.

Jarrett cúi đầu, sau một lúc im lặng thì hồi đáp: "Không có."

Cái tình hình này. sao quý dị như vậy chứ?

Thang Mộ sờ cằm, Jarrett nhà nàng không phải là bị khi dễ còn không dám nói người ta chứ? Như vậy người khi dễ hẳn chẳng lẽ là. Đợi đã nào...! Thang Mộ đột nhiên nghĩ tới tình hình mới vừa rồi, vốn là, nàng thật sự không muốn dùng Vạn muội sát, nhưng vì bảo vệ trình tiết đệ đệ mình, nàng chỉ là dùng một chút, rồi sau đó. Rồi sau đó. A a a nàng thật không phải là cố ý đâu!

Cảm giác mình rốt cuộc hiểu rõ gì đó, nước mắt Thang Mộ tuôn như mỳ sợi, quý xuống ôm ống quần đệ đệ mình: "Tỷ thật sự là không là cố ý giành em gái của đệ đâu! Tha thứ cho tỷ đi Jarrett! !"

"." Tỷ tỷ người còn có thể chậm chạp hơn nữa không?

Yên lặng đỡ trán, Jarrett không biết nói gì, thờ dãi, nhìn chăm chú vào tỷ tỷ mà hình như nếu hắn không đồng ý sẽ lăn lộn trên đất, vì điều cảm thấy Chít Chít lớn lên không đúng đắn như vậy cũng không phải vô lý mà có rồi.

Thượng bất chính hạ tắc loạn, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nhưng mà, từ trước đến giờ hấn vốn không hạ được quyết tâm với nàng, không, làm sao có thể hạ quyết tâm được.

Quyết định tuân theo nội tâm, Jarrett nửa quỳ, nói: "Tỷ tỷ, đệ không có giận tỷ."

"Thật?" Thang Mộ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào tròng mắt như biển khơi xanh thẳm của đệ đệ mình, mừng rỡ hỏi.

"Ừ." Jarrett gật đầu, "Nếu quả thật phải nói đệ có cái gì không vui, như vậy chỉ có."

"Cái gì?"

"Đệ chưa bao giờ nhìn thấy tỷ tỷ mặc bộ quần áo hiện tại đâu."

". Bộ này hả!" tâm tình Thang Mộ trong nháy mắt có chút trở nên vi diệu, nhưng loại cảm giác này thoáng qua rồi biến mất, sau đó nàng ho nhẹ một tiếng nói, "Tỷ cũng là nhất thời nhớ tới mới đổi, việc này, mặc dù đệ không phải là người đầu tiên nhìn thấy, nhưng tuyệt đối là người duy nhất đứng gần nhất nhìn thấy, như thế nào như thế nào? Đẹp trai không? !"

"Khụ, rất đẹp thật đáng yêu." Nhưng là cùng đẹp trai gì đó hoàn toàn không chút dính dáng.

"Tất nhiên rồi!" Sở thích lựa chọn trang phục của mình đạt được tán thưởng, Thang Mộ cảm động muốn chết rồi, vẫn là đệ đệ nhà nàng tốt!

Bởi vì trước đó hoàn toàn không dựa vào sức quyến rũ cá nhân để chinh phục người xem nên đã bị đánh nát lòng tin, giờ phút này, như kỳ tích được cải tạo rồi.

Được khích lệ, Thang Mộ quyết định "bánh ít đi, bánh quy lại", vì vậy "lộ cộp" một cái liền từ dưới đất bò dậy, tinh thần tràn đầy vỗ eo nói: "Trong túi áo của tỷ còn nhiều y phục tốt lắm, đều là người khác chưa từng thấy, tỷ lại thay cho đệ xem nha!"

Vì vậy Thang Mộ quả quyết bắt đầu thay quần áo, cái này rất dễ dàng, chỉ cần đem quần áo trong hệ thống ảo úm trên người, nó sẽ xuất hiện ở trong túi, rồi sau đó lấy bộ y phục khác ở trong túi ảo xuống, nó liền lập tức xuất hiện trên người, còn dễ hơn so với tự mình cởi mặc nữa.

"Tỷ tỷ người đang làm cái gì."

"A?"

Đang vội vàng lột bộ thời trang trên người ra, Thang Mộ lấy lại tinh thần, vừa đúng lúc nhìn thấy bộ dạng đệ đệ mình xoay đầu sang chỗ khác, từ cái góc độ này của nàng, còn có thể thấy gò má và vành tai đỏ ửng của đối phương.

"Đệ không cần đến mức vậy chứ, bên trong tỷ cũng không phải là không có mặc. Ah? ? ? ?"

Thang Mộ theo bản năng ôm ngực kẹp chân ngồi xổm xuống, đại não liều mạng chuyển động, cho nên nói, bây giờ là cái tình huống gì?

A! Đúng rồi!

Trước đó lúc đánh nhau vì không muốn tổn thương người khác, nàng hình như bỏ đi tầng trang bị bên trong bộ thời trang kia. Nói cách khác, nàng hiện tại cởi thời trang xuống, bên trong cũng không phải bộ quần áo trang bị màu cam cấp A như nàng nghĩ, mà là. áo lót quần lót trắng tinh đó QAQ

Nàng hoàn toàn quên mất chuyện này !

Cho, cho nên nói, dưới tình huống không biết gì nàng đã dâm loạn đệ đệ mình sao?

Dâm loạn!

Dâm loạn! !

Dâm loạn! ! !

Nàng có thể đi chết không? Có thể không? !

Không khí trong phòng nhất thời rất kỳ lạ.

Yên tĩnh kéo dài vây lượn bên cạnh hai người, đến cuối cùng, nhịp tim cùng hô hấp song phương đều tựa như gần ở bên tai.

Rõ ràng khoảng cách cũng không gần nha.

Không nói đến mặt của Jarrett càng ngày càng đỏ, ngay cả da mặt dày có thể dùng để mài dao như Thang Mộ cũng hơi có chút cảm thấy không tốt lắm,

nhưng trong khoảng thời gian ngắn đại nảo vốn là dùng cũng không được ỏn lăm giờ lại đứt đoạn, hoàn toàn không biết nên nói cái gì, làm những gì.

Lại sau một mảnh trầm mặc.

"Tỷ tỷ trước tiên người nên là"

"Jarrett tỷ không phải"

Đồng thời mở miệng, lại đồng thời lọt vào lúng túng trầm mặc.

Không khéo không thành sách.

Ngay vào đúng lúc này, một vị ngu ngốc đột nhiên bay vào trong phòng: "Ha ha, Jarrett, những cô gái bên ngoài tới bây giờ vẫn còn đang tìm tỷ tỷ của con, rõ là."

Kinh sợ! !

Quái lạ! !

Ngây ngô! !

Giận! !

"Các người đây là tình huống gì?"

Mặc dù Jarrett ở vào giây thứ nhất Kirsten nhảy vào, liền lập tức phản ứng kịp thời kéo áo choàng che thân thể tỷ tỷ mình lại, nhưng nhìn vào tình hình trước mắt, rốt cuộc không cần mất một giây, cuối cùng hấn bắt gác nói.

"Ta."

"Ta."

Lại đồng thời mở miệng.

Jarrett cúi người xuống, cách áo choàng ôm lấy tỷ tỷ mình, mặt nóng thêm vài phần, ngón tay khê nhúc nhích, lại vẫn không buông tay ra.

"Các người."

Đang lúc Kirsten còn chuẩn bị nói gì đó, Ysasi đột nhiên nhẹ nhàng đi vào, rồi sau đó kéo ông ta đi ra ngoài, từ đầu đến cuối, nàng không nói bất kỳ lời nói, phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Ngược lại bị nàng kéo tới ngoài cửa, Pháp Thánh đại nhân rất bất mãn: "Người kéo ta ra ngoài làm gì? Ta còn chuẩn bị."

"Người chuẩn bị làm cái gì?"

"Đương nhiên là" Kirsten đang nói dừng lại, đứng vậy, hấn muốn làm cái gì chứ?

Ysasi nhìn chăm chú vào hai mắt Kirsten, sắc vàng kim lấp gờ sắc bạc, giống như mặt trời chống lại ánh trắng: "Tại sao tức giận?"

"Ta đương nhiên là là"

Chờ lâu mà vẫn không nói ra lời, Ysasi khê thở dài một cái, xoay người rời đi: "Đều là ngu ngốc."

Giọng nói lạnh lẽo truyền đạt ra những lời này, cũng không phải không hề có nhiệt độ gì.

Nàng rốt cuộc đã cảm thấy cái gì chứ?

Lại không bàn về người đang rối rắm ngoài cửa, bên trong cửa hai tỷ đệ trải qua người khác làm rối loạn, cuối cùng từ mới vừa cứng ngắt khôi phục lại bình thường.

Thang Mộ cách áo choàng lần nữa đổi lại bộ thời trang lúc trước, nhân tiện đem trang bị vững vàng mặc vào, âm thầm thề về sau trước khi thay quần áo nhất định phải cẩn thận tra xét một chút!

Mà Jarrett. Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng qua một màn mới vừa rồi kia, hấn hình như hồi tưởng lại một giấc mộng không thể nói ra, nhịp tim chợt gia tốc, trái tim nhảy lên kịch liệt cơ hồ muốn thoát khỏi lồng ngực, trong nháy mắt hấn nhận thấy -- ít nhất trong thời gian ngắn, hấn không cách nào nhìn thẳng tỷ tỷ mình.

Lại ôm ý nghĩ như vậy với tỷ tỷ, hấn, đã suyết muốn. Không, phải nhịn nhịn, chỉ cần tỷ tỷ ở bên người hấn liền thỏa mãn, hấn nên thỏa mãn.

Không thể làm bất kỳ chuyện gì có thể làm nàng rời đi, cho nên. Cho nên. Hiện tại hẳn chỉ có thể. Hẳn phải.

"Gì kia, Jarrett."

Thang Mộ đang chuẩn bị nói gì đó, lại nhận được đáp lại như vậy--

"Đệ còn có chuyện, rời đi trước."

Bỏ lại những lời này, Jarrett ở trong mắt Thang Mộ giống như con thỏ con bị giật mình nhanh chóng chạy mất, nàng âm khí nặng nề quỳ xuống đất đỡ trán, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng không cẩn thận dâm loạn đệ đệ mình, sau đó bị ghét. Bị ghét. Bị ghét.

Quả nhiên, nàng vẫn là mỗ bụng mới tốt đúng không? !

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 78: Nụ hôn ở khách điện

Chương 78: Nụ hôn ở khách điện

X từ đã từng nói một câu danh ngôn -- tỷ tỷ không khóc, hãy vùng lên, phé (hủy) đi!

Vì vậy Thang Mộ không khóc, nàng đứng lên! Nàng phé. . . . phé cái gì? Không có công cụ gây án có được hay không!

Chẳng lẽ nàng phải đi tìm người mượn một cái sao?

Đang lúc nàng rối rắm, sau lưng đột nhiên truyền đến một câu nói yếu ớt: "Này, cô không sao chứ?"

"Ông cho ta mượn một cái để phé. Phi!" Thang Mộ vội vàng và miệng, nói ra liền phá vỡ hạn cuối luôn đó!?

"Cái gì?" Đối phương quả nhiên không hiểu.

Thang Mộ đứng lên, khinh bỉ liếc hẳn một cái, bình tĩnh nói: "Loại đàn ông được định sẵn sẽ trở thành Ma Pháp Sư như ông sẽ không thể lý giải được ta đâu!"

"." Kirsten rơi lệ đầy mặt, hẳn đây là bị khinh bỉ chứ gì? Tuyệt đối là bị xem thường đúng không?

Cho đến sáng sớm ngày thứ hai, Thang Mộ mới được gặp lại đệ đệ mình.

"Jarrett." Nàng đi lên trước kéo vạt áo đối phương lại, âm thanh thay đổi liên hồi, tràn đầy cầu khẩn, "đệ chắc chắn thật sự muốn tức giận với tỷ sao?"

"." Tỷ tỷ, đây không phải là khẩn cầu, mà là uy hiếp được chứ?

"Tha thứ cho tỷ đi, tỷ sau này không dám nữa." QAQ

"Đệ cũng." Mặc dù rất muốn nói "Đệ cũng không có tức giận", nhưng nhìn bộ dạng bất luận như thế nào cũng sẽ không tin tưởng của tỷ tỷ, vì vậy Jarrett vẫn là hồi đáp như vậy, "Khụ, đệ tha thứ cho tỷ."

"Thật?"

Nhìn chăm chú vào đôi mắt trong nháy mắt trở nên sáng lấp lánh của tỷ tỷ mình, Jarrett hết sức khắc chế bản thân kích động muốn kẻ sát lại, khẽ gật đầu: "Ừ, bất kể tỷ tỷ làm cái gì, đệ đều sẽ không tức giận."

"Jarrett, đệ thật là giống Thánh Phụ!"

Thang Mộ cảm động đến rơi nước mắt.

Cùng lúc đó, Jarrett rối rắm, loại cảm giác vi diệu này, là chuyện gì xảy ra?

Đó là bởi vì -- thiếu niên, người được phát thẻ người tốt nha!

Nghi thức Tế nước được cử hành lúc rạng sáng, cụ thể là sáng sớm khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu đến thị trấn này.

Khánh điển cử hành ở quảng trường, mà trước đó, diễn viên Kỵ sĩ và Thần Thuật Sư sẽ phân ra đi vào hai bên quảng trường chuẩn bị thay đổi trang phục hôm nay.

Thân là Kỵ sĩ, Thang Mộ vốn là nên mặc một bộ áo giáp, nhưng trải qua một đêm các cô gái "Yêu" bắt tay hợp tác, y phục của nàng được làm tương đối đặc sắc.

Trang phục chia thành áo và quần.

Nửa người trên là áo sơ mi màu trắng bên trong, khoác ngoài là áo giáp sợi mỏng bằng bạc không có tay, trên hai tay là bao tay màu đen sẫm bọc từ khuỷu tay đến nửa ngón tay cái, mu bàn tay bao bọc bằng mảnh giáp bạc.

Nửa người dưới là quần soóc đen nhánh bằng da, dài khoảng chừng tới giữa đùi, một thanh đoản kiếm trang trí hoa lệ được mang bên hông lóe ra vàng sáng màu bạc.

Mặc xong y phục trên người, Thang Mộ mang đôi giày màu trắng dài đến gối, hướng về phía gương soi soi: "Chắc chắn, tỷ đây thật là càng ngày càng đẹp trai!"

"A, đúng rồi."

Nàng nhớ ra cái gì đó liền cầm áo choàng ngắn màu trắng bên cạnh lên, cái thứ tồn tại ở giữa quần áo và mũ giáp này chỉ dài đến nửa người trên, buộc chặt dây áo choàng xong, Thang Mộ trum mũi lên trên đầu, bởi vì cách chế tạo, nó vừa vặn che phần nửa tóc, cũng lộ tóc mái, trong lúc đi lại, các mảnh vụn nhỏ nhỏ bằng bạc ở phía trước áo choàng sẽ lấp lánh sắc màu mỹ lệ, lại không dễ rớt xuống.

Nếu làm việc chăm chỉ, mỗi chị em đều có thể trở thành chuyên gia thời trang nha, Thang Mộ cảm khái tự đáy lòng nói.

Mặc dù số liệu bộ quần áo này cũng không thật tốt, nhưng nàng đã suy tính lại, sau khi kết thúc Khánh điển lần này thì mua lại bộ này, so với thời trang hầu như đều là váy của cung thủ, thỉnh thoảng thu thập một bộ trang phục áo quần này cũng rất tốt mà.

Cũng không biết. Jarrett hôm nay mặc y phục như thế nào đây?

Chẳng lẽ là váy?

Thang Mộ bị chính sự tưởng tượng của mình chọc cười, vì vậy, một cô bé vừa lặng lẽ mở cửa nhìn thấy phản ứng này của nàng trong nháy mắt chân mềm nhũn quỵ xuống đất: "Cô cô cô không thích y phục ta thiết kế sao? Ta ta ta lập tức đi đổi QAA"

"." Nụ cười của nàng thật sự đáng sợ như vậy sao?

"Thật xin lỗi! ! Ta lập tức đổi lại, cô đừng tức giận! ! !" Cô gái phủ phục xuống đất nước mắt như bão tố.

"." Thang Mộ cảm giác mình cũng sắp khóc, "Không cần, ta rất thích, thật đó."

Cô gái không tạo bão nước mắt nữa, sắc mặt lại nổi lên hai mảnh đỏ ửng khả nghi.

Thang Mộ đỡ trán, nàng vẫn nên tranh thủ thời gian đi ra ngoài thôi, cảm giác ở lại nơi đó rất nguy hiểm.

Mới vừa đi ra ngoài, nàng lập tức kinh hãi.

Chúng dân trong trấn ăn mặc không có gì thay đổi, nhưng mà trong tay mỗi người bọn họ đều cầm một cây đuốc, làm cho bóng đêm lúc tờ mờ sáng trở nên đặc biệt sáng ngời.

Từng cây một, từng đoàn, từng vòng.

Từng cái một tạo thành một mảng rực lửa, chiếu sáng toàn bộ quảng trường.

"Kỵ Sĩ Đại Nhân đến rồi!"

Theo Thang Mộ ra sân khấu, các thôn dân liền tiếp vang lên tiếng hô như vậy.

"Kỵ Sĩ Đại Nhân!"

"Cứu chúng ta với! Kỵ Sĩ Đại Nhân!"

Thang Mộ cảm thấy nhịp tim có chút nhanh, mặt cũng có chút phát sốt, nhưng vẫn là kiên trì trấn định bước đi, chậm rãi đi về phía trước.

Dân trấn vây quanh phía trước nàng chậm rãi tránh ra, tách ra thành một con đường vừa vặn có thể đi lại, sau khi nàng đi qua, con đường kia lập tức bị đám đông chiếm lấy, nhìn từ xa lại, nàng giống như cầm kiếm rẽ sóng nước mà đi.

Một lát sau, đám người đối diện cũng tập thể hô lên.

"Thần Thuật Sư đại nhân đến!"

"Thần Thuật Sư đại nhân! Xin giúp chúng ta một chút!"

Là Jarrett sao?

Thang Mộ theo bản năng nhìn về phía trước, lại chỉ có thể nhìn đến đám đông chỉ chít người.

Mặc dù có thể dùng kênh trò chuyện tổ đội để nói chuyện với đối phương, nhưng nàng đột nhiên cảm thấy, lúc này nên giữ yên lặng sẽ tốt hơn.

Ba bước, hai bước, một bước.

Đến.

Thang Mộ dừng ở phía dưới đài phun nước giữa quảng trường, lẳng lặng chờ đợi.

Rồi sau đó, nàng nghe được một tiếng bước chân quen thuộc truyền đến.

Từng bước từng bước, đi lên bậc thang.

Lại từng bước từng bước, đi về phía nàng.

Một bóng người trắng muốt, cứ như vậy xuất hiện ở trước mắt của nàng.

Thang Mộ khẽ ngẩng đầu lên, mượn động tác này, dò xét cẩn thận Jarrett hôm nay.

Không giống lúc bình thường, hôm nay toàn thân hắn mặc một bộ pháp bào trắng tinh đại biểu cho Thần Thuật Sư, áo choàng dài đến mắt cá chân phát hoạ hình thể tinh tế mà cân xứng của hắn, vì để thể hiện thân phận, trong tay trái Jarrett cầm một pháp trượng trắng cao bằng thân một người, rõ ràng là trang phục bình thường nhất, Thang Mộ lại cảm thấy hắn mặc vào có nét đẹp thần thánh mà cảm phục nào đó.

Cũng không buộc tóc như bình thường, hôm nay mái tóc dài đen nhánh của hắn xoã trên vai, đuôi tóc xoắn nhẹ, mái tóc đen như gỗ mun cùng vương miện trắng tinh tượng trưng cho thần thánh trên đỉnh đầu tạo ra sự đối lập rõ ràng, nhưng lại vô cùng phù hợp.

Jarrett khẽ cúi đầu, trên gương mặt tuấn mỹ tràn ngập nụ cười ôn hòa, hắn nhếch miệng, trong đêm đen cặp mắt như bầu trời xanh vẫn xinh đẹp như cũ nhìn chăm chú vào cô gái bên dưới, cao giọng nói: "Kỵ sĩ, đến bên cạnh ta."

Cùng lúc đó, hắn đưa bàn tay không cầm trượng còn lại về phía Thang Mộ.

Thang Mộ cũng bất giác nhếch khóe miệng, không có thời gian soi gương nên nàng nhất định không biết giờ phút này vẻ mặt mình dịu dàng đến cỡ nào, thế cho nên cái nụ cười này. Thậm chí không tới mức độ dọa người.

Nàng nhấc chân lên, chậm rãi bước lên bậc thang.

Gót giày tiếp xúc với đá cẩm thạch, phát ra tiếng vang thanh thúy, dường như đang hát cùng nhịp tim.

Trong nhịp điệu này, nàng bước tới bậc thềm sân khấu, rồi sau đó -- quỳ một chân xuống.

Tay phải giơ lên, nắm bàn tay mà đối phương đưa về phía nàng, khẽ dùng sức, kéo về bên môi, giống như đang nắm lấy trân bảo quý hiếm.

Đôi mắt như màn đêm đen nhánh không nháy mắt nhìn chăm chú vào đối phương.

"Thần Thuật Sư đại nhân, ta tới đây."

Rồi sau đó, nhẹ nhàng hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 79: Lại hôn lần nữa

Chương 79: Lại hôn lần nữa

Cánh môi nhẹ nhàng chạm đến mu bàn tay mềm mại của đối phương.

Thang Mộ có thể cảm thấy trong khoảnh khắc đó tay của đối phương khẽ run, nàng kinh ngạc nhìn lên, từ động tác ngựa đầu có thể rõ ràng nhìn thấy sắc mặt đệ đệ mình đã nổi lên hai mảng đỏ ửng --

A, thì ra là xấu hổ nha.

Nàng thâm nghĩ.

Rồi sau đó đột nhiên nổi lên ý xấu, duỗi ngón tay lên lên khều khều lòng bàn tay hắn, rồi sau đó trừng mắt nhìn đối phương: nhột không, nhột không?

"" mặt của Jarrett càng thêm đỏ, hắn dùng cái trợn mắt nói là cảnh cáo không bằng nói là ngưng ngưng nhìn tỷ tỷ da mặt dày của mình một cái -- đừng quậy phá!

Trong nháy mắt này, ánh nắng rót cuộc vọt ra khỏi đường chân trời.

Thang Mộ rất may mắn không có quên rằng mình đang tiến hành nghi thức, vì vậy theo quy trình, để tay của đối phương xuống, lại kéo về đặt ở ngực mình.

Cùng lúc đó, tia ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống, sau lưng Jarrett toả ra vàng hào quang rực rỡ nhưng không chói mắt, trong nháy mắt này, khuôn mặt của hắn giống như che lên một tầng voan mỏng mỏng lung lung nhìn không rõ.

"Thần tích!"

Người dân bốn phía hô lên như thế.

Thang Mộ nhìn chăm chú vào đệ đệ đang tắm mình trong ánh nắng ban mai, mặc dù biết rõ đây là chương trình được lập sẵn, lại vẫn khẽ thở dài một cái -- a a, thật sự giống như là thần tích.

Chưa có một khắc nào so với lúc này nàng xác thực cảm nhận được -- Jarrett, thật sự trưởng thành, là một chàng trai thành thực rồi.

"Kỵ sĩ, đi theo ta."

Jarrett mở miệng lần nữa, cùng lúc đó, tay của hắn rút cuộc rời khỏi lòng Thang Mộ, hắn hơi đỏ mặt xoay người, đi tới bên đài phun nước.

Bản thân hắn chỉ cần trước mặt mọi người phóng ra một Ma Pháp Hệ Quang là coi như xong chuyện.

Dù sao thì biến toàn bộ nước trong hồ thành Thánh Thủy gì đó, quá hao phí ma lực rồi.

Thế nhưng giờ khắc này Jarrett đã không rảnh suy tư vấn đề "Ăn bót ăn xén" này, hắn theo bản năng khoát tay, chính là một "Đại Quang Minh thuật".

Từ đầu ngón tay hắn toát ra ánh sáng trắng nõn, nước từ đài phun và cả dưới hồ giống như hoa tươi nở rộ sôi trào lên, từng tầng bọt nước trong suốt luân phiên trào lên, dưới ánh nắng toả ra hào quang bảy màu, từ xa nhìn lại, giống như cầu vòng rơi xuống nhân gian.

Động tác này kéo dài đến mấy phút.

Rồi sau đó, dòng nước trong đài phun lần nữa khôi phục tĩnh lặng.

Thế nhưng Thang Mộ đứng ở bên cạnh có thể tĩnh tâm cảm nhận được, tất cả vừa rồi đều không phải ảo giác, bởi vì, hơi thở ánh sáng vỗ vào mặt.

Đám đông tĩnh lặng.

Rồi sau đó bộc phát ra âm thanh "WoW" khổng lồ!

"Thật sự là thần tích!"

"Các người nhìn thấy không? Đây thật là Thánh Thủy!"

"Thần Thuật Sư, hắn thật sự là Thần Thuật Sư sao?"

Bởi vì tuổi tác quá lớn mà đứng quan sát nghi thức này ở lâu hai không xa, Thần Thuật Sư bà bà "A ha ha" cười hai tiếng, thở dài nói: "Người trẻ tuổi bây giờ thật đúng là khó lường!"

"Này, có phải quá khoe khoang hay không?" Thang Mộ bị ánh mắt nóng rực phía dưới nhìn chăm chú có chút rợn tóc gáy, hơn nữa ánh mắt kia còn không phải là hướng về phía nàng.

Jarrett nhếch miệng khẽ cười: "Không có việc gì, hơn nữa theo nghi thức tỷ tỷ phải xối dòng nước này không phải sao? Không tính lộc một cái không được."

"." Thang Mộ yên lặng nhìn trời, hẳn không phải đã tưởng tượng nàng quá yếu đuối rồi chứ?

Sau khi đám đông dần dần yên tĩnh lại.

Jarrett chậm rãi giơ pháp trượng màu trắng trong tay lên, cùng lúc đó, Thang Mộ lần nữa nửa quỳ, hơi cúi đầu, đôi tay cung kính bắt chéo đặt trước ngực.

Đinh Pháp trượng chậm rãi chạm vào dòng nước phun trào, rồi Jarrett nhẹ nhàng chạm vào đỉnh đầu cô gái, khẽ đặt mấy giây.

Như thế ba lượt.

Hắn thu hồi pháp trượng, cao giọng tuyên bố: "Khánh điển, bắt đầu."

Phía dưới lập tức truyền đến tiếng hoan hô kịch liệt mà cao vút.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Thang Mộ lạnh tay lệ mắt lập tức kéo đệ đệ mình chạy xuống dưới đài, nhưng vẫn như cũ quá xem thường trình độ nhiệt tình của chúng dân trong trấn.

Bị bao vây ngăn chặn hơn nửa canh giờ, Thang Mộ rút cuộc thờ hồng học lỗi kéo đệ đệ mình rúc vào bên trong một góc nhỏ, sau khi cẩn thận đánh giá bốn phía, nàng thở phào một cái, buông tay Jarrett ra, rồi sau đó. bật cười "Phốc" một tiếng chỉ vào Jarrett: "Jerry, đệ ướm hết rồi!"

Rồi sau đó nhìn mình một chút, xoay người khoe khoang: "Nhìn đi, tỷ khô ráo, không ướm chút nào!"

"Tỷ tỷ, dùng y phục khi dễ người là không đúng."

"Hừ hừ, tỷ cứ muốn khi dễ đệ đó !" Thang Mộ trả lời tương đối vô sỉ.

Dĩ nhiên, lời Jarrett nói cũng không sai.

Dù sao hắn chỉ mặc một thân áo choàng trắng, còn không phải Ma Pháp Bào chân chính nữa chứ, không có công hiệu không thấm nước nào.

Mà Thang Mộ đây?

Trên đầu có mũ trùm đầu!

Trên người là Ngân Giáp!

Thân dưới là quần da!

Dưới chân là giày ủng!

Từ bộ trang phục này xem ra, nàng cảm nhận được tình yêu thầm kín của các em gái Không đứng chỗ nào rồi nha?

Thang Mộ tới tới lui lui vòng quanh đệ đệ mình một vòng, vô cùng không hài hậu huyt sáo một cái: "Vóc người thật không tệ! Xem ra bình thường không ít rèn luyện, không tệ không tệ, tiếp tục giữ vững!"

"." mặt của Jarrett lần nữa đỏ lên.

Lấy cái gì cứu vớt người đây, tỷ tỷ luôn đánh roi tiết tháo!

Lại nói Ma Pháp Sư chính là rất tiện lợi, nhìn đi, trong nháy mắt sấy khô, không, là hong khô chứ!

Nhìn động tác lưu loát của Jarrett, Thang Mộ nhanh tay lệ mắt nắm lấy tóc của hắn: "Cái này để tỷ làm cho!"

"Ừ." Jarrett biết nghe lời phải.

"Ngoan ~" Thang Mộ hài lòng gật đầu, "Nghe nói sử dụng pháp thuật hong khô sẽ ảnh hưởng chất tóc đó, tóc đệ tốt như vậy, nếu là bị chẻ ngọn thì tiếc lắm nha."

". Tỷ tỷ, đệ là con trai, không quan tâm cái này."

"Lừa gạt ai đó!" Thang Mộ vừa tìm một chỗ kéo đệ đệ mình ngồi xuống, vừa dùng vẻ mặt khinh bỉ nói: "Không quan tâm thì đệ để tóc dài làm gì chứ, hừ hừ, không cần xấu hổ với tỷ, tỷ sẽ không cười đệ rối loạn. Phốc!"

"." Vừa mới nói là không cười đấy? Hơn nữa, "Tỷ tỷ mặt tỷ không biểu tình mà làm mặt cười sẽ bị dọa những người khác nha."

". Jarrett đệ tuyệt đối là bị Kirsten làm hư!"

Jarrett khẽ nhếch miệng, thật xin lỗi, Kirsten gia gia, người sẽ thấy hơi uất ức một chút đi.

Đề đầu vai đệ đệ để cho hấn ngồi xong, Thang Mộ từ trong túi áo lấy ra một cái khăn lông trắng khô ráo, phủ lên trên đầu chàng trai, nhẹ nhàng vuốt xoa.

"Jerry."

"Cái gì?"

"Còn nhớ rõ không? Lúc đệ còn bé, tỷ cũng giúp đệ lau tóc như vậy."

"Ừ." âm thanh Jarrett dừng một chút, rồi sau đó hồi đáp, "Nhớ." Cho nên hấn mới không cắt tóc, ở thời gian tỷ tỷ biến mất không thấy nữa, ít nhất. Còn cất giữ dấu vết nàng từng tại bên người hấn.

Thang Mộ đã lọt vào trong ký ức, nàng vừa hồi tưởng vừa nói: "Còn nhớ rõ tỷ lần đầu tiên giúp đệ lau tóc thì đệ cứng đờ vô cùng, tỷ không thể làm gì khác hơn là để cho đệ tự mình lau, lúc ấy tỷ còn tưởng rằng đệ chán ghét tỷ!"

Bởi vì lời nói của nàng, Jarrett tự nhiên cũng nhớ tới đoạn ký ức này, hấn nhỏ giọng cười nói: "Không phải ghét tỷ tỷ, chỉ là. Khi đó đệ lá gan rất nhỏ." Hôn nữa, thường nghe nói có nô lệ bị những người lớn đáng sợ mang đi tắm rửa sạch sẽ rồi làm đủ loại chuyện kỳ quái. Không lo lắng mới là lạ đó?

"Nhát gan?" Thang Mộ không biết sao "phúc đến thì lòng cũng sáng ra", trong nháy mắt linh ngộ được hàm ý chưa nói ra trong câu nói của đệ đệ mình, rất là bi ối tiến tới bên tai đệ đệ mình nở nụ cười: "Hắc hắc, chẳng lẽ đệ sợ tỷ làm chuyện gì kỳ quái với đệ?"

"."

"Nói chuyện đi chứ."

"."

"Này!"

"."

"Phốc!" Thang Mộ nhìn chăm chú vào vết đỏ từ gò má đến vành tai của đệ đệ mình, rốt cuộc không nhịn được lần nữa phun cười thành tiếng, cũng không quản là có hù dọa người đi ngang qua hay không, "Ha ha ha, Jarrett đệ thật là quá đáng yêu."

"Tỷ tỷ!"

Thấy người nào đó then quá hoá giận, Thang Mộ có chừng có mực che miệng lại, gật đầu liên tục: "Được rồi, được rồi, tỷ không nói nữa! Đừng nóng giận đừng nóng giận, tỷ tiếp tục lau tóc cho đệ nha!"

Trong động tác dịu dàng đến gần như vuốt ve đó, Jarrett khẽ rũ hai mắt xuống, trong mắt hiện lên thần thái ôn tình mà hơi khổ não.

Từ chân tóc đến đuôi tóc, Thang Mộ làm hết phận sự lau khô mỗi một tác sợi tóc cho đệ đệ, rồi sau đó hài lòng nói: "Xong! Đệ xem."

Nàng vốn là muốn tiến tới trước mặt đệ đệ mình tranh công, lại không nghĩ rằng, Jarrett cũng vừa đúng lúc này nghiêng đầu, môi của nàng, cứ như vậy, áp lên gò má của hấn.

"."

"."

Hai người nhất thời cũng bị tình huống như vậy làm cho có chút ngơ ngẩn.

Cảm nhận được nhiệt độ dưới môi càng ngày càng nóng bỏng, Thang Mộ khẽ lui về phía sau, nháy nháy mắt, nhìn chăm chú vào đệ đệ mình tựa hồ đang vội vàng tìm hang động, lần nữa bật cười: "Thiệt là! Muốn tỷ tỷ đến kề má hôn một cái thì có thể nói thẳng mà!"

Dứt lời, đôi tay nàng bụng lấy mặt đệ đệ, không khách khí chút nào hôn lên.

"mua!"

Hôn xong, nàng vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi: "Thân ái, muốn lại thêm một cái không?"

"."

A! Trên đầu giống như muốn bốc khói rồi!

"Phốc! Ha ha ha, Jarrett đệ thật là quá đáng yêu."

Thang Mộ vươn tay, không khách khí chút nào vò loạn mái tóc của đệ đệ mình, rồi sau đó sai bước chạy đi: "Ta tiếp tục đi chơi đi!"

Lưu lại Jarrett ngồi nguyên tại chỗ, đầu tóc rối bời, tầm mắt đuổi theo bóng dáng xinh xắn trong đám đông, sau một lúc lâu, hần khe thở dài một cái.

Trong lòng nửa là ngọt ngào, nửa là khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Yêu ta thì liền ăn.

Một buổi chiều Té nước đi qua, mọi người ai về nhà nấy mẹ ai người ấy tìm, được rồi, thật ra là phải về thay đổi y phục đã ướt nhẹp, rồi sau đó tham gia đốt lửa trại ban đêm.

Thang Mộ đối với lần này bày tỏ không có áp lực chút nào, y phục từ đầu tới đuôi đều rất khô ráo có được hay không!

Chỉ là nàng vẫn là rất ngoan ngoãn cùng đệ đệ mình trở về đổi một y phục.

Buổi tối, nàng và Jarrett vẫn mặc bộ quần áo trên người như lúc ban ngày.

Nghi thức cụ thể rất đơn giản, nàng dẫn đầu đem cây đuốc vút xuống trên người một con bù nhìn đen như mực, rồi sau đó la to một tiếng "Đốt cháy bọn Ma tộc ghê tởm này đi!", là xong rồi.

Chân chính đáng để mong chờ, chính là sau đó có thể há rộng mồm mà ăn thịt uống rượu nha.

Cho nên nói, nướng thịt tập thể gì đó, thật là quá tốt đẹp!

"Tối nay nhất định phải ăn đến nửa năm cũng không muốn ăn đồ nướng nữa!"

Bên đồng lửa hùng hục, Thang Mộ phát ra hùng tâm tráng chí như thế.

". Tỷ tỷ, nếu ăn quá nhiều mà ngã bệnh sẽ không tốt."

"Làm sao có thể?" Thang Mộ hát đầu, rất có khí thế "nhìn đời bằng nửa con mắt", "Đời này của tỷ sẽ không vì ăn quá nhiều mà bị kịch đau, hừ, Jerry, đệ quá ngây thơ rồi, nữ nhân trời sinh có hai dạ dày, một dùng để ăn cơm, một dùng để ăn điểm tâm ngọt."

"Mà tỷ tỷ nhà đệ có ba dạ dày, một cái còn lại dùng để chứa đồ nướng!"

"."Loại chuyện không ma pháp này chưa nghe nói qua bao giờ được chứ?

"Nói thẳng ra, cô hoàn toàn chỉ là ham ăn thôi chứ gì?" Kirsten rút cuộc phun ra điều mà Jarrett không dám nói.

Rồi sau đó bị một nữ nhân hoàn toàn bị thêm ăn khổng chế đâm cho một quyền bay đến tận cùng thế giới!

Thông thường khi cùng nhiều người ăn cơm, chính là mọi người cùng nhau tranh giành mới tạo nên hương vị ngọt ngào, nhưng mà, tình huống tối nay hình như có chút kỳ quái.

Bởi vì, mỗi khi bàn tay Thang Mộ đưa ra thì bên cạnh món ăn mà nàng nhìn trúng liền hoàn toàn không có người nào. Khi nàng kỳ quái ngẩng đầu lên, luôn có thể thấy một cô gái hoặc nóng bừng hoặc ngượng ngùng hoặc nghiêng đầu. Tình huống này, hơi kỳ quái à.

Thang Mộ sờ cằm, chỉ là, không có người giành ăn với nàng thật sự là quá tốt!

Lại hoàn toàn không có chú ý tới cảnh ngộ của mình, đệ đệ lần nữa mặt đen rồi.

Ăn tới một nửa, rút cuộc có cô gái lấy dũng khí đi tới bên cạnh của nàng, giọng nói nhu mềm truyền đến: "Cái đó."

"Hả?" Thang Mộ xoa xoa miệng đầy mỡ, nghi ngờ nhìn về phía người tới, "Cô có chuyện gì không?"

"Cái này, cho cô." Cô gái không dám ngắt đầu lên yếu ớt đưa lên một cái mâm, trong đó để một trái cây hình dáng có chút kỳ quái, màu hồng, giống như là hình trái tim?

"Cho ta ăn?" Thang Mộ nhìn hai bên, rồi chỉ chỉ mình.

"Ừ," cô gái nhanh chóng gạt đầu, tầm mắt như mòng lung, "Cô có đồng ý ăn không?"

Có người đưa đồ ăn tới cửa, không ăn mới là ngu đó? Hơn nữa nhìn qua hệ thống, hình như chỉ là thức ăn thông thường, cũng không có nguy hiểm gì.

"Ta đương" Thang Mộ vừa nói, vừa theo bản năng giơ tay lên, rồi sau đó.

"Pằng" một tiếng nhỏ vang lên, tay của nàng bị nắm lại.

Người có thể làm cho nàng không phòng bị chút nào, trên đời này chỉ có một.

Trong mắt Thang Mộ tràn đầy nghi vấn nhìn về phía đệ đệ mình: "Jarrett, làm sao vậy?"

"." Hắn biết sẽ như thế này mà.

Jarrett im lặng thờ dài, nhìn cô gái vì hành động của hắn mà đã bắt đầu run rẩy, cuối cùng vẫn mở miệng nói trong kênh trò chuyện tổ đội.

Trong đầu Thang Mộ ngất xiu một lúc, thật lâu mới tỉnh lại, "lực" một tiếng nuốt nước miếng.

Đây mới thật là Dị Giới sao?

Hoàn toàn là thế giới bách hợp được chứ? !

Khẩu vị nặng như vậy là muốn chơi kiểu nào? ! !

Bách Hợp gì đó, thật là quá đáng ghét!

Vì vậy Thang Mộ quả quyết xoay đầu, cự tuyệt nói: "Xin lỗi, cô cho người khác ăn đi."

". Ô ô ô." Cô gái khóc chạy đi.

Thang Mộ xoa xoa mồ hôi trên đầu, thở phào một cái: "Làm tỷ sợ muốn chết, Jarrett, may nhờ có đệ, nếu không một đời lấy lòng của tỷ sẽ bị hủy trong chốc lát rồi."

"Tỷ tỷ thật sự có loại lòng lấy này sao?" Jarrett rút cuộc ức chế không được muốn châm chọc, đỡ trán, đưa ngón tay ra chỉ bên cạnh, "tỷ tự nhìn đi!"

Nhìn. Gì?

Không nghiêng đầu thì thôi, vừa nghiêng đầu kinh người!

Một nhóm các cô gái mắt toả ánh sáng xanh biếc tay nâng mâm là chuyện gì xảy ra?

Vạn. Vạn muội sát đi chứ?

Cứu mạng! ! !

Nàng cũng không dám chơi danh hiệu bậy bạ nữa qaq

Này này này tình huống như thế này phải làm sao?

Rối rắm, Thang Mộ đột nhiên linh cơ chợt động, một bóng đèn không "đinh đinh" lò lỏ ra trên đầu.

Không thể không nói, nguy cơ thật sự có hiệu quả kích thích tiềm năng con người.

Vì vậy nàng quyết định thật nhanh, không chút do dự đoạt lấy cái mâm trong tay của vị đại thúc mập mập bên cạnh, rồi một cước đá văng đi, nàng dứt khoát đem cái mâm đưa tới trước mặt đệ đệ mình --

"Jarrett, mời ăn cái này đi! ! !"

"."

Tầm mắt xanh biếc, nhất thời toàn bộ bắn phá trên mâm trong tay của Jarrett và Thang Mộ.

Thế nhưng những điều này, Jarrett cũng không có bận tâm.

Giờ phút này hắn duy nhất có thể chú ý tới, chỉ có cô gái tay nâng mâm đáng thương, hai mắt tràn ngập cảm giác van xin nhìn chăm chú vào hắn, trong đôi mắt nàng lấp lóe ánh lửa bất định, trong nháy mắt này, cơ hồ hoàn toàn thiêu rụi hắn.

Nhưng cho dù chỉ là nguy trang, chỉ là lời nói dối, chỉ là giấc mộng ngắn ngủi.

Hắn vẫn vui vẻ chịu đựng như cũ.

Jarrett rũ mắt, chậm rãi nâng ngón tay dài nhọn lên, cầm lấy trái cây nho nhỏ trong mâm, không chút do dự mà đút vào trong miệng.

"Hít."

Tiếng hút khí thật dài vang lên bốn phía.

Rồi sau đó, lần lượt vang lên tiếng khay rơi xuống đất, tiếng khóc cùng tiếng chạy đi.

Trong đó thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng hô giận dữ -- "Tự sản từ tiêu cái gì đó là ghê tởm nhất rồi!"

"Phù." Thang Mộ rút cuộc nhanh chóng yên tâm, nàng cảm kích nói, "Thật là làm phiền đệ, Jarrett."

"Không, cái này không có gì." Jarrett mỉm cười, rồi sau đó, hắn không biết từ nơi nào cầm lấy một cái mâm khác, đưa tới trước mặt của Thang Mộ, "Đổi lại, tỷ tỷ nguyện ý ăn cái này sao?"

". Hả?" Thang Mộ nghi ngờ chớp mắt một cái, rồi sau đó bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là hắn cũng bị dây dưa nha.

Rốt cuộc cũng là đệ đệ nhà nàng, thật là được hoan nghênh!

Thang Mộ quả quyết gật đầu một cái: "Có thể chứ."

Rồi sau đó nàng không chút khách khí cầm trái cây hình trái tim trong mâm lên, nhai nhai, nuốt vào, sau đó nàng thờ dài nói: "Chua chua ngọt ngọt, mùi vị của mối tình đầu nha!"

"."

"Thật đúng là ăn ngon."

Thang Mộ vừa nói xong, vừa vô ý nhìn về phía đệ đệ mình, vừa đúng lúc đối diện với ánh mắt thâm trầm như biển của hắn.

"Đừng!"

Ở nơi này trong nháy mắt.

Bốn phía hình như yên tĩnh lại, có thể thấy rõ, giống như chỉ có ánh mắt của Jarrett.

Thang Mộ rõ ràng nghe được tiếng tim đập.

Hơi có chút nhanh.

Thậm chí nhịp đập của mạch máu, cũng có thể cảm thấy.

Hơi có chút sôi trào.

Đây là. Chuyện gì xảy ra?

Một giây kế tiếp, tiếng huyền não lần nữa truyền đến.

Chợt hồi hồn, Thang Mộ nhìn chung quanh, vừa nhìn về phía sắc mặt như bình thường của đệ đệ mình. Quả nhiên, mới vừa rồi là ảo giác sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Thổ lộ gì đó.

Thang Mộ tự cho ban này là ảo giác, lần nữa đầu quân vào hàng ngũ cướp thịt, trên thực tế, không chỉ có cướp thịt, nàng còn ra sức uống rượu -- mặc dù nàng cũng không mê thứ đồ uống này, nhưng hiện tại quan trọng là không khí! Không khí đó!

Dù sao say rượu coi như là trạng thái khó chịu, uống một bình được thủy đặc biệt thì có thể khôi phục được..., dĩ nhiên, trừ phi có tình huống đặc biệt, nếu không nàng sẽ không làm như vậy, dù sao vậy cũng quá mức lãng phí.

Uống rượu say nha, ngủ một giấc không phải tốt rồi sao?

Còn có đệ đệ nhà mình ở đây, Thang Mộ không lo lắng mình sẽ say khướt ở ven đường không người nào đỡ đâu!

Thế nhưng, nàng lại thật sự say.

Từ đầu đến cuối luôn trầm mặc theo sát bên người nàng, Jarrett tìm đúng cơ hội, ôm nàng trở về, những ánh mắt lộ liễu dọc theo trên đường đi kia làm hắn không mấy vui vẻ, vì vậy hắn tìm một cái áo choàng đen dày dặn đắp kín tỷ tỷ trong ngực mình, nếu như không phải lo lắng nàng hô hấp không thuận, hắn thậm chí một khe hở cũng không muốn lộ ra.

Thang Mộ không biết chút nào về chuyện này, hít mũi một cái, lại nghiêng rằng, không chút khách khí lật người trong vòng tay của Jarrett, mặt dán chặt ngực hắn, lần nữa ngủ thật say.

Jarrett cúi đầu, nhìn chăm chú vào cô gái trong ngực bởi vì uống rượu say mà gương mặt hồng hồng khác thường, trong hô hấp thậm chí cũng thoang thoảng mùi rượu, trong lúc chưa phát giác, trên mặt hắn cũng dâng lên sắc đỏ nhàn nhạt, đối lập với bộ quần áo trắng tinh càng làm nổi bật thêm, cũng may ánh lửa chiếu sáng cũng không rõ ràng.

Jarrett mấp má môi, siết chặt vòng tay, bước nhanh về phía khách sạn.

Mặc dù có thể lợi dụng ma pháp để đi nhanh hơn một chút, nhưng Jarrett bắt giác không sử dụng, ước chừng là vì. cơ hội như vậy, thật sự quá ít?

Hắn lưu luyến không rời nhìn ngắm cô gái ngủ say trong lòng, cuối cùng vẫn cẩn thận đặt trên giường, đó mặt giúp nàng bỏ giày ủng và bộ Ngăn Giáp làm nàng ngủ không thoải mái rồi nhét vào chăn, Jarrett ở bên giường nửa quỳ nửa ngồi, đôi tay nắm chặt bàn tay cô gái bên mép giường nhỏ giọng thở dài: "Tỷ tỷ, xin tha thứ cho đệ."

Hắn cũng không muốn lợi dụng người ta lúc gặp khó khăn, nhưng mà, lại ức chế không được khát vọng nội tâm.

Hắn thật muốn biết. Tỷ tỷ nghĩ như thế nào.

Song lại lo sợ sẽ nhận được câu trả lời phủ định.

Lẳng lẳng trầm mặc hồi lâu, Jarrett bỗng nhiên giơ tay lên, trong đôi mắt xanh thẳm tràn đầy tia sáng mang sắc thái cố chấp, hắn hít một hơi thật sâu, rút cuộc vẫn mở miệng nhẹ nhàng kêu: "Tỷ tỷ."

Kêu liên tục vài tiếng, hắn rút cuộc nhận được một tiếng mơ mơ màng màng đáp lại của đối phương --

". Hà?"

Lúc trước nói cho tỷ tỷ về chuyện "Trái cây", Jarrett hơi che giấu một chút, đó chính là, nó không chỉ là dấu hiệu cầu ái, còn có một chút hiệu quả đặc biệt.

Cũng không phải là thô tình hay là cái gì khác, mà là. Có thể kiểm tra tình cảm.

Trong tập tục của trần này, sau khi hai bên đều ăn trái cây mà đối phương tặng cho, sẽ hỏi thăm lẫn nhau một vài vấn đề, để khảo nghiệm tình yêu đối phương là có chân thành hay không.

Nếu như từ góc độ ma được mà nói, bản thân trái cây này chính là nguyên liệu chế luyện "được thủy nói thật".

Trong lòng Jarrett tràn ngập áy náy này, hắn cũng không muốn sử dụng loại thủ đoạn viển vông thậm chí có thể nói hèn hạ này đối với tỷ tỷ, nhưng lại không có cách nào ngăn nội tâm**.

Cho nên hắn mới tro mắt nhìn tỷ tỷ mình uống rượu, ít nhất. Ít nhất nàng uống say rồi, có lẽ sẽ không nhớ hắn đã từng hỏi cái gì đúng không?

Hoặc là, nàng dứt khoát vì ngủ say mà không cách nào trả lời. Như vậy, hắn mặc dù sẽ không cam tâm, nhưng tuyệt đối sẽ không làm gì nữa.

Dù sao, đó chính là số mạng, không phải sao?

Mà giờ khắc này, hấn cũng không biết, số mạng rút cuộc là đứng ở bên hấn, hay vẫn là có ý định đẩy hấn vào vực sâu.

"Tỷ tỷ."

"Cái gì?" trong giọng nói cô gái chứa nòng đậm ngáy ngủ cùng một chút bức mình-- hình như là bởi vì bị quấy nhiễu giấc mộng đẹp.

"Tỷ. Sẽ thích người như thế nào?"

Không dám hỏi "Tỷ là có thích đệ hay không" hoặc là "Tỷ có người trong lòng hay không", nếu như nhận được câu trả lời phủ định hoặc là nhận được lời khẳng định, hấn không biết sẽ làm như thế nào.

Ít nhất. để cho hấn một mục tiêu để nỗ lực chứ?

"Thích. Người?" Trong giấc ngủ mê, cô gái trầm mặc rất lâu, đến khi hấn cho là đối phương không trả lời thì nàng đột nhiên mở miệng, "Chưa từng nghĩ tới chuyện đây."

"." Jarrett thở phào một cái, trong lòng không rõ là may mắn hay là mất mát, rồi sau đó hấn hỏi lần nữa, "Như vậy, tỷ tỷ cảm thấy, đệ. như thế nào?"

"Jerry? Rất tốt nha, trên thế giới này, tỷ thích đệ nhất."

Thích nhất. Thích nhất. Thích nhất.

Jarrett đột nhiên dùng một tay khác che trái tim, một thứ vui vẻ chân thực từ vị trí đó theo dòng máu sục sôi khuếch tán đến từng góc thân thể, mỗi một giọt xương tủy, từng lỗ chân lông, mỗi một tế bào đều giống như đang ca xướng một bài thánh ca tuyệt vời.

"Chỉ là, đệ chừng nào thì mới có thể tìm cho tỷ một em dâu đây?"

"."

Từ trên thiên đường bị đánh vào địa ngục, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi?

Jarrett cười khở ra tiếng, dờn tay không chút khách khí chọc chọc vào gương mặt hồng hồng vô cùng mềm mại của tỷ tỷ mình: "Tỷ tỷ, tỷ rút cuộc còn có thể chậm chạp tới cỡ nào nữa?"

"Tỷ mới không ngốc! Tỷ rất thông minh đó!"

"Đúng, đúng."

Jarrett thờ dài, mặc dù không nhận được đáp án như mong ước, nhưng ít ra, ở trên thế giới này, hấn đối với tỷ tỷ mà nói là quan trọng nhất, cái này là đủ rồi. Chỉ cần điểm này không thay đổi, hấn đã thỏa mãn, hấn nên thỏa mãn, hấn cần phải thỏa mãn. Đúng không?

Lại không nghĩ rằng, lại nhận được một công kích ngược trở lại.

"Thiệt là. Jarrett, đệ cái Đại Ma Pháp Sư này!" Cô gái mơ hồ lẩm bẩm, "Đệ rút cuộc thích cô gái như thế nào vậy?"

Cũng cùng ăn quả Nói thật, Jarrett tâm niệm vừa động, một câu nói lập tức bật thốt lên: "Như tỷ tỷ vậy."

"."

Đương nhiên không nhận được bất kỳ đáp lại nào.

Jarrett lại giống như nhận được kích lệ nào đó, cúi đầu khẽ lại gần bên tai đối phương, nhỏ giọng nỉ non: "Trên thế giới này, đệ cũng thích tỷ nhất."

"Nhưng mà, không phải cái thích giữa người thân."

"Tỷ tỷ rút cuộc lúc nào mới có thể chú ý tới đệ đã không còn là đứa bé đây?"

Sau khi nói xong, hấn hơi hơi nghiêng mặt, tại bên má của tỷ tỷ ấn xuống một nụ hôn nhàn nhạt, cảm thụ được gương mặt đối phương bởi vì say rượu mà có chút nóng nóng, mỉm cười lên tiếng: "Bất quá, không chú ý tới cũng không sao cả, chỉ cần tỷ tỷ có thể tiếp tục làm bạn với đệ, đệ đã rất thỏa mãn rồi."

Làm xong tất cả, hấn hơi lui về phía sau, nâng bàn tay ấm áp mà mềm mại của cô gái lên, giống như lúc ban ngày Thang Mộ làm với hấn -- nhẹ nhàng ấn môi trên mu bàn tay trắng nõn đó.

"Tỷ tỷ, ngủ ngon."

Rồi sau đó, hấn nhét tay tỷ tỷ vào trong chăn, lại tỉ mỉ sửa sang lại giường đệm, xác định nàng sẽ không cảm lạnh rồi mới xoay người rời đi.

Một lát sau, tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên.

Yên lặng đứng ở cửa, Jarrett giống như lơ đãng nhìn hướng về một góc, rồi sau đó hạ giọng nói: "Tỷ tỷ đã ngủ rồi, không nên đến quấy rầy nàng."

"."

Cho đến lúc trên hành lang khách sạn không còn bóng lưng trắng đó nữa, linh thể núp ở trong góc mới thở phào một cái.

"Ta. Ta mới vừa rồi không phải nghe lầm cái gì chứ?" Kirsten một tay vịn tường, một tay kia nâng trán, hướng về cô gái bên cạnh xác nhận nói, "Ta nhất định là uống nhiều quá phải không?"

"Có muốn giả bộ ngu hay không là quyền tự do của ngươi."

"." Pháp Thánh tóc bạch kim rốt cuộc không thể tiếp tục giữ vững khuôn mặt dờ dẩn nữa, hấn chậm rãi nghiêm mặt, thở dài nói, "Ta sớm nên chú ý tới, đứa bé kia. Jarrett, tình cảm đối với nàng ta, đã trong quá trình nhớ nhưng cùng tìm kiếm lâu dài, biến chất."

"Nhưng là." Kirsten lần nữa thở dài, "Như vậy."

Dựa vào tường mà đứng, cô gái váy đen nhàn nhạt liếc hấn một cái, cũng xoay người rời đi.

"Này, ngươi muốn đi đâu?"

"Không nghe thấy hấn nói gì sao?" Ysasi tái diễn lời Jarrett nói, "' không nên đến quấy rầy nàng ', hay là ngươi muốn ở chỗ này canh giữ cả đêm?"

"."

Đêm này, có người tuyên bố cảnh cáo, có người lọt vào rối rắm, có người bề ngoài lạnh lùng rời đi, cũng có người. Lăn lộn khó ngủ.

Thang Mộ hai tay run rẩy cầm mép chặn, không ngăn được trọn to hai mắt, mới vừa rồi. Nàng đã nghe được cái gì?

Nếu sớm biết, vào lúc nghe thấy Jarrett gọi mình, nàng cũng sẽ không sử dụng được thủy đề giải trừ trạng thái say rượu này, nếu như thế sẽ không nghe được cái gì cả, cũng sẽ không rối rắm giống như bây giờ.

Hấn rốt cuộc nói cái gì a a a ! ! !

Thời điểm vừa rồi hấn hôn nàng, trái tim của nàng cũng sắp nhảy ra ngoài!

Cũng may mặt là mặt than, mà nhiệt độ hình như cũng bị đối phương coi là hiện tượng say rượu bình thường, nếu không tuyệt đối sẽ lập tức bị lộ có được hay không! ! !

Khốn kiếp!

Nàng tự nhiên tiện tay giải trừ trạng thái làm chi vậy!

Nàng cũng không nên tò mò rằng đệ đệ nhân lúc nàng uống say coi mình thành hốc cây muốn thổ lộ bí mật gì!

Nàng cũng không nên khi đối phương hỏi xong vấn đề thứ nhất thì cho là hấn có phiền não thời kỳ trưởng thành!

Nàng cũng không nên muốn nhân cơ hội hỏi thăm đệ đệ mình thích loại hình gì!

Nàng. Nàng căn bản không nên uống rượu, khốn kiếp ! ! !

Cho nên là, nàng hiện tại rốt cuộc nên làm cái gì mới phải đây?

Chuyện này. Có lẽ thật sự là không cách nào sửa chữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiêm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Bồi ngủ gì đó.

"Người cũng biết nữa à?!"

"." Cho nên nói, có vài tên khốn kiếp vĩnh viễn không hiểu được không khí cùng riêng tư là cái gì.

Mặc kệ nội tâm Thang Mộ khó chịu đến cỡ nào, tên thần căn bã vẫn câu kinh thao thao bất tuyệt như cũ --

"Ta cho người tới là để người giúp nam chủ mở hậu cung mà! Không phải để cho người tán rồi đem hấn vào hậu cung đâu! Người rốt cuộc làm cái gì ở đây thế!"

"Ha ha." Thấy trong phòng không còn người nào, Thang Mộ dứt khoát phát ra một tiếng cười thật, rồi sau đó ở trong đầu phản kích nói, "Như thế nào đi nữa cũng còn hơn là đi làm gay chứ?"

"Còn không bằng đi làm gay!"

Rất rõ ràng, tên nào đó đã giận đến không lựa lời rồi.

"Làm gay đầu gì còn có một hạng mục lựa chọn là np, bị người đùa như vậy làm cho hấn ngược lại thành một trong np của người, có làm hay không chứ!"

". Người nói nữa ta liền kiện người tội vu cáo đó!" Thang Mộ giận dữ, "Ta làm người trong sạch, người còn dám xuyên tạc nữa hả?"

"." Luôn yên lặng quan sát tiến triển câu chuyện, Ngựa đực đại thần giờ phút này là thật có chút đồng tình với nam chủ của mình Khổ sở đến tình trạng này thật vẫn được coi là nam chủ sao!

"Tóm lại! Tình huống bây giờ người định làm thế nào?"

"Không biết."

"Này!"

"Thế nào?" Thang Mộ lại phát ra mấy tiếng cười lạnh, trên mặt tuy không biểu cảm, lại khó tránh khỏi cắn răng nghiêng lợi, "Người dự định lại ném ta trở về chứ gì?"

"Tất cả nói"

"Coi như người sẽ đưa ta trở về, có tin vị kia sẽ đến xách ta quay lại hay không?"

"."

"Chỉ cần người không dễ chịu, hấn liền sáng khoái, không phải sao?"

"Người muốn như thế nào?"

Thang Mộ kéo kéo chần, một lát sau mới lên tiếng: "Ta không có hứng thú với ân oán rồi rắc giữa các người, cũng không rõ ràng cái nào là người làm, cái nào là hấn làm, hơn nữa, ta cuối cùng có một ngày là phải trở về."

"."

"Dù sao, ta còn có người nhà đó."

". Cho nên?"

"Cho nên người bây giờ câm miệng đi! Ta cũng cần hảo hảo mà suy tính một chút!"

"."

Rồi sau đó, tên này lại thật sự ngậm miệng.

Thang Mộ mấp máy môi, rồi sau đó lật người, về mặt trăm trăm -- nàng thật không biết nên làm sao mới phải.

Nhưng, có một thứ có thể xác định, đó chính là, trước khi đi, nhất định không thể để cho số mạng của Jarrett trở thành trò chơi trong tay người khác, mà biện pháp tốt nhất -- dừng cùng hấn đi đến kết thúc của câu chuyện này, khi đó, hấn chắc là tự do đi?

Nhưng mà, tất cả những thứ bọn hấn trải qua bây giờ đây, thật vẫn còn là câu chuyện ban đầu kia sao?

Nàng cần hảo hảo suy nghĩ một chút.

Song, hiện tại. Vẫn là làm bộ cái gì cũng không biết đi.

Như vậy, là tốt nhất.

Ừ, không sai.

Đây chính là tốt nhất.

Quyết định xong, Thang Mộ nhắm hai mắt lại, cố gắng ngủ, nhưng mà nàng thất bại.

Cả đêm nay, nàng đều không ngủ.

Cho tới ngày thứ hai rồi giường thì sắc mặt của nàng tương đối khó coi.

"Cốc cốc cốc."

Tiếng gõ cửa vang lên.

Động tác xoa mặt của Thang Mộ dừng một chút, từ trong lực độ cùng tiết tấu quen thuộc này, nàng đã biết người tới là người nào -- hít một hơi thật sâu, nàng cố gắng để cho mình bình tâm tĩnh khí xuống -- giờ phút này nàng cũng cảm kích là mình mặt than.

"Vào đi."

Trong tay nâng một cái khay, Jarrett đi vào, hẳn bây giờ đã đổi lại áo bào ma pháp mặc lúc bình thường, mái tóc dài đen nhánh cũng dùng một sợi ruy băng màu xanh đậm buộc lại, buông ở sau lưng.

"Tỷ tỷ, sắc mặt của tỷ rất khó coi, có muốn nghỉ ngơi thêm một chút nữa hay không?"

Thang Mộ nhìn chăm chú lên khuôn mặt tràn đầy thần sắc quan tâm của đối phương, không hiểu sao có chút cảm thấy không cách nào nhìn thẳng, nhưng cuối cùng vẫn nắm chặt tay, tựa như thường ngày hồi đáp: "Không cần đâu! Đây chính là hậu quả của thức đêm đó chàng trai, ngàn vạn lần không được học tập tỷ nhé."

"." Jarrett thở dài, "Biết uống rượu say không tốt lần sau cũng đừng như vậy nữa," rồi sau đó đem khay trong tay đặt lên bàn, "Mau tới ăn sáng, vẫn còn nóng đó."

". Ừ."

Cảm giác làm bộ như không biết gì cả tiếp tục hưởng thụ sự dịu dàng như vậy có chút vô si.

"Tỷ tỷ?"

"Hả?"

"Làm sao vậy? tỷ xem ra có chút kỳ quái." Jarrett nhìn chăm chú vào tỷ tỷ hôm nay thường rơi vào trạng thái dờ dẩn, lo lắng hỏi.

"Ặc, không có gì đâu..., chỉ là, " Thang Mộ xoa xoa cổ, đuổi người nói: " ngày hôm qua uống rượu nha, phản ứng tự nhiên có chút chậm, chờ qua một thời gian là tốt rồi."

"Như vậy, tỷ tỷ ăn cơm xong thì nghỉ ngơi một chút đi." Jarrett hết sức tự nhiên tiến lên trước kéo tay cô gái, muốn dìu tới bên cạnh bàn.

Tay của Thang Mộ bất giác run rẩy, rồi sau đó trong lòng nàng cả kinh, gần như là lập tức, cả người cũng run rẩy, ngã về một bên.

"Tỷ tỷ!" Jarrett hoảng sợ đón được thân thể của nàng, "Tỷ rớt cuộc là làm sao thế?"

Dứt lời, ma pháp chữa khỏi liều mạng quét trên người nàng.

"." Luôn cảm thấy, vô si hơi quá tay rồi.

Lừa gạt gì đó.

Thang mộ ức chế không được có xúc động muốn che mặt, lòng hồ thẹn còn sót lại hầu như bao trùm lấy nàng, vì vậy nàng kéo tay đệ đệ lại: "Đừng dùng nữa, ta hình như tốt hơn nhiều rồi."

"Thật chứ?" Jarrett vẫn cứ không yên tâm lại dùng hai lượt ma pháp, mới cẩn thận đỡ đầu vai Thang Mộ giúp nàng đứng vững, "Còn choáng váng đầu sao?"

"Không còn, không còn nữa!" Thang Mộ giọng điệu vui vẻ nói, cùng lúc đó, nàng tận lực lơ đãng thoát khỏi cánh tay Jarrett, đi chậm tới bên cạnh bàn, một hộp ngâm cái bánh mì mềm còn bốc hơi nóng trên bàn, nhai nhai, "Thật là nóng!"

"Cẩn thận Từ từ ăn."

"Không có việc gì không có việc gì." Thang Mộ vừa quạt gió vào miệng vừa nói, "Ừ, ăn thật ngon."

Một bữa ăn sáng, Thang Mộ dưới tình huống vô cùng rối rắm cứ như vậy đã vượt qua.

Thời điểm chưa có nhận ra thì không sao, một khi nhận thấy được. ngay cả ánh mắt dịu dàng của Jarrett vẫn luôn nhìn về phía nàng. Thật sự là quá rõ ràng rồi, tại sao trước đây không có chú ý tới hả?

Nàng thật là quá ngu ngốc!

Bây giờ kéo phanh phản cảm tình này lại, còn kịp sao?

"Ăn xong rồi?"

"Ừ." Lòng có suy nghĩ nên Thang Mộ theo bản năng gật đầu, rồi sau đó bên môi ảm áp, bàn tay tinh tế đã lau khước miệng dính vụn bánh của nàng, xoay đầu sang, trong con ngươi xanh thẳm của chàng trai rõ ràng có ý cười mềm mại, "Tỷ tỷ thật là quá không cẩn thận, dính vào bên miệng rồi."

"." Khoảng cách này, thật sự là quá mập mờ.

A a a a!

Tiếp tục như vậy nữa nàng thật muốn điên rồi!

Thời điểm không có chú ý tới còn đỡ, một khi chú ý tới, mỗi một hành động của đối phương hình như đều đang ám chỉ gì đó!

Ai tới cho nàng một gậy đi?

Nàng tình nguyện ngắt đi cũng không muốn đối mặt với tình huống như vậy nữa!

"Tỷ tỷ, tỷ lại ngẩn người. Quả nhiên vẫn nên nghỉ ngơi một lát nữa đi?"

Mặc dù cũng không nghĩ ban ngày còn nằm ở trên giường, nhưng bây giờ đây tựa hồ là phương pháp duy nhất có thể trốn Jarrett, vì vậy Thang Mộ biết nghe lời phải gật gật đầu, ngoan ngoãn thay xong áo ngủ bò đến trên giường, một bộ dạng "Ta rất ngoan rất nghe lời, sẽ ngủ thật tốt cho nên người cứ an tâm rồi đi đi".

Lại không nghĩ rằng, chuyện lại một lần nữa vượt ra khỏi cửa mong đợi nàng.

Sau khi nàng nằm vật xuống, Jarrett cũng không có rời đi như nàng nghĩ, ngược lại đi tới ghé dựa bên mép giường ngồi xuống, ngón tay khẽ động, lòng bàn tay lập tức xuất hiện một quyển sách rất nặng, rồi sau đó hai tay hẩn nâng quyển sách, lộ ra một nụ cười vô cùng sáng lạn: "Tỷ tỷ, đệ đọc chuyện xưa trước lúc ngủ cho tỷ có được hay không?"

"."

Cứu, cứu mạng!

Ai tới cứu cứu nàng đi ! !

Có lẽ là nàng chần chờ quá lâu, nụ cười của Jarrett dần dần không giữ được, đầu vai rũ xuống, khuôn mặt thất vọng: "Không được sao? Xin lỗi. đệ cũng không muốn ầm ĩ đến tỷ."

"Đệ hiện tại liền rồi."

"Không, không có ầm ĩ đến tỷ." Có lẽ là vẻ mặt khổ sở của đối phương đâm trúng địa phương mềm mại nhất trong lòng nàng, Thang Mộ theo bản năng nói, "Đệ đọc đi, lúc này tỷ chỉ là quá vui mừng nên mới ngớ ra thôi ha ha ha."

Mặc dù nói xong nàng rất muốn hung hăng vả miệng mình một cái, nhưng thấy Jarrett nờ nụ cười sung sướng từ nội tâm, Thang Mộ lại cảm thấy, câu nói kia nói không có sai.

Nếu như chỉ một câu nói có thể làm cho hắn vui vẻ.

Nàng cứ nói một chút cũng không có chuyện gì.

Nhưng mà, Jarrett, đệ có thể lùi lại hay không?

Con đường này tuyệt đối không nên bước lên.

"Lúc ban đầu, trên đời vốn là không ánh sáng, cũng không có bóng tối, tất cả mọi thứ, giống như thời kỳ hỗn mang."

Jarrett đọc chuyện xưa, hình như là nguồn gốc của thế giới này.

"Thần Ánh Sáng xuất hiện mang ánh sáng tới cho mọi người, với đối lập với nó, Thần Bóng tối đúng thời cơ mà sinh ra, ánh sáng cùng bóng tối, tương . . ."

"Cả vùng đất dần dần xuất hiện đông đảo sinh linh."

"Một ngày nào đó, loài người vì muốn sống sót tại thế giới cá lớn nuốt cá bé này, bắt đầu van xin thần linh ban sức mạnh."

Tiếng đọc sách, cứ như vậy chậm rãi truyền đến.

Âm thanh dịu dàng mà êm ái giống như dòng suối nhỏ chảy róc rách, rất nhanh khiến Thang Mộ rơi vào không khí ấm áp lại khoan khoái, trong thoáng chốc, nàng cảm giác mình giống như đang nằm trên bãi cỏ giữa trưa tháng tư, bên tai là tiếng nước chảy róc rách, một con cá nhỏ vẫy đuôi bơi lội phát ra tiếng nước chảy lăn tan, phun bong bóng nhỏ, vẫy vẫy đuôi, vui sướng bơi lội.

Cứ như vậy, nàng dần dần tiến vào trong giấc mộng.

Một đêm không có nghỉ ngơi, nàng cuối cùng vẫn không thể thành công chống cự lại sự mê hoặc của giấc ngủ.

Chẳng biết lúc nào, tiếng đọc sách ngừng lại.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu vào trên giường, cũng không sai lệch chiếu trên người chàng trai bên giường, phác hoạ cho dung nhan tuấn mĩ của hắn thêm mấy phần sắc màu ấm áp.

Hắn nhìn chăm chú vào cô gái ngủ thật say trên giường, hơi cong môi, đóng quyển sách trong tay lại, sau một lúc lâu, hắn nhỏ giọng nói --

"Chúc tỷ có giấc mộng đẹp, tỷ tỷ."

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Cùng nhau đi đến thiên đường tình yêu đi!

Thang Mộ tỉnh lại lần nữa thì đã sau giờ Ngọ.

Nàng lẳng lẳng mở hai mắt, vừa đối diện với dung nhan quen thuộc -- Jarrett ngồi ở ghế dựa, đầu khẽ nhúc nhích, rất dễ nhận thấy, là ngủ nhưng lại chưa ngủ sâu.

Nàng không có mở miệng, chỉ là an tĩnh nhìn chốc lát rồi nhắm mắt lại.

Bởi vì nếu như đánh thức hắn. Có lẽ lại phải trò chuyện đúng không?

Luôn cảm thấy, nàng bây giờ hoàn toàn không có biện pháp nói chuyện bình thường cùng hắn.

Nàng thật đúng là một người vô sỉ.

Vài ngày sau đó, Thang Mộ hầu như đều trôi qua trong rầu rĩ, cho đến khi bọn họ chính thức rời khỏi trấn nhỏ này.

Trong nước mắt cùng tiếng khóc của các cô gái, Thang Mộ đầu đầy hắc tuyến cáo biệt cái địa phương từng mang đến cho nàng vô số nụ cười cùng phiền não lớn nhất này, trong lòng bùi ngùi xúc động.

Nếu như thời gian đảo ngược, nàng thật không biết là còn muốn tới một lần, hay là căn bản cũng không nghĩ trở lại.

Lữ trình tiếp tục, bầu không khí so với lúc trước lại không khỏi sinh ra vài phần tẻ nhạt.

Mặc dù nhìn ngoài mặt, tỷ đệ hai người vẫn chung sống hoà hợp như cũ, cả ngày không thiếu tiếng đùa giỡn cùng tiếng cười, nhưng mà, Thang Mộ thật sự không phải là cô gái giỏi che giấu, mà bản thân Jarrett lại vô cùng nhạy cảm với chuyện của tỷ tỷ mình.

Trong lúc mơ hồ, hắn tựa như có vẻ đã nhận ra gì đó.

Đang ở thời khắc Thang Mộ gặp đại nguy cơ hết sức căng thẳng, một tình huống đột nhiên xảy ra, tạm thời cứu vớt nàng.

Lần này nơi bọn họ dừng lại là thành thị lớn, thật lâu không nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa, Thang Mộ tự nhiên muốn kiến thức một phen, không yên lòng để nàng đi một mình, Jarrett cũng đi theo ra ngoài. Sau khi sáng khoái chơi mấy ngày, vì muốn mua vài vật phẩm mà bên ngoài không bán nên Jarrett đi vào Hiệp hội ma pháp sư, lại ngoài ý muốn nhận được một phong thư.

Bản thân hẳn thì không vui mừng gì, nhưng mà rất dễ nhận thấy, Thang Mộ hết sức mừng rỡ -- không ngờ Jarrett còn có bạn có thể viết thư cho hắn -- rất vui mừng có được hay không!

Các ma pháp sư trong Hiệp hội có vật phẩm Ma Pháp Trận để truyền tin lẫn nhau, khi một Ma Pháp Sư dùng vật chứng minh thân phận của mình -- một huy hiệu được phết bởi chất liệu đặc biệt, thì vật phẩm hoặc là phong thư của hắn ở Hiệp hội ma pháp sư sẽ thông qua đường truyền, lập tức chuyển những thứ này đến chỗ hắn đang ở, hắn chỉ cần đưa ra thứ chứng thân phận thì đến nhận lấy là được, so chuyển phát nhanh ở hiện đại còn tiện lợi hơn, tên nhà quê Thang Mộ thật quá ngưỡng mộ rồi.

"Oa, lại là thư hồng nha!" Đứng xem Thang Mộ tăng máu gà, nếu như mới vừa rồi nàng chỉ là một phần tò mò thôi, hiện tại cũng trở thành '18 phần'.

Màu hồng = tình yêu ngọt ngào như mật = tuyệt đối không thể nghi ngờ là con gái gửi tới!

Hình như nhìn thấu nàng đang suy nghĩ gì, Jarrett nhìn chữ ký trên lá thư một cái, rồi sau đó nhếch miệng lên cười tươi: "Thật đáng tiếc, tỷ tỷ, người gửi thư là một người đàn ông."

"= Ⅲ ="! " Cái gì!

Thang Mộ theo bản năng muốn kích động, sau lại nghĩ, kích động gì?

Ít nhất, nàng hiện tại rất xác định, đệ đệ mình Là người yêu người khác phái, mặc dù cách xác định làm cho người ta có chút khổ sở qaq

Phản ứng không bình thường của nàng rõ ràng lập tức làm Jarrett kỳ quái nhìn qua, Thang Mộ lập tức hiểu, cho dù có biết rõ thì thế nào, hiện tại nàng phải tiếp tục kích động như trước kia! Kích động! Chuyện nàng biết Jarrett thích. Chuyện này tuyệt đối không thể cho Jarrett biết!

"Tên đó là ai!" Thang Mộ tiếp tục giữ vững trạng thái hăng máu gà, chỉ hận mình không cách nào làm ra vẻ mặt phù hợp, "Là ai lá gan lớn như vậy? Muốn tỷ đi tìm giết hắn không?"

"." Jarrett không nói mà mở thư ra, rồi sau đó cười một tiếng, "Là thiệp mời dự hôn lễ ."

". Hả?"

Thang Mộ theo bản năng nhận lấy lá thư mà đối phương đưa tới, phát hiện bên trong quả nhiên là chứa thiệp mời, dùng giấy ma pháp đặc biệt để chế tạo thành, trên thiệp hiện lên sóng gợn mờ ảo không ngừng biến đổi, trên đó rõ ràng viết thời gian cùng địa điểm kết hôn và cả hai nhân vật chính.

Không nói được mình là vui vẻ hay là thất vọng, Thang Mộ mấp máy môi, rồi sau đó chú ý tới một điểm kỳ quái --

"Đợi chút. Jarrett, đệ xem tên cô dâu, chúng ta không phải rất quen thuộc sao?"

"Catherine." Thang Mộ lăm băm nhớ tới cái tên này, bưng tỉnh nhớ ra, "Đây không phải là mối tình đầu của đệ sao?"

"." Jarrett không nhịn được muốn cãi lại, "Tỷ tỷ, không nên tùy tiện nói chuyện hư ảo không tồn tại này!"

Thang Mộ bởi vì chột dạ nên vô thức rụt đầu, lập tức chuyển đổi đề tài: "Tên chú rể ngược lại chưa nghe qua -- Hulbert Ansell, bằng hữu của đệ?"

"Đã từng cùng nhau vượt qua nguy hiểm."

"A hả? Là người thế nào?"

"Rất đáng ghét!"

"." Đệ trả lời còn chưa tới một giây đâu? Hơn nữa, rất ít khi nghe được Jarrett nói ra lời nói tùy tiện này, Thang Mộ hí mắt -- có gian tình!

Như vậy, mặc kệ là vì chú rể, hay là tân nương, nàng đều phải đi nhìn một chút!

"Cùng đi tham gia hôn lễ đi! Jarrett!"

". Nếu như là nguyện vọng của tỷ tỷ người."

Rất dễ nhận thấy, Jarrett không cách nào cự tuyệt bất kỳ yêu cầu nào của tỷ tỷ mình, vì vậy, hai người quyết định buông ngựa xe, rồi sau đó ngồi Truyền Tống Trận trong hiệp hội ma pháp sư, nhanh chóng đi tới thành thị nơi cử hành hôn lễ-- Tân Carl.

Đây là Cực Đông của đại lục, một thủ đô giáp biển của một quốc gia cực kỳ nhỏ, quốc gia này tổng cộng chỉ có một thành phố, hơn nữa thay vì nói là

giáp biển, không bằng nói hơn nửa quốc gia được biển bao quanh, chỉ có một con đường thông đến đại lục, nghe nói Quốc vương Đệ Nhị của quốc gia này vì dễ tạo niềm vui cho Vương hậu, ở hai bên con đường này trồng đầy hoa Lam Linh, để cho người yêu mỗi sáng sớm rời giường đều có thể xuyên qua song cửa sổ thấy thảm hoa tươi kéo dài vô tận này.

Loại hoa này cũng không hiếm thấy, cũng không dễ trồng, bởi vì nó chỉ ở nơi có khí hậu ẩm áp mới có thể nở rộ, một khi nhiệt độ hơi lạnh sẽ gặp lập tức héo tàn chết đi; Vì dễ cho hoa nở bốn mùa, Quốc vương dốc hết quốc khố, ở trên đường khắc đầy Ma Pháp Trận, lấy vô số ma tinh làm nhiên liệu, xây dựng ra vườn hoa Thiên đường nơi nhân gian này.

Cho nên, con đường kia, cho dù là ở quốc gia Tân Carl vốn nổi tiếng bằng cảnh sắc tuyệt đẹp này, cũng là nơi tham quan số một số hai.

Ở trên là từ [Giới thiệu về các quốc gia du lịch kinh điển nổi tiếng của đại lục Quang Minh (tặng kèm đĩa)], giá 35 ngàn tệ.

"Thật là đến không uống công." Thang Mộ đứng ở biên giới, cầm chặt bộ sách, cảm khái tự đáy lòng nói, "Nhìn đi, trong này còn nói, đây là địa điểm kết hôn và thiên đường tình yêu mà các cô gái tha thiết mơ ước Thật tuyệt quá!"

"Tỷ tỷ cũng muốn kết hôn ở chỗ này sao?"

"Dĩ nhiên." lời nói vừa thốt lên Thang Mộ lập tức bị tỉnh hồn lại, sống chết vòng vo chuyển hướng, "Không phải! Hừ, kết hôn gì chứ ta không có hứng thú đâu."

"Vậy tỷ tỷ hứng thú cái gì?"

"Thieu cháy hết mấy tên dám ở trước mặt ta ra về hôn nhân hạnh phúc!" (= hồngбет, giống như không cần thận nói ra tiếng lòng của gái ế, hic.

"." Jarrett trầm mặc một lát, rồi mở miệng, "Đệ sẽ giúp tỷ, tỷ tỷ."

". Đây! Không nên tùy tiện nói ra mấy lời đáng sợ như vậy đâu! Ta chỉ là tùy tiện nói một chút thôi!" Thang Mộ nắm lấy hai vai đệ đệ mình lắc lắc nói: " mau bảo đảm với tỷ là sẽ không làm đi!"

"Khụ!"

Bị hai người bỏ rơi rất lâu, vệ binh ho khan một tiếng thật lớn, đầu đầy mồ hôi, hai người kia là có lai lịch gì? Phản tử khủng bố của Đại lục sao? Không được! Nhất định không thể để bọn họ nhập cảnh!

"Xin lỗi hai vị, bởi vì hôn lễ của công chúa sắp cử hành cho nên biên giới tạm thời không mở cửa."

Cho nên, đi nhanh đi! Nơi này không hoan nghênh các ngươi, loại người tâm tư đen tối này đâu!

"Thật là trùng hợp, chúng ta đúng là đến tham gia hôn lễ đó!"

"." Vệ binh vuốt mặt, "Hôn lễ của Công chúa không phải ai cũng có thể tham gia, nếu như không có thiệp mời."

Sau đó? Sau đó hẳn nói không được nữa.

Bởi vì, hẳn thấy rất rõ ràng, cô gái đáng sợ mới vừa rời chính miệng nói muốn phóng hỏa khắp nơi, đang đưa cho hẳn thiệp mời, hơn nữa. Còn là thiệp mời cao cấp số lượng cực ít.

Là ai ?

Là ai đã dẫn sói vào nhà?

Trong lòng Vệ binh gầm thét lần thứ trăm ngàn.

Thế nhưng, Thang Mộ tất nhiên không nghe được tiếng hét thảm thiết này, nàng thấy đối phương không nói chuyện nữa, liền cho là mình đã được cho phép nhập cảnh, vì vậy nghênh ngang kéo tay đệ đệ mình vượt qua ranh giới lãnh thổ.

"Đội." Vệ binh theo bản năng đưa tay muốn giữ nàng lại, lại đột nhiên giật mình ngay tại chỗ.

Không phải là không muốn động, mà là không thể động.

Hắn mất đi năng lực điều khiển thân thể.

Rồi sau đó, hẳn thấy, chàng trai mặc Ma Pháp Bào tuần mỷ kia nhàn nhạt quét mắt nhìn hẳn một cái.

Chỉ liếc mắt một cái, đã làm cho lưng hẳn lập tức ướt đẫm!

Một giây sau, thân thể của hẳn khôi phục lại bình thường, mà cô gái hẳn vốn định bắt giữ, cũng hoàn toàn rời khỏi phạm vi tay hẳn.

Vệ binh ngỡ ngàng nhìn chăm chú vào bóng lưng hai người, hồi tưởng ánh mắt vừa rồi, nếu như hắn không nhìn lầm -- đó là cảnh cáo.

Kẻ này thật là đáng sợ.

Hắn vô thức run rẩy, người đáng sợ như vậy, đến đây làm gì?

Chẳng lẽ là vì công chúa?

Không được! Phải lập tức bẩm báo với quốc vương bệ hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Dẫn sói vào nhà

Lại không bàn về anh vệ binh đã gấp đến mức muốn nhảy xuống biển dùng cơ bụng tám múi của mình bơi về báo tin, hai vị "Phản tử khả nghi" trong truyền thuyết đã bước vào bên trong Tân Carl, vì trong quốc gia này chỉ có một tòa thành, cho nên tòa thành này là quốc thổ duy nhất cũng là thành phố thủ đô, tên liền gọi là Thành Tân Carl.

Trong thành cũng đặt không ít tên như thế, chẳng hạn như Phố Tân Carl số 1 nè, thư viện quốc gia Tân Carl nè, các loại kiến trúc khác nữa.....

Nguyên tắc "Vui cùng nhân dân" có vẻ đang được quốc gia này quán triệt chắc chắn.

-- Cửa hoàng cung chỉ bố trí tượng trưng mấy vị vệ binh, bên cạnh thậm chí có người bày bán hàng rong, thỉnh thoảng cũng có người lại gần vệ binh trò chuyện mấy câu, cũng không ai ngăn cản, ngược lại là một vùng hoà thuận vui vẻ.

"Kế tiếp, chúng ta phải đi chỗ này?" Thang Mộ chỉ vào Hoàng Cung, vừa cẩn thận nhìn thiệp mời trong tay Jarrett một chút, xác định chính xác. Cho nên mới nói, bằng hữu của Jarrett cuối cùng là có lai lịch gì?

"Đúng vậy." Jarrett cũng nhìn một chút, gật đầu nói, "Địa điểm cử hành Hôn lễ chính xác là ở Hoàng Cung."

"Dùng cái cái này thật là có thể đi vào chứ?" Mặc dù thoát nhìn quốc gia này hình như không có nhiều quy củ như vậy, nhưng luôn hoàng làm một thường dân, Thang Mộ vẫn cảm giác áp lực khá lớn.

"Nếu như tỷ tỷ muốn đi vào thì nhất định có thể đi vào."

". Đã nói rồi! Không nên tùy tiện nói ra lời đáng sợ như vậy chứ!" qaq khôn kiếp! Jarrett nhà nàng tuyệt đối là lớn lên bị sai lệch rồi!

Sự thật chứng minh, Thang Mộ thật sự là suy nghĩ nhiều quá, sau khi nhìn thấy thiệp mời, đám vệ binh lập tức lên tinh thần, vô cùng có đạo đức nghề nghiệp đề nghị tỷ đệ hai người tạm thời chờ trong chốc lát, mà hắn thì cấp tốc chạy vào trong hoàng cung.

Thang Mộ đuổi lưng một cái, trong lòng yên tâm.

". Thang Mộ? Là Thang Mộ sao?"

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng kêu như thế.

". Ai thế?" Thang Mộ theo bản năng xoay đầu sang, vừa đối diện với một ánh mắt tràn ngập kích động, nhưng mà. Tên này là ai?

Mặt Thang Mộ đầy nghi ngờ nhìn chăm chú vào kiểm sĩ trẻ tuổi ngồi trên lưng ngựa, hắn ta khoảng chừng hai mươi lăm- hai mươi sáu tuổi, bộ dáng anh tuấn như mặt trời, khuôn mặt vô cùng có mùi vị nam nhân, có một mái tóc ngắn màu xám tro vô cùng phù hợp với diện mạo, mái tóc hơi lộn xộn, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy thất lễ, ngược lại tạo cho người ta một loại cảm giác "Vô cùng thích hợp với hắn".

Nàng đã từng gặp người này sao?

Thang Mộ cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại, không đúng, nếu như gặp qua nàng phải có ấn tượng chứ.

Đang lúc do dự, kiểm sĩ tóc ngắn đã gọn gàng dứt khoát nhảy xuống ngựa, sải bước đi về phía nàng.

"."Đội chút đã chứ, thanh niên! Trước nói rõ ngươi là ai đã!

Kiểm sĩ đến gần, kiểm sĩ đến gần hơn nữa, kiểm sĩ giơ hai tay về phía nàng!

Kiểm sĩ. Ôm lấy Jarrett bên cạnh nàng !

"= Ⅲ =" loại cảm giác thành linh biến thành vật hy sinh là chuyện gì xảy ra?

Nàng cảm thấy, hình như chính mình đã hiểu ra cái gì.

Không phải hẳn có thể đọc tâm, mà là vẻ mặt tỷ tỷ mình quá rõ ràng rồi.

"Đã lâu không gặp, Tom, ta chỉ là nghĩ muốn thử một lần mới gửi bức thiệp mời này, không ngờ ngươi lại thật sự trở lại đây, ha ha ha, không hổ là huynh đệ tốt nhất của ta!"

"Không, ta cho là chúng ta cũng không quen thuộc lắm." Jarrett lấy một tay đẩy ra, tay khác lật một cái lấy ra một cây ma trượng toàn thân đen nhánh, ngăn chặn trước ngực của đối phương không để cho hắn ta tiếp tục áp sát, "Hơn nữa, ta cũng không phải có ý tới tham gia hôn lễ của ngươi."

"Ha ha ha, Tom ngươi vẫn khó ưa như trước!" Kiểm sĩ hình như hoàn toàn không bận tâm ma trượng của đối phương đang chỉ vào trái tim mình, cười to rạng rỡ nói, "Thừa nhận cũng không sao mà, ta cũng không cười ngươi."

"." trên đầu Jarrett nhảy lên gân xanh.

Thang Mộ cảm thấy, hình như mình lại hiểu ra cái gì nữa rồi.

Nhớ tới lúc mới từ hiện đại trở về, vị nhị thiếu gia ngu ngốc kia và cả vị hôn thê Shaluen kia nữa, hình như cũng gọi Jarrett là -- Tom?

Nói như vậy, vị kiểm sĩ trẻ tuổi này từ đầu tới đuôi gọi chính là "Tom" mà không phải "Thang mộ", cho nên mới nói. Tên mà đặt không tốt thật là quá hại người mà!

Nhưng mà, đối phương cứ như vậy mở miệng gọi tới gọi lui, nàng thật rất khổ sở nha!

Đang rối rắm, bên cạnh lại đã hét lên một kinh hãi: "Ngươi nói tên thật của ngươi gọi là Jarrett?"

"Không sai, cho nên."

"Ha ha, không hổ là huynh đệ tốt của ta, lại thẳng thắn bộc trực như vậy, đến đây, để ăn mừng gặp lại của chúng ta, ta mời đi uống rượu!" Dứt lời, chú rể đích thực Hulbert không khách khí vươn tay ôm cổ Jarrett, kéo vào bên trong.

"." ma trượng trong tay Jarrett rung động xèo xèo.

"Phốc!" Thang Mộ kim lòng không được phát ra một tiếng, bởi vì, nàng thật rất ít khi có thể nhìn thấy đệ đệ mình lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ như vậy, theo một ý nghĩa nào đó, vị kiểm sĩ này cũng rất thú vị nhỉ.

"Ah? Còn có người sao?"

"." Nàng thu hồi lời mới nãy, tên này thật là quá đáng ghét!

Giờ khắc này!

Tỷ đệ hai người tâm lý đồng điệu vô hạn!

Kiểm sĩ sờ cằm cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Thang Mộ một phen, rồi mới lên tiếng: "Hình thể cân xứng, thân thể linh hoạt, cô là cung thủ hay là đạo tặc? Là Thang. Không, là thuộc hạ của Jarrett sao?"

"Tại sao ngươi không đoán ta là cộng sự của hắn chứ?"

"Bởi vì đó là không thể nào!"

"Hả?"

Thanh niên tràn đầy tự tin đáp: "Bởi vì ta mới là cộng sự duy nhất của hắn!"

"." Tên này rốt cuộc là tự tin hay là tự luyến đây?

Thang Mộ nhìn về phía đệ đệ mình, phát hiện trên mặt hắn hoàn toàn đều là bất đắc dĩ, nàng không khỏi nở nụ cười.

". Cô là đe dọa ta sao?" Kiểm sĩ lui về phía sau hai bước xoa tay cánh tay, "Cô muốn khiêu chiến với ta thì có thể nói thẳng, không cần cười đến. Khiêu khích như vậy."

"Đây là tỷ tỷ của ta." Cuối cùng, Jarrett vẫn là giới thiệu như vậy.

"Nha. Ai? !" Kiểm sĩ anh tuấn trẻ tuổi kinh hãi, "Hai người các ngươi thật sự là không giống nhau chút nào cả! Trừ màu tóc."

Trong lòng Thang Mộ dâng lên sát ý nồng nặc!

"Chỉ là, tỷ tỷ của huynh đệ tốt chính là tỷ tỷ của ta." Hulbert vuốt gáy, bắt đầu cười ngây ngô, lộ ra một hàng hàm răng trắng tinh, "Tỷ tỷ, Xin chào, ta là huynh đệ tốt nhất của Jarrett -- Hulbert · Ansel, tỷ có thể coi ta là đệ đệ ruột của tỷ."

Tên này thật đúng là không khách khí!

"Đúng rồi, các ngươi tới lúc nào?"

Không thể không nói, vị này có lối suy nghĩ thật đúng là cười mây lướt gió, hơn nữa là chính Thang Mộ cư nhiên lại cũng cùng bay theo hân: "Vừa tới."

"Trực tiếp tới đây?"

"Không sai."

"Đi, sắp xếp cho các ngươi gian phòng nào!"

". Không phiền gì chứ?"

"Người một nhà, phiền toái cái gì, Jarrett, tỷ tỷ, mau vào thôi!"

Vì vậy. Bọn họ tiến vào.

Cho nên, khi anh vệ binh đầu đầy mồ hôi tân tân khổ khổ chạy về, chuẩn bị bẩm báo "Có hai phần tử khủng bố vào thành", vừa đúng lúc nhìn thấy, chú rể chân chính của Công chúa đang rạng rỡ như ánh nắng mặt trời dẫn hai người kia vào trong Hoàng cung.

"! ! !"

Dẫn, dẫn sói vào nhà a a a ! !

Lấy cái gì cứu vớt ngươi đây, công chúa điện hạ đáng thương của ta qaq

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Bỏ trốn dưới ánh trăng

Tại sao lại biến thành như bây giờ?

Thang Mộ cũng rất không hiểu.

Vốn là nàng chỉ nhắm mắt chạy trên con đường tràn ngập ánh trăng.

Nàng vốn không phải tới tham gia hôn lễ sao?

Gặp được chú rể, còn được dẫn đi vào.

Cảm giác ăn cơm, phân phòng, gặp trưởng bối, cuối cùng còn ngủ cả buổi chiều.

Tất cả. Chẳng lẽ không đúng với trình tự bình thường sao?

Cho đến khi nhìn thấy Serena ăn mặc như công chúa, không sai, chính là Serena mà nàng biết đó.

Cô ấy lại thật sự là công chúa đấy.

So với kinh ngạc, chẳng bằng nói là hoảng sợ.

Bởi vì trong nháy mắt đối phương nhìn thấy nàng, liền nhào vào trong ngực, ôm chặt nàng khóc lớn chừng hai giờ liền, kéo thế nào cũng kéo không ra. Được rồi, nàng biết cách mà mình rời đi ngày trước có chút không đúng, nhưng mà không đến nỗi giống như vậy chứ?

Nhìn Jarrett và Ysasi bình thường biết bao nhiêu!

Tính tới thời điểm này, tất cả có vẻ cũng còn bình thường.

Nếu như sớm biết chuyện sẽ phát triển như bây giờ, nàng có chết cũng sẽ không ra ngoài loanh quanh tản bộ vào lúc tối, dù cho buổi chiều ngủ nhiều buổi tối không ngủ được cũng không làm!

Nhưng mà, cõi đời này thật không có nếu như.

Cho nên, nàng đã ra ngoài loanh quanh tản bộ dưới ánh trăng mỹ miều.

Thang Mộ lẳng lặng đi trong hoa viên được cắt tia tuyệt đẹp, bởi vì một số lý do không thể nói ra, nên không gọi Jarrett theo -- nàng cảm thấy, có một số việc, xác thực nên suy nghĩ thật kỹ.

"Kate, là cô sao?"

Một tiếng gọi nhỏ nhẹ đột nhiên truyền đến từ đỉnh đầu.

Thang Mộ theo bản năng ngẩng đầu lên, vừa lúc đối diện với một ánh mắt tràn ngập sắc thái mong đợi.

Cô gái mặc một bộ váy công chúa màu hồng, hai tay đang siết chặt cột buồm (?) trắng toát được điêu khắc hoa lệ, cúi đầu nhìn nàng, vương miện màu trắng trên đỉnh đầu cô ấy phát sáng rạng rỡ dưới bóng đêm, theo động tác đó mái tóc dài màu hồng buông xõa xuống, trong gió đêm khẽ bay bay.

Mặc dù bộ dáng đã không còn là thiếu nữ quen biết trong quá khứ kia, nhưng lại cho người ta cảm giác không có nửa phần khác biệt.

Thang Mộ chạy chậm tới, vẫy tay về phía đối phương: "Serena, đây là gian phòng của cô sao?"

"Ừ." Serena gật gù đầu, đang lúc làm động tác đó, cả người lão đạo một cái, liền từ trên ban công lầu hai rơi xuống.

". Cẩn thận!"

Thang Mộ bất giác vươn tay, hết sức đàn ông đỡ lấy công chúa điện hạ từ trên trời giáng xuống.

"Này này, sao mười năm không thấy cô vẫn cứ mơ màng như vậy chứ?"

"Xin lỗi xin lỗi, phốc!" Serena áy náy, đột nhiên bật cười lên, nhìn chăm chú vào vẻ mặt tràn đầy mơ hồ của Thang Mộ, nàng ta đỏ mặt một chút, nhỏ giọng giải thích, "Ta chỉ là nhớ tới, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt cô đã từng cứu ta như vậy."

"Hà?"

Thang Mộ cúi đầu suy tư chốc lát, mới chợt nhớ ra, hình như nàng ta cũng đã từng rơi từ trên cầu thang xuống?

Nàng gần như quên mất.

Chỉ là --

"Biết mình dễ té ngã thì phải cẩn thận một chút chứ!"

Thang Mộ vừa quở trách vừa cẩn thận đặt nàng ta trên mặt đất.

Serena nắm thật chặt quần áo đối phương, cuối cùng vẫn là buông ra -- mặc dù trên người có mang theo Đạo Cụ Ma Pháp, coi như rơi từ độ cao hơn 10m xuống cũng sẽ không bị thương, nhưng có thể được đỡ lấy, thật sự là quá tốt.

"Ừ, lần sau ta sẽ." Serena mấp máy môi, cuối cùng vẫn là nhỏ giọng hỏi, "Nhiều năm như vậy, cô có khỏe không?"

"Ặc, tốt." Câu nói 'thật ra thì chỉ đi có mười ngày' như thế, vẫn là không nên nói thì hơn, "Cô thì sao? Vẫn tốt chứ?"

Serena gật đầu: 'Lúc đó, ta cũng có đi tìm cô, sau đó, liền bị đón trở về. Ta. Thật ra vẫn cảm thấy, cô không có chết, nhưng mà, hôm nay có thể nhìn thấy cô nữa lần.' Nàng ta đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt có thể thấy rõ nước mắt, "Thật sự là quá tốt."

"Trên thế giới không có chuyện nào tốt hơn chuyện này."

". Cô không cần khóc chứ!"

Vốn là Thang Mộ còn có một chút cảm động, nhưng vừa nhìn thấy đối phương hình như lại muốn khóc, nàng chỉ muốn chạy trốn, bị ôm khóc hai giờ gì

đó. Thật sự là quá đau khổ!

Nàng cũng sắp khóc có được không?

"Ô, xin lỗi." Serena hít mũi một cái, rồi sau đó lau mặt, động tác có chút mạnh nên để lại trên da thịt mềm mại của nàng ta một vết đỏ, "Lúc này nên cười mới đúng."

Dứt lời, nàng ta cố gắng nhếch miệng, lộ ra một nụ cười xinh đẹp như hoa Bách Hợp nở sau mưa.

Thang Mộ ngẩn ngơ.

Hơi ngượng ngừng gãi gãi mặt: "Cám, cảm ơn cô quan tâm."

"Không."

"Cũng chúc mừng cô, kết hôn đó."

"."

Thang Mộ nhìn chăm chú vào vẻ mặt đột nhiên biến hóa cùng động tác nắm chặt làn váy của Serena, tò mò hỏi "Làm sao vậy?"

"Không. Không có. Không có gì cả."

"." Mặc dù vẫn còn có chút nghi ngờ, nhưng trực giác nói cho Thang Mộ, loại thời điểm này, cái gì cũng không hỏi sẽ tốt hơn.

Dù sao mỗi người đều có bí mật của mình không phải sao?

Trầm mặc chốc lát, nàng cuối cùng vẫn nói: "Chú rể của cô hôm nay ta cũng có nhìn thấy, thoát nhìn là người rất được, cùng hắn kết hôn, cô nhất định sẽ hạnh phúc."

"Hạnh phúc à." Serena thì thào nói, rồi sau đó, khoe miệng chậm rãi gọi lên một nụ cười khổ, "Cô thật cảm thấy ta sẽ hạnh phúc?"

"Ừm!"

"."

"Không còn sớm nữa, cô mau đi về nghỉ đi."

Mất thấy không khí không đúng lắm, Thang Mộ quả quyết chuyển đổi đề tài: "Nhìn đi, ngày mai hôn lễ sẽ cử hành, nếu như cô bị cảm lạnh sẽ không tốt đâu."

Serena lặng lẽ nắm chặt hai tay, cuối cùng vẫn gật đầu một cái: "Ừ."

Rồi sau đó, nàng ta xoay người, lẳng lặng bước về phía khác.

Thang Mộ nhìn chăm chú vào bóng lưng cô gái dưới ánh trăng có vẻ cực kỳ buồn bã và cô đơn, không khống chế được nói ra một câu: "Nếu như, nếu như cô có nỗi khổ tâm gì, có thể nói cùng ta, có thể giúp một tay, ta nhất định sẽ giúp."

"." Thân hình của đối phương dừng lại.

"A. Thật xin lỗi." Thang Mộ che miệng lại, nói xin lỗi, "Ta chỉ là tùy tiện nói một chút." Thấy thế nào thì vị kiếm sĩ tuổi trẻ gọi là Hulbert kia cũng là người không tồi, Serena sẽ không có khổ sở gì đâu nhỉ?

Hơn nữa, xen vào việc của người khác hình như thật không tốt lắm.

Nàng kiểm điểm trong lòng chốc lát; trong nháy mắt vừa rồi cảm giác thấy Serena rất đáng thương, rất cần giúp đỡ, quả nhiên là do ánh trăng cùng bóng đêm kết hợp tạo nên nhầm lẫn nhỉ?

Sau khi Thang Mộ tìm ra đáp án, cũng chuẩn bị trở về nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, Serena đột nhiên xoay người lại, Thang Mộ thấy rõ ràng, trên mặt của đối phương đã tràn ngập nước mắt – vừa rồi cô ấy thật sự khóc trong im lặng?

"Cô."

"Cô đồng ý." âm thanh Serena mang theo run rẩy rõ ràng, song nàng ta lại kiên trì, xác thực đem lời mình muốn nói, nói ra miệng, "Dẫn ta đi sao?"

". Hả?"

Thang Mộ cơ hồ muốn giặt lỗ tai của mình xuống, xem có phải bị hư ở chỗ nào hay không?

Đây là lời mời bỏ trốn trong truyền thuyết Không đúng chỗ nào nhỉ? !

"Cầu xin cô," thuận lợi nói ra nói như vậy, Serena giống như tìm được dũng khí, dưới ánh trăng chiếu rọi, nàng ta đưa một bàn tay trắng nõn về phía Thang Mộ, nó lơ lửng giữa không trung, giống như dây leo chờ đợi để bầu vú vào: "Đ dẫn ta đi!"

"Cô đây là." Thang Mộ lui về sau nửa bước; Này này, chuyện này có thể gây ra chuyện lớn đó, mang tâm nương đi gì đó; nàng thật sự tới tham gia hôn lễ mà, không phải tới phá đám đâu!

Đang rối rắm, một tia lửa đỏ đột nhiên từ đầu ngón tay Serena bắn ra, vũng vàng đánh trúng ngực Thang Mộ -- ngay cả như vậy, nàng vẫn không cảm thấy chút ác ý nào từ bên trong hành động của đối phương.

Gần như là trong nháy mắt, nàng mở hệ thống ra, rồi sau đó rõ ràng nhìn thấy, mình quả nhiên không có mất máu, bị "buff xấu", tên là "Khống chế".

"Thật xin lỗi. Thật xin lỗi." Serena đi tới, nhỏ giọng khóc oà lên, "Thật thật xin lỗi. Nhưng nếu như không làm vậy, cô nhất định sẽ không dẫn ta đi đúng chứ?"

"Van cầu cô. Dẫn ta đi, có được hay không?" Nàng ta lần nữa đưa tay ra.

Rồi sau đó Thang Mộ nhìn thấy thân thể mình, không khống chế được nắm lấy bàn tay mềm mại mà trắng nõn kia.

"Cám ơn."

Bên trong nước mắt, Serena toát ra một nụ cười cực kỳ xinh đẹp.

Giống như đóa hoa lặn lẽ nở rộ dưới ánh trăng.

Tại nụ cười như thế, ngón tay Thang Mộ đang chỉ về hướng được thủy giải trừ tất cả trạng thái xấu, dừng lại.

Sau đó.

Không có sau đó!

Thang Mộ gánh vác "công chúa đào hôn", nước mắt rơi đầy mặt mà chạy trốn khỏi Hoàng cung, cho nên nói, chuyện làm sao lại biến thành bộ dạng bây giờ chứ?

Nàng cũng không phải là thương ca[1]!

[1]Không biết là chỉ ai.

Mang công chúa bỏ trốn gì đó!

Vốn nàng trầm nghĩ nên dụ dỗ đối phương một chút đã!

Không ngờ lại bị một vệ binh nhìn quen mắt nhìn thấy!

Nàng chưa kịp giải thích, đối phương liền hô lên "Công chúa bị ác nhân bắt cóc"!

Nàng vốn là chỉ là muốn tránh đối phương nên buông Serena xuống, kết quả người truy kích càng tới càng nhiều, càng ngày càng nhiều.

Đến cuối cùng, biến thành tình huống đáng sợ - nàng cũng Serena chạy loạn trên đường cái ở thành Tân Carl.

Cho nên nói, đây rốt cuộc là lỗi của ai?

-- nàng thừa nhận đều là trắng sáng gây họa, ánh trăng quá xinh đẹp quá dịu dàng như vậy, cho nên mới trong một khoảnh khắc, muốn cùng người ta bỏ trốn qaq

Hoàn toàn không đúng vậy đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Tổ tình dưới ánh trăng

Nếu như không phải là thế giới này không có Camera, Thang Mộ gần như có cảm giác mình đang đóng phim giả tưởng.

Nhìn đi, trên bầu trời treo một vầng trăng sáng lạnh lạnh.

Công chúa mặc bộ váy hoa mỹ.

Cung thủ cồng nòng ta thần tốc chạy trốn.

Vệ binh truy kích.

Mà một màn này, khi bọn họ chạy vào một biển hoa Lam Linh thì đạt tới đỉnh điểm.

Cánh lá đan xen cọ xát vào bên chân nàng, lưu lại cảm giác ngứa ngứa.

Mỗi một động tác, giống như có thể mang theo một hồi hương hoa ngào ngạt.

Cánh hoa bị nàng khuấy động, dường như nhuộm màu ánh trăng, trong gió đêm tùy ý bay lên rơi xuống, không để lại vết tích gì.

"Dừng lại."

Cùng với âm thanh này, thân thể Thang Mộ ngừng động tác -- trạng thái xấu tên là "Khống chế" vẫn còn đang phát huy tác dụng.

Đôi tay Serena ôm lấy cổ nàng, trầm mặc chốc lát, ngược nhìn ánh trăng trong vắt trên bầu trời, nhỏ giọng nói: "Ta vẫn muốn nhìn biển hoa dưới ánh trăng một lần cuối, cảm ơn cô."

Dứt lời, nàng ta từ trên lưng của Thang Mộ nhảy xuống.

"Cô."

"Ta chính là công chúa điện hạ, thỉnh thoảng tùy hứng một lần thì được, nhưng không thể cứ tùy hứng mãi được, không phải sao?" Serena cười cười, ngay sau đó xoay người chạy tới đám người truy kích hô lên, "Cảm ơn mọi người đã cùng chơi trò chơi này với ta!"

"." x n.

Cho nên là nói, việc chạy muốn chết lúc này, là một trò chơi?

"Ha ha ha. Thì ra là một trò chơi, Serena sao nàng không nói sớm."

"." Lần nữa x n.

Loại thời điểm này còn có thể cười đến sáng khoái như thế, nên nói không hổ là Hulbert đại nhân sao?

Một loại cảm giác "Vương bát nhìn đậu xanh, nòi méo úp vung méo" trong nháy mắt bao phủ trái tim mọi người.

"Xin lỗi, xin lỗi, chỉ là muốn cho mọi người một kinh hi."

"." Không, đó hoàn toàn là kinh sợ được chứ!

"Ha ha ha, ta đã nói mà, thật sự có ý tứ, lúc nào thì chơi lần nữa?"

"." Đại Ca Đại Tỷ, hai phụ thê các người tha cho chúng ta có được không?!

"A! Đúng rồi!"

Serena chợt vỗ trán, xoay người lại, trước mặt mọi người thu hồi ma pháp lại, rồi sau đó cúi người về phía Thang Mộ nói xin lỗi: "Xin lỗi, dưới tình huống cô không muốn, lại sử dụng ma pháp với cô."

". Không có, không có việc gì."

Cho đến bây giờ vẫn còn có chút hoảng hốt, Thang Mộ theo bản năng khoát tay, rồi sau đó nàng nhìn thấy, tối nay Serena lần thứ ba nở nụ cười xinh đẹp về phía nàng, cô ấy khẽ mở miệng, dùng khẩu hình nói --

"Cám ơn."

Thật ra thì Thật không có gì để cảm ơn đúng không?

Trong lòng Thang Mộ như có cảm giác, cũng không muốn nghiên cứu sâu hơn nữa.

Rồi sau đó, nàng nhìn thấy Serena đi về phía Hulbert, trên mặt vị kiếm sĩ trong sáng kia là nụ cười như ánh mặt trời trước sau như một, hẳn chìa tay về phía vị hôn thê của mình, đôi tay kia khô khan mà vững chãi -- nếu như là hắn, nhất định có thể khiến Serena hạnh phúc nhỉ?

Thang Mộ nghĩ như vậy.

Thế nhưng, cũng đồng dạng có chuyện nàng không nhìn thấy.

Tỷ như, Serena cùng Jarrett, bọn họ gặp thoáng qua.

"Ánh mắt thật là đáng sợ, Jarrett, mới vừa rồi ngươi thật muốn giết ta sao?"

"Giết chết ngươi rồi, tỷ tỷ biết sẽ khó chịu."

"." Cho nên nếu như cô ấy không biết, ngươi sẽ xuống tay sao?

"Cách xa cô ấy chút, không có lần sau."

"Yên tâm đi. Ta sớm đã quyết định, đây là lần cuối cùng ta tùy hứng."

Đối thoại như vậy, trừ hai người bọn họ ra, sợ rằng sẽ không có bất kỳ người nào biết nữa.

Rồi sau đó, Serena ánh mắt kiên định đặt tay mình vào lòng bàn tay kiếm sĩ tóc xám, mà Jarrett, cũng đi tới trước mặt tỷ tỷ mình.

Giống như một lần hoàn thành ăn ý trong giao tiếp.

Đám người dần dần tản đi.

Biển hoa rộng lớn hình như chỉ còn dư lại nàng và Jarrett hai người.

Thang Mộ cúi đầu, áy náy sám hối nói: "Thật xin lỗi, tỷ sai lầm rồi."

Nàng thật không phải là cố ý gây thêm phiền toái cho Jarrett.

Đó là một đồng hồ hỗn độn ah.

Thân là một cung thủ, nàng lại có thể đi bắt chước Chiến binh Truyền Kỳ, mang theo công chúa - vị hôn thê của người khác bỏ trốn, rồi sau đó bị kiếm sĩ cùng Ma Pháp Sư truy kích. Phiên bản thu nhỏ của FZ sao?

Nàng trán, diễn kịch nữa à!

"Không có chuyện gì." Jarrett cong cong mắt, "Bất kể tỷ tỷ làm gì sai cũng không sao, hơn nữa, tỷ cũng là bị không chế mà."

". Không, cũng không phải như vậy." Trong thời khắc này, Thang Mộ đột nhiên cảm thấy nói láo là vô cùng đáng xấu hổ, vì vậy nàng lắc đầu, "Không phải vậy, tỷ vốn có thể thoát khỏi khống chế, là tỷ. Nhất thời mềm lòng."

". Không quan trọng." Jarrett cúi đầu, nhỏ giọng nói, "Không quan trọng, tỷ tỷ vô luận làm cái gì, đệ đều sẽ không tức giận, chỉ cần tỷ vẫn ở đây là tốt rồi."

"." Thang Mộ nắm tay, nhìn thấy bộ dạng trước mắt của Jarrett, nàng thật sự rất xấu hổ.

Có lẽ là cõi lòng như vậy cho nàng dừng khí, có lẽ là lần nữa bị ánh trăng xinh đẹp này mê hoặc, nàng hít một hơi thật sâu, đột nhiên hỏi một câu như vậy: "Jarrett, đệ có phải hay không. yêu thích tỷ?"

Cơ hồ là lời vừa ra khỏi miệng, nàng lập tức hối hận.

Thế nhưng, trên thế giới này cũng không có ma pháp làm đảo ngược thời gian.

"Tỷ tỷ, tỷ quả nhiên. biết." Jarrett nhìn chăm chú vào Thang Mộ, bọn họ dường như đứng rất gần, ở giữa vẫn ngăn cách bởi mảng lớn Hoa Lam Linh, những đóa hoa trong gió đêm tùy ý đong đưa lay động, điệu bộ như những người đang khiêu vũ.

Đối mặt với thái độ thẳng thắn như thế của đối phương, trong khoảng thời gian ngắn Thang Mộ không biết nên nói cái gì cho phải.

"Không quan trọng, tỷ tỷ," Jarrett nhìn về phía Thang Mộ, trong đôi mắt xanh thăm ẩn sâu chấp nhất cùng ưu thương, "Xin đừng vì tâm ý của đệ mà cảm thấy bối rối, cũng không cần vì không cách nào đáp lại mà cảm thấy khó chịu, thích tỷ là chuyện của đệ, tỷ không có lỗi gì cả, cũng không cần có bất kỳ trách nhiệm nào."

". Chính là như vậy, tỷ mới phát giác có chỗ nào không đúng." Thang Mộ mấp máy môi, giờ khắc này, nàng đột nhiên rất muốn nói thật, sau đó, nàng thật sự nói ra, "Nói như vậy, đối với đệ không phải quá không công bằng sao?"

"Hơn nữa, tỷ cuối cùng sẽ có ngày phải."

"Xin đừng nói!"

"."

Thang Mộ bị ánh mắt vô cùng bi thương của đối phương làm khiếp sợ, lời muốn nói bất giác dừng lại.

"Jarrett tỷ."

"Xin đừng nói ra." Jarrett lui về sau hai bước, khẽ lắc đầu, "Xin đừng nói, tỷ tỷ người đồng ý rồi mà, trước khi đệ kết hôn, sẽ không rời đi."

"." Khi đó nói lời như vậy, cũng không phải lừa gạt.

Nhưng mà, khi đó nàng cũng không biết tâm ý chân chính của Jarrett.

"Tỷ tỷ, đệ không muốn lừa dối tỷ, nếu như. Nếu như tỷ rời đi giống như lần trước, đệ không biết mình sẽ như thế nào." Jarrett đột nhiên xoay người, giống như không muốn để nàng nhìn thấy sắc mặt của mình.

Một lát sau, mới lên tiếng: "Cho nên, tỷ tỷ, xin đừng đi."

"."

"Tỷ."

Thang Mộ muốn tiến lên.

Jarrett lại bước nhanh đi.

"Không nên đi theo, tỷ tỷ."

"Đệ tạm thời. Không thể để cho tỷ thấy được bộ dáng bây giờ của đệ." Bởi vì nhất định rất khó coi, có lẽ sẽ hù dọa tỷ tỷ, dù là chỉ có một phần vận khả năng, hắn cũng không muốn bị nàng ghét.

Nhìn chăm chú vào bóng lưng rời đi của đối phương, Thang Mộ có chút cảm thấy. Đau lòng, hình như tối nay nàng luôn luôn nhìn bóng lưng người khác?

Nhưng so với người khác, bước chân Jarrett rời đi càng giống như là giẫm vào trong tim nàng, trong một khoảnh khắc, nàng thậm chí muốn không để ý gì nữa bắt lấy đối phương, bảo đảm rằng "Không bao giờ rời đi nữa".

Thế nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt, lý trí nói cho nàng biết, lời nói không có trách nhiệm như vậy, không nên dễ dàng nói ra.

Nhưng là. tổn thương Jarrett như vậy thật sự là không có vấn đề sao?

Mặc kệ là thế giới này, hay là thế giới kia.

Trừ người thân ra, hẳn là người đối với nàng tốt nhất.

Tình yêu của hắn chân thành tha thiết như thế, đủ để cho mọi người phải cảm động.

Nàng làm như vậy thật sự là chính xác sao?

Nếu như. Nàng sai lầm thì nên làm cái gì?

Thang Mộ trong khoảng thời gian ngắn tâm loạn như ma, nhưng có một chút, lại càng ngày càng rõ ràng, đó chính là -- địa vị của Jarrett trong lòng nàng, thật ra thì còn nặng hơn nhiều so với nàng nghĩ, thế cho nên nàng suyết nữa muốn.

Có lẽ là quá mức phiền não làm cho nàng trong khoảng thời gian ngắn quên mất cảnh giác, khi nàng phản ứng lại, bên chân đã nổi lên Ma Pháp Trận lấp lánh không lồ.

"Cái này là."

Nàng chưa kịp ý thức nhiều, mấy sợi xích đen nhánh từ trong ma pháp trận đột nhiên phóng ra vũng vàng trói nàng lại, rồi sau đó, đột nhiên khóa chặt, nàng liền "Rầm" một tiếng bị áp trên đất.

"."

Nàng không khỏi nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đây ở Thông đạo Ma tộc, chẳng lẽ.

Đang do dự, một bóng người quen thuộc đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của nàng.

Thang Mộ chợt tròn to hai mắt: "Là Người?"

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Lại một lần nữa bỏ trốn. Đợi đã nào...!

"Đã lâu không gặp."

Nhìn chăm chú vào nụ cười ôn hòa trên gương mặt đối phương, Thang Mộ nằm trên mặt đất thật lòng không biết nên chiêm chốc từ nơi nào mới tốt đây: "Ông không cảm thấy kiểu gặp mặt này thật kinh khủng sao?"

"Xin lỗi." Người đó thực lòng thực dạ xin lỗi, "Nhưng ma pháp trận này chỉ có tác dụng trói buộc, sẽ không gây ra bất cứ thương tổn gì đối với thân thể của cô, tốt lắm, trói buộc đã hoàn thành, có thể đứng lên được không?" Nói xong, hắn đưa một bàn tay về phía Thang Mộ.

"Không cần." Thang Mộ nghiêng đầu sang chỗ khác, tự mình nghĩ biện pháp ngồi thẳng người lại, rồi sau đó phát hiện, không biết từ đâu trên hai tay và hai chân của mình đều xuất hiện một đôi xích đen, cùng lúc đó xích sắt theo động tác của nàng lại có thể tự động kéo dãn ra hay co rúc lại, nhưng mặc kệ nàng phí bao nhiêu hơi sức đều không thể thoát ra được chút nào.

Nàng đứng lên, theo bản năng nghĩ vỗ vỗ bụi đất trên người, lại phát hiện trừ cánh hoa ra thì không dính cái gì cả.

"Tại sao muốn bắt ta?" Thang Mộ nhìn về phía đối phương, "Nếu như ta nhớ không lầm, giữa chúng ta không có thù hận gì mà?"

"Đúng vậy." Bị chất vấn nam tử gật đầu, mái tóc nâu xám mười năm trước chỉ coi là trung trung nay đã có chút dài, được chải thành một kiểu tóc đuôi ngựa gọn gàng, nhưng lại không lộ vẻ bà thím, thời gian cũng hình như không khắc trên gương mặt hắn nhiều dấu vết, hắn vẫn như cũ thoát nhìn chừng ba mươi tuổi, không có trẻ tuổi hơn, cũng không có già đi, vẫn như cũ là bộ dáng nàng vô cùng thích.

Đôi mắt màu nâu của hắn nhìn thẳng Thang Mộ, không có chút tránh né nào: "Không chỉ có như thế, cô còn có ân tình với ta."

"Như vậy, tại sao? Lance · Bonnie Đại Ma đạo sư, ngài làm như vậy là lý do gì đây?"

Sắc mặt của Lance nặng nề một chút, cuối cùng vẫn nói: "Thật xin lỗi, nhưng mà, cô còn nhớ mười năm trước mình biến mất ở chỗ nào chứ?"

"."

Thang Mộ lúc này mới nhớ tới, hình như lúc nàng tiến vào Thông đạo ma tộc thì người này cũng ở hiện trường, như vậy hiện tại là

"Căn cứ vào ghi chép, loài người không thể nào sống sót ở vùng mà Ma tộc tụ tập, hơn nữa, mặc dù có chút thất lễ nhưng thực lực của cô hình như cũng không đủ để mở ra thông đạo lần nữa." Lance vừa nói, vừa khẽ khom người, "Thỉnh cùng chúng ta trở về, ta nghĩ, cô có lẽ cần giải thích chuyện này."

"Với ai?"

"Với loài người."

"." Cho nên nếu nàng không đồng ý chính là tội ác chống lại loài người sao?

Mặc dù trên mặt không có biểu cảm, nàng rất muốn đánh đối phương một trận, cũng hiểu rằng nếu như nàng động thủ, sợ rằng đối phương cũng sẽ

không đánh trả -- nhìn đi, trong ánh mắt của hắn tràn đầy áy náy.

Nhưng là, lý trí nói cho nàng biết, cách làm của hắn thật ra thì không có sai, chỉ là --

"Ông không thể nói với ta sao? Nhất định dùng loại phương pháp này sao?" Thang Mộ kéo kéo xiềng xích trên tay, "Ta cũng không phải là phạm nhân!"

"Hắn cũng không muốn như thế, là ta thuyết phục hắn."

"."

Cho nên nói, hôm nay là ngày mấy? Hết người quen này tới người quen khác liên tiếp ra sân?

"Đầu trục Đại Ma Đạo Sư?"

"."Đầu trục Đại Ma Đạo - Sư phụ của Serena - Brahm Ma Pháp Sư, hôm nay rất u buồn, mặc dù đã mười năm không thấy, nhưng đối phương chẳng lẽ chỉ nhớ kỹ mỗi đặc thù này của hắn sao?

"Tóm lại, có thể cùng chúng ta đi một chuyến chứ?"

"Đợi chút, trước tiên ta muốn hỏi một vấn đề, sao các ông lại đột nhiên nghĩ đến muốn bắt ta?" Thang Mộ hỏi như thế, rồi sau đó không cần đối phương trả lời, đột nhiên phản ứng lại, "A, ông là tới tham gia hôn lễ của Serena ?"

". Không sai."

"." Cho nên nói, nàng thật sự là tự mình đến tìm chết sao?

Nếu như không đi đến đây, nếu như đang hoàng cùng Jarrett trở về quê nhà (Thang Mộ cứ cảm thấy những lời này dựng lên cái flag gì đó không tốt), có lẽ sẽ không gặp phải tình huống giống như bây giờ rồi.

Nhưng mà, trên thế giới này không thể nghi ngờ là không có thuốc hồi hận.

Thang Mộ nấp máy môi: "Ta có thể đi với các ông, nhưng các ông có thể đồng ý với ta, không liên lụy đến Jarrett chứ?"

Lance mỉm cười gật đầu: "Chúng ta cũng là ý này, đứa bé kia." Có thiên phú cực kỳ mạnh mẽ, bản thân cũng rất cố gắng, có thể nói tiền đồ vô lượng. Nhưng khi đó sự chấp nhất của hắn với tỷ tỷ mình bọn họ cũng nhìn ở trong mắt, đó thực sự là chấp niệm nghiêm trọng đến mức ám ảnh, nếu như ra tay ở trước mặt của thằng bé, mặc dù hắn và Brahm liên thủ chưa chắc sẽ thua, nhưng chắc hắn sẽ bùng nổ một cuộc chiến có lẽ sẽ hủy diệt quốc gia này?

Kết quả tốt nhất, không gì tốt hơn tình huống như bây giờ.

"Ta hiểu." Lance bọn họ có thể nghĩ tới, Thang Mộ tự nhiên cũng có thể nghĩ tới, nếu như Jarrett biết, sợ rằng thật sự sẽ đánh nhau, nếu như bởi vì nàng mà bị thương. Không, như vậy không được, ngược lại, dù sao nàng có Bàn tay bạc, chắc chắn sẽ không có chuyện lớn gì, cho nên, quyết định như bây giờ là tốt nhất phải không?

"Ta có thể để lại tin tức cho hắn chứ?" Thang Mộ hỏi, "Yên tâm, sẽ không nói chuyện ta bị bắt, chỉ là. Không muốn làm cho hắn lo lắng."

"Xin cứ tự nhiên." Quý ông Lance vươn tay, Thang Mộ muốn lấy từ túi áo của mình, nhưng ngay sau đó nhớ tới, cũng không biết những người khác sau khi bị trói buộc có thể dùng "Đạo Cụ Ma Pháp" hay không, nàng vẫn là dừng lại ra ít chủ bài nhanh như vậy, vì vậy nàng quyết đoán đưa tay về phía Ma Pháp Sư, "Có thể cho ta mượn giấy bút chứ? Không, hay là cho ta mượn khăn tay màu trắng thôi."

Sau khi nhận được khăn tay, Thang Mộ suy nghĩ một chút, ở trên khăn tay trắng tinh viết ra --

Viết xong, nàng đưa khăn tay cho đối phương: "Ông kiểm tra đi."

Lance ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: "Như vậy xin thất lễ."

Hắn kiểm tra xong, lại đưa tới tay Brahm, đối phương cũng kiểm tra một phen, gật đầu: "Không thành vấn đề."

Sau đó buộc khăn tay vào lan can, Thang Mộ thở phào nhẹ nhõm, đưa tay tháo đoá hoa Lam Linh trên ngực xuống, nói: "Được rồi, đi thôi."

Sau đó, nàng liền bị mang đi.

Chỉ một tiếng sau, trong kênh trò chuyện tổ đội của nàng đột nhiên vang lên.

Lần này, hắn không có bị bỏ lại đúng không?

Cho nên, xin đừng lo lắng.

Ai có thể nói cho nàng biết, nói lâu lắm là chỉ bao lâu?

Đừng nói cho nàng là chỉ có một ngày nha!

Đó thật đúng là quá đáng sợ.

Có lẽ là sắc mặt của nàng quá mức khổ sở, Lance ngồi tĩnh tọa ở đối diện nàng lo lắng hỏi "Cô. Không sao chứ? Là chóng mặt sao?"

"Éc. Ta không say máy bay, cảm ơn."

Không sai, giờ phút này nàng đang ở trên bầu trời.

Lại nói, sau khi đi tới Dị Giới này, nàng hình như là lần đầu tiên cười ma thú phi hành đó, so với trong tưởng tượng của nàng. còn muốn lớn hơn, ngồi ba người rồi mà vẫn còn có không gian cực lớn, một Thuần phong (chấn gió) Ma Pháp to lớn bao phủ bên ngoài mấy người, nói thế nào nhỉ, cảm giác này, có điểm giống máy bay lộ thiên?

Dù sao, khá thú vị.

"Khụ." Lance ho nhẹ, nhìn Brahm đang mặt đen, cười khổ nói, "Loại ma thú này là Thiết Cúc[1] Phi Long, không phải Gà."

[1]Gai

"." Thang Mộ nghiêng đầu, "Không học thức thật là đáng buồn."

"." Nghe giống như là đang nói chính nàng ta, thế nào mà hấn ngược lại cứ cảm thấy rằng bị chửi chính là hấn và ông bạn già vậy?

Lance lắc đầu một cái, đem cái loại cảm giác kỳ quái này ném sau óc.

Sau chừng một giờ, bọn họ dừng lại tại một thành phố nào đấy.

"Nơi này là?"

"Thánh thành Elmer."

"Thánh thành?"

"Nếu như nói Công Hội Ma Pháp trải rộng khắp các thành phố chính là nhà của Ma pháp sư, như vậy Thánh thành có thể nói là căn cứ của Thần Thuật Sư, mặc dù các nơi đều có giáo khu cùng giáo đường tương ứng, nhưng chỉ có nơi này, mới là nơi khởi đầu và chốn quy tụ mà bọn họ công nhận."

". Thì sao?" Thang Mộ hỏi, "Các ông dẫn ta tới nơi này là?"

"Phương pháp tốt nhất để phân biệt một người có cùng Ma tộc cấu kết hay không, chính là tự mình tiếp nhận kiểm tra của nữ thần." Lance vừa nói, vừa lấy ra một cái áo choàng từ trong giới chỉ (nhẫn) ma pháp, "Xin phủ thêm cái này."

Thang Mộ nhìn tay chân bị ông khoá xích lại của mình một chút, yên lặng nhận lấy áo choàng trong tay đối phương -- nàng cũng không muốn bị coi là tù nhân để vậy xem.

"Nếu như nhận định là không có thì sao?"

"Chúng ta đương nhiên sẽ thả cô."

"Vậy nếu như có thì sao?"

"."

Lance thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: "Nếu quả như thật là có, vì an toàn của loài người, cô không thể được tự do nữa." Thậm chí có thể sẽ mất đi tánh mạng. Sâu thẳm trong nội tâm chân chính nói cho hấn biết, đó không phải kết quả hấn muốn.

Nếu như quả thật đi tới tình trạng đó, không chỉ là đối với nàng, đối với Jarrett, đối với thế giới này, sợ rằng đều là một tai hoạ đáng sợ.

Hấn có dự cảm như vậy.

Thang Mộ gạt đầu, thần thái thoải mái mà hỏi đáp: "Nghe rất công bằng." Hấn rời nha, nàng có cái gì lo lắng đâu, mặc dù xác thực vào Thông đạo một lần, nhưng nàng từ đầu đến chân đều là nhân loại bình thường nha.

Thấy thế nào cũng không thể bị phán là có được.

Nghĩ như thế, nàng vô cùng bình tĩnh đón nhận chuyện "Cần kiểm nghiệm" này.

Song, đồng thời, Thang Mộ cũng quên mất một chuyện vô cùng trọng yếu -- vận khí của nàng, thật ra thì thật sự không tốt chút nào.

Hào quang may mắn loại e cái gì đó, thật sự không đủ khả năng làm nên chuyện ah!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: nữ thần a nữ thần

Làm nhà của Thần Thuật Sư, dường như để làm nổi bật sự thuần khiết và trong trắng của nữ thần, khắp Thánh thành Elmer đều toàn là các toà nhà màu trắng, cả con đường trải trên mặt đất cũng thể hiện màu sắc này.

Nhìn hồi lâu, Thang Mộ cảm giác, nếu sau này mình không có tiền xài thì hoàn toàn có thể bày gian hàng bán kính mát ở trên phố này -- cũng sắp bị bệnh quáng tuyết[1] rồi có được không? !

[1]quáng tuyết: là chứng bệnh. Khi cường độ ánh sáng mãnh liệt phản chiếu lên mặt tuyết kích thích mắt làm cho mắt bị đau, sợ ánh sáng, chảy nước mắt, nghiêm trọng có thể gây mù mắt.

"Cái đó, mục tiêu của chúng ta là nơi nào đây?" Thang Mộ theo sát Lance, nơi này thật sự quá chói mắt, nàng thật lo lắng không cẩn thận sẽ bị lạc đường.

"Điện Nữ thần."

Tên đúng như nghĩa, chính là cung điện thờ phụng nữ thần, nghe nói nơi đó được sức mạnh của nữ thần bảo vệ, bất kỳ người mang lòng dạ tà ác đều hiện ra bộ dáng thật sự ở trong đó.

"Có nghĩa là, chỉ cần đi vào dạo một vòng là được rồi sao?"

". . . ." trên đầu Lance chảy xuống giọt mồ hôi, "Đúng, đúng vậy." Hiện tại hẳn thật sự tin tưởng đối phương là vô tội, nếu không sao lại có thể bình tĩnh đến nước này -- xem Điện Nữ thần như cái chợ vậy.

"Hiểu rồi!" Thang Mộ suy nghĩ một chút, lại nhìn danh hiệu của mình một chút, ừ, không sai! Chính là "Thần tộc trong truyền thuyết", sẽ làm cho người khác cảm thấy thần thánh gì đó, đội cái danh hiệu này đi vào, thế nào cũng không thể bị coi là Ma tộc được.

Cái gọi là Điện thờ nữ thần này có đủ các tiêu chuẩn của Điện thờ trong tiểu thuyết, ngay cổng là bức tượng nữ thần thật lớn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của vị nữ thần này mang theo nụ cười dịu dàng, hai tay giơ lên cao, lòng bàn tay toả ra vầng hào quang.

Thấy Thang Mộ có vẻ rất hứng thú với bức tượng thần, Brahm ở bên cạnh giải thích: "Đây là đang diễn tả cảnh nữ thần ban sức mạnh cho loài người, nghe nói sau đó, Thần Thuật Sư ra đời."

"A nha." Thang Mộ sờ cằm, đi một vòng quanh pho tượng, bình tĩnh nói: "Người làm pho tượng này nhất định có thù oán với nữ thần."

". Sao cô lại có kết luận này?"

Thang Mộ duỗi ngón tay ra, vừa chỉ vừa nhỏ giọng nói: "Nhìn nè, nữ thần mặc váy, nhưng váy cũng quá lớn rồi nha, không phải cố tình để cho người ta chui vào nhìn sao?"

"." Không, ta nghĩ rằng trừ cô ra không ai làm như vậy cả!

Ê! Cô chui thiệt đó hả!

Lance nhanh tay kéo cái người roi hết tiết tháo trở về, khế dùng lời đe dọa: "Nếu cô dám làm như vậy, khẳng định không cách nào sống mà ra khỏi thành này!"

"." Thang Mộ bày tỏ tương đối không hiểu chuyện này, "Khắc ra không phải để cho người ta nhìn sao?"

"Chúng ta nên vào đi thôi!"

Vì vậy, Lance nhanh chóng kéo Thang Mộ đi vào.

Thang Mộ nhìn chăm chú lên bóng lưng gấp rút của đối phương, vô cùng không hiểu hậu lẩm bầm một câu: "Người dám nghĩ mà không có gan làm."

"Phốc!" Brahm bày tỏ hân hoan đối không có cười!

Mới vừa tiến vào chánh điện, Thang Mộ lập tức có một loại cảm giác vô cùng kỳ dị, giống như là. Giống như là. Nàng cẩn thận suy ngẫm, rồi sau đó bừng tỉnh, giống như là lúc Jarrett không ngừng quét Trì vũ thuật (Thuật chữa khỏi) về phía nàng vậy.

Chỉ là, loại hơi thở ánh sáng này nồng đậm hơn lúc kia nhiều, nhiều lắm.

Nàng nhìn chăm chú vào Chính điện to lớn trống rỗng, nơi nơi đều là màu trắng của tuyết, không có gì ở đây cả (ý chỉ đồ vật), nhưng lại có rất nhiều người.

Vô số Thần Thuật Sư hoặc đứng hoặc ngồi hoặc quỳ, bất kể là tư thế gì, bọn họ đều giống như đang rơi vào bên trong một cảnh giới nào đó, tự mình thoải mái vui vẻ, riêng tư, giống như chính là một cõi riêng biệt.

"Cái này là. . . ." Được bao quanh dưới bầu không khí này, Thang Mộ bất giác nhỏ giọng.

Brahm ở bên cạnh cũng nhỏ giọng trả lời: "Bọn họ đang cảm thụ ánh sáng của nữ thần để đạt được một bước đột phá."

"À." Thang Mộ gật đầu, ngay sau đó nói, "Vậy thì, tiếp theo ta nên làm thế nào đây?"

"Ở đây đợi cho đến lúc rạng sáng." Sau khi Lance nói xong, lo lắng nàng không hiểu được, lập tức nói tiếp, "Khi tia sáng mặt trời đầu tiên lộ ra chính là thời khắc sức mạnh của nữ thần lớn nhất."

Không trách được nghi thức trong trấn nhỏ lúc trước là phải cử hành ngay lúc đó. Thang Mộ cảm giác mình hình như đã hiểu ra cái gì đó.

Vì vậy đành hoàng đi qua một bên, dựa vào góc tường, khoanh chân xong, cách rạng sáng mai còn tới mấy giờ nữa, nàng quyết định. Ngủ một giấc trước.

Không thể trách nàng lười!

Nàng thật sự mệt chết rồi có được hay không!

Trước đó công Serena chạy mấy giờ!

Sau đó lại có vẻ cãi nhau với Jarrett!

Tiếp theo bị bắt được!

Sau đó bị kéo lên máy bay phiên bản dị giới!

Thật vất vả mới tới được chỗ này, nhìn cái váy thôi cũng bị nguy hiểm tới tính mạng!

Thật là quá khổ sở.

Trong lòng tràn đầy mệt mỏi Thang Mộ dứt khoát hướng dựa vào tường, hai mắt nhắm lại, cứ như vậy ngủ.

". . . ." Brahm nhìn chăm chú nàng chốc lát, rồi sau đó nghe hô hấp đều đều của nàng, 囍 nhìn về phía ông bạn già bên cạnh, "Cô ấy cứ ngủ như vậy?"

Lance cũng không biết nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn lấy ra một cái thảm mỏng từ trong chiếc nhẫn trữ vật, đắp trên người nàng ta.

Rồi sau đó hai người một trái một phải ngồi vào bên cạnh Thang Mộ, trong điện nữ thần tràn đầy nguyên tố hệ quang, bọn họ theo thứ tự là pháp sư đơn hệ Hệ Phong và Hệ Thổ, ở chỗ này không có cách nào tiến hành Minh Tường.

Thế nhưng, Lance và Brahm không biết rằng, người mà bọn họ nghĩ đang ngủ, giờ phút này đang rơi vào tình cảnh kỳ diệu nào đó.

Ngay mới vừa rồi, nàng nhắm mắt lại được ít giây. Cả người đột nhiên chợt nhẹ hẫng, vô thức đứng lên, nàng kinh ngạc phát hiện, mình lại đứng lên từ trong thân thể của mình!

"Ta ta ta ta ta đã chết?"

Đây là phản ứng đầu tiên của nàng.

"Không, chỉ là tạm thời ở trạng thái linh thể."

". Ai thế?" Thang Mộ theo bản năng quay đầu lại, lại thấy được một cô gái xem ra nhìn có chút quen mắt, đang đứng ở phía sau của nàng.

Nàng neho mắt, cẩn thận nhìn kỹ đối phương, đột nhiên chợt hiểu: "A! Cô là nữ thần?"

"Không, " Cô gái mặc váy trắng toàn thân, tóc trắng lác đầu, "chính xác mà nói, ta chỉ là ảnh chiếu của Quang Minh Nữ Thần ở lại nhân gian, sau một cuộc chiến suốt nửa làm cho cả thế giới hủy diệt chúng thần ngã xuống, Quang Minh Nữ Thần mặc dù may mắn thoát khỏi, nhưng cũng không thể tránh khỏi lâm vào ngủ say."

"." Lượng tin tức hơi lớn.

Thang Mộ chết máy, ngay sau đó chú ý tới, trên trán vị ảnh chiếu nữ thần này có dấu ấn hình ba cánh hoa, lúc nói chuyện, hơi lóe ra ánh sáng màu bạc.

"Trên người của ngươi, có hơi thở của thần tộc." Ảnh chiếu Nữ thần đến gần Thang Mộ, rồi sau đó, đứng ở trước mặt Thang Mộ, dịu dàng hỏi, "Xin hỏi, ngươi là vị Thần chăm sóc loài người sao?"

"Không, không thể nào." Cô gái lập tức lắc đầu, "Sau lúc đó, thần tộc lưu lại chỉ có hai vị thần khôi đầu của sự sống, nhưng mà sau đó họ cũng rơi vào giấc ngủ say, trên người của ngươi cũng không có hơi thở bóng tối, ngược lại. rất giống ta."

"Song, ngươi cũng không phải ảnh chiếu của nữ thần, ngươi rốt cuộc là ai?"

"."

Nàng có thể nói, nàng là được bao phủ bởi ánh sáng hắc ám của Ngựa đực đại thần không?

Cảm giác. cách nói này thật là bùng nổ thất vọng, được không?

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Dao nĩa ời dao nĩa

[1]Nguyên văn là bộ dụng cụ ăn uống (dao, chén, nĩa, muỗng...)

Thang Mộ rất khó để truyền đạt rõ ràng cho đối phương.

Thật ra thì thay vì nói là khó, không bằng nói là mất mặt. Mặc kệ là Ngựa đực đại thần hay là ** đại thần, cái Tên nào cũng gây bùng nổ được không? !

Nói ra quả thật giống như là đi nhà hàng Tây mà kêu ‘cho ta một tô mì dầu hành’ vậy! Tràn đầy sai trái và đầy mùi được chứ!

"Nếu cô không muốn nói thì không cần phải nói."

"Cám ơn!" Thang Mộ lập tức cảm động nước mắt rơi đầy mặt, Ảnh chiếu của nữ thần cũng là nữ thần nha! Cờ nào dịu dàng cờ nào thiện lương cờ nào hiểu ý người, ôi! Đúng là có ý nghĩa nha!

"Không, người phải nói cám ơn thật ra là ta mới đúng." Ảnh chiếu Nữ thần nghiêng đầu nở nụ cười, mái tóc màu trắng dài đến mắt cá chân, cùng pháp bào trắng nõn càng tôn lên sự rực rỡ của nàng ta, vừa di chuyển, hai chân mịn màng sáng bóng như bạch ngọc hơi lộ ra -- nàng ta thể mà không mang giày, lòng bàn chân sẽ không dính bụi sao?

Rồi sau đó Thang Mộ ý thức được mình hình như nghiêng đầu quá lâu rồi.

"Kể từ khi bản thể của nữ thần rơi vào trạng thái ngủ say, thần lực của ánh sáng dần dần suy tàn, đã rất lâu rồi, không người nào còn có thể nhìn thấy ta nữa." Ngón tay của Ảnh chiếu Nữ thần chỉ về phía Điện Thần Thuật Sư rộng rãi đó, nói tiếp, "Ngày xưa thỉnh thoảng còn có người có thể nghe được âm thanh của ta, cùng ta trò chuyện với nhau, nhưng bây giờ, một người cũng không có."

"Cám ơn ngươi xuất hiện, để ta có thể một lần nữa trao đổi cùng người khác."

Đối mặt với lời cảm tạ chân thành của đối phương, Thang Mộ gãi gãi đầu, hơi lúng túng, cho nên mới nói, nàng thật không quen đối mặt với loại tình huống như thế này!

"Cái đó. Không cần khách khí, ngài có thể gọi ta. Kate."

"Kate sao? Tên rất dễ nghe." Ánh chiếu lộ ra nụ cười vô cùng dịu dàng, "Nữ thần đã từng ban cho ta một cái tên, gọi là Phù La."

"Phù La?"

"Ừ, ngôn ngữ rất cổ xưa, ý nghĩa là bông hoa ánh sáng."

A. Thật thương tâm

Thang Mộ nghĩ như thế, so với đối phương, tên của nàng càng thêm điên rồ.

Loại cảm giác bị thương khi nữ thường dân gặp phải Bạch Phú Mỹ này là chuyện gì xảy ra?

Đang rối rắm, nàng đột nhiên nghe được một hồi âm thanh "Tinh tinh tinh", lúc đầu giống như tiếng mưa rơi, rồi sau đó lại có chút tương tự với âm thanh như hồi còn nhỏ khi dùng chiếc đĩa gỗ vào ly thủy tinh, âm thanh này dần dần gia tăng, càng về sau, lan tràn đến toàn bộ điện thờ.

Nhưng là. Thang Mộ nhìn bốn phía chung quanh, phát hiện, người có thể nghe được hình như chỉ có nàng và Phù La.

"Cái này là."

"Người quả nhiên có thể nghe được." Phù La nhắc váy, bước nhanh hai bước, quay đầu lại cười, "Đi theo ta, ta dẫn ngươi đi một chỗ hay lắm."

"A. Đợi đã nào...!"

Vì vậy, Thang Mộ chạy theo nữ thần hoang dã. Đợi đã nào...!

Xuyên qua điện phù không lồ, hai người cuối cùng dừng ở đường cùng, nơi đó trừ vách tường trắng cao lớn, không có gì cả.

Chỗ hay. Chính là chỗ này?

Thang Mộ nhìn vách tường một chút, trầm nghĩ: chẳng lẽ là muốn cho nàng tới để vẽ Graffiti hả? Uhm, có thể suy tính về một bức tranh Jarrett tiến công (?)!

Đang lúc suy tư, một màn làm cho nàng kinh ngạc xảy ra.

Cả người Phù La xuyên thấu vào trong tường.

"Ah?"

Nghe được tiếng kêu kinh ngạc của nàng, Phù La quay đầu lại, tạo hình nửa người bên trong tường nửa người ở ngoài tường, gây đã kích thích lớn cho Thang Mộ.

Đối phương lại giống như không phát giác gì, chỉ nói: "Cùng ta đi vào nào."

Sau đó, nàng ta tiến vào.

Thang Mộ nhìn chăm chú vào khoảng không không người trước mắt, sau khi xác định vừa rồi mình tuyệt đối không phải là đang nằm mơ thì đưa tay dò xét -- quả nhiên, bàn tay tiến vào bên trong vách tường.

Rồi sau đó là cánh tay, sau đó nữa là nửa người trên.

Mới vừa tiến vào, Thang Mộ bắt giác tường lớn hai mắt.

Đây chính là. bên trong chứa Càn Khôn trong truyền thuyết à?

"Cái này là."

"Thần trì (Ao của thần linh)."

Giống như Phù La nói, một đài phun nước không lồ đứng sừng sững ở bên trong vách tường, khác biệt chính là, trong ao không có nước, trên đài phun cũng không phải phun ra nước, mà là đủ loại điểm sáng có kiểu dáng, nhiều màu sắc khác nhau, cách một khoảng thời gian, chúng liền từ đáy ao hiện ra, rồi sau đó theo đài phun phún lên thật cao, rồi lặng lẽ rơi xuống những bình thủy tinh đang lơ lửng trong không khí.

Âm thanh mà Thang Mộ nghe được, vốn là từ nơi này tới.

"Nơi này chứa tất cả những nguyện vọng của những ai thờ phụng nữ thần."

Phù La nhẹ nhàng nhảy ra, cả người rơi xuống trên đỉnh của đài phun, nàng ta đứng yên ở phía trên, ngón tay chỉ về phía mười hai bình thủy tinh chứa điểm sáng đang xoay vòng quanh: "Màu sắc đại biểu cho mức độ tín ngưỡng, màu trắng là sâu nhất, màu đen là cạn nhất."

"Cho nên, nguyện vọng của những người trong bình thủy tinh màu trắng là được nữ thần quan sát cũng như thực hiện trước tiên."

"Chỉ là, đó đã là chuyện thật lâu trước kia." Phù La lần nữa nhảy lên, lần này, nàng ta rơi xuống trên đỉnh bình thủy tinh khổng lồ màu trắng, "Bây giờ ta, đã không có năng lực thực hiện bất kỳ nguyện vọng nào nữa."

"Người tin nữ thần sao?"

"Ta." Thang Mộ vô cùng muốn nói lời nói thật lòng "Nàng không tin", nhưng lại cảm thấy hơi tàn nhẫn.

Đối phương hiểu rõ cười cười: "Không tin cũng không sao cả, dù sao, theo thời gian trôi qua, người thờ phụng nữ thần đại nhân càng ngày càng ít, trước đây, cái bình này mỗi ngày luôn chứa đầy áp, không giống hiện tại."

Thang Mộ nhìn về phía cái bình dưới bàn chân nàng ta, phát hiện điểm sáng chỉ chiếm chỗ chừng một phần mười, ngược lại trong bình màu đen, gần đầy tới miệng, bất quá cái này thật ra cũng rất bình thường; tựa như ở hiện đại, mặc dù nàng không tin thần thánh, nhưng trước cuộc thi cũng rất thích cầu nguyện, xin các Thần Tiên phù hộ mình.

"Muốn đến xem nguyện vọng của mọi người không?"

"A? Có thể chứ?"

"Ừm!" Phù la gật đầu, mỉm cười nói, "Mặc dù không cách nào thực hiện nguyện vọng của mọi người, nhưng. Chỉ là lắng nghe thôi, vẫn có thể làm được -- đây cũng là chuyện duy nhất ta hiện tại có thể làm được, không phải sao?"

Thang Mộ đi tới bên đài phun, lặng lẽ bốc lên một điểm sáng, phát hiện nó thể nhưng lại mềm mại qq, rất giống kẹo mềm trái cây, ngay lúc bắt lấy nó, một câu nói đột nhiên xuất hiện ở trong đầu nàng -- nữ thần đại nhân tôn kính ời, xin làm cho cha của con đừng bắt con ăn cà rốt nữa!

"."

Quả nhiên, dù thời đại gì, nguyện vọng đều là đủ loại.

Nơi này, có thể có nguyện vọng của Jarrett hay không đây?

Thang Mộ đột nhiên nghĩ như vậy, rồi sau đó nở nụ cười, cho dù có, nàng cũng không có biện pháp tìm được.

"Phù La."

"Cái gì?"

"Thường cách một khoảng thời gian nơi này sẽ thu thập nguyện vọng mới của mọi người, như vậy, những thứ trước đó không thực hiện được thì sao?"

"Tiêu tán." Phù La ngồi ở miệng bình, hai chân trắng nõn nhẹ nhàng đập vào thân bình, "Sau khi đến một thời gian nhất định, những nguyện vọng này sẽ tự động tiêu tán."

"Như vậy à."

"Ta nói này, Kate."

"Cái gì?"

"Người. lưu lại, có được hay không?"

". Hà?" Thang Mộ kinh hãi, đây là cái phát triển thần thánh gì đây?

"Ta là nói, mặc dù ta không có cách nào trao đổi với Thần Thuật Sư khác, nhưng có thể dùng sức mạnh còn lại của nữ thần đại nhân để ban bố thần dụ - ta phong người làm Thánh nữ có được không? Như vậy chúng ta có thể được ở cùng nhau."

Không, so với Thánh nữ, nàng đã thật ra đã là một thặng nữ (gái ế) rồi?

Nghĩ cái gì thế!

Thang Mộ đập tan suy nghĩ phát tán trong đầu, hỏi "Tại sao đột nhiên phải làm như vậy. chứ?"

"Bởi vì," Phù La cúi đầu, về mặt xem ra có mấy phần u buồn, "Nếu như người rời đi, không biết lúc nào mới có thể lại gặp được người có thể nói chuyện với ta; ta là vì chế ước (quy định), không thể rời khỏi thần điện này, cho nên."

Mặc dù đối phương xác thực nói rất đáng thương, nhưng lý trí nói cho Thang Mộ. tuyệt đối không thể đồng ý đâu!

Trước mặt nàng vẫn còn đang "Bỏ nhà ra đi", ngộ nhờ một đi không trở lại, trời mới biết sẽ xảy ra cái thảm kịch gì.

"Xin lỗi. Nếu như làm cho người bối rối, xin làm như cái gì cũng chưa nghe thấy."

"Xin, xin lỗi." Dù là nhìn đôi phương có vẻ rất bi thảm, nàng quả nhiên vẫn là không có biện pháp đồng ý, "Nếu như sau này có cơ hội, ta cũng sẽ tới thăm ngài, cùng đến với đệ đệ ta."

"Thật?"

Đôi mắt với ánh mắt tỏa sáng lấp lánh của đôi phương, Thang Mộ kim lòng không được gạt đầu: "Ừ."

"Thật tốt quá."

Phù La vừa nói như thế, vừa cười vô cùng rực rỡ sáng lạn.

Khuôn mặt vẫn mang nụ cười dịu dàng, lúc này lại cười rộ lên như vậy thì càng trở nên xinh đẹp thêm, giống như rộ đóa hoa tùy ý nở rộ dưới ánh mặt trời.

Vị Ảnh chiếu Nữ thần này vừa cười, vừa đang chuẩn bị nói thêm gì nữa, đột nhiên sắc mặt nghiêm lại, xoay đầu nhìn sang phía chánh điện.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Hơi thở. Ma tộc"

". Hả?" Đây là cái tiến triển thần thánh gì?

Cảm thấy đặc biệt kinh ngạc, Thang Mộ vội vàng đi theo Phù La chạy ra ngoài, Thông đạo Ma tộc đã bị nàng phong bế không phải sao? Tại sao còn có thể xuất hiện hơi thở Ma tộc chứ?

Rồi sau đó, nàng rốt cuộc gặp phải tình huống tệ hại nhất .

Bởi vì, cái vị bị người ta mạnh mẽ áp tải vào thần điện, lại là người quen.

Mặc dù không nhớ tên của hắn, nhưng chàng trai này dù sao cũng đưa nàng từ Thông đạo Ma tộc mang về nhân gian, miễn cưỡng cũng coi là ân nhân của nàng, mặc dù. nàng hình như làm vài chuyện không tốt lắm với vị ân nhân này.

"Là cường chế!"

"Cường chế của Nữ thần!"

"Trên người thằng nhóc này quả nhiên có hơi thở Ma tộc !"

"Kẻ phản bội Loài người? !"

Không kịp làm gì, trung nhị[2] thiếu gia đã bị kêu án tử, nhưng mà, cái này cũng không phải tình huống tồi tệ nhất.

Trong cái nháy mắt, vị thiếu niên cùng bị xích đột nhiên phát hiện Thang Mộ đang lảng lảng dựa vào bên tường, rồi sau đó không chút khách khí đuổi ngón tay ra nói: "Nàng! Là nàng! Nàng chính là Ma tộc ta triệu hồi!"

"."

[2]Trung nhị (中二) Xuất phát từ cụm từ “bệnh trung nhị” (gọi là chứng mộng hai) là tục ngữ của người Nhật Bản - chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là “bệnh” nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào “bệnh tật”. Ở Việt Nam, “bệnh trung nhị” có tên gọi khác là “bệnh tuổi dậy thì”.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thành Nghiêm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Bi kịch ôi bi kịch!

"."

Cái gì gọi là bằng hữu giống như lợn? Chính là cái này đó!

Thang Mộ lập tức học máu, rồi sau đó liền nhìn thấy vẻ mặt không thể tin của Phù La nhìn nàng: "Ngươi là. Ma tộc? Không. Không thể nào, hơi thở rõ ràng."

"Ta đương nhiên không phải!" Mặc dù cũng không phải như nàng ta hiểu lầm là Thần tộc, nhưng khẳng định không phải Ma tộc!

"Xin lỗi, ta không nên hoài nghi ngươi."

Nhìn chăm chú vào vẻ mặt áy náy của Phù La, Thang Mộ lặng lẽ lau đi mồ hôi chột dạ, nàng không có gạt người, không có gạt người, không có gạt người! Chỉ là cũng không nói thật mà thôi!

Mặc dù vị Ảnh chiếu nữ thần này hiểu rõ, nhưng người khác còn không rõ ràng lắm đâu, mắt thấy những người áp giải thiếu niên rồi rít đưa bàn tay tội ác về phía thân thể bất động của "Thang Mộ", Thang Mộ nóng nảy, vội vàng chạy đến bên cạnh thân thể của mình: "Ta cần làm gì để đi vào?"

"Ngồi lên là được rồi."

"Ngồi. Ngồi lên?"

Thang Mộ ngăn người, nhưng vẫn vô cùng nhanh chóng đặt mông ngồi vào trên người mình, rồi sau đó chỉ cảm thấy thân thể khẽ di động, khi lần nữa phục hồi lại tinh thần thì nàng đã trở lại trong thân thể.

Liên tục lộn mấy vòng về phía sau, nàng nhanh chóng chạy tới khu không người, hét lớn: "Đội đã nào...! Đừng vội động thủ! Ta nếu thật là Ma tộc, sao có thể không bị thương gì mà đứng ở chỗ này!"

Dứt lời, nàng duỗi ngón tay về phía thiếu gia "trung nhị" đã bán đứng mình: "Các ngươi nhìn hẩn đi, lại nhìn ta xem!"

Thiếu niên "Trung nhị" cũng không phải Ma tộc, nhưng lúc hẩn triệu gọi Thang Mộ thì hình như bị nhiễm hơi thở Ma tộc từ Thông đạo, khi vừa tiến vào trong Điện đường thì cả người đều toát ra khí đen bất tường.

Nhìn lại nàng, hoàn toàn không có cái thứ đồ chơi kia nha!

Chỉ là. Thật là kỳ quái nha, rõ ràng nàng cũng tiến vào Thông đạo không phải sao?

Tại sao trên người nàng không có hơi thở đó thế?

"Bởi vì được thủy."

"Ồ?"

Âm thanh thanh linh phát ra trong đầu khiến Thang Mộ sững sốt một chút, ngay sau đó nàng hồi tưởng, trước khi tiến vào Thông đạo, hình như nàng xác thực đã uống một bình dược thủy có thể chống cự ma khí, sau đó lại rời khỏi Thông đạo, bởi vì số liệu của cơ thể không khác biệt so với trước lúc rời đi, cho nên vẫn duy trì hiệu quả của dược thủy.

Cho đến lúc hết thời gian có tác dụng, cái buff có lợi đó mới hủy bỏ, cho nên. Nàng mới không gặp bị kịch phải không?

Bất quá, trọng điểm không ở chỗ này!

Nàng cau mày, nhìn kỹ những người rõ ràng còn đang suy tư, tạm thời đem trọng điểm đặt vào âm thanh trong đầu: "Ngươi tới làm gì?"

"Tôi xem ngươi làm tôi đâu rồi."

". cảm tưởng như thế nào?"

"Vô cùng tốt." Âm thanh hoàn toàn không giống với âm thanh thoát tuyến (off line)* của Ngựa đực đại thần này ở trong đầu nàng nở nụ cười thật trầm, "Rất hoàn mỹ, đã đạt thành tâm nguyện của ta."

*không bình thường, không giống ai, kiểu như thích làm gì thì làm, kiểu như có chút chạm mạch.

"."

Thang Mộ không khỏi hồi tưởng lại đoạn nói chuyện của hai người lúc quay trở về thế giới hiện đại.

Cái giá để nàng quay lại đây, Thang Mộ đã đồng ý một điều kiện với đối phương, đó chính là --

"Cố gắng để cho hẩn không thoải mái, khó chịu, không sung sướng."

Đơn giản mà nói -- nhìn thấy hần không tốt, cả người ta liền khoẻ mạnh.

Đến tận cùng là có bao nhiêu ngây thơ, mới có thể nói ra cái loại điều kiện "Trung nhị" đó chứ.

Nhưng mà, thật ra điều đó khiến nàng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, ngộ nhờ hần nói ra cái gì như "Khiến Jarrett thành gay" "Khiến Kirsten biến tính (biến đổi giới tính)" gì đó, nàng chỉ có thể cảm thấy khổ não thôi, với cái điều kiện trước thì nàng tình nguyện không thèm trở lại, cái sau thì Ngộ nhờ ông ta biến tính xong cùng Jarrett quang minh chính đại làm BG thì biết làm thế nào?

Nàng sẽ ghê tởm mà chết!

"Thế nào? Có muốn làm tiếp một cái giao dịch hay không?"

". Hả?" Thang Mộ lập tức cảnh giác, "Ngươi có âm mưu gì?"

"Ta biết, ngươi luôn muốn giúp nam chủ của thế giới này thoát khỏi quỹ đạo được định sẵn, đạt được tự do thật sự."

Không sai, đây chính là tâm nguyện của nàng, hơn nữa vẫn hơi bị cố gắng, mặc dù trước mắt không tìm được phương pháp gì đặc biệt tốt.

"Ngươi muốn ta làm cái gì?" Rất dễ nhận thấy, trên thế giới này không có cơn mưa nào miễn phí, dĩ nhiên, bữa ăn sáng cùng bữa ăn tối cũng không có luôn.

"Rất đơn giản." Giọng nói của tên Thần cận bả vang lên, tràn đầy cảm giác sung sướng, "Ta nhớ ngươi có một danh hiệu gọi là 'Ma tộc trong truyền thuyết', bây giờ đổi thì sao?"

". Đùa gì thế! Ngươi muốn mạng của ta hả?"

"Làm sao vậy được? Ta nhìn giống loại Thần như vậy sao?"

"Giống!"

"."

Đối phương trầm mặc, hình như hơi bị đá kích.

Nhưng Thang Mộ rất không coi trọng, trên thực tế nàng nói vẫn còn dễ nghe nha, trong lòng nàng, đối phương nào chỉ là không có tiết tháo, quả thật là tiết tháo đều âm có được không? !

"Nếu như ta bảo đảm an toàn tính mạng của ngươi thì sao?"

"Ngươi bảo đảm thế nào?" Nếu lời này là Ngựa đực đại thần nói, Thang Mộ còn hơi tin tưởng, ** đại thần nói ra, nàng thật lòng một điểm cũng không tin đâu!

"Rất lâu trước đây ta đã phát hiện một chuyện, sức mạnh của ngươi nhiều lắm là chỉ có thể giúp ngươi tự do mở ra các loại Thông đạo trong thế giới này, lại không thể tự mình tạo thành bất kỳ thay đổi nào với cái thế giới này."

"Cho nên, lúc ta rời khỏi cùng với lúc trở về thì số liệu thân thể và vị trí là hoàn toàn giống nhau, mà ngươi chỉ có thể thừa dịp lúc những người khác mở ra mà pháp trận triệu tập để dẫn Thông đạo tới gần bên ta."

"Ừm, nói rất có lý." ** đại thần trầm ngâm một chút, tiếp tục nói, "Ta hơi đổi cái nhìn về sự thông minh của ngươi."

Loại cảm giác vẫn bị xem thường như cũ này là chuyện gì xảy ra?

Coi như chỉ số thông minh hơi thấp, cũng không phải là số âm được không?

"Còn có, Ngựa đực đại thần mặc dù có thể tiến hành thiết lập với thế giới này, nhưng lại không thể thay đổi những chuyện đã thực sự được thiết lập, chẳng hạn như cấp bậc của ta, hần không thể nào làm nó giảm ngược lại, lại ví dụ như trang bị, nếu đã cho ta thì hần không thể tự do lấy về, đây cũng là lý do trước đây ta đề xuất yêu cầu thăng cấp với hần nhưng hần vẫn không chịu đồng ý đúng không?"

"Cái này rất bình thường, bản thân người xuyên việt, chính là biến số không bị khống chế mà." Đối phương nở nụ cười, "Nếu không phải như thế, thế giới sát vách kia trước đây cũng sẽ không dễ dàng bị hủy diệt, có một tiền lệ như thế, hần tất nhiên không dám đề cho ngươi quá mạnh mẽ, thậm chí nghĩ biện pháp đưa ngươi trở về, cũng là rất bình thường."

"Nếu ta đã biết được rõ ràng như thế rồi, ngươi cho rằng ta còn có thể tin tưởng chuyện hoang đường của ngươi sao?"

"Thật nhúc nhích ghê, ta còn tưởng rằng chúng ta hợp tác rất vui vẻ nữa chứ, như vậy. Bây giờ có thể làm cho ngươi yên tĩnh hơn tâm một chút rồi chứ?"

"Hả?"

Thang Mộ đột nhiên phát hiện, trong tay của mình hình như có một vật thể thô sấp, nàng cẩn thận thu vào trong túi áo, rồi sau đó phát hiện phía trên hiện thị -- Ma tinh duy nhất có thể mở lại Thông đạo về hiện thực.

"Đúng như lời người nói, thứ ta có thể làm được ở thế giới này đơn giản đúng là mở ra các loại Thông đạo, vật phẩm trong tay người có thể giúp người bình yên vô sự trở lại hiện đại." Âm thanh của đối phương dừng một chút, rồi sau đó nói tiếp, "Dù sao, sau khi thắng nhóc giành được tự do, người cũng phải trở về không phải sao? Mà người một khi đạt thành giao ước với ta, ta cũng sẽ vận dụng sức mạnh giúp hã thoát khỏi số mạng định trước, một công đôi việc, người cảm thấy thế nào?"

"Người thật có thể làm được sao? Loại chuyện đó."

"Đừng quá xem thường ta, mặc kệ như thế nào ta cũng là Thần, không phải sao?"

"." Thang Mộ nhìn vật phẩm trong túi áo, lại nghĩ đến đệ đệ mình, nhắm mắt cắn răng một cái, "Làm!"

Dứt lời, nàng không khách khí đổi lại danh hiệu, trong nháy mắt lúc chọn nó, tay Thang Mộ có chút run, nhưng vẫn là kiên quyết treo lên.

Ma tộc trong truyền thuyết!

Danh bất hư truyền!

Gần như là nháy mắt khi nàng thay danh hiệu, trên người của nàng toát ra khí đen còn nồng nặc hơn nhiều so với thiếu niên "Trung nghị" kia.

Chăm chú vào những người vốn đã trở nên thân thiện kia, ánh mắt lần nữa trở lại chán ghét căm thù, trong lòng Thang Mộ lặng lẽ chảy xuống vài giọt nước mắt chua cay, quyết định, một khi tình huống không đúng liền lập tức chạy trốn.

Nàng cố gắng đè nén hồi hận và không muốn trong lòng xuống, Thang Mộ biết, nàng lựa chọn, sẽ chẳng còn đường để đổi ý, ít nhất, từ nay về sau Jarrett có thể giành được tự do thực sự.

Vận mạng của hã sẽ không bao giờ nữa bị cái gọi là tình tiết (thiết lập) đùa bỡn nữa.

Như vậy, là đủ rồi chứ?

Hơn nữa, hơn nữa, nàng sớm muộn đều sẽ rời đi.

Nếu như thật sự có nguyện vọng gì, không thể nghi ngờ chính là -- thật sự muốn gặp lại hã một lần.

Một lần là được rồi.

"Vậy thì, thực hiện nguyện vọng của người thôi."

". Đợi chút."

Thang Mộ còn chưa kịp nói thêm gì nữa thì một bóng người đột ngột xuất hiện ở trước mắt của nàng.

Đó là

"Không thể nào! Trong điện của Nữ thần không có khả năng sử dụng truyền tống ma pháp được!"

"Đồng bọn!"

"Cũng là Ma tộc sao? !"

Làm sao lại

Trong lòng Thang Mộ lập tức dâng lên khủng hoảng to lớn, không, như vậy không được, nàng sai lầm rồi, nàng căn bản không nên nghĩ như vậy.

Một cánh tay nhẹ nhàng đưa tới trước mặt nàng, Ma Pháp Sư tóc đen anh tuấn giống như không có chú ý tới địch ý của những người xung quanh, nhẹ giọng nói: "Theo như giao hẹn, tỷ tỷ, đệ tới tìm tỷ."

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: May mắn E ôi may mắn E

"....."

Mặc dù giờ phút này nghe được lời nói như thế thì thật rất cảm động, nhưng mà, loại khuyến mãi mua một nguyên vọng tặng một nguyên vọng này nàng tình nguyện không cần!

Hơn nữa, tính từ lúc nàng bỏ nhà ra đi đến bây giờ mới có sáu giờ thôi?

Đây quả thực không phải trốn đi mà là ra ngoài dạo phố đó chứ!

Không không không, bây giờ không phải là thời điểm chăm chọc.

Thang Mộ quét mắt nhìn chung quanh, nước mắt roi đầy mặt kéo đệ đệ nhà mình bỏ chạy: "Ngu ngốc! Bây giờ là thời điểm nói mấy câu như thế sao? Đệ nên làm bộ như không biết tý chứ! Không đúng! Đệ không nên tới nơi này!"

Rồi sau đó chỉ cảm thấy tay bị nắm chặt, cả người đột nhiên rơi về phía sau -- biến thành Jarrett lôi kéo nàng chạy.

"Bỏ lại tỷ tỷ một mình, sao có thể làm được chứ."

"....."

Đã nói, đừng ở cái thời điểm này nói những lời làm cho người ta cảm động đến khóc lóc nước mắt, vừa chảy nước mắt vừa chạy trên đường rất ảnh hưởng tới tốc độ có được hay không!

"Đừng lo lắng." Giống như biết được Thang Mộ đang suy nghĩ kiểu gì, trong một cái tay khác của Jarrett hiện ra một quyển sách Ma Pháp toàn thân màu xanh băng, dưới ánh sáng, nó thỉnh thoảng chuyển động ánh sáng màu vàng nhạt.

"Cái đó là....."

"Thế giới thư, Hòa Thuận Thuật."

Kèm theo lời giải thích của Jarrett, Thế giới thư bỗng nhiên lơ lửng, rồi sau đó tự động mở ra, trang sách tự lật trang phát ra tiếng "Soạt soạt" nhẹ nhẹ, rồi nhanh chóng dừng lại ở một trang.

Jarrett dừng bước, theo quán tính thúc đẩy, Thang Mộ vô ý nhào về phía trước, đúng lúc được một đôi tay dài ảm áp kéo vào trong ngực.

Gần như là cùng giây đó, một bức tường hình tròn do lửa mạnh hùng hực tạo thành xuất hiện ở xung quanh hai người, vững vàng bao phủ hai người lại.

Tường lửa mặc dù có hiệu quả cản trở công kích của những người bên ngoài, nhưng kiến nhiều còn có thể cắn chết voi, dưới những đòn công kích ma pháp liên tiếp không ngừng kia, bằng mắt thường cũng có thể thấy được ma pháp của Jarrett dần tiêu tán.

"Vốn Thánh Thuận thuật hệ quang mới là thích hợp nhất khi đối kháng với Thần Thuật Sư, bởi vì cùng là hệ quang, chỉ là, nhìn tình trạng của tỷ tỷ bây giờ, Ma Pháp Hệ Quang là không thể dùng rồi." Jarrett cúi đầu, nhìn chăm chú vào cô gái trong ngực, nhẹ giọng nói ra.

". Thật xin lỗi." Thang Mộ biết mình lại kéo chân sau, vội vàng mở hệ thống danh hiệu ra, bắt đầu đổi danh hiệu, dù sao ** đại thần yêu cầu chỉ là thay danh hiệu lúc vừa nảy thôi, cũng không có yêu cầu nàng phải treo mãi không được đổi mà!

Nhanh chóng đổi về danh hiệu Thần tộc, Thang Mộ quả quyết kéo kéo vạt áo đệ đệ mình: "Bây giờ có thể dùng rồi."

"Ừ." Jarrett khẽ gật đầu, "Thánh Thuận thuật."

Vừa dứt lời, Thế giới thư đang trôi lơ lửng trên lòng bàn tay hấn lại lần nữa nhanh chóng lật, gần như là ngay khi bức tường lửa biến mất, một tấm khiên trong suốt hình tròn thật lớn do ánh sáng tạo thành nhanh chóng thay thế vị trí vốn có của nó.

So sánh mà nói, các Ma Pháp Sư cùng Thần Thuật Sư khác còn cần từ từ ngâm xướng là thật quá yếu -- không sai, Thế giới thư có thể tiết kiệm lược bớt quá trình ngâm xướng trực tiếp sử dụng ma pháp, trong lúc quyết chiến thì một giây chênh lệch cũng có thể quyết định sống chết.

Có loại ưu thế này, cũng khó trách nó được đánh giá cao như vậy.

Trừ cái đó ra, nó còn có thể tự động phân tích dữ liệu công kích để tiến hành sửa sang lại ghi chép, còn có thể nhắc nhở cũng như trợ giúp chủ nhân điều chỉnh các chi tiết của ma pháp, theo một ý nghĩa nào đó, nó hoạt động tương tự như một bộ vi xử lý mới nhất với chương trình thu thập dữ liệu vô cùng mạnh mẽ.

Tất cả những thứ này đều khiến Thang Mộ ước ao ghen tị, dĩ nhiên, hiện tại cũng không phải thời điểm rối rắm điều này.

Mới phục hồi tinh thần lại, nàng phát hiện dưới chân nổi lên chấn động quen thuộc, lúc kinh ngạc ngẩng đầu, Jarrett mỉm cười với nàng: "Còn nhớ rõ cái trang bị truyền tống ngẫu nhiên trước kia không?" Vừa nói, hắn vừa khẽ dùng sức, ánh sáng màu đen hiện ra trong lòng bàn tay hắn gọn gàng cắt đứt ống khóa ma pháp trên tay chân Thang Mộ.

Cái này là.

Ánh mắt của hắn khẽ quét qua mọi người, cuối cùng, mang ánh mắt hơi phức tạp nhìn chăm chú vào hai người trong góc.

Híp mắt, hắn lạnh lùng nhìn bọn họ, mặc dù rất muốn báo thù cho tỷ tỷ, nhưng mà, rất dễ nhận thấy hiện tại cũng không phải lúc.

"Cô tinh linh cung thủ kia?"

Lời nói của Thang Mộ lần nữa kéo ánh mắt Jarrett về, hắn dịu dàng nhìn tỷ tỷ có chút sợ hãi của mình, khẽ gật đầu: "Ừ", sau khi đệ nghiên cứu sơ qua, mặc dù không cách nào định vị, song." Cùng tỷ tỷ ở chung với nhau, đi nơi nào cũng không quan trọng.

"Tiện để chạy trốn!" Thang Mộ quả quyết giơ ngón tay cái lên, đệ đệ nhà nàng là thần của thần, so với thần còn thần hơn!

Jarrett bài ra Truyền Tống Trận, chạy trốn chỉ cần một giây!

Mua ngay bây giờ, chỉ cần 998 thì có Truyền Tống Trận mang về nhà!

Ôm loại tâm lý đặc ý khác thường, Thang Mộ quyết đoán chờ đợi thời khắc tự do tới.

Rất nhanh, không gian vận vẹo.

Bóng dáng của Jarrett trong mắt của Thang Mộ dần dần hư ảo, nàng không chú ý tới, trong mắt hắn thật ra thì nàng cũng giống như vậy.

Nhưng mà, đúng lúc này, bất ngờ xảy ra chuyện.

Vốn đã ở trong trạng thái nửa biến mất, nàng đột nhiên giống như đóng băng tại chỗ, giống như cường ép video tạm ngừng.

Nàng chỉ có thể trở mắt nhìn chăm chú vào ánh mắt kinh ngạc của Jarrett, dù vô luận như thế nào cũng không nắm giữ được, đối phương vẫn đưa tay về phía nàng.

"."

Cuối cùng, Jarrett biến mất trước mắt nàng.

Đây rốt cuộc là.

Mấy chùm sáng màu trắng đột nhiên đáp xuống xung quanh nàng, nhanh chóng kết nối thành khung, rất nhanh, một cái lồng giam màu trắng vây quanh đặt nàng ở trung tâm.

Gần như là đồng thời, nàng khôi phục không chế đối với thân thể.

"Cái này là."

"Người lừa gạt ta."

"."

Mặc dù không ở trạng thái linh thể nên Thang Mộ không thấy được đối phương, nhưng lại có thể nghe được rõ ràng âm thanh kia, nàng hậu tri hậu giác ý thức được -- hình như mình bị một cô gái gạt bẫy.

"Tên lừa gạt!"

". Thật ra thì ta."

"Đừng nói nữa! Ta không muốn nghe cái gì hết!"

"." Loại cảm giác mang âm điệu Đài Loan này chuyện gì xảy ra? Thang Mộ nắm lấy song sắt trắng tinh mà nước mắt tuôn rơi, hiện tại, nàng thật sự rất giống Gorilla bị người ta vây xem nha, bất đồng duy nhất là, người khác đến xem Gorilla ít nhất sẽ mang theo chuỗi tiêu, mà người vây xem nàng.
. Ê! Đừng có dùng vũ khí đâm vào trong chứ!

Thang Mộ bốc lửa trên đầu, không chút khách khí móc ra cung tên trong túi ảo, "Vèo vèo vèo" bắn loạn xạ ra ngoài, rồi sau đó liền nghe được một trận kêu gào thảm thiết.

Nàng ôm lấy đầu, đang hoảng rúc vào giữa lồng giam -- nơi mà vũ khí không cách nào chạm đến, vô cùng sung sướng nhìn thấy công kích ma pháp của những người đó bị chặn lại bởi cái lồng ma pháp này.

Mấy người bên ngoài thấy không có cách nào tóm được nàng, liền chửi rủa.

Mặt than của Thang Mộ nghiêm túc, lại từ trong túi áo lấy ra cung tên, "Vèo vèo vèo" đột ngột bắn ra.

"A! ! !" Tiếng kêu thảm thiết lần nữa liên tiếp vang lên.

"." x n.

Rất nhanh, những người bao vây cũng tìm được bí quyết, bọn họ lặng lẽ lùi ra đến khoảng cách an toàn, rồi lần nữa bắt đầu chửi mắng.

Thang Mộ liếc mắt, từ trong túi áo lấy ra một cái giường lớn mềm mại, rồi sau đó cả người nhào lên trên, tìm hai khối bông vải bịt hai lỗ tai, rồi lại kéo một cái chăn to mềm mềm tương tự đắp lên người, ngủ!

"." Tập thể mấy người đứng xem nước mắt rơi đầy mặt.

Quá bỉ ổi!

Chiều này quá bỉ ổi!

Nhà ai nuôi ra đứa bé này, sao lại hư đốn như vậy!

Tại phía xa trong góc, Brahm cùng Lance nhất thời không biết nói gì, nói thật, bọn họ cũng không nghĩ rằng tình huống sẽ tới tình trạng bây giờ, hơn nữa, bọn họ cũng chú ý tới, trên người của Thang Mộ hiện tại cũng không có ma khí, vậy mới vừa rồi rốt cuộc là tình huống như thế nào đây?

Vì lý do an toàn, bọn họ vẫn quyết định tạm thời lưu lại để quan sát tình huống một chút.

Mà Thang Mộ thì không nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua là tự nhiên tự tại che chắn bắt đầu liên lạc với đệ đệ mình.

Nhưng mà, bất kể liên lạc kiểu gì cũng đều không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.

Truyền tống cao nhất thì chỉ là trong nháy mắt thôi chứ, sao lâu như vậy rồi mà cũng không phản ứng thế?

Đây không phải là quá kỳ quái sao?

Trong lòng Thang Mộ có chút lo lắng, nhưng cũng may, nàng còn có thể thấy tình trạng bây giờ của đối phương, chú ý thấy máu của hắn không giảm tí nào, nàng thờ phào một cái.

Mặc kệ như thế nào, người còn bình an là tốt rồi.

Cứ như vậy, nàng vui ở trong chốn, cách một khoảng thời gian thì gọi đệ đệ mình một lần, gọi lại gọi, nàng vô thức tiến vào mộng đẹp, chuyện xảy ra ngày hôm nay thực sự quá nhiều, nàng nhanh chóng thấy mệt mỏi không chịu được. . . .

Lần này, linh thể của nàng không có thoát ly ra ngoài.

Xem ra, Phù La thật sự tức giận.

Chỉ là cũng nhờ như vậy nên nàng có thể thực sự ngủ ngon giấc.

Nhưng ngược lại, những người bao vây phía ngoài oán niệm càng sâu hơn!

Sau vài giờ rồi rằm, bọn họ rốt cuộc nghĩ ra phương pháp khiến cho Thang Mộ oán niệm.

Không sai!

Bọn họ cũng trở nên hèn hạ rồi !

Chiều dài một cây vũ khí không đụng tới người chứ gì?

Chúng ta nói lại!

Vì vậy, mỗi một binh khí được cột vào trên một cây trúc, hướng bàn tay tội ác về phía Thang Mộ --

Khi nàng tỉnh lại, liền thấy tình huống bị kịch như vậy .

"= □ ="! Thang Mộ cả người đông cứng lại.

Đang lúc Thang Mộ sắp gặp bất hạnh, cái lồng vốn là đứng trên mặt đất lại đột lo lừng bay lên; chỉ là một lát sau, Thang Mộ phát hiện phòng giam mình lại dừng lại ở đình đại điện, từ nơi này nhìn xuống dưới. Cực kỳ nhỏ bé.

Nàng cảm giác mình sắp gặp chứng sợ độ cao rồi !

Cái nhà thật tốt, tự nhiên làm cao như vậy làm cái gì chứ ah!

Nhưng mặc kệ như thế nào, cuối cùng cũng an toàn.

Thang Mộ xoa xoa mồ hôi trên đầu, rồi sau đó ý thức được, cái này chẳng lẽ là.

Suy nghĩ cẩn thận mọi thứ, nàng nhỏ giọng nói cảm tạ: "Phù La, cảm ơn cô."

"Ta không muốn giúp ngươi."

Âm thanh như vậy lại rất nhanh truyền đến, dừng một chút, đối phương nói tiếp: "Đang lúc thăm vấn chờ kết tội, ngươi vẫn không thể chết được."

"."

Nàng lại còn phải ra tòa án nữa sao? !

Dừng tay! Nàng là một công dân tốt đó qaq

Bi thương trong lòng Thang Mộ đã chảy ngược thành sông, nàng phát hiện, kể từ hồi cổng Serena chạy trốn, vận khí của nàng hình như lại thật sự bị Thương ca bám vào người.

Chính xác phù hợp may mắn loại e ah!

Cầu xin được thiết lập lại cái thuộc tính cá nhân mới ah!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Thời gian ngồi tù

Những ngày ngồi tù bắt đầu từ đó.

Thang Mộ hết sức may mắn vì những lúc nhàm chán trước đây đã bỏ vào túi áo không ít tiểu thuyết, vì vậy nàng dầu gì cũng có chuyện để làm; lúc muốn yên tĩnh một chút thì sẽ xem sách, thời điểm không muốn yên tĩnh thì liền móc cung tên trong túi áo ra bắn loạn xạ một trận xuống dưới, điều này trực tiếp đưa đến việc gần đây Thần Thuật Sư tới Thần điện đều mặc áo giáp.

Nhưng ngay cả như vậy, đoàn người vẫn đổ xô đến như cũ -- Ma tộc trong truyền thuyết đó nha, tất cả mọi người đều muốn nhìn mà!

Nghe nói, ngoài cửa thần điện còn sắp xếp cả điểm thu phí nữa, trừ Thần Thuật Sư thì những người bên ngoài muốn tiến vào là phải trả tiền.

Những người có đầu óc buôn bán thì ở phụ cận mở ra một ít quán ăn nhỏ. buôn bán kiếm khoản lời lớn.

Tóm lại, ngoại trừ thanh danh không tốt nghe, Thang Mộ bây giờ được đối xử tương tự như gấu trúc.

Những ngày không tự do tất nhiên khổ sở, nhưng càng làm cho nàng lo lắng chính là, Jarrett vẫn không có hồi âm.

Vô luận là hấn, hay là Kirsten và Ysasi, đều không có bất kỳ hồi âm nào.

Giống như hệ thống trò chuyện tổ đội mất hiệu lực vậy.

Dưới tình huống này. Hoặc là phía bên nàng có vấn đề, hoặc là bên Jarrett có vấn đề.

Khách quan mà nói, nàng tình nguyện là cái trước.

Nhưng mà, khi nàng thử thêm các Thần Thuật Sư ở gần đó vào đội ngũ, đồng thời hô to -- sau khi chứng kiến sắc mặt hoang mang sợ hãi của đối

phương, nàng dứt khoát đá họ ra khỏi đội ngũ, ra về cái gì cũng không biết.

Xem ra, quả nhiên là bên Jarrett có vấn đề.

Hơn nữa, những ngày qua lượng máu của Jarrett mặc dù chưa bao giờ trống rỗng, nhưng luôn lên lên xuống xuống liên tục, làm Thang Mộ rất là lo lắng, rất cuộc. xảy ra chuyện gì thế?

"Xảy ra một thảm kịch đó!"

"."

"Ta nói này, ta mới rồi đi được một lúc thôi, sao ngươi lại gây ra thảm kịch vậy hả?! Có dám giảm bớt lượng công việc cho ta một chút được không? Dám không? Dám không? !"

Thang Mộ hơi chột dạ nghiêng đầu: "Ta cũng không phải là cố ý."

". Thật đúng là kẻ tài ba nha!" Ngựa đực đại thần càng tức giận hơn, "Ngươi lại đưa nam chủ đi Đại lục Hắc Ám, cái phó bản đó, ta vốn tính đợi hấn trở thành Thánh Ma Đạo Sư mới mở ra, rồi ở đó làm cho hấn thăng cấp thành công thành Pháp Thánh, ngươi muốn đùa chết hấn sao?!"

"! ! ! Sao lại thế này!" Vừa nghe như vậy, Thang Mộ cũng luống cuống, "Jarrett không sao chứ?"

"Hừ!"

"Này! Nói chuyện đi! Jarrett không sao chứ? Rốt cuộc như thế nào? Ê!!!"

". Không phải tự ngươi có thể nhìn thấy lượng máu của hấn sao?"

". Đúng, đúng nha." Thang Mộ nhìn lại tình trạng của Jarrett lần nữa, thở phào nhẹ nhõm, lắm bả nói, "Còn tốt, hấn không có việc gì, nếu không."

"Nếu không ngươi phải đi mổ bụng."

". Này!"

"Chỉ là, tình huống bây giờ không tồi." Giọng nói của Ngựa đực đại thần đột nhiên âm áp trở lại, "Mặc dù có sai lầm, nhưng tổng thể mà nói, kịch bản 'anh hùng cứu mỹ nhân' vẫn có thể tiếp tục."

Đội đã nào...! Nàng không phải nghe được cái lời nói gì đó cực kỳ không hài hòa?

"Anh, anh hùng cứu mỹ nhân?"

"Đúng vậy, vốn là bố trí những người khác, nhưng mà nếu ngươi chủ động đâm vào, vậy thì là ngươi thôi."

"Này! Đừng qua loa như vậy được không?"

"Ta có cách gì chứ!" Tên này lần nữa nóng nảy, "Ai bảo ngươi của hấn, còn làm cho hấn đối với ngươi khăng khăng một mực."

Sắc mặt của Thang Mộ hiện lên màu hồng quý dị, nàng ho nhẹ một tiếng: "Thật ra thì, ta cũng không có tốt như vậy đâu."

". Ta không phải đang khen ngươi được không?!" Trong lòng Ngựa đực đại thần nổi lên cảm giác vô lực khổng lồ, cuối cùng, hấn thở dài, "Tóm lại, về sau tất cả nhiệm vụ của nữ chủ đều do ngươi đại đảm nhiệm, mặc kệ là bị tóm lấy, hay là bị ép kết hôn, vẫn bị phi lễ, vẫn là sinh con. là ngươi thôi!"

"Đợi chút. Ngươi có phải lại nói cái nội dung gì đó vô cùng không tốt hay không?" Thang Mộ cứng đờ, "Sinh, sinh con? Của ai?"

"Đó không phải là trọng điểm ..., tóm lại ngươi sinh là được rồi."

"." Thang Mộ học máu, đó không phải là trọng điểm thì cái gì mới là trọng điểm!

Hơn nữa bị phi lễ là chuyện gì xảy ra? Tóm lại --

"Ta tuyệt đối không làm! Ngươi hết hy vọng đi!"

". Sao ngươi có thể không chịu trách nhiệm như vậy?!" Ngựa đực đại thần gầm rú giống như cô vợ nhỏ bị ngược đãi.

Mà "mẹ chồng độc ác" lại còn vô cùng hung tàn hồi đáp: "Ta mới không cần chịu trách nhiệm với ngươi."

". Vậy ngươi tiếp tục ngồi tù đi."

"."

"Ta đoán chừng, mười năm nữa thì Jarrett có thể từ đại lục Hắc Ám thẳng cấp trở về."

". Ê!"

Nhưng mà, vô luận nàng kêu gào như thế nào đi nữa, Ngựa đực đại thần cũng không còn hồi âm.

Bỉ thương trong lòng Thang Mộ chảy ngược thành sông, không, sẽ không thật sự phải ngồi tù mười năm chứ? Dừng tay, nàng thật sự sẽ nổi điên đó, cứu mạng!

Tối thiểu, tối thiểu có thể để lại mấy vi tính có nổi mạng cho nàng chứ, có như vậy, dù là ngồi hai mươi năm nữa nàng cũng có thể kiên cường vượt qua!

Nhưng mà, để cho nàng khổ sở còn không phải chỉ một điểm này, mấy ngày sau, cái gọi là ngày thăm phán thật sự đến.

Nghe nói Thần Thuật Sư ở khắp các Đại lục đều lục tục chạy về, nghe nói, kết cục cuối cùng của Thang Mộ là do bọn họ bỏ phiếu biểu quyết.

Nói là xét xử, thật ra thì cũng không phải là chuyện của Thang Mộ, nàng phải làm, chính là đảng hoàng thành thực ở giữa lồng giam tại phòng xét xử, nhìn vô số kẻ há mồm không ngừng tranh luận vì nàng -- rốt cuộc là trực tiếp bầm ! Hay là trước tra tấn rồi mới bầm sau! Vẫn là tiếp tục treo ở chánh điện để kiểm tiền đi!

Tóm lại, đủ loại quan điểm.

Bất quá, cũng không phải là không có chuyện tốt, ít nhất, nàng có một bạn tù.

Thang Mộ quay đầu, nhìn về phía thiếu niên "trung nhị" co rút một góc ở cái lồng giam bên cạnh: "Này, còn sống không?"

Đối phương không chút sức sống ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lại cúi đầu.

"Ê!"

"." Không nhìn.

". Ta nói này, mặc kệ như thế nào thì ta cũng là bị người liên lụy, người dám coi thường ta sao?"

"." Ôm đầu, không nhìn.

"." Thật là quá đáng! Nói thế nào cũng là tình hữu nghị cùng ngồi tù chung, hơn nữa lồng giam lại gần như vậy, cố gắng một chút còn có thể nhân cơ hội chơi đánh bài nha, không để ý tới người ta mà coi được sao?

Vì vậy, Thang Mộ ra đòn sát thủ!

"Vị hôn thê của người ra sao rồi?"

Chiều này vừa tung ra, lập tức nhận được phản ứng -- hung hăng trừng.

Thang Mộ run lên: "Người trừng ta làm gì? Đợi chút, sẽ không phải là" Nàng dừng một lát, hơi đồng tình nhìn về phía đối phương, "Bị nàng ta đưa vào?"

"."

Trong khoảnh khắc đó, trên đầu vị thiếu niên "trung nhị" nổi lên mây đen mù mịt, Thang Mộ yên lặng nuốt nước miếng một cái, lui về phía sau mấy bước cũng rúc vào trong góc: "Xin, xin lỗi, ta không phải cố ý đâm vào vết thương của người."

"Shaluen không phải cố ý."

Ngoài dự liệu của nàng, thiếu niên vậy mà lại lên tiếng, hơn nữa lại còn giải vây cho vị hôn thê mình, điều này làm cho Thang Mộ có một chút cảm động, nhìn đi, nhân gian vẫn còn có chân tình!

"Sau khi người rời đi, ta cùng Shaluen cũng đều phát hiện ra rằng đã quên mất chuyện đã xảy ra trong vòng ba ngày gần đó."

"Éc." Thang Mộ đột nhiên nhớ tới, hình như, lúc rời đi Jarrett xác thực nói qua chuyện như vậy, dùng ma pháp gì gì đó, vậy thì, bọn họ làm sao lại nhớ tới?

"Loại chuyện không tầm thường này làm cho chúng ta cảnh giác, nhưng vô luận như thế nào cũng không cách nào nhớ lại được, cho đến khi, ta tiến vào căn phòng dưới đất, nơi ta thường luyện tập triệu hồi, mặc dù mỗi lần đều thất bại."

"" Cho nên mới nói, rốt cuộc là niềm tin như thế nào có thể ủng hộ hấn mỗi khi thất bại?

"Nhưng ta cảm giác có chỗ nào đó không như cũ, lúc cầm sách Hắc Ma Pháp cũng như thế, cảm giác có chút kỳ quái."

Thiếu niên, đó là vì sách Ma pháp của ngươi bị đệ đệ nhà ta đổi rồi!

"Rồi sau đó, ta nhớ tới một sự kiện, ngày trước mỗi lần ta triệu hồi thì có thói quen lúc kết thúc sẽ đặt một viên Thủy Tinh Ký Ước ở trong chân nền bằng đồng bên cạnh, nghĩ rằng nếu như có một ngày triệu gọi thành công, dù là lập tức chết đi cũng có thể để lại chính xác từng bước cho hậu nhân."

"Cái đó, thứ cho ta nói thẳng, vợ ngươi cũng chưa có, ở đâu ra hậu nhân?"

""

Những lời này hình như bắt hạnh lại chột trúng tâm linh yếu ớt của thiếu niên, đỉnh đầu của hấn lần nữa lại tụ mây đen dày đặc.

"Được rồi, ta sai lầm rồi, mời ngươi nói tiếp!"

"Không có gì đáng nói! Tóm lại mặc dù Thủy Tinh Ký Ước ghi chép hình ảnh có hạn, nhưng vừa vặn kéo dài đến một khắc khi ta triệu gọi ngươi, ta mất đi trí nhớ cũng là ngươi làm?"

"Cái này."

Nói như vậy, hấn thật ra thì căn bản không nhớ lại chuyện đã xảy ra? Cho nên vừa rồi mới nói ‘ngươi rời đi’, mà không phải ‘các ngươi rời đi’, mặc dù tình huống đã tồi tệ như thế rồi, nhưng còn tốt là, từ trong miệng tên ngốc này sẽ không đưa ra bằng chứng bất lợi với Jarrett.

Trận thế này là may mắn trong bất hạnh.

"Rõ ràng là Ma tộc, lại dùng cái phương thức hèn hạ này để trốn tránh khế ước, còn làm liên lụy tới Shaluen, thật là quá ghê tởm!"

"Cái đó."

Cho nên nói, nàng rốt cuộc nên nói cái gì cho phải?

A, đúng rồi!

"Chuyện đau lòng ta cũng không nhắc lại, nếu bây giờ đã là bạn tù, ít nhất trước tiên nói cho ta biết tên ngươi là gì chứ?"

Tác giả có lời muốn nói: còn nhớ rõ lúc trước từng đề cập tới phó bản Đại lục Âm Hắc chứ, không sai, Jarrett bất hạnh bị ném tới phó bản này đơn độc cày thẳng cấp. Thật khổ sở mà

Thang Mộ tiếp tục con đường ngồi tù, dầu gì còn có bạn tù, tranh thủ có thể đánh bài nha.

Thiếu niên hiện giờ ngươi rốt cuộc phải có tên sao? Ngươi thật sự có thể thuận lợi nói ra tên của mình sao? Ha ha ha, cảm giác làm hấn ta bất hạnh thật vui vẻ.

Ngoài ra, mọi người không nên gấp, Jarrett trở về vẫn là rất tốc độ. Ta không muốn phải viết mấy chục chương rồi mới để cho hấn trở lại, không chỉ có các ngươi điên, ta cũng vậy sẽ nữa

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Còn dám xui xẻo hơn một chút sao?

""

Vào giờ khắc này, Thang Mộ gần như cho rằng mình đã thấy được nước mắt bi thương của thiếu niên.

Cái loại đau buồn này làm cho nàng gần như không thể chịu nổi khi nhìn thẳng, cho nên nhanh chóng nhìn sang chỗ đông đúc chung quanh 20m, rồi sau đó. Không có sau đó!

Đang lúc thiếu niên run rẩy đôi môi muốn mở miệng thì trong nháy mắt một luồng chấn động kỳ quái xuất hiện ở bên cạnh nàng, Thang Mộ theo bản năng

xoay đầu, vừa lúc đối diện với một đôi mắt lấp lánh sáng ngời.

"Đại tiểu thư!!!"

"." Cái xưng hô quen thuộc này.

Bị động hồi tưởng lại ký ức đáng sợ, Thang Mộ lập tức nước mắt rơi đầy mặt.

"Đại tiểu thư, phòng của cô thật đặc biệt."

"." Em gái, uống phí cho khuôn mặt ngự tỷ lãnh diễm cao quý kia của cô, còn dám lừa bịp hơn nữa sao?

"Ah? Đại tiểu thư, bên cạnh sao lại có nhiều người nhìn chúng ta như vậy?"

"Trọng điểm không ở chỗ này đâu!" Thang Mộ đưa tay ra, bắt lấy cánh tay của cô gái cung thủ Beth*, "Nếu cô có thể xuất hiện ở đây, có phải mang cái trang bị truyền tống đó hay không? Nhanh, dẫn ta đi!"

*mấy chương trước dịch là Bối Tì (là phiên âm theo kiểu trung) giờ mình đổi hết thành tiếng Anh.

"Nhưng."

"Nhanh!" Bây giờ chúng ta phải tận dụng cơ hội để trốn thoát, Phù La đang ở Thần điện không ra được, chính là cơ hội tốt!

"Dạ, ta hiểu."

Em gái cung thủ vô cùng nhanh chóng khởi động trang bị truyền tống lần nữa, Thang Mộ chỉ cảm thấy trước mắt hoàn toàn mờ hồ, rồi sau đó, cảm giác choáng váng quen thuộc truyền đến.

Cho đến lúc hai chân rơi trên một mảnh đất xa lạ, Thang Mộ rốt cuộc thở phào một cái. Mặc dù không biết mình ở phương nào, nhưng cuối cùng không phải ở trong lồng giam trắng kia, rốt cuộc, rốt cuộc trốn ra được. Bị giam mười năm cái gì đó, thật là chịu không nổi.

A. Giống như kết cục vẫn chưa có nghe được tên của thiếu niên "trung nhị" kia, bất quá, không việc gì đâu nhỉ?

"Nơi này là?"

"Không biết."

"." Cô còn dám trả lời càng dứt khoát thêm một chút sao?

Chẳng qua, Thang Mộ yên lặng xoay đầu, cũng không thể trách nàng ta được, dù sao trong lúc vội vàng nàng ta cũng không có biện pháp để định vị, đợi chút. Nàng cau mày, đột nhiên hỏi "Cô sao lại truyền tống đến bên cạnh ta?"

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi, trên mặt Beth nhất thời lộ ra vẻ đau buồn.

Nàng ta quỳ xuống, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Đại tiểu thư, xin tha thứ cho tội lỗi của ta."

Giọng điệu áy náy này làm Thang Mộ gần như cho là nàng ta đã cho mình đội nón xanh (cắm sừng).

"Nói rõ ràng? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Ta là dùng thanh đoản kiếm kia để định vị."

"Đoản kiếm?" Thang Mộ nhớ lại một chút, rốt cuộc nhớ tới, hình như lần đầu tiên gặp mặt thì nàng ta thật sự dùng đoản kiếm kẻ cổ của mình, Jarrett bây giờ vẫn còn tức giận đấy, chỉ là, bây giờ nghĩ lại, cũng đều nhờ vào máu dính trên thanh đoản kiếm này nàng mới có thể trốn thoát được.

"Đúng, đại tiểu thư, thật sự vô cùng xin lỗi."

"Không, không sao cả." Thang Mộ gỡ gỡ má, cho nên mới nói, nàng đối với cái kiểu này thật là không có biện pháp, "Khụ, gì kia, để bồi thường, trước tiên cô có thể giúp ta điều tra nơi này là nơi nào không?"

"Vâng!"

Không biết có phải là ảo giác hay không, là trong một nháy mắt, Thang Mộ gần như cho là mình nhìn thấy được ở trên người cung thủ tràn đầy tinh thần kia có hai cái tai lông lông cùng một cái đuôi vẫy vẫy lung tung.

Nàng ta là tinh linh chứ cũng không phải là người thú, chắc là ảo giác nhỉ?

Trước khi biết được tình huống rõ ràng, Thang Mộ lặng lẽ cầm áo choàng lên, bao bọc lấy chính mình thật chắc chắn, suy nghĩ một chút, cũng đổi luôn bộ

trang phục kỹ sĩ mà nàng đã mặc từ lúc ở thị trấn trước đó, nếu quả thật gặp phải kiểm tra Nàng yên lặng mở túi ra, nhìn chăm chú vào một đồng được thủy dùng để thay đổi màu tóc, màu mắt, màu da cùng với kiểu tóc, khuôn mặt ..v..v.. ở bên trong, mặc dù rất không muốn dùng, nhưng đến lúc thật sự đến đường cùng, cũng không còn biện pháp.

Beth, chắc cũng không cần phải giúp nàng ta nguy trang chứ? Uhm, cũng không cần cố ý nguy trang, biến thành bộ dạng đàn ông là tốt rồi.

Sau khi suy xét kết thúc, nàng lại ở tại chỗ chờ đợi một lát, rồi nhìn thấy cung thủ thông dong tới trễ, so với lúc đi thì bộ dạng của nàng ta chật vật hơn không ít.

Mái tóc vốn được buộc kiểu đuôi ngựa thật cao hình như bị lưỡi dao sắc bén xẹt qua, hoàn toàn xoả xuống, trên cánh tay, đùi toàn là vết thương, ngay cả như vậy, nàng ta vẫn một tay che ở cánh tay trái không ngừng chảy máu, một bên nở nụ cười với nàng: "Xin lỗi, đại tiểu thư, ta về muộn."

". Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này được không?" Thang Mộ lại có cảm giác muốn học máu, đáng tiếc nàng bây giờ không phải là Mục Sư, hoàn toàn không có biện pháp dùng Trì dư thuật (Phép trị thương), lại nhìn lượng máu của Beth, nàng kinh ngạc phát hiện, chỉ còn một nửa! Hơn nữa pháp lực (lam/ mana) đã sắp hết, đáng sợ nhất là, độ mệt nhọc gần đến đỉnh điểm!

Đây gần như là trạng thái trọng thương có được không?

Nàng ta rút cuộc vì sao có thể cười đến tự nhiên như vậy thế?

Thang Mộ vội vàng từ trong túi áo lấy ra dược thủy có thể đồng thời khôi phục máu cùng xanh và tím*, đưa tới trước mặt cô gái: "Uống nhanh đi!"

*Các cột màu biểu thị cho máu, pháp lực (mana) và độ mệt nhọc trong game.

Beth nhận lấy dược thủy, không chút chần chờ uống "Ừc ực ực", một lúc sau, nàng ta hết sức sùng bái nhìn vết thương trên người bắt đầu khép lại: "Không hổ là đại tiểu thư!"

"Không, ta cảm thấy bây giờ không phải là thời điểm cảm khái cái này." Thang Mộ mở bản đồ, sau khi phát hiện vùng lân cận hầu như không có điểm đồ nào, tâm tình càng thêm phức tạp, điều này chứng minh cái gì?

Chứng minh đối phương thật sự là giết chết toàn bộ kẻ địch rồi mới trở về!

Điều này làm cho con tim của nàng dâng lên cảm kích cùng áy náy mãnh liệt, nếu vừa rồi nàng đi cùng có lẽ đối phương cũng sẽ không gặp phải chuyện như vậy.

Nhưng mà, hối hận là không có chút ý nghĩa nào.

Chẳng bằng làm rõ tình huống bây giờ: "Cô rút cuộc gặp phải cái gì thế? Sao lại biến thành như vậy?"

Cấp bậc của Beth đã sắp si bốn mươi, còn cao hơn nàng một chút, kết quả lại biến thành như vậy. Nơi này, rút cuộc là nguy hiểm cỡ nào?

"Không biết."

"Hả?"

"Xin lỗi, đại tiểu thư, ta."

Nhìn đối phương lại có khuynh hướng muốn quỳ xuống, Thang Mộ vội vàng dùng tay kéo nàng ta lại: "Không cần nói xin lỗi cũng được, cô nói không biết có nghĩa là -- không nhận ra đúng không?"

"Không sai, ta chưa từng thấy ma thú có hình dáng này."

"Như thế nào?"

Beth cau mày, hồi tưởng rồi trả lời: "Toàn thân đen nhánh, cả mắt cũng đều là màu đen, rất kỳ quái. Hơn nữa không biết vì sao nha, bọn chúng rõ ràng thực lực rất mạnh, nhưng vẫn không xuống tay tàn nhẫn với ta, giống như là muốn bắt sống ta. Nếu như không phải là như vậy, ta chắc là không có biện pháp thuận lợi thoát thân."

Thang Mộ vừa nghe, vừa suy xét, đột nhiên, nàng "phúc đến thì lòng cũng sáng ra", vội vàng lôi kênh trò chuyện tổ đội ra, thử kêu lên.

【 Jarrett, Jarrett, nghe được không? 】

【 Tỷ tỷ. 】

Gần như là lập tức truyền đến hồi đáp tràn đầy ý vui mừng.

【 Quá, thật quá tốt. 】

Thang Mộ nước mắt rơi đầy mặt, cái này có nghĩa là nàng cũng bị truyền đến Đại lục Hắc Ám sao?

Thật sự là quá tốt.

Nghĩ như thế, nàng hoàn toàn quên mất một chuyện, đó chính là -- Đại lục Hắc Ám được chính thức xác nhận là khu vực nguy hiểm được không?

Khi nàng phục hồi lại tinh thần thì một đám điểm đỏ đã tới gần chỗ cách bọn họ 200m, có khuynh hướng bao vây, mà cấp bậc. Thang Mộ gần như là lập tức bỏ qua dự định đối đầu.

"Có nguy hiểm!" Thang Mộ nhanh chóng túm lấy Beth, "Còn có thể truyền tống chứ?"

"Xin, xin lỗi, năng lượng đã dùng hết rồi."

"."

Thang Mộ một bên lôi kéo Beth chạy trốn, một bên nước mắt tuôn rơi, nàng rút cuộc còn có thể xui xẻo cỡ nào nữa?

Giống như để xác minh lời của nàng..., tốc độ rõ ràng trội hơn bọn họ, kẻ địch từ từ ép tới gần, trong miệng bắt đầu hô to những lời bắt đầu làm cho nàng rợn cả tóc gáy: "Giống cái! Lại có hai giống cái! Nòi giống của tộc chúng ta có hi vọng rồi!"

"." Súc vật*, địa phương quỷ quái này rút cuộc là có thể giới quang như thế nào vậy? !

*Tiếng chửi

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Thật là còn có thể xui xẻo hơn đó!

Sớm biết sẽ có kết quả như thế, nàng tình nguyện ngồi tù mười năm.

-- đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng Thang Mộ vào giờ phút này.

Kể từ lúc xuyên qua tới nay, nàng chưa từng gặp phải nguy cơ như vậy, dù là lúc đánh quái trong rừng rậm ma thú thì cấp bậc của nàng cũng đủ để áp chế những ma thú khác nha, chứ không giống như bây giờ, nàng bị một đám quái vật có cấp bậc cao hơn mình ít nhất 10 cấp mười áp chế!

Hơn nữa, thực lực mạnh còn chưa tính, chạy thể nào lại còn nhanh như vậy?

Acc cung thủ chính của Thang Mộ được tăng thêm nhanh nhẹn, còn thêm cả tốc độ lẩn trốn nữa, mà bản thân Beth cũng là tinh linh, tốc độ cũng không coi là chậm, song, dù như vậy, họ vẫn nhanh chóng bị đuổi kịp và bao vây.

Cũng mãi cho đến lúc này, Thang Mộ mới phát hiện, các ma thú vây quanh bọn nàng, hình như là một bầy chó, ít nhất ngoại hình là cực kỳ giống, bị một đám chó mực bao quanh gì đó? Nàng cũng không phải đạo sĩ nên thật sự không cần máu chó mực đâu!

【 Tỳ tỳ, sao tỳ cũng đến nơi này? Tỳ đang ở đâu? 】

【 】

Không thể làm Jarrett lo lắng, đây là thứ duy nhất mà giờ phút này Thang Mộ có thể nghĩ tới, hơn nữa sau khi quan sát bản đồ, nàng phát hiện phụ cận căn bản cũng không có điểm xanh tượng trưng cho Jarrett, cái này ý là. Nàng bây giờ cách hắn rất xa, rất xa.

【 Tỳ tỳ, xảy ra chuyện gì sao? 】

【 Không, không có gì, chỉ là hơi ngẩn ra một chút, ha ha. 】

【 Tỳ đang ở đâu? 】

【 Tỳ sao? 】 Thang Mộ nhìn xuống bản đồ, rồi sau đó báo ra cái tên địa danh xa lạ .

【 Chờ đợi, đợi lập tức chạy tới. 】

【. Û. 】

Sớm biết sẽ cũng bị truyền đến Đại lục Hắc Ám, nàng nhất định sẽ dùng một chai máu của Jarrett để làm vật định vị, nhưng mà, ai biết vận khí của nàng có thể xui xẻo thành ra như vậy. Hối hận là không dùng được.

Hon nữa, hiện tại cũng không phải là thời điểm suy nghĩ nhiều, bọn ma thú sắp đẩy các nàng vào tuyệt cảnh, hình như sắp không nhận được nữa rồi.

"Đại tiểu thư, ta ngăn lại bọn họ, ngài đi mau!"

Tinh Linh cung thủ vừa nói, vừa rút đoản kiếm bên hông ra, chắn ở trước người nàng, ở khoảng cách gần như vậy, cung tên của nàng ta đã vô dụng.

". Thời điểm này nếu như bỏ đi, ta sẽ áy náy cả đời đúng không?" Nói thật ra, trong nháy mắt khi nghe lời nói của Beth, Thang Mộ rất muốn chạy, đây là bản năng, nhưng mà, cũng chỉ là trong nháy mắt đó mới nghĩ như vậy thôi, mặc kệ như thế nào, trong túi của nàng còn có pháp bảo tất thắng có thể trực tiếp trở về hiện đại, sợ dĩ vãng không sử dụng, cũng chỉ là vì. Còn muốn gặp lại Jarrett để tạm biệt.

Hon nữa, nếu như bây giờ mà nàng chạy đi, đoán chừng thật sự sẽ áy náy cả đời.

Nếu chạy không thoát, liều mạng một lần thì có làm sao?

Nghĩ như thế, Thang Mộ vô cùng quả quyết móc cung tên trong túi ra, một bên chuẩn bị tốt để tấn công, một bên nói: "Trang bị truyền tống của cô cần nhiên liệu gì?"

"Ma tinh! Hon nữa phải là cấp sáu trở lên." Khuôn mặt của Beth lộ vẻ khó xử, "Trên người ta đã không còn."

Cấp sáu đúng là không dễ kiếm, nhưng từ rất lâu trước kia, Thang Mộ đã từng phát tài về ma tinh một lần, mặc dù phần lớn ma tinh đều giao cho Kirsten, nhưng trong túi áo của nàng vẫn còn sót lại một ít, gần như là lập tức, nàng từ trong túi áo lấy ra một ma tinh cấp bảy vứt xuống trong tay Beth, nhân tiện lấy một chai máu của Jarrett.

"Nhanh chuẩn bị cho tốt, để ta cản lại."

"Các nàng muốn chạy trốn, bắt lấy các nàng lại!"

Đám ma thú này có thể nói chuyện hiển nhiên là có chỉ số thông minh, sau khi kẻ cầm đầu hô lên như vậy, đám "Chó mực" còn lại chen lấn nhào tới chỗ bọn họ.

Thang Mộ đẩy Beth sang bên cạnh, nếu như là bình thường nàng có thể dùng kỹ năng nhào lộn của hiệp khách để né tránh, nhưng bây giờ mục đích chủ yếu của nàng là cản đối phương cho nên nàng hoàn toàn không thể chạy, chỉ có dùng xạ kích trời buộc, bắn ra nộ khí... Có thể tạm thời phong tỏa kỹ năng của đối phương, mặc dù lực công kích không đủ, nhưng chỗ mà nàng bắn trúng luôn là vô cùng. Khụ, tế nhị, cho nên tạo ra tổn thương cũng không tệ lắm, tối thiểu kẻ bị bắn trúng thì trong khoảng thời gian ngắn cũng mất đi khả năng hành động.

Thế nhưng, cái này hoàn toàn không đủ để đảo ngược tình hình.

Bởi vì, trong ti tiện tự có kẻ ti tiện chuyên nghiệp!

Lúc nhận thấy được phương hướng mũi tên của Thang Mộ kỳ lạ, bọn ma thú này tựa như ý thức được cái gì đó, rồi rít tạm thời dừng động tác, rồi sau đó hai chân sau chột dùng sức, nửa người bọn họ liền rơi vào chỗ đất tương đối mềm, "Gào" thuận theo gió phá vỡ bùn đất xông tới chỗ nàng.

"." Cái này không thể chống lại có được không?! Đây quả thực giống như chơi Plants vs Zombie, đang đánh tới một nửa, toàn bộ bọn chúng đột nhiên học được cách bay lượn được không?! Làm cái quái gì thế hả!

Sau khi mất đi phương hướng có thể tấn công, Thang Mộ bắn ra mũi tên mặc dù vẫn như cũ rơi vào trên người của bọn ma thú, nhưng căn bản không đâm thủng!

Coi như bọn chúng bị bùn đất làm hạn chế động tác và phương hướng, nhưng nàng muốn giết chết được một con cũng phải tốn sức lực thật lớn, huống chi là ma thú từ bốn phương tám hướng chạy như bay tới.

Đang ở thời khắc tuyệt vọng, sau lưng nàng đột nhiên truyền đến tiếng vang nhỏ "Lạch cạch", ngay sau đó, âm thanh vui mừng của Beth truyền đến: "Đại tiểu thư, làm xong!"

"Lập tức mở!" Thang Mộ vừa tiếp tục bắn tên ra, vừa không quay đầu lại kêu lên, có khả năng rồi đi là tốt rồi, dù là không cẩn thận mang theo một hai con ma thú, mấy người liên thủ khẳng định cũng không phải là vấn đề.

Tất cả hình như đều phát triển theo phương hướng tốt đẹp, cảm giác quen thuộc khi không gian bị vặn vẹo rất nhanh được Thang Mộ cảm nhận lần nữa, trong khoảnh khắc đó, nàng gần như kích động đến mức nước mắt tuôn trào -- Jarrett, tỷ tỷ đến đây!

Song, nàng thật sự không nên ôm mong đợi với vận số của mình.

Cũng hoàn toàn quên mất, cái gọi là truyền tống, thật ra thì vô cùng dễ dàng bị cắt đứt.

Tỷ như giờ phút này, rõ ràng đã thấy được một tia sáng hy vọng, nàng lại chỉ cảm thấy một cơn đau nhói ở sau lưng, rồi sau đó cả người bị một nguồn sức mạnh đè bẹp trên mặt đất, cho dù dồn hết sức mạnh toàn thân cũng không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô em Beth biến mất ở trước mắt mình, càng bị kích hơn là cái trang bị truyền tống kia vì va chạm dữ dội, rơi xuống trên mặt đất, bể thành hai nửa, hoàn toàn không thể dùng nữa.

Coi như Beth được truyền chính xác đến bên người Jarrett, hẳn cũng không có biện pháp dùng nó đi tới chỗ nàng.

Thang Mộ cảm thấy, đời trước mình nhất định làm rất nhiều chuyện xấu, nếu không, sao lại lưu lạc tới cái trình độ thâm hiểm bây giờ chứ.

Đang lúc khổ sở, nàng đột nhiên cảm giác cổ lạnh lạnh, cứng đờ xoay đầu, nàng nhìn thấy một cái móng vuốt sắc bén lóe ra ánh sáng lạnh lạnh.

" "

"Cái này chính là thứ gọi là giống cái sao?"

"Đúng vậy, lão đại!"

Con chó thật lớn đặt toàn bộ cái móng khổng lồ trên lưng Thang Mộ phát ra tiếng hừ nhẹ cực kỳ có tính người: "Cũng không có gì đặc biệt cả!" Rồi sau đó móng vuốt nhẹ nhàng sờ mó, Thang Mộ thừa cơ lộn cả người lên trên lưng của nó, "Bắt được rồi! Dám chạy trốn thì ăn người!"

Dứt lời, nó nhanh chóng chạy trốn .

Vốn đang ôm tâm tư chạy trốn, nhưng gần như trong nháy mắt lúc nó chạy đi Thang Mộ liền buông tha cái ý niệm này -- thật sự là quá nhanh, dùng nhanh như tia chớp có lẽ mới đủ để hình dung tốc độ của con chó lớn này, đến cuối cùng nàng gần như không mở mắt nổi, chỉ có thể dùng hai tay ôm thật chặt cổ của đối phương, chôn đầu trong đám lông dày trên lưng nó mà phát điên.

Ước chừng qua một khắc (mười lăm phút) đồng hồ, nó rốt cục cũng ngừng lại, thờ phào nhẹ nhõm, Thang Mộ vô thức buông tay, rồi sau đó cả người từ trên lưng của nó lăn xuống, nằm ngửa ra, rồi sau đó, nàng nhìn thấy một màn đặc biệt sợ hãi .

Bây chó lần lượt trở về, rõ ràng lại nhao nhao đứng lên, rồi sau đó. Hóa thành hình dáng con người; về mặt, hành động, thể đứng rõ ràng đều giống y như loài người, đầu vẫn như cũ là đầu chó, trên người cũng vẫn bao phủ lông dày như cũ, phía sau mông là cái đuôi màu đen vùng vẩy.

Mà người cuối cùng hóa hình, là con chó lớn dẫn nàng trở về, được các ma thú khác gọi là lão đại, nó đứng thẳng trên hai chân sau, đột nhiên ngửa đầu, phát ra tiếng rống to "Gào --", xương cốt càng thêm phát ra âm thanh "rắc rắc rắc".

Cho tới thời khắc này, Thang Mộ mới hậu tri hậu giác phát hiện, bọn này. Hình như không phải chó, mà là sói?

Mẹ ơi cứu mạng! Chó là bằng hữu của loài người, nhưng sói thì không phải đâu!

Sự thật tàn khốc dường như lại muốn một lần nữa tạo bi kịch cho nàng, sau một khắc, Thang Mộ càng thêm kinh ngạc phát hiện, con sói lão đại này thể nhưng lại hóa thân thành một chàng trai ước chừng hai mươi tuổi, trên người trông tròn, lộ ra cơ bắp rắn nít lại không có vẻ quá mức vạm vỡ cơ bắp, quần áo duy nhất trên toàn thân chính là quanh eo mặc một cái quần cụt bằng lông màu đen, che ở bộ phận chủ chốt.

Chợt nhìn lại, diện mạo của hắn vô cùng tương tự với người phương Đông; mắt đen, tóc đen; song, mặt lại là khuôn mặt Tây Phương điển hình, đường nét sâu sắc, cũng rất anh tuấn, có một vẻ đẹp khác biệt của người đàn ông hoang dã.

Hơn nữa, trên đỉnh đầu hắn, hai cái tai lông lông màu đen dựng đứng lên, trên mông, một cái cái đuôi cùng màu xù xù, từng cái vùng vẩy, tiết lộ thân phận thực sự của hắn.

"Thú, người thú?" Thang Mộ cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng, cho nên, cái Đại lục Hắc Ám chết tiệt này rốt cuộc là có thể giới quan như thế nào chứ hả?!

Nghe được lời của nàng..., lỗ tai con sói Lão đại với diện mạo hoàn toàn khác với đồng loại khế nhúc nhích, nhìn về phía nàng, đang chuẩn bị nói gì đó, lại bị tiếng hoan hô truyền từ bên cạnh tới cắt đứt.

"Thật tốt quá! Ba mươi năm! Tộc của chúng ta rốt cuộc lại có giống cái rồi!"

"Lão đại! Xin nhất định phải cùng nàng giao hợp, sinh ra đời sau mạnh mẽ!"

"Đúng vậy! Lão đại, hi vọng của dân tộc chúng ta đang ở trên người của ngài!"

"Lão đại cố gắng lên!"

". " Thang Mộ yên lặng run rẩy, nàng không phải nghe lầm cái gì chứ?

Trong tiếng hoan hô của đám người sói, tên người sói này giơ một cái tay lên cao, giống như nhận được mệnh lệnh, tất cả ma thú đều yên tĩnh lại.

Trong sự im lặng ngọt ngào này, Sói Lão đại cúi người, nắm lấy cằm Thang Mộ, xít lại gần người một cái: "Người có vẻ rất tốt, ta có thể ăn nàng luôn được

không?"

"."

"Không thể!"

"Lão đại! Xin đừng kích động a a a!"

"Đúng vậy, lão đại ngài không cần có thể cho chúng ta mà!"

"Câm miệng!" Sói lão đại đứng lên, đập một cước vào cái mõng con sói nào đó ở bên cạnh, cái thẳng quỳ xui xẻo kia lập tức biến thành sao băng nơi chân trời.

"Ngừng!" Hấn rất là khó chịu khẽ hừ một tiếng, ra lệnh, "Đưa nàng đến sơn động của ta."

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Giao cái gì phổi, hài hòa em gái người!

Có lẽ là vì giống cái thật sự rất quý báu, Thang Mộ được đưa đến trong sơn động mà không bị chút tổn thương nào; Càng đi thì ánh sáng càng mờ mờ, mà nơi nàng bị bắt dừng lại, dưới mặt đất được phủ lên một lớp thảm lông thật dày, bước lên rất thoải mái, ở trên thảm còn để một cái khay bằng gỗ, bên trên để một chút thịt khô và trái cây, nhưng Thang Mộ cũng chỉ nhìn một chút mà thôi, chỗ xa lạ, nàng làm sao dám ăn lung tung.

Sau khi ngửi ngửi nàng một cái, hai người sói dẫn nàng đến đây mới lùi ngửi chưa thỏa mãn rồi đi.

Thang Mộ xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, trong nháy mắt vừa rồi nàng đã chuẩn bị sẵn sàng để trở về hiện đại Cũng may, không có chuyện gì.

Đúng lúc này, kênh trò chuyện tổ đội lại vang lên.

【Tỷ tỷ, Tỷ không gặp nguy hiểm gì chứ?!】

【. A?】

【Cung thủ đó bị truyền tống đến bên cạnh đệ, trước khi hôn mê kêu ‘đại tiểu thư’.】

【.】

Xem ra cho dù truyền tống bị cắt đứt, vận số của Beth vẫn không tệ lắm, Thang Mộ hơi yên tâm, mặc kệ như thế nào, ở bên cạnh Jarrett, nàng ta cũng có thể an toàn lần lộn.

Tình huống bây giờ là tuyệt đối không thể để cho đệ đệ mình lo lắng.

Nàng có thể tưởng tượng được, bản thân hấn vốn đã rất vội vã chạy tới chỗ của nàng, nếu như lại thêm dầu vào lửa, coi như bản thân không có nguy hiểm, cũng khó tránh khỏi không sẽ gặp phải chuyện không tốt. Đây là điều mà bất kể thế nào nàng cũng không muốn nhìn thấy.

【Tỷ tỷ? !】

【Không có, không có việc gì đâu..., ta có thể có chuyện gì chứ, đệ xem đi, đệ có thể cảm ứng được lượng máu của tỷ không phải sao? Tràn đầy luôn, cần cả ngày còn chưa hết! Hơn nữa, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, tỷ sao còn có thể nhàn nhã nói chuyện phiếm với đệ như vậy chứ?】

【. Thật sao?】

【Ừ, đương nhiên là thật!】

【Hãy chờ thêm một chút nữa, đệ sẽ rất nhanh tới bên cạnh tỷ tỷ.】

【. Không cần phải gấp.】

Thang Mộ cúi đầu, đột nhiên cảm thấy tim đập rất dữ dội, nàng vội vã nói tiếp.

【Tỷ không muốn nhìn thấy cả người đều chật vật của đệ, cho nên, không cần phải gấp gáp, đệ phải tin tưởng, tỷ có năng lực bảo vệ mình mà, cho nên, Jarrett, đệ cũng phải bảo vệ mình thật tốt, đừng làm cho tỷ lo lắng.】

【 Đệ. 】

Khỏe mắt Thang Mộ quét vào bóng dáng ngoài sơn động, vội vàng nói.

【Nói tới đây thôi, lúc đi đường cũng không thích hợp nói chuyện phiếm không phải sao? Jarrett, tỷ chờ đệ tới, cẩn thận chút.】

【 ừ, tỷ tỷ cũng thế.】

Nếu như có thể mà nói, nàng cũng muốn cẩn thận một chút, nhưng là, cấp bậc của vị Sói lão đại này cũng quá cao rồi? 52.cao hơn nàng chừng 20 cấp được không? Thậm chí so với Jarrett còn muốn cao hơn một cấp, chỉ là sự khác biệt của một cấp cũng không phải là tuyệt đối.

Đệ đệ nhà nàng là chàng trai được bao phủ bởi ánh sáng Bàn Tay Vàng, sao có thể bại bởi loại đàn ông nghèo nàn, toàn thân trên dưới chỉ mặc một cái quần này chứ!

"Thành thật chút." Sói lão đại mới vừa rồi còn bị nàng sâu sắc khinh bỉ chộp cúi xuống, nắm lấy cằm của nàng, tựa như trêu chọc mèo mà gãi gãi; Trong nháy mắt khi hắn làm động tác này thì toàn bộ móng vuốt sắc nhọn đều rút lại, giống như đệm thịt trên tay mèo chó vậy.

"." Thang Mộ xoay xoay cổ, né tránh động tác của hắn.

"Không thích sao?" Sói lão đại kéo cằm suy tư chốc lát, rồi sau đó lần nữa đưa tay, gãi gãi bụng của nàng.

"."

"Vẫn không thích?" Sói lão đại nhú nhú mày, ngập ngừng thu tay lại, đặt trên đầu nàng, lại xoa nhẹ hai cái.

"." Mặc dù rất muốn đập bay cái tay đó, nhưng nếu như cự tuyệt lần nữa, trời mới biết hắn sẽ sờ tới cái chỗ quý dị gì nữa, vì vậy Thang Mộ cắn răng, khẽ gật đầu.

"Là nơi này à." Sói lão đại lại xoa nhẹ trên đầu nàng mấy cái, rồi sau đó thu tay lại, đưa khuôn mặt lại gần, cẩn thận nhìn chăm chú vào mặt của Thang Mộ một lát, "Cô thật sự là giống cái? Xem ra cũng không có gì khác với giống đực nhì."

"." Nàng có thể nói thế nào? Trả lời rằng lột hết ra mới có thể nhìn thấy khác biệt sao? Đùa gì thế!

"Không biết nói?"

".Biết."

"Âm thanh nghe có vẻ hơi lạnh lẽo, thể trọng cũng nhẹ hơn, mùi vị." Sói lão đại hít mũi mấy cái, "Nghe này, giống cái, nếu như cô không thể sinh ra trẻ con cho tộc của chúng ta, ta sẽ ăn cô."

Em gái nguoi!

Thang Mộ âm thầm nghĩ, tên này hoàn toàn chính là một kẻ tham ăn!

Sau khi uy hiếp xong, Sói Lão đại đứng thẳng người dậy, cái đuôi sau mông nhanh chóng vung vung lên, dường như đang suy nghĩ gì đó, rồi sau đó đột nhiên hỏi "Giống cái, cô biết giao phối như thế nào sao?"

". Không biết!" Biết cũng chắc chắn sẽ không nói được không? Ai lại đào hầm cho mình nhảy chứ!

"Chắc, thật phiền phức." Sói Lão đại khẽ hừ một tiếng, "Quả nhiên chỉ có thể đi hỏi Lão Wembley sao? Khốn kiếp, nhất định sẽ bị cười nhạo."

Vừa nói, một bên hắn vừa vẫy đuôi, nhanh chóng đi ra ngoài sơn động.

Nhìn bóng lưng hắn, Thang Mộ mới chú ý tới, tóc hắn lại xõa rất dài, kéo dài tới eo, mặc dù tóc đen giống với Jarrett, lại cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Tóc Jarrett giống như tơ lụa phủ ánh trắng, sờ vào mềm mại lại nhẹ nhàng; mà mái tóc dài của vị Sói lão đại này, xem ra chất tóc thực cứng, rõ ràng xõa xuống, lại giống như còn có góc cạnh vậy, vô cùng hoang dã.

Tốc độ của Sói lão đại rất nhanh, chỉ trong chốc lát, hắn đã cầm một quyển sách vút xuống bên chân của Thang Mộ: "Trong tộc tạm thời có việc, ta đi ra ngoài, cô học trước cái này, ta để lại người trông cửa, nếu như dám chạy trốn, liền ăn cô!"

"." Đại ca, xin anh nói với tôi từ ngữ uy hiếp mới mẻ một chút được không?

Nhưng hắn rõ ràng không phải đang nói láo, Thang Mộ xuyên qua bản đồ nhìn điểm đỏ dày đặc ngoài cửa, trong lòng được gọi là mặt đầy nước mắt,

đáng ghét!

Chẳng qua, cuốn sách này rốt cuộc là gì?

Thang Mộ tò mò cầm quyền sách trên đất lên, vừa lật ra, nhất thời phun.

'Xuân', khụ, cái gì đó 'đồ' bản dị, dị giới?

Lại còn là bằng giấy. nét vẽ tranh nàytả rất là thực à.

"Chắc chắc, cái tư thế này cũng được sao?"

"Oa! Yêu cầu tính dẻo dai thật cao!"

"Người người người ... thú? Khẩu vị thật nặng!"

"Bây. Bây bây bây. 1-2-3-4-5-6-7. 17 con? Oh, no!"

Thang Mộ mạnh mẽ khép sách lại, cảm thấy tam quan của mình đã trải qua một lần lễ rửa tội vô cùng đáng sợ, nghiên cứu cái gì, thật tình hold không được!

Đợi chút. Tên này hình bảo nàng học trước? Hắn ta vốn là muốn cùng nàng học tập? Nếu như hắn không có việc đột nhiên đi ra ngoài. Đó thật đúng là quá khủng khiếp!

Nhưng mà bây giờ chính là --

Cơ hội tốt!

Ánh mắt Thang Mộ sáng lên, lập tức lục soát trong túi ảo, tìm thật lâu, nàng rốt cuộc lôi ra được một quyển sách đã mua cho Jarrett khi còn bé, tên của nó là sách bằng tranh vẽ [Làm thế nào để kết bạn].

Rồi sau đó, nàng dứt khoát đổi bìa hai quyển sách.

Sau khi làm xong mọi thứ, nàng thở phào một cái thật to, chỉ là một lát sau, Sói lão đại lần nữa trở lại son động -- rõ ràng bước chân mạnh mẽ, nhưng hắn đi đường lại không có bất kỳ âm thanh nào.

"Xem xong rồi?"

"Ừ." Thang Mộ ngoan ngoãn gật đầu.

"Học thuộc?"

"Ừ." Tiếp tục gật đầu.

"Như vậy, chúng ta bắt đầu đi." Sói lão đại đoạt lấy quyển sách tranh trong tay Thang Mộ, "Ta xem một chút, bước đầu tiên là, tự giới thiệu mình?"

Thang Mộ vội vàng mở miệng, độ phối hợp tương đối cao: "Xin chào, ta tên là Kate."

". Xin chào", vẻ mặt Sói lão đại hơi khó chịu, xoay đầu sang chỗ khác, "Chắc, giao phối cái gì, thật là quá phiền toái, ta tên là Unruh."

"Nữa sau đó."

"Mỉm cười, phải mỉm cười!" Thang Mộ vừa nói, vừa đưa hai tay ra kéo lấy khóe miệng của mình, "Giống như vậy!"

"Bốp!"

Thang Mộ bị Unruh hung hăng đập sách vào đầu: "Cô đây là đang cười sao? Rõ ràng đang khiêu khích được chứ?"

". Ta đã cố gắng diễn cường để đọc toàn bộ theo thứ tự." Thang Mộ thả tay xuống, vận dụng cơ thịt mặt của mình để cười một cái.

"." sau một hồi trầm mặc, Unruh nói: "Lần sau chúng ta ra ngoài đánh nhau, cô có thể đứng ở vị trí đầu tiên."

"." Là để cho nàng đi kéo thù hận sao!

Unruh rất qua loa nhếch nhếch miệng, vẻ mặt cực kỳ khó chịu hỏi: "Kế tiếp nữa?"

"Bắt tay!"

Thang Mộ vừa nói, vừa đưa tay mình ra, Unruh khẽ hừ một tiếng, cũng đưa tay mình ra.

Một người một thú, vững vàng nắm chặt móng vuốt của đối phương.

"Được, thành công!"

". Nhanh như vậy?" Unruh cau mày, trực giác nói cho hắn biết cái này không hợp lý! Mặc dù đã ba mươi năm trong tộc không có gặp được phụ nữ, đám trẻ tuổi bọn họ cũng không biết nên làm thế nào để sinh sản, nhưng theo cách nói của Lão sói Wembley - kẻ duy nhất có kinh nghiệm, chuyện như vậy, người càng mạnh mẽ thì thời gian duy trì càng dài, hơn nữa sẽ cực kỳ thoải mái.

Cái giống cái này Ừ, cầm tay thật ra cũng rất thoải mái, nhưng thời gian cũng quá ngắn phải không? Chẳng lẽ điều này chỉ rõ hắn không đủ mạnh mẽ?!

Unruh nhảy cảm nhận thấy, tự ái phái nam của mình gặp thử thách trước nay chưa từng có!

Thang Mộ hiếm khi nhảy cảm một lần, liếc liếc sắc mặt trầm trầm của Sói lão đại, ho nhẹ một tiếng: "Nghe nói, cái này làm càng nhiều lần, hiệu quả càng mạnh, nếu không, chúng ta làm lần nữa?"

Mắt Unruh sáng lên, đứng vậy! Thời gian dài, nguyên nhân là ở chỗ này đi!

Vì vậy, bọn họ cứ như vậy làm cả ngày.

Đến cuối cùng, cổ họng của Thang Mộ đã khô khốc, không còn nói nổi bất kỳ lời nào nữa. Hai tay trái phải luân phiên đổi cũng đều sắp rút gân. Nàng sức cùng lực kiệt ngã xuống tằm thâm lông trên mặt đất, không thể nhúc nhích, giùng giằng lấp bắp nói: "Đại, đại ca, ta không được. Tha cho ta đi."

"Thôi đi, thật là quá vô dụng!" Unruh khẽ hừ một tiếng, nhìn vẻ mặt mệt mỏi sắp chết của nàng, trong lòng không khỏi dâng lên một luồng cảm giác tự hào -- Đây có lẽ là xuất phát từ bản năng của giống đực chăng?

Lại đứng đó một lúc lâu, sau đó Sói Lão đại cau mày nhìn Thang Mộ đã nhắm mắt, đưa ra chân đá đá nàng, nhìn thấy đối phương không có bất kỳ phản ứng nào, cầm tấm da thú bên cạnh lên, "Phạch" một cái vứt xuống trên người nàng, xoay người đi ra khỏi sơn động.

Mới vừa ra cửa động, vô số tiểu đệ lập tức nhào lên, tất cả đều chảy nước miếng dài một thước, cầm đầu là một người sói già râu ria trắng toát, vẻ mặt ông ta cực kỳ bi ối hỏi: "Thế nào? Unruh lão đại? Giải quyết chưa?"

Unruh liếc mắt, không chút khách khí trả lời: "Nói nhảm! Ông cho rằng ta là ai?!"

"Đúng vậy, đúng vậy", Lão Wembley xoay đầu sang chỗ sơn động nhìn ngó, "Giống cái đâu?"

"Mệt mỏi nên ngủ rồi."

Về mặt Lão Wembley lập tức càng thêm trở nên bi ối, tiếp, hắn cười quái dị nhìn về phía thất lưng của Unruh: "Lão đại, thất lưng của ngài không mỏi sao?"

Unruh dùng một loại ánh mắt vô cùng không giải thích được nhìn ông ta một cái: "Thất lưng làm sao có thể mỏi được? Được rồi, đừng nói nhảm, nên đi ra săn thú, đi thôi!"

Lão Wembley sùng bái nhìn chăm chú vào lão đại hoàn toàn không trở nên chậm chạp thậm chí càng tăng tốc độ nhà mình, thò dài thành tiếng: "Không hổ là lão đại! Quá mạnh mẽ!"

Tác giả có lời muốn nói: Có người nào bị nội dung giới thiệu văn tắt hù dọa hay không? XDD. Ta thật sự không có lừa bịp nha, là các người tư tưởng quá không thuần khiết á!

Ha ha ha, xử nam cái gì, thật là quá dễ lừa, Tom ca gi!

Nhưng mà, người chắc chắn tất cả thật sự sẽ thuận lợi như vậy chứ? 【Cười âm u

Ta làm sao có thể sẽ dễ dàng bỏ qua cho nàng ta như vậy ha ha ha 【chống nạnh cười

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Tra công ấy mà tiện thụ

Đợi đến khi Thang Mộ ngủ một giấc tỉnh dậy thì sắc trời đã hoàn toàn tối tăm, dù là có ánh sáng ban ngày thì sơn động cũng không coi là sáng sủa, giờ phút này nó càng thêm tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón.

Nói như thế nào đây?

Tỉnh lại dưới tình hình như thế, cảm giác hơi kinh khủng.

Nghĩ như vậy nhưng Thang Mộ cũng không dám tùy tiện lấy thứ gì đó trong túi áo ra để chiếu sáng, chỉ quần da thú rúc vào một góc sơn động, ngồi dựa vào tường, cẩn thận suy tính phương pháp chạy trốn an toàn.

"Tỉnh chưa?"

Thang Mộ bất giác ngẩng đầu, phát hiện Sói lão đại chẳng biết lúc nào đã đi tới bên cạnh nàng, làm nàng rất kinh ngạc chính là, ánh mắt của đối phương rõ ràng là đen nhánh, nhưng trong bóng tối lại phát ra ánh sáng xanh biếc -- quả nhiên không hổ là Tộc Sói sao?

"Cái này cho cô."

"A?"

Dựa vào năng lực nhìn ban đêm tuyệt vời của cung thủ, Thang Mộ nhìn thấy bên trong lòng bàn tay của đối phương nắm mấy thứ đồ chơi hình tròn, nàng chần chờ không nhận, rồi sau đó liền nghe được Unruh khẽ hừ một tiếng, vút mấy thứ trong tay xuống trên đùi đang xếp bằng của nàng, Thang Mộ lập tức cảm giác thấy cứng cứng, cũng không đau lắm, hơn nữa còn có mùi thơm thoang thoảng -- trái cây?

Nàng cầm vật thể hình tròn trên đầu gối lên nhìn, quả nhiên là trái cây, nhưng mà vẫn không dám ăn, chỉ là đặt ở trong tay chơi, còn rất thức thời cúi thấp đầu nói tiếng cảm ơn: "Cảm ơn đã quan tâm tới người lạ này."

"Đù." Unruh nghiêng đầu sang chỗ khác, một lát sau, lại xoay đầu trở lại, đưa móng vuốt vuốt vuốt tóc Thang Mộ.

Thang Mộ âm thầm nghiêng răng, móng vuốt này tẩy rửa chưa đó?!

Đúng lúc này, Unruh đột nhiên nhảy bèn nhìn về phía cửa động, rồi sau đó rống lên: "Lão Wembley!"

Một lát sau, một dáng người thô bỉ xuất hiện ở cửa động, chân sau đứng thẳng nhìn Sói thủ lĩnh chà xát hai tay, cười gian nói: "Lão đại!"

"Ông làm cái gì ở đây?"

"Đi ngang qua, ta đi ngang qua."

"Ngang qua mà tới lui mấy lần?"

". Ha ha ha ha." Lão Wembley cười khan đi tới, đột nhiên ánh mắt sáng lên, "Lão đại, giống cái này chất lượng không tệ à, có vẻ rất khỏe mạnh, màu lông cũng rất tốt!"

"Đó là đương nhiên." Unruh nhếch cằm lên, đối với giống đực mà nói, đây có thể nói là lời khen vô cùng tốt.

"Hắc hắc he he hắc." Lão Wembley rung rung lỗ mũi mấy cái, cặp mắt bị ỏi chiếu vào giữa hai chân Thang Mộ, "Lão đại, khắp nơi đều là mùi của ngài nha."

Unruh: "." Mặc dù hoàn toàn mù mờ, nhưng trực giác nói cho hắn biết, loại thời điểm này cái gì cũng không nên hỏi, cam chịu là được rồi!

Thang Mộ: "." Cái tên thô bỉ khốn kiếp này! Rồi sau đó âm thầm may mắn, thừa dịp Sói lão đại đi ra ngoài mình đã nhặt một đồng lông sói trong sơn động buộc thành chùm rồi cột vào trên đùi, thật là dự kiến trước nha! Nàng bị trí thông minh cao siêu của mình làm cảm động rồi.

"Nói không chừng, trong bụng giống cái này đã có đứa nhỏ của tộc ta rồi."

"! ! !"

Unruh kinh hãi, sau đó dùng một loại ánh mắt "Điều tuyệt diệu nhất trên đời" mà nhìn chăm chăm vào bụng Thang Mộ, Thang Mộ bị ánh mắt nóng bỏng ấy nhìn có chút hơi rét run, không nhịn được lại rụt vào góc tường.

"Vậy, vậy ta hiện tại nên làm như thế nào?"

"Làm như thế nào?" Lão Wembley cũng gặp khó khăn, ông ta chỉ biết làm cho giống cái sinh ra đứa bé, bản thân lại chưa sinh đẻ bao giờ, nhưng vì duy

trì hình tượng bác học của mình, hần quyết đoán nói bậy, "Không sao! giống cái khỏe mạnh sẽ tự sinh ra đứa bé, không cần chúng ta lo lắng."

"Như vậy à." Unruh sờ sờ cằm, đột nhiên ra lệnh, "Từ ngày mai trở đi, đem tất cả chỗ thịt tốt nhất sẵn được đều đưa tới chỗ ta."

". Lão đại ngài muốn làm gì?"

"Làm cho nàng khỏe mạnh!"

"."

Thang Mộ đỡ trán, phụ nữ có thai nếu như cứ ăn thịt, ăn thịt. Hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn được không?

Hơn nữa. Nàng lúc nào thì có? Căn bản bắt tự đều chưa được một nét nữa được không?!

Bọn này thật sự chính là sói sao? Ngốc như vậy thật sự là không có vấn đề sao!

Bất kể trong lòng nàng có bao nhiêu rối rắm, sự thật tựa như đã không cách nào thay đổi, bởi vì Lão Wembley đã hấp ta hấp tấp chạy đi tuyên bố với đám sói -- đứa bé mới sắp ra đời!

Rồi sau đó, bầy sói bắt đầu điên cuồng vui vẻ.

Thang Mộ đối với lần này bày tỏ tương đối bất đắc dĩ.

Làm cho nàng càng cảm thấy bất đắc dĩ là một đồng đày ấp thịt nướng cùng trái cây trước mặt nàng, Unruh tỏ rõ, trước khi hần trở lại, nàng phải ăn hết toàn bộ mọi thứ, nếu không thì hần sẽ tự mình giúp nàng nhét xuống.

Vì vậy, thừa dịp con sói lão đại này không có ở đây, Thang Mộ lặng lẽ đem đồng đồ chơi này nhét vào túi áo, rồi sau đó bán hết, đổi được một sấp nhỏ ngân tệ (tiền bằng bạc) trở lại.

"Ăn rất sạch sẽ đó! "

Sói lão đại trở về thấy mặt đất sạch sẽ tỏ vẻ cực kỳ hài lòng, rồi sau đó hần ngồi xỏm xuống, cẩn thận nhìn chăm chú vào bụng của Thang Mộ, ngập ngừng đưa móng vuốt, hình như muốn sờ một cái.

Thang Mộ một tay che bụng, cảnh giác nói: "Anh muốn làm gì?"

Unruh giật giật ngón tay, cuối cùng vẫn là bực mình rút tay về, lại vẫn chưa thỏa mãn nhìn bụng của nàng một chút: "Giống cái, đứa bé trong bụng cô sao rồi?"

"." Nàng làm sao biết được! Căn bản là không có đứa bé được không? !

"Nói chuyện!"

Thang Mộ cắn răng nói: "Vẫn còn rất nhỏ, không cảm giác được!"

"Chắc, thật phiền phức." Unruh khẽ hừ một tiếng, "Vậy lúc nào thì mới có thể cảm thấy?"

"Ba, ba bốn tháng sau đi."

Vào thời khắc này, ánh mắt Unruh khiến Thang Mộ cảm thấy, hần hận không thể lập tức xuyên qua tới ba tháng sau. Quá đáng sợ, khát khao về con cháu của người sói này thật là quá đáng sợ, Thang Mộ không khỏi run lên, ngộ nhờ bị đối phương biết mình đang lừa dối hần, đoán chừng sẽ chết vô cùng khó coi. Trong vòng ba tháng, nàng nhất định phải chạy trốn, nếu không nhất định phải chết!

"Giống cái." Unruh đột nhiên đứng thẳng người, từ trên cao nhìn chăm chú vào Thang Mộ, "Cô đã có đứa bé của ta, vậy coi như là nữ nhân của ta rồi, ta quyết định cho cô đặc quyền."

"À?" Gì gì? Có thể rời sơn động sao? trong lòng Thang Mộ nhanh chóng phác họa đại kế chạy trốn.

"Quyền lợi vuốt ve cảm và bụng ta."

"." Đó là gì thế! ! !

Ai muốn làm chuyện đó chứ, khôn kiếp? Nàng mới không có tâm tư trêu chọc chó đâu!

Đang lúc rối rắm, Unruh đã lấy một bộ dáng hiên ngang lẫm liệt nằm trên đất, giống như đã quyết định hạ quyết tâm cực kỳ to lớn gì đó, nói với Thang Mộ: "Đến đây đi."

Thang Mộ sau một hồi trầm mặc, rút cuộc nước mắt rơi đầy mặt đưa tay, xoa xoa dưới cằm hần, rồi sau đó lại gãi gãi cái bụng hần, lỗ tai Unruh lúc đầu

chợt run rẩy, rồi sau đó, cả người buông lỏng xuống. Thế nhưng lại khôi phục thành hình dáng con sói khổng lồ; theo động tác của nàng, cái đuôi vui sướng đong đưa, giống như một cọng cỏ đuôi chó lung lay trong gió xuân.

"Tiếp tục, đừng có ngừng!"

"." Thang Mộ cam chịu số phận mà gãi rồi gãi, nghe đối phương vui sướng gừ gừ, lặng lẽ nuốt xuống một ngụm rồi lại một ngụm máu, tên này thật sự là sói sao?

Hoàn toàn là chó đó?!

Đĩ nhiên, nàng hoàn toàn không biết, nàng đã được người sói Unruh này cực kỳ tin tưởng, bởi vì, đối với bộ tộc bọn hắn mà nói, cổ họng và bụng là địa phương mềm mại nhất, dễ bị thương tổn nhất trên thân thể, sẽ tuyệt đối không dễ dàng lộ ra cho người khác, chứ đừng nói cho người khác chạm tới.

Có thể dễ dàng đến gần, chỉ có thể là người thân - người có thể giao phó cả tính mạng.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, Unruh đã xem Thang Mộ thành người một nhà, dĩ nhiên, hắn hoàn toàn không biết, vị giống cái đang thành thành thực thực mà ung dung thông thả gãi cho hắn này, toàn bộ suy nghĩ trong đầu chỉ có -- làm thế nào chạy trốn từ trên tay hắn.

Tạo hóa trêu ngươi, không gì hơn cái này.

Tác giả có lời muốn nói: Nhìn thấy các ngươi yêu cầu Tom ca thu nhận Sói lão đại, ta đành lãnh điểm cao quý【sương mù】mà cười thôi.

Các ngươi còn chưa có phát hiện bản chất của Tom ca sao? Nàng là cận bá đó, "đi qua ngàn bụi hoa, một chiếc lá cũng không dính vào người" cận bá đó! Nếu như không phải là ta mở bàn tay vàng, nam chủ cũng đã bị hại thảm luôn đó! Dưới bàn tay của tên cận bá này, cậu em Unruh này bị Tom ca cướp thân xử nam【tự cho là vậy】chỉ có thể bị lừa thân, gạt tâm rồi sau đó bị thâm bị vứt bỏ, cái này mới đúng nè!

Hum hum, các ngươi những kẻ phạm tục môi cá trám này, thật là quá ngây thơ rồi!【chống nạnh cười】

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiêm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Cuộc sống khó có được mấy lần làm cận bá chứ.

Chỉ là nhờ vào phúc của hành động này của Unruh, Thang Mộ rốt cuộc phát hiện một kẽ hở có thể lợi dụng-- nếu mình không thể đi ra ngoài, vậy hãy để cho người ta chủ động dẫn mình đi ra ngoài!

Về phần lý do, không phải có sẵn rồi sao?

"Unruh."

"Khụ." Đang há to mồm nhai thịt, động tác của Sói thủ lĩnh chợt dừng lại, rồi sau đó ho khan kịch liệt, hắn vừa che bên lỗ mũi vừa ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt về phía Thang Mộ, "Sao lại đột nhiên gọi tên ta!"

". Vậy ta không gọi nữa." Trong lòng Thang Mộ tuôn trào nước mắt, vốn là muốn, trước khi cầu xin người ta thì làm tăng độ hảo cảm một chút, kết quả lại tạo hiệu quả ngược?

"Dài dòng!" Sói lão đại càng trừng mắt ghê gớm hơn, "Ta ghét nhất người nữa chùng thay đổi!"

"." Cho nên, đây rốt cuộc là đồng ý cho nàng gọi hay là không cho nàng gọi hả?

Thang Mộ thử dò xét kêu một tiếng: "Unruh?"

Lần này, đối phương ngược lại không có trừng nàng, sắc mặt lại còn hòa hoãn một chút, hỏi "Làm sao?"

"Khụ, gì kia, ta đột nhiên nhớ tới trước kia có nghe người ta nói, phụ nữ có thai không thể ở mãi trong chỗ tối tăm, thỉnh thoảng cũng phải phơi dưới ánh sáng mặt trời, hóng gió một chút, như vậy đứa bé mới khỏe mạnh được."

Song, đáp lại nàng, chỉ có một mảnh trầm mặc.

Thất, thất bại sao? Trong lòng Thang Mộ dâng lên thất vọng nhàn nhạt. Không sao, vẫn còn thời gian, cái này không phải muốn một cái là được!

Ngoài dự liệu của nàng, Unruh cứ nhiên đứng lên, rồi sau đó cả người đột nhiên lần nữa biến hóa thành con sói khổng lồ màu đen kìa.

Không, không đồng ý thì không đồng ý, không cần ăn thịt người chứ. qaq

Thang Mộ cảm thấy chân mình cũng có chút run, nàng tuyệt vọng mở túi áo ra, chuẩn bị khi nào tình huống có chút không đúng liền lập tức chạy trốn, nếu phải nói còn có cái gì tiếc nuối, quá lắm là -- sẽ không còn được gặp lại đệ đệ nhà nàng.

"Leo lên."

"A?" Thang Mộ sững sốt, đây là tiến triển gì?

"Chắc, thật phiền phức!" Con Sói đen vừa trách móc, vừa há miệng về phía Thang Mộ, cắn một cái ở. vạt áo của nàng, rồi sau đó quăng cả người nàng lên trên lưng mình.

"Cứu cứu. Ôi?"

"Cô không phải là muốn đi ra ngoài sao?!" Trong miệng Con sói to lớn truyền ra giọng nói vô cùng khó chịu, nhưng trong lời hấn nói ra, Thang Mộ lại không phát hiện được chút ác ý nào, "Nắm chặt, té xuống ta sẽ mặc kệ đó."

Lời tuy như thế, nhưng lần này hấn ngược lại chạy chậm không ít so với lần trước.

"Lão đại!"

"Thù lĩnh!"

Dọc theo đường chạy ra ngoài, cộng đồng sói rối rít kêu lên, vừa kêu, vừa dùng tràn đầy ánh mắt tò mò nhìn chăm chú vào Thang Mộ; nói cho cùng, trong tộc này kẻ chân chính hiểu được ý nghĩa tồn tại của giống cái cũng chỉ có một mình Lão Wembley, những kẻ khác. trình độ thuần khiết có thể so với Unruh.

"Ta mang nàng ta ra ngoài dạo, có chuyện thì cho ta biết."

"Đã rõ!"

"Ha ha, lão đại ngài cứ từ từ chơi đi!"

Nếu như nói những thứ này coi như bình thường, như vậy cái này --

"Unruh lão đại, đã chiến gì đó không thể chơi thường xuyên được, cẩn thận thất lưng đó A ha ha ha!"

Nghe Lão Wembley thô bỉ gào thét, Thang Mộ kim lòng không được run rẩy, phui phui cánh tay nổi da gà, rồi sau đó liền nghe được con sói đen bên dưới người mình hỏi: "Đã chiến là cái gì?"

"Khụ! Ta cũng không biết, có lẽ là. chiến đấu ở chỗ hoang dã?"

"Thôi đi, đó không phải thường làm sao?" giọng của Unruh rất là coi thường, "Lão Wembley lá gan thật là càng ngày càng nhỏ, về sau để ông ta ở lại phòng thủ thôi."

Thang Mộ xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, lần nữa cảm khái tự đáy lòng -- xử nam gì đó, thật là quá dễ lừa.

Theo chỗ này mà nói, người này còn có chút đáng yêu. Tất cả những người ngu xuẩn hơn nàng đều là đáng yêu hết!

Rất dễ nhận thấy, thẩm mỹ của Thang Mộ có chút vụn vặt.

Chỉ là, bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này, Thang Mộ vừa cẩn thận nắm chặt lông của con sói đen để ngồi vững người, vừa lặng lẽ dùng mắt và bàn đồ quan sát tình hình phụ cận nhiều lần, tìm kiếm cơ hội chạy thoát an toàn.

Sau khi lẳng lặng tìm nửa giờ, ánh mắt của nàng đột nhiên sáng lên, có!

Rồi sau đó nàng không chút do dự duỗi ngón tay về phía trước: "Nơi đó là gì?" Bởi vì buông một cái tay ra, thân thể của nàng nhất thời mất thăng bằng, vội vàng nằm xuống, mặc dù lông sói xem ra vừa thô vừa cứng, nhưng thật ra lúc nằm sắp lên cảm giác cũng không tệ lắm, Thang Mộ vô thức sờ soạng hai cái.

Rồi sau đó phía dưới chột lão đảo một cái, nàng thiếu chút nữa lăn xuống.

"Sao, làm sao vậy?"

"Không có việc gì!" Trong giọng nói của Unruh có mùi vị thẹn quá thành giận nào đó.

Ảo giác sao?

Thang Mộ cứ cảm giác mới vừa rồi thấy được về mặt đỏ rục, chắc là ảo giác rồi, rõ ràng là đen nhánh, làm sao có thể nhìn ra được màu sắc nào khác chứ!

Đang lúc suy tư, con sói khổng lồ chẳng biết dừng bước lúc nào -- a, đến nơi muốn đến rồi.

Nghĩ như thế, Thang Mộ ngồi thẳng dậy; Không sai, chính là đang ở vách núi mà nàng quan sát được trong bản đồ, muốn chạy trốn từ trong tay người sói cao hơn nàng 20 cấp, phương pháp bình thường là vô dụng, cho nên chỉ có thể mạo hiểm một chút.

Mặc dù té xuống rất có thể sẽ mất mạng, nhưng nếu như trong nhảy mắt lúc rơi xuống đất mà sử dụng kỹ năng "không trung phi đẳng" (bay vút lên không) của hiệp khách, có lẽ tình huống sẽ không tồi tệ như vậy; đồng thời, nàng tính ngâm trong miệng một chai máu hạng sang có thể hồi năm mươi phần trăm máu Mặc dù nguy hiểm chút, nhưng đây là phương pháp tốt nhất bằng chi số thông minh của nàng có thể nghĩ tới.

"Thôi, coi như cô thật tinh mắt, đây là chỗ có phong cảnh tốt nhất ở gần đây." Kèm theo lời nói, thân thể con sói to lớn chột nằm xuống, nằm ở đỉnh vách núi thật cao, quan sát cảnh vật có thể nói là kỳ quan thiên nhiên phía dưới.

Trăm nghìn gốc cây to lớn đứng sừng sững, san sát nối đuôi nhau chặt chẽ, lấy thân thể mình làm bút vẽ, vẽ ra một bức tranh hùng vĩ với sắc biếc bao la, thỉnh thoảng có dòng sông trắng bạc giống như được một vị thần nào đó đi ngang qua thêm một nét vậy, làm cho bức họa này càng tăng thêm vài phần sức sống và sống động.

Ở nơi tận cùng của đồng bằng rộng lớn này, tầng tầng lớp lớp ngọn núi cao vút, chỉ có thể mơ hồ thấy chút bóng đen, lại có thể làm cho người ta cảm nhận được đỉnh núi tự nhiên đầy uy nghi và trang nghiêm nơi dị giới này.

"Thật tráng lệ."

"Đây coi là cái gì!" Unruh hừ nhẹ ra tiếng, "Chờ đến mùa đông, mới chính thức gọi tráng lệ."

"."

"Đến lúc đó lại dẫn cô đến xem."

"." Xin lỗi nha Sói ca, hình như là không có cơ hội.

Thang Mộ lặng lẽ thu hồi tâm tư áy náy nhỏ đến mức suýt không tồn tại trong lòng này lại, tất cả chuẩn bị xong, mà cơ hội đang có --

"Mùi vị ẩm thấp, trời sắp mưa." Unruh đột nhiên khịt khịt mũi, rồi sau đó bốn chân dùng sức đứng thẳng thân thể, nghiêng đầu nói, "Năm chắc, ta phải gia tăng tốc độ để trở về."

"Ừ, tốt."

Thang Mộ vừa sáng khoái đồng ý, vừa thừa dịp nhảy mắt lúc đối phương xoay người, "Soạt soạt" ngã nhào về phía sau, đồng thời kết hợp với âm thanh vô cùng thân thiết.

"A ! ! !"

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết thê lương này, Thang Mộ thành công rơi xuống vực.

Độ cao như vậy, dù là người sói cũng không có biện pháp đuối kịp nhĩ?

Thang Mộ nhìn chăm chú vào ánh mắt đan xen kinh ngạc của Unruh, sâu sắc khen ngợi trí thông minh của mình!

Rồi sau đó mở túi ảo, chuẩn bị lấy bình máu trong đó ra.

Đúng lúc này, xảy ra một màn làm cho mắt nàng thiếu chút nữa văng ra -- tên người sói, người sói lại nhảy xuống theo!

Không, không khoa học!

Đó là người sói chứ không phải là Xuyên sơn giáp (con tê tê), không, dù là con tê tê cũng không có biện pháp tự do nhảy núi đâu?

Nàng chưa kịp nghĩ ra được một cái lý do nào, thân hình linh hoạt của đối phương đã nhún nhảy qua lại trên các tảng đá nhô ra ở vách núi, rồi nhanh chóng tới bên cạnh nàng, một hộp ngâm lấy vảy của nàng, dùng sức hất lên trên.

Thang Mộ chỉ cảm thấy một lực kéo khổng lồ, theo luồng sức mạnh này, nàng mạnh mẽ bay ngược lên, rồi sau đó. Vững vàng rơi xuống đỉnh vách núi.

Nàng sững sờ nhìn con sói khổng lồ đã cứu nàng lên, sau một giây đó, bởi vì núi đá đập dưới chân chợt vỡ vụn, phản ứng không kịp nên cả người rơi xuống vách núi.

"."

Cho, cho nên, tóm lại bây giờ là tình huống gì?

Xả thân cứu người gì đó, người này thật sự là sói sao? So với con người còn cao thượng hơn được không? !

Không, bây giờ không phải là thời điểm nghĩ cái này, đây chính là cơ hội chạy trốn rất tốt!

Thang Mộ vội vàng đứng lên, chạy về được mấy bước, lại đột nhiên dừng người lại, chân chò quay đầu -- nếu là sói mà nói, da dày thịt béo, sẽ không có chuyện gì đúng không?

Hơn nữa, coi như muốn giúp đỡ, vách núi gì đó, nàng cũng hoàn toàn không xuống được Quả nhiên vẫn là chạy trốn đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Tiếp tục cặn bã đi tiếp tục cặn bã đi

"Tra"

"Tra tra tra[1]"

[1]Cặn bã

Đúng lúc Thang Mộ ra quyết định thì một đám chim đen thui có diện mạo vô cùng kỳ lạ bay qua trên đỉnh đầu của nàng, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh như vậy.

Ảo, ảo giác hả?

Thế nào cứ cảm giác bị xem thường vậy ta?

Nhất định là ảo giác!

"Tra tra tra tra tra."

"." Tiếng chim kỳ quái thật là quá đáng ghét!

Thang Mộ nước mắt tuôn trào nắm tay lại, được rồi, thật ra thì nếu thực sự chạy trốn, về sau hồi tưởng lại nàng chắc chắn sẽ áy náy, lấy oán báo ân, thấy chết mà không cứu cái gì đó, thật sự là không hợp với tam quan của nàng.

Cảm giác mình hoàn toàn có thể liệt vào tấm gương người tốt điển hình, Thang Mộ cứ như vậy nhảy vực Nhảy vực. Trong nháy mắt khi đón gió rơi xuống, nàng không hiểu sao có loại ảo giác "Đây thật ra là phim võ hiệp", rồi sau đó chính là một trận choáng váng, hồng huyết, nàng giống như bị chứng sợ độ cao.

Cũng may vận khí của nàng còn chưa có bi kịch đến tột cùng, nàng lại không bị ngắt đi ở trên không trung, hơn nữa còn giống với suy tính của nàng, thời điểm sắp rơi xuống đất thì sử dụng thêm kỹ năng Miễn thương (tránh tổn thương) của hiệp khách, cuối cùng thì cả bình máu trong miệng cũng có thể tiết kiệm được.

Cho nên mới nói, sớm biết là không có chuyện gì, Sói ca, anh rút cuộc nhảy xuống làm chi vậy?

Mặc dù trong lòng hơi chút oán trách, nhưng lúc thấy con Sói khổng lồ màu đen nằm nghiêng không nhúc nhích trên mặt đất thì tất cả đều tan thành mây khói.

Bởi vì có cây cối giảm xóc và sức sống mạnh mẽ của bản thân, Unruh cũng không bị mất mạng ngay lập tức, chỉ là khắp người đều là vết thương cùng vết bầm tím lớn nhỏ; không hiểu lắm về y thuật nên Thang Mộ không nhìn ra xương và nội tạng của hắn có bị tổn thương hay không, song, vẫn có thể nhìn ra mức độ nghiêm trọng của tình huống bây giờ từ một vùng máu to bên cạnh.

". Đây." Thang Mộ cẩn thận chọc chọc vào Sói ca trong vũng máu, sau khi thấy rằng không có bất kỳ phản ứng nào thì hết sức quyết đoán lấy bình máu ra, cạy miệng Sói ca rồi rót vào, mắt thấy lượng máu của hắn từ sắp thấy đầy khôi phục được 60%, nàng thờ phào nhẹ nhõm; Cũng không tính rót tiếp bình thứ hai, bởi vì nếu như toàn bộ vết thương đều lập tức tốt lên thì nàng lại không có cách nào để giải thích, hơn nữa khả năng khép vết thương của đối phương hình như rất mạnh, mặc dù tương đối thông thả, nhưng lượng máu xác thực là tự động tăng trở lại -- tự động hồi máu là ghét nhất!

Hơi chút châm chọc điểm này xong, Thang Mộ lấy băng vải và thuốc mỡ từ trong túi áo ra, chuẩn bị băng bó cho đối phương. Lúc này, trở ngại đã tới rồi. Toàn thân đều là lông, làm sao có thể băng bó được? ! Hoàn toàn không thấy rõ vết thương được không?

"A! Có rồi!" Thang Mộ linh cơ vừa động, vô cùng tốc độ lấy cây kéo từ trong túi áo ra, động tác nhanh nhẹn cắt bỏ lông cho Sói ca -- ngày trước chỉ nhìn thấy người ta cắt lông cừu, không ngờ nàng cũng có một ngày có thể cạo lông cho sói.

"Roẹt roẹt", sau một hồi cắt loạn, bộ lông vô cùng uy phong trên người Sói ca nháy mắt đã bay bay theo gió, chỉ để lại bề ngoài lồi lõm không đồng đều giống như mặt trăng. Khụ! Thang Mộ chợt dạ ho khan một tiếng, loại chuyện này không cần đề ý!

Nàng cũng là vì cứu mạng người, cứu mạng người!

Lần này, nàng rất thuận lợi giúp đối phương bao bọc thật kỹ lưỡng vết thương toàn thân, may mắn là thân thể của sói, nếu không thì cái chỗ có chút lủng tung kia thật đúng là không tiện xuống tay -- có thể coi hắn là động vật mà đối đãi, thật sự là quá tốt!

Sau khi làm xong mọi thứ, Thang Mộ xoa xoa mồ hôi trên đầu, hiển ngang lăm lăm nhất đám lông và máu sói tán loạn trên đất lên, kính ngạc phát hiện, thứ đồ chơi này có giá rất cao nha, dùng túi áo bán đi lập tức làm cho túi bên eo của nàng giàu lên không ít.

Máu thì coi như không tính đi, lông. hình như cũng không ít nha?

Thang Mộ yên lặng nghiêng đầu, cặp mắt tội ác nhìn chằm chằm Sói ca, nôn nao muốn thử.

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến mấy tiếng nổ lớn, thỉnh thoảng xen lẫn mấy tia chớp.

". Vận khí này rốt cuộc kém cỡ nào chứ?"

Thang Mộ xác định "Trong rừng rậm gặp phải thời tiết đông tố, không chết cũng mất nửa cái mạng à"; nói không chừng, nàng và vị Sói ca này đều là nạn nhân của may mắn loại e, cộng hết vận may lại thì trị giá trực tiếp rơi xuống cuối bảng chữ cái, nếu không thì làm sao cứ luôn gặp phải chuyện như vậy chứ.

Cũng may, trời không tuyệt đường người, nàng rất nhanh tìm được một cái sơn động ở không xa, căn cứ vào bản đồ thì bên trong cũng không có cái gì kỳ quái, là nơi trú mưa tốt.

Rồi sau đó, vấn đề lại tới, nàng làm thế xách Sói ca đi vào đây?

Nếu như hắn là khối thi thể thì đương nhiên không áp lực rồi, túi áo tự động sẽ phân giải hắn thành các loại vật phẩm như "Lông của Sói ca", "Máu của Sói ca", "Trứng của Sói ca", nhưng vấn đề là hắn vẫn còn sống nha!

Giết chết hắn rồi cất vào túi áo. Coi như lại đổ đồng bộ phận trở ra thì cũng không còn biện pháp phục hồi như cũ được không?

Bản thân Cung thủ chủ yếu là tăng nhanh nhẹn, sức mạnh và độ bền bẩm sinh đều không cao, Thang Mộ thử kéo chân sau của Sói ca đi tiếp, nhưng chỉ được mấy bước liền kéo không nổi nữa.

Mắt thấy sét đánh trên đỉnh đầu càng lúc càng lớn, tia chớp cũng càng ngày càng đến gần mặt đất, Thang Mộ không biết có bao nhiêu ước muốn đập cho Sói ca một đập để cho hắn tự mình đứng lên đi, nhưng đối phương bất kể thế nào cũng không có dấu hiệu tỉnh lại, cuối cùng, nàng không thể nhận được nữa vươn tay áp mặt đối phương: "Anh biến thành người giùm tôi một chút sẽ chết sao?!"

Ngay sau đó nàng: "."

Thật đúng là biến thành người rồi!

Thang Mộ học máu, sớm biết đơn giản như vậy, vừa rồi nàng tổn sức như vậy rốt cuộc là tại sao hả?

Chỉ là, bây giờ không phải là thời điểm oán trách điều này, lần này, nàng vô cùng thuận lợi kéo đối phương vào trong sơn động; gần như là chân trước vừa mới tiến vào thì một thân cây cách đó không xa cũng bị sét đánh bể thành hai nửa; trở mắt nhìn chăm chú vào cái cây trong nháy mắt biến thành than kia, Thang Mộ nuốt nước miếng, thật dọa người nha.

Tiếp đó, chuyện càng phiền não hơn lại tới.

Bởi vì kéo đi vào, toàn bộ băng vải sau lưng Sói ca đều dính bùn đất, song cái này còn chưa tính, vấn đề là, bởi vì thân thể nhỏ lại, băng vải lúc trước thật vất vả mới băng bó xong giờ toàn bộ đều lỏng ra, dưới tình huống vết thương sau lưng cũng không có gì che chắn đã xảy ra ma sát với mặt đất, vết thương đã lần nữa bắt đầu chảy máu.

Nói tóm lại, thật là nát bét.

"Này! Tôi có thể mặc kệ hết mà bỏ anh lại được chứ?"

"Không nói lời nào coi như anh chấp nhận à!"

Nhưng vào lúc này, Unruh đột nhiên nhú nhú mày, phát ra một tiếng tương tự với "È hèm" nhẹ nhẹ.

"."

Được rồi, vận khí của nàng chưa bao giờ tốt cả.

Thang Mộ cúi đầu nhận mệnh, bắt đầu băng bó lần nữa, ước chừng tốn 30 phút nàng mới hoàn thành tất cả công việc, rồi sau đó nàng liền hối hận -- sớm biết toàn thân đều là vết thương, trực tiếp gói như Xác Ướp thì bớt việc rồi!

Chỉ là, thật là không khoa học.

Thang Mộ sờ sờ cằm, nàng chú ý tới một chuyện kỳ quái, mới vừa rồi, nàng thật sự đã cắt bỏ lông trên toàn thân của Sói ca, nhưng mà sau khi biến thành hình người thì chỉ có hai nơi là có lông trên toàn thân Unruh, một chỗ là tóc. Thang Mộ hơi chột dạ nhìn cái đầu tóc y như chó gặm của đối phương, quyết đoán dời ánh mắt đi; còn một nơi khác chính là chỗ quần soóc ở nửa người dưới, rõ ràng tóc tai đều loạn cào cào, tại sao chỗ cái quần thì một chút lông tơ cũng không có, cái này quá kỳ quái à nha!

Cho nên nói, đám lông trên quần hần rớt cuộc là đến từ chỗ nào vậy ta?

Sau khi cẩn thận nghiên cứu mà không được kết quả gì, đông tổ bên ngoài cũng sắp kết thúc; Thang Mộ đột nhiên ý thức được, hiện tại hình như là một cơ hội chạy trốn rất tốt, không ai cản trở; mà nhìn vào bản đồ, trong rừng rậm thật sự có đàn đàn quái vật, nhưng cũng không phải không tránh né được, hơn nữa Jarrett đang chạy tới đây, nếu như có thể thuận lợi tiếp ứng thì không còn gì tốt hơn rồi.

Dù sao Unruh cũng cứu được rồi, dù là bây giờ rồi đi, nàng cũng không có áy náy gì lắm.

Nghĩ như thế, Thang Mộ quả quyết đứng lên, suy nghĩ một chút, hay là đem một chai thuốc mỡ và một chút băng vải lấy từ chỗ Jarrett bỏ vào trong tay Unruh đi; tốc độ hồi máu của hần còn nhanh hơn lúc này, đại khái dùng thêm một lần thuốc nữa là có thể khôi phục.

Nhưng mà, giống như đã nói trước đây, kế hoạch vĩnh viễn chỉ là kế hoạch, trong nháy mắt lúc Thang Mộ rút tay về chuẩn bị rời đi, một bàn tay nóng hừng hực đột nhiên bắt được cổ tay của nàng.

"! ! !"

Bởi vì động tác đột nhiên của Sói ca làm Thang Mộ bị dọa sợ, cứ như vậy không hề đề phòng bị đối phương kéo đến giữ chặt trước ngực.

". Này!"

"Thật mát."

Một âm thanh cầu nhàu như đến từ trong mộng, hơn nữa nhiệt độ nóng bỏng phía dưới người khiến Thang Mộ hậu tri hậu giác ý thức được -- Sói ca, hình như phát sốt?

Không khoa học!

Rõ ràng là sói mà phát sốt cái gì chứ?

Nếu đã là người thú thì cũng đừng coi mình thành nữ nhân vật chính suốt mướt không? !

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Luận về tính hợp lý của nón xanh.

Theo tiến triển bình thường, giờ phút này nữ chủ nên "Um" một tiếng, dùng thân thể lạnh như băng giúp nam chủ hạ nhiệt độ.

Vấn đề là ở chỗ, Thang Mộ không hề đi trên con đường bình thường. Khi phát hiện sức lực của đối phương quá lớn, dù làm thế nào cũng không chạy trốn được, nàng thở dài, hơi đồng tình liếc nhìn Sói ca ở bên dưới mình một cái, thấp giọng nói xin lỗi: "Ai bảo anh không chịu buông ra chứ? Ta chỉ có thể thực xin lỗi anh thôi."

Dứt lời, nàng yên lặng cong đầu gối lên, mạnh mẽ húc vào giữa hai chân của tên người sói.

"! ! !"

Sự thật chứng minh, cho dù là hôn mê, khi một bộ phận quan trọng bị công kích, bản thân giống đực vẫn sẽ có phản ứng dữ dội, ví dụ như giờ phút này, Sói ca từ tư thế ôm gái lập tức biến thành quăng bỏ gái mà ôm lấy. Khụ.

Thang Mộ được thả lặn một vòng, thuận lợi từ trong ngực người nào đó thoát ra.

Nàng nhanh chóng bò dậy thở phào một cái, thật ra thì. Nàng đập trúng chắc cũng không phải quá mạnh đâu nhỉ? Khụ, sau này chắc cũng không có di chứng gì đâu, hơn nữa xử nam gì đó, coi như có phé hấn đi chẳng nữa thì chắc cũng sẽ không có quá nhiều cảm xúc đâu nhỉ? Dù thế nào đi nữa hấn căn bản không biết cái kia dùng làm gì mà!

Ừ, khẳng định không có chuyện gì!

Sau một phen thiết lập lại tâm lý, Thang Mộ lần nữa sắp xếp chương trình chạy trốn vào lịch trình, rồi sau đó, nhẹ chân nhẹ tay bước ra ngoài sơn động.

Đúng lúc này, một cái tay đột nhiên bắt được mắt cá chân của nàng.

"." Đừng níu kéo như vậy mà!

Đang lúc Thang Mộ không nhìn được quay đầu lại, lúc tính toán cho Sói ca thêm một cước thì nàng nước mắt tuôn trào nhìn thấy, đối phương lại mở to mắt. Mở to mắt. Mở to mắt.

Cứu mạng! ! !

Vận khí của nàng không thể tốt hơn một chút sao?

Lại nhìn lượng máu một cái, meo, đã khôi phục hơn phân nửa được không? Lặng lẽ tính toán chênh lệch lượng máu và đẳng cấp của mình với đối phương, Thang Mộ co quắp mặt, lộ ra một nụ cười vận vẹo: "Anh... anh tỉnh rồi à?"

"Thật khó coi."

"." Đây là có thù oán với nàng sao? Có muốn vừa tỉnh lại liền bị người ta đánh hay không hả?!

Unruh liếc nhìn Thang Mộ, nghiêng đầu đi: "Ta không sao, cô không phải khóc."

"Éc." Thang Mộ ngẩn ngơ, cảm giác đối phương đã thần kì hiểu nhầm rồi, ảo giác sao?

Đang lúc sững sờ, Sói ca đã thử tự mình ngồi dậy, trong quá trình này hấn mơ hồ phát ra mấy tiếng kêu rên, cuối cùng hấn thành công ngồi tựa lưng vào tường, nhanh nhẹn tháo vải băng bó trên tay chân ra; Thang Mộ phát hiện, chẳng biết lúc nào những vết thương không tính là quá nặng kia đã khép lại, chỉ còn lại dấu vết mờ mờ.

"Là cô băng bó cho ta?"

"Ừ." Thang Mộ gật đầu, đây cũng không phải nói láo.

"Cô lấy băng vải và thuốc ở đâu?"

"Cái này."

"Làm sao cô xuống đây được?"

"Cái đó."

"Xảy ra chuyện gì với tóc của ta? Hơn nữa. Ahhh, sao lại đau thế này."

"Khụ khụ. Cái này, cái đó." Thang Mộ học máu, có cần vừa mới tỉnh lại đã đi tính sổ hay không chứ, như thế một chút cũng không đáng yêu!

"Hả?" Chẳng biết lúc nào, Sói ca đột nhiên sáp tới, dùng một tay nắm lấy cằm Thang Mộ, xoay mặt nàng qua lại mấy lần, "Thôi đi, giống cái, cô quả nhiên có chuyện gạt ta."

Thật sự là chột dạ, Thang Mộ nhìn đi chỗ khác, không dám đối diện với ánh mắt của hấn, lại nói, nếu như biết được việc nàng làm trước đó, có thể thật

sự bị ăn sạch hay không?

"Ngắn người cái gì?" Unruh bắt mắt nói, buông lỏng tay ra, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, đột nhiên xoay đầu sang chỗ khác, âm thanh lại kéo dài truyền đến, "Để xem, vì cô đã cứu ta, chờ sau khi đứa bé sinh ra, cô cứ làm phôi ngẫu của ta thôi."

". Không, không cần khách khí." Thang Mộ lặng lẽ lau vết máu ở khóe miệng, dù không nói đến chuyện nhất định không sinh được đứa bé nào thì phôi ngẫu cái gì đó, nàng thật lòng "xin miễn thứ cho kẻ bất tài này".

"Không cần tự ti, mặc dù nhìn cô có vẻ rất yếu ớt nhưng chuyện ở trong tộc là do ta quyết định." Unruh khoanh tay, hừ nhẹ nói, "Sau khi có phôi ngẫu, ta liền không thể giao phối cùng giống cái mạnh mẽ khác, cho nên cô phải cố gắng một chút, sinh nhiều đứa bé có thực lực mạnh mẽ thì mới đủ để bù đắp tổn thất của tộc chúng ta."

Sinh · muội · người !

Thích cùng ai giao phối thì cùng người đó giao phối đi! Loại giọng điệu như ban ân này là cái quái gì hả? Chẳng lẽ nàng lại như vậy kém như vậy sao chứ!

Không, trọng điểm không ở nơi này.

Đang lúc Thang Mộ rối rắm, Sói ca đột nhiên lần nữa tiến lại gần, hai mắt nhìn chằm chằm mặt của Thang Mộ: "Sao cô không trả lời?"

Thang Mộ nắm chặt tay, vì sao không trả lời? Là sợ vừa nói ra thì không nhận được mà bùng nổ được không?!

Unruh đợi không được câu trả lời nên không nhận được nhìn về phía đôi môi của giống cái, nhìn chằm chằm, nhìn chằm chằm, đột nhiên tâm niệm khẽ động, mơ hồ lầm bầm: "Nhìn có vẻ ăn ngon lắm."

Thang Mộ chỉ cảm thấy da đầu ngứa ngáy, nàng vội vã lui về sau hai bước: "Ta ăn không ngon chút nào đâu, thịt ít, da dày, xương còn cứng nữa!" Sau lưng đã áp vào trên vách. Tại sao nàng ở trong sơn động a a a, muốn chạy cũng không có chỗ để chạy được không?

Đối phương vẫn từng bước tiến tới gần.

"Chờ, chờ chút."

Hắn lại muốn ăn từ đâu? Là muốn ăn não sao? Thật, thật là đáng sợ. qaq

Tại sao đôi môi giống cái nhìn có vẻ mềm mại như vậy, đây chính là sự khác biệt giữa giống đực và giống cái sao? Thật là muốn ném thử một chút.

Lối suy nghĩ bất đồng, sòng nào hai người này từ trước đã xác định rõ ràng "bất kể thế nào cũng không thể kết nối được".

Nhìn Unruh đi, xem ra hắn đang hết sức nghiêm túc nỗ lực để ném thử, mà nhìn Thang Mộ đi, xem ra nàng sắp bị diệt khẩu.

Vì vậy nàng không chút khách khí nào lặng lẽ móc một con dao găm từ trong túi áo ra, đưa mũi nhọn trực tiếp nhắm ngay chỗ yếu ớt của đối phương: với khoảng cách này thì thế nào cũng có thể gây trọng thương nhỉ?

Ngay lúc Unruh sắp tiến lại gần và Thang Mộ sắp đâm tới thì một quả cầu lửa thật lớn đột nhiên bay tới, đập bay người sói ra ngoài.

"! ! !"

Bị hù dọa, Thang Mộ run tay một cái, con dao găm kia liền "Leng keng" một tiếng rơi xuống đất.

"Tỷ tỷ."

". Ja, Jarrett?" Nàng theo bản năng xoay đầu, lại không thể tin dụi dụi mắt, lại mở hệ thống ra xác nhận lại mới phát hiện chàng trai trước mắt thật không phải là ảo giác của nàng, là chân thật tồn tại .

Mũi của nàng không hiểu sao có chút cay cay, rõ ràng mới tách ra không bao lâu, nàng lại cảm thấy giống như thật lâu không thấy Jarrett rồi, hơn nữa, giống như lập tức có cảm giác an toàn, không cần sợ gì nữa.

"Rốt cuộc, tìm được tỷ rồi."

Ma Pháp Sư áo đen nói như thế rồi bước tới gần nàng, mà lúc này Thang Mộ cũng mới nhìn rõ, mặc dù mặt mũi của Jarrett coi như sạch sẽ, nhưng trên người lại có không ít vết máu khô hoặc là chỉ mới khô một nửa, mái tóc vẫn luôn buộc lên chẳng biết lúc nào đã xõa ra, cả người có vẻ rất nhếch nhác.

Tìm Thang Mộ căng thẳng, vội vàng nghênh đón: "Đệ không sao chứ? Bị thương à? Chỗ nào? Không kịp thời chữa trị sao? Tỷ không phải đã cho đệ bình máu dự phòng sao? Đệ."

Trước khi nàng đưa tay chạm tới đệ đệ mình thì đã bị một cái tay khác kéo lại; Unruh chẳng biết lúc nào đã kiên cường bò dậy, lại bị bỏ quên rất lâu nên rất là khó chịu nhìn nàng một cái, lại nhìn Jarrett một cái: "Hắn là đệ đệ cô?"

". Vâng"

"Như vậy", Unruh cau mày, "Như vậy, theo Lão Wembley nói, chính là chú em (em trai của chồng) hay là cậu em vợ nhỉ? Chắc, thật phiền phức, đã như vậy ta liền tha thứ việc lúc này cậu ta dám ra tay với ta vậy". Vừa nói, một bên cánh tay hắn vừa dùng sức, kéo giống cái đang ngậy người ôm về trong ngực.

Jarrett nhú nhú mày, kéo lại một cái tay khác của tỷ tỷ mình: "Tỷ tỷ, hắn là ai?"

Tay trái tay phải của Thang Mộ bị hai người kéo, chẳng biết tại sao, đột nhiên có chút cảm động. Đã cách nhiều năm, nàng cũng rất cuộc có thể được diễn Mary Sue một phen rồi sao?

Đội đã nào...! Bây giờ không phải là thời điểm nghĩ cái này!

Tự giác có chỗ dựa dẫm, Thang Mộ lập tức triển lộ bản tính căn bản, "Pặc" một cái liền vấy khỏi bàn tay của người sói, rồi sau đó nhảy tới sau lưng đệ đệ mình, lên án nói: "Ta không biết hắn!"

"." Tỷ tỷ thật coi đệ như đứa ngốc sao?

". Giống cái, lá gan của cô rất lớn!" mặt của Unruh trầm xuống, hắn dùng trực giác kinh người phát hiện cái quan hệ "Tỷ tỷ" và "Đệ đệ" này hình như cũng không phải đơn giản như vậy. Trong nháy mắt này, Người sói bỗng nhiên nhớ tới Lão Wembley từng nói với hắn rằng "Phải coi trọng giống cái của mình, cẩn thận bị cắn sừng!".

Chính là tình huống thế này sao? Nghĩ đến chỗ này, hắn hung tợn trừng mắt về phía Thang Mộ quát, "Cô dám cắn sừng ta sao?"

". Đây! Đừng nói kiểu dễ làm cho người ta hiểu lầm được không? Ta và anh căn bản không phải là loại quan hệ có thể cắn sừng lẫn nhau mà!"

"Ta nghĩ sai rồi?" Unruh sững sờ, ở trong lòng cẩn thận phân tích lại lời nói của Lão Wembley, hồi lâu nữa, "Không sai! Cô là nữ nhân của ta, trừ ta ra mà cô dám tìm giống đực khác chính là đang cắn sừng ta."

"Nên mới nói, rất cuộc thì ta là nữ nhân của anh khi nào thế? !" Thang Mộ quát.

Unruh càng lớn tiếng rống lên: "Trong bụng cô đều đã có trứng nhãi của ta rồi, sao lại không phải là nữ nhân của ta hả? !"

"." Thật là tự bê đá đập vào chân của mình.

Thang Mộ há miệng, đang chuẩn bị nói thêm gì nữa, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng lắm, từ lúc nào thì nhiệt độ trong sơn động lại hạ xuống thấp như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Họa thủy ôi họa thủy

Thật sự rất lạnh, một bên cánh tay đã đông cứng lại rồi.

Một bên?

"."

Thang Mộ cứng đờ xoay đầu sang, lúc làm động tác này thì cô phát ra tiếng "Két két" -- đệ đệ nhà nàng tuyệt đối không phải là Ma tộc! Nhưng mà, nếu không phải là Ma tộc, khí đen nồng nặc khắp người là ở đâu ra?

"Ja, Jarrett?" Nàng nuốt nước miếng, cẩn thận gọi.

"Tỷ tỷ?" Jarrett ngẩng đầu lên, trả lại cho nàng một nụ cười.

Nụ cười không khác nhiều so với lúc bình thường nhưng lại làm cho trái tim nhỏ bé của Thang Mộ run rẩy không ngừng, gần như muốn nhảy ra khỏi miệng rồi nhào chạy đi.

"Dù tỷ tỷ muốn nói cái gì, đệ đều sẽ kiên nhẫn nghe, nhưng mà, trước đó", Jarrett chậm rãi tiến lên, siết chặt cánh tay Thang Mộ, cười nói, "Tỷ tỷ có thể chờ đệ một chút không?"

". Đệ muốn làm gì?"

Jarrett rũ mắt: "Chuyện đó còn cần phải nói sao? Đương nhiên là giết con dã thú nói xằng nói bậy kia rồi."

"."

Này, đây là ghen sao?

Trong khoảnh khắc đầu tiên, trong đầu Thang Mộ nổi lên chính là cái ý niệm này, rồi sau đó cảm thấy, khụ, hơi ngọt ngào. Hiện tại mà nghĩ về cái này là không đúng rồi!

Nàng vội vàng vươn tay ra kéo đệ đệ mình lại: "Đội đã nào...! Hiện tại không được!" Có lẽ là bởi vì vội vàng chạy tới, thanh máu của Jarrett không đầy, thanh pháp lực cũng chỉ còn một nửa. Khách quan mà nói, Unruh còn cao hơn Jarrett 1 cấp, mặc dù lượng máu cũng không đầy, nhưng thanh pháp lực còn tràn trề, nếu như thực sự đánh nhau, rõ ràng đệ đệ nhà nàng phải chịu thua thiệt. Mặc kệ như thế nào, ít nhất thì trước tiên phải làm cho thanh pháp lực đầy trở lại đã!

Tay Jarrett khẽ run nhè nhẹ, trông mắt nhìn chăm chú vào Thang Mộ bao phủ bởi bóng tối: "Tại sao tỷ tỷ muốn ngăn cản đệ?"

Thang Mộ sững sờ, rồi sau đó đột nhiên phản ứng lại, Jarrett có phải lại hiểu lầm cái gì hay không?

Đúng lúc này, thân bỏ đao xuất hiện.

"Dĩ nhiên bởi vì nàng là nữ nhân của ta!" Unruh nghiêng đầu một chút, dựa vào trục giác kính người để hiểu rõ tình trạng bây giờ, "Người là muốn cướp giống cái của ta sao? Hết hi vọng đi, căn cứ vào quy tắc ‘tuyệt đối không thể gây tổn thương cho gia đình của đứa bé sắp sinh’, trước khi đứa bé được sinh ra thì nàng ta chỉ thuộc về ta thôi."

"."

"Vậy người phải chết đi." Chết, thì không còn có gì gọi là quy tắc.

"Không, người đáng chết là người mới đúng."

Trong 1 giây này, hai chàng trai giống như đã đạt được ký kết ngầm, đột nhiên đồng thời đưa tay ném Thang Mộ ra ngoài, rồi sau đó tự ý bắt đầu một cuộc quyết đấu.

Mặc dù là bị ném đi ra ngoài, nhưng ngay khi nàng rơi xuống đất, Jarrett đã phóng ra một pháp thuật Hệ Phong để bảo đảm nàng hoàn toàn không bị thương.

Song Rất không ổn

Thang Mộ mở hệ thống để quan sát cuộc chiến, nếu như là bình thường, nàng cực kỳ có lòng tin với đệ đệ mình, nhưng bây giờ, hẳn rõ ràng đã mất đi sự tỉnh táo lúc bình thường, lượng máu cũng rơi thật nhanh, đáng ghét! Tại sao nàng không phải Mục Sư chứ? Như vậy ít nhất còn có thể bơm máu ở hậu phương!

Mặc kệ! Hèn hạ thì hèn hạ đi!

Nàng khẽ cắn răng, trực tiếp móc cung tên từ túi áo ra, sau khi giương cung kéo dây, không chút do dự bắn ra một mũi tên tích tụ năng lượng gây tổn thương lớn nhất về phía người sói.

"! ! !"

Nghe được phía sau ót vang lên tiếng gió sắc lẹm, Unruh chợt nghiêng người, một tay nhanh nhẹn bắt lấy mũi tên đang bay đến, nhưng lại đánh giá thấp sức gây tổn thương của nó, cả người bị kéo lùi về phía sau mấy bước mới trụ vững thân thể lại được, trong lòng bàn tay đã tràn đầy máu tươi.

Hắn quay đầu lại, mặt tràn đầy khó hiểu nhìn về phía Thang Mộ: "Giống cái, cô làm cái gì vậy?"

Làm em gái người!

Thang Mộ làm như không nghe thấy lời của hắn, sử dụng kỹ năng lần nữa, lần này nàng sử dụng là mũi tên truy lùng, mặc dù lực công kích không bằng cái trước, nhưng chỉ cần nhắm đúng mục tiêu thì tất nhiên có thể bắn trúng.

Cho dù là người sói với sở trường nhanh nhẹn thì Unruh cũng tránh né có chút chật vật; chỉ là cấp bậc của Thang Mộ cũng không cao, cho nên không tạo được bao nhiêu tổn thương cho thân thể của hắn.

"Giống cái, trận chiến của đàn ông, cô không nên nhúng tay."

"Tỷ tỷ, xin dừng tay."

". Jarrett?"

Thang Mộ có thể không thèm đếm xỉa tới Unruh, song lại không thể không chú ý tới Jarrett .

Đổi mặt với khuôn mặt nghi ngờ của nàng, Jarrett xoay người, không tiếp tục nhìn nàng, chỉ là nói: "Một mình đệ cũng có thể, cho nên, tỷ tỷ, không cần tỷ ra tay."

Thật thảm hại, Jarrett nở nụ cười khổ, mới vừa rồi hắn đang làm gì vậy chứ? Giống như con chó hoang. Ngón tay của hắn nhẹ nhàng xoa xoa vết thương trên cánh tay, luồng ánh sáng trắng của Tri vũ thuật loé lên. Nhưng cho dù là như thế, tỷ tỷ cũng không vứt bỏ hắn.

Cho nên, hắn đã xác định được một điểm

Cái gọi là "Nữ nhân" "Đưa bé", tỷ tỷ tuyệt đối không phải tự nguyện.

Cũng bởi vì như thế nên càng không thể tha thứ được!

Tuyệt đối không tha thứ cho tên dã thú đã gây ra chuyện đó với tỷ tỷ!

"Ha? Thăng nhóc, sức mạnh của ngươi bây giờ rất tốt nha." Unruh nghiêng đầu khẽ cười, lộ ra một bên răng nanh, "Nhưng mà, ngươi không phải là đối thủ của ta, nếu hiện tại chịu thua thì ta còn có thể giữ lại một cái mạng cho ngươi." Một bên hắn nói, một bên thì sức mạnh tăng tăng dâng lên cao. Thang Mộ kinh ngạc phát hiện, trong lúc bất giác cấp bậc của hắn cũng bắt đầu liên tục tăng lên, mà cả người cũng lần nữa khôi phục tạo hình con sói to lớn màu đen.

Này. Thật ra thì hắn mới là nam chủ hả? Đây rõ ràng là bật hack lên rồi!

Jarrett khẽ cau mày, bí kỹ (kỹ năng bí mật) đặc biệt của Thú Tộc sao? Bằng những cách bình thường có vẻ không thể đánh bại hắn, chỉ có thể dùng. Cái kia sao?

Tiếp đó, Thang Mộ chứng kiến một cuộc chiến auto đối kháng auto.

Bởi vì sức mạnh lúc hai người đối kháng, nàng không thể không liên tiếp lui về phía sau để bảo đảm cho an toàn của mình và cố gắng không gây thêm phiền phức cho Jarrett .

Mà kết quả trận chiến, chính là hai bên đều tổn hại.

Vết thương trên người Unruh càng tệ hại hơn cả trăm lần so với lúc trước, cả người nằm xuống đất, không rõ sống chết. Mà Jarrett, mặc dù còn miễn cưỡng giữ lại ý thức, nhưng tình hình cũng không tốt hơn bao nhiêu so với đối phương, cả người tã to, lượng máu càng nhanh chóng tuột xuống. Thang Mộ gần như là liều mạng rót máu vào miệng hắn mới có thể kéo lượng máu của hắn trở lại.

"Jarrett! Tỉnh lại! Jarrett!"

". Tỷ tỷ." Jarrett gối đầu trên đầu gối Thang Mộ, cười cười yếu ớt, "Thật xin lỗi, lại gây cho tỷ thêm phiền toái rồi."

". Đệ nói mấy thứ gì thế?" Thang Mộ chỉ cảm thấy trong lòng chua xót vô cùng, hít mũi một cái nói: "Rõ ràng là tỷ luôn gây phiền toái cho đệ, nếu như không phải là tỷ tự tiện chạy tới đây, đệ căn bản không thể thảm như vậy, lúc đầu cũng thế, nếu như không phải tỷ bị bắt, đệ căn bản sẽ không tới đây, đều là tỷ sai lầm. Là tỷ luôn gây phiền toái cho đệ mới đúng."

"Không. Tỷ tỷ cần đệ, đệ thật sự vô cùng vui về." Jarrett nhếch miệng, đột nhiên ho nhẹ ra tiếng, một luồng máu lập tức tràn ra khóe miệng của hắn, "Cái này." Một vật thể hình tròn đột nhiên xuất hiện trước mặt của Thang Mộ.

"Đệ đừng nói chuyện nữa, mau nghỉ ngơi đi." Thang Mộ cảm giác mình đau lòng đến mức sắp điên mất rồi, rõ ràng lượng máu đã hồi trở lại, nhưng trên người của Jarrett lại treo vô số trạng thái suy yếu. Kể cả được thủy chuyên môn dùng để trừ bỏ các trạng thái xấu đều không hữu dụng, mà lửa đao nhất là, những trạng thái này còn đúng giờ thì rút đi một lượng máu của hắn, nếu như không có bình máu, hậu quả quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Tại sao người bị thương là Jarrett mà không phải nàng chứ! Dù sao nàng căn bản là đồ vô dụng, coi như chịu thương nặng hơn cũng không sao cả, cho nên. Cho nên, Jarrett, đệ ngàn vạn lần không nên bị làm sao.

"Khụ. Cái này đã được định vị, là nơi an toàn mà đệ đã tìm được, xin lỗi. Tạm thời chưa có cách nào mang tỷ tỷ trở về đại lục Quang Minh (ánh sáng) được, đệ. khụ. Tỷ tỷ đừng khóc."

"Được rồi, thật sự đừng nói nữa." Thang Mộ đưa tay ra, một tay bịt miệng Jarrett, một cái tay khác xoa xoa trên mặt, "Tỷ hiện tại dẫn đệ đi, nhất định sẽ không để cho đệ xảy ra chuyện."

Dứt lời, nàng cúi người ôm chặt lấy Jarrett, khởi động trạng bị truyền tống.

Sau một hồi vận vẹo không gian, nàng lần nữa tới một địa điểm nào đó, nhìn tình hình chung quanh, hình như cũng là một sơn động, nhưng Thang Mộ không rảnh quan sát cẩn thận, nàng chỉ hết sức nhẹ nhàng đặt Jarrett đã hôn mê lên trên tấm lông thú trong góc sơn động, lại từ trong túi áo lấy ra một cái

chấn đập kín hần lại.

"Này! Kirsten! Kirsten có ở đây không?"

Nàng hô như thế, nếu là trạng thái xấu, dùng ma được chắc có thể tiêu trừ được nhĩ? Nếu là Kirsten thì nhất định không có vấn đề.

Thế nhưng, dù là sử dụng kênh trò chuyện tổ đội cũng không nhận được bất kỳ hồi âm nào.

Ysasi cũng giống như vậy.

"." Rốt cuộc là thế nào?

Nàng dĩ nhiên không biết, sau khi xảy ra tai nạn ngoài ý muốn với súng vật "Chít chít", Kirsten quyết định nó cần phải thăng cấp, vì vậy ông ta cùng Ysasi đã bày ra kết giới nào đó trong Tinh Vân châu. Hai người sử dụng sức mạnh linh hồn của bản thân để cân bằng năng lượng bất thường đột nhiên xuất hiện của nó, giúp nó thuận lợi lên cấp. Do đó trước khi tất cả kết thúc, Tinh Vân châu chỉ có mỗi chức năng cất trữ.

Kirsten và Ysasi tự nhiên cũng không rảnh xuất hiện.

Mà Beth vốn là ở lại canh giữ chỗ này thì giờ phút này đang ở gần đó cận thận săn thú, dĩ nhiên, chính là dùng ngoại hình đàn ông. Vì để ngựa bắt trắc, Jarrett cho hần ta không ít bộ lông thú đực khác để cho người khác không nghĩ được hơi thở của giống cái.

Cho nên, khi Beth trở về, nhìn thấy chính là đại nhân Jarrett không biết sống chết và.....

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đực, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Chương 101: Cuộc sống khó tránh khỏi một màu đen đen

"Đại nhân Jarrett, đại tiểu thư, các vị làm sao vậy?" Quả đại đang ngậm trong miệng Beth lập tức rơi xuống, đập vào đồng trái cây đang được hai cánh tay ôm lấy, nàng ta lại không phát giác gì lập tức vứt bỏ đồng đồ trên tay, gào khóc nhào tới.

"Xuyt!" Thang Mộ làm dấu chó có lên tiếng, "Nhỏ giọng một chút."

"A, à." Beth vội vàng che miệng, nhỏ giọng hỏi, "Đại nhân không sao chứ?"

"Ừ, trước mắt thì không có chuyện gì." Chỉ cần còn bình máu, nhưng dù sao thì nó cũng có hạn, không biết Jarrett có biện pháp nào với nó hay không, trước đó, chỉ có thể đợi hần tỉnh lại đã.

Nhưng mà, hần ngủ một giấc chính là tròn ba ngày. Theo thời gian dần qua, các buff xấu trên người của hần cũng dần dần mất đi, tốc độ mất máu cũng dần dần chậm lại, cuối cùng chỉ còn lại một trạng thái màu đen tên là "Mê loạn".

Mặc kệ thế nào, tình hình như vậy cũng khiến Thang Mộ hơi yên tâm.

Vì trên người vẫn còn thật nhiều thức ăn cho nên Thang Mộ bảo Beth đừng ra ngoài nữa; trong tình huống mà Jarrett còn chưa tỉnh lại thì thật sự là quá mức nguy hiểm.

Cứ như vậy, vào đêm ngày thứ ba, khi Thang Mộ đứng lên đi thắp một

cay nên mới thì ma pháp sư van đang ngu say rồi cuộc đã tỉnh lại.

Hắn cúi thấp đầu, chậm rãi đứng lên, ánh mắt dần dần dừng lại trước bóng lưng của cô gái.

"Đại nhân, ngài đã tỉnh rồi?" Người đầu tiên chú ý tới chính là Beth, nàng ta vui mừng kêu lên, rồi sau đó, bị một đạo ma pháp đột ngột phóng ra đánh trúng, ngã rầm xuống đất.

"! ! !"

Vốn là đưa lưng về phía Jarrett để thấp nên Thang Mộ gần như là trợn mắt há mồm nhìn một màn này: "Jarrett, đang làm cái gì vậy?" Nàng chạy tới thăm dò hơi thở của Tinh Linh cung thủ, rồi sau đó thở phào nhẹ nhõm, cũng may chỉ là ngất đi mà thôi.

Nàng còn chưa kịp nói thêm gì nữa thì cánh tay đột nhiên bị một bàn tay lạnh như băng nắm lấy, rồi sau đó cả người đột nhiên bị kéo lại.

"Ja."

"Rầm!", sau lưng đau đớn, nàng bị đè lên trên vách động.

"Hít." Thang Mộ khẽ rên rỉ, rốt cuộc đã nhận ra có chuyện không ổn, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Jarrett, chỉ thấy trên gương mặt của hắn đã không còn vẻ mặt dịu dàng trước sau như một nữa.

Rõ ràng là cùng một người cùng một gương mặt, lại làm cho trong lòng Thang Mộ sinh ra chút cảm xúc sợ hãi, nhất là đôi mắt xanh đen kia, trong đó sôi trào **. làm cho nàng kinh hồn bạt vía.

Jarrett, rốt cuộc là. làm sao vậy ?

Đang lúc rối rắm, một bàn tay lạnh như băng đột nhiên xoa nhẹ lên bụng của nàng, Thang Mộ cứng đờ toàn thân, rồi sau đó liền nghe được bên tai truyền tới một câu như vậy: "Tỷ tỷ, nơi này có đứa bé của người khác sao?"

". Không, đệ hãy nghe tỷ nói."

Nàng lộn xộn giải thích, nhưng người đối diện căn bản không để ý, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chú vào bụng của cô gái.

Tại sao nơi này lại có đứa bé của người khác chứ?

Rõ ràng tỷ tỷ phải là của một mình hắn mới đúng.

Muốn một cô gái mang thai con của mình thì phải làm như thế nào?

Đúng rồi, phải ôm nàng, hôn nàng, bỏ đi y phục của nàng, sau đó.

Tại sao tỷ tỷ lại bị kẻ khác đối xử như vậy? Rõ ràng người có thể làm như vậy chỉ có một mình hắn mà thôi.

Không thể tha thứ!

Không thể tha thứ! !

Không thể tha thứ! ! !

Nếu sớm biết sẽ biến thành như bây giờ, không bằng ngay lúc đầu hấn cú. Lúc ban đầu cứ do hấn.

Jarrett đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trên đôi môi không ngừng mấp máy do đang giải thích của Thang Mộ-- đúng rồi, vào buổi chiều khi tìm được tỷ tỷ, tên người sói kia đang chuẩn bị làm chuyện đó với nàng, tựa như vậy.

Hấn cúi đầu, hung hăng cắn lên cánh môi ấm áp mà mềm mại của đối phương.

"! ! !" Thang Mộ bỗng nhiên trợn to hai mắt, đây là cái tiến triển gì thế? Rồi sau đó, nàng liều mạng giãy giụa, muốn đẩy đối phương ra. Đây căn bản không phải là một nụ hôn, quả thật giống như là dã thú đang cắn xé.

Đến khi nàng rút cuộc đẩy được đối phương ra, trong miệng hai người đều có mùi máu tanh nồng nặc. Thang Mộ theo bản năng giơ tay lên, mạnh mẽ cho Jarrett một bạt tai.

"." Làm xong tất cả, nàng giống như mới ý thức được mình đã làm những gì, kinh ngạc nhìn bàn

tay của mình, lại ngẩng đầu nhìn gò má đỏ ửng của Jarrett.

Đây là lần đầu tiên nàng đánh hấn, nhưng lại là trong tình huống như thế này.

"Tỷ tỷ, tại sao?" Jarrett xoay đầu sang, dường như căn bản không cảm nhận được đau đớn trên mặt, tiếp tục nói,

"Tại sao? Tại sao tên kia có thể làm chuyện như vậy với tỷ, để lại không được?"

"Rõ ràng."

Trong lúc Thang Mộ không chú ý tới, mấy sợi dây leo đột nhiên nhô ra, trói chặt tay nàng vào trên tường.

"Rõ ràng tỷ tỷ phải là của một mình để mới đúng."

Nuon mặt ke lại gan, Jarrett khẽ chạm vào vết máu ở
khóe miệng Thang Mộ.

"Cho nên, tỷ tỷ cũng sinh cho đệ một đứa bé, được không?"

"." Diên rồi, người này hoàn toàn diên rồi.

Người này căn bản không là Jarrett bình thường, Thang
Mộ theo bản năng nhìn về phía đỉnh đầu chàng trai đang
liếm láp khóe môi mình-- trạng thái mê loạn, chính là
trường hợp này sao?

Nàng theo bản năng nghiêng đầu, tránh né sự đụng chạm
của đối phương; nhưng ngoài ý muốn phát hiện, mỗi khi
nàng làm như vậy thì lượng máu của Jarrett liền tụt càng
thêm nhanh, mà khi nàng không hề phản kháng thì lượng
máu liền ngược lại rót chậm hơn nhiều, thậm chí có
khuynh hướng ngưng lại.

Đây rốt cuộc là trạng thái như thế nào vậy?

Quá lừa bịp được không?

Nàng cố gắng thuyết phục chỉ dẫn, dịu dàng dụ dỗ nói:

"Jarrett, lương tỷ ra được không?"

"Máu của đệ tụt rất nhanh, để tỷ lấy bình máu cho đệ
uống, được không?"

"Đệ."

Hoàn toàn vô dụng!

Lúc này Jarrett đã không nghe được hết bài lời nói này

Sau này Jarrett đã không nghe được câu nói từ nơi này đến từ bên ngoài nữa, chỉ làm lúi làm những chuyện mình cho là đúng.

Nụ hôn ướt át dần dần kéo đến trên cổ, tiếp tục hướng xuống dưới, rõ ràng nên tức giận, nhưng trong lòng Thanh Mộ chỉ cảm thấy bị ai. Vì sao sự tình lại biến thành như vậy giờ, chờ khi Jarrett tỉnh táo lại, hẳn nên đối mặt với nàng như thế nào, nàng lại phải đối mặt với hắn như thế nào đây?

Cuối cùng, nàng lựa chọn chậm rãi nhắm hai mắt lại, mặc cho giày xéo. MỐT L A L A ĐỒ!

Mặc dù rất không muốn xuống tay, nhưng thật sự không có biện pháp nào nữa, Thanh Mộ hít một hơi thật sâu, không chút khách khí nhấc chân đặt lên giữa hai chân đệ đệ mình!

"Um!"

Theo một tiếng rên rỉ, động tác của đối phương quả nhiên ngừng lại.

Thanh Mộ chấn động tinh thần, dò xét hỏi: "Jarrett? Tỉnh táo chút nào chưa?"

"Tỷ tỷ."

"Hà?"

"Tỷ thật không nghe lời mà." Jarrett nghiêng đầu, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, "Thật là đau, thật rất đau đó. . . .
. bất quá, chỉ cần là tỷ tỷ tặng cho, dù đau đến đệ cũng vui

về tiếp nhận."

" "

Thang Mộ đang chuẩn bị làm lại lần nữa thì bỗng cảm thấy mắt cá chân hơi lạnh lẽo, không nghi ngờ chút nào, cũng bị trói lại.

Đối mặt với việc Jarrett lại lần nữa áp sát vào, rồi nụ hôn kéo dài xuống tận xương quai xanh, Thang Mộ thờ dài, kiểu xúc tủa cái gì đó, thật lòng không phải là món ăn của nàng dâu.

Chuyện đã tới nước này, chỉ còn một biện pháp cuối cùng thôi sao?

Mặc dù bị trói chặt, nhưng túi ảo vẫn có thể mở ra, đồng dạng, viên ma tinh giúp quay trở về hiện đại bên trong kia cũng đồng dạng là có thể lấy ra.

Chưa từng nghĩ tới phải từ biệt Jarrett trong tình huống này, nhưng từ cách này ra, hình như không còn biện pháp nào khác.

Nàng hít một hơi thật sâu, tạm thời không để ý tới cảm xúc và động chạm với cơ thể nóng bỏng của Jarrett - thứ gần như gây thương tổn đến hô hấp của nàng, mở túi ảo, đổ toàn bộ đồ đạc bên trong ra: được thủy, ma tinh, vũ khí, đồ trang sức. Những thứ tốt nhất, nàng đều muốn để lại cho Jarrett.

Về sau, sẽ không còn được gặp lại nữa phải không?

Đôi mắt của Thang Mộc chưa xót, nàng hít mũi một cái, nhìn về phía viên ma tinh còn sót lại túi ảo trống rỗng kia.

.....

Nhưng vào lúc này, động tác của Jarrett đột nhiên dừng lại.

"?"

Nàng khó tin cúi đầu xuống, vừa đúng lúc nhìn thấy động tác vùi đầu vào trên vai nàng của Jarrett.

Đây là khôi phục rồi? Hay là.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Tiếng thì thầm đột nhiên vang lên.

"....."

"Tỷ tỷ, thật, thật xin lỗi, đệ. đệ cũng không biết tại sao mình lại làm chuyện như vậy. Thiếu chút nữa thì gây ra chuyện giống như người kia đã làm với tỷ tỷ."

"....."

"Tha thứ cho đệ, cho dù làm thế nào cũng được, dù là giết chết đệ cũng được, xin đừng. ghét đệ."

"....."

"Tỷ tỷ, cầu xin tỷ, đừng ghét đệ."

Cho nên, là khôi phục rồi phải không!

Thang Mộ theo bản năng ngẩng đầu, quả nhiên thấy trạng thái "Mê loạn" trên đầu Jarrett đã biến mất.

Rất nhanh, nàng cảm giác bờ vai mình ướt đẫm, Thang Mộ không khỏi thở dài: "Tỷ nói này, thấy thế nào thì người nên khóc phải là tỷ được không?"

". Thật xin lỗi." Jarrett ngẩng đầu lên, lúc này mới chú ý tới dây leo đang trói chặt chân tay Thang Mộ, liền vội vàng cởi chúng ra.

"Biết mình sai ở nơi nào chứ?" Thang Mộ vuốt vuốt cổ tay đã bầm tím, tạo vẻ ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

Jarrett cúi đầu, khổ sở nhắm mắt lại, nguyên nhân mọi chuyện thật sự là di chứng của ma pháp kia, nhờ có nó hắn mới có thể đánh lại được địch thủ, nhưng mà chính là bởi vì nó, hắn lại rơi vào vọng tưởng trong nội tâm.

Nhưng mà, nếu như không phải nội tâm thực sự có ** xấu xí như vậy đối với tỷ tỷ, hắn làm sao có thể làm ra chuyện như vậy. Thậm chí trong nháy mắt khi lý trí trở lại, hắn thậm chí còn muốn không quan tâm tới gì nữa mà cứ tiếp tục làm, cứ như vậy. Có được nàng.

Thật sự là quá mức tiện rồi.

Hắn như vậy, đã không có tư cách cầu xin xa vời nữa.

Hắn nắm chặt hai tay, dù là khổ sở trong lòng đã cuộn trào đến gần nhấc chìm bản thân, nhưng vẫn không dám

vào bên sập nhún nhún chân nhún, những ván nhỏ giọng
kiên định nói: "Tỷ tỷ, xin hãy an tâm, đệ sẽ không làm
chuyện như vậy với tỷ nữa, lời nói 'thích' ... làm tỷ bối rối
. cũng sẽ không bao giờ nói nữa. Cho nên.
xin hãy như ngày trước, ở lại bên cạnh đệ có được hay
không?"

"Đệ có thể thề với thần linh, hoặc là lập khế ước, thế nào
cũng được. Xin. Xin." Xin hãy ở lại
bên cạnh đệ, dù là từ nay về sau chỉ có thể nhìn tỷ, bảo vệ
tỷ, dù là cuối cùng tỷ cũng sẽ thuộc về người khác, cũng
đi rồi, sẽ không cầu xin xa vời nữa, cho nên, xin đừng
ghét bỏ mà rời đi như trước kia, xin hãy ở lại tại nơi trong
tâm mắt của đệ, được không?

" "

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiêm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102

Chương 102: Sự lựa chọn của đệ làm tỷ đau đớn

Lời xin lỗi từ miệng đối phương không hề làm lòng Thang Mộ dễ chịu
được bao nhiêu, ngược lại càng thêm chua xót.

Tình yêu làm cho người ta hèn mọn -- trong đầu của nàng đột nhiên
hiện ra một câu nói như vậy. Vào thời khắc này, nàng thậm chí muốn
giống ngày trước ôm lấy hắn, vuốt ve lưng hắn, an ủi hắn, nhưng mà. .
. . . . Không được!

Lý trí nói cho nàng biết như vậy là không được.

Kết quả như vậy đã là tốt nhất, không sai, là tốt nhất.

Jarrett có lẽ đã bỏ qua ý tưởng yêu đương với nàng, như vậy mới
đúng, như vậy là tốt nhất, như vậy nàng mới có thể. Không còn
tiếc nuối mà ra đi.

Cứ như vậy đi.

Trong chớp nhoáng đưa ra quyết định này, trong lòng Thang Mộ dâng lên một hồi đau đớn, nàng cau mày nhấn nạt một lát, sau đó kết luận rằng loại cảm giác đau đớn này là vì không muốn biệt ly, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Jarrett, nói rằng: "Tỷ biết rồi."

Nhìn vào ánh mắt mong chờ và sợ hãi của đối phương, nàng cố gắng bình tĩnh gạt đầu một cái: "Không cần thề với thần linh hay là lập giao ước, tỷ tin tưởng đệ sẽ không gây ra chuyện tổn hại tỷ lần nữa." Ánh mắt của Jarrett dần dần sáng lên, Thang Mộ nắm chặt tay, chỉ có như thế nàng mới có thể đè nén cảm giác áy náy nồng đậm trong lòng xuống, nói tiếp, "Nhưng mà, những lời nói làm tỷ khó xử, sau này đệ vẫn là không nói thì hơn."

Ánh mắt sáng ngời, lại từng chút từng chút ảm đạm xuống.

Jarrett cúi đầu, sau một lúc lâu, hần hơi nhỏ giọng mở miệng, âm thanh của hắn trầm thấp mà khàn khàn: "Đệ biết rồi, tỷ tỷ, không còn. sẽ không nữa." Sẽ không bao giờ có những thứ ảo tưởng ti tiện mà buồn cười kia nữa, từ nay về sau, chỉ cần nhìn thấy tỷ là tốt rồi.

"Tỷ mệt mỏi, ngủ trước." Thang Mộ nghiêng đầu sang chỗ khác, xoay người đi tới một bên góc hang động, sau khi lấy mấy thứ để ngủ từ túi ảo ra thì cứ như vậy trực tiếp nằm xuống, đắp chăn nhắm mắt.

". Ừ, tỷ tỷ, ngủ ngon." Jarrett nhỏ giọng nói những lời đó, rồi cũng trầm mặc đi về phía thềm lòng thú đã nằm lúc hôn mê, sau đó yên lặng ngồi xuống. Ánh mắt của hắn dần dần dán chặt vào ánh nền lập lòe trong động, cảnh tượng mới vừa rồi không ngừng phát lại trong tâm trí hắn.

Giống như chỉ là trong một cái chớp mắt, hần gần như mất đi tất cả.

Mọi chuyện rốt cuộc tại sao phải biến thành như bây giờ

Nhưng dù vậy, dù vậy. Khiến cho Jarrett càng sợ hãi hơn là, ở một góc tận đáy lòng, hắn thậm chí không cảm thấy hối hận, thế cho nên trong một nháy mắt, hắn muốn bắt giữ tỷ tỷ, cứ như vậy giữ thật chặt, nhất nàng ở trong phòng tối, người có thể nhìn thấy nàng chỉ có hắn mà thôi, không có người khác, ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm, khiến cho nàng vĩnh viễn không có cách nào rời khỏi hắn, cho đến hắn chết đi hoặc là nàng chết đi, bọn họ luôn ở cùng nhau.

-- Đây là không đúng.

Hắn hiểu được, đây là không đúng.

Thật là di chứng đáng sợ, xem ra cái ma pháp có thể trong thời gian ngắn nhanh chóng nâng cao cấp bậc này về sau không thể dùng lại nữa, mặc dù hắn đang chịu tác dụng phụ nhưng đồng thời cũng mơ hồ có dấu hiệu thăng cấp lần nữa.

Nhưng mà. Tuyệt đối không thể lại gây ra chuyện sai lầm như

hôm nay, tuyệt đối không thế!

Nhưng tối nay kẻ không hề chớp mắt không chỉ có hắn mà thôi.

Coi như thần kinh có thô hơn đi nữa, một cô gái gặp phải loại chuyện như vậy, có thể ngủ được mới là chuyện lạ đó!

Tình cảnh vừa nãy cũng cứ phát đi phát lại trong đầu Thang Mộ, Jarrett cười, Jarrett nói, Jarrett hôn, nàng bất giác xoa xoa môi của mình, lập tức đau đến nhe răng trợn mắt, đáng ghét, đều bị cắn rách.

Đây căn bản không phải là một nụ hôn mà!

Phải là cắn xé đó!

Nếu như. Jarrett cho nàng một nụ hôn chân chính thì sao đây?

Nàng sẽ cự tuyệt sao?

Đợi chút, tại sao nàng lại nghĩ như vậy?

Nên cự tuyệt mới đúng, không sai, cự tuyệt mới đúng.

Hơn nữa, trọng điểm mà nàng phải oán trách là chuyện Jarrett đã vô lễ với nàng, chứ không phải là chuyện Jarrett không hôn nàng mà ngược lại đi cắn nàng!

Thanh tẩy thanh tẩy thanh tẩy thanh tẩy thanh tẩy!

Không thể nghĩ nữa!

Có lẽ đã ý thức được cái gì đó, nhưng đồng thời thì Thang Mộ cũng nhạy cảm nhận thấy rằng "không thể nhớ lại nữa", nếu không thì mọi chuyện thật sự không thể vẫn hồi được nữa.

Cứ như vậy, cả đêm không tiếng động.

Cho đến lúc trời

sáng khi tinh thần của Thang Mộ cùng Jarrett đã cực kỳ mệt mỏi mới lần lượt ngủ thiếp đi, nhưng dù là như thế, giấc ngủ cũng tương đối không yên ổn.

Thế cho nên, người phát ra tiếng động đầu tiên là Beth.

Vị tinh linh cung thủ - bị Nam Thần của mình đánh ngất xỉu rồi hôn mê cả đêm - đã bỏ lỡ rất nhiều trò hay này - từ trên mặt đất vọt eo duỗi thắt lưng, ngáp ngáp lò dây, sau khi dụi dụi mắt mới cảm thấy nghi ngờ: "Ah? Mình nào lúc nào vâu ta?"

"Đúng rồi! Đại nhân!"

Nàng liền lặn một vòng nhào về phía Jarrett, khi chứng kiến đối phương lại có thể mở mắt ra nhìn mình thì mừng đến chảy nước mắt: "Đại nhân Jarrett, ngài rút cuộc tỉnh rồi! Ta. Ta rất lo lắng. qaq"

Thang Mộ đỡ trán, nàng nghĩ mình rút cuộc hiểu rõ tại sao lại tới qua Jarrett muốn đánh ngất tên này rồi, có nàng ta thì dù đang làm gì cũng không còn không khí được không?

Không, nói không chừng nàng ta sẽ vừa giúp Jarrett trói chặt tay của mình vừa tung hoa vô tay kêu "Đại nhân làm tốt lắm!" "Đại nhân thật giỏi!"

Đợi chút, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy. Thang Mộ vỗ vỗ cái trán, lắc đầu một cái nhằm đánh bay loại hoang tưởng không tươi đẹp lắm trong đại não này đi. Động tác đó đã là Vôeth - người đang cố gắng phe phẩy đuôi chó - nhìn thấy, đây cũng là chuyện vô cùng nghiêm trọng, nàng ta vội vã từ bên cạnh đại nhân nhào tới bên cạnh Đại tiểu thư: "Đại tiểu thư! Thân thể ngài không thoải mái sao?! Ngài đã không hề nghỉ ngơi mà canh giữ bên đại nhân suốt ba ngày, nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng, đến đây, mau nằm xuống."

"." Thang Mộ nghiêng đầu học máu, tên này còn có thể suy nghĩ như ở một chiều không gian khác thêm một chút nữa sao?

Jarrett đang cúi đầu sửa sang lại vạt áo thì tay chợt dừng

lại, tíy tíy vì hân mà ba ngày không nghỉ ngơi sao? Hân không khỏi lo âu nhìn về phía cô gái, muốn mở miệng nói gì đó, đôi môi khê run mấy cái, song không nói được điều gì. Hân cứ luôn cảm giác rằng dù nói gì đi nữa đều là đáng xấu hổ -- với sự chăm sóc như vậy của tíy tíy, hân lại làm ra chuyện như vậy.

Beth hình như rớt cuộc nhận ra được gì đó, nhìn chung quanh, lại nhìn chung quanh, rớt cuộc chần chờ hỏi "Đại nhân, đại tiểu thư, các vị cãi nhau sao?"

"....." Nàng ta hỏi? Nàng ta lại thật sự hỏi kìa! Tên này lại thật sự hỏi được rồi kìa!

Rớt cuộc còn có thể có bao nhiêu lần bịp nữa đây?!

Nội tâm Thang Mộ găm thét trăm ngàn lần, nhưng lại chỉ có thể yên lặng nuốt xuống dòng máu nóng đã vọt tới cổ họng, kéo căng khóe miệng lộ ra nụ cười dữ tợn nói: "Làm sao có thể chứ? Cô gặp ảo giác rồi, đúng không, Jarrett?"

"!" Jarrett đột nhiên ngẩng đầu lên, trong lòng có kinh ngạc cũng có vui sướng, rồi sau đó hân gật đầu, "Đúng vậy."

Một khi bắt đầu nói ra, giống như thật sự có thể suông sẻ nói chuyện với nhau, giống như chuyện ngày hôm qua căn bản chưa từng xảy ra. Thang Mộ rất tự nhiên đi tới bên cạnh Jarrett, đưa tay lấy từ trong túi ra hai nửa của vòng tròn đã bị cắt làm đôi của Beth trước kia: "Jarrett, để xem cái này đi."

"Cái trang bị truyền tống bị mất của ta." Beth kêu lên.

"Đúng vậy, ta nhất lại, mặc dù hình như bị hư." Thang Mộ chọc chọc. "Chỉ là Jarrett, đệ hình như đã từng nói không cách nào mô phỏng cái trước đó được nữa, cái này thì sao? Lúc ấy tỷ và Beth chính là dùng nó để định vị vị trí của đệ, nếu dùng cái này hẳn là có thể trở về chứ?"

"Trên lý thuyết là có thể được." Jarrett cầm vòng tròn lên, nói, "Đệ phải thử một lần mới biết được."

"Ừ." Thang Mộ gật đầu một cái, hỏi ngược lại, "Chỉ là, đệ không phải nói Chít Chít vì tới đây nên mới có thay đổi sao, chúng ta phải đợi nó ~~sa~~ khi thành công mới rời đi nhỉ?"

Sau một hồi trầm ngâm, Jarrett đáp: "Trước cứ chờ sau khi Kirsten sơ phụ ra ngoài, hỏi một chút rồi hãy bàn tiếp, dù sao muốn định vị hoàn hảo còn cần một thời gian nữa, nếu như tỷ tỷ không gấp gấp thì."

"Ừ, tỷ không gấp." Thang Mộ nhẹ nhàng đáp, "Tỷ còn tính toán đi theo đệ đánh quái để hưởng ké kinh nghiệm nữa mà, để tránh sau này có gặp chuyện nữa thì lại kéo chân sau đệ." Trơ mắt nhìn Jarrett bị thương nặng như vậy trước mắt mình -- loại chuyện như vậy, không muốn lại trải qua lần thứ hai.

"Không."

"Cái gì?"

Jarrett nhìn chăm chú vào Thang Mộ, ánh mắt chấp nhất

mà kiên định, hắn nói: "Tỷ tỷ không phải gánh nặng của đệ." Mà là của hắn.

"A ha ha ha." Thương Mộ phát ra hai tiếng cười gượng, cảm thấy nhịp tim có chút tăng nhanh, "Cám ơn đệ an ủi tỷ nha."

"Không," Jarrett lần nữa lắc đầu, hắn khẽ rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói, "Tỷ tỷ không phải gánh nặng, chỉ cần tỷ ở bên cạnh đệ, đệ liền cảm giác như mình có thể làm được tất cả mọi thứ."

"." Hô hấp của Thương Mộ ngừng trong chớp mắt, rồi sau đó chợt xoay đầu sang chỗ khác, ". Phạm quy."

"Cái gì?"

"Ta nói", Thương Mộ đứng dậy, không chịu nổi kêu lên, "Loại lời nói phạm quy này về sau không nên nói nữa!" Dứt lời, nàng lần nữa đi tới góc sơn động, vén chăn qua đầu, ngủ.

Ánh mắt của Jarrett âm thầm xuống, song không biết vì sao, nhịp tim lại dần dần tăng nhanh. Tỷ tỷ có phải hay không. có phải hay không. Không.
Dừng lại! Dừng cái ảo tưởng vô vị này lại, đó không phải là người, không phải!

Vì vậy, hắn cúi đầu, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu trang bị truyền tống trong tay.

Tỷ tỷ không thích chỗ này, như vậy, hắn phải sớm mang nàng trở về mới được, muốn nhìn thấy nụ cười thật lòng.

nhưng rồi về một phút, nhưng như vậy lại chưa phải công
nở rộ ở trên mặt nàng lần nữa, mặc dù rất nhiều người sẽ
cảm thấy vậy có chút dọa người, nhưng mà, hẳn trước giờ
luôn cảm thấy lúc nàng cười mới là đẹp nhất.

Nếu như có thể, chỉ muốn nàng cười với mỗi mình hắn. . .
. . Không, điều phía sau có thể cắt đi, sẽ quấy nhiễu tỷ tỷ.

Khóe miệng Jarrett chậm rãi nhếch lên nụ cười khổ.

Cùng lúc đó, cô em Beth - vẫn luôn bị hai người bất giác
bỏ quên - nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút,
lại nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải thêm lần nữa, bất
đầu đột nhiên nước mắt như giông tố: "Đại nhân, đại tiểu
thư, các người quả nhiên có chuyện gạt ta! Chẳng lẽ ta
không đáng tin tưởng như thế sao?!"

"." Jarrett yên lặng xoay người.

"." Thanh Mộ yên lặng bịt kín lỗ tai.

Nếu là dùng thân hình con gái thì thôi, đằng này lại dùng
ngoại hình đàn ông mà còn nước mắt giàn giụa, thật sự là
Thiên Lôi có được không?
!

Bạn đang đọc truyện Ngựa Đục, Thịnh Nghiêm Túc! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 103

Chương 103: Chít chít chít chít chít chít chít

Thời gian nửa năm cứ như dòng nước quét qua.

Trong khoảng thời gian đó, ba người cùng nhau hành tẩu ở cái Đại lục

Trong khoảng thời gian đó, ba người cùng nhau hành lạc ở cái Đại lục xa lạ này. Để tránh phiền toái, Thang Mộ vốn muốn dùng vật phẩm thay đổi ngoại hình trong túi ảo kia, nhưng rất đáng tiếc, cho dù dễ dàng biến nữ thành nam gì đó cũng là không cách nào thực hiện được nữa, vì lúc này, Jarrett đã rất có ích rồi.

Không giống với ma pháp từng dùng nhiều năm trước đây, bây giờ Jarrett đã có thể sử dụng ma pháp biến hình cố định của hệ quang rồi. Nhờ đó Thang Mộ cũng đã tránh được bị kịch chính dung.

Mặc kệ như thế nào, ở trong thế giới nam nhiều nữ ít lừa đảo này, làm phái nam thì phải dễ dàng hơn so với làm phái nữ.

Cho đến khi thực sự tiếp xúc, Thang Mộ mới phát hiện thế giới này cũng không phải chỉ có người thú mà thôi, loài người và người thú cũng tồn tại. Giữa bọn họ duy trì mối quan hệ thình thoảng thì đối lập, thình thoảng thì hòa bình rất kỳ diệu. Trái ngược với giống cái ở thú tộc, phái nữ ở loài người hình như được hoan nghênh hơn, nghe nói là bởi vì các nàng có thể sinh ra đứa bé có gen tốt hơn, dĩ nhiên, khi tình trạng phái nữ vốn là thiếu hụt, cũng không còn bao nhiêu người có tư cách bắt bẻ.

-- các vị không thấy mười đàn ông đã có chín người gay sao?

Đều là hoàn cảnh đặc biệt tạo thành nha, rất khó dây vào!

Dưới tình huống này, Thang Mộ vô cùng may mắn mình đã tới đến thế giới này, nếu không Jarrett. Cũng không đến mức đó chứ?

Giống như một vòng luân hồi, nửa năm sau, ba người bọn họ một lần nữa trở lại cái sơn động là nơi xuất phát kia, lý do là -- Jarrett cảm thấy súng vật nhà mình sắp tiến hóa xong.

"Rất lâu rồi không thấy Kirsten cùng Ysasi, thật nhớ ghê." Thang Mộ cảm khái tự đáy lòng nói.

"Đệ nghị bọn họ nhất định cũng rất nhớ tỷ tỷ."

"Đó là đương nhiên rồi!"

"."

Bởi vì có đủ thời gian để điều chỉnh, bây giờ Thang Mộ và Jarrett hình như hoàn toàn khôi phục trạng thái ở chung như trước, hai người cũng ăn ý quên đi chuyện xấu hổ đã từng phát sinh -- ở ngoài mặt là vậy.

Trong lúc này, Ngựa đực đại thần cũng xuất hiện mấy lần, tên này tỏ ra cực kỳ hài lòng với tình trạng thăng cấp của Jarrett, nhân tiện tự động thăng Thang Mộ lên cấp 50 và cho thêm một bộ full trang bị đồ trang sức thật tốt, nàng không khách khí nhận.

** đại thần ngược lại không hề xuất hiện lần nào, nhưng mà theo thời gian trôi qua, Thang Mộ dần dần có một loại dự cảm -- sau khi rời đại lục

này, đó có lẽ chính là thời khắc ông ta kết thúc tất cả

những gì đã đáp ứng.

Chỉ là, cái dự cảm này rốt cuộc có đúng hay không, còn cần chờ thời gian nghiệm chứng.

Jarrett - hiện đã thuận lợi thăng cấp thành Thánh Ma Đạo Sư - ló tay ở xung quanh sơn động Ma Pháp Trận phòng ngự và ẩn nấp. Để đề phòng bất trắc, Beth xung phong nhận việc canh chừng bên ngoài; Mà Thương Mộ, nàng chịu trách nhiệm kéo bọn họ vào trong tổ đội, như vậy chỉ cần lượng máu của cô nàng hơi giảm xuống một chút thôi thì Thương Mộ cũng đã có thể phát giác được, hơn nữa kênh trò truyện tổ đội cũng đích thực tiện lợi hơn so với rừng cổ kêu gào; đối với cái loại "Ma pháp" thần kỳ này, mắt Beth lấp lánh ánh bày tỏ Đại nhân Jarrett thật là quá đỉnh[1] -- Cái từ "Đỉnh" này là học của Thương Mộ.

Chuẩn bị xong mọi thứ là lúc rạng sáng ba ngày sau.

Thế giới thư và Tinh Vân châu được Jarrett đặt ở một bên đột nhiên đồng thời phát ra ánh sáng rực rỡ, luồng ánh sáng vàng và bạc quán quít lấy nhau, chiếu rọi toàn bộ không gian.

Tất cả kéo dài đến nửa giờ, rồi sau đó mới dần dần tiêu tán.

Cùng lúc đó, hai thân hình quen thuộc xuất hiện ở trước mắt Thương Mộ.

Thời gian đã sớm không cách nào để lại dấu vết trên gương mặt anh tuấn của Ma Pháp Sư tóc bạch kim, hoặc

ta nơi, nan som aa không có khái niệm về thời gian, trong nháy mắt xuất hiện, ông ta chỉ là trường mắt nhìn, rồi sau đó kinh ngạc nói: "Sao cô lại ở đây?"

Thang Mộ nhìn trái nhìn phải xong, mới phát hiện thì ra ông ta nói mình, lập tức hồi tưởng lại, hình như khi ông ta đang bế quan thì nàng còn chưa tới đây .

Chỉ là.

Nàng bốp bốp nắm tay, lộ ra nụ cười dữ tợn: "Ta ở nơi này thì có cái gì không đúng sao?"

". Không có, tuyệt đối không có." Sự thật chứng minh, mặc kệ xa cách nhau bao lâu, bóng ma trong lòng là tuyệt đối không dễ dàng biến mất.

"Nhưng ta cảm thấy rằng giọng điệu của ông giống như rất bất mãn à." Thang Mộ đứng lên, "Hừ hừ" cười lạnh đi tới bên hắn, "Đến đây, chúng ta nói chuyện."

". Cứu mạng, Jarrett mau cứu mạng a a a!"

"Ngu ngốc." Âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên, thiếu nữ tóc xanh đứng dựa vào tường vẫn giữ bộ dáng như xưa, chỉ là mái tóc dài được buộc cao hai bên. Thang Mộ đang đuổi giết Kirsten yên lặng che lỗ mũi -- Loli tam vô buộc tóc hai bên gì đó thật quá đáng yêu!

"Kirsten sư phụ, Chít Chít đâu?" Jarrett mở miệng, rút cuộc kéo cái đề tài đã lệch đến tám trăm dặm ra bên ngoài trở về đúng quỹ đạo.

"Cái này. . . ." Kirsten nhìn trời, hình như khuôn mặt

lộ vẻ khó khăn.

Trong lòng Shang Mộ dâng lên dự cảm xấu, nàng giật giật khóe miệng, lấp lỏp nói: "Chẳng, chẳng lẽ nó lại mập thêm nữa?"

"....." Về mặt Jarrett vốn là bình tĩnh cũng bắt đầu thay đổi, "Kirsten sư phụ, phải thế không?"

"Không, cũng không phải như vậy, nhưng mà....."

"Rốt cuộc là như thế nào, ông nói rõ ràng đi!" Shang Mộ phát điên.

"Tóm lại, tự các người xem đi!" Kirsten nói xong, liền trực tiếp chạy.

Shang Mộ im lặng không biết nói gì, cho nên, đây rốt cuộc là tình huống gì? Dời lúc nàng nhìn về phía Ysasi, lại phát hiện đối phương cũng không hề có cảm xúc gì mà bỏ chạy.

"Đây rốt cuộc là....."

Lời còn chưa nói hết, lại đột nhiên xuất hiện một bóng người trong sơn động.

"!!!"

Đôi mắt Shang Mộ gần như muốn văng ra khỏi tròng, tên này là ai thế!

Lại thấy đối phương nghiêng đầu một cái, phát ra một

tiếng "Chít?"

"Đợi đã nào...!" Thanh Mộ đồ trán, khó tin nhìn về phía Jarrett, "Đây là Chít Chít? Không những không béo lên mà còn giảm cân thành công?"

". Tỷ tỷ, trọng điểm không ở chỗ này mà."

Không sai, trọng điểm phải là -- thú, rốt cuộc biến thành người.

Không giống với bộ dạng gấu trúc trước kia, bây giờ thân hình Chít Chít mảnh khảnh, mặt mũi thì tinh xảo, nhưng cũng vì vậy mà hoàn toàn không phân biệt được là nam hay nữ. Trên đầu của hắn (nàng) đội một cái mũ trắng đen giống hình con gấu trúc để ép mái tóc dài cũng hai màu trắng đen hỗn hợp xuống, hai mắt cũng là một đen một trắng, có vẻ như là vẻ đẹp hơi quý dị và thần bí. Hai bên mũ là lông nhung màu trắng kéo dài cho đến mắt cá chân, song màu trắng kia tới chỗ đầu gối thì biến chuyển thành màu đen; phần đuôi không hề treo quả cầu nhưng giống như những cái mũ bình thường, mà là hình dáng như móng vuốt màu đen của gấu trúc.

Nửa người trên của hắn (nàng) mặc một bộ áo sơ mi màu trắng, nửa người dưới là quần cụt màu đen và ửng ngắn, vớ trên chân trái và phải lại chia ra hai màu trắng đen.

Ít nhất có một điểm không thay đổi, đó chính là hắn (nàng) vĩnh viễn vẫn là hình ảnh trắng đen -- Thanh Mộ bị chính suy nghĩ đùa cợt của mình làm lạnh run lên, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía đệ đệ mình: "Jarrett, Chít Chít rốt cuộc là giống cái, không, là nam hay nữ?"

Jarrett khó khăn lắc đầu: "Đệ không biết."

"..... Này! Sao lại có cái chủ nhân vô trách nhiệm như đệ hả? Ít nhất thì cũng đẩy hai chân ra nhìn một chút đi!"

"....." Như vậy thật sự là cách làm bình thường sao?

"Chít? Chủ nhân?"

"Nói, nói chuyện!" Thang Mộ kinh hãi, rồi sau đó chợt hiểu ra, đều đã biến thành người rồi, biết nói cũng rất bình thường, vì vậy gật đầu liên tục, "Đúng vậy, đúng vậy, người bên cạnh ta chính là chủ nhân của người, người. . . ."

"Chủ nhân!" Ma sùng hóa thành hình người vừa hô to vừa dùng sức nhào tới trên người Jarrett, cọ cọ trên dưới nói: "Chủ nhân, Chủ nhân, xin giao phối với ta đi."

"..... Hả?" Thang Mộ ôm đầu, nàng không phải vừa nghe được lời nói gì đó đặc biệt kỳ quái chứ?

"Hai người bọn họ đều không muốn giao phối với ta, chủ nhân nhất định sẽ đồng ý, có đúng không, có đúng không?"

"....." Nếu như thính giác của nàng không hỏng hóc gì, vậy thì nhất định là cái thế giới này có vấn đề!

[1] Nguyên gốc là từ 卍 (Cấp lực) “gāili”: bắt nguồn từ

tiếng địa phương Miền Nam, nghĩa là "dùng sức". Hiện nay ý nghĩa lưu hành trên mạng là "rất tuyệt", "rất giỏi". Nhưng sở dĩ nó đột nhiên trở nên thịnh hành như vậy lại là nhờ vào một bộ phim hoạt hình Nhật Bản vui nhộn "Cây Dưa Ký: Điểm cuối của hành trình". Bộ phim hoạt hình này thực ra chẳng có nội dung gì nghiêm túc, phần lồng tiếng bằng tiếng trung rất hài hước vui nhộn, sử dụng rất nhiều từ ngữ trên mạng cũng như từ địa phương. Trong phim, khi Đường Tăng cũng đồ đệ đến được điểm cuối của hành trình là Thiên Trúc, họ phát hiện ra ở đây không có gì, chỉ có một lá cờ nhỏ viết hai chữ "Thiên Trúc". Thế là Tôn Ngộ Không cảm thấy vô cùng thất vọng nói: "Đây chính là Thiên Trúc sao? Chẳng có gì hay ho (gì lì) cả..." và thế là từ "gì lì" bắt đầu được truyền bá qua mạng.

Từ "gì lì" có thể sử dụng để nói một vật hay một sự việc, ví dụ như: "Bộ phim này hay (gì lì) quá!" hoặc "Bóng đá Trung Quốc chả có gì thú vị (gì lì) cả" v.v... "gì lì" còn có thể làm động từ, nghĩa là cố gắng lên. Ví dụ: "nhân dân Nhật Bản phải cố gắng lên". Trên mạng tôi còn thấy bản tiếng Anh "gelivable" của từ "gì lì", thật là thú vị đáng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện Ngựa Đục, Thỉnh Nghiêm Túc! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 104: Chênh lệch giữa mơ ước và thực tế

Chương 104: Chênh lệch giữa mơ ước và thực tế

Thình lình bị tập kích khiến Jarrett ngẩn ra, khi phản ứng lại, hắn phát hiện tỷ tỷ nhà mình đã dùng ánh mắt kỳ quái đi tới đi lui vòng quanh bọn họ vài vòng, cả người hắn run lên, vội vàng dùng cả tay cả chân đẩy ngài gấu trúc ra, ném qua một bên.

"Gào!" Thiểu niên (thiếu nữ) gấu trúc lăn lộn trên đất, dùng âm

thanh khó phân biệt nam nữ mà làm nũng nói, "Đau quá! Chủ nhân thật hung dữ qaq"

"."

Khi hai người im lặng, tầm mắt của bạn học gấu trúc đột nhiên chuyển tới trên người của Thang Mộ, rồi sau đó lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai nhào tới, dùng sức cọ cọ: "Chủ nhân còn lại giao phối với ta đi, có được không?"

"." Tiết tháo của người đâu?!

Thang Mộ đỡ trán, nàng rõ cuộc hiểu rõ vì sao Kirsten và Ysasi chạy trốn nhanh như vậy, lực sát thương của tên này cũng quá lớn rồi đó! Lúc nàng chuẩn bị nói gì đó thì Jarrett đang đứng một bên đột nhiên đến gần, kéo cái gối ôm hình người trên người nàng ra, xoay vài vòng trên không trung, rồi mạnh mẽ ném ra ngoài.

"Làm tốt lắm!" Thang Mộ cho Jarrett một ngón cái.

"." Jarrett trả lại cho nàng một nụ cười bất đắc dĩ.

Ngay sau đó, chính là thời gian Tam Đường Hội Thẩm. Thang Mộ không xuống tay được với con gái, nhưng đối với tên Kirsten này thì ra tay rất thuận.

Vì vậy, sau khi cột chặt ngàai gấu trúc rồi ném qua một bên, nàng kéo Kirsten vào chỗ sâu nhất trong sơn động, ngồi xuống một chỗ sát trong góc, rồi sau đó lặng lẽ lấy ra một cây cây nến trong túi áo, đốt.

". Cái đó, " Kirsten yên lặng giơ tay, "Bây giờ không phải là rạng sáng sao? Sao phải đốt nến vậy?"

"Câm miệng." Thang Mộ giơ cây nến lên, khi nàng nói chuyện kéo theo gió nổi lên nên nhanh chóng làm ánh lửa lay động, tạo ra một cái bóng lớn trên mặt nàng, trông khá đáng sợ, "Như vậy mới có không khí."

"Jarrett con" Kirsten đang chuẩn bị cầu cứu đệ tử mình, lại thấy Jarrett cũng lặng lẽ đốt một cây nến, ". TaT". Không có đường sống mà, chết tiệt! Chỉ mới nửa năm mà đệ tử đã không còn là của mình nữa rồi!

Nếu để cho Thang Mộ nghe được tiếng lòng của ông ta, nhất định sẽ hung hăng tấn cho ông ta một trận, rồi sau đó khinh bỉ nói "Từ trước tới giờ Jarrett đều chưa từng là của ông được không?!" .

Lại không bàn về nội tâm Kirsten u buồn cỡ nào, hẳn hiện căn cứ vào nguyên tắc "Thẳng thắn sẽ 'được' nghiêm trị, kháng cự thì nghiêm trị càng kinh hơn" thành thật khai báo mọi chuyện-- Bản thân cách ấp trứng của con ma thú này cũng đã không phù hợp lễ thường, máu vừa chết vừa sống..., cho nên trong cơ thể của nó có hai loại đặc chất (tính chất đặc biệt) ánh sáng và bóng tối, cũng bởi vì như thế, sau khi nó từ đại lục Quang Minh đi tới đại lục Hắc Âm, mới có thể xảy ra tiến hóa.

Mặc dù tiến hóa thành người, nhưng cũng đồng thời xuất hiện một vấn đề -- Có vẻ vì trong cơ thể đồng thời có hai loại nguyên tố

Quang và Am nên thời điểm nó chưa thành hình người thì không có giới tính. Cái gọi là không có giới tính cụ thể là chuyện như thế nào, Kirsten không nói, bởi vì hẳn cũng chưa có đầy hai chân đối phương ra để tra xét.

Nhưng là, lúc bạn học gấu trúc hỏi hẳn phải làm sao thì,... lúc ấy tên này đang suy tư về vấn đề khác nên vô cùng miệt mài tới luôn một câu: "Biến ngược lại với giới tính của người mà người thích là được rồi."

Rất dễ nhận thấy, cái gọi là "thích" được "Người thú" trực tiếp lý giải thành. đó.

Vì vậy, bi kịch từ đó xảy ra. Trước khi xuất hiện ở đây, Kirsten và Ysasi đã bị gấu trúc quấy rầy rất nhiều ngày.

Nghe xong lý do đầy tính chơi xỏ này, Thang Mộ thật lâu không biết nói gì, nhưng vào lúc này, gấu trúc bị trói thành bé tằm đã lết lết tới đây, đâm mạnh vào sau lưng nàng: "Chủ nhân, cùng ta giao.
Ưm ưm ưm."

Thang Mộ tiện tay đem cây nến nhét vào trong miệng đối phương, cũng không thèm quay đầu lại mà đánh bay bạn gấu trúc, cau mày nhìn về phía hai người đàn ông đang chảy mồ hôi mẩn liệt trên đầu: "Không có biện pháp khác sao?"

"."

"."

Hai người bất đắc dĩ liếc nhau, cuối cùng vẫn là Kirsten hồi đáp: "Trước giờ chưa bao giờ gặp qua tình huống như thế."

"Chắc, thật phiền phức." Thang Mộ đứng lên, sau khi âm trầm suy tư một hồi, lật ngón tay nói: "Nếu đã như vậy, người nào gây ra phiền toái thì giao cho người đó là được rồi."

Kirsten run lên: "Ý cô là?"

Thang Mộ ra vẻ "ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười" giật giật khóe miệng: "Ông hiểu mà đúng không?"

". Đây, đừng như vậy!"

"Đài dòng! Là nam nhân thì chịu trách nhiệm cho ta!"

"Ta không muốn. Đợi đã nào...! Cứu mạng a a a!"

Jarrett nhìn chăm chú vào hai người lại lần nữa cãi nhau náo loạn, yên lặng đỡ trán, quả nhiên sau khi Kirsten sự phụ trở lại sẽ trở nên rất náo nhiệt, cho nên. Hẳn có chút ghen tỵ, nhưng. phải kiềm chế mới được.

Chỉ cần tỳ tỳ vui vẻ là được rồi.

Cùng với sự trở về của hai người một sừng vật thì chuyện trở lại đại lục Quang Minh cũng lần nữa được liệt vào chương trình trong ngày. Thời gian nửa năm, Jarrett đã nghiên cứu trang bị truyền tống của Beth được bày tám phần, cùng với việc Thang Mộ thân kỳ lấy từ túi ảo ra một cái bánh mì mua từ trấn nhỏ Bonnie lúc trước, thì hình như trực tiếp về nhà đã không còn là mộng tưởng nữa.

Đối với lần này, thái độ của mọi người không đồng nhất.

Ysasi bày tỏ: "Đi nơi nào cũng không quan trọng."

Kirsten bày tỏ: "Thật hoài niệm. Mặc dù ký ức của ta với lúc đó là một vùng tăm tối."

Không thấy được hai tên bay bay kia cũng không làm trở ngại việc Beth phát biểu ý kiến. "Cái gì cái gì? Nhà của Đại nhân và Đại tiểu thư sao? Thật mong đợi, làm ơn cho phép tôi thăm hỏi với!"

Thang Mộ và Jarrett?

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lần này, bọn họ nắm tay nhau thật chặt, dù thế nào cũng sẽ không thất lạc trên

tay nhau thật chặt, dù thế nào cũng sẽ không thất lạc được
nhỉ?

1 giây trước lúc rời, khóe mắt Shang Mộ hình như thấy
được một thân hình vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhưng đối
với nàng mà nói cái này đã không còn quan trọng, bởi vì .
. . . . sau khi rời đi hơn mười năm, bọn họ rốt cuộc trở lại
khởi điểm ban đầu.

Mặc dù đó chỉ là một trần nhỏ rất bình thường, rất bình
thường, song, đối với nàng cùng Jarrett mà nói thì là
không thể thay thế được.

Bởi vì trước khi đi Jarrett đã phóng ra ma pháp ẩn thân
trên người bọn họ nên sự xuất hiện đột ngột của họ không
làm những người khác hết hoảng, chỉ có ông chú bán bánh
mỳ là đau thương thôi - ông bị liên tiếp mấy người đạp
dưới chân, những người khách khác còn tưởng rằng ông tự
tê ngã nữa, tất cả bọn họ đều cười lớn khi nhìn thấy động
tác giãy giụa đáng thương trên mặt đất của ông. Bọn họ
người Shang Mộ le lưỡi, cẩn thận nhảy xuống khỏi
người ông chú đó, lần lượt chạy đi, Jarrett rút xuống cuối
cùng nên không quên cho ông chú một đạo Trị dữ thuật
(thuật trị thương).

"Jarrett, còn nhớ đường về nhà không?" Sau khi tìm được
một con đường yên tĩnh rồi giải ma pháp ẩn thân trên
người, Shang Mộ đặt tay mình lên bờ vai đệ đệ cười nói.

Jarrett đáp lại nàng bằng một nụ cười dịu dàng: "Làm
sao quên được, đệ đến bây giờ vẫn thường mơ thấy đây."
Ngày đầu tiên tự tay dẫn hắn về, mua cho hắn phần thức
ăn đầu tiên, cho hắn nụ cười đầu tiên -- mặc dù khi đó làm
hắn sơ quá chừng.

Cho nên Jarrett hiển nhiên quên mất, mơ ước là cảm xúc bằng thịt, mà thực tế lại là cảm xúc bằng xương.

Mười mấy phút sau, Shang Mộ đứng ở trước một toà nhà lạ lẫm, tay run run nói: "Jarrett, quê hương trong mộng của đệ. là như vậy sao?"

"."

Một bà cụ cười hợp mắt tiến tới gần: "Chàng trai trẻ muốn đi vào sao? Mười đồng một lần, muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu."

"." Ai có thể nói cho nàng biết! Tại sao phòng mà nàng mua lại biến thành nhà vệ sinh công cộng hả?!

Không, bản thân kiểu lối cảnh huyễn ảo phương tây lại xuất hiện khái niệm nhà vệ sinh công cộng cũng quá khó tin có được không?

Không, trọng điểm không ở nơi này!

Cho nên mới nói, hiện tại rốt cuộc là tình huống gì thế a a a!

Beth giơ tay: "Nhà của Đại nhân và Đại tiểu thư lại biến thành địa điểm du lịch nổi tiếng sao? Ta muốn vào, ta muốn vào!"

Cho nên mới nói, em gái à, cô hoàn toàn không tìm được trọng điểm rồi đó!

Shang Mộ lặng lẽ nuốt xuống một ngụm máu, vươn tay

nắm lấy sau cổ áo của Tịnh Linh cung thủ, kéo đi.

"Ăn mặc thì đang hoàng lắm, vậy mà thậm chí mười đồng một lượt vào nhà cầu mà cũng không có nổi!" Bác gái không làm ăn được nên rất bất mãn, "Đại tiểu tiện bậy bạ coi chừng bị phạt tiền đó!"

Thang Mộ vẫn nắm tay, mặt âm u: "Jarrett, tự đột nhiên thật muốn sờ sát toàn thân làm sao bây giờ?"

Jarrett yên lặng móc ra ma trượng, siết chặt: "Bắt đầu từ chỗ nào đây?"

"Đẫn ta đi nữa, dẫn ta đi nữa!"

"....." x2

Cho nên, em gái, cô dám làm rõ ràng tình huống rồi mới mở miệng được không?!

Bạn đang đọc truyện Ngựa Đục, Thịnh Nghiêm Túc! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 105

Nguồn nhảy chương

Bạn đang đọc truyện Ngựa Đục, Thịnh Nghiêm Túc! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 106: Chung quy vẫn không chạy thoát cầu huyết mà

Chương 106: Chung quy vẫn không chạy thoát cầu huyết mà

Rời nhà nhiều năm, áo gấm về nhà.

Đây là câu chuyện tiếp theo của bộ truyện Ngựa Đục, Thịnh Nghiêm Túc!

Đây là câu chuyện tươi đẹp đang phải khne ngợi dương nào chứ. . . .
. Mặc dù làm người khá khiêm tốn, nhưng Jarrett vẫn là một cao phú
soái thành công mà, cuộc đời của hắn vốn nên là tràn đầy kỳ tích và
hào quang chứ, vậy mà..! Vậy mà!

Tại sao lại xuất hiện chuyện lừa đảo như bây giờ chứ!

Thang Mộ sâu sắc thấy rằng độ may mắn rút khỏi bảng chữ cái của
mình đã làm liên lụy tới Jarrett, vấn đề là lời như thế nàng làm sao có
thể nói ra. Tóm lại, trước tiên cần biết rõ đây rốt cuộc là
chuyện gì xảy ra!

Thời gian mười năm qua đi, trên trần xảy ra biến hóa mặc dù không
tính là long trời lở đất, nhưng thực sự là vô cùng lớn, bỏ qua một bên
vấn đề nhà ở đầy bi kịch này của bọn họ, trần nhỏ Bonnie bây giờ
xác thực so với lúc bọn hắn rời đi thì gọn gàng sạch sẽ và cũng đẹp
hơn nhiều, nếu như không phải có quá nhiều cửa hàng cùng người
quen cũ, Thang Mộ gần như cho là mình đã đi tới một địa phương xa
lạ. Muốn dò la chuyện điên rồ gì đã xảy ra với phòng ốc của mình,
quán rượu chắc chắn là lựa chọn tốt nhất. Quán rượu năm đó Jenny
và Lys đã thiết đãi bây giờ vẫn còn buôn bán, buôn bán không chỉ
không kém đi so với quá khứ mà ngược lại càng tốt hơn nhiều, dĩ
nhiên, một trong những nguyên nhân nhất định là vì ông chủ biết
cách làm giàu nên đã bày ở cửa ra vào một bảng hiệu --
[Chú ý! Cửa hiệu này đã từng sinh ra một Ma Pháp Sư song hệ và bồi
dưỡng được một vị nữ Ma Pháp Sư song hệ vĩ đại! Chủ quán rượu
William, quán rượu lương tâm, quán rượu vững tin! Giúp ngài hoàn
thành mơ ước thành một ma pháp sư!]

Thang Mộ đọc hết đoạn văn này thì kim lòng không được mà muốn
phun ra, thế cho nên Jarrett luôn đứng ở bên cạnh phải đỡ lấy nàng,
để tránh cho tỷ tỷ nhà mình cười dữ quá mà ngã xuống đất.

"Cô gái kia là tới báo thù sao?"

"Chắc là vậy rồi! Nếu không sao lại cười dữ tợn như vậy!"

"Không phải vậy chứ. Chúng ta lần sau lại tới thôi. Nhìn
có vẻ nguy hiểm quá."

"Lại xem chút nữa đi, nói không chừng có náo nhiệt đó."

"." Thang Mộ yên lặng đưa tay vuốt vuốt mặt, kéo khuôn mặt
mình lần nữa trở về bộ dạng mặt không biểu cảm, sau đó đưa tay
kéo Jarrett vào quán rượu. Beth vẫn tiếp tục ăn mặc như đàn ông,
hết nhìn đông lại nhìn tây, theo sát phía sau hai người, cảm xúc rất
là kích động.

So với bên ngoài, ngoại trừ nơi rộng không gian và tăng thêm một số
bàn ghế ra thì hầu như không có gì thay đổi-- nói cho cùng thì tới nơi
này uống rượu đều là đàn ông thô tục, nếu như thực sự sửa sang
thành cửa tiệm sang trọng thì ngược lại không ai dám vào.

Bởi vì khách quá nhiều, Thang Mộ vốn chỉ muốn tùy tiện tìm cái bàn ở
trong góc, sau đó sẽ chi tiền để hỏi ai đó tình huống cụ thể một chút,
lại không nghĩ rằng vừa vòng qua chỗ gần cạnh quầy thì Lão William
lại chủ động bắt chuyện với bọn họ --

"A! Ta nhớ được cô. buổi tối khi Lvs biết mình có thể trở thành Ma

Pháp Sư, cô đã từng tới chúc mừng." Lão William vỗ vỗ chỗ trống gần quầy, kêu lên, "Tới đây ngồi đi!"

Thang Mộ biết nghe lời phải mà dắt hai người đi lại đó, nàng lựa chọn vị trí đối diện với Lão William, mà Jarrett và Beth thì một trái một phải ngồi hai bên nàng, mắt thấy hai người để mũ trùm đầu xuống, Lão William liền ngăn ngor, ngay sau đó một tiếng huýt gió vang lên: "Được nha! Chặng qua ta nhớ tuổi cô cũng không nhỏ, vẫn nên chơi có chừng mực mới tốt nha! Một thời gian trước đây, ở trần trên có một lão phú bà năm mươi tuổi, ở trên giường kích động quá độ nên đột tử rồi."

"." Thang Mộ đầy vạch đen, "Ông nghĩ quá nhiều."

Lão William nhún nhún vai, lơ đãng trả lời: "Biết đâu được à!" *Đứt lời, ông ta đẩy hai cốc bia, một ly sữa tươi tới trước mặt của ba người, sữa tươi không nghi ngờ chút nào là cho Thang Mộ, "Ta nhớ được khi đó Jenny còn nói cô uống không bằng chị em, chỉ là, phụ nữ không biết uống như cô ở nơi này xác thực hiện thấy."* Nói xong, ngón tay cái ông ta chỉ về bên cạnh.

Thang Mộ nhìn theo hướng ông ta đang chỉ, chỉ thấy một bàn các chị em hào phóng uống từng cốc từng cốc bia lớn, yên lặng không nói gì, sữa tươi thì sữa tươi đi, dù sao nàng thật sự không yêu gì mùi rượu bia.

Sau khi xoay người rời đi một lát, Lão William bưng tới ba khay lần lượt là thịt nướng, rau cải cùng với bánh mì phân ra đặt vào trước mặt của ba người, Thang Mộ nhìn vẻ mặt rõ ràng khổ sở của Beth, yên lặng lấy thịt nướng được nhận từ tay Jarrett trước mặt mình, nhân tiện lấy khay rau cải và bánh mì trước mặt mình đẩy qua, lập tức giành được ánh mắt lấp lánh cảm kích của đối phương.

"Nhiều năm rồi không thấy cô, là rời đi sao?"

"Coi là vậy đi." Thang Mộ gật đầu một cái,

"Jenny cùng Lys đã trở về đây sao?"

"Đĩ nhiên!" Lão William cười vô cùng thỏa mãn, "Nếu không phải như vậy, mấy quán rượu khác đã sớm phá hủy nơi này của ta." Ông ta bưng lên một cốc bia mạnh mẽ uống một ngụm, đặc ý nói, "Cho nên mới nói, năm đó ta đồng ý để Jenny và Lys ở chỗ này thật là có dự kiến trước, cô thấy đúng không?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Thang Mộ gật đầu liên tục, rót cuộc vào vấn đề chính, "Đúng rồi, trần trên hình như thay đổi rất nhiều?"

"Không sai," Lão William trầm tư một chút, "Có lẽ là năm thứ ba sau khi Jenny và Lys rời đi thì một tay nhà giàu đột nhiên tới trần trên, hình như là tới tìm người thân thất lạc nhiều năm, mặc dù cuối cùng không tìm được, nhưng vì cảm tạ trường trần trợ giúp, nên đã chi tiền để tu sửa thị trần, không thể không nói, Bonnie bây giờ xinh đẹp hơn nhiều so với trước, không phải sao?"

"Không sai. . . ." Thang Mộ đỡ trán, "Nhưng mà, tu sửa thì cần phải được chủ nhà đồng ý đúng không?"

"Không hẳn, trên thực tế các chủ nhà cần di chuyển đều được bồi thường phong phú." Lão William sờ sờ cằm, "Tiền nhiều đến mức làm cho người ta hâm mộ, chỉ là hình như có mấy nhà có chủ nhà tạm thời đi vắng, sau khi đợi đến gần nửa năm thì Trường Trần mới quyết định xây dựng lại trước, rồi chờ khi bọn họ trở lại thì bồi thường gấp đôi, đợi chút. Các cô nhiều năm không trở lại, chẳng lẽ?"

Thang Mộ quyết vọng gật đầu: "Không sai, bọn này dính chương."

"Ha ha ha, vậy thật may mắn nha." Lão William phá lên cười, "Qua chỗ Trương Trán có thể nhận được không ít tiền à."

"..... So với tiền, ta càng muốn nhà của mình hơn được không?"

"Vậy có sao đâu chứ, chỉ cần cô bỏ ra thật nhiều tiền thì có thể mua lại mà."

"....." Mua thì có thể mua lại! Nhưng vấn đề là mua về rồi ở kiểu gì đây! Hoàn toàn để lại bóng ma trong lòng được chứ?!

Bởi vì mặt không có biểu cảm nên Lão William không nhìn ra được nội tâm nàng đã ào ào vũ bão, ngược lại cảm khái nói: "Chỉ là mười năm trôi qua rồi, nhìn cô có vẻ hoàn toàn không khác biệt với ngày xưa nhỉ, là uống ma được giữ gìn thanh xuân gì đó phải không?"

"..... Cái này."

"Đúng rồi! Đệ đệ nhà cô có khỏe không? Chính là đứa bé tóc đen ngày trước đi theo bên cạnh cô đó, nói thật, thằng nhỏ và cô cũng không giống nhau lắm nhỉ."

"....." Đáng đáp không xinh đẹp bằng Jarrett thật đúng là tội lỗi!

Giống như không ý thức được Thương Mộ bất mãn, Lão William vẫn liên tục cầu nhàu không ngừng: "Lại nói, thằng bé và đứa bé mà cái tay nhà giàu tìm thật giống nhau

nhe, tóc đen, con người màu xanh, tuổi cũng xấp xỉ.
Đệ đệ nhà cô thật là đệ đệ ruột sao?"

". Đó là đương nhiên!" Thang Mộ vỗ bàn,
"Không thấy màu tóc của ta và hắc là giống nhau sao?!"

"Được rồi, được rồi." Lão William không để ý lắm lắm
hai tiếng, "Không biết tay nhà giàu kia cuối cùng có tìm
được hay không, chắc chắn, quý tộc chân chính mà, người
có tiền à!"

"Dù sao cũng không có liên quan gì với chúng tôi."
Thang Mộ bưng ly sữa tươi lên uống một hớp, "Người
có tiền có quyền lực của kẻ có tiền, người nghèo có cuộc
sống của người nghèo, không ai cần hăm dọa ai."

"Nói thật hay! Bữa ăn hôm nay của cô ta." Lão
William vỗ tay một cái, rồi sau đó đột nhiên dừng sờ,
ngượng ngùng nói, "Nếu không, giờ ta giảm giá 90% cho
cô?"

"." Thang Mộ đỡ trán, đã nhiều năm như vậy, tật
xấu keo kiệt của tên này ngược lại trước sau như một,
nàng hào phóng vung tay lên, "Không cần, ta trả đũa, hơn
nữa, cho chúng ta thêm hai khay thịt nướng, lâu lắm rồi
chưa ăn."

Vốn đang đau lòng vì mình tổn thất mấy đồng tiền, Lão
William lập tức hưng phấn chạy đi, chỉ để lại Thang Mộ
im lặng thật lâu, bất quá, có vẻ vì lâu lắm không gặp, hiện
tại nhìn lão này cũng có mấy phần đáng yêu.

Sau khi thoải mái ăn no nê, hai người vỗ bụng đi ra khỏi

quán rượu, Jarrett dĩ nhiên sẽ không làm chuyện tổn hại hình tượng như bọn nàng rồi.

Đang trên đường, Beth đột nhiên giơ tay nói có chuyện phải tạm thời đơn độc rời đi; Thang Mộ mặc dù nghi ngờ, nhưng vẫn là cực kỳ phóng khoáng phê chuẩn yêu cầu của nàng ta.

Vì vậy, chỉ còn lại hai người Thang Mộ cùng Jarrett.

"Lâu rồi hai người chúng ta không đi dạo phố cùng nhau như vậy nha." Thang Mộ nhìn về phía chàng trai cao hơn mình không ít bên cạnh, nói, "Còn nhớ không? Khi đó dẫn đệ ra đường, tỷ còn phải ôm đấy."

". Ủ." Jarrett gật đầu. "Tỷ tỷ khi đó rất thích mua kẹo cho đệ ăn, vừa hết sức kín đáo đưa cho đệ, vừa nói kẹo không thể ăn nhiều."

"Bây giờ còn muốn không?"

"Tỷ tỷ còn muốn ôm đệ đi dạo phố?"

". Không phải! Là kẹo, còn muốn sao?"

"Tốt." Jarrett hớn hờ đồng ý.

Thang Mộ rất nhanh lấy ra một túi kẹo trong túi áo đưa ra: "Cùng lúc với bánh mì lần trước đó, mặc dù là nhét vào lúc mười năm trước, nhưng mùi vị vẫn còn rất tốt, có thể yên tâm mà ăn."

Jarrett cười cười, nhận lấy túi, lấy ra một viên kẹo nhét vào trong miệng.

vào trong miệng.

"Ăn ngon không?"

"Ừ."

"..... Jarrett, tâm trạng đệ có phải không tốt không?"

"....." Thân hình Jarrett đứng lại một chút, rồi sau đó như không có việc gì quay đầu hỏi, "Tỷ tỷ sao lại hỏi vậy?"

"Trực giác!" Thang Mộ vòng quanh hắn ba vòng, cẩn thận xem xét, cau mày nói, "Cảm giác có chỗ nào đó không đúng, trước khi đến quán rượu rõ ràng vẫn còn rất tốt, trên đường đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không." Jarrett rũ mắt, một lát sau mới lên tiếng, "Thật sự là không có chuyện gì cả, chỉ là, chỉ là suy đoán một chút mà thôi."

Phỏng đoán?

Thang Mộ nghiêng đầu một chút, trên đầu đột nhiên lóe lên ánh sáng rực rỡ, nàng giống như bị thân Trí Tuệ nhập vào người, kinh ngạc nói: "Đứa bé mà vừa rồi Lão William nói kia. Không phải là đệ chứ?"

Bao, bao nhiêu năm rồi, ân oán tình cừu có liên quan tới thân thể nam chủ trong truyền thuyết rốt cuộc đã trôi lên mặt nước rồi sao?

Loại cảm giác rối rắm cầu huyết này là chuyện gì xảy ra?

Chương 107: Cái gọi là mất trí nhớ đó à... Nhất định phải dùng

Đối mặt với nghi vấn trắng trợn đó của Thang Mộ, Jarrett gạt mình, ngay sau đó cũng mỉm cười hồi đáp: "Có phải hay không cũng đã không còn quan trọng, đối với đệ mà nói, tỷ tỷ mới là người thân."

". Mặc dù đệ trả lời làm tỷ rất vui vẻ." Thang Mộ dùng một chút, đưa hai tay ra nắm lấy tay phải của Jarrett, siết chặt, "Nhưng thật sự là không sao chứ? Nếu như đối phương thật sự có liên hệ máu mủ với đệ, hơn nữa." Hơn nữa nét mặt của đệ có vẻ cũng không tốt lắm đâu -- nàng sáng suốt nuốt lại những lời này, không có nói ra.

"Không quan trọng." Jarrett lắc đầu, "Đệ hình như... vẫn chưa kể chuyện ngày xưa với tỷ tỷ đâu."

"Ặc, tỷ hình như cũng quên hồi rồi. . . ."

"." Jarrett dùng một cái tay khác đỡ trán, thờ dài nói, "Tỷ tỷ, có lúc lời nói thật lại làm cho người ta bị thương nặng hơn đó."

"Xin, xin lỗi." Thang Mộ nước mắt rơi đầy mặt, "Tỷ thật sự chỉ là không cẩn thận nên quên thôi, nếu không thì bây giờ đệ kể cho tỷ nghe đi? Tỷ nhất định sẽ nghiêm túc ghi chép lại!"

"Không cần." Ngoài dự liệu của nàng, Jarrett lại như định đóng cột cự tuyệt.

"Hả?"

"Bởi vì đệ giận rồi."

". Này! Là nam nhân thì đừng dễ giận vậy chứ!"

"."

"Ai da, Jarrett Sakimori (??), đệ lùi lại nghe tỷ một chút nào."

"."

Sự thật chứng minh, ở phương diện liều chết dây dưa, Jarrett chưa bao giờ là đối thủ của Thang Mộ, huống chi, hắn đã hình thành thói quen bất cứ chuyện gì cũng nghe theo nàng, trừ chuyện nguy hiểm. Cho nên, chuyện lần này hắn đương nhiên lại thua rồi.

Khi nhận được bảo đảm "trở về nhà trọ sau sẽ kể" của Jarrett, Thang Mộ vui vui về về kéo đệ đệ mình chạy về hướng nhà trọ. Khí thế hào hùng này khiến người trên đường đều ngó nhìn. Nhìn Thang Mộ một cái, lại nhìn Jarrett một cái, rồi đều để lại nước mắt đồng tình -- anh chàng này thật thảm, thật thảm.

Nhưng -- ác nhân tự có ác nhân trị, trên đường đi tới quán trọ, trong lúc vô tình Thang Mộ phát hiện ra Beth - người đã đơn độc rời khỏi đội ngũ trước đó. Chỉ thấy trên vai nàng ta khiêng một cái bảng hiệu có chút tương tự với cái ở cửa hàng của Lão William, đang đi tới một phương hướng quen thuộc. Thang Mộ rất tò mò, hạ thấp giọng hỏi Jarrett ở bên cạnh: "Đệ nói xem nàng ta đang làm gì thế?"

Jarrett lắc đầu, trừ mình tỷ tỷ ra, hắn thật lòng không hiểu rõ hành động của các cô gái khác lắm.

Thang Mộ sờ sờ cằm, đột nhiên mở kênh trò chuyện trong pt ra, hỏi như vậy.

【 Beth, cô đang ở đâu? 】

【 A? Ta...ta đang sửa chữa vũ khí ha ha ha, đại tiểu thư yên tâm, ta sẽ về ngay! 】

【 Ừ, cẩn thận chút. 】

Có . âm . mưu!

Thang Mộ lấy toàn bộ trí thông minh của mình ra thề, chuyện này tuyệt đối có âm mưu.

"Đuổi theo!" Thang Mộ hết sức quả quyết ra dấu tay theo dõi, rồi sau đó rất là bí ối theo sát phía sau Beth. Suốt dọc đường cứ trốn trốn tránh tránh. . . . Không chỉ không giảm bớt cảm giác tồn tại, ngược lại càng làm người ta chú ý hơn.

Vô số đàn ông đều rói rít ôm ngực đi vòng qua. Nữ sắc lang theo dõi "Đàn ông" đó! Thật là quá đáng sợ! An ninh của thị trấn trở nên kém như vậy khi nào thế? Xử lý! Phải xử lý! Dưới sự kích động của quần chúng, có mấy anh chàng muốn ra tay làm việc nghĩa, nhưng, không phải ngã xuống giữa đường thì là hoàn toàn không đi chuyển được. Liên tiếp gặp chuyện ngoài ý muốn khiến các dũng sĩ đều nhao nhao rút lui-- ra cửa làm sắc lang mà còn mang theo hộ vệ cái gì chứ, quả thật quá tàn ác được không?!

Nhìn đám đàn ông nước mắt tuôn trào rói rít rút lui, Jarrett lặng lẽ thu tay về. Lại nhìn chăm chú vào kỹ thuật theo dõi kém cỏi của tỷ tỷ mình, hấn im lặng cong khoé môi -- dù sao, cũng thật đáng yêu, hơn nữa nàng hình như rất vui vẻ, cứ như vậy tiếp tục giữ vững thôi.

Cứ như vậy, Thang Mộ liên tục bám theo Beth. Cho đến khi nàng cảm thấy đường đi càng ngày càng quen Càng ngày càng quen thuộc. Ah? Rốt cuộc đã gặp con đường này ở đâu nhỉ?

Cuối cùng, Beth dừng bước tại căn nhà quen thuộc nào đấy.

Tiếp theo, nàng ta yên lặng buông băng hiệu trên vai xuống.

"." Thang Mộ dựa vào sức mạnh tuyệt vời của mình, nhìn thấy rõ ràng --trước nhà vệ sinh công cộng trong truyền thuyết kia xuất hiện một băng hiệu thần bí, bên trên viết mấy hàng chữ lớn như vậy:

". Phốc." Jarrett chẳng biết đi tới bên cạnh Thang Mộ lúc nào. Sau khi cầm nín mất một lúc thì chú ý tới bộ dáng bất khuất yên lặng học máu của tỷ tỷ mình, không kìm lòng nổi mà bật cười.

"Không cho cười a a a ! ! !" Thang Mộ cào tường, "Đạo văn thì rất đáng xấu hổ được không? !"

". Không, tỷ tỷ, đệ thấy rằng máu chốt không ở chỗ này."

"Không ở chỗ này còn ở chỗ nào nữa!" Thang Mộ lập tức kéo lấy tay áo của hấn, kêu lên, "Mau dùng cầu lửa nổ banh cái đó cho tỷ!" Dừng một chút, nàng giận dữ nói, "Vậy cũng cho nổ tung cái nhà đó luôn cho tỷ!"

". Cái này không tốt lắm đâu?"

"Không có gì không tốt hết, đệ không phải làm thì tỷ tự mình làm à!"

"Đệ làm"

Vì vậy, Jarrett Spike - Thánh Ma Đạo Sư vĩ đại, vào một buổi đêm đen gió lớn nào đấy, đã dùng một Hóa Cầu Thuật vô cùng mạnh mẽ phá hủy một nhà vệ sinh công cộng, làm người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Tạm thời không đề cập tới ngày hôm sau Beth sẽ đau lòng muốn chết, tóm lại đêm nay, sau khi tổn hại nghiêm trọng đến hô hấp của cư dân vùng phụ cận, Thang Mộ rất là thỏa mãn, cao hứng bưng bưng kéo đệ đệ mình trở về quán trọ để nghe truyện bát quái. Dĩ nhiên, nàng thực hiện công tác chuẩn bị vô cùng đầy đủ, tắm xong, thay áo ngủ, ôm gối đầu đặt cố định trên nệm, vừa gặm trái cây vừa nghe ba ba, à không, là đệ đệ kể chuyện xưa.

Bị nàng dùng ánh mắt mong đợi nhìn chăm chăm như vậy, Jarrett cảm thấy hết sức áp lực. Bởi vì quá khứ của hấn quả thật bình thản tới cực điểm, cái gọi là không có gì đặc biệt để kể, đó không thể nghi ngờ là --

"Đệ không có trí nhớ trước lúc bốn tuổi."

"Hả?"

"Theo. Phụ thân nói, " có thể là vì đã lâu rồi không gọi tới xưng hô này, Jarrett phát âm có chút không lưu loát, "Là do bị kích thích quá lớn. Ông ấy và mẫu thân vốn là đều là Mạo Hiểm Giả. Một lần bọn họ mang theo đệ cùng đi du ngoại với Đoàn Mạo Hiểm, nhiệm vụ lần đó vốn nên cực kỳ an toàn, nhưng mà, trên đường lại xảy ra nguy hiểm, tất cả mọi người đều chết Chỉ còn lại một nhà ba người bọn đệ, từ đó về sau, đệ mất đi trí nhớ trước lúc bốn tuổi."

"Chuyện như vậy." tay Thang Mộ run rẩy, bắt đầu có chút hối hận vì đã hỏi. Tuy rằng những khổ đại thâm thù này lúc trước đã xem trong tiểu thuyết không biết bao nhiêu lần, nhưng sách vở vẫn là sách vở, thực tế là thực tế, thấy đệ đệ nàng bị ngược đãi. Cảm giác trong lòng không dễ chịu.

"Đã qua rồi," cùng Thang Mộ ngồi song song trên nệm, Jarrett quay đầu lại cười cười, "Lúc còn rất nhỏ thì thỉnh thoảng còn có thể mơ thấy cảnh tượng máu chảy thành sông kia, nhưng bây giờ đã hoàn toàn không còn nữa." Mong có lẽ là thứ có khả năng phản ánh nội tâm của mọi người nhất. Không biết bắt đầu từ khi nào, giấc mộng của hấn đã biến thành cảnh tượng khi tỷ tỷ rời đi kia ...cho đến lúc nàng quay trở về.

"Vậy sau đó thì sao? Phụ thân và mẫu thân của đệ."

"Không biết." Jarrett lắc đầu, "Lần cuối cùng đệ gặp họ thì phụ thân cùng mẫu thân vẫn còn sống, họ đem giao đệ cho bạn bè của họ." Có một trực giác mãnh liệt nói cho hấn biết, cha mẹ đã không còn tồn tại ở trên thế giới này nữa. Có lẽ bọn họ đưa ra quyết định như vậy chính xác là vì tốt cho hấn,

nhưng trong một khoảng thời gian rất dài, hẳn luôn cảm thấy thay vì sống cuộc sống cô độc thảm hại như vậy, còn không bằng ba người cùng chết đi thì tốt hơn, ít nhất. Hẳn không phải là một mình bị vứt bỏ.

"Sau đó, bạn bè của bọn họ phản bội lời thề, vứt bỏ đệ, sau đó nữa, đệ bị bắt lại đem bán làm nô lệ, lại sau đó nữa." Jarrett nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười dịu dàng, "Đệ gặp được tỷ tỷ." Nụ cười kia giống như là thật lòng đang cảm thấy hạnh phúc vì chuyện này .

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Một chậ máu chó, lại một chậ máu chó

Thế nhưng, Thang Mộ vẫn nhìn thấy trong nụ cười của Jarrett hiện lên vẻ khổ sở. Sao có thể không thêm đề ý chứ? Loại chuyện như vậy. Nhưng đây là quyết định của bản thân Jarrett, nàng không thể vì tư tâm của mình mà can thiệp vào được. Quả thật. Nàng hi vọng sau khi mình rời đi thì bên cạnh Jarrett còn có người thân khác, người thân chân chính có liên hệ máu mủ, nhưng loại chuyện này cần phải lấy ý chí của bản thân hẳn làm là điều kiện tiên quyết.

Vài ngày sau, bọn họ lần nữa mua một gian nhà ở trấn nhỏ Bonnie. Lại sau khoảng nửa tháng, Beth bị người trong tộc dùng phương thức truyền tin đặc biệt gọi về trở về, vì vậy lần nữa chỉ còn lại hai người Thang Mộ và Jarrett. Có lúc nàng chợt cảm giác hình như mình chưa bao giờ rời đi, nhưng mỗi lúc này, cảm giác tồn tại mạnh mẽ khổng lồ của Kirsten, Ysasi và Chít Chít lại nhanh chóng xua tan loại ý niệm này của nàng.

Cuộc sống bình yên như vậy dường như có thể kéo dài mãi, nhưng mà, trực giác nói cho Thang Mộ biết, thời gian không còn nhiều lắm. Mặc dù không biết sẽ là khi nào, nhưng ngày ly biệt sắp đến rồi phải không?

Rất có thể là vì phối hợp với dự cảm của nàng, không lâu sau đó, một giọng nói lại thỉnh linh xuất hiện trong đầu.

"Đã lâu không gặp, gần đây có khỏe không?"

"Nhờ hồng phúc của ngươi, cuối cùng còn chưa có chết." Thang Mộ tự nhiên sẽ không quên là ai đã khiến nàng thảm hại như vậy lúc ở Nữ thần điện.

"Thái độ thật là lạnh lùng cứng rắn quá đó. Ta đặc biệt vì thực hiện lời hứa mà đến, cô đối xử với ta như vậy thật sự là không có vấn đề sao?"

"Ý của ngươi là." Thang Mộ ngắt ra, rút cuộc, đến lúc rồi sao?

"Không sai, khiến nam chủ của thế giới này thoát khỏi số mạng định sẵn." Âm thanh của ** đại thần dần dần trầm thấp, rồi sau đó, hẳn đột nhiên hỏi, "Chỉ là, trước khi rời đi, có muốn làm tiếp cái giao dịch hay không?"

"Hả? Ngươi có âm mưu gì?"

"Đừng nói như vậy chứ, hiếm khi chúng ta hợp tác vui vẻ nên muốn tặng cho cô một cái kinh hi thôi."

"Ta thấy là kinh sợ mới đúng đó." Thang Mộ bày tỏ mình không chút hứng thú với mọi thứ mà tên này đề lại, một chút hứng thú cũng không có! Lại dám tin tưởng tên khốn này thì chỉ số IQ của nàng cũng chỉ có âm năm điểm thôi! Nàng tức giận tiếp tục nói, "Ngươi trực tiếp thực hiện cam kết là được rồi, cái khác ta không cần."

"Trước hết cứ nghe ta nói xong rồi hẳn cự tuyệt được không? Ta dùng ‘khiến thế giới này bất động ba mươi giây’ để giao dịch với cô, như thế nào? Phải biết rằng, đây là ta vất vả lắm mới lấy được từ chỗ a loại (?) đấy."

Thang Mộ cau mày: "Có ý gì?"

"Ai nha, cô không nhìn kỹ lời giải thích của viên ma tinh lúc trước ta đưa cho cô sao?"

". Giải thích?" Thang Mộ theo bản năng mở túi ảo ra. Lúc trước vì vừa lấy được thì đã gặp phải bi kịch nên nàng chỉ nhìn tên của nó là "Ma tinh duy nhất có thể mở ra thông đạo trở lại hiện đại", hiện tại nhìn kỹ lại, phía dưới hình như còn có một hàng chữ nhỏ, viết -- [Trong thời gian ba mươi giây, nếu bị cắt đứt giữa chừng thì ma tinh mất đi hiệu lực.]

!!!

"Tại sao phải có cái điều khoản ngược này chứ hả?!"

"Thần khí bình thường đều có hạn chế sử dụng tương đối nhiều không phải sao?"

Giọng nói đối phương tràn đầy ý cười khiến trong lòng Thang Mộ dâng lên sự tức giận nồng đậm. Cho là như vậy thì nàng sẽ đã đồng ý sao? Đùa giỡn người ta cũng có mức độ thôi chứ! Nàng cũng không tin mình chạy vào trong phòng tắm thì Jarrett vẫn sẽ xông tới!

". Được rồi, phương pháp xử lý điên cuồng như thế mà cô cũng nghĩ ra, ta thua. Nhưng lần này ta không muốn hại cô. Bởi vì, ta muốn cô làm
. Là giúp nam chính tìm ký ức về."

"Ký ức của Jarrett?"

"Ừ, trước lúc bốn tuổi. Như thế nào, có hứng thú không?"

"." Thang Mộ sững sốt một lát, mới hồi đáp, "Ta cần suy tính."

"Tốt, chờ cô trả lời chắc chắn."

Cứ như vậy, giọng nói của đối phương lần nữa biến mất ở trong đầu Thang Mộ. Cái này cũng không làm cho tâm tình nàng nhẹ nhõm hơn, ngược lại càng thêm nặng nề. Biết rõ có thể lại là một cái bẫy, nhưng chỉ cần có một chút liên quan tới Jarrett, hình như sẽ rất khó trở nên lý trí được.

Nhưng

"Tỷ tỷ?"

"À?" Bị âm thanh gần trong gang tấc đánh thức, Thang Mộ lúc này mới phản ứng được, lúc nàng và ** đại thần trao đổi là lúc đang ngồi đối diện Jarrett đọc sách, cho nên. Hắn vẫn luôn nhìn bộ dạng quái đản của nàng sao? Cứu mạng! Cảm giác rất mất mặt được không?!

"Thế nào? Mới vừa rồi thì khác thường, một lát cau mày, một lát thì ánh mắt dường như rất tức giận, là nhìn thấy cái nội dung gì không tốt hay là nhớ tới chuyện gì không tốt rồi sao?"

Dưới ánh mắt tràn đầy ý quan tâm của Jarrett, Thang Mộ hơi lúng túng nghiêng đầu sang chỗ khác, nên may mắn vì gương mặt này là mặt than cho nên Jarrett không cách nào thấy nhiều biểu tình kỳ quái sao? Nhưng dù như thế, cư nhiên lại có thể nhận thấy tâm tình biến hóa của nàng, không thể không nói, hẳn thật sự hiểu rõ về nàng.

"Không có, không có việc gì đâu." Thang Mộ gãi gãi mặt. Cuối cùng tựa như buông tha, bỏ quyển sách trên tay xuống, nhìn về phía Ma Pháp Sư trẻ tuổi ngồi thả lỏng bất chèo chân trên thảm, "Jarrett, nếu như, tỷ nói là nếu như, có cơ hội có thể tìm lại ký ức để đánh mất, để có muốn tìm trở về không?"

"Tỷ tỷ." Jarrett khẽ cau mày, trông mắt xanh thăm nhìn chăm chú vào Thang Mộ, "Tỷ có phải có chuyện gì gặt dè hay không?"

"." Không chỉ có, mà còn có quá nhiều! Nhưng là, "Đừng nói thứ khác, trả lời tỷ!" Nàng vừa nói, vừa lết tới, kéo quyển sách trên tay Jarrett vứt xuống một bên, ngay sau đó cầm hai tay của hắn, ngón tay đan xen ngón tay, lòng bàn tay dán chặt lòng bàn tay, mắt đối mắt, Thang Mộ lại hỏi một lần nữa, "Muốn, hay là không muốn?"

Giống như bị ánh mắt của đối phương đầu độc, giống như bị giọng nói trong nội tâm thúc giục, Jarrett quỷ thần xui khiến gật đầu: "Muốn."

"Thật sao?" ánh mắt của Thang Mộ nhu hòa xuống. Nếu là hắn muốn, như vậy, muốn nàng làm gì cũng được.

Nghĩ như thế, bỗng một giây kế tiếp, nàng chỉ cảm giác trước mắt mình bỗng dừng tối sầm lại, giống như thoát khỏi trần thế trôi buốc. Thang Mộ cảm thấy thân thể mình đột nhiên trở nên rất nhẹ, bay cao trong đêm tối giống như bồ công anh theo gió phiêu tán. Không biết qua bao lâu, nàng phát giác mình rốt cuộc dừng lại. Dần dần, trước mắt lần nữa có ánh sáng, sau đó nữa, nàng ngạc nhiên phát hiện, mình xuất hiện ở trong một trang viên xa lạ.

Nơi này. Là đâu?

Rõ ràng một giây trước vẫn cùng chung một chỗ với Jarrett kia mà, thế nào mà hiện tại lại.

"Verne thiếu gia, Verne thiếu gia, ngài chạy chậm một chút! Sẽ ngã đấy!"

Âm thanh như vậy đột nhiên vang lên, Thang Mộ theo bản năng nhìn sang chỗ phát ra âm thanh, trong lòng đồng thời thờ phào một cái. Có người là tốt rồi, ít nhất còn có thể hỏi đường.

Cách đó không xa là hai người, một trước một sau chạy tới. Chạy ở phía sau là một nữ hầu mặc tạp dề trắng trên eo, tuổi còn trẻ khoảng bốn mươi tuổi, vẻ mặt lo lắng đuổi theo bé trai chạy trước cách nàng khoảng 3 mét. Đứa nhỏ này khoảng ba tuổi, có một mái tóc đen ngắn mượt như vải sa tanh. Mặc dù tuổi còn nhỏ lại mặc một bộ lễ phục nhỏ trắng tinh, vài vóc tinh xảo được chế tạo hoa mỹ. Lại liên tưởng đến cái trang viên này, rất rõ ràng, đây là một Phú nhị đại[1]. Cậu bé bị rượt đuổi, quay đầu lại cười hi hi: "Không đâu! Lysa ngu ngốc! Cô không đuổi kịp ta!"

[1]Thế hệ con nhà giàu thứ hai (phú nhị đại) là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc.

"Verne thiếu gia, xin đừng cứ nhảy cửa sổ chạy trốn khỏi lớp lễ nghi nữa! Mau cùng tôi trở về đi!"

"Không muốn!"

Không cần Thang Mộ cố ý bắt chuyện, phương hướng mà cậu bé chạy tới, rất dễ nhận thấy là vị trí của nàng. Quả nhiên, lúc chạy tới trước mặt nàng thì

hắn thẳng gấp, dừng bước, rồi sau đó nghiêng đầu hỏi "Tỷ là ai? Tại sao lại xuất hiện ở trong trang viên nhà ta?"

"." Thang Mộ muốn trả lời, nhưng khi thấy rõ dung nhan của đối phương thì lập tức mất đi âm thanh.

Gương mặt này. Gương mặt này. Rõ ràng là.

"Nói chuyện đi! Chẳng lẽ tỷ chính là tên bất cóc mà ba ba nói?" Nói tới chỗ này, cậu bé không chỉ không sợ, ánh mắt ngược lại càng thêm hưng phấn, "Tỷ rất lợi hại phải không? Có thể biểu diễn cho ta xem không?"

"."

"Verne thiếu gia, ngài đang làm gì vậy? Đừng nói chuyện với không khí, lão gia mà thấy thì sẽ bị mắng đó." Nữ hầu tới trễ nhanh tay bắt được cậu bé, sau khi thở phào một cái thì nghiêm mặt nói.

"Ồ?" khuôn mặt nho nhỏ của cậu bé hiện ra vẻ nghi ngờ cùng không hiểu. Hắn duỗi ngón tay chỉ vào Thang Mộ, "Lysa, ta không nói chuyện với không khí, ta chính là nói chuyện với vị tỷ tỷ này mà."

"Ngài đang nói gì thế? Nơi này ngoại trừ chúng ta ra, căn bản không còn ai nữa!"

"."

Cho nên nói, tất cả mọi chuyện, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Bé Jarrett ba tuổi

"Tỷ tỷ biết tàng hình, tỷ đang ở đâu? Không có ở đây sao?"

Nghe được tiếng gào quen thuộc truyền đến từ sau lưng, trong mắt Thang Mộ lóe lên một tia bất đắc dĩ. Nàng chui ra từ trong bệ cửa sổ được ngăn cách bằng bức rèm dày nặng, vẫy vẫy tay với cậu bé: "Ja Verne, tỷ ở đây nè."

Đôi mắt ngọc bích của cậu bé sáng lên, lập tức nhào tới đây: "Thật là lợi hại! Tỷ tỷ vô hình, tỷ đang chơi trò chơi sao?"

"." Không, nàng thật sự không cảm thấy tình huống hiện tại lợi hại chỗ nào cả. Thang Mộ nhìn vào thân thể đang xuyên qua rèm cửa sổ của mình, im lặng nghiền ngẫm. Không sai, nàng bây giờ hình như là ở trạng thái linh hồn, không còn là mặt thân, nhưng mà lại không có cách nào dùng sức với bất kỳ vật gì. Thí dụ như nàng có thể ngồi ở trên bệ cửa sổ, lại không có cách nào nhấc tấm rèm nhung màu đỏ tím này lên, chỉ có thể đi xuyên qua nó. Bất luận kẻ nào nhìn thấy tình huống như thế đều sẽ cảm giác kinh hãi, cũng chỉ có duy nhất cậu bé có thể nhìn thấy nàng này là cảm thấy lợi hại thôi nhỉ?

Cho tới bây giờ, có lúc Thang Mộ lại cảm giác đứa nhỏ này không phải Jarrett. Rõ ràng có khuôn mặt và hơi thở giống nhau, nhưng tính tình lại khác hoàn toàn với lần đầu tiên nàng nhìn thấy Jarrett, không hề như con chó Ngao bé nhỏ thận trọng từng tí, ngược lại giống như con báo nhỏ tùy ý chạy băng băng dưới ánh mặt trời-- hẳn thật sự là Jarrett trước lúc bốn tuổi sao?

Đang lúc suy tư, cậu bé đã kéo rèm cửa sổ lên rồi "Hi hà hi hục" bò lên trên bệ cửa sổ chỗ Thang Mộ đang ngồi. Một chút sơ sẩy, chân của hắn trượt xuống, cả người lập tức lảo đảo.

"Cẩn thận!" Thang Mộ theo bản năng đưa tay ra, lại chỉ bắt được một mảnh hư vô. "." Nàng ngăn người. Quả nhiên vẫn không thể nào lập tức quen với tình trạng này được.

Rồi sau đó chỉ thấy một bàn tay nhỏ nhỏ đưa tới trên tay nàng, đặt giữa hư không, cậu bé xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên, cười rục rờ nói với nàng: "Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ giúp đỡ."

Thang Mộ trừng mắt nhìn, kim lòng không được mỉm cười, đưa tay sờ sờ đường nét gương mặt bé trai, mặc dù nàng hoàn toàn không đụng tới được.

Lần nỗ lực tiếp theo bắt đầu, sau lần thất bại thứ hai ba gì đó, cậu bé tinh lực tràn đầy rốt cuộc thuận lợi bò lên bệ cửa sổ mà Thang Mộ đang ngồi.

Sau khi thở hổn hển mấy cái, hắn "Oa!" một tiếng rồi ghé sát vào tấm cửa kính: "Bên ngoài có tuyết rơi! Thật là đẹp!"

"Đúng vậy, tuyết rơi." Thang Mộ hơi xê dịch chỗ ngồi, rồi cùng thằng bé ngồi ngắm hoa tuyết rơi như lông ngỗng bay bay giữa trời đất. Rõ ràng chỉ cách một lớp cửa sổ, lại giống như hai thế giới, hoàn toàn không cảm thấy khí trời lạnh lẽo bên ngoài.

"Tỷ tỷ biết tàng hình thật là giỏi hoạt, ngắm tuyết cũng không thèm gọi đệ!" Cậu bé phồng mặt bánh bao lên, bắt mắt nói.

"Vừa này đệ còn ở trên giường ngủ nướng mà?" Nàng nhìn chăm chăm vào bộ áo ngủ tơ lụa được may vá tinh xảo trên người cậu bé, cười ranh mãnh.

"Tỷ tỷ không phải cũng giống như vậy sao?!"

". . . ." Không sai, trạng thái linh hồn của nàng đang mặc cái bộ áo ngủ ban đầu nàng xuyên tới đây. Hệ thống trò chơi chỉ có tác dụng ở trên thân thể nàng, cho nên với bộ dạng linh hồn bây giờ của nàng thì coi như muốn thay đổi quần áo cũng là có tâm vô lực.

"Tỷ tỷ."

"Sao?"

"Tỷ đọc truyện cổ tích cho đệ được không?"

"Tối hôm qua không phải mới vừa đọc rồi sao?" Nàng dựa lưng vào vách tường, một tay chống cằm, "Đọc còn chưa tới mười phút thì đệ đã ngủ mất rồi."

"Không có đâu! Đệ rõ ràng kiên trì được mười lăm phút mà!" Cậu bé bày tỏ kháng nghị, lắc đầu. Do hán mới vừa ngủ dậy còn chưa kịp chải đầu nên mái tóc ngắn đen óng có hơi nhếch lên, ngược lại thật sự giống như động vật nhỏ xù lông, vô cùng đáng yêu.

"Có khác nhau sao?"

"Đương nhiên là có!"

"Được rồi, được rồi." Thang Mộ không tiếp tục trêu chọc hán nữa, hỏi, "Đệ muốn nghe cái gì?"

"Chờ một chút!" Cậu bé vừa nói xong, liền lần nữa nhảy xuống bệ cửa sổ. Vì nơi này là thư phòng cho nên tìm sách vô cùng dễ dàng, chỉ chớp lát sau, hán đã mang một quyển sách dày bên ngoài được mạ vàng hoa mỹ tới đây.

Cách bọn họ kể chuyện xưa vô cùng đặc biệt, bởi vì người cầm sách, lật sách không phải là người kể chuyện, mà là người nghe chuyện xưa .

Cậu bé ôm sách nhìn chung quanh một chút, dứt khoát rúc vào trong thân thể Thang Mộ. Thật sự là trong thân thể. Thang Mộ nhìn thân thể mình bị đối phương xuyên qua, quả nhiên, vô luận xem bao nhiêu lần đều vẫn cảm thấy kinh hãi. Nhưng cậu bé hiển nhiên cảm thấy rất vừa lòng với tư thế như vậy. Hán thỏa mãn hí mắt cười, giống như thú con uống no sữa, ngón tay béo mập mập mỡ trang sách ra, nói: "Tỷ tỷ tàng hình, đệ muốn nghe cái này!"

Cái này là. Thang Mộ sững sờ.

"Tỷ tỷ?"

"A, xin lỗi." Thang Mộ từ trong sững sờ phục hồi lại tinh thần, nhẹ nhàng đọc những dòng chữ kia.

"Lúc ban đầu, trên đời vốn là không có ánh sáng, cũng không có bóng tối, tất cả mọi thứ đều giống như thời kỳ hỗn mang."

"Thần Ánh Sáng hiện ra mang đến cho mọi người ánh sáng, và đối lập với điều này, thần Hắc Ám cũng đúng thời cơ mà sinh ra. Ánh sáng và bóng tối, tương."

"Cả vùng đất dần dần xuất hiện thật nhiều sinh linh."

"Một ngày nào đó."

A a, không sai, là quyển sách này. Jarrett đã từng học cho nàng nghe rồi, là lúc đó nàng ngủ. Đây coi như là -- thần vận mạng chuyển hướng sao?

Thang Mộ có chút buồn cười, rồi lại có chút chua xót. Chia cách chỉ mới 1-2 tuần thôi mà nàng đã vô cùng nhớ hán rồi. Mặc dù cậu bé nho nhỏ này cũng là Jarrett, nhưng cũng không phải là Jarrett mà nàng biết.

Rốt cuộc vận mạng của hán vào năm bốn tuổi đã xảy ra bước ngoặt như thế nào đây? Nàng còn nhớ rõ Jarrett từng nói, cha mẹ hán là một cặp Mạo Hiểm Giả, bây giờ nhìn lại, rõ ràng không phải. Mạo Hiểm Giả bình thường làm sao có thể ở toà trang viên như vậy, hơn nữa. Cho tới tận bây giờ, nàng chỉ mới nhìn thấy người hầu thôi, chưa bao giờ nhìn thấy cha mẹ của cậu bé. Tình huống như thế này thì thấy thế nào cũng không bình thường nhỉ?

"Tỷ tỷ? Sao tỷ không đọc nữa?"

Thang Mộ lúc này mới phát hiện trong lúc vô tình mình đã dừng đọc, đã như vậy, nàng dứt khoát nói: ". Đứng rồi, Verne, cha mẹ của đệ đâu? Sao tỷ chưa gặp bao giờ?"

"." Nụ cười trên mặt cậu bé lập tức biến mất, lần đầu tiên lộ vẻ mặt gần như là ưu buồn ra ở trước mặt nàng. Hán nghiêng đầu sang chỗ khác, ném quyển sách trên tay xuống đất, rồi sau đó cũng tự mình nhảy từ trên cửa sổ xuống, đưa lưng về phía nàng, một lát sau mới lên tiếng, "Mấy người đó căn bản không cần thiết, đệ không có!" Nói xong, cũng không quay đầu lại mà bỏ đi luôn.

Thân hình nhỏ bé lại tạo cho nàng một loại cảm giác kiên quyết, hơn nữa, nàng thể mà lại thấy được bóng lưng quen thuộc của Jarrett trên người cậu bé đó-- Khi thể lúc tức giận thật giống hết, quả nhiên là cùng một người sao?

Nhưng mà, cuối cùng là chuyện gì xảy ra thế?

Thang Mộ nhủ nhủ này, sau đó cũng xuyên qua bệ cửa sổ nhảy xuống. Sau khi suy tư một hồi, cuối cùng nàng quyết định bay tới chỗ tụ tập của người hầu. Một đám phụ nữ, dù có chuyện hay không có chuyện cũng đều thích bát quái, từ nơi đó, nàng hẳn có thể tìm được chút đầu mối nhỉ?

Sự thật chứng minh, nàng phỏng đoán là chính xác.

Sau khi mất vài ngày tỉ mỉ thu thập tin tức ở tòa trang viên khổng lồ này, nàng rốt cuộc chấp vả được đại khái về thân thể của Jarrett. Đơn giản mà nói, đây thực sự là một chậu máu chó. Phụ thân của hắn là một vị Bá tước, mà mẫu thân là con gái của một vị Bá tước khác, hai người chính là hôn nhân chính trị, môn đăng hộ đối nhưng không có một chút nền tảng tình yêu.

Nói đơn giản chính là, trước khi kết hôn mạnh ai nấy chơi, lúc kết hôn rồi thì cùng chơi chung với nhau, rốt cuộc sau khi chơi ra cái thành quả là Jarrett, thì hai người đem con ném, tiếp tục mạnh ai nấy chơi, một năm cũng khó về được một chuyến. Cũng khó trách khi nhắc tới bọn họ thì bé Jarrett lộ ra vẻ mặt như vậy. Nếu đổi lại là nàng, đoán chừng cũng không khá hơn chút nào.

Nghĩ như vậy, việc nàng hỏi vấn đề kia, quả thực là rắc muối lên vết thương. Thật đúng là quá không nên.

Phải nói xin lỗi mới được.

Trước mắt có một cơ hội rất tốt, ngày mai chính là Jarrett sinh nhật, nghe nói hắn ra đời là vào ngày tuyết rơi dày khắp nơi. Muốn nói xin lỗi, không có gì thích hợp hơn bằng tặng quà sinh nhật nhỉ? Nhưng mà, nàng bây giờ, hình như quà tặng duy nhất có thể đưa ra Chỉ có cái kia nhỉ?

Cứ luôn cảm thấy. Mặc đồ ngủ mà làm cái đó, Thang Mộ vừa nghĩ tới liền không kìm hãm được mà nước mắt tuôn rơi. Nhưng theo tình huống thân thể của nàng bây giờ, coi như trong lòng có vô số ý tưởng thì cũng là lực bất tòng tâm thôi. Cho nên, nên thừa dịp có thời gian rảnh rỗi thì luyện thật giỏi tập đi!

Trong lúc rối rắm, ngày sinh của thiếu gia Verne bé nhỏ đã tới. Trong trang viên giăng đèn kết hoa, trang trí vô cùng long trọng, thậm chí ngay cả mấy cành cây khô trong hoa viên cũng được buộc thêm những dây ruy băng màu sắc rực rỡ. Thang Mộ bay bay ở đình phòng bếp, nhìn chăm chú đám người ra vào phòng bếp. Dưới mi mắt nàng là từng đợt thức ăn toả ra mùi hương ngây ngất được đặt lên mâm bưng ra. Nàng lại chỉ có thể nghe mùi hương, thật là quá độc ác!

Thế nhưng, nhìn nhìn người người một chút cũng là một loại hưởng thụ nha Nàng đáng xấu hổ mà nhìn ngó từ đầu đến cuối, thậm chí thỉnh thoảng còn bay tới bên cạnh chỗ món ngon mà người một cái. Cho đến khi món ăn cuối cùng đã được đưa đi, nàng mới lướt theo nữ hầu cùng nhau đến phòng ăn được trang trí long trọng.

Mới vừa vào, lòng của nàng lập tức quẩn cả lên.

Trên bàn ăn dài khổng lồ bày đầy các loại thức ăn hào hạng, nhưng mà. cũng chỉ có một mình cậu bé, lẳng lặng ngồi ở vị trí đầu. Có lẽ là đầu hẳn thật sự quá nhỏ so với bàn ăn, cảnh tượng như vậy không chỉ không khiến người ta cảm thấy vui mừng, ngược lại cực kỳ cô đơn.

Gian phòng này thật sự là vừa quá lớn lại vừa quá trống trải.

Thang Mộ nhìn thấy Tiểu chủ nhân của trang viên phát tay, nhìn thấy đám người hầu theo thói quen rời đi, nhìn thấy cậu bé mấp máy môi, cầm dao nĩa lên bắt đầu an tĩnh dùng cơm một mình. Trong phòng yên tĩnh không một tiếng vang. Chỉ là, hiện tại chính là thời điểm làm chuyện đó tốt nhất đúng chứ? Nếu căn phòng đã an tĩnh như vậy, nàng sẽ làm cho nó náo nhiệt lên là được rồi! Mặt mũi? Cái thứ đó ai mà cần chứ!

Nghĩ như thế, Thang Mộ đột nhiên vỗ tay, vừa đánh nhịp vừa ca giọng hát lên: "Mừng ngày sinh nhật của em~ Mừng ngày sinh nhật của em~~ Mừng ngày đó em sinh ra đời~~~ chúc Verne sinh nhật vui vẻ!"

Cậu bé bị âm thanh bất thình lình làm giật mình rơi dao nĩa trong tay xuống. Dao nĩa bằng bạc tiếp xúc với mặt bàn phát ra tiếng vang vô cùng không phù hợp lễ phép "Leng keng". Thế nhưng hắn lại chẳng quan tâm mà nhìn về nơi truyền đến âm thanh. Chỉ thấy một cô gái tóc đen mặc đồ ngủ đang khoa tay múa chân hát ca khúc với âm điệu kỳ quái, vừa hát còn vừa dùng bàn tay đánh nhịp.

Rõ là. Thật khó nghe.

Verne nghĩ như vậy. Hắn chưa bao giờ nghe thấy ca khúc khó nghe như vậy. Nhưng mà, hắn lại không ghét chút nào, không chỉ không ghét. Còn vô cùng vô cùng.

Thang Mộ hát liên tiếp bảy tám lần mới ngừng lại, vô cùng có khoái cảm sau khi ca hát kết thúc. Nàng chấp hai tay sau lưng, cười nói với cậu bé đang ngây ngốc tại chỗ: "Thế nào? Nghe hay không?"

"."

Đáp lại nàng chỉ có một mảnh trầm mặc. Mặt của Thang Mộ đỏ lên, cảm thấy mặt mũi có chút không nhìn được. Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, đưa mắt nhìn thật là quá không đáng yêu. Thôi, quên đi, dù sao cũng là nàng có lỗi trước, không bằng. lại một lần nữa?

Nghĩ như thế nên nàng xoay người, bay về phía cửa, nghĩ xem lần này nên dùng phương thức gì nhảy vào thì mới có phong cách.

"Đừng đi!"

". . . . A?" Thang Mộ quay đầu lại. Đúng lúc thấy cậu bé từ trên ghế thật cao nhảy xuống. Bởi vì động tác vô cùng vội vàng, đầu gối đụng mạnh vào bàn, nhưng hắn vẫn không thềm xoa xoa, chỉ nhanh chóng chạy tới chỗ nàng, rồi sau đó, hung hăng nhào tới trên người nàng.

Thang Mộ theo bản năng điều chỉnh tư thế giang hai cánh tay, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn cậu bé xuyên qua thân thể mình. Rồi sau đó ngã ầm trên đất.

Lại quên. Thật không cách nào tiếp nhận được chuyện này. Nàng cười khổ một cái, đang chuẩn bị nói gì đó thì cậu bé vốn ngã quỵ ở trên đất đột nhiên bò dậy, rồi sau đó giả vờ ôm hông của nàng, vội vàng hô lên: "Đừng đi! Đừng bỏ để lại một mình nữa!"

". Hà?"

"Đừng giống như cha mẹ đệ. Bỏ đệ lại một mình." Cậu bé gục đầu xuống, cúi đầu khóc oà lên, "Một mình ngắm tuyết vào buổi tối, thật là quá lạnh, lạnh quá."

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Chúng ta kết hôn đi

Một lớn một nhỏ cứ như vậy mà làm lành với nhau. Mặc dù sang hôm sau thì Jarrett hoàn toàn phủ nhận việc mình đã khóc, mà Thang Mộ cũng tuyệt đối không thừa nhận mình đã từng hát giai điệu khó nghe muốn chết.

Trong nháy mắt, đông đi xuân tới, xuân đi hạ lại tới, hạ đi thu lại tới, Thang Mộ đã ở lại đây khoảng hơn nửa năm mà vẫn không tìm được biện pháp nào trở về. Bất quá theo lời của Jarrett, năm hắn bốn tuổi sẽ xảy ra chuyện gì đó, có lẽ là một bước ngoặt cũng không chừng. Huống chi, mặc dù vô cùng muốn gặp lại Jarrett của tương lai, nhưng nàng cũng không ghét cậu bé nhỏ nhỏ bây giờ.

Vào mùa lá khô vàng rụng bay là tà theo gió, tin dữ lại đột nhiên xuất hiện.

"Verne thiếu gia, không xong rồi!"

Tất cả đều bắt đầu từ những lời này của cô hầu Lysa. Số mạng của Jarrett vốn nên an ổn lớn lên rồi thừa kế tước vị của phụ thân, cuối cùng thì kết hôn cùng một tiểu thư môn đăng hộ đối nào đó, nhưng nay đã rẽ về một hướng hoàn toàn khác biệt.

Đơn giản mà nói, cha ruột của Jarrett, mất.

Mặc dù trong miệng luôn nói lời chống cự, nhưng suy cho cùng thì ở trong lòng của trẻ con vẫn là mong mỗi tình thương của cha mẹ đúng không? Mặc dù hắn đã không còn nhớ rõ lần cuối cùng nhìn thấy thì bộ dáng bọn họ trông như thế nào, mỗi lần chỉ có thể dựa vào bức họa khổng lồ trong phòng khách để nhớ lại, nhưng mà, chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ thật sự không còn được gặp lại nữa -- lần này, hắn thật sự không có phụ thân rồi.

Sau khi biết được tin tức này, Jarrett nhốt mình ở trong phòng cả ngày.

Cùng lúc đó, Thang Mộ cũng từ trong bát quái của đám nữ hầu mà biết được, vị Bá tước trong truyền thuyết này chết vô cùng mất danh dự. Đơn giản mà nói, ông chết vì 'mã thượng phong'. Uống quá nhiều rượu, lại kêu bảy tám cô tới chơi bấy gì đó, còn ăn thuốc bỏ gì gì đó, kết quả không cẩn thận kích động quá mức, cứ như vậy trợn trắng mắt, cắn đầu ngã vào bộ ngực trắng phau phau của một cô em. Làm em gái nhà người ta sợ hết hồn còn chưa tính, nghe nói bởi vì hiệu quả của thuốc bỏ, chết rồi mà 'súng' còn không ngã. Khụ, cô em đó thật vất vả mới bò ra từ dưới người ông ta nhưng đoán chừng về sau sẽ có bóng ma trong lòng đối với cái loại vận động này rồi.

Những người hầu biết được tin dữ mà vọt vào để mặc quần áo cho bá tước đại nhân cũng rất khổ sở. Làm thế nào cũng không mặc quần vô được. Sau cùng chỉ có thể xé ga giường bọc kỹ nửa người dưới của ông, rồi cứ như vậy mang về nhà chính. Cuối cùng vẫn là nữ chủ nhân nghĩ ra được biện pháp giải quyết cái vấn đề này -- tình hình cụ thể thì người ngoài cũng không rõ ràng, chỉ biết vật phẩm tùy thân trong linh cữu (quan tài) của Bá tước thừa ra thêm một cái hộp dài.

Làm người thừa kế duy nhất của Vị bá tước này, Jarrett đương nhiên là phải trở lại nhà chính ở vương thành, thừa kế tất cả những gì phụ thân lưu lại.

Bọn người hầu vội vàng thu dọn đồ đạc, các thân thích vội vàng xum xoe nịnh nọt, mẫu thân vội vàng hẹn hò với tên mặt trắng nhỏ mới quen. Trên đời này người thực sự đau lòng cho lão bá tước hình như chỉ có một mình đứa con trai mà ông ta luôn xem nhẹ.

Buồn cười dường nào, lại cũng thảm thương dường nào.

Thang Mộ ở ngoài cửa lưỡng lự cả một ngày, cuối cùng, sau khi màn đêm buông xuống mới quyết định xuyên qua cửa bay vào phòng ngủ. Cùng một dạng với những phòng khác trong tòa trang viên này, nó cũng to lớn và trống trải khác thường. Vì không đốt đèn ban đêm, nhìn có vẻ cực kỳ u ám.

Vì không có nhân lực tốt của cung thủ, Thang Mộ hơi tốn thời gian một chút, rốt cuộc cũng tìm được cậu bé co rút thành một cục ở góc tối bên giường. Nàng cẩn thận bay bay qua, chỉ thấy thằng bé ngồi ngơ ngác, bên khóe mắt như có như không vương lại những giọt nước mắt. Ngay khi nàng đến gần thì hắn đột nhiên quay đầu, rồi sau đó đưa tay lau nước mắt còn lại trên mặt: "Đệ mới không có khóc vì người đó đâu! Đệ chỉ là. . . . Chỉ là." Lại mãnh liệt lau mắt.

"Dù có khóc thì cũng không sao mà?" Thang Mộ bay tới bên cạnh bé trai, ngồi xuống, dựa lưng vào giường, cùng hắn vai kề vai. Trong tương lai, đây là tư thế ngồi quen thuộc của nàng và Jarrett, "khóc vì cha ruột mình như vậy thì không mất mặt tí nào."

"Loại người như vậy. Có ai lại vì loại người đó."

"Tỷ rất cảm kích ông nha." Thang Mộ nghiêng đầu nở nụ cười, "Nếu như không có ông ta, đệ cũng sẽ không tới thế giới này, đệ không tới thế giới này thì tỷ làm sao có thể gặp được đệ đây? Thật lòng yêu thích đệ bao nhiêu thì cũng sẽ cảm kích ông bấy nhiêu."

"Không có ai thích đệ cả!"

"Sao lại không có? Tỷ không phải sao?" Thang Mộ nhìn mình một cái, thờ dãi, "Hiện tại có lẽ nên đưa về hàng ngũ ma quỷ mới đúng."

Bé trai chột đỏ mặt, một lát sau, hắn lấp bắp hỏi "Như vậy, tỷ tỷ sẽ luôn luôn ở bên cạnh đệ sao?"

Cái vấn đề này khiến Thang Mộ ngập ngừng cả người. Nàng nhớ tới, hình như Jarrett lớn cũng đã hỏi vấn đề này, hiện tại, bé cũng đưa ra cùng một vấn đề, cho nên, không hồ là cùng một người sao?

Nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng không trả lời, chỉ nói: "Ja. Verne à, về sau đệ sẽ gặp được người vô cùng yêu thích đệ."

"Nhưng mà, bọn họ đều không phải là tỷ." Ánh mắt bé trai thực sáng ngời cũng thực cố chấp, "Tỷ tỷ sẽ ở lại bên cạnh đệ, đúng không?"

"Sau này đệ sẽ lớn lên, có lẽ còn có thể trở thành Bá tước, hoặc là Ma Pháp Sư ... nhân vật vĩ đại nào đó, một hồn ma ngay cả đồ đạc này nọ còn không chạm vào được như tỷ, có thể làm cái gì cho đệ đây?" Thang Mộ cảm giác mình cực kỳ gian xảo, vòng tới vòng lui nhưng không hề cho đối phương một đáp án nào. Có lẽ là vì lời thật quá tổn thương người chẳng?

"Sẽ không như vậy mãi đâu!" Cậu bé nặng nề gật đầu, giống như cam kết nói, "Đệ sẽ tìm được phương pháp biến tỷ tỷ thành người thật. Vào lúc đó, tỷ tỷ vô hình gả cho đệ nha."

". Hà?" Cái tiết tấu này có phải rất kỳ quái hay không?

"Không đúng sao? Tỷ tỷ mới vừa nói yêu thích đệ... đệ cũng rất yêu thích tỷ. Lysa từng nói rằng hai người yêu nhau thì nên kết hôn, sau đó vĩnh viễn vĩnh viễn ở chung một chỗ." Cậu bé nói xong, không biết nghĩ tới điều gì, vẻ mặt ảm đạm xuống, "Nếu không, sẽ giống phụ thân và mẫu thân của đệ. Nếu như cùng người khác kết hôn, tương lai đứa bé của đệ có lẽ cũng sẽ giống như đệ. Cho nên, đệ muốn kết hôn với người trong lòng mình."

"Cho nên, tỷ tỷ, ở lại bên cạnh đệ đi. Chờ đệ trưởng thành liền cưới tỷ."

"."

Thang Mộ quả thực đã bị Logic thần thánh của đứa nhỏ này đánh bại. Cuối cùng, nàng cũng không nhẫn tâm trực tiếp cự tuyệt, chỉ nói câu "Chờ đệ lớn lên rồi hãy nói!" rồi bay đi.

Đời này lần đầu tiên được người ta cầu hôn. Đối tượng còn là một đứa bé ba tuổi. Mặc dù tương lai hắn sẽ là một cao phú soái. Cuộc đời của nàng vẫn là chiến thắng hay là thua cuộc đây ta?

Tạm thời không tranh cãi về vấn đề rối rắm trong lòng nàng, sau khi thu dọn đầy đủ hết, Jarrett cuối cùng cũng lên đường, mà nàng tự nhiên cũng là cùng đi theo luôn. Ngồi trên xe ngựa chuyên dụng của tiểu thiếu gia, tất nhiên là rất vừa lòng, mà Jarrett cũng dùng đủ các loại lý do để đuổi Lysa vốn nên ở lại chăm sóc đi. Hiệu quả cách âm của xe ngựa tương đối tốt, cho nên bọn họ tự nhiên có thể tùy ý nói chuyện phiếm, tán dóc, kể chuyện xưa.

Nếu như chuyến đi có thể kéo dài thêm nữa thì tốt biết bao, nhưng mà, điều này nhất định là không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Tiến triển thần thánh trong truyền thuyết

Bởi vì khoảng cách quá xa, xe ngựa đã chạy ở trên đường khoảng hơn một tháng, nhưng bọn họ lại không trực tiếp ngồi Ma Pháp Trận. Tất nhiên phí sử dụng của nó rất cao, nhưng cũng không phải là không trả nổi, chỉ là, một mình Jarrett thì thôi cũng được, vấn đề là người hầu của hắn quá nhiều, và lại tuổi quá nhỏ. Cho nên, mọi người đành cùng nhau đăng hoàng ngồi xe ngựa lên đường.

Khí hậu dần dần trở lạnh, ngồi thoải mái an ổn trong xe ngựa có lẽ không phát giác ra cái gì, nhưng mà chỉ cần vừa đi ra khỏi nó, liền có thể lập tức cảm thấy lạnh lẽo từ trong gió thu.

Chỉ cần xuyên qua rừng cây rậm rạp trước mắt thì lộ trình cũng chỉ còn lại có vài trấn nhỏ cuối cùng nên hầu như tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm. Tốp năm tốp ba quây quần bên cạnh đồng lửa, vừa xử lý thức ăn, vừa vui vẻ trò chuyện: sau khi vào thành sẽ phải làm những gì, chiêu đãi những người khổ cực suốt đường đi ra sao.

Jarrett làm chủ nhân dĩ nhiên sẽ không ngồi cùng bọn họ. Đến lúc thì tự nhiên sẽ có người dâng lên cho hắn miếng thịt mềm nhất cùng với trái cây ngon ngọt nhất. Cho nên hắn chỉ cần cực kỳ bình tĩnh lật bộ sách mang theo người, tên của quyển sách này Thang Mộ vô cùng quen thuộc --《ma pháp nhập môn sơ cấp》, vì chẳng bao lâu sau nàng đã mua quyển sách này cho Jarrett.

"Tỷ tỷ, tỷ hiểu ma pháp sao?"

"A. Xin lỗi, tỷ không hiểu." Thang Mộ gãi gãi mặt. Mặc dù tên của cung thủ bắn ra có thể kèm theo Thuộc Tính Âm, nhưng rất đáng tiếc, phương pháp kiểm tra của thế giới này không thừa nhận là nàng có thiên phú ma pháp.

"Vậy tỷ tỷ là làm gì?"

"Tỷ sao? Tỷ là một cung thủ."

"Cung thủ?" Nam hài nghiêng đầu, ngay sau đó lập tức vứt bỏ quyển sách trên tay. Lướt soát ở đồng sách bên kia một lát, lần nữa tìm được mục tiêu của mình --《kiếm sĩ nhập môn sơ cấp》, "Lysa từng nói, ở bên cạnh mỗi cung thủ giỏi đều có một kiếm sĩ đáng tin cậy. Tỷ tỷ, đệ làm kiếm sĩ phòng ngự của tỷ được không?"

". Thật ra thì, tỷ cảm thấy đệ làm Ma Pháp Sư cũng rất tốt."

"Thật sao?" Mắt cậu bé sáng rực lên, lại vứt bỏ quyển sách trong tay, lần nữa lướt trở lại quyển sách đã vứt bỏ lúc này, lại nghiêm túc nhìn, "Tỷ tỷ, đệ nhất định sẽ trở thành một ma pháp sư ưu tú!"

Thang Mộ không nhịn được vươn tay giả vờ sờ đầu hắn, cười nói: "Ừ, tỷ tin tưởng, trên thế giới này sẽ không có ma pháp sư nào xuất sắc hơn đệ cả."

Nhưng mà, thật sự là không có vấn đề gì sao?

Vô số tiểu thuyết, điện ảnh, phim truyền hình cùng với kinh nghiệm của các nhân vật truyền kỳ chân chính nói cho nàng biết: Từ trước đến nay, rừng cây gì đó chính xác là luôn đồ bằng vàng của các sự cố. Mặc dù là có đồng dao vệ sĩ đi theo bảo vệ vị tiểu thiếu gia này, nhưng Thang Mộ cứ luôn có cảm giác lo lắng. Đáng tiếc không thể dùng hệ thống được, nếu không nàng đã có thể dựa vào bản đồ để biết nơi nào có kẻ địch.

Dù sao vẫn phải làm chút gì đó mới có thể yên tâm được.

Nghĩ như thế, Thang Mộ len lén liếc nhìn Jarrett đang nghiêm túc đọc sách, dè dặt bay ra ngoài.

"Tỷ tỷ muốn đi đâu?"

A nha, bị bắt rồi. Thang Mộ quay đầu lại, đáp: "Đi ra ngoài xem phong cảnh xung quanh một chút, đợi tỷ trở lại sẽ kể cho đệ nghe được không?"

"Ừm!" Jarrett nặng nề gật đầu. Cho dù thân là chủ nhân, nhưng bởi vì tuổi quá nhỏ nên hắn không thể tùy tiện đi dạo xung quanh được. Cũng bởi vì như thế, hắn đối với bên ngoài càng hiếu kỳ hơn. Lời của Thang Mộ không thể nghi ngờ là làm cho hắn rất vui vẻ, "Tỷ tỷ, đệ chờ tỷ, tỷ phải nhanh trở lại nha."

"Ừ, lập tức trở lại, ngoan ngoãn chờ tỷ."

Có lẽ là hai câu đối thoại này đã dựng lên cái flag kỳ quái nào đó, Thang Mộ mới vừa bay ra khỏi xe ngựa thì lập tức cảm thấy một lực hút kỳ quái. Không cách nào dùng sức nên nàng cũng không thể nắm được bất kỳ vật thể nào để ngăn cản sức mạnh này, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể của mình bị kéo vào một vòng xoáy đen kịt. Cuối cùng nàng chỉ có thể nhìn thoáng qua chiếc xe ngựa, nhưng lại không có cách nào phát ra bất kỳ âm thanh gì. Cho dù có thể phát ra, nàng nên nói cái gì đây?

-- thật xin lỗi, Jarrett, không có cách nào hoàn thành lời hứa rồi.

-- a a, nói ra lời như vậy còn không bằng không nói gì hết.

Suy nghĩ như vậy cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, một giây kế tiếp, Thang Mộ cảm giác thân thể ổn định lại, rồi lại giống như bị nhốt ở trong một lồng giam tối tăm mà chật hẹp. Không thể nhúc nhích, không thể lên tiếng, càng không cách nào nhìn thấy, chỉ có thính giác liên tục không ngừng đem đến cho nàng thông tin xung quanh.

"Đừng chết. đừng bỏ em lại một mình. xin anh, ở lại đi!"

"Đừng mà. Sống lại. Sống lại đi!"

"Rhea!"

Đây là một phụ nữ đang khóc lóc kể lể, nghe giọng nói thì cô còn rất trẻ, có lẽ rất đẹp? Ít nhất nghe rất âm tai, hơn nữa. Chẳng biết tại sao, Thang Mộ có cảm giác rằng đối phương hình như đang ghé vào trước ngực của nàng mà khóc thảm thương. Song, đây là không thể nào, bởi vì nàng căn bản không gọi là Rhea, không phải sao?

Nhưng mà, Thang Mộ từ trong thâm tâm nhận thấy một điểm: dù là âm thanh dễ nghe đi nữa, liên tục nghe suốt một giờ cũng là một loại hành hạ. Kỳ diệu là ở chỗ, cùng với tiếng khóc không ngừng vang lên, nàng cảm giác bóng tối đang trôi buộc mình đang dần dần rút lui. Tay, chân, đôi mắt, từng chút, từng chút một. Thân thể của nàng hình như lần nữa khôi phục tự do. Mà sau khi phát giác điểm này, chuyện thứ nhất nàng làm chính là -- tìm kiếm ánh sáng.

Bị loại thôi thúc này thúc đẩy, nàng đột nhiên mở hai mắt ra, rồi sau đó mới ý thức được -- này giờ nàng vẫn đang nhắm mắt sao?

Trong tầm mắt là một khu rừng màu vàng ánh, cùng với ánh nắng yếu ớt xuyên thấu qua chúng chiếu xuống đất, trong không khí giống như cũng pha trộn mùi vị ẩm đậm. Cảnh sắc rất quen thuộc, nàng hẳn là còn chưa rời khỏi cánh rừng. Nói như vậy, nàng hiện tại đang ở cách không xa chỗ của Jarrett? Nhất định phải nhanh trở về mới được.

Nghĩ như thế nên Thang Mộ chống tay muốn ngồi dậy. Mãi cho đến lúc này, nàng đột nhiên ý thức được, có một sức mạnh đang đè nặng trước ngực của mình, đợi chút. Đè nặng? Thang Mộ kinh sợ. Bình thường không phải mọi thứ đều xuyên qua thân thể của nàng sao? Nói như vậy, nàng lại có thực thể rồi!?

Nàng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ ngồi bật dậy, hết nhìn tay lại nhìn chân, rồi sau đó lấy tay cào mạnh trên mặt đất một cái. Nhìn trong lòng bàn tay đầy bùn đất, nàng ngây ngô cười lên.

"Rhea! Anh không chết?!"

". Hả?" Đột nhiên bị đụng ngã làm Thang Mộ sợ ngây người.

Mấy phút sau, Thang Mộ mới biết rõ tình hình bây giờ. Đơn giản mà nói, nàng mượn thân sống lại. Chủ nhân của thân thể này bởi vì nguyên nhân nào đó đã ngã bệnh, rồi sau đó liên tục tiếp tiêu luôn. Cô gái nằm trước ngực nàng khóc thút thít là vợ của anh ta -- không sai, VỢ!

Không sai! ! !

Nàng hiện tại biến thành người đàn ông có lão Nhị rồi! ! !

Cứu mạng! ! ! ! !

Loại phát triển đầy tính chơi xỏ này là chuyện gì xảy ra thế?!

Mặc dù có thân thể khiến nàng rất cảm động là không sai, nhưng là cái này không có nghĩa nàng muốn trở thành một ông anh thô lỗ đâu! Được rồi, ông anh này nhìn có vẻ nho nhã yếu đuối, rất có tiềm chất nhược thụ, nhưng có nhược thụ đi nữa thì hẳn cũng có lão Nhị nha! Điều này bảo nàng về sau đi nhà cầu thế nào, tắm thế nào, tuốt ống. Đợi chút, cái cuối cùng này nàng chưa từng làm bao giờ được không?! Phải bắt đầu học tập từ bây giờ sao?!

Không cần a a a!

Quan trọng nhất là, nàng bây giờ lại có một cô vợ, nàng cũng không muốn thực hiện trách nhiệm của người chồng gì đó đâu.

Vì vậy, Thang Mộ ra quyết định cuối cùng là nói thật. Nàng trực tiếp đẩy cô gái đang ôm lấy nàng ra, ho nhẹ hai tiếng, nói: "Xin lỗi, ta không phải chồng của cô."

"Rhea? Anh chính là Rhea mà! Em tận mắt nhìn anh tắt thở, sau đó lại khôi phục hơi thở, sao anh có thể không phải Rhea được!"

"Cái xác này thì phải, nhưng bên trong đã thay đổi, ý của ta là."

Tồn gần mười phút, Thang Mộ mới đại khái giải thích rõ tất cả. Đối mặt với vẻ mặt đờ đẫn thiếu phụ xinh đẹp, trong lòng của nàng dâng lên một chút đau lòng: "Xin lỗi, ta cũng không biết tại sao chuyện lại biến thành như bây giờ. Có lẽ đối với cô đây là một loại xúc phạm, nếu như không thể nào chấp nhận được. Cô cứ giết ta đi. À, thật xin lỗi, cô chắc là không thể xuống tay với thân thể của chồng mình được. Đã vậy, có dụng cụ nào không? Có lẽ tự đâm mình một dao là có thể giúp cho ta thuận lợi rời khỏi thân thể này."

"Không!"

Ngoài dự liệu của Thang Mộ, thiếu phụ lại cự tuyệt.

Là không muốn động dao với thân thể của chồng sao?

Thang Mộ suy nghĩ một chút, lại đề nghị: "Nếu như cô không muốn phá hư thân thể, có thuốc độc ... chứ? Mặc dù treo cổ có lẽ cũng được, thể nhưng hình như quá đau rồi. Dĩ nhiên, nếu như cô kiên trì."

"Không! Ta không muốn lại một lần nữa thấy Rhea chết đi!" Thiếu phụ vừa nói, vừa nhào tới lần nữa, ôm thật chặt lấy Thang Mộ, hoặc là nói, thân thể chồng của nàng ta, "Cầu xin cô, sống tiếp đi, giúp thân thể này sống tiếp, ta muốn nhìn Rhea còn sống, cho dù là giả tạo."

Nếu có người chiếm lấy thân thể của Jarrett, Thang Mộ nhất định sẽ dùng hết biện pháp khiến tên khốn kia cắt đi. Bởi vì đối với nàng mà nói đó chính là xúc phạm, nhưng lựa chọn của thiếu phụ này không hề nghi ngờ là không giống với nàng. Nàng không thể giải thích được vì sao lại lựa chọn như thế, nhưng nguyện ý bày tỏ tôn trọng.

". Cảm ơn cô, phu nhân, ta bây giờ xác thực là vô cùng cần thân thể này." Thang Mộ nhỏ giọng nói ra. Nàng không có nói láo, có một thân thể sẽ tốt hơn so với không có rồi, ít nhất sẽ càng thêm hữu dụng với Jarrett, "Để báo đáp, ta có thể làm gì cho cô? Trong trường hợp ta đủ khả năng, ta sẽ làm hết sức làm."

"Cái gì cũng được?"

". Ừ."

"Như vậy, xin đừng chết trước ta, không xa cách, hãy ở bên cạnh ta."

"." Thế nào mà gần đây mọi người đều nói ra yêu cầu như vậy chứ, bán sỉ đại hạ giá sao?

Ngay sau đó, thiếu phụ giải thích tất cả, đơn giản mà nói, chính là một chậu máu chó. Người vợ sinh bệnh nặng nên người chồng đã mang nàng ra ngoài cầu y. Bệnh của người vợ còn chưa giảm, thì người chồng lại đột nhiên nhiễm bệnh rồi sau đó rất nhanh rời khỏi nhân gian. Cuối cùng, nàng ta nói như vậy --

"Ta biết rõ ta sống không được bao lâu nữa. Nhưng ít ra một giây sau cùng trước khi chết, ta muốn Rhea làm bạn với ta, cho dù là thân thể -- ta không muốn cô đơn rồi đi."

Yêu cầu như thế, Thang Mộ tự nhiên không cách nào cự tuyệt. Song, Jarrett là quan trọng nhất với nàng, vì vậy nàng hỏi thiếu phụ, không ngại theo nàng đến làm công cho một tiểu thiếu gia quý tộc tên là Verne chứ.

Đáp án dĩ nhiên là đồng ý. Vì vậy Thang Mộ mang theo người vợ mới ra lò của mình trở lại bên người Jarrett. Nhưng lại thật không ngờ sẽ nhìn thấy một cảnh tượng như vậy --

Khắp mặt đất là máu tươi và phần còn lại của chân tay đã bị cắt. Lysa chết rồi, nữ hầu còn chưa đầy mười lăm tuổi - người luôn mỉm cười đưa com tới cho thiếu gia cũng chết rồi, thủ lĩnh thị vệ mặt đầy râu - nói chuyện luôn thô lỗ cộc cằn cũng chết rồi, không một người nào sống sót, hay thậm chí không có một thi thể nào là hoàn chỉnh.

Thiếu phụ tự giới thiệu là Madeline lập tức hôn mê bất tỉnh, mà Thang Mộ không có tâm tình, cũng không có thời gian để bận tâm nàng ta. Nàng chỉ không ngừng lục soát ở đám thi thể rải đầy trên mặt đất, cuối cùng, tìm tới một chiếc xe ngựa. Nàng lập tức vén rèm xe lên, một thi thể nho nhỏ nằm lẳng lẳng ở tại chỗ, không nhúc nhích. Thang Mộ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, lúc lấy lại tinh thần thì nàng đã ôm thật chặt đối phương ở trong lòng, nước mắt chẳng biết lúc nào đã tuôn rơi, từng giọt từng giọt tẩy đi vết máu trên mặt cậu bé, rồi sau đó.

Hai mắt nàng bỗng dung tròn to, đột nhiên vươn tay dùng sức lau lau khuôn mặt của bé trai. **ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ JARRETT!!**

Y phục là của Jarrett không sai, nhưng khuôn mặt. Nếu như nàng nhớ không lầm, đây là con trai của Lysa và thủ lĩnh thị vệ. Là bị thay đổi sao? Nói như vậy, Jarrett có thể còn sống?

Ở trong tuyệt vọng lần nữa tìm được một tia hy vọng, Thang Mộ vội vàng nhảy xuống xe ngựa, lần nữa lục soát trong đồng cỏ ở mặt đất, rốt cuộc. Ở phía dưới Lysa - người gần như bị chém ngang lưng, nàng đã tìm được Jarrett đang nhắm chặt hai mắt. Nhưng mà, còn có hô hấp, hân vẫn còn sống!

Còn sống!

Jarrett không có chết!

Nàng gần như là run rẩy vuốt ve làn da ấm áp của hắn, cảm thụ hơi thở yếu ớt của hắn. Đột nhiên nước mắt rơi như mưa, chỉ có thể ôm hắn nghẹn ngào: "Thật tốt quá. Đệ còn sống. Thật tốt quá."

Nước mắt Thang Mộ từng giọt từng giọt rơi xuống đập trên gương mặt của cậu bé. Có lẽ là bị thứ cảm giác giống như mưa thu này đánh thức, hắn chậm rãi mở mắt ra: ". Chủ là ai?" Lại nhìn bốn bề tràn đầy huyết sắc quanh mình, "Đây là nơi nào?" Ngón tay khẽ run, "Con là ai?"

Thân thể của nàng chợt run rẩy. Đúng lúc này, phía sau của nàng truyền đến một âm thanh êm dịu, là Madeline, nàng ta nói: "Chúng ta là Mạo Hiểm Giả, con là con của chúng ta -- Verne."

Đây chính là cái gọi là số mạng sao?

Thang Mộ giật giật khoe miệng, nỗ lực rất nhiều lần, cuối cùng nặn ra một nụ cười đúng tiêu chuẩn. Nàng cúi đầu hôn một cái lên trán của bé trai trong lòng, dịu dàng nói: "Đúng, con là con trai của cha, cha sẽ bảo vệ con. Cho nên, đừng sợ."

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Từ tỷ thành cha thật là một thảm kịch mà!

Ở năm thứ mười quen biết hần, nàng biến thành cha của hần.

-- Cỡ nào bị thương, cỡ nào tan nát lòng người qaq

Nam biến nữ thì cũng thôi đi, tỷ thành cha có phải hơi khẩu vị nặng quá hay không? Cái khả năng này. Hình như cũng xảy ra chút vấn đề? Thang Mộ kim lòng không được run rẩy. Quá đáng sợ, cái thế giới tràn đầy ác ý này quá đáng sợ.

Nhưng dù là vậy, nàng cũng không thể không cố gắng lấy dũng khí để đối mặt với cái thế giới mới mẻ có vợ, có con này.

Nghĩ tới đây, nàng không thể không may mắn rằng khi mình vừa tỉnh dậy liền lập tức nói rõ ràng tất cả mọi chuyện. Khụ, nếu không để đến buổi tối lúc đi ngủ, vậy không phải rối rắm lắm sao? So với cô gái xa lạ, nàng vẫn muốn ngủ chung cùng đệ đệ nhà nàng.

Đối phương hình như vô cùng cảm động với hành động lịch thiệp này. Nhìn vào giọt lệ lung linh của cô gái, Thang Mộ lặng lẽ hắt tóc. Làm người tốt, đây rất tự tin nha.

Khách quan mà nói, Jarrett mới thật sự làm cho nàng lo lắng. Kể từ sau khi tỉnh lại, hần trầm mặc rất nhiều, không giống với tiểu thiếu gia không buồn không lo ngày xưa nữa, ngược lại càng ngày càng tiến tới với Jarrett mà nàng lần đầu tiên nhìn thấy. Với loại biến hóa này, nàng không biết là nên vui, hay nên buồn.

Hơn nữa, hần vẫn gặp ác mộng.

Hầu như mỗi buổi tối Thang Mộ đều bị hần đánh thức từ trong mộng, rồi sau đó liền nhìn thấy bé trai trong lòng với sắc mặt tái nhợt, mồ hôi rơi như mưa, thỉnh thoảng lẩm bẩm, thỉnh thoảng lại kêu lên thành tiếng. Lúc này nàng chỉ có thể đánh thức hần khỏi giấc mộng, ôm thật chặt lấy hần, vỗ lưng hần nói: "Verne, Verne, không sao, không sao. Đừng sợ."

Cậu bé hít lấy từng ngụm từng ngụm không khí, rồi sau đó vùi đầu thật sâu vào trong ngực người trước mặt, hơi run rẩy, cho đến cảm giác nhiệt độ của đối phương đã quấn chặt lấy mình mới có thể cảm thấy an tâm một chút.

Nhưng mà -- bọn họ thật sự là cha mẹ hần sao?

Chẳng biết tại sao thỉnh thoảng hần lại nghĩ như vậy. Bởi vì hần không cảm thấy một chút cảm giác quen thuộc nào ở trên người của mẫu thân, mà phụ thân. Hần luôn cảm giác mình không nên xưng hô như vậy với đối phương. Cho nên bình thường hần có gọi ông ấy cũng sẽ gọi thẳng là "Rhea", không sai chứ?

Dần dần, khi thân thuộc hơn, hần rất ít nghĩ như vậy nữa. Bọn họ đều đối với hần rất tốt, sao có thể không phải là cha mẹ hần được.

Đối với sự tin tưởng của cậu bé, Thang Mộ càng ngày càng rối rắm. Nàng thấy rằng hình như mình đã hoàn toàn quen thuộc với thân thể đàn ông này. Lúc trước đi nhà cầu thì còn theo thói quen ngồi xổm, hiện tại đi nhà cầu đã thành thói quen cúi quần móc lỗ Nhị. Đây là cách mà bị kịch phát triển đó. Hãy tưởng tượng khi nàng trở lại thân thể chính mình, đi nhà cầu lại theo thói quen đứng. Khốn kiếp! Hậu quả kia nàng thật lòng không dám nghĩ tới.

Điều đáng sợ nhất là, khi độ phù hợp thân thể càng cao thì một số đặc trưng mà tâm lý không thể kiểm soát của cơ thể nam giới cũng xuất hiện, ví dụ như buổi sáng thỉnh thoảng tỉnh lại --

"Rhea, người lấy cái gì đâm trúng con vậy?"

". Mẹ nó!"

Ném bát! Cuộc sống này không có cách nào vượt qua mà!

Cái loại cảm giác cảm thụ phụ (cha) công và tiểu bạch nhi (con) thụ là chuyện gì xảy ra? Mất của nàng muốn mù được không?!

Thế nhưng, bởi vì hoàn cảnh gia đình, trong nhà chỉ có hai cái giường, không ngủ cùng con trai thì sẽ phải ngủ cùng vợ. Hơn nữa, mặc dù đã qua gần một năm, buổi tối Jarrett vẫn thường gặp ác mộng, không ở bên cạnh hần thì nàng cũng không yên lòng.

Cứ như vậy rồi rầm rối rầm, ngày cũng cứ như vậy trôi qua. Mà chân tướng về sự kiện ám sát lần đó cũng chậm chậm lộ ra.

Tình huống thật ra thì rất đơn giản. Một lần nằng lại đi ra ngoài mua thức ăn thì vô tình nghe được một tin tức -- mẹ ruột Jarrett muốn tái giá, mang theo một số lượng đồ cưới rất lớn.

Từ trước đến giờ dân thường luôn yêu thích chuyện bát quái về tình yêu của đám người thượng lưu, cho nên tin tức rất chi là suốt mướt này lưu truyền ở trong phố phường cũng không kỳ quái. Chỉ là. Thang Mộ mới vừa nghe xong thì tim liền đập mạnh mấy cái, lại nhất thời không nghĩ ra được nguyên do. Mà Madeline đã nghe nằng nói qua về thân phận của Jarrett thì lại hiểu rõ phải nữ hơn nằng nhiều.

"Người đàn bà ác độc." Đây là đánh giá của Madeline.

"Có ý gì?" Thang Mộ vô cùng không ngại học hỏi nói.

Madeline buột mái tóc nâu xù xinh đẹp thành một bím tóc to dày, trừ hoa tươi thì không có bất kỳ thứ trang sức dư thừa nào nhưng vẫn cực kỳ xinh đẹp như trước. Trong ngôn ngữ cử chỉ của nằng ta để lộ ra tin tức báo cho Thang Mộ biết cô nằng hẳn không phải là một người dân bình thường, nhưng so sánh với thân phận và quá khứ của nằng ta, Thang Mộ hiển nhiên thấy hứng thú đối với chuyện của Jarrett hơn.

"Nếu như con trai của bà ta còn sống, bà ta cũng chỉ có thể làm một quả phụ."

"Ý của cô là." Thang Mộ hoảng sợ. Mặc dù sớm nghe nói vị bá tước phu nhân kia không thích Jarrett, nhưng hồ dữ không ăn thịt con, suy đoán này có phải quá đáng sợ hay không?

"Ta có nghe nói, thằng bé là con trai duy nhất của lão bá tước, cũng chính là người thừa kế duy nhất. Nếu như hẳn thừa kế tất cả, vậy những thân thích kia một chút mảnh vụn cũng không kiếm được. Hiện tại, tước vị của lão bá tước đã bị người khác thừa kế, tài sản cũng bị cắt nhỏ bảy tám phần, mà vị phu nhân kia lại tái giá một cách náo nhiệt như vậy." Madeline buông tay, "Chuyện này coi như không phải chủ ý của bà ta, cũng tuyệt đối không thoát được có liên can."

". Thật là một người cặn bã." trong đầu Thang Mộ tràn ngập tức giận.

"Anh muốn báo thù?"

"Không." Thang Mộ cười khò lắc đầu, "Nếu là ngày trước thì ta còn có thể suy nghĩ một chút, hiện tại. Nếu như hành động không khôn ngoan thì chắc chắn sẽ liên lụy tới hẳn và cô. Chờ nhìn thấy hẳn của tương lai, ta sẽ báo cho hẳn rõ chuyện này. Về phần có muốn báo thù hay không, đều dựa vào tâm ý của hẳn. Dù sao, đó cũng là mẹ hẳn." Mặc dù muốn giết chết bà ta, nhưng không ai có quyền quyết định sống chết của đối phương hơn Jarrett.

"Nói cũng phải." Sau khi suy tư một hồi, Madeline gật đầu, rồi sau đó đột nhiên cười nói, "Cách nói của anh thật là kỳ quái, chờ hẳn lớn lên thì nói là lớn lên, 'nhìn thấy hẳn của tương lai'? Hi hi, nghe thật thú vị."

". Ha ha ha." Bí mật xuyên tới xuyên đi này hiển nhiên là không thể nói.

Nhưng là, Thang Mộ muốn trải qua cuộc sống bình thản, không có nghĩa là sẽ có thể tiếp tục trôi qua như vậy. Dù sao đi nữa, lần đầu tiên nằng nhìn thấy Jarrett thì hẳn đã gặp phải tình huống như thế.

Sang năm thứ ba, thân thể Madeline suy yếu khủng khiếp. Giống như đã sớm tiêu xài hết tất cả khỏe mạnh cùng sinh mạng, nằng ta bắt đầu thường xuyên phát sốt. Mới bắt đầu thì một tháng một lần, đến cuối cùng, một tháng có tới ba bốn lần. Thang Mộ biết, thân thể của nằng ta đã sắp đến cực hạn.

Mà chính Thang Mộ cũng vậy. Đồng thời khi Madeline bị bệnh, nằng cũng dần dần bắt đầu có hiện tượng ly hồn (hồn rời khỏi xác). Người ngoài nhìn nằng thì cũng chỉ có vẻ là đang ngẩn người, nhưng trong lòng nằng biết rõ -- cảm thụ bay lượn ở giữa không trung nhìn xuống chúng sinh thật không dễ chịu. Mặc dù số lần không nhiều lắm, nhưng nằng cũng biết, thời gian của thân thể này sợ là cũng không còn nhiều nhận gì.

Nằng cực kỳ khẳng định, một khi Madeline qua đời, thân thể này cũng sẽ theo đó mà mất đi tác dụng -- có lẽ đây chính là một chút chấp niệm cuối cùng còn giữ lại của người đàn ông tên Rhea này nói cũng không chừng.

Chuyện này nằng không nói cho bất kỳ kẻ nào. Nhưng cái thứ gọi là "Yêu" này luôn luôn gây ngạc nhiên không lường trước được. Một hôm nào đó, sau khi Madeline uống hết chén thuốc mà nằng đưa đi, đột nhiên hỏi "Anh có phải cũng sắp chết hay không?"

"Làm sao cô biết?"

"."

"." Thang Mộ che miệng, vô ý đã nói lỡ miệng rồi.

"Quả nhiên." ánh mắt của Madeline tăm tối dần, "Lúc nào?"

"Chắc là, sau khi cô chết?"

"Phốc." Ngoài suy nghĩ và dự đoán của Thang Mộ, nằng ta rõ ràng là đã nở nụ cười, "Cảm giác đối thoại của chúng ta rất kỳ quái."

Thang Mộ suy nghĩ một chút, cũng không khỏi nở nụ cười: "Ừ, xác thực rất kì quái."

Rồi sau đó, hai người đều trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, Madeline mở miệng lần nữa, nàng ta nói: "Đưa Verne đi thôi."

"Cái gì?"

"Tận mắt thấy người thân và bằng hữu của mình chết đi, thực sự quá tàn nhẫn." Madeline nhìn về phía Thang Mộ, trong ánh mắt tràn đầy thành khẩn. "Mặc dù không còn nhớ, nhưng thằng bé đã trải qua loại chuyện như vậy một lần, không nên để cho đứa trẻ có kinh nghiệm lần thứ hai, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Kết thúc cũng là bắt đầu

Suy đi nghĩ lại, Thang Mộ vẫn đáp ứng đề nghị của nàng ta. Cùng lắm thì đợi khi nàng thoát khỏi thân thể hiện tại thì lại đi tìm Jarrett.

Nhưng duy chỉ có một điểm khiến nàng rất lo lắng, đó chính là -- ở trong ký ức của Jarrett, cái gọi là bạn thân tri kỉ của cha mẹ, cuối cùng cũng vô tình mà vứt bỏ hần. Mặc dù biết có lẽ mọi chuyện sẽ phải phát triển theo cái chiều hướng này, nàng lại kìm lòng không được muốn tránh né, không muốn để cho hần gặp phải loại chuyện như vậy. Vì vậy nàng kìm lòng không được hỏi Madeline: "Cô muốn đưa thằng bé đi nơi nào? Sau này hần phải dựa vào cái gì để sống?"

Madeline cười cười, đột nhiên lấy từ dưới gối ra một phong thư, rất dễ nhận thấy là đã sớm chuẩn bị kỹ càng: "Để cho thằng bé đi chỗ sư phụ ta."

"Sư phụ cô ở chỗ nào?" Thang Mộ nhận lấy phong thư nàng ta đưa tới. Nàng không hiểu rõ về hoa văn của con dấu sáp niêm phong thư, nhưng hiển nhiên, thường dân chắc sẽ không ai khắc xuống cái này ở trên lá thư.

"Thầy giáo của ta là một Ma Dược sư." Trên gương mặt suy yếu của Madeline hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, "Anh đã nói Verne có thiên phú ma pháp song lại là đa hệ đúng chứ? Tính hướng của ta gần giống như hần nên không thể trở thành một Ma Pháp Sư, song có thể trở thành một Ma Dược sư. Bởi vì điều chế ma dược không cần ma pháp quá cao thâm, lại cần thiên phú mới có thể kết nối với các loại nguyên tố, rất thích hợp với cậu bé."

"Cô rốt cuộc là. . . ." Thang Mộ giật mình, nàng không có thừa kế trí nhớ của Rhea, tương tự cũng không có tí mĩ tìm hiểu quá khứ của bọn họ.

"Ta rốt cuộc là cô phụ kỳ vọng của sư phụ." Madeline không biết nghĩ tới điều gì, khẽ thờ dài một cái ra tiếng. Rồi sau đó phục hồi tinh thần nói: "Có lẽ đứa nhỏ này có thể trở thành là quan môn đệ tử của sư phụ nói cũng không chừng."

Thang Mộ mỉm cười, cực kỳ khẳng định hồi đáp: "Chỉ cần hần muốn, không có chuyện gì không làm được."

". Quà nhiên, anh vô cùng tin tưởng hần nhĩ. Mặc dù hần chỉ là một đứa bé." Trong ánh mắt Madeline có một chút nhàn nhạt tìm tòi nghiên cứu, "Anh tin tưởng tương lai mà anh nói đến như vậy sao?"

"Dĩ nhiên, Jarrett nhà ta sẽ trở thành Ma Pháp Sư vĩ đại nhất trên thế giới này, sẽ không ai sánh kịp!"

"Jarrett?"

Thang Mộ 囧, rồi sau đó phát hiện mình lại không cần thận nói ra sự thật: ". Ha ha ha, xin lỗi, nói sai rồi."

Madeline lẳng lặng nhìn ngắm người đàn ông anh tuấn ngồi ở mép giường nàng. Hai tay hần đang quơ quơ tựa như đang hết sức phủ nhận cái gì đó. Rõ ràng dùng thân thể của Rhea, nhưng lại không để ý rằng nơi nào cũng không giống Rhea, song.

"Đúng rồi, đưa thằng bé đi thể nào đây?"

"Anh tự mình đưa thằng bé đi đi. Sư phụ đang ở gần thành phố."

"Ta tự mình đi?" Thang Mộ khẽ giật mình, vốn cho là sẽ là giao cho cái gọi là "bằng hữu tin cậy", kết quả chi tiết xảy ra thay đổi sao?

"Nếu không, anh cũng sẽ không yên tâm đúng không?"

". Xin lỗi."

Cho dù biết ném một cô gái bị bệnh ở nhà một mình thì rất không ổn, nhưng Thang Mộ không cách nào không quan tâm sự an toàn của Jarrett. Vì vậy sang hôm sau, sau khi nhờ hàng xóm chung quanh hỗ trợ chăm sóc Madeline, hắn mang theo Jarrett bước lên hành trình đến thị trấn chỗ sư phụ Madeline, cách bọn cũng không xa, ngồi xe ngựa chẳng qua cũng mất 2-3 ngày.

Trên đường, bé trai nhỏ nhắn rất trầm mặc, trừ phi Thang Mộ chủ động hỏi, nếu không là hắn không nói một lời.

Thang Mộ cảm thấy hắn hình như đã nhận ra cái gì đó. Dù sao trẻ con đều cực kỳ nhạy cảm, coi như mất đi trí nhớ thì cũng giống như vậy.

"Verne, con không muốn hỏi gì sao?"

Thân thể bé trai run rẩy, một lát sau, mới nhỏ giọng hỏi "Cha mẹ sẽ còn đến gặp con sao?"

Thang Mộ đột nhiên cảm thấy mắt có chút chua xót, nàng giang hai cánh tay ôm đứa bé vào lòng, âm thanh dịu dàng nói: "Con có tin cha không?"

". Dạ."

"Là như vậy, mặc kệ cách xa nhau bao xa, hay là cách xa nhau bao lâu, chúng ta vẫn sẽ gặp lại." Cho dù thay đổi dung mạo cùng giới tính, thậm chí không có trí nhớ, cũng nhất định có thể gặp lại được.

Tay Jarrett chậm rãi vòng qua ôm lấy hông của Thang Mộ, từng ngón tay siết chặt vạt áo của hắn, trong giọng nói xen lẫn chút nức nở: "Có phải qua cực kỳ lâu hay không?"

". Sẽ không." Thang Mộ vuốt ve mái tóc đen mượt như sa tanh của hắn, "Rất nhanh, rất nhanh, chúng ta sẽ có thể gặp lại."

"Dạ."

Sư phụ Madeline là một cụ già hoà nhã khoảng bảy mươi tuổi, tóc bạc hoa râm. Khi nhìn thấy phong thơ thì lập tức bày tỏ, cho dù Jarrett không có thiên phú ma pháp cũng sẽ thu nhận và giúp đỡ hắn. Điều này làm cho Thang Mộ yên tâm không ít. Mặc dù còn phải ở lại một khoảng thời gian nữa, nhưng lý trí nói cho nàng biết, Madeline cũng đã là hết sức suy yếu. Vì vậy nàng lập tức trở về, vội vàng chạy tới "Ngôi nhà" tạm thời.

Trong phòng ngủ của Madeline, song cửa sổ mở rộng ra, rèm cửa sổ màu xanh sẫm bay lất phất trong gió đêm, ánh sao đêm chiếu xuống trên khuôn mặt mỹ lệ mà tái nhợt của nàng, thân bí mông lung.

Nàng ta cười nói: "Ta biết, anh nhất định sẽ chạy về."

Hai tay Thang Mộ nắm bàn tay ở mép giường của nàng ta, chân sau quỳ xuống, nhỏ giọng nói: "Ừ, ta tuân thủ hứa hẹn, chạy về."

"Đêm nay ngân hà thật rực rỡ." Ánh mắt của nàng nhìn về phía chân trời, "Rhea, còn nhớ rõ không? Lần đầu tiên anh cầu hôn với em cũng là vào một buổi tối như vậy. Em lại ném hoa vào mặt của anh, bởi vì anh đã nói một ví von vô cùng tệ hại-- Madeline, đôi mắt của em tựa như ngọn đèn dầu tỏa sáng lấp lánh. Dù là nói như ánh sao hoặc là đom đóm cũng tốt hơn mà." Ánh mắt của nàng ta nhanh chóng tan rã.

Trong lòng Thang Mộ dâng lên dự cảm xấu, rồi sau đó cảm giác bàn tay bị hắn nắm lấy kia đột nhiên dùng sức, gần như là mạnh mẽ nắm ngược lại tay của hắn, không chịu buông ra.

"Rhea, còn nhớ rõ chứ? Anh đã nói nhất định sẽ không bỏ lại em, nhưng anh lại lừa gạt em"

"Rhea, em quyết định phải hận anh cho đến tận một giây cuối cùng của sinh mệnh. Cho nên, hiện tại em tha thứ cho anh."

"Rhea. anh vẫn còn đó chứ?"

". Đúng, anh vẫn ở." Thang Mộ nhắm hai mắt, nhỏ giọng nói, "Madeline, anh vẫn ở đây."

"Nói láo. Anh không phải là Rhea. Bởi vì anh ấy không gọi ta là Madeline. Từ lần gặp mặt đầu tiên đã."

"."

"Chỉ là, cho dù là bị lừa gạt, ta cũng rất vui về."

"Rhea."

Cuối cùng, trong một tiếng thở dài, cô gái nằm yên tĩnh ở trên giường đột nhiên qua đời, không còn hơi thở.

Một hồi lâu sau, Thang Mộ mới đứng thẳng người lên, nhìn chăm chú vào cô gái xinh đẹp đã nhắm chặt đôi mắt, khóe môi nàng ta vẫn lộ vẻ tươi cười rạng rỡ. Nhớ tới một âm thanh đầy ắp vui mừng ni non cuối cùng này, ở một giây cuối cùng của sinh mệnh. Nàng ấy rốt cuộc đã gặp được người yêu đúng không?

Hồn phách đi theo hồn phách rồi đi.

Thân thể cũng nên theo thân thể an nghỉ.

Nàng cười cười, trước khi thân thể đạt tới cực hạn, lẳng lặng nằm bên người Madeline, vươn tay cầm lấy tay nàng ta, nhắm lại hai mắt.

Thang Mộ chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nhẹ, rồi sau đó, hoàn toàn thoát ra khỏi thân thể. Nàng lơ lửng ở giữa không trung, mỉm cười nhìn chăm chú vào hai thân thể cực kỳ xứng đôi trên giường, nhỏ giọng nói: "Lên đường bình an nhé."

Rồi sau đó, xoay người bay đi.

Madeline tìm được người mà nàng ấy muốn tìm, nàng cũng nên đi tìm Jarrett nhà mình thôi.

Không chút khách khí mò lên một chiếc xe ngựa đang đi về phía thị trấn, Thang Mộ ngồi ở mũi xe, lần nữa xuất phát về phía chỗ ở của Jarrett.

Dọc đường đi lại nhìn thấy một kỵ sĩ cưỡi ngựa chạy như bay qua. Trên người của hắn.mắt nàng nhìn chăm chú vào. Cái hoa văn đó, cảm giác đã từng gặp tại nơi nào đó.

Nàng vội vã bay ra ngoài rồi theo sát, cho đến lúc nàng vững vàng ngồi ở phía sau tên kỵ sĩ thì mới thở phào một cái. Cũng may nàng phản ứng khá nhanh, nếu không thật có thể không đuổi kịp rồi. Ngay sau đó, nàng không còn tâm tình nghĩ tới những thứ này nữa, bởi vì nàng rốt cuộc biết tại sao nàng lại nhìn quen mắt những hoa văn trên thân người này như vậy .

Là tộc huy (phù hiệu của gia tộc) của nhà Jarrett.

Chẳng lẽ. bọn hắn phát hiện Jarrett không có chết?

Sự thật cũng đích xác là như thế. Mặc dù cái thi thể "Tiểu thiếu gia" kia đã hoàn toàn biến dạng, nhưng cuối cùng lại không lừa gạt được. Mấy năm nay bọn họ liên tục âm thầm tìm kiếm vị trí của Jarrett, rốt cuộc gần đây mới nhận được tin tức. Vị nữ chủ nhân chuẩn bị kết hôn kia tuyệt đối không cho phép cái chương ngại này tồn tại, vì vậy phái người theo đuổi giết. Chỉ có thể nói quá đúng dịp, vị kỵ sĩ danh gia này chụp hụt. Thế nhưng hắn lại tìm được đầu mối từ bức thư để lại trên bàn.

Không được!

Tiếp tục như vậy Jarrett sẽ gặp phải nguy hiểm!

Thang Mộ cực kỳ sốt ruột, nhưng không có biện pháp gì.

Đến lúc này khắp thân thể nàng lần nữa truyền tới những chấn động cùng với sức kéo kỳ lạ giống với trong rừng cây lần trước. Lúc lấy lại tinh thần thì nàng đã xuất hiện ở trong cơ thể tên kỵ sĩ này. Hồn phách đối phương không hề rời khỏi thân thể, nhưng nàng lại thần kỳ không chế được thân thể này. Cũng không biết là có phải do hồn phách đối phương vẫn còn ở hay không, nàng lại thấy được trí nhớ của người đàn ông này, đồng thời, cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Ngăn cản!

Phải ngăn cản!

Không được tiết lộ đầu mối về Jarrett ra ngoài!

Nàng đột nhiên kéo lấy dây cương, quay đầu chạy về. Mặc dù thật sự xin lỗi vợ chồng Rhea cùng hàng xóm chung quanh, nhưng nàng vẫn dùng một cây đuốc đốt rồi chui ở tạm thời này. Không thể để cho những người khác lại tìm được đầu mối từ tòa nhà này. Đây là ý tưởng duy nhất của nàng vào giờ phút này.

Sau khi làm xong đây tất cả, nàng lần nữa điên cuồng chạy về hướng thị trấn chỗ Jarrett.

Nhanh!

Nhanh! !

Nhanh hơn nữa! ! !

Thang Mộ nhạy cảm phát hiện ra rằng hồn phách bị áp chế trong cơ thể đã phản kháng. Có lẽ không được bao lâu nữa thì đối phương sẽ lần nữa đoạt lại quyền không chế, cho nên trước đó, phải đưa Jarrett đi càng xa càng tốt!

Cả chặng đường ba ngày, nàng chỉ tốn một ngày một đêm, không hề có một khắc dừng lại, rốt cuộc khi tia sáng đầu tiên của bình minh xuất hiện thì chạy tới chỗ của Ma Dược sư.

Ánh nhìn đầu tiên của Thang Mộ là thấy đứa bé đứng tĩnh lặng ở lầu hai trên ban công. Cậu bé nhìn chăm chăm vào phương hướng lúc tới đây, ánh mắt mê mang. Nàng không chút do dự giang hai tay về phía cậu bé: "Verne!! Đến chỗ của ta!"

Bé trai hơi ngẩn ra, rõ ràng kẻ gọi hắn chính là một người xa lạ, thế nhưng hắn lại giống như phát điên, trực tiếp nhảy xuống khỏi ban công.

Rồi sau đó, được đôi phương vững vàng ôm ở trong ngực.

"Ôm chặt ta, ngồi vững!" Sau khi ôm chặt cậu bé ở trong ngực, nàng tháo áo choàng trên lưng rồi bọc chặt hán lại, cột vào trên người của mình, lần nữa chạy như bay.

Ra khỏi thành trấn, thay đổi quần áo, bỏ ngựa.

Xuyên qua dãy núi, đổi lại quần áo.

Ngồi thuyền liên tục .

Lại một lần thay đổi bề ngoài và hành trình.

Dù nàng dùng thân thể của người lớn mà còn lộ vẻ mệt mỏi, huống chi một đứa bé. Mấy ngày sau cùng, Jarrett cả ngày ngủ mê man ở trên lưng nàng, có thể thấy được là quá mệt mỏi rồi.

Mà nàng, cũng rút cuộc phải đến cực hạn.

Ở điểm dừng cuối cùng, nàng dừng tại một chỗ nào đó quen thuộc ở phụ cận rừng Ma Thú. Nếu thêm một đoạn nữa thì chính là nhà của nàng và Jarrett sau này. Nhưng bây giờ, nó còn không tồn tại.

Thang Mộ ngồi xổm xuống, đặt bé trai bé nhỏ dựa vào một gốc cây. Nàng biết, hán không sẽ tới được thị trấn. Hán sẽ bị bán, hán sẽ chịu rất nhiều, rất nhiều khổ sở. Nhưng là, cho đến trước khi gặp nàng, hán vẫn còn sống, cái này là đủ rồi.

Nàng ngồi xổm xuống, hôn một cái lên trán của bé trai. Lúc chuẩn bị rời đi, lại phát hiện một bàn tay nhỏ đang níu lấy váy áo của nàng. Cậu bé rõ ràng đã mệt mỏi vô cùng, vẫn kiên trì mở hai mắt, suy yếu hỏi "Chú phải. rời đi?"

"Đúng vậy, ta không thể không rời đi." Thang Mộ gạt tay của cậu bé ra, nắm nó ở trong tay, nhỏ giọng nói, "Verne, phải sống thật tốt."

"Các người đều bỏ rơi con, còn muốn con sống một mình?"

". Không, đệ không bị vứt bỏ, ly biệt là vì lần gặp lại tốt đẹp nhất." Nhìn chăm chú vào hai mắt đầy áp hoài nghi và tố cáo của cậu bé, Thang Mộ che giấu chua xót trong mắt, nhếch miệng nở nụ cười, "Một ngày nào đó, khi đệ gặp được một cô gái cảm thấy có thể tin tưởng được. Hãy để cho nàng ấy dẫn đệ đi, khi đó, chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Cậu bé rút cuộc không thể chống nổi cơn buồn ngủ, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Thang Mộ nhìn hán một lần cuối cùng, nắm chặt tay của hán, nói lần nữa: "Hãy tin tưởng tỳ, nhất định còn có thể gặp lại."

Rồi sau đó, đứng lên, đi về phía phần mộ mà nàng đã lựa chọn cho kỵ sĩ. Dùng bất kỳ cách nào để chết đều có thể tìm được đầu mối từ trên thi thể, cho nên, kiểu chết thích hợp nhất với vị kỵ sĩ này là không còn hài cốt.

Ví dụ như, chỗ hồ nước yên ả tràn ngập Ma thú ăn thịt người này. Cảm thụ linh hồn trong cơ thể gần như muốn phi nhanh ra ngoài, Thang Mộ cười cười, nhỏ giọng lầm bầm một câu "Không ngờ đời mình còn có thể dùng cảm đến thế này" , rồi sau đó nhắm mắt lại, không chút do dự đã nhảy vào trong hồ.

Máu thịt, đưa vào miệng thú.

Xương, chìm vào trong hồ.

Như thế --

Không có ai có thể tìm được đệ.

Cũng không có ai có thể tổn thương đệ.

Cách đó không xa, bên rìa khu rừng rậm, một cậu bé lẳng lặng dựa vào gốc cây ngủ say. Giống như gặp phải ác mộng, khóe mắt của hán đột nhiên rơi xuống một giọt nước mắt.

Đây tựa hồ là kết thúc, thật ra thì cũng là bắt đầu.

Giống như đắm chìm trong giấc mộng bị thương, tại một ngày nào đó cậu bé bị buộc biến thành nô lệ, ăn không đủ no, ngủ không ấm, chịu đủ mọi hành hạ, cơ hồ đã quên mất tất cả quá khứ ảm áp.

Cho đến có một ngày, một vị Ma Pháp Sư ăn mặc kỳ quái xuất hiện ở trước mặt của hán.

"Một ngày nào đó, khi đệ gặp được một cô gái cảm thấy có thể tin tưởng được, hãy để cho nàng ấy dẫn đệ đi. Khi đó, chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Âm thanh như vậy đột nhiên vang vọng ở bên tai của hắn.

Hắn quý thân xui khiến mở miệng hỏi: "Ma Pháp Sư tiểu thư, nếu như người rời đi, có thể mang ta đi chung được không?"

=====

Tác giả có lời muốn nói: Đây không phải là kết cục! ! ! Đây không phải là kết cục! ! ! Đây không phải là kết cục! ! !

Không thấy phía trên đều là ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc!

Cho nên mới nói, ba Jarrett cùng với cái gọi là bạn bè tốt của cha mẹ, thật ra thì đều là Tom ca. Ai yêu, thật bi kịch, hắn sẽ không chạy khỏi lòng bàn tay của Tom ca 【 Ề

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Câu trả lời của tỷ

"Đau đau đau!!!"

Thang Mộ kêu rên ra tiếng, cả người giống như vừa đi ra từ trong sương mù, toàn thân sáng khoải -- nhưng nàng sâu sắc cảm thấy cái tình thân sáng khoải này là do bị đau tạo ra. Mặc dù vừa xuống nước mấy giây thì nàng liền thành công thoát ra khỏi cơ thể, nhưng vẫn bị đám ma thú ăn thịt người như ong vỡ tổ xông lên gặm rất nhiều. Nàng khẽ khụ mấy tiếng, chuẩn bị tra xét vết thương trên người, rồi sau đó, sợ gây người.

"Cái... cái tình huống gì đây?!"

Xuyên qua người chết, rồi thân thể của đàn ông còn chưa tỉnh, xuyên tới trong quan tài luôn là chuyện quái gì đây?

Sao biết được?. Thân thể nàng ở trong cái khung cảnh hẹp dài này, thấy thế nào đều là trong quan tài mà? Không có cái nhà nào mà lại để nắp che trên giường được chứ. Hôn nữa, thủy tinh?

Thang Mộ đưa tay gõ gõ trên nắp quan tài trong suốt. Chẳng lẽ lúc này nàng xuyên thành công chúa Bạch Tuyết?! Emma, rất không biết xấu hổ Mới là lạ à! Công chúa Bạch Tuyết và Jarrett căn bản không phải cùng một thế giới được không?

Nhưng trừ công chúa Bạch Tuyết ra, còn có cô em nào lại ngủ ở trong quan tài thủy tinh đầy hoa tươi quan chứ. Đợi chút, hoa này nhìn hơi quen quen nha. Thang Mộ thu bàn tay gõ nắp quan tài về, rút một đóa hoa từ đồng hoa tươi đưa tới trước mặt. Về ngoài đồ rực như ánh lửa này rõ ràng là. hoa Kinh? Nhưng mà, hoàn toàn không có gai. Nàng lại lấy thêm mấy đóa hoa nhìn một chút, rồi sau đó, phát hiện một vết máu khô trên phiến lá của một đóa hoa nào đấy. Rất dễ nhận thấy, có người đã tự tay tỉ mỉ bỏ đi từng cái gai sắc nhọn trên mỗi bông hoa, cho dù ngón tay có bị huỷ hoại cũng không dừng lại.

". Jarrett." Thang Mộ buông đóa hoa trong tay ra, chậm rãi đưa hai tay tới trước mặt. Không sai, đây là thân thể vốn có của nàng, nhưng vì sao Jarrett lại đặt nàng vào trong quan tài? Chẳng lẽ. tốc độ thời gian bên này cùng bên kia là như nhau? Nàng biến mất bao lâu thì bên này cũng đã trôi qua bấy lâu? Cho nên Jarrett cho là nàng đã chết?!

Không. Không thể nào?

Nếu như vậy. Nếu như vậy.

Dùng trạng thái hồn phách làm bạn với hắn một năm, lại lấy thân thể Rhea làm bạn với hắn ba năm. Hồn phách của nàng đã rời thân thể suốt bốn năm?

"Đúng là như thế!"

". Tại sao phải làm như vậy?"

"Vi hoàn thành khế ước với cô đó."

". Có ý gì?"

Vô luận nàng hỏi thế nào, đối phương cũng không hề trả lời nữa. Và đồng thời, quan tài thủy tinh được đóng kín đột nhiên phát ra một tiếng vang "Ken két" nhỏ. Một điểm nứt nhỏ hiện ra, rồi nhanh chóng kéo dài thành một đường trắng toát. Thang Mộ thử đẩy nắp quan tài, lại rất dễ dàng đẩy nó xuống đất. Nàng vội vã ngồi dậy, thờ phào một cái thật dài. Mặc dù trong quan tài cũng có thể hô hấp, nhưng rốt cuộc như bây giờ mới là thư thái.

Ngay sau đó, một màn kỳ dị xảy ra.

Thảm hoa đỏ rực như lửa phủ bên dưới người nàng nhanh chóng phai màu, khô vàng, mục nát, cuối cùng biến thành bụi đất.

"Cái này là." Thang Mộ đưa tay nắm lên một nắm bụi hoa. Jarrett đã phóng ra ma pháp đông cứng thời gian ở bên trong quan tài thủy tinh sao? Cho nên ngay khi nắp quan mở ra thì toàn bộ những đóa hoa này thành cát bụi hết.

"Jarrett, đệ ở đâu?"

"Jarrett?"

Thang Mộ kêu hai tiếng, phát hiện trong phòng không có một bóng người. Cho tới tận lúc này, nàng mới phát hiện ra mình ở trong một gian phòng trống rỗng, chỉ bày mỗi một cỗ quan tài này thôi. Mặc dù nhân vật chính là mình. Vẫn có chút ròn rợn.

Nghĩ như thế nên nàng vội vã chống lên rìa quan tài nhảy ra ngoài. Lúc đang chuẩn bị dùng hệ thống trò chuyện pt gọi cho Jarrett thì đột nhiên nhìn thấy khắp người mình toàn bụi đất. Nghĩ tới chính mình đã bốn năm chưa tắm giặt, Thang Mộ liền kim lòng không được muốn rơi lệ. Nàng cũng không muốn cho Jarrett nhìn thấy tạo hình lúc này của bản thân đâu. Sau khi tìm kiếm trong toà nhà này một lúc, nàng rút cuộc tìm được phòng tắm ở một phòng ngủ khác. Chà chà rửa rửa thật lâu, Thang Mộ mới hài lòng đi ra.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên cảm giác trong phòng truyền đến một trận lắc lư kịch liệt.

"Cái này là." Nàng vội vã mở hệ thống, phát hiện trung tâm chấn động chính là gian phòng mà trước đó nàng đã đi ra, mà ở người ở bên trong là. Jarrett?

Không còn kịp nghĩ gì nữa, Thang Mộ vội vàng chạy tới căn phòng kia. Mới vừa tới cửa liền bị ngọn lửa cháy hừng hực cản trở bước chân. Ngăn cách bởi ngọn lửa rực rỡ như hoa sen nở rộ này, nàng nhìn thấy một Ma Pháp Sư trẻ tuổi, thân mặc hắc bào, đứng lặng lặng ở trước quan tài mở nắp đó. Bụi đất từ bàn tay giờ lên của hắn chậm rãi chảy xuống. Hắn giống như chưa tỉnh, chỉ là yên tĩnh không tiếng động đứng ở nơi đó, giống như tất cả thời gian đều ngừng trệ. Căn phòng lại chấn động càng dữ dội.

Hắn là cho là nàng đã hóa thành tro bụi rồi sao?

Thang Mộ vỗ đầu một cái, nếu Jarrett phong ấn quan tài thủy tinh, vậy khi nó bị mở ra thì hắn nhất định có thể cảm ứng được. Nàng thật là ngu xuẩn!

Nhưng mà bây giờ không phải thời điểm rồi rắm cái này, Thang Mộ giơ chân lên rồi trực tiếp vọt vào trong phòng. Đồng thời cũng mở trạng thái tổ đội để khi đồng đội phóng ra đại chiêu thì sẽ không tổn hại đến nàng. Bất quá, coi như sẽ bị thương nàng cũng không bận tâm. Nàng chỉ lớn hô một tiếng "Jarrett" rồi sau đó giang hai tay ra, hung hăng đụng ngã Ma Pháp Sư đứng tĩnh lặng ở căn phòng. Ngay sau đó, hai người cùng nhau ngã xuống trong quan tài thủy tinh, bụi đất văng lên đầy trời.

"Khụ khụ khụ." Thang Mộ liên tục ho khan vài tiếng. Bất đắc dĩ phát hiện khắp người mình lại đầy bụi đất. Tắm. uống công tắm rồi.

". Tỷ tỷ?"

"Khụ khụ khụ. đệ. Khụ khụ khụ. Tại sao chỉ có tỷ bị. Khụ khụ khụ. Bị sặc chứ." Trong lòng Thang Mộ lệ rơi đầy mặt. Cái này cũng có quan hệ với nhân phẩm nữa à?

"Tỷ tỷ?"

Chấn động chẳng biết lúc nào đã dừng lại, ngọn lửa bốn phía lại càng nở rộ dữ dội. Trên mặt Ma Pháp Sư tuần mỹ lệ vẻ khó tin, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt của cô gái trong ngực.

"Là nóng."

". Đương nhiên là nóng, người chết mới lạnh chứ?"

"Tỷ tỷ là ấm áp." Ma Pháp Sư giống như không có nghe được lời của cô gái, chỉ ôm nàng ở trong lòng, lẩm bầm thì thầm, "Không giống lúc trước, tỷ tỷ là ấm áp."

Trong lòng Thang Mộ đau xót. Nhớ đến quá khứ mà nàng và Jarrett cùng trải qua, lại nghĩ tới bọn họ cùng nhau nhiều năm như vậy, hình như nàng luôn luôn khi dễ hắn, từ đầu tới đuôi đều không cho hắn sống tốt. Nhưng dù như thế, dù như thế hắn vẫn.

Nàng hít mũi một cái, đột nhiên rống to trong kênh trò chuyện tổ đội.

【 Ngu ngốc! Tỷ đương nhiên là sống tốt! 】

【 】

Jarrett hơi ngần ra, cảm giác được điểm này nên Thang Mộ chống hai tay lên ngực của hắn, chậm rãi đẩy ra: "Đừng động, để cho tỷ xem thật kỹ đệ bây giờ một chút." Nàng vừa nói, vừa như giống với Jarrett vừa rồi, chậm rãi lấy tay xoa mặt của đối phương.

Quả nhiên. Thời gian trôi qua.

Đây là cảm giác đầu tiên của Thang Mộ .

Cảm giác khác biệt với quá khứ, khi còn ở giữa thiếu niên và thanh niên, Jarrett bây giờ, Jarrett hai mươi ba tuổi đã hoàn toàn là một chàng thanh niên.

Mặc dù mặt mũi hầu như không có thay đổi gì, nhưng khí chất lại thành thực rất nhiều. Mái tóc dài đen nhánh như tơ lụa đã không tiếp tục buộc lên như quá khứ mà là xõa xuống, ở gần cuối luống tóc bên phải được giữ bằng một vòng bạc bí ẩn, bên trên điêu khắc phù văn thần bí mà hoa lệ.

"Đệ trở nên càng đẹp trai hơn rồi, Jarrett."

"."

"Phốc. Đệ lại còn đỏ mặt?"

". Tỳ tỷ!"

Một lời mang đầy ý tứ xấu hổ như vậy nói ra miệng, trong lòng Jarrett giật mình. Trong nháy mắt, hắn cảm thấy thời gian giống như chảy ngược trở về bốn năm trước. Tựa như. Nàng chưa từng biến mất. Luôn là như vậy, vô luận rồi đi bao lâu cũng có thể dễ dàng đem tất cả cự ly xoa phẳng lại. Dù là chỉ giống như bây giờ, lẳng lặng đợi ở bên người nàng, hắn đã cảm thấy tất cả khổ sở khó khăn đều chưa bao giờ xuất hiện.

Hắn há miệng, đang chuẩn bị nói thêm gì đó thì căn phòng lại đột nhiên rung động kịch liệt lần nữa .

"Đệ..?" Thang Mộ mới phát ra được một từ liền ngậm miệng lại. Thực hiển nhiên, chấn động này không phải do Jarrett tạo thành. Như vậy. Nàng vội vã mở hệ thống ra, quả nhiên phát hiện ở chung quanh phòng đột nhiên xuất hiện rất nhiều điểm đỏ.

"Rầm! ! !"

Kèm theo một tiếng vang thật lớn như vậy, căn phòng đột nhiên toàn bộ sụp xuống.

Thang Mộ theo bản năng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy một cánh tay ôm nàng vào trong lòng. Jarrett lập tức mở ra một lá chắn phòng ngự, lạnh lùng nhìn chăm chú vào kẻ quấy rối.

"Như thế nào? Hải lòng không?"

Đúng lúc này, trong đầu lại vang lên âm thanh.

Thang Mộ cau mày hỏi ngược lại: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Đệ đệ mất đi tỷ tỷ yêu quý, một lòng muốn cho người chết sống lại. Mặc dù ta cảm thấy cái này chẳng có gì, nhưng ở thế giới này thì cách làm của hắn được gọi là ‘bước vào cấm khu của thần thánh’. Một khi bị phát hiện, sẽ trở thành kẻ thù chung của thế giới nha."

". Người không phải là đã đồng ý với ta sẽ."

"Ta là đã đồng ý mà. Sẽ không để cho hắn đi lên con đường đã định. Cách làm rất đơn giản, hắn hôm nay chết ở chỗ này là được rồi."

"." Thang Mộ chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, rồi sau đó nghe được âm thanh mang theo tràn đầy ý cười đùa của đối phương lần nữa truyền đến.

"Nam chủ chết ở chỗ này, không phải là thay đổi tương lai của hắn sao? Ta đã hoàn thành một cách hoàn hảo lời hứa của ta, cho nên ngươi cứ an tâm đi. Phía dưới căn phòng này đã bị bày Ma Pháp Trận, một khi khởi động bất kỳ ma pháp nào thì không cách gì hồi lại. Cho nên hôm nay hắn chết chắc. Nếu cô không muốn cùng chết chung thì nhanh chóng cầm ma tinh mà ta cho cô đi về nhà đi. Ai nha, A Loại, đã lâu không gặp, ngươi cũng tới rồi sao?"

"Ngươi đã làm gì thế?!"

"Cũng không làm cái gì. Chỉ là thế giới này hình như cũng sắp hủy diệt rồi. Ta thấy lần này ngươi lại thua rồi nhé."

"Ta."

Những đối thoại lộn xộn lung tung này, Thang Mộ đã không có ý định nghe nữa. Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào chàng thanh niên đã bị năng huỷ hoại hơn hai mươi năm, nay hình như còn phải bị năng hại chết, đột nhiên bật cười lên.

Mặt không biểu cảm mà lại cười không thể nghi ngờ là rất đáng sợ. Nhưng loại thời điểm này, ai lại để ý đây?

Không, vẫn phải có, là những người quan tâm đến mình.

Rõ ràng lá chắn phòng ngự trong tay hắn đã sắp chống đỡ không nổi nữa nhưng hắn vẫn mỉm cười mà cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói: "Tỳ tỷ, đừng sợ, cho dù đệ chết, cũng sẽ không để tỷ chết đi."

Thang Mộ chỉ là im lặng lắng đầu một cái. Lặng lẽ mở túi áo ra, sử dụng vật phẩm "Ma tinh duy nhất có thể mở ra thông đạo trở về thế giới hiện đại" cùng với một đạo cụ khác "Khiến thời gian dừng lại ba mươi giây".

Tất cả trong trời đất, lập tức yên tĩnh lại.

Bất kể là đám kẻ địch đang hò hét hay ném ma pháp vào chỗ bọn họ, hoặc là Jarrett đang vững vàng chắn ở trước người của nàng. Tất cả tất cả, đều ngừng lại.

Thang Mộ vươn tay, nâng hai má của Jarrett. Trong nháy mắt khi tay nàng chạm đến đối phương, thời gian trên người Jarrett bắt đầu đột nhiên lưu động, hần kinh ngạc nhìn bốn phía: "Cái này là."

"Vốn đang muốn yên tĩnh. Nhưng mà bây giờ cũng tốt." Nàng một bên nói, một bên đột nhiên kéo khuôn mặt hần xuống, "Sớm nên làm như vậy."

Khi Jarrett tròn to đôi mắt, một nụ hôn lặng lẽ tới.

Lúc ban đầu chỉ là cánh môi dán chặt cánh môi, êm ái mà đơn giản vuốt ve, rồi sau đó giống như bản năng, răng môi hé mở, đầu lưỡi dây dưa. Trong nháy mắt khi tiếp xúc, tất cả giống như pháo hoa rực rỡ nở rộ trong trời đêm. Không có thời gian dư thừa, chỉ có một cái chớp mắt ngắn ngủn, Thang Mộ lui về phía sau, thoát khỏi trận chiến ngọt ngào hạnh phúc này. Nàng liếm liếm môi, nghiêm túc nhìn chăm chú vào trong đôi mắt tràn ngập cảm xúc đến gần như muốn tràn ra của Ma Pháp Sư tuần mỹ, nói: "Còn nhớ rõ chứ? Trước khi đến Thần điện, tỷ đã nói sẽ cho một cái đáp án với tình cảm của đệ."

"." Đôi mắt Jarrett lập tức sáng rực lên.

"Tỷ sẽ không nói mình thích đệ hoặc là yêu đệ." Thang Mộ lặng lẽ nói lỏng vòng tay của đối phương, nhỏ giọng nói: "Tỷ chỉ muốn nói, nếu như trong chúng ta chỉ có một người có thể sống sót, tỷ hi vọng là đệ." Dứt lời, nàng không hề báo trước mà mạnh mẽ đẩy ra, Jarrett không kịp phản ứng. Cứ như vậy biến mất ở trước mắt nàng.

Mới vừa rồi, khi tâm thần chàng trai vẫn mông lung, nàng đã bỏ viên ma tinh kia vào trong ngực của hần.

Trước đây đều là hần trợ mắt nhìn nàng rồi đi, lần này, rốt cuộc đến phiên nàng nhìn hần rồi đi.

Cái này rất công bằng.

Thời gian ngưng đọng rốt cuộc bắt đầu lưu chuyển. Nhìn chăm chú vào trời đất tràn ngập ma pháp chứa khí tức hủy diệt đang đánh tới, Thang Mộ chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Mặc dù mới vừa chia ly, nhưng nếu như có thể, thật muốn gặp lại đệ một lần, một lần là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Không HE là không khoa học

"Ma vương đã yêu nàng công chúa ngậm thơ dưới ánh trăng, rồi sau đó cướp nàng về tòa thành của hần."

"Y phục lộng lẫy, trang sức tuyệt đẹp cùng với thời gian vô cùng vô tận, công chúa ở nơi này đã đạt được tất cả những điều mà mọi người cầu nguyện, lại mất đi -- tự do. Từng ngày, từng ngày đều chịu đựng sự tịch mịch vô cùng vô tận."

"Nàng lấy nước mắt rửa mặt, cầu xin ai đó giải phóng nàng ra khỏi nhà tù hoa lệ này. Em gái nguoi!" Thang Mộ vứt bỏ quyền sách trên tay, nhảy tới đập cho mấy phát, bất mãn nói, "Ngày ngày đều khóc lại còn không biến thành bà già, Ma vương cũng không ngại xui xẻo sao? Cái này không ma pháp!"

Vừa lăm bằm như thế, nàng vừa rút ra một quyền sách khác từ trên giá sách để giết thời gian.

Dù sao, cho dù nàng có dọn sạch tiệm sách thì cũng không có ai ngăn cản.

Bởi vì nàng là "Công chúa" mà. . . . là một tù nhân đáng thương bị một nhà tù xinh đẹp được đặt tên là "Thế giới" giam giữ.

Đưa Jarrett đi, chỉ là muốn để cho hần sống tiếp, lại không nghĩ rằng, thế giới mất đi nam chủ sẽ biến thành bộ dáng như bây giờ. Chỉ là, cũng không phải không thể hiểu, dù sao thì nam chính vốn là trung tâm của cái Dị Giới này mà. Thang Mộ vẫn nhìn bốn phía xung quanh, thời gian đã ngay lập tức hoàn toàn dừng lại ngay khi trung tâm rời đi. Thang Mộ vốn đã tưởng rằng mình chắc chắn phải chết nhưng lại cứ như vậy bình tĩnh xuyên qua tất cả những ma pháp hủy diệt gần trong gang tấc, rồi sau đó đoạt lấy ma trượng từ trong tay một Ma Pháp Sư, hung hăng quất vào chân hần.

Sau lần đó, bài tập bắt buộc mỗi ngày của Thang Mộ chính là: rời giường -- đi ra đánh chân Ma Pháp Sư -- ngủ trưa -- -- đi ra đánh chân Ma Pháp Sư -- tắm bộ -- đi ra đánh chân Ma Pháp Sư -- ngủ.

Rất nhanh, vị Ma Pháp Sư kia cùng các bạn nhỏ thân mến của hắn đều bị nàng tàn nhẫn đánh đến nằm trên mặt đất. Sau đó Thang Mộ lại bẻ gãy pháp trượng, cắt tóc, vẽ rùa đen, lột y phục làm tiết mục giải trí hằng ngày. Chơi chơi chơi, dần dần cảm thấy không còn ý nghĩa gì nữa. Đối với một đám không có chút phản ứng nào, tuy là người thật lại càng giống như là tượng gỗ, thật là quá mất mặt rồi a a a. Cái thế giới này sao lại yên lặng triệt để thế này. Dù là giữ lại cho nàng chỉ một động vật biết hoạt động cũng được mà.

Có lẽ là bởi vì bản thân cũng không thuộc về cái thế giới này, trạng thái bây giờ của nàng rất kỳ quái.

Có thể hoạt động, nhưng chức năng sinh lý toàn thân hình như cũng cùng thế giới này bất động lại. Cũng may cuộc sống như thế nàng đã trải qua nhiều năm, nên cũng không cảm thấy có bao nhiêu khó chịu.

Cửa hàng quần áo toàn thành trấn, nàng tùy tiện vào.

"Quần áo lộng lẫy."

Tiệm châu báu toàn thành trấn, nàng tùy tiện lấy.

"Đồ trang sức tinh xảo."

Nàng vĩnh viễn còn sống, vĩnh viễn sẽ không già đi.

"Thời gian vô cùng vô tận."

Nhưng mà, không có bất kỳ vật gì còn sống làm bạn. Dù là nàng đứng ở trước mặt người khác nói chuyện suốt nửa giờ cũng không còn ai để ý tới nàng.

"Mỗi một ngày, mỗi một ngày, đều chịu đựng tịch mịch vô cùng vô tận."

Đến cuối cùng, Thang Mộ không thể phân rõ, nàng rốt cuộc là đang ở thiên đường hay là địa ngục.

Cái thế giới này, không chút nghi ngờ là đã bị bỏ rơi rồi.

Tiếng huyền ảo từng vang lên trong đầu, từ ngày ấy trở đi đã không còn vang lên nữa.

Không khoa trương chút nào, nàng bây giờ là chúa tể của tất cả sinh mạng của mọi người ở thế giới này. Vậy mà, nàng lại không có cách nào nắm giữ tính mạng của mình.

Nàng bị nhốt rồi.

Bị cái thế giới yên tĩnh không tiếng động với thời gian vô cùng vô tận này giam giữ.

Thời gian cứ như vậy quét qua, mặt trời không thay đổi, không có đêm tối, đồng hồ không chạy. Lúc mới bắt đầu, khi bản thân cảm thấy đã gần qua một ngày thì Thang Mộ còn có thể ghi chép lại, sau, cũng không làm nữa.

Nàng bắt đầu du lịch một mình. Trên tay cầm một tấm bản đồ tìm được từ tiệm sách, bắt đầu du lịch không mục đích.

Ở trong mười năm nàng mất tích, Jarrett cũng đã từng đi chu du toàn bộ đại lục giống như vậy. Khi đó trong lòng hắn đang suy nghĩ gì nhỉ? Tịch mịch sao? Khổ sở sao? Cảm thấy khó có thể chịu đựng sao? Hay là đang đang mong đợi lần gặp lại kẻ tiếp đây?

Vừa đi, vừa nhớ.

Thời gian hình như cứ như vậy lại qua rất nhiều, rất nhiều năm.

Lâu đến độ Thang Mộ rốt cuộc đi tới một đất nước quen thuộc. Đứng ở bên trong thảm hoa Lam Linh ở Tân Carl, Thang Mộ ngắm nhìn tòa thành ở phương xa, Serena và chồng nàng ta bây giờ cũng còn ở đó đúng không?

Nàng cười cười, nhìn chăm chú vào dải hoa khổng lồ không còn chấp chôn theo gió ở trước mặt. Thang Mộ cúi người xuống, hít một hơi thật sâu, rồi sau đó lấy ra một đóa hoa Lam Linh từ túi áo. Đó là lần trước, trước khi đi khỏi đây, nàng đã lặng lẽ hái xuống. Khi đó, Jarrett vẫn còn ở bên người nàng, đuổi theo nàng vòng quanh khắp thế giới. Hiện tại, hắn ở đâu?

Có thể đã quên nàng rồi hay không?

Quên đi cũng không sao cả, nàng còn nhớ là tốt rồi.

Gió nhẹ lướt qua, chớp mũi lần nữa ngửi được từng đợt hương hoa, Thang Mộ mỉm cười rồi lại hít một hơi thật sâu, rồi sau đó. Trùng lớn hai mắt, đóa hoa trong tay bỗng nhiên rơi xuống.

Gió?

Cái thế giới bất động này làm sao có thể có gió?

Nàng khó tin đưa tay ra, lại một đợt gió nhẹ dịu dàng lướt qua bàn tay của nàng.

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân tĩnh lặng mà quy luật. Ma sát, chạm đất, nâng lên, từng một chi tiết đều được phác hoạ ở trong lòng Thang Mộ. Trái tim của nàng nhanh chóng đập mạnh, đã nhận ra cái gì đó, muốn quay đầu lại nhưng lại không dám quay đầu lại.

Nếu như hy vọng này nhất định sẽ biến thành tuyệt vọng, như vậy ít nhất có thể để cho nàng kéo dài thêm một giây nữa.

Người tới dừng động tác lại, đứng lẳng lặng ở phía sau của nàng. Không có mở miệng, hô hấp nhẹ nhẹ dịu dàng rơi xuống đỉnh đầu của nàng.

Thang Mộ cúi đầu, rất lâu sau đó mới nhỏ giọng hỏi: "Jarrett, là đệ sao?"

Người phía sau không trả lời nàng, chỉ là kiên định đưa hai tay ra, vững vàng giam nàng trong ngực.

Vượt qua ranh giới của không gian, rốt cuộc lần nữa bắt được.

Lần này tuyệt đối sẽ không buông tay nữa.

"Đệ đã trở về."

". Ủ, hoan nghênh trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: HE lại càng không khoa học

"Đệ đã trở về."

". Ủ, hoan nghênh trở lại. Cái quý á!" Thang Mộ nhảy một chân lên, đầu hung hăng đánh tới cằm của người sau lưng, "rắc" một tiếng vỡ giòn giã vang lên. Nàng muốn xoay người lại, song vì dùng lực quá lớn nên mất thăng bằng. Góc nhìn lập tức di chuyển lên trên, thân thể ngã ra sau.

"Àm!"

Vô số cánh hoa Lam Linh bị kinh động tung bay về phía không trung, rồi sau đó lần nữa rơi xuống, rắc đầy đầu, đầy mặt nàng.

Thang Mộ vẫn không nhúc nhích, cứ như vậy lẳng lặng nằm trên miếng đệm người kia, cắn răng nghiền lợi: "Nếu đã trở lại, mới vừa rồi khi tỷ hỏi đệ thì đệ nên trả lời đi chứ! Giả bộ thần bí cái gì! Tỷ bị đệ hù chết biết không?!"

Vừa dứt lời, thân thể của nàng đột nhiên bị lật lại, rồi vững vàng rơi vào bên cạnh khóm hoa. Mà chàng trai vốn bị nàng đè ở dưới người lại xuất hiện ở phía trên nàng. Dung mạo anh tuấn quen thuộc, ánh mắt cổ chấp quen thuộc, hô hấp cực nóng. quen thuộc.

Thang Mộ không được tự nhiên khẽ nhúc nhích thân thể. Khoảng cách này thật sự là quá gần. Rồi sau đó phát hiện, mình đã bị thân thể đối phương giam cầm chắc chắn, không đường chạy thoát.

Chỉ là, nàng vốn cũng không muốn chạy trốn.

Thang Mộ vươn tay, chậm rãi xoa xoa mặt của đối phương. Mái tóc đen dài của hắn buông xuống ở trên cổ trước ngực nàng, giống như một dải tơ lụa tuyệt đẹp.

"Tỷ tỷ." Jarrett thì thào mở lời. Nếu như tất cả tâm ý đều có thể dùng âm thanh và lời nói để truyền đạt thì tốt biết bao.

Hoặc là, căn bản không cần những thứ này.

Hấp dẫn trời sinh, mê hoặc vô thức, động tác không kiềm nén được. Tất cả đều biểu đạt vô cùng tinh tế.

Hắn cúi đầu, hay có lẽ là nàng ngẩng lên.

Gắn bó như môi với răng, hô hấp lộn xộn. Không biết là hô hấp của người nào dồn dập đầu tiên, những nụ hôn vốn như mưa xuân dịu dàng dần dần biến thành bão tố. Con đồng tử khổng lồ này che mất âm thanh của lý trí, làm cho người ta cơ hồ quên thờ, đắm chìm vào trong đó.

Rốt cuộc, Jarrett là người dừng nụ hôn ngọt ngào này trước. Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, thờ dồn dập mấy tiếng. Ngực hắn theo động tác này mà phập phồng kịch liệt. Hắn thì thầm nói nhỏ: "Như vậy không được."

Đầu óc vẫn một mảnh mơ hồ, Thang Mộ nghiêng đầu một chút, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc: "Cái gì?"

Jarrett cúi đầu, kề sát đầu vào bên cổ Thang Mộ. Một lúc lâu sau, hơi thở của hắn mới dần dần thông thả, âm thanh khàn khàn nói: "Tiếp tục nữa, đệ sợ sẽ làm ra chuyện tổn thương tỷ."

". Khụ." Thang Mộ yên lặng xoay đầu, mặt nóng rực.

"Tỷ tỷ."

"Hà?"

"Đừng giận đệ, đệ chỉ là quá vui mừng, nên trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì."

Trong lòng Thang Mộ đau xót, nàng vươn tay, ôm lấy thắt lưng của người bên trên: "Ngu ngốc."

Người thật sự nên bị trách móc là nàng mới đúng chứ? Hết lần này tới lần khác bỏ hắn lại một mình. Ngay cả như vậy. Người nói xin lỗi vẫn là hắn. Cái nhận thức này làm lòng nàng vừa chua xót lại vừa sung sướng. Được một người yêu mình sâu đậm, nâng niu ở lòng bàn tay, đối với mỗi người phụ nữ mà nói đều là chuyện hạnh phúc. Huống chi, người đàn ông này không chỉ nâng nàng ở lòng bàn tay, quả thực là đặt ở vị trí còn cao hơn rất nhiều so với vị trí của hắn, sau đó ngược nhìn nàng, chờ nàng, chưa từng có một khắc do dự.

Không hề di chuyển, vẫn duy trì tư thế ôm thân mật này, hai người bắt đầu nói chuyện.

"Đúng rồi, Jarrett, đệ đi tới thế giới của tỷ sao?"

"Ừ, quê hương của tỷ thật là một địa phương kỳ lạ."

". Phức, thần kỳ như vậy sao? Trái lại, tỷ thật sự cảm thấy cái thế giới này mới gọi là thần kỳ." Thang Mộ vừa nghĩ vừa nói, "Tỷ như ma pháp nè, Đấu Khí nè, Truyền Tống Trận gì đó. Đệ không biết chứ, mỗi lần tỷ đi đến trạm xe đều tưởng mình sẽ được dịch chuyển tức thời."

Jarrett cúi đầu nở nụ cười, hô hấp ngắn, trong trẻo phun ở trên cổ Thang Mộ, một mảnh âm áp: "Mặc dù loài người ở quê hương tỷ tỷ đều rất bình thường, nhưng sự tạo của bọn họ thì thật là tràn đầy kỳ tích."

"Ừ, tỷ cũng như vậy á." Thang Mộ nở nụ cười, "Đúng rồi, đệ ở đó đợi trong bao lâu?"

"." Thân hình Jarrett cứng đờ, rồi sau đó, trong giọng nói tràn đầy áy náy, hắn hỏi đáp, "Xin lỗi, để tỷ đợi lâu quá."

". Tỷ không có ý trách đệ, hơn nữa, đệ xem, trường sinh bất tử cũng thật thú vị, cho nên."

Jarrett ngẩng đầu lên, hai tay chống ở hai bên đầu nàng, mắt nhìn thăm thiết chăm chú vào nàng: "Một ngày tương đương với một năm, đệ biết rõ cái quy luật này, lại tốn khoảng nửa năm."

Cho nên, nàng đã dạo chơi ở thế giới này gần hai trăm năm? Cứu mạng! Nói như vậy, nàng đã là bà lão rồi sao?!

Thang Mộ rối rắm, nàng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Jarrett, do dự hỏi: "Tỷ nói. Đệ có ghét bỏ tỷ già hơn đệ rất nhiều không?"

"." Jarrett hiển nhiên bị cái vấn đề không chút ý nghĩa này đánh bại. Hắn ngẩn người, rồi sau đó xoay đầu sang chỗ khác, "Hi hi" cười một tiếng.

"Ê! Không cho cười!" Thang Mộ giận dữ, "Trả lời thành thật cho tỷ!"

Hắn trái lại càng cười to thêm.

Thang Mộ nổi điên với trận tranh cãi vô ích này. Nàng không chút khách khí đẩy đối phương từ trên người mình xuống, đứng lên, một chân giẫm lên ngực "Tù binh", uy hiếp nói: "Nói mau! Nói thật!"

Jarrett dang hai tay nằm trên mặt đất. Đã rất lâu, hắn lần đầu tiên cảm thấy thoải mái như vậy. Trên đỉnh đầu trời xanh mây trắng, xung quanh là mùi hoa thanh nhã, cùng với. người yêu mến ở gần trong tầm tay. Có lẽ rất lâu trước đây, hắn đã biết rõ mình muốn cái gì, nhưng mà, cho tới tận thời khắc này mới chính thức nắm chắc trong lòng bàn tay.

"Mau nói với tỷ!"

Bàn chân xinh xắn đạp ở trước ngực hắn, khiến hắn có loại ước muốn được nắm nó trong lòng bàn tay, bỏ giày đi, kích động ngấm ngứa.

Không được, nói như vậy tỷ tỷ nhất định sẽ tức giận.

Cho nên hắn chỉ là mỉm cười, nghiêng đầu một chút, hỏi đáp: "Tỷ tỷ, màu trắng."

"Hả?" Thang Mộ sững sốt. Một lát sau, nàng ngơ ngác nhìn váy ngắn trên người mình, lại nhìn về phía Jarrett đang cười híp mắt, "Trắng, màu trắng?"

Jarrett lặng lẽ vươn tay, chặn lỗ tai mình lại.

"Khốn kiếp!!!" Thang Mộ quả nhiên bùng nổ hét lên. Nàng không chút khách khí cười trước ngực Jarrett, nắm cổ áo hắn lên, "Lá gan mập phai hay không?! Mới đi ra ngoài nửa năm liền thành hư hỏng hả?! Học ai?! Đợi chút. nói mới nhớ, vừa rồi động tác hôn môi của đệ rất nhuần nhuyễn nha. Khốn kiếp, đệ có phải vụng trộm sau lưng tỷ hay không hả?!!"

Trước mặt còn chưa tỉnh. Phía sau là chuyện gì xảy ra? Jarrett mất một lúc không biết nói gì. Sau đó một tay hắn chống đất ngồi dậy, một cái tay khác ôm lấy thắt lưng của người ở trên thân mình, thở dài: "Tỷ tỷ, thế giới của tỷ có rất nhiều tạp chí kỳ quái."

"." Càn quét tệ nạn! Ủng hộ quốc gia càn quét tệ nạn! Khốn kiếp, dám làm hư đệ đệ nhà nàng! Đợi chút, "Đừng trốn tránh câu hỏi của tỷ, đó mới là trọng điểm!"

Jarrett hoàn toàn ngồi thẳng người, mặt của hắn chậm rãi đến gần Thang Mộ, giọng nói khàn khàn mà trầm thấp: "Bởi vì vẫn luôn cố gắng luyện tập."

". Lúc nào? Với ai?"

"Mỗi ngày, trong mộng, cùng tỷ tỷ." Một bên hắn nói, một bên mỗ vào khoe miệng cô gái trên người mình, "Giống như bây giờ."

"."

Lại một nụ hôn, lặng lẽ tới.

Người trẻ tuổi luôn dễ dàng kích động. Vì vậy, khi nụ hôn này kết thúc, lần nữa người khổ sở là Jarrett.

Hắn cực kỳ rầu rĩ ngã xuống, nằm thẳng dưới đất mà thờ gập, từ từ dập tắt sự kích động đồng thời của sinh lý và tâm lý. Mà Thang Mộ cũng hiếm khi ngoan ngoãn ngồi tại chỗ không dám nhúc nhích. Sớm biết thì sẽ không cười trên người hắn rồi. Lúc hôn môi vô tình ngồi trượt xuống ở vị trí xấu hổ kia. Hiện tại. thật có cảm giác trinh tiết gặp nguy hiểm qaq

Đang lúc gian nan, nàng đột nhiên cảm giác tay của mình bị nắm lấy.

"Tỷ tỷ."

"Hả?"

Jarrett nở nụ cười, không biết từ nơi nào móc ra một chiếc nhẫn, đeo trên ngón áp út của Thang Mộ. Rồi sau đó dịu dàng hôn đầu ngón tay của nàng, nhẹ nhàng mà kiên định hỏi "Gả cho đệ có được không?"

". Sau đó đệ có thể danh chánh ngôn thuận ngủ với tỷ hả?"

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Đi gặp người lớn như thế nào ?

Thang Mộ nhìn chăm chú vào vẻ mặt dờ dẩn của Jarrett, đặc chí cười lớn. Từ giây phút thế giới này biến thành bất động trở đi, cái gọi là hệ thống cũng lập tức rời khỏi thân thể của nàng, khuôn mặt đã từng mất đi biểu cảm cũng trở lại. Trong khoảng thời gian dài đằng đặc đó, mặc dù rất tịch mịch, nhưng cứ cách một khoảng thời gian nàng sẽ lại luyện tập với gương-- Nàng lo lắng rồi sẽ có một ngày mình quên đi cách cười như thế nào, cách khóc như thế nào, cuối cùng thậm chí biến thành một cương thi quên hết mọi thứ.

Bây giờ nhìn lại, quyết định của nàng rất đúng.

Nàng rút tay mình khỏi tay Jarrett, cẩn thận ngắm nghía chiếc nhẫn trên ngón áp út. Bên trên nó khắc hoa văn tinh xảo, vừa cổ xưa, lại vừa thần bí, không, thay vì nói là hoa văn, chẳng bằng nói là một loại phù văn thần bí nào đó. Trên thân nhẫn nam một vòng bảo thạch với nhiều màu sắc khác nhau.

"Là ma tinh." Jarrett nằm ngửa trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn nàng mỉm cười nói, "Dùng ma pháp nén nó lại rồi khảm vòng quanh mặt nhẫn."

"Rất khó khăn sao?"

"Cũng không hẳn." Giọng điệu Jarrett nghe rất dễ dàng. Mặc dù đã từng thất bại rất nhiều, rất nhiều lần, đã từng vì vậy mà bị thương, nhưng ít nhất hẳn đã thành công, không phải sao?

"Chỉ có một cái?" Thang Mộ nhú mày hỏi, rồi sau đó quả nhiên nhìn thấy trong bàn tay trống rỗng của đối phương xuất hiện một chiếc nhẫn tương tự, nhưng lớn hơn cái trên tay nàng một chút. Nàng nhanh tay cầm lấy, "Đề tỷ!"

Jarrett để mặc cho nàng lấy chiếc nhẫn từ trong lòng bàn tay, rồi sau đó không quá dịu dàng kéo ngón tay của hắn, cẩn thận đeo vào.

Ngón tay trắng nõn thon dài, phối hợp bên trên là vẻ đẹp long lanh nhưng khiêm tốn của chiếc nhẫn này, quả nhiên là rất vui tai vui mắt. Thang Mộ thưởng thức một lát, rồi cũng cúi đầu đặt xuống một nụ hôn ở đầu ngón tay hắn: "Hiện tại tỷ cũng có thể hợp pháp ngủ với đệ rồi."

". Tỷ tỷ!"

Nghe âm thanh của đối phương hơi mang ý xấu hổ, Thang Mộ vươn tay vỗ vỗ mặt của hắn. Bé con, muốn đấu với nàng, còn non lắm!

"Chỉ là, đây không phải chỉ đơn giản là chiếc nhẫn đâu nhỉ?" Nàng nắm ngón tay Jarrett lật qua lại, sờ sờ, lại ngắm nghía một chút. Càng nhìn thì những hoa văn phía trên kia càng giống ma phù, cũng không biết đến tột cùng là có tác dụng gì.

Jarrett rũ mắt, một lát sau nhỏ giọng mà nói ra: "Là ma pháp xác định địa điểm truyền tống."

"Xác định địa điểm truyền tống?"

"Ừ, chỉ cần tỷ tỷ còn mang theo nó, bất kể cách xa nhau bao nhiêu thời gian, cách xa nhau bao nhiêu không gian, đệ đều có thể lập tức đi tới bên cạnh của tỷ."

"." Trong lòng Thang Mộ đáng chết, nàng theo bản năng nằm sấp xuống, hai tay ôm lấy cổ chàng thanh niên, cọt cọt, "Tỷ cũng có thể truyền tới bên cạnh đệ sao?"

"Dĩ nhiên."

"Phốc!" Thang Mộ bật cười, "Cảm giác giống như đeo xích chó cho nhau."

Jarrett há miệng làm bộ hung tợn cắn lên vành tai của nàng, động tác nhai cắn lại hết sức êm ái. Âm thanh của hắn tràn đầy ý vị buồn bực và oán trách vang lên ở bên tai nàng: "Tỷ tỷ thật là quá biết cách phá hư bầu không khí."

Thì có lẽ thế ...!/? Thang Mộ nhún vai một cái. Nhưng nếu như việc phá hư không khí có thể làm cho hắn quên đi những thứ chưa xốt cùng bất đắc dĩ trong lòng kia, nàng vẫn là cực kỳ vui lòng làm như vậy. Dĩ nhiên, sau khi làm xong thì ắt không thể thiếu chuyện dỗ dành rồi. Vì vậy nàng vươn tay sờ sờ mái tóc đen suôn mềm của đối phương, hỏi "Muốn nói xin lỗi, đệ phải không nên đi gặp người nhà của tỷ sao?"

Quen biết nhiều năm như vậy, ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn xong, nàng cũng thật hài lòng với mọi mặt của hắn, không kết hôn quả thật không khoa học mà. Nếu không đi gặp người lớn. ngộ nhờ trước khi kết hôn gây ra "Mạng người", vậy thì không được tuyệt vời lắm đâu. Là một người phụ nữ truyền thống, Thang Mộ bày tỏ áp lực rất to lớn. Rồi sau đó, nàng nghĩ tới một vấn đề khác nghiêm túc hơn nhiều: "Tỷ nói này, ở thế giới của tỷ, đệ đã có CNND chưa? Nếu không thì không lấy được giấy chứng nhận (kết hôn) đâu!"

". Tỷ tỷ, đừng cần lo những thứ này!"

Ai nha nha, thừa lời vô ích rồi. Chỉ là, thật đáng yêu! Nàng vui đầu vào trước ngực đối phương, mỉm cười.

Nếu đã có thể xé rách ranh giới không gian, mở ra không gian từ thế giới bên kia đi tới bên này, như vậy việc trở về tự nhiên là cũng có thể. Cho tới thời khắc này, nàng mới chính thức lĩnh hội ý nghĩa câu "Gần quê lòng kinh hãi"[1]. Mặc dù theo Jarrett nói, thế giới bên kia chỉ cách gần nửa năm, nhưng đối với nàng mà nói là đã qua quá lâu, quá lâu, lâu đến nỗi thậm chí đã quên mất hi vọng về nhà.

Có lẽ do hạnh phúc tới quá nhanh, khi nàng xuyên qua vết nứt Không Gian thì luôn nhắm hai mắt, hoàn toàn không dám mở ra, cho đến lúc một nụ hôn êm ái rơi vào trên mí mắt.

"Tỷ tỷ, có thể mở mắt rồi."

". Ừ."

Ở giây đầu tiên mở mắt ra, Thang Mộ kim lòng không được muốn trào nước mắt. Và trên thực tế, nàng thật sự làm như vậy. Nàng gào khóc đẩy chàng trai bên người ra, nhào về phía trước: "Máy vi tính! Ta rốt cuộc được gặp lại máy vi tính rồi!"

"."

"Ah? Nơi này không phải là nhà của tỷ."

". " Jarrett thờ dài. Thôi, dù sao tỷ tỷ cũng chưa bao giờ tìm đúng được trọng điểm.

Trải qua giải thích của hần, Thang Mộ đã đại khái hiểu rõ. Không rõ là lý do gì, khi Jarrett bị ném vào thế giới này lại không xuất hiện tại nhà của nàng. Xuất hiện ở thế giới xa lạ, nhìn ngắm đám người xa lạ, cảm giác vẫn mình xa lạ, lúc ban đầu hần nhất định rất khổ cực.

"Tỷ tỷ nên thay bộ quần áo chứ?"

"Hả?" Thang Mộ thế này mới ý thức được, trên người mình vẫn còn mặc bộ váy dài kiểu Phương Tây, dù sao cửa hàng quần áo của thế giới kia nàng đều tùy tiện ra vào. Rồi sau đó nàng neho mắt lại, nhảy lên cái ghế, cúi đầu nắm cổ áo chàng thanh niên, "Nói! Sao ở đây lại có quần áo của phụ nữ?!" Nói rõ cho ta!!!"

Jarrett ôm nàng ra khỏi ghế, vững vàng nâng Thang Mộ ở trong ngực: "Không có."

". Vậy là đệ lừa tỷ sao?"

"Đệ có thể đi mua cho tỷ mà."

". Hừ, cái này còn được." Thang Mộ nắm lỗ tai Jarrett, ra lệnh, "Mau dẫn tỷ đến phòng tắm. Tỷ phải xem bên trong cấm mấy bàn chải đánh răng! Còn có phòng ngủ, tỷ muốn nhìn gối đầu. Đứng rồi, ngăn kéo đầu giường cũng mở ra cho tỷ. Tỷ muốn kiểm tra bên trong có vật phẩm gì không tốt hay không!"

"Vâng, vâng."

Chàng trai bị sai bảo cam tâm tình nguyện ôm cô gái kiểu công chúa trong ngực, mang nàng đi dạo khắp nơi trong phòng. Cuối cùng, nàng hài lòng xếp chân, ôm laptop, ngồi ở trên giường của hần, phát tay đuôi người: "Đi đi đi, mau lấy quần áo cho tỷ. Tỷ lên mạng trước cái đã."

"."

Thang Mộ lướt web một hồi, đột nhiên nghe được tiếng quần áo cọ xát. Nàng theo bản năng ngẩng đầu, đang chuẩn bị mở miệng hỏi thăm thì bất gặp cảnh đẹp trước mắt. Chàng trai đưa lưng về phía nàng, đứng ở trước tủ quần áo, hần đã cởi Áo choàng Ma Pháp đen nhánh trên người -- Ở thế giới ma pháp sư kia, bởi vì Ma Pháp Bào đã đủ để chống đỡ tất cả mọi giá lạnh tàn khốc, cho nên bên trong mặc vô cùng đơn giản; Trên người là áo somi dài tay màu trắng bình thường, thân dưới là quần dài màu đen cùng với giày. Jarrett thu Ma Pháp Bào vào không gian, sau đó bắt đầu cởi áo sơ mi trên người. Cùng với động tác của hần, vòng eo mảnh khảnh trắng nõn chậm rãi lộ ra. Tầm mắt Thang Mộ cũng thuận theo đường cong cân xứng đẹp đẽ này từ từ lên trên, rơi vào này hai khối xương quai xanh tinh xảo. Quả thật giống như đôi cánh đang dang rộng. Thang Mộ phát hiện mình rất muốn sờ một cái.

Rốt cuộc, áo hần hoàn toàn được cởi xuống. Jarrett lấy ra một cái áo sơ mi trắng khác từ trong tủ quần áo, vừa cài nút, vừa chậm rãi xoay người lại.

Thang Mộ lúc này mới chú ý tới, đệ đệ mình là loại hình tiêu chuẩn "Mặc quần áo lộ vẻ gầy, cởi quần áo thì có thịt", mang sắc thái "nhìn sau lưng là nhược thụ, nhưng nhìn ngay trước mặt thì rất là cường công". Vóc người là loại tam giác mà nàng thích nhất; vai rộng, eo thon, mông hẹp; ngực cùng bụng đều có cơ bắp căng đầy có thể nói hoàn mỹ. Mặc dù màu da cũng không phải là chocolate trong truyền thuyết, nhưng màu trắng nàng cũng rất ưa thích nha. Thân là một trạch nam - ma pháp sư mà có thể làm được đến nước này, quả thực là kỳ tích.

A. Thật là muốn sờ một cái. Một cái là tốt rồi.

". Tỷ tỷ, miệng tỷ chảy nước kia."

"Ôi ôi?!"

=====

[1]Thơ " Độ Hán giang" của nhà thơ Lý Tàn, sống từ thời Đường,

Nguyên bản chữ Hán

渡漢江

嶺外音書絕，

經冬復立春。

近鄉情更怯，

不敢問來人。

Bản âm Hán Việt:

Lĩnh ngoại âm thư tuyệt,

Kính đồng phục lập xuân.

Cận hương tình cánh khiếp,

Bắt cảm vấn lai nhân.

Dịch nghĩa :

Qua sông Hán

(Ra) ngoài đất Lĩnh, thư tín vắng bật

Hết mùa đông lại đến tiết lập xuân

Cứ đến gần làng, lòng những luống e ngại

Chẳng dám hỏi ai cả khi gặp người.

Bản dịch thơ của Trần Trọng Kim

Lĩnh ngoại thư từ vắng,

Qua đông lại lập xuân.

Gần làng lòng sợ hãi,

Không dám hỏi lai nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Ngoại truyện: Nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân của ta

Vừa nghĩ tới sẽ phải đi gặp cha mẹ vợ tương lai, Jarrett lại vô cùng khản trương. Nói cho cùng, đây là lần đầu tiên hắn đi tới nhà người mình thích làm khách mà. Khụ, hi vọng không phải lần cuối cùng.

Sau khi tiến vào phải nói gì đầu tiên đây? Xưng hô như thế nào? Họ sẽ thích quà mình tặng chứ? Nếu như nói "Xin hãy an tâm giao tử tử cho con", liệu có được tiếp nhận không đây? Quần áo hôm nay của hắn không thành vấn đề chứ?

Hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ trong nháy mắt chen vào trong đầu của hắn. Ma pháp sư trẻ tuổi hùng mạnh đột nhiên cảm thấy mình còn mệt mỏi hơn so với khi liên tục chiến đấu với ma thú bảy ngày bảy đêm. Hắn không khỏi nghiêng đầu nhìn sang cô gái, muốn tìm kiếm chút khích lệ, cũng không ngờ nhìn thấy.

". Tỷ tỷ, tỷ rất hồi hộp sao?"

"A. À? Có có có có không?"

Không chỉ là vấn đề có hay không nữa rồi? Cả hàm răng cũng run lập cập rồi được không?

"Đừng, chớ suy nghĩ lung tung, tỷ tỷ tỷ không có khản trương!"

". Tỷ tỷ, vậy sao không gõ cửa?"

"Tỷ muốn gõ lắm, chỉ là tay mềm nhũn, nhất thời nâng không nổi."

"."

Jarrett thờ dài, im lặng vờn tay: "Như vậy, để đệ làm?!"

"Không! Để tỷ tự mình làm!" Thang Mộ vừa nói, vừa run rẩy đưa tay ra. Sau khi thử đi thử lại nhiều lần, rốt cuộc nước mắt đầy mặt bỏ qua, "Vậy thì đệ làm đi!"

Jarrett đỡ trán. Nhờ tỷ tỷ ban tặng, cảm giác khản trương của hắn đã sớm không biết bay đến nơi nào rồi.

Cùng với tiếng gõ cửa, trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng đáp lại như vậy.

"Ai vậy?"

Nước mắt Thang Mộ lập tức trào ra, là mẹ. Nửa năm không gặp, mẹ có khỏe không?

Vừa nghĩ tới, nàng vừa nắm chặt hai tay, khăn trương chờ đợi cánh cửa mở ra.

"Cạch! Cạch! Cạch!"

Trong hành lang yên tĩnh, vang vọng tiếng tim đập kịch liệt.

Cửa, rốt cuộc mở ra.

Một người phụ nữ trên dưới năm mươi tuổi, đeo kiếng lão, mở cửa ra. Bởi vì trong nhà mở lò sưởi, nên trên người bà chỉ mặc một cái áo len màu nâu đỏ. Thang Mộ vừa nhìn thấy thì trong lòng càng chua xót hơn. Bộ y phục này là do nàng đã mua tặng bà vào năm đầu tiên đi làm.

"Ai. Mộ Mộ?"

"Mẹ!"

Thang Mộ rốt cuộc lớn tiếng khóc lên, vừa khóc, vừa gục vào trong ngực mẹ, tìm kiếm một cái ôm, rồi sau đó. lập tức bị nhéo lấy lỗ tai.

"." Đây là cái tiền triển gì? Mẹ, chẳng lẽ lúc này người không nên ôm nàng khóc lóc nước nỡ mới đúng sao?!

"Con bé chết tiết kia! Rốt cuộc chịu về nhà rồi à?! Nói, chạy đi đâu hả?!" Mẹ vừa rống giận, vừa xách lỗ tai của nàng kéo nàng vào trong nhà. Lại đề xuống ghế xô –pha, rồi một trận bão đánh đấm lập tức tới: "Mày, cái con bé khốn kiếp này! Bà mẹ già này nuôi mày lớn như vậy, mày lại dám không nói một tiếng mà chạy ra ngoài. Còn dám đi nửa năm, cũng không thèm gọi điện thoại hay nhắn tin gì nữa chứ. Mày muốn chết rồi nhì!"

"Mẹ. con có thể giải thích. A! Oa oa!"

"Giải thích? Mày muốn giải thích thế nào? Giải thích rằng mày đã U20 rồi mà chưa tìm được đối phương, nay ra ngoài nửa năm rốt cuộc tìm được, mang về cho mẹ nhìn sao hả? Mày cho rằng là mày còn ở lúc năm nhất trung học bị mẹ tịch thu sách trong cặp đó à?!"

". Mẹ, mẹ cũng xem sách đó hả?"

"Trọng điểm không ở chỗ này!!!"

"Huhu! Con sai lầm rồi! Cứu mạng!!!"

Bị kinh ngạc tới đứng ngậy người tại chỗ, Jarrett rốt cuộc phản ứng kịp, bước một bước dài vọt vào: "Xin, xin dừng tay, thật ra thì cũng có nguyên nhân."

"Có nguyên nhân cái. Ah?" Mẹ già nóng nảy dừng tay lại, không thể tin được mà đẩy đẩy cái mắt kính lão. Nhìn Jarrett một chút, lại nhìn Thang Mộ bị mình đánh úp trên ghế xô-pha, bà thử dò xét hỏi, "Con bé chết tiết kia, hán. có quan hệ thế nào với con?"

"Hán là chàng trai của con!"

"Như con mà cũng có thể tìm được đàn ông?"

". Mẹ, mẹ thật đúng là mẹ ruột con sao?!"

"Câm miệng!"

"Huhu! Con sai lầm rồi!"

Jarrett mờ hồi đầm đìa nhìn cảnh trước mắt mình, mẹ vợ tương lai một bên đang đánh vợ tương lai của mình, một bên lại lộ ra một nụ cười hòa ái với mình: "Tới đây, chàng trai, ngồi ngồi ngồi. Để bác nói với con một chút về nhân sinh, lại nói một chút lý tưởng, thuận tiện nói chuyện một chút về đứa con gái ngọc này nhà ta. Bỏ tới phía trước một chút coi, đừng cản trở thẳng nhỏ ngồi xuống chứ!"

"." Jarrett cảm thấy mình rốt cuộc biết được, tính tình tỷ tỷ nhà hán là nuôi dưỡng thế nào mà thành rồi.

"Trong nhà sao náo nhiệt vậy?"

Nhưng đúng vào lúc này, ngoài cửa lớn vẫn đang mở rộng, đột nhiên truyền đến một âm thanh như vậy. Thang Mộ đang chịu bạo hành đàn áp, rung rung xoay đầu sang, giọng điệu hết sức thê thảm hô lên: "Cha ~."

". Mộ Mộ?"

Kèm theo một tiếng như vậy, Jarrett ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bác trai thoát nhìn rất là lịch sự nho nhã, lại dùng một tốc độ hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi nhanh nhẹ vọt vào. Ông ấy cũng mang một bộ kính lão, bên ngoài khoác áo màu đen, bên trong là áo len màu xám tro có kiểu dáng giống hệt với trên người mẹ vợ tương lai. Một giây đầu tiên khi tầm mắt của ông nhìn thấy đứa con gái ngã quỵ ở trên ghế sa lon, thì liền đông cứng lại, run rẩy đôi môi, lần nữa xác nhận nói: "Thật đúng là Mộ Mộ nhà ta?"

"Cha! Là con nè! Cứu mạng! Cha nhìn tâm nhìn con gái vừa mới vừa về nhà thì liền bị mẹ ruột đánh chết sao?!"

"."

"Lại dám tố cáo, muốn chết!" Vô xuống!

"Huhu!"

"Bà nó à, bà dùng tay đã!"

"Không ngừng!" Đập xuống!

". Dừng tay!!!" Nhạc phụ đại nhân vừa la lên như vậy, vừa hùng hùng hổ hổ vọt tới. Rồi sau đó, ông đột nhiên dừng bước, nhìn chăm chú vào Jarrett ngồi trên ghế sa lon, lại nhìn tư thế nắm chặt tay con gái mình của hắn, giận tái mặt, nói: "Tên ngoại quốc này là ai hả?"

"." Cả người Jarrett run lên. Không sai, vào giờ phút này, hắn cảm thấy một luồng sát khí mãnh liệt!

Quả nhiên, cao thủ ở dân gian sao?

"Ông nó à, đó là con rể tương lai của chúng ta đó." Mẫu thân đại nhân rút cuộc dùng đôi móng vuốt tội ác lại, ngược lại bắt đầu cười híp mắt giới thiệu, "Con gái chúng ta rốt cuộc có người muốn rồi."

". Thật sao?" Phụ thân Đại Nhân cẩn thận nhìn Jarrett một chút. Thái độ đột nhiên trở nên hòa ái, ông nhẹ giọng hỏi, "Chàng trai trẻ, con muốn lấy con gái của ta?"

Jarrett yên tâm, trịnh trọng gật đầu nói: "Đúng vậy."

"Con nhất định phải cưới nó?"

"Không sai."

"Bất kể xảy ra chuyện gì đều không thể thay đổi chủ ý?"

Đây chính là thử lòng trong truyền thuyết sao? Jarrett nghiêm nghị ngẩng mặt lên, nhấn mạnh từng chữ, trả lời: "Trừ phi con chết, không, cho dù con có chết, cũng sẽ không thay đổi quyết tâm."

"Thật là chàng trai tốt." Nhạc mẫu đại nhân vui mừng gật đầu.

"Ha ha." Nhạc phụ đại nhân cũng cười. Ông ấy cười đến rất hòa ái, cười đến rất dịu dàng, vừa cười, một bên ông vừa xoay người, rồi sau đó. nhanh tay cầm chậu hoa trên bàn đập tới, "Người chính là đi chết đi cho ta!!!"

"."

"."

". Cha! Dừng tay!" Nhưng vào lúc này, hết sức hiểu rõ cha mình, Thang Mộ dừng cảm đứng dậy, giang hai tay ra, "Hắn đã có đứa bé của con!"

"."

"Àm!" một tiếng, chậu hoa rơi xuống trên mặt đất, giọng nói của Phụ thân Đại Nhân đầy run rẩy hỏi "Mấy, mấy tháng?"

"Hai tháng!"

"! ! !"

"Ông nó! Ông nó à! Ông phải chịu đựng! Con bé chết tiết kia mau gọi xe cứu thương!!!!"

"Gọi ngay! Xe cứu thương số bao nhiêu?"

"120!"

"." Lần nữa bị bỏ lơ, Jarrett ngồi yên lặng ở một bên, đỡ trán. Hắn đột nhiên cảm thấy, tỷ tỷ có thể nuôi dưỡng được tính tình bình thường như vậy, thật sự là quá tốt rồi, thật là quá khó khăn rồi.

Thật đó!

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Đục, Thỉnh Nghiêm Túc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Có một lời muốn nói người biết

Trải qua hôn lễ long trọng như một giấc mộng huyền ảo, hắn rốt cuộc cưới được cô dâu mà mình tha thiết mơ ước. Nhưng đến tận lúc này, Jarrett vẫn cảm thấy mình giống như vẫn ở trong hư ảo, không có một chút cảm giác chân thật.

Trong phòng tắm liên tục vang lên tiếng nước chảy "À ào", thế nhưng hắn lại có chút đứng ngồi không yên. Hắn muốn đi tới xác nhận, nhưng vì bị cảnh cáo "Tuyệt đối không cho phép nhìn lên!" mà có chút chần chừ. Mơ ước cùng thực tế, hắn vẫn quanh quẩn ở trong khe nứt, một bên là Thiên đường, một bên là địa ngục, rốt cuộc bên nào mới là chân thật đây?

Những thứ cảm giác không xác định này, ngay khi bóng dáng quen thuộc đó đi ra khỏi phòng tắm thì rốt cuộc có dấu hiệu tiêu tán.

Thang Mộ mặc áo ngủ, vừa lau tóc, vừa đi về phía Jarrett đang đứng ngơ ngác ở chỗ không xa, buồn cười hỏi "Đệ đang làm gì đây?"

Jarrett gần như cực kỳ gấp rút đi tới mấy bước, ôm lấy eo của nàng, kéo vào trong ngực. Mùi thơm ấm áp đặc biệt chỉ có sau khi tắm ngan ngát lan tràn quanh quẩn trong hơi thở, trái tim lơ lửng bất định của hắn rốt cuộc yên ổn: "Tựa như nằm mơ vậy, tỷ tỷ đã trở thành vợ của đệ."

"Đang nói cái gì thế!" Thang Mộ nhón chân lên vỗ xuống ót chàng thanh niên, "Hơn nữa, vừa rồi chắc chắn là đệ muốn nhìn lên chứ gì? Đừng dùng cái loại lý do này để che giấu tội với tỷ!" Tuy nói như thế, Thang Mộ vẫn không có đẩy Jarrett ra. Sau khi tiếp tục lẳng lặng ôm một lát, nàng mới chọc chọc eo đối phương: "Tỷ nói này, sẽ không tính cứ ôm tỷ như vậy cả buổi tối chứ?"

"." Jarrett ho nhẹ ra tiếng.

Thang Mộ rõ ràng cảm thấy hô hấp đối phương nóng lên, vội vàng thoát thân. Một tay dầm dầm trán của hắn, nghiêm túc nói: "Tắm đi! Đừng nghĩ mang theo một thân đầy mùi rượu mà leo lên giường của tỷ!"

Jerry muốn nói rất nhiều thứ. Cái này thân đầy mùi rượu này phần lớn là bị nhạc phụ đại nhân rót đó. Vừa rót, mắt vừa toả sát khí, giống như làm như vậy thì có thể giải cứu con gái trong lúc nguy nan vậy. Trời mới biết khi đó hắn đã cảm tạ vì mình biết ma pháp cỡ nào. Dĩ nhiên, ngay trước mặt vợ con mà oán trách nhạc phụ đại nhân là hành động cực kỳ không sáng suốt, vì vậy hắn đành hoảng đi vào phòng tắm, bắt đầu rửa mùi rượu trên người.

Mấy phút sau, cửa phòng tắm đột nhiên truyền đến tiếng gõ.

Jarrett tắt vòi sen, nghiêng đầu nhìn vào bóng hình thân thuộc trên cửa, hỏi "Tỷ tỷ?"

"Quần áo của đệ tỷ đặt ở cửa! Nhớ mặc đó!"

". đệ có cầm áo ngủ đi vào mà."

"Đừng! Không mặc đồ tỷ chuẩn bị thì không cho lên giường của tỷ!"

"."

Jarrett thờ dãi, hi vọng y phục kia đừng quá tồi tệ. Hắn vừa nghĩ, vừa bôi sữa tắm lên người. Rất nhanh, trên người hắn sẽ tràn ngập mùi vị giống tỷ tỷ, cũng là mùi hương độc nhất vô nhị trên cõi đời này. Không sai, hầu hết các đồ dùng trong nhà tắm đều là tự hắn chế tạo. Nói hắn dục vọng độc chiếm quá mạnh mẽ cũng được, quá hẹp hòi cũng tốt, hắn tuyệt đối không muốn người thấy mùi vị tương tự như mùi thơm của nàng trên người đàn ông khác.

Sau khi lau khô thân thể, búng nhẹ ngón tay, một Ma Pháp Hệ Phong khéo léo dao động quanh đầu ngón tay. Khi ngón tay khẽ nhúc nhích, vài luồng gió ấm áp lập tức xuyên qua xuyên lại mái tóc dài của hắn. Khi cảm thấy dần khô thì Jarrett ngưng ma pháp lại, kéo cửa phòng tắm ra, thấy được y phục mà hắn "Phải mặc" -- Kết quả tốt hơn so với hắn tưởng tượng, bởi vì đó là một bộ âu phục không khác mấy với bộ mà hắn mặc tối nay. Mặc dù không mặc thoải mái như áo ngủ, nhưng nếu như là nguyện vọng của tỷ tỷ, thế nào cũng được hết.

Khi trở lại phòng ngủ thì cô vợ của hắn đang tựa vào đầu giường. lên mạng. Jarrett đột nhiên có một loại dự cảm, có lẽ tình địch lớn nhất của hắn là máy vi tính nói cũng không chừng. Càng đáng sợ hơn chính là, dù là hắn phá hủy một cái, sẽ rất nhanh xuất hiện một cái mới. Trừ phi hắn hủy diệt hoàn toàn nền văn của thế giới này, nếu không thì cái tình địch đáng giận này vẫn sẽ xuất hiện trong sinh hoạt của hắn, không bao giờ tiêu tan.

"Tắm xong?!" Hồn nhiên không hay biết mình đã gây ra nguy hại nghiêm trọng đối với thế giới này, tên đầu sỏ gây tội ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rõ, trực

tiếp đóng máy tính lại rồi vút xuống trên nệm. Động tác này khiến oán khí trong lòng Jarrett tiêu tán một phần rất lớn.

Thế giới lại an toàn rồi.

Thang Mộ đứng thẳng trên giường, hai tay khoác lên bả vai Jarrett. Đánh giá cẩn thận từ trên xuống dưới một lần, rồi hài lòng gật đầu: "Quả nhiên bộ dạng đệ mặc âu phục là đẹp trai nhất. Nói khẽ cho đệ biết," Môi của nàng tiến tới bên lỗ tai đối phương, "Từ lần đầu tiên thấy đệ mặc nó, tỷ liền đặc biệt muốn tự tay cởi nó ra."

Nhịp tim Jarrett tức thì tăng tốc, bụng dưới căng thẳng. Nàng rốt cuộc có biết những lời này đối với một người đàn ông mà nói thì đến tốt cùng là có bao nhiêu khiêu khích hay không. Đúng lúc này, nàng đột nhiên lè lưỡi, liếm liếm vành tai của hắn. Tim của hắn lập tức mất nhịp, tất cả máu đều tập trung về một hướng. Khi lấy lại tinh thần thì hắn đã đè nàng ngã lên giường. Loại thời điểm này, từng cái hô hấp của nàng đều không tiếng động phát ra dụ hoặc (dụ dỗ mê hoặc). Dã thú đã nhẫn nại rất lâu sắp sắp sổng chuông.

Thang Mộ giống như căn bản không ý thức được tình hình nghiêm trọng, chỉ bất mãn nhử nhử mảy. Nàng đột nhiên lật người dậy, cả người cười trên người của Jarrett, há hê cười: "Đã nói tỷ muốn tự tay cởi mà!"

Jarrett nương theo động tác của nàng mà ngồi sát lại đầu giường, cố gắng đè nén xúc động muốn lập tức nuốt nàng vào bụng. Cho dù là ở giờ phút này, tâm nguyện của nàng đều ở vị thứ nhất. Nhưng là, nhẫn nại rất vất vả, hắn đòi hỏi một chút ngon ngọt cũng không quá đáng đúng không? Vì vậy --

"Như vậy, tỷ tỷ không nên cho đệ một chút phần thưởng trước hay sao?"

"Phần thưởng?"

"Chẳng hạn như" Khuôn mặt hắn chậm rãi kề sát đối phương, giọng nói trầm thấp, khàn khàn mà hàm chứa dụ hoặc vô tận, "Một nụ hôn."

Hai bờ môi chạm nhau một cách tự nhiên, không lưu lại chút thực tiễn quyết. Giống như thoát khỏi xiềng xích trời buốt, lần này nụ hôn kịch liệt hơn bất kỳ lần nào của quá khứ. Gần như là ngay khi tiếp xúc, đầu lưỡi của hắn liền không kịp chờ đợi mà trượt vào trong miệng của nàng, từng chút liếm lấy răng lợi của nàng, liên tục, không bỏ qua ngõ ngách nào, cho đến trong bờ môi của nàng tràn đầy mùi vị hắn thì Jarrett mới ngưng cái hành động ngây thơ, gần như giống với giống đực chiếm địa bàn này lại. Sau đó hắn chuyển sang khiêu khích với lưỡi của nàng, tiếp xúc, dây dưa, liếm láp lẫn nhau, trao đổi chất lỏng đồng thời cũng trao đổi hô hấp cùng nhịp tim với nhau. Động tác của bọn họ cũng không quá thuần thực, tuy nhiên cũng đang tập trung luyện tập và nhanh chóng tiến bộ. Rất nhanh, đầu lưỡi nghịch ngợm của Thang Mộ tránh thoát khỏi sự quấn quýt của Jarrett. Nó lập tức ra sức chạy trốn sang trong miệng Jarrett, rồi học theo hành động vừa rồi của hắn, từng chút từng chút lưu lại mùi vị của mình ở trong miệng đối phương. Nhưng nàng lại không nghĩ rằng bị bắt nhốt, bị đối phương ngậm lại trong miệng, khi nhẹ khi nặng mà mút lấy. Cái đầu lưỡi đáng ghét kia còn bất chợt xẹt qua cuống lưỡi của nàng, kéo theo từng đợt run động trên thân thể nàng.

Ý thức dần dần mơ hồ.

Vào lúc này, ưu thế của thân thể đàn ông đã chiếm được lợi thế. Jarrett một bên vừa mút mật dịch trong miệng nàng; một bên, một tay ôm hông của nàng để ngừa cho cô gái đã tràn đầy mộng lung này té xuống. Một cái tay khác cũng không ở không, ngón tay thuận theo vòng eo mảnh khảnh, trượt vào trong áo ngủ ở phần trên cơ thể. Bàn tay vuốt ve da thịt ấm áp mà nhẫn nại này, liên tục hướng lên, cuối cùng dừng ở trên một nơi tròn tròn.

Cũng không quá lớn, vừa vặn có thể nắm giữ trong bàn tay.

Hô hấp của hắn lập tức dồn dập, bụng dưới càng thêm sưng trướng mãnh liệt, lại không tìm được kẽ hở để thoát ra. Mãi đến lúc này hắn mới phát giác được, tỷ tỷ bảo hắn mặc âu phục thật là một loại hành hạ ngọt ngào.

Ôm một chút buồn bực, hắn vén áo ngủ thật mỏng lên. Từ khoe mắt có thể thấy, trong lòng bàn tay hắn lạnh lẽo sờ sờ đóa hoa trắng nõn, nhị hoa phấn hồng đáng yêu. Giống như bị dụ hoặc, hắn duỗi ngón tay, từng chút vân vê nụ hồng chuẩn bị toả ra mùi vị mật đường này.

"Ừm ừ."

Cô gái cười trên người hắn vô ý thức phát ra một tiếng rên rỉ ngọt ngào. Jarrett cảm giác đã mình nghĩ sai rồi, thứ này rõ ràng không phải nhị hoa, mà là nụ hoa chớm nở. Ở đầu ngón tay hắn, nó từng chút từng chút nở rộ ra. Tim của hắn nhanh chóng nhảy lên. Trong nháy mắt khi nó nở rộ toả ra mùi thơm tuyệt mỹ, không chút nghi ngờ là đang hấp dẫn hắn. Jarrett bất giác kết thúc nụ hôn trên môi, cúi đầu, ngậm vào đóa hoa phấn hồng đã biến thành đỏ tươi này. Bằng bản năng phái nam, hắn tỉ mỉ liếm láp, thỉnh thoảng dùng răng ma sát, đến cuối cùng, dùng sức mút, giống như là có thể hút được mật rượu đã tha thiết ước mơ từ lâu.

Nhờ động tác của hắn ban tặng, Thang Mộ rốt cuộc hồi thần lại. Nàng run rẩy dùng đôi tay yếu mềm vô lực muốn đẩy đối phương ra. Mất hết sức lực cuối cùng mới thành công, rồi sau đó thờ hồn hèn trừng hắn: "Khôn kiếp! Là tỷ cởi y phục của đệ, không phải đệ cho đệ cởi của tỷ đâu!" Vừa nói, nàng vừa kéo mạnh áo ngủ trên người xuống.

Jarrett rất là tiếc nhìn cảnh đẹp biến mất ở trước mắt của mình, nhưng rồi cực kỳ phóng khoáng dang hai tay mặc người thu thập: "Tối nay, đệ, toàn bộ đều là của tỷ."

"Không riêng tối nay, về sau tất cả của đệ đều là của tỷ!" Bỏ lại một câu tuyên ngôn rất là khí phách như vậy, Thang Mộ nhanh tay kéo áo khoác âu phục của chàng thanh niên ra, tháo cà vạt của đối phương rồi tiện tay ném đi. Sau đó nàng cúi người, cười khiêu khích với Jarrett, lè lưỡi, liếm trái cổ của hắn.

"Ừm"

Jarrett theo bản năng phát ra một tiếng rên ngắn như vậy, song đối phương lại không có tiếp tục động tác, đầu lưỡi xuôi theo cổ của hắn tiếp tục đi xuống, rồi dừng lại ở nút áo thứ nhất. Nàng bắt đầu thử dùng đầu lưỡi mở nút áo. Có lẽ là bởi vì chưa từng làm bao giờ, động tác kia xem ra khá vụng về. Nhưng ở trong mắt Jarrett, từng chút từng chút, đều là dụ hoặc, song cũng là hành hạ.

Cởi bỏ nút áo đầu tiên, Thang Mộ tốn chừng năm phút đồng hồ. Còn chưa có thành công!

Nàng rút cuộc tức giận, hai tay bắt lấy cổ áo của Jarrett trực tiếp xé ra, nút áo lập tức rơi xuống giường. Nàng tức giận đánh bay bọn chúng: "Khôn kiếp! Sớm biết thì luyện tập trước rồi!"

"Phốc!" Cho dù là vào lúc này, Jarrett cũng kim lòng không được mà bật cười, bả vai khẽ run, mái tóc dài theo động tác của hắn tuột xuống tới ngực. Tỷ tỷ nhà hắn sao có thể đáng yêu như vậy.

"Không cho cười!"

"Khôn kiếp! Đã nói không được cười mà!"

Lửa giận công tâm Thang Mộ khẽ cắn răng, tầm mắt lại đột nhiên rơi vào trước ngực của đối phương. Hồi tưởng lại động tác của hắn, một kế hoạch trả thù nổi lên trong đầu nàng. Nghĩ đến liền làm, nàng không chút do dự lần nữa cúi người, "NGAO...OOO" một hóp, hung hăng cắn lấy điểm đỏ trước ngực hắn.

"Hít." Jarrett cúi đầu rên một tiếng, "Tỷ tỷ, đau." Mặc dù đau, lại xen lẫn khoái cảm mãnh liệt, hắn cảm giác thân dưới cũng đau.

Thang Mộ hơi nhả ra, học theo dáng vẻ mới vừa rồi của hắn. Đầu tiên là dùng đầu lưỡi đánh vòng lại vòng ở trên điểm đỏ, rồi sau đó liếm liếm, nhai nhai, mút. Cùng lúc đó, một cái tay khác thì vịn về một bên còn lại, thỉnh thoảng đâm, thỉnh thoảng bóp, thỉnh thoảng đẩy, thỉnh thoảng bắn ra, chơi mãi không chán. Đem cảm nhận đau xót cùng sung sướng lúc trước, làm lại hoàn mỹ trên người của hắn.

"Ừm. Tỷ tỷ. Không cần nữa." Ngay lúc Jarrett ức chế không nổi nữa muốn phản công đối phương thì đầu lưỡi của Thang Mộ rút cuộc rời khỏi trước ngực của hắn. Hắn vừa thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại cảm giác mất mát mãnh liệt. Nhưng ngay sau đó, động tác kế tiếp của nàng lại làm cho hắn lần nữa lọt vào ranh giới giữa ngọt ngào và hành hạ, không thể tự kiềm chế được.

Thang Mộ nhẹ nhàng hôn dọc theo cơ ngực, tập trung chăm sóc những khối cơ bắp mà nàng vô cùng hài lòng, rồi sau đó dừng lại ở trên rốn của hắn. Nàng hình như rất hiếu kỳ đối với cái hố nhỏ này. Đầu tiên là dùng đầu lưỡi vẽ nên các vòng tròn ở chung quanh, rồi sau đó lại từng chút một gặm bắp thịt ở hai bên, cuối cùng, mới cẩn thận lấy đầu lưỡi thăm dò vào trong đó.

Thân thể Jarrett chợt run rẩy. Hắn rút cuộc không khống chế được đưa tay xuống phía chỗ y phục ở thân dưới, song lại bị cái tay còn lại tóm chặt lấy.

Thang Mộ lại liếm cái rốn một chút, hài lòng nhìn thấy đối phương lần nữa run rẩy, hơn nữa ánh mắt mơ hồ có dấu hiệu mất khống chế. Nàng quyết định tạm thời bỏ qua nó, ngược lại vươn tay, từng chút từng chút cởi nút quần tây ra. Vốn là muốn dùng đầu lưỡi, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm mới vừa rồi, 20' nàng còn chưa chắc cởi ra được. Đến lúc đó, không phải chàng trai của nàng phát điên mà chính là nàng cũng điên mất .

Theo từng cái nút quần được cởi ra, Jarrett không chỉ không có cảm giác thoải mái, ngược lại cảm thấy càng thêm khó chịu. Rồi sau đó, một màn càng làm cho hắn thêm khổ sở xảy ra. Cô gái hắn yêu mến thế nhưng lại cắn ở khóa kéo quần, khẽ dùng sức kéo xuống.

Cảnh tượng quá mức quyến rũ!

Đã sắp không cách nào kiềm nén nữa.

Giống như là ý thức được ý nghĩ của hắn, Thang Mộ dồn sức kéo dây kéo xuống, rồi sau đó ngồi thẳng người dậy. "Xoạt" một tiếng, tháo quần Jarrett ra, tiện tay ném đi. Đột nhiên mất đi gò bó khiến Jarrett hơi dễ chịu hơn một chút. Nhưng rất đáng tiếc, tối nay tỷ tỷ giống như ma nữ khiến người ta sa đoạ, sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn như vậy. Thang Mộ phát ra một tiếng tiếng cười ngắn, rồi duỗi ngón tay, đâm đâm thứ lòi lên trong quần lót, trong giọng nói lại tràn ngập tò mò hỏi: "Jarrett, đây là cái gì?"

"." Jarrett bất đắc dĩ rên rỉ lên tiếng, "Tỷ tỷ, đừng hành hạ đệ như vậy."

"Đệ đã không chịu nói cho tỷ biết, vậy tỷ chỉ có thể tự mình nghiên cứu." Âm điệu vô tội lại bao hàm châm chọc mỉa mai. Cho dù biết rõ điều này, nhưng có lẽ từ rất sớm trước đây, hắn đã cam tâm tình nguyện nhảy vào.

Thang Mộ vừa nói như vậy, vừa đưa tay phải ra, cách vài vốc mà nắm lấy cái thứ nóng hổi lòi lên kia. Ngay lập tức nàng cảm thấy nó lớn hơn rất nhiều ở trong tay, nóng rất nhiều, cứng rắn rất nhiều, thậm chí có thể cảm thấy mạch đập kịch liệt ở trong tay. Từ đầu ngón tay truyền tới cảm giác mãnh liệt của sinh mạng cùng một loại kích động không biết tên, khiến cho trái tim nàng cũng nhanh chóng bắt đầu nhảy lên. Bàn tay nàng lúng túng vuốt ve lên trên, rồi sau đó, nàng nghe được hơi thở dồn dập đến từ chính chàng thanh niên. Mái tóc dài của hắn xõa xuống, có mấy sợi rủ xuống ở trước ngực làm nổi bật làn da trắng nõn của hắn, đồng thời, trên lồng ngực lại bị nàng để lại rất nhiều dấu vết nông sâu. Cảnh tượng mê người này phải quả thật là dụ dỗ người phạm tội. Khuôn mặt bình thường luôn là dịu dàng mỉm cười giờ phút này ửng hồng, hai mắt ướt át mà mông lung, đôi môi hé mở, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp. Về mặt như thế khiến nàng kim lòng không được càng muốn hành hạ hắn, muốn nhìn ngắm nhiều hơn nữa, thậm chí muốn khi dễ đến làm hắn khóc thành tiếng.

Tâm lý như vậy đến tận cùng là có đúng hay không?

Đã không có thừa tâm sức đi suy tư vấn đề đó, nàng chỉ là thuận theo bản năng, buông tay ra; rồi sau đó ở trong tầm mắt vừa cầu xin vừa bắt mẫn của đối phương, lè lưỡi, liếm liếm lòng bàn tay. Về mặt nàng khiêu khích sâu xa, trong giọng nói tràn đầy mê hoặc mà cười nói: "Jarrett, lòng bàn tay của tỷ đều là chất lỏng của đệ nha." Trước khi đối phương kịp phản ứng, nàng đột nhiên lần nữa cúi người, cách vài vốc cẩn thận liếm lên. Chóp mũi nàng có thể ngửi được mùi vị nồng nặc của đàn ông cùng xen lẫn với mùi hương thơm ngát sau khi tắm. Cũng không khó ngửi, ngược lại càng tỏ ra sự dụ hoặc không lời.

Quần lót dần dần ướt, không biết là bởi vì nàng, hay là bởi vì hắn. Thang Mộ khẽ nâng lên đầu, liếm liếm môi, dùng một loại giọng điệu khẳng định mà đắc ý nói: "Jerry, đệ quả nhiên rất ướt nha."

Vừa dứt lời, nàng đột nhiên cúi đầu khẽ cắn, rồi sau đó chỉ cảm thấy có chất lỏng gì đó phun ra ngoài. Cho dù cách vài vốc, vẫn có mấy giọt rơi lạc trên mặt cùng khoe môi của nàng, thậm chí trong miệng. Thang Mộ sững sốt hơn mười giây, mới phản ứng được. Nàng ngồi thẳng người dậy, xoa xoa mặt, lại nhìn bàn tay một chút, đột nhiên đắm giềng phun cười: "Ha ha ha đây cũng quá nhanh đi! Jarrett đệ rõ là."

Còn chưa dứt lời, cả người nàng đã bị lật đổ ở trên giường. Thân thể chàng trai thon dài mảnh khảnh lại tràn đầy sức mạnh ép chặt thân thể nàng, không còn chút không gian để lui về phía sau hay chạy trốn.

Đôi mắt Jarrett dần dần trở nên đỏ ngầu, giống như đã thú khóa chặt con mồi, hắn thờ dốc kịch liệt mấy cái, rồi mới đè thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, tỷ chơi cũng gần xong rồi chứ?"

"." Bị giọng điệu cùng ánh mắt như vậy làm rung động, Thang Mộ theo bản năng gật gật đầu.

"Như vậy", khoe miệng Jarrett đột nhiên nở ra một nụ cười cực kỳ ôn nhu, hắn nói, "Vậy bây giờ đến phiên đệ."

Hắn mới nói xong, Thang Mộ chỉ cảm thấy trước ngực chợt mát lạnh. Áo ngủ trên người lần nữa bị vén lên, môi lưỡi ướt át lần nữa rơi xuống trước ngực của nàng, động tác phải thành thực hơn mấy phần so với vừa rồi. Nàng không khỏi âm thầm cảm khái, thiên tài chính là thiên tài. Kể cả học tập cái này mà cũng thực sự nhanh hơn nhiều so với người khác.

Rất nhanh, nàng liền trầm mê ở trong đầu lưỡi ấm áp cùng ngón tay của hắn, không còn suy nghĩ gì nữa. Chẳng biết lúc nào, áo ngủ đã bị cởi, mà mục tiêu của hắn cũng dần dần đi xuống, chuyển hướng tới vùng cấm thần bí tần ra mê hoặc vô tận. Cũng không có giờ trò giống Thang Mộ, Jarrett nhanh tay xé quần ngủ của nàng, ngồi xồm ở trên giường. Hai tay hắn nâng nửa thân dưới của nàng lên cao, tỉ mỉ hôn hôn ở bắp chân trắng nõn mà mảnh khảnh của nàng.

"Nhột." Ý thức còn đắm chìm trong trong mờ mịt, Thang Mộ theo bản năng trừng mắt nhìn, duỗi chân, nhỏ giọng oán trách.

Giống như nghe theo ý kiến của nàng, Jarrett tạm thời bỏ qua bắp chân của nàng, đem gác ở trên vai của mình. Nụ hôn cực kỳ dịu dàng theo đường cong duyên dáng của đôi chân từ từ hướng lên, cuối cùng, dừng lại ở bắp đùi trong. Hắn dùng đầu lưỡi tỉ mỉ liếm mát, dùng răng từ từ ma sát, quả thật giống như con dã thú thông thả ung dung cắn đứt cổ họng con mồi, rồi nhìn nó từ từ mất mạng. Ít nhất là Thang Mộ cảm thấy tàn nhẫn giống vậy. Hồ hấp cực nóng của hắn quanh quẩn ở giữa hai chân nàng, lại chậm chạp không chịu chăm sóc địa phương đang thật sự muốn hắn, chỉ hết lần này đến lần khác loanh quanh ở phụ cận, nhỏ mọn hành hạ nàng.

Thang Mộ chỉ cảm thấy ở một nơi khó nói trống rỗng vô cùng, lại khó có thể nói ra lời, chỉ có tức giận đọng đưa bắp chân: "Đệ ăn hiếp tỷ!" Nhưng nàng không nhận thấy được, động tác đá chân của nàng là yếu ớt nhu nhược dường nào, âm thanh oán trách của nàng lại là biếng nhác vô lực dường nào. Tràn đầy mùi vị câu dẫn.

Nhưng nàng không thể nghi ngờ là thành công.

Giống như rút cuộc chú ý tới khẩn cầu của nàng, Jarrett rút cuộc ngưng trận khổ hình dài dằng dặc này, đặt sự chú ý vào giữa hai chân nàng -- trên cái quần lót trắng tinh nho nhỏ kia.

Màu trắng là màu sắc thiêng liêng thuần khiết, cũng cực kỳ dễ dàng làm nổi lên dục vọng của người khác.

Xuyên thấu qua nó, có thể mơ hồ thấy mảnh rừng rậm tĩnh lặng cùng với chốn đào nguyên ẩn nấp ở trong đó. Nó đang đợi hắn đến thăm dò cùng tiến vào.

Jarrett vươn đầu lưỡi, liếm liếm chỗ vài vốc bao quanh cấm địa kia. Sau khi cảm nhận được đầu lưỡi ướt át, hắn trầm thấp mà đầy cảm xúc bật cười: "Tỷ tỷ, tỷ cũng rất ướt đó."

"." Cái gì gọi là tự làm tự chịu, chính là cái này! Thang Mộ khóc không ra nước mắt, nhưng cũng không còn sức lực ngăn cản động tác của đối phương. Một giây kế tiếp, nàng cảm thấy một đầu lưỡi linh hoạt nâng mép vài quần lót lên, rồi sau đó giống như con rắn nhỏ khó ưa, trượt đi vào.

"Đừng!" Nàng theo bản năng cúi đầu kêu thành tiếng.

Lần đầu tiên bị nam nhân đối đãi như vậy khiến cho nàng vừa kích động, vừa hoảng sợ. Nàng theo bản năng muốn kẹp chặt hai chân, lại phát hiện chân mình đang bị chàng thanh niên ở đối diện vững vàng khống chế ở lòng bàn tay. Không đường để chạy, chỉ có thể bị động chịu đựng dục vọng xa lạ này ừn ừ kéo tới.

Con rắn làm cho người ta sa đoạ kia đầu tiên là dao động qua lại ở phụ cận hang động, nọc độc nhuộm ướt một mảng lớn đồng cỏ. Rồi sau đó nó đưa đầu vào dò xét trong động, lại chọt rút về, như thế liên tục khiêu khích rất nhiều lần. Theo động tác của nó, một cảm giác ** lạ lẫm tập kích cả thể xác và tâm hồn Thang Mộ, khiến cho nàng vừa vui vẻ lại trống rỗng, lần lượt quanh quẩn qua lại giữa thiên đường và địa ngục, lơ lửng bất định. Ngay khi sắp sửa tra tấn nàng đến nỗi điên, con rắn hừ hòng đáng ghét kia rút cuộc hoàn toàn đắm chìm vào trong đó, một hộp ngậm lấy viên bảo thạch nho nhỏ nhấp ở trong huyết động.

"A~! ! !"

Theo một tiếng rên rỉ này, Thang Mộ chỉ cảm thấy nửa người dưới đột nhiên tuôn ra một luồng chất lỏng lớn, giống như không khống chế được. Mặc dù có kinh nghiệm lý thuyết nên nàng biết rõ đây là cái gì, nhưng vẫn cảm giác có chút khó chịu. Nhất là, cái miệng đáng giận kia lại đang hút lấy chất lỏng này. Ý thức đã mơ hồ, nàng lắc đầu liên tục, nhỏ giọng nói: "Đừng Bắn."

Jarrett không để ý đến lời của nàng. Sau khi nuốt loại dịch mật kia xuống cổ họng, hắn tạm thời buông xuống đôi chân nhỏ với đường cong cân xứng tuyệt đẹp này, đẩy sắc tình mà liếm liếm cánh môi nhuộm màu nước nhàn nhạt, cúi người nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Thang Mộ: "Rất ngọt mà, trong cơ thể tỷ tỷ sản xuất ra mật ong."

". Đừng nói ra những lời đáng xấu hổ này!"

Trong tầm mắt căm tức của đôi phương, Jarrett cúi đầu bật cười, hắn ngồi thẳng người, bỏ đi cái mảnh vải đang cản trở kia, mê muội nhìn chăm chú lên chôn đào nguyên rớt cuộc đã hiện ra từ trong sương mù. Hắn nói như vậy: "Thế, tỷ tỷ cảm thấy thẹn thùng như vậy sao?" Vừa nói, một bên hắn vừa lần nữa kéo hai chân cô gái, một cái chân gác ở bờ vai, lại dùng sức kéo căng một cái chân khác ra. Cảnh đẹp này rớt cuộc hiện ra toàn bộ ở trước mắt của hắn.

"Đừng nhìn!" Không giống với vừa rồi, đầu gối cũng còn cách một tầng quần lót, hiện tại nàng thật sự phơi bày nơi tư mật ở trước mặt chàng trai này. Cho dù đã sớm có dự liệu nhưng cái nhận thức này vẫn khiến Thang Mộ cảm thấy thẹn thùng như vậy. Thang Mộ vô cùng không thích ứng, nàng vội vã đưa tay, muốn ngăn trở chút gì đó, lại rớt cuộc chậm một bước. Vì môi đôi phương đã lần nữa rơi vào, thuần thực bắt đầu lần khiêu khích thứ hai.

Tay của nàng vô lực buông xuống. Thân thể dần dần trầm mê với động tác của đôi phương. Nàng chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, hoặc lớn, hoặc nhỏ, hoặc ngân nga, hoặc dồn dập.

Đầu lưỡi thuần thực đắm chìm vào trong đó, ôm khối hạch xinh xắn bên trong kia, từng chút từng chút dùng môi răng chơi đùa. Ngón tay cũng không chịu cô đơn mà trở về xoa xoa da thịt trơn mềm giữa hai chân. Cho đến khi cái dừng đạo (lối đi giữa) kia lần nữa chảy ra mật dịch ngon miệng thì Jarrett mới dừng lại. Điều này làm cho Thang Mộ cùng lúc tồn tại hai loại cảm giác vừa thẹn thùng vừa khoái cảm. Buông hai chân nàng ra, hắn lần nữa cúi xuống trên người của nàng, thờ hờn hờn hôn đôi môi của nàng. Không tự chủ được, hai người lần nữa bắt đầu hôn môi. Nụ hôn này không kịch liệt như trước, nhưng lại càng thêm nhập sâu vào. Nước miếng theo khóe miệng chảy xuống, lại bị đầu lưỡi liếm trở về. Động tác như thế không ngừng tái diễn. Rớt cuộc khi tách ra thì ở đầu lưỡi hai người xuất hiện một dải tơ bạc trắng đầy tình sắc.

Nhưng vào lúc này, một ngón tay lạnh lẽo thâm nhập hạ thân nàng. Thang Mộ theo bản năng co lại, rồi sau đó chỉ nghe được Jarrett phát ra một tiếng than thở thỏa mãn: "Thật chặt." gương mặt của nàng nhất thời gần như muốn bốc cháy, không lựa lời nói ra: "Muốn làm thì làm, đừng nói nhảm!"

Ngón tay không ngừng ra vào vào ở đó lối đi ẩm ướt mà khít khao đó, qua lại khuếch trương/mở rộng lên. Hồ hấp Jarrett càng thêm dồn dập, hắn thờ hờn hờn nói: "Như vậy. Tỷ tỷ sẽ bị thương."

"."

Cho dù đến thời khắc này hắn vẫn đặt cảm thụ của nàng vào vị thứ nhất, một cảm giác hạnh phúc đột nhiên xuất hiện bao bọc lấy trái tim Thang Mộ. Mặc dù người ta thường nói rằng 'lời nói của đàn ông ở trên giường là không thể tin', nhưng nếu như một người đàn ông, dù ở trên giường vẫn nguyện ý liều mạng kiềm chế vì mình thì sao đây?

Nàng cố gắng hít thở nhẹ nhàng, buông lỏng mật huyết quá chặt vì chưa bao giờ bị tiến vào, phối hợp với động tác khuếch trương/mở rộng của đôi phương.

Ngón tay thứ hai chậm rãi đắm chìm vào. Jarrett cảm giác ngón tay của mình bị cái huyết thịt ẩm ướt chật hẹp này đè ép thối chặt lại. Một nỗi xúc động mãnh liệt xông lên đầu, hắn thật vất vả mới đè nén nó xuống, chịu đựng để tiếp tục động tác. Hắn không chỉ muốn một người được vui vẻ, nhưng, chỉ cần vừa nghĩ tới đã từng có kẻ trước hắn tiến vào địa phương tuyệt vời này, hơn nữa có thể không chút cố kỵ vì mình vui vẻ mà hung hăng tạo thành tổn thương, thì trong đầu của hắn liền kịch liệt đau đớn. Cũng không phải là trách cứ, mà là căm hận. Căm hận sự bất lực của mình, mới để cho tỷ tỷ gặp phải tổn thương như vậy. Nếu như thời gian có thể đảo ngược thì tốt biết bao, hắn muốn cho nàng lấy được tất cả những thứ tốt đẹp nhất trên cõi đời này, vĩnh viễn sẽ không cảm nhận được bất kỳ đau đớn nào.

Ngón thứ ba. Ngón thứ tư.

Cho đến khi bọn chúng có thể thuận lợi ra vào ở dừng đạo (lối đi) đó, Thang Mộ mới hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Jarrett của mình - vàng trán đầy mồ hôi, ánh mắt gần như đỏ ngầu vẫn còn liều mạng đè nén: "Có. Có thể."

Giống như từ từ nhận được lệnh đặc xá, Jarrett chọt rút ngón tay lại, Thang Mộ chỉ cảm thấy trong cơ thể dâng lên một nỗi hừ không dứt. Cảm giác này quá khó chịu đến mức khiến cho nàng có thể không để ý xấu hổ mà nhìn về phía Jarrett, tựa hồ đang mong đợi hắn giải phóng mình khỏi khổ sở từ nơi này. Mà Jarrett cuối cùng cũng cỡi ra mảnh vải cuối cùng trên người mình. Thứ bình thường vẫn luôn ngủ đông tại nơi thâm sâu trong rừng rậm, lúc này bởi vì bản năng giống đực mà ngẩng cao chờ lệnh chiến đấu. Nó hoàn toàn hiện ra ở trước mắt Thang Mộ. Hình dáng không hề khó coi như ngày

trước nàng từng xem ở trong máy vi tính. Bởi vì là hàng mới mở bao bì, thậm chí còn ửng hồng nhàn nhạt, nàng thế nhưng quý dị cảm thấy nó thật đáng yêu. Thang Mộ cảm giác mình nhất định là bị hỏng ở chỗ nào đó rồi, đồng thời, nàng lại không thể không thừa nhận, rốt cuộc là người phương Tây, của Jarrett cực kỳ có lượng. Nhưng điều này cũng có ý nghĩa, kế tiếp nỗi khổ sở của nàng cũng phải tăng gấp bội.

Jarrett lần nữa gợn hai chân Thang Mộ lên, đem thứ ở hạ thân mình nhắm ngay vào tiểu huyết đang không ngừng chảy ra mật dịch, kèm chế một nỗi kích động, cẩn thận cắm vào, phần đầu rất nhanh tiến vào trong đó. Bởi vì những nỗ lực trước đó, bên trong lối đi ướt át mà trơn trượt, lúc đầu cũng không quá tổn sức. Huyết thịt vốn bao bọc, đè nén thật chặt ngón tay hắn thì giờ phút này rốt cuộc thất chặt lấy thứ ngẩng cao của hắn, Jarrett không khỏi thỏa mãn rên rỉ thành tiếng.

Không đủ.

Còn muốn nhiều hơn nữa.

Nội tâm của hắn đang điên cuồng gào thét.

Dương ** của hắn cũng đã kiên định đẩy mạnh vào.

"Đau!"

Một lớp ngăn cách đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, Jarrett ngưng ngẩn, ngay sau đó khó tin nhìn về phía cô gái đang cau mày kêu đau: "Tỷ tỷ. tỷ là xử nữ?"

". Ngươi có ý gì?" Thang Mộ giận dữ, có cái loại khốn kiếp này nữa sao?! ngay đêm tân hôn hoài nghi vợ mình có phải xử nữ hay không?! Muốn ly hôn phải không?!

Nàng theo bản năng liền muốn nhảy người lên để tranh luận, lại hoàn toàn quên mất vị trí của cơ thể lúc này, vì vậy, đi đôi với động tác của nàng, cái ngẩng cao kia nhanh chóng đột phá vật cản, xuyên thủng đấy.

"A."

"A!"

Hai tiếng rên rỉ gần như là đồng thời vang lên.

Bất đồng chính là, một người là thoải mái, một người là đau.

Jarrett nhìn chăm chú vào vết máu tươi chảy xuống kia, trong lòng tràn ngập hân hoan. Mặc dù hắn cũng không ngại tỷ tỷ có phải xử nữ hay không, nhưng khi hắn ý thức được rằng mình đã chiếm được lần đầu tiên nàng, thân thể của nàng từ đầu tới cuối chỉ có một mình hắn đụng vào, nàng ở dưới hạ thân hắn mà biến thành nữ nhân, nàng nguyên vẹn chỉ là của một mình hắn -- loại cảm giác hạnh phúc này nhanh chóng bao phủ hắn, gần như khiến hắn nghẹt thở, nửa thân dưới của hắn không khỏi lại kích động thêm mấy phần.

Thang Mộ nói không rõ là khổ sở hay là vui vẻ mà kêu rên ra tiếng, nhưng vẫn kiên trì ngồi dậy, bóp cổ Jarrett, cắn răng kèm chế tiếng rên rỉ sắp bật ra, dòn sức lắc lắc: "Khốn kiếp! Ngươi cho ta nói rõ ràng! Nói không rõ ràng liền ly hôn! Ta không làm với ngươi!"

Cùng với động tác của nàng, hạ thân hai người ma sát với nhau, khoái cảm ừn ừ đánh tới. Jarrett gần như nỗ lực không kìm chế mới miễn cưỡng duy trì được lý trí của mình, thờ dốt nói: "Tỷ tỷ. Khi đó. tên người thú đó. nói tỷ có đứa bé của hắn. để cho là."

"." Thang Mộ ngăn người, chuyện quá xa xưa, cho nên nàng mất một lúc mới hồi tưởng lại được. Nhất thời dờ khóc dờ cười. Nhớ lúc ban đầu, vốn nàng đã muốn giải thích rõ, đáng tiếc sau đó Jarrett lại đột nhiên làm ra chuyện như vậy đối với nàng. Rồi sau đó hai người rơi vào thời kỳ lúng túng, nên nàng không giải thích rõ, sau. liền tự nhiên mà quên mất. Không ngờ, hắn lại có thể nhớ lâu như vậy, hơn nữa che giấu tốt như vậy, cho tới thời khắc này mới lộ ra đầu mối. Nàng đột nhiên muốn hỏi, "Nếu như mà tỷ thật bị. để có để ý không?"

Jarrett lại gần, dịu dàng hôn một cái lên trán của nàng: "Dĩ nhiên để ý."

"." Lòng Thang Mộ hạ xuống chạm đáy cốc. Đúng vậy, chỉ cần là nam nhân sao có thể không ngại. Mặc dù chuyện kia cũng không có thật sự xảy ra, nàng lại vẫn cảm thấy một chút mất mát nhàn nhạt.

"Để ý vì sao để không thể mạnh hơn một chút, để ý tại sao để không bảo vệ tốt được tỷ, để ý có phải tỷ cảm thấy khổ sở hay không, để ý tỷ có lên khóc thầm hay không, chỉ cần vừa nghĩ tới." Jarrett bắt được tay của nàng, đè ở ngực của mình, "Nơi này liên đau đến khó có thể ức chế được."

". Ngủ ngoan!" Trái tim vốn là dần dần lạnh giá bỗng lần nữa cháy lên ngọn lửa cực nóng, Thang Mộ đưa hai tay ra ôm cổ người chồng mới cưới, lén lút ngậm vành tai của hắn, nhỏ giọng làm nũng, "Chẳng lẽ để cứ muốn ngồi như vậy suốt đêm sao? Còn không đi chuyển đi?"

Những lời này hoàn toàn mở rộng nhà giam của dã thú, Jarrett hít một hơi thật sâu, lập tức ngồi dậy, đỡ lấy thắt lưng của cô gái trong lòng, động tác nhanh chóng mà kịch liệt.

"Quá, quá nhanh." Đối với lính mới mà nói, cái tư thế này không thể nghi ngờ là quá kích thích, Thang Mộ rướn cổ thật cao, từ dưới lên trên bày ra một đường cong duyên dáng. Bị cuốn hút bởi động tác xinh đẹp này, Jarrett kim lòng không được tiến tới, hôn liếm một mạch từ cổ họng đến trước ngực

của nàng, cuối cùng dừng lại ở trái cây đỏ thắm luôn làm cho hắn đặc biệt mê muội, không cách nào tự kiềm chế. Cùng với từng động tác của hắn, đôi cánh tay ôm lấy đôi phương của Thang Mộ đã sớm yếu mềm vô lực, nếu như không phải đằng sau thắt lưng là đôi tay cực nóng kia, nàng đã sớm ngã xuống.

Jarrett đứng hên hơi thả nhẹ động tác, chân mày Thang Mộ khẽ giãn ra. Vốn là chỉ dựa vào bản năng để hành động, chàng thanh niên rốt cuộc tìm được bí quyết nào đó, bắt đầu động tác tương tự với chín cạm một sâu. Mỗi một lần dao động đều chuẩn xác cọ sát qua tiểu hạch nhạy cảm kia. Rất nhanh, khi lần đầu thường thức trái cấm, hai người lập tức rơi vào bên trong thứ tình dục vừa xa lạ mà lại ngọt ngào cảm dỗ này, không ngừng tìm kiếm tư thế giúp mình và đối phương càng thêm kích thích cùng vui sướng.

Jarrett thả cô gái đã mềm yếu vô lực nằm trên giường, hai tay bắt lấy chân nàng dùng sức kéo ra, lại dốc sức rút ra cắm vào. Tiếp theo Thang Mộ khẽ nghiêng người sang một bên, mà Jarrett là nhanh tay đặt chân nàng gác ở trên vai hắn, tiếp tục động tác. Rồi sau đó nàng trở mình, ngồi xồm ở trên giường, Jarrett từ phía sau lưng ôm ở eo của nàng, vừa dùng đôi tay vuốt ve nụ hoa trước ngực nàng, vừa tiến công từ phía sau người nàng. Lại sau đó.

Đến cuối cùng, Thang Mộ cũng nhớ không rõ buổi tối này bọn họ rốt cuộc đổi bao nhiêu loại tư thế, chỉ nhớ rõ đến cuối cùng, Jarrett rốt cuộc bùng nổ ở trong cơ thể nàng. Khi luồng nhiệt nóng bỏng này đánh sâu vào trong cơ thể thì nàng đã mệt mỏi đến mức cũng không mở ra được, chỉ cách ngắt xiêu một đường mỏng manh. Nàng mềm yếu vô lực miễn cưỡng mở mắt ra, phát hiện người ôm chặt mình nằm xuống nệm- Jarrett- ngực cũng đang kịch liệt chấn động. Vừa thở dốc, hắn vừa tỉnh tã hôn lên khuôn mặt nàng, từ cái trán đến đuôi lông mày rồi đến khóe môi, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua. Mà hôn lại hôn, Thang Mộ khóc không ra nước mắt phát hiện, món đồ của người nào đó vẫn còn lưu lại ở trong cơ thể nàng, thế nhưng lần nữa nhanh chóng sung lên.

Tên này rõ ràng là xử nam không phải sao?!

Tại sao lực chiến đấu lại mạnh mẽ đến cỡ này chứ!

Quá không ma pháp được không?!

Đau đến không muốn sống, Thang Mộ thử cầu xin tha thứ: "Đại ca. tỷ thật sự mệt chết đi được. đệ bỏ qua cho tỷ được không?"

Jarrett cúi đầu bật cười, hạ thân đột nhiên đẩy lên. Vì những động tác trước đó khiến thân thể vẫn còn vô cùng nhạy cảm, Thang Mộ vô thức rên rỉ ra tiếng. Rồi sau đó đối diện với ánh mắt mang chút giảo hoạt của người chồng mới cưới của mình, hắn nói: "Tỷ tỷ rõ ràng cũng rất sung sướng mà."

"."

"Hơn nữa, tỷ tỷ hưởng thụ là được rồi. Chuyện mệt nhọc cứ giao cho đệ thôi." Vừa nói như thế, hắn vừa nâng bàn tay Thang Mộ lên, dịu dàng hôn mu bàn tay, cùng lúc đó, không chút nào dịu dàng bắt đầu động tác kịch liệt.

"Này!"

Không còn kịp nữa nói cái gì nữa, nàng bị buộc một lần nữa quán vào trong tình dục khiến cho người ta ý loạn tình mê, ý thức cùng chìm nổi trong đó.

Rên rỉ, cầu khẩn, khóc lóc, sung sướng, tất cả tất cả giống như đều do một mình hắn nắm trong tay. Vào thời khắc này Jarrett đã cảm nhận được cái gì đó. Không sai, tất cả mọi thứ của nàng, hắn đều muốn nắm thật chặt ở lòng bàn tay. Giống như giờ phút này, rõ ràng muốn cho nàng vui vẻ, rồi lại kìm lòng không được muốn làm nàng bật khóc. Nhìn nàng vừa khóc lóc xin mình chấm dứt, lại vừa khổ sở xin đừng nên dừng lại. Rồi sau đó bởi vì động tác của hắn mà cảm nhận được khoái cảm mãnh liệt, mất lý trí, rên rỉ, thở hồng hộc, da thịt trắng nõn nhuộm lấy màu hồng mê người. Toàn thân tràn đầy dấu vết cùng mùi vị mà hắn lưu lại.

Thẳng đến lúc này, hắn mới thật sự xác định -- nàng là của một mình hắn.

Thời khắc khủng hoảng đã tồn tại trong lòng, bây giờ cũng rốt cuộc tiêu tán. Nhưng đồng thời, loại cảm nhận lần đầu tiên được hoàn toàn chiếm giữ này cũng làm cho hắn điên cuồng, làm cho hắn mất trí. Cho tới khi lần nữa dừng động tác thì cô gái hắn yêu đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Hắn đau lòng áy náy rời khỏi thân thể của đối phương. Cùng với động tác của hắn, một dòng chất lỏng trắng đục chậm rãi chảy ra từ trong cơ thể nàng, nhiễm ướt ga giường trắng tinh. Cảnh tượng dâm mị này khiến hắn lại có chút kích động, nhưng hắn thật sự sẽ không làm tiếp nữa. Loại chuyện mất đi tự chủ như vậy một lần là đủ rồi. Lần này cũng đủ để hắn áy náy cả đời, hắn thế nào lại dẫm lên vết xe đổ được chứ?

Hắn nhảy xuống giường, cẩn thận ôm cô gái ngủ mê man vào phòng tắm rửa sạch, sau đó thay quần áo cùng ga giường sạch sẽ. Sau khi làm xong mọi thứ, hắn nằm ở trên giường, ôm nàng thật chặt vào trong lòng ngực, cúi đầu đặt một nụ không chứa một tia tình dục lên trán nàng, nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, ngủ ngon."

Hắn rốt cuộc hoàn toàn bắt được nàng.

Vĩnh viễn không chia cách.

Bạn đang đọc truyện *Ngựa Dục, Thỉnh Nghiệm Túc!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

